

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

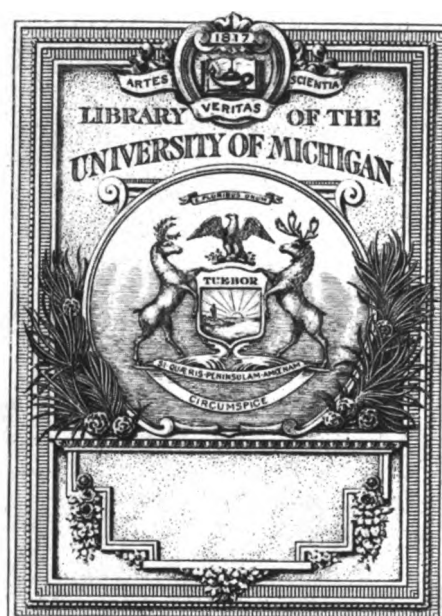
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

INSCRIPTIONES ANTIQUAE
ORAE SEPTENTRIONALIS PONTI EUXINI
GRAECAE ET LATINAE.

IUSSU ET IMPENSIS
SOCIETATIS ARCHAEOLOGICAE IMPERII RUSSICI

EDIDIT

BASILIVS LATYSCHEV

PHIL. DR., EIVSDEM SOCIETATIS NEC NON SOCIETATIS ARCHAEOLOGICAE MOSQVENSIS, SOCIETATIS HISTORICAE ET ARCHAEOLOGICAE ODESSITANAE, INSTITUTI
ARCHAEOLOGICI IMPERII GERMANICI, SOCIETATIS PHILOGICAE CONSTANTINOPOLITANAE SOCIUS.

VOLUMEN SECUNDUM,
INSCRIPTIONES REGNI BOSPORANI CONTINENS.

PETROPOLI
TYPIS ACADEMIAE IMPERIALIS SCIENTIARVM
MDCCCXC.

880.2
R97

INSCRIPTIONES ANTIQUAE
ORAE SEPTENTRIONALIS PONTI EUXINI
GRAECAE ET LATINAE.

IUSSU ET IMPENSIS
SOCIETATIS ARCHAEOLOGICAE IMPERII RUSSICI

EDIDIT
BASILIUS LATYSCHEV.

VOLUMEN SECUNDUM.

PETROPOLI
MDCCCXC.

I. *Russkoe arkhelogicheskoe obshchestvo*, St. Petersburg

INSCRIPTIONES
REGNI BOSPORANI
GRAECAE ET LATINAE.

~~~~~  
IUSSU ET IMPENSIS  
SOCIETATIS ARCHAEOLOGICAE IMPERII RUSSICI

EDIDIT  
BASILIUS LATYSHEV.

~~~~~  
ACCEDUNT TABULAE DUAЕ GEOGRAPHICAE.

—••••—

PETROPOLI
MDCCCXC.

Напечатано по распоряженію Императорскаго Русскаго Археологическаго Общества.
Сентябрь, 1890 г.

Секретарь *В. Дружининъ*.

880.2
R97

49

Типографія Императорской Академіи Наукъ (Вас. Остр., 9 лин., № 12).

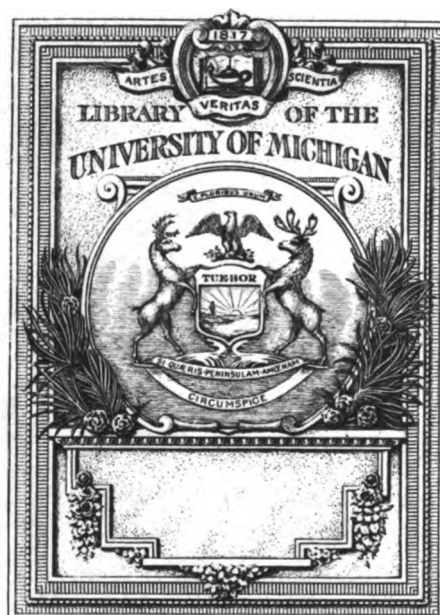
Inst. archaeol. Res.
Polonski
7-6-36
31374

PRAEFATIO.

Cum de legibus, quas in hac sylloge adornanda in universum secutus sum, satis copiose mihi videar dixisse in praefatione voluminis primi, quod ante hos quinque annos in lucem prodiit, hic paucis praemonitos velim lectores de eis rebus, quae ad secundum hoc volumen pertinent. Tota titulorum farrago, quae huc erat recipienda, in quinque partes reapse distribuitur, e quibus quattuor continent titulos inscriptos lapidibus, in quattuor maximis regni Bosporani urbibus vel in earum vicinia repertis, quinta titulos locorum incertorum, quae olim fortasse intra fines regni illius fuerunt. Qui lapides locis Gorgippiae veteris et Tanaidis fuissent reperti, perquirere satis facile fuit; sed inter lapides in oris Bospori Cimmerii repertos satis multi mihi innotuerunt et editi et inediti, de quibus quaerenti mihi nulla indicatio oblata est, utrum in Europaea ora reperti sint ideoque Panticapaeo veteri sint attribuendi, an in Asiana, scilicet in regione Phanagorensi. Sed cum in Europaea ora multo saepius lapides inscripti reperiantur, hos quoque dubios titulos inter Panticapaeenses conlocare statui, sed quo facilius a titulis sine dubio in Europaea ora repertis distinguantur, *asteriscis* notandos curavi.

In partibus illis, de quibus modo dixi, titulos per classes et sectiones distribui secundum argumenta, in singulis sectionibus ex temporum ordine disposui exceptis titulis sepulcralibus et varii argumenti fragmentis. Titulos sepulcrales, quippe qui non nisi perraro aetatis certam quamlibet indicationem praebeant, alphabetico ordine nominum propriorum disposui exemplum a clarissimis editoribus Corporis inscriptionum Atticarum propositum secutus. Ceterum animadvertendum est praeter titulorum litteraturam aliaque indicia etiam

gen

INSCRIPTIONES ANTIQUAE
ORAE SEPTENTRIONALIS PONTI EUXINI
GRAECAE ET LATINAE.

IUSSU ET IMPENSIS
SOCIETATIS ARCHAEOLOGICAE IMPERII RUSSICI

EDIDIT

BASILIVS LATYSCEV

PHIL. DR., EIVSDEM SOCIETATIS NEC NON SOCIETATIS ARCHAEOLOGICAE MOSQVENSIS, SOCIETATIS HISTORICAE ET ARCHAEOLOGICAE ODESSITANAE, INSTITUTI
ARCHAEOLOGICI IMPERII GERMANICI, SOCIETATIS PHILOLOGICAE CONSTANTINOPOLITANAE SOCIUS.

VOLUMEN SECUNDUM,
INSCRIPTIONES REGNI BOSPORANI CONTINENS.

PETROPOLI
TYPIS ACADEMIAE IMPERIALIS SCIENTIARUM
MDCCCXC.

१५

880.2
R97

Напечатано по распоряженію Императорскаго Русскаго Археологическаго Общества.
Сентябрь, 1890 г.

Секретарь *В. Дружининъ.*

880.2

Р 97

Типографія Императорской Академіи Наукъ (Вас. Остр., 9 лин., № 12).

Inst. archaeol. Res.
Polonski
7-6-36
31374

PRAEFATIO.

Cum de legibus, quas in hac sylloge adornanda in universum secutus sum, satis copiose mihi videar dixisse in praefatione voluminis primi, quod ante hos quinque annos in lucem prodiiit, hic paucis praemonitos velim lectores de eis rebus, quae ad secundum hoc volumen pertinent. Tota titulorum farrago, quae huc erat recipienda, in quinque partes reapse distribuitur, e quibus quattuor continent titulos inscriptos lapidibus, in quattuor maximis regni Bosporani urbibus vel in earum vicinia repertis, quinta titulos locorum incertorum, quae olim fortasse intra fines regni illius fuerunt. Qui lapides locis Gorgippiae veteris et Tanaidis fuissent reperti, perquirere satis facile fuit; sed inter lapides in oris Bospori Cimmerii repertos satis multi mihi innotuerunt et editi et inediti, de quibus quaerenti mihi nulla indicatio oblata est, utrum in Europaea ora reperti sint ideoque Panticapaeo veteri sint attribuendi, an in Asiana, scilicet in regione Phanagorensi. Sed cum in Europaea ora multo saepius lapides inscripti reperiantur, hos quoque dubios titulos inter Panticapaeenses conlocare statui, sed quo facilius a titulis sine dubio in Europaea ora repertis distinguantur, *asteriscis* notandos curavi.

In partibus illis, de quibus modo dixi, titulos per classes et sectiones distribui secundum argumenta, in singulis sectionibus ex temporum ordine disposui exceptis titulis sepulcralibus et varii argumenti fragmentis. Titulos sepulcrales, quippe qui non nisi perraro aetatis certam quamlibet indicationem praebeant, alphabetico ordine nominum propriorum disposui exemplum a clarissimis editoribus Corporis inscriptionum Atticarum propositum secutus. Ceterum animadvertendum est praeter titulorum litteraturam aliaque indicia etiam

gen

lapidum ipsorum formam non esse neglegendam, si quis velit tituli alicuius sepulcralis aetatem accuratius definire. Nam bonae aetatis lapides (a quinto scilicet saeculo usque ad secundum fere a. Chr. n.) in Bosporo aut prorsus carent ornamentis, aut epistyliis tantum ornantur vel anthemiis, cum Imperatorum Romanorum aetate anaglyphis homines repraesentantibus plerique sint ornati. Praeterea bonae aetatis tituli mortuorum nomina praebent casu nominativo vel etiam genetivo (qui tamen rarissime obvenit), Romana vero aetate nomina solent vocativo casu poni aut nominativo, addito plerumque verbi γαίρειν modo imperativo aut infinitivo.

In universum fatendum est opus titulos ex temporum ordine disponendi in hoc quoque volumine, sicut in primo, varias difficultates mihi praebuisse, quibus explicatur — nisi excusatur, — quod interdum tituli non eis locis manserunt, qui ordine chronologico postulantur. Titulos aliquot Tanaiticos iam plagulas corrigens eis locis movi, quibus antea posueram; quo factum est ut in commentario titulorum antecedentium aliquoties numeri citentur non recte; quos errores in indicibus et in laterculo vitiorum typographicorum sedulo correxi.

Titulos ante annum 1883 repertos et adhuc in museis publicis aut privatis conservatos plerosque anno illo ipse exscripsi, titulos vero his ultimis annis repertos ad fidem apographorum alienorum aut ectyporum chartaceorum aut imaginum photographicarum edidi. Praeter eos viros clarissimos, quos in praefatione voluminis primi grato animo commemoravi, in conligendis titulis regni Bosporani maximo opere me adiuverunt viri amplissimi Consilii archaeologici Petropolitani participes, qui titulorum apographa et ectypa, quae Th. Grossius museo Kertschiensi praepositus mittebat, summa liberalitate mecum statim communicabant, Alexius B. f. Oreschnikov musei historici Mosquensis custos, qui non solum lapidum museo illo inlatorum ectypa chartacea benignissime mihi mittebat, sed etiam nummorum Bosporanorum summa peritia mihi profuit in conscribendo conspectu historiae regni Bosporani, quem introductioni inserui; Gang. G. f. Kieseritzki, qui locupletissimam suam collectionem imaginum photographicarum lapidum sepulcralium Bosporanorum identidem humanissime mihi praestitit ad titulos vel exscribendos vel corrigendos.

Plagulis emendandis mecum operam navarunt viri doctissimi ornatissimi Ioannes B. f. Pomialovskius et (a folio 20 usque ad finem) Augustus C. f. Nauckius, qui data occasione multa acutissime, ut solent, mihi observarunt. His viris clarissimis omnibus ex animo gratias ago.

Scribebam Petropoli
m. Septembri a. MDCCCXC.

Basilius Latyshev.

CONSPECTUS.

Introductio.

Cap. I: De gentibus, quae olim loca Bosporo Cimmerico proxima incoluerunt	pag. VIII
Cap. II: Brevis conspectus historiae regni Bosporani.	
§ 1. Imperium Archeanactidarum et Spartocidarum	XV
§ 2. A Mithridate VI usque ad Rhescuporin I.	XXXIII
§ 3. A Rhescuporide I usque ad quartum p. Chr. saeculum.	XLVI
Cap. III: De magistratibus regni Bosporani	LIV

I. Panticapaeum et vicinia.

Classis prima: decreta.

Sectio 1. Decreta archontum Bosporanorum (nn° 1—3)	1
Sectio 2. Decreta exterarum civitatum Panticapaei olim posita (nn° 4—5)	3
Classis secunda: tituli dedicatorii (nn° 6—31)	5
Classis tertia: statuarum subscriptiones aliique tituli honorarii.	
Sectio 1. Tituli in honorem Imperatorum Romanorum positi (nn° 32—34)	32
Sectio 2. Tituli in honorem regum Bosporanorum positi (nn° 35—45)	36
Sectio 3. Tituli in honorem hominum privatorum positi (n° 46)	46
Classis quarta: tituli aedificiorum (nn° 47—51)	47
Classis quinta: servorum manumissiones (nn° 52—54)	49
Classis sexta: civium catalogi (nn° 55—59)	55
Classis septima: tituli sepulcrales.	

Sectio 1. Tituli sepulcrales Bosporanorum.

a. Tituli sodaliciorum (nn° 60—65)	58
b. Tituli communes complurium personarum (nn° 66—116)	62
c. Tituli singulorum virorum (nn° 117—213)	84
d. Tituli singularum mulierum (nn° 214—273)	119
e. Titulorum sepulcralium fragmenta incerta (nn° 274—284)	140

Sectio 2. Tituli peregrinorum.

a. Tituli Graecorum, Romanorum, barbarorum (nn° 285—303)	143
b. Tituli Iudaeorum (nn° 304—306)	154
Classis octava: varia (nn° 307—341)	155

VIII

II. Phanagoria et vicinia.	pag.
Classis prima: decreta (n° 342).....	167
Classis secunda: tituli dedicatorii (nn° 343—353).....	169
Classis tertia: statuarum subscriptiones alique tituli honorarii.	
Sectio 1. Tituli in honorem Imperatorum Romanorum positi (nn° 354—355).....	180
Sectio 2. Tituli in honorem regum Bosporanorum positi (nn° 356—361).....	182
Sectio 3. Tituli in honorem hominum privatorum positi (nn° 362—363).....	189
Classis quarta: servorum manumissiones (n° 364).....	191
Classis quinta: tituli sepulcrales (nn° 365—388).....	193
Classis sexta: varia (nn° 389—397).....	203
III. Gorgippia.	
1. Titulus dedicatorius (n° 398).....	206
2. Titulus honorarius (n° 399).....	207
3. Servorum manumissiones (nn° 400—401).....	208
4. Civium catalogi (nn° 402—418).....	211
5. Tituli sepulcrales (nn° 419—420).....	223
IV. Tanais.	
Classis prima: tituli dedicatorii (nn° 421—425).....	227
Classis secunda: tituli honorarii (n° 426).....	232
Classis tertia: tituli aedificiorum (nn° 427—436).....	232
Classis quarta: tituli conlegiorum (nn° 437—467).....	246
V. Tituli incertorum locorum (nn° 468—470).....	287
Addenda et corrigenda	290
Addenda nova	311
Indices (conspectum v. pag. 314)	313

INTRODUCTIO.

Inscriptiones regni Bosporani, quotquot adhuc innotuerunt, hoc volumine complexurus haud inutile duxi introductionem praemittere, qua res ad titulos rectius diiudicandos et explicandos maxime necessarias ita absolvam, ut primum de gentibus agam, quae loca Bosporo Cimmerio proxima olim incoluerunt, deinde brevem conspectum proponam historiae regni Bosporani, denique de civili eius statu ac praecipue de magistratibus pauca addam. Quamvis enim vir illustrissimus Augustus Boeckhius diligentissime et acutissime de his omnibus rebus disputarit in introductione, quam inscriptionibus Sarmatiae in secundo Corporis inscriptionum Graecarum volumine editis praemisit, tamen hodie magna lapidum inscriptorum copia per decem fere lustra reperta multisque explorationibus in utraque Bospori ora institutis factum est, ut res in regno Bosporano gestae et civilis eius status accuratius possint describi.

CAPUT PRIMUM.

De gentibus, quae olim loca Bosporo Cimmerio proxima incoluerunt.

Inter omnes constat a Graecis Cimmerios (οἱ Κιμμέριοι) quasi primam gentem haberi, quae paeninsulam hodie Crym dictam habitarit nomenque suum freto Pontum Euxinum cum Maetide iungenti indiderit ¹⁾. Quibus septimo a. Chr. saeculo, ut fertur, expulsis, Scythae sedes vacuas occuparunt; horum accolae in paeninsula illa Tauri (Ταῦροι) fuerunt, a quibus paeninsula Chersonesus Taurica est vocata, ignotae stirpis gens, a Scythis utique diversa ²⁾. De

1) *Herod.* IV, 11 sq.

2) *Herod.* IV, 99—103. Cf. infra titulum 36. Ceterum notandum est Strabonis aetate nullum iam inter Scythas Taurosque fuisse discrimen, cum hos scriptor ille

dicat (p. 311) Scythicam esse gentem. De omnibus gentibus, quae nobis sunt memorandae, praeter Boeckhium cf. in universum F. A. Ukert, *Geographie der Griechen u. Römer*, 3. Theils 2. Abtheilung: Scythien. Weimar 1846.

his cum notissima sint quae scriptores tradunt, uberius non disputo. Item de coloniis, quae a Graecis in orientali Chersonesi ora erant conditae et archontum sive regum Bosporianorum imperio parebant, diserte agere non est propositum, quoniam scriptorum de iis testimonia nostra aetate multi iam viri docti diligenter collegerunt et explicarunt, in titulis vero Bosporianis ne nomina quidem earum inveniuntur praeter Panticapaeum et Theodosiam. Alterum eo loco florebat, ubi nunc est oppidum Kertsch, altera loco Theodosiae hodiernae. Inter Panticapaeum et Theodosiam haecce oppida commemorantur a scriptoribus¹⁾: *Tyritace* (ponitur ad lacum Tschurubasch), *Dia* (fortasse apud Kamysch-Burun), *Nymphaeum* s. *Nymphaea* (ubi hodie est praedium Elteghen), *Zephyrium*, *Acra* (ponitur apud prom. Takil-Burun, meridiem versus), *Cytae* s. *Cytaea*, *Cimmericum* (ad montem Opuk), *Cazeca* (apud pr. Tasch-Katschik). Ultra Panticapaeum, propius ad Maeotidem, erant oppida: *Hermisium*, *Myrmecium* (parietinae exstant apud eum locum prope oppidum Kertsch, ubi advenae valetudinis spectandae causa detinentur, francogallice *quarantaine* dictum), *Heracleum*, *Parthenium* (putatur in eo promunturio fuisse, ubi hodie est pharus oppidi Jenikale).

In Asiana Bospori ora iam Herodoti aetate (v. IV, 28) primi habitabant Sindi, *οἱ Σίνδοι*²⁾, quos e Media sive Perside immigrasse probabiliter coniecit Boeckhius. Praeter Herodotum memorant eos Hellanicus, Scylacis qui fertur Periplus, Apollonius Rhodius eiusque scholiasta, Strabo, Pomponius Mela, Plinius, Stephanus Byzantius, alii complures³⁾. Horum omnium fere scriptorum consensu comprobatur Sindos eam paeninsulam incoluisse, quae hodie Tamanica audit, et loca ei proxima (hanc paeninsulam veteribus temporibus insulam fuisse cum scriptores tradunt, tum explorationes novissima aetate institutae comprobarunt; *Eonem*

1) De his oppidis praeter Boeckhium cf. Ukert, *Skythien* p. 472 sq.; K. Neumann, *Die Hellenen im Skythenlande* (Berl. 1855) p. 464 sq.; A. Forbiger, *Handbuch der alten Geogr. von Europa*, 2. Aufl. Hamb. 1877, p. 772 sq.; M. Thirion, De civitatibus quae a Graecis in Chersoneso Taurica conditae fuerunt, Nanceii 1884; L. Büchner, *Die Besiedelung der Küsten des Pontos Euxinos durch die Milesier*, I. Th. Kempten 1885. De locis, ubi haec oppida fuerint sita, v. imprimis Pallas, *Bemerk. auf einer Reise in die südl. Statthaltschaften d. Russ. Reichs* v. II; Blaramberg, *Observations sur quelques points relatifs à la géographie anc. de la Tauride* (russica versio exstat in actis soc. Odess. v. II, a. 1848; Koehleri et Graefii epicrisin v. ibid. v. V p. 957 sq.); P. Du Brux, *Описание развалин и следов древних городов и укреплений, никогда существовавших на Европейском берегу Босфора Киммерийскаго* etc. in actis soc. Odess. v. IV (a. 1858), p. 1—83 (conscr. a. 1828—1833); Fr. Dubois de Montpéroux, *Voyage autour du Caucase* etc. v. V (Paris 1843), p. 244 sq.; A. Aschik, *Воспольское царство* etc., Odessae 1848; [Gilles], *Antiquités Grecques du Bosphore Cimm.*,

Petrop. 1854, v. I, p. XCVII—CXV cum tabulis pulcherrimis.

2) Nomen *οἱ Σίνδοι* a novis editoribus plerisque, quos nos quoque secuti sumus; sed cf. schol. Apoll. Rhod. IV, 321: τὸ δὲ Σίνδοι Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ἑκτῷ τῆς καθόλου βιβλιοτομῆς φησὶ δεῖν τινὲς δὲ ὀξύνουσιν, οὐκ εὔ. — Σιντοὺς vocat eos Polyaeus VIII, 55, Σινδιανούς Lucianus *Tox.* 55, *Sindones* Mela I, 119 (nonnulli codd. *Syndones*).

3) *Hellan.* fr. 92 (ap. schol. Apoll. Rh. IV, 321); *Scyl.* Per. 71 (Geogr. Gr. min. ed. C. Mueller v. I, p. 59); *Apoll. Rhod.* Argon. IV, 321 (hic loca, quae Sindi incoluerint, falso indicat); *Strab.* XI, p. 492, 495; *Pomp. Melae* Chorogr. ed. Parthey I, 110; *Plin.* N. h. VI, 5, 17 (ed. Detlefsen); *Arriani* Per. 28 (ed. Mueller); *Dionysii* Perieg. (Muell.) v. 680 sq.; *Prisciani* Perieg. v. 661 sq.; *Anonymi* Per. Ponti Eux. pars media e codice Londinensi descripta in *Fragm. hist. Graec.* ed. a C. Muellero v. V, p. 174 sq. § 24; *Steph. Byzant.* s. v. Σίνδοι etc. Integros scriptorum locos hic non exscribo, quoniam syllogem omnium veterum scriptorum locorum ad Scythiam et Caucasum pertinentium, cui adornandae dudum operam navo, brevi me publici iuris facturum esse spero.

vocatam esse tradit Plinius *N. h.* VI, 6). Sindorum regionis (ἡ Σινδική) fines aliis temporibus alios fuisse probabile est. Strabonis aetate regio ab Hypani fluvio, qui hodie est Cubanus, meridiem versus porrigebatur usque ad Achaeorum fines, quos ad Caucasi pedes habitasse tradunt scriptores. Plerumque Sindi Bosporanis parebant regibus; proprium regem Hecataeum aequalem Satyri Bosporanorum tyranni memorat Polyaeus (VIII, 55; cf. infra c. 2). Graecorum cultus consortes eos fuisse nummi probant ΣΙΝΔΩΝ nomine Graece inscripto signati ¹⁾.

In paeninsula Tamanica et in Ponti ora ei proxima complures urbes et vicos noverunt scriptores ²⁾. Ex eis longe celeberrima fuit *Phanagoria*, colonia Teiorum, caput Asianae partis regni Bosporani; quam sitam fuisse in litore sinus Tamanici, non longe a statione hodierna Sennaja dicta, ubi nunc exstant villae Schapirovi et Semeniakaë, plerique viri docti consentiunt; Romana aetate eandem *Agrippiam Caesaream* vocatam esse admodum est veri simile (v. infra c. 2, § 2). *Cepos* s. *Cepoe* (Κῆπος, Κῆποι), colonia Milesiorum, a compluribus nominatur scriptoribus; locus nondum certo indicatus est: Duboisius ponit ad hodiernum casacorum vicum (*смануа*) Ac dengisso vka, Goertzius (o. c. p. 292 et 311) et Bruunius (o. c. p. 268) inter villas Artjuchovii et Pivnevii. *Stratoclia* memoratur a Plinio (VI, 6) inter Phanagoriam et Cepos; idem fere nomen (Stratoclis) habet tab. Peut. s. IX. *Apaturum* (Ἀπάτουρον) Veneris sacrum, saepius a scriptoribus commemoratum, secundum Duboisium ³⁾ exstabat ad lacum Ak dengisso vscium in promunturio russice *Дубовый рынокъ* (i. e. forum querneum) dicto. *Hermionassae* locum nondum certo novimus. *Corocondamen* in fine Bospori Cimmerii sitam fuisse scriptores tradunt, ubi Ponti Euxini litus incipiat ad orientem solem versum; in isthmo angusto inter mare et lacum Coracondamitin fuisse eam addit Anonymus l. c. supra (p. X n. 3) § 23; quibus indiciis adductus Bruunius satis probabiliter, ut mihi quidem videtur, coniecit fuisse eam ad Tuslam hodiernam. In paeninsula hodie Fontan dicta fuit urbs *Cimmeris* s. *Cimmerium*; 20 stadiis ab ea distabat *Achillis vicus* situs eo loco, ubi Bosporus fit angustissimus, ita ut Myrmecium in Europaeo litore situm 20 fere stadiis abfuerit; ab Achillis vico 90 stadia distabat *Satyri monumentum* situm in promunturio, et prope eum *Patraeus vicus* 130 stadia a Corocondame distans; de situ horum vicorum cf. imprimis diligentem Goertzii disputationem supra laudatam, p. 296 sq. *Tyrambe* a Strabone et Ptolemaeo memorata in Maeotidis litore ponitur eo fere loco, ubi nunc est vicus *Temrjukski otsiolok* dictus, 8 verstis distans ab oppido Temrjuk ⁴⁾. In litore Ponti Euxini, quod est meridiem versus a paeninsula Tamanica, item in Sindorum regione praeter portus et vicos minus memorabiles

1) Buratschkov, Catal. nummorum col. Gr. orae septentr. Ponti Eux. (Od. 1884, russice), p. 175 sq. — Chr. Giel, *Kleine Beiträge zur ant. Numismatik Südrusslands* (Petr. 1886), p. 6 sq.

2) De locis, ubi haec oppida fuerint sita, praeter ea virorum doctorum opera, quae supra laudavimus, cf. maxime C. Goertz, *Археологическая монография Таманскаго полуострова* in oper. soc. arch. Mosq. v. II (a.

1870), p. 191—318; Ph. Bruun, *Восточный берег Чернаго моря по древним периплажам и по компасовым картам* in actis soc. Odess. v. IX, p. 410 sq. (a. 1875) = *Черноморье* v. II, p. 242—270.

3) Itin. Cauc. v. V, p. 38. Cf. [Gilles], *Lettres sur le Caucase et la Crimée* (Par. 1859), p. 415; Goertz o. c. p. 317.

4) Cf. Goertz, p. 307; Bruun, *Черном.* v. II, p. 267.

Gorgippiam s. *Gorgipen* urbem fuisse tradunt scriptores complures; quam eo loco sitam fuisse, ubi nunc est Anapa, probabiliter admodum statuerunt Boeckhius (C. I. Gr. II ad n° 2130) et Bruunius (l. c. p. 263). His oppidis obiter commemoratis iam ad alias gentes transeamus.

Sindorum vicini fuerunt *Maltae* sive *Maeotae* (*Μαῖται* fuit scriptura indigenis publice usitata; *Μαιῆται* vocantur ab Herodoto, *Μαιῶται* a ceteris scriptoribus). Hoc nomine inde ab Herodoti aetate (v. IV, 123) ut colectivo designabantur Maeotidis accolae barbari, moribus et sermone haud dubie maximam partem inter se convenientes, ut putat Boeckhius p. 101. Maeotarum regio inde ab Iaxamatis incipiens Tanai fluvio proximis, qui et ipsi a nonnullis scriptoribus¹⁾ adnumerantur Maeotis, porrigebatur usque ad Sindos. Nomina gentium Maeoticarum ex Strabone, Mela, Plinio, Ptolemaeo²⁾, aliis conligere licet, sed non constat omnes iam quinto et quarto a. Chr. saeculo in illis fuisse sedibus; praeterea notandum est gentes nonnullas a scriptoribus adnumeratas Maeotis, in titulis separatim poni. Sindos ipsos Maeotas fuisse traditur (Str. l. c.) vel partem a Maeotis divulsam (Steph. Byz. s. v. *Σινδοί*), cum alii scriptores (Hellanicus, Scylacis qui fertur periplus) diserte eos distinguant pariter atque tituli (v. infra nn° 10. 11. 15. 36. 345. 346). Quam rem satis probabiliter mihi videtur explicuisse Boeckhius, cum diceret p. 101 Sindos optimo iure Maeotas potuisse dici ex eorum perspicui situ, neque origine diversos fuisse significari a Stephano Byzantio; sed longam Bosporanorum dominationem, ceteris Maeotis nondum subactis, videri effecisse, ut his exempti Sindi suo solerent nomine appellari.

E Maeoticis gentibus in titulis aliquot (nn° 6. 36. 344) nominantur *Toretæ* (*Τορέται*). Noverunt hos Scylax, Apollodorus, Strabo (qui *Τορεάτας* nominat), Plinius, Dionysius Periegetes, Priscianus (a quo *Oretæ* dicuntur), Anonymus peripli auctor³⁾. Ptolemaeus (V. 9, 9) *ἄρχαν Τορετικὴν* memorat inter Cercetas et Heniochos. De loco, ubi habitarent, omnes fere scriptores consentiunt. Scylax post Sindicum portum tradit habitasse Cercetas, his vero finitimos fuisse Toretas. Plinius eos supercilium arduum tenuisse narrat a promunturio Crunis, quod sit inter Hierum oppidum et civitatem Sindicam. Dionysius et Priscianus Toretas inter Cercetas ponunt et Achaeos; Anonymus tradit Toritas (sic enim nomen eorum scribit) eandem gentem fuisse atque Cercetas et habitasse pridem a Sindico portu usque ad Pagrae portum, ubi sua aetate habitarent Eudusiani Gothica et Taurica utentes lingua. Ex his patet Toretas meridiem versus a Sindis habitasse, orientem versus a Ponti litore, quam ob rem Apollodorus eos Ponticam dicit gentem. Regis Aspurgi aetate eos a Maeotis iam divulsos fuisse probat titulus 36, ubi separatim nominantur. *Cercetas* (*Κερκέται*) illos, quos supra memoravimus, multi noverunt auctores et quidem in ipso Ponti litore in vicinia Sindorum; quo magis mirari licet, quod in titulis nunquam inveniuntur. Hoc inde fortasse explicari potest, quod quarto a. Chr.

1) [*Scymni*] Orbis descr. v. 878 ed. Müller; cf. *Anon.* Per. 45.

2) *Strab.* XI, p. 495; *Melae* Chor. 114 Parthey; *Plin.* N. h. IV, 26, 88. VI, 7, 19; *Ptolem.* Geogr. V, 9, 17.

3) [*Scyl.*] Per. 74 ed. Müller; *Apollod.* ap. Steph. Byz. s. v. *Τορέται*; *Strab.* XI, p. 495; *Plin.* VI, 5, 17; *Dion.* Perieg. v. 682; *Prisc.* Perieg. v. 661—669 ed. Müller; *Anon.* Per. in *Fragm. hist. gr.* V, p. 174 sq. § 24.

saeculo ibi nondum habitabant, saeculo vero II vel I a. Chr., ut Boeckhius opinatur, ab ora illa pulsi sunt; et re vera Mithridaticorum scriptores, quos secutus est Strabo, in Caucasi ora eos ponunt inter Heniochos Moschosque et Colchos (Str. p. 497) vel inter Heniochos et Macropogones (p. 492). Alio loco ponit eos Anonymus (p. med. § 24), nempe inter Sindos et Achaeos, sed item non in ipsa ora. Ea loca, ubi antea Cercetae habitabant, Strabonis aetate *Aspurgiani* (οἱ Ἀσπουργιανοί) occupabant, de quibus infra dicemus (cap. 2 § 2).

Post Toretas in duabus inscriptionibus (6 et 344) nominantur *Dandarii* (Δανδάριοι), quos Strabo item Maeotis adnumerat p. 495. Praeter Strabonem eandem nominis formam praebent Hecataeus (ap. Steph. Byz. s. v.) et Plutarchus (*Lucull.* 16); *Dandaridas* vocat Tacitus (*Ann.* XII, 15 sq.), *Tindaros* Plinius (VI, 7, 19). Quae habitarent loca, coniectura tantum assequi licet. Etenim Strabo eos statim post Sindos nominat, ut facile conicias eis adfines fuisse; haud longe a Cubano flumine habitasse eos, sed non ad ipsum flumen, docent ea quae idem narrat de Pharnacis dolo: Φαρνάκης δὲ ποτε καὶ τὸν Ὑπατὶν τοῖς Δανδαρίσις ἐπαγαγεῖν λέγεται διὰ τινος παλαιᾶς διώρυγος ἀνακαδάρας αὐτὴν [καὶ] κατακλύσαι τὴν χώραν. Item Tacitus in vicinia regni Bosporani Dandaridas suos collocat; regibus Bosporanis tunc temporis eos non paruisse res ab eo relatae certo docent. Plutarchus obiter dicit eos unam fuisse e gentibus barbaris, quae circa Maeotin habitarent, cum Hecataeus Caucaso eos adponat, Plinius inter eas nominet gentes, quae inter Tanain degerint et solitudines ad Ripaeos montes porrectas. His omnibus perpensis veri simillimum videtur Dandarios Maeoticam fuisse gentem septentrionem versus a Sindis ad Maeotin habitantem. Urbem eorum *Sozam* solus nominat Tacitus. Item Maeotis *Tarpetes* adnumerat Strabo, qui separatim nominantur in tit. 36; Graeca nominis forma in titulo est *Τάρπειτες*, apud Strab. *Τάρπητες*; praeter hunc nemo scriptorum mentionem eorum fecit, ut accuratius non liceat definire, ubi habitarent. Idem dicendum de *Doschis* (Δόσχοι in tit. 347, *Δόσχοι* ap. Strab. p. 495).

De *Psessis* (Ψησσοί), quos habemus in titt. 6 et 36 (ubi nomen per unum σ scribitur), diligenter egit Boeckhius p. 1010 ad n° 2134 a. Prima eorum mentio fit ab Apollodoro (ap. Steph. Byz. s. v. Ψησσοί), ex qua conligi potest eos non multum remotos fuisse a Bosporo; memorat etiam Ptolemaeus (V, 9, 17) discrete narrans eos post Siracenos habitasse inter Maeotidem et montes Hippicos. Boeckhius adnotat e populis, quos Ptolemaeus nominet, *Iaxamatas* in tabula geographica ap. Bertium haud procul ab Exopoli in meridiem poni, sub his in meridiem Siracenos; Maeotidi vero propiores quam Siracenos et *Iaxamatas* collocari gentem *ΨΗΣΙΟΙ* nominatam in tabula manuscripta Ptolemaei in bibliotheca Parisina, inter Tanain et Marubium fluvios. Strabo *Psessos* omittit; apud Plinium (VI, 7, 19) inter Maeoticos memorantur *Gnissi*, pro quibus *Psessos* substituit Silligius nov. annal. phil. v. 36, p. 224.

Pergimus ad *Thatenses* (Θατεῖς), quorum mentio ter adhuc reperta est in titulis (nn° 8. 15. 346). H. K. E. Koehler, academiae Petropolitanae socius, cum primum a. 1805 titulum ederet, qui nobis est 346, gentis mentionem ibi non agnovit, quippe quae apud scriptores nusquam videretur inveniri. Hunc errorem corrigens Rochettus ¹⁾ *Thalorum* nomen,

1) Raoul-Rochette, *Antiquités Grecques du Bosphore Cimmérien* (Par. 1822), p. 85.

quod legitur apud Plinium (VI, 5, 17), ad tituli scripturam censebat emendandum; sed cum hos Sauromatis esse confines et ab oriente Caspii maris fauces attingere dixisset Plinius, optimo iure Rochetti coniecturam refutavit Boeckhiius (C. I. Gr. II, p. 102) monens nunquam imperium Bosporanum ad Caspium mare esse propagatum nec Thalos ipsos ante Claudium imperatorem innotuisse videri ex eis, quae Plinius narrasset. Ipse coniectura sagacissima Θατείων mentionem eruit apud Diodorum (XX, 22), ubi antea legebatur Θρακῶν. Habitabant illi prope Maeotidem ad fluvium Θάτην, a quo nomen suum videntur accepisse. Qui fluvius Thates fuerit, nescire se professus est Boeckhiius, cum praeter Cubani brachia complura etiam alii sint in ea regione fluvii. Sed non longe eos abfuisse a regno Bosporano cum res a Diodoro narratae probant, tum id, quod Paerisadis I et II certe aetate Bosporanorum imperio erant subiecti. Eiusdem gentis mentionem apud Ptolemaeum latere (Geogr. V, 9, 17) coniecit Boeckhiius, ubi nonnulli libri habent Θατμεῶται, alii Θετμῶνται; vera lectio Θατμαιῶται fuisse videtur Boeckhio, hoc est Θατείς Μαίῶται. Sed haec coniectura incerta est vel ideo, quod Thatenses in titulis semper distinguuntur a Maeotis; id quod Boeckhiius, Maeotis eos esse adnumerandos adfirmans, subtilius quam verius explicare conatus est p. 105. Eandem gentem memorasse nobis videtur Mela Chor. I, 114: nomen manifesto corruptum in compluribus codicibus legitur *Thaetaës*, in aliis *Thetaes* vel *Thaethaes* vel *Thetes* etc. (v. lectionis varietatem a Partheyo enotatam p. 132): qui omnes scribendi modi multo propius accedunt ad graecam nominis formam Θατείς quam ad nomen Toreatae s. Toretae, a Vossio et Tzschuckio substitutum¹⁾. Haec si recte coniecimus, patet Thatenses gentem a Maeotis diversam fuisse, septentrionem versus ab his habitantem in vicinia Erachorum²⁾, qui non alii videntur fuisse quam *Sirachi* (Σιραχῖ), memorati in titulo Tanaitico n° 423. Hi Σιραχοὶ nominantur apud Strabonem p. 492, Σιραχες apud eundem p. 506; regioni eorum nomen fuit Σιρακηνή (ibid. p. 504). Strabonis aetate gens fuit validissima et opulentissima, habitans in mediterraneis ad flumen Achardeum non longe a Tanai fluvio³⁾. Eosdem nominat Tacitus *Ann.* XII, 15 sq. Imperatoris Claudii aetate Zorsinae regis imperio parebant; urbs eorum vocabatur *Uspe*, sita trans amnem Pandam tridui itinere a Tanai; ceterum urbem hanc nemo auctorum nominat praeter Tacitum, qui diserte describit c. 16. Non est dubium, quin eandem gentem Ptolemaeus Σιρακηνούς dicat *Geogr.* V, 9, 17.

Iam ut ad oram Ponti Bosporo Cimmerio proximam revertamur, de *Achaeis* (Ἀχαιοὶ) nobis pauca sunt dicenda. In eo periplo, qui sub Scylacis nomine fertur, nominantur hi inter

1) Haec correctio an ab uno alterove virorum doctorum ante me proposita esset, non quaesivi.

2) Pro hac complurium codicum lectione vix recte Tzschuckius substituit *Arrechos*, quae gens inter Maeoticas a Strabone nominatur p. 495 (e Strabone notam exscripsit Stephanus Byzantius). Melae Erachi a Maeotis diversi sunt et ultra Thatenses ponuntur non longe a Tanai. Error autem librariorum, quo ex forma *Sirachi* facta est

Erachi, littera s antecedente facillime potest explicari: pro *THAETAESSIRACHI* altera sibilante omissa exstitit *THAETAESIRACHI* et mox *THAETAESERACHI*.

3) *Str.* XI, 5, 3 (p. 506). Aliter dicit Strabo ibid. § 2 (p. 504): quae differentia inde videtur explicanda, quod e variis ille fontibus notitiam hausit. Cf. de his K. J. Neumann, *Strabons Landeskunde von Kaukasien* in Jahrbh. f. cl. Philol., 13. Suppl.-Bd. (1883), p. 349.

Toretas et Heniochos (§ 75). Strabo saepius eos commemorans (XI pp. 492, 495, 496) loca, quae habitarent, moresque eorum accurate describit: habitabant in ora ipsa ultra Sindicam et Gorgippiam, confines habentes Zygos et Heniochos; secundum Artemidorum regio eorum porrigebatur in stadia quingenta. Ibidem fere collocant eos Mela (l. l.), Plinius (N. h. VI, 5, 16 et 11, 30), Ammianus Marcellinus (22, 8, 25), Dionysius Periegetes cum Prisciano et Avieno. Recentioribus temporibus propius ad Maeotidem habitasse eos super Cercetis conligere licet ex Anonymi peripli parte media nuper reperta (l. l.). Loca habitantes aspera et inculta portubusque carentia victum sibi rapinis parare solebant, ut diserte testantur Strabo et Ammianus; in advenas adeo saeviusse ut humana carne vesci putarentur, novimus ex Aristotele (Pol. VIII, 4, p. 1338 b); gentem ferocissimam fuisse multi tradunt auctores¹⁾. Quod ad nominis originem attinet, nonnulli putabant Achaeos Phthiotas cum Iasone profectos ibi consedissee (Str. p. 495), alii Achaeos bello Troiano confecto domum redeuntes ventisque in Pontum abreptos (App. *Mithr.* 67 et 102. Dion. Per. l. l.), alii Boeotos Orchomenios duce Ialmeno post Troiam captam illuc profectos (Str. IX p. 416; Anon. Per. l. l.). Bello anteriore quodam apud Troiam consummato, non cum super Helena pugnaretur, in Pontum reflantibus ventis delatos esse Achaeos hosce tradit Ammianus Marcellinus. Fuerunt etiam, sine dubio, qui dicerent eos Argivorum subolem fuisse post bellum Troianum illuc delatorum; hoc inde patet, quod Eustathius in commentario ad Dionysii orbis descriptionem dicit Aretiadem regem, quo duce Achaeos profectos esse tradit Dionysius, non alium fuisse quam Agamemnonem. Quae cum ita sint, poetico sermone facile potuerunt Εἰνάρχιοι, id est Ἰνάρχιοι, dici ab Inacho flumine Argivo; quam locutionem habemus in tit. 37.

Praeter eas gentes de quibus diximus, etiam aliae permultae, quae in vicinia Bospori Cimmerii et Maeotidis habitabant, memorantur a Strabone, Mela, Plinio, Ptolemaeo aliisque scriptoribus; de quibus tamen uberius non disputamus, quippe quae in titulis nusquam reperiantur.

CAPUT SECUNDUM.

Brevis conspectus historiae regni Bosporani.

§ 1. Imperium Archeanactidarum et Spartocidarum.

Bospori nomine (Βόσπορος), quo reliqui Graeci Panticapaeum oppidum designabant, ipsi huius regionis incolae omnes Graecas civitates in utraque freti ora sitas comprehendebant excepta Theodosia, quippe quae et remotior esset a freto et ceteris posterius (a Leucone

1) *Sall. Hist. fr.* III, 48 (ap. schol. Iuven. XV, 115). *Ovid. Epist. ex Ponto* IV, 10, 27. *App. Mithr.* 102. *Dion. Hal. Ant. Rom.* I, 89. *Amm. Marc.* l. l. etc.

I, v. infra) imperio Bosporano adiecta ¹⁾. Harum civitatum incolae in universum vocabantur *Βοσπορανοί* (cf. quae de his observavit Boeckhius C. I. Gr. II p. 106). Omnium Graecorum huius plagae oppidorum longe celeberrimum fuit *Panticapaeum* ²⁾; quae non solum Europaeorum Bosporanorum, sed universorum metropolis putabatur ³⁾ simulque regia fuit sedes ⁴⁾; matrem omnium Milesiarum civitatum Bospori Cimmerici dicit hanc urbem Ammianus Marcellinus (XXII, 8, 26). A Milesiis conditum esse Panticapaeum certo scimus ⁵⁾; minus constat de tempore, quo exstiterit. Conditorum fuisse narrat Stephanus Byzantius ⁶⁾ Aeetae filium, qui locum acceperit ab Agaëta Scytharum rege. Sed cum vix credibile sit Aeetae Colchorum regis filium, Medae fratrem, a Stephano designatum esse, nihil ex hac fabula lucramur ad aetatem definiendam, qua urbs fuerit condita. Fuerunt qui censerent eius fundamenta fuisse posita circa Ol. 75, 1, a. Chr. 480 ⁷⁾; quam opinionem tamen optimo iure refutavit iam Boeckhius

1) De historia regni Bosporani multi quaesiverunt viri docti inde ab initio 18 p. Chr. saeculi usque ad nostram aetatem. Quos omnes enumerare cum sit longum, eos libros et commentationes hic commemorasse satis habemus, quibus sive universa continetur regni historia, sive potiores eius partes: Vaillant, Achaemenidarum imperium, seu regum Ponti, Bospori et Bithyniae historia, ad fidem numismatum accommodata, Paris. 1729; De Boze, *Des rois du Bosphore Cimmérien* in *Mém. de l'Acad. Royale des inscr. et belles lettres* v. VI, p. 549 sq. (a. 1729. Russice versam hanc commentationem edidit Gr. Spassky in libro inscripto *Археолого- numизматический сборникъ*, Mosquae a. 1850); P. St. Souciet, *Histoire chronolog. des rois du Bosphore Cimm.*, Par. 1736; Cary, *Histoire des rois de Thrace et de ceux du Bosphore Cimm. éclaircie par les médailles*, Par. 1752; P. Er. Frölich, *Regum veterum numismata anecdota aut perrara notis illustrata*, Vindob. 1752; Ios. Eckhel, *Doctrina numorum veterum*, v. II (Vind. 1794), p. 360 sq.; Visconti, *Iconographie Grecque*, v. II, Par. 1811; H. K. E. Koehler, *Serapis* vv. I et II (iterum ed. L. Stephani a. 1850); Raoul-Rochette, *Antiquités Grecques du Bosphore Cimmérien*, Par. 1822; Boeckh, C. I. Gr. v. II, p. 90—107 (Introductio inscr. Sarmat., cap. I, §§ 12—19); А. Ашикъ, *Воспорское царство etc.*, Odesae 1847; Гр. Спасскій, *Босфоръ Киммерійскій съ его древностями и достопамятностями*, М. 1846; П. П. Сабатье, *Керчь и Воспоръ, замѣчанія о Керченскихъ древностяхъ и опытъ хронологіи царства Воспорскаго*, Петrop. 1851; В. В. Григорьевъ, *Цари Боспора Киммерійскаго, преимущественно по современнымъ имъ надписямъ и монетамъ*, Журн. М. Вн. Дѣлъ 1851 г. = *Россія и Азія*, сборникъ статей В. В. Григорьева (Спб. 1876), стр. 322—417; B. de Koehne, *Description du musée de feu le prince B. Kotschubey etc.*, v. I et II, Petrop. 1857

(exstat editio Russica); M. Thirion, *De civitatibus, quae a Graecis in Chersoneso Taurica conditae fuerunt*, 1884. De Spartocidis tantum dixerunt Clinton, *Fast. hellen.* app. c. 13 p. 281 sq.; G. Grote, *Geschichte Griechenlands* *übers. v. Meissner*, v. 6 p. 802 sq.; A. В. Орѣшниковъ, *Босфоръ Киммер. въ эпоху Спартокидовъ по надписямъ и царскимъ монетамъ*, М. 1884 (= Op. VI congr. archaeol. Odess. v. II, p. 80—103). Nummorum descriptiones novissima aetate in lucem editas infra enumerabo.

2) De usu nominis haec observavit Boeckhius p. 98: «De nomine urbis quum lis mota sit, paucis verbis verum doceo. Domi, hoc est in Bosporo, vocatur Panticapaeum... a peregrinis, eodem nomine utentibus et ipsis, videmus Panticapaeum, ut Olbia ab his Borysthenes dicta est, frequentius *Bosporum* appellatum; quo nomine domi universum imperium comprehensum est [sequuntur compluria exempla]. Denique inde a Procopio Panticapaeum Bospori nomine vocatur». — Cf. etiam p. 106. — Forma nominis apud scriptores plerosque et in titulis est Παντικάπαιον, sed Ptolemaeus (Geogr. 3, 6, 4 et 8, 10, 4) habet Παντικαπαία; Eustochius (ap. Steph. Byz. s. v.) et Exc. Strab. VII, 27 — Παντικάπη; τὸ ἔθνικόν ἐστὶ Παντικαπαίτης, sed etiam Παντικαπαίεύς et Παντικάπαιος (v. Papii et Benseleri lex. nom. propr. Gr. s. v.).

3) Strab. XI, p. 495 et VII, p. 309. *Amm. Marcell.* XXII, 8, 26. *Steph. Byz.* s. v. Παντικαπαίον, hinc *Eust.* ad Dion. Perieg. 311.

4) *Diod.* XX, 24. [*Scymni*] v. 837 ed. Müller, hinc *Anon. Per. P. Eux.* 49.

5) *Strab.* VII, p. 310. *Plin.* H. n. IV, 26. *Amm.* l. l.

6) *Steph.* s. v. Παντικάπαιον, πόλις μεγίστη, τῶν κατὰ Βόσπορον μητρόπολις. ὥκισθη δὲ παρὰ Αἰήτου παιδός, λαβόντος τὸν τόπον παρὰ Ἀγαήτου τοῦ Σχυδῶν βασιλέως κτλ.

7) Ex. c. Niebuhr, *Kleine hist. et philol. Schriften* v. I (Bonn 1828), p. 373.

(p. 91a et 98b) monens minime esse credibile sedem imperii Europaeam matremque, ut Ammianus ait, omnium in Bosporo Milesiarum civitatum recentioris esse originis, quam Phanagoriam et Hermonassam; illam vero Arrianus narrat¹⁾ a Phaenagora Teio conditam esse, qui Persarum superbiam fugiens in has remotas plagas concesserit, unde sequitur Phanagoriam simul cum Abderis conditam esse circa Ol. 59, 4 (a. Chr. 540), quo tempore Teii urbem suam deseruerunt. Novissimi auctores plerique Panticapaeum circa medium VI a. Chr. saeculum conditum esse censent²⁾. Situm urbis hisce descripsit Strabo p. 309: τὸ δὲ Παντικάπαιον λόφος ἐστὶ πάντῃ περιεικόμενος ἐν κύκλῳ σταδίων εἴκοσι· πρὸς ἑω δ' ἔχει λιμένα καὶ νεώρια ὅσον τριάκοντα νεῶν, ἔχει δὲ καὶ ἀκρόπολιν.

Quinam fuerit civilis status coloniarum Graecarum prima aetate, plane ignoratur; sed brevi videntur intellexisse Bosporani, quanti referret, ut urbes societate coniunctae summam rerum magistratibus communibus mandarent, quo facilius et inter se pacem tuerentur et adversus barbaras gentes, Scythas scilicet et Tauros in Europaea ora, Sindos Maitasque in Asiatica se protegerent³⁾. E Diodoro (XII, 31) novimus primos Bosporo praefuisse Archeanactidas per annos quadraginta duos usque ad Ol. 85,3; ceperunt igitur imperium a. Ol. 75,1 (480/79—438/7 a. Chr.). De origine eorum disputavit Boeckhii p. 91, qui verissime observavit Archeanactidarum nomen neque appellativum magistratus esse, neque regum posteros magistratus designare, sed proprium esse gentis ab Archeanacte quodam denominatae, qui aut fabulosus esse potuisset, ut plerarumque gentium auctores, aut vere vixisset. Graecam fuisse hanc gentem ipsum nomen docet. Iam cum Archeanax Mytilenaeus Sigei conditor notus sit et Archeanactides Mytilenaeus commemoretur ab Alcaeo poeta, Mytilenaeum vero Samandrum Aeolensium coloniam in Bosporum Cimmerium eduxisse et in condenda Hermonassa mortuum esse testetur Arrianus (ap. Eustath. *ad Dion. Per.* v. 549), Archeanactidas Bosporanos origine Mytilenaeos fuisse satis probabiliter coniecit Boeckhii p. 99. Idem de genere imperii Archeanactidarum adeo verisimilia protulit (p. 91), ut temperare mihi non possim, quin hic ea repetam: «Archeanactidas Diodorus appellat βασιλεύσαντας; sed eos fuisse reges Bospori non probabile est, quum ne successores quidem, quorum tamen firmior videtur et maior potentia fuisse, Spartocidae reges Bospori fuerint publice appellati, sed archontes. Neque ea aetate, qua imperarunt Archeanactidae, in ulla civitate Ionica legitimi erant reges, immo ne ea quidem, qua conditum Panticapaeum: quare non potuit tum Panticapaei legitimum a conditoribus regnum institui... Nihil igitur probabilius, quam ante Spartocidas libertate quidem gavisos esse Bosporanos Graecos, sed habuisse tamen archontes ex certa optimatium gente sive lectos sive hereditario iure sibi succedentes, qui minus accurate loquenti potuerunt reges dici: quales Athenis fuere Medontidae s. Co-

1) Ap. *Eustath.* ad *Dion. Perieg.* v. 549.

2) Nonnulli tamen aliter statuunt, ex. c. K. Neumann, *Die Hellenen im Scythenlande*, p. 480.

3) Cf. quae de his et de Archeanactidarum imperio profert G. Perrot, *Revue historique dir. par Monod et*

Fagniez, v. IV (a. 1877), p. 31 sq.—Cf. etiam Grigorjev, *Poccia u Asia*, p. 329 (qui tamen prave adfirmat secundum Diodorum Archeanactidas primum in Asiatica tantum Bospori ora imperasse: nihil enim de hac re Diodorus).

dridae s. Nelidae, Corinthi Bacchiadae: Archeanactidarum autem illa gens fuit. Quae si ab Ol. 75,1 demum imperavit, quaeras qui ante illam in imperio fuerint. Ego non dubito, quin ante illud tempus optimates imperarint ut postea».

Anno Ol. 85,3 Archeanactidarum gente aut extincta aut expulsa imperium accepit Spartocus quidam¹⁾, cuius successores Spartocidae dicti usque ad Mithridatis VI aetatem imperium obtinuerunt. Hunc non Graecum fuisse, sed barbarum Thraciae, ut videtur, originis dudum coniecerunt viri docti, nuper certioribus argumentis probare studuit Georgius Perrot²⁾; nomen ipsum Σπάρτοχος barbarum est, similiter atque Παιρισάδης, Κομοσαρύη s. Καμασαρύη etc.; sed cum plura Spartocidarum nomina, ut statim videbimus, mere Graeca sint, statuendum est eos pridem Graecorum cultui se adstrinxisse. Hic Spartocus I Diodoro teste (XII, 31 et 36) septem annos imperavit (Ol. 85,3—86,4; a. Chr. 438/7—433/2); successit ei Seleucus, — utrum frater, an filius, an alius cognatus, non constat, — qui imperavit annos quattuor usque ad Ol. 87,4 (a. Chr. 429/8). Qui huius successor fuerit, certo non constat: nam Diodorus, qui solus primorum Spartocidarum nomina conservavit, ad res Bospori non redit nisi l. XIV cap. 93, ubi narrat a. 393 Satyrum Spartoci f. Bospori regem mortuum esse postquam imperaverit annos quattuordecim, i. e. ab a. 407. Potuit sane Satyri pater idem Spartocus I fuisse; sed multo probabilior est De Bozii coniectura Spartocum II per hos viginti duos annos (429—407) imperium tenuisse; cuius filius fuerit Satyrus; idem putat Boeckhius et post eum alii plerique. His temporibus videntur Athenienses, mari prae-pollentes, mercaturae causa consuetudinem iunxisse cum Bosporanis; certe Satyrus iam summus eorum amicus habebatur.

Hic Satyrus I non quattuordecim annos videtur imperasse, sed undeviginti (407/6—388/7 a. Chr.): nam eum non post a. 407/6 regnum suscepisse docet Lysias *pro Mant.* § 4: ἡμᾶς γὰρ ὁ πατήρ πρὸ τῆς ἐν Ἑλλησπόντῳ συμφορᾶς ὡς Σάτυρον τὸν ἐν τῷ Πόντῳ διατησομένους ἐξέπεμψε, ubi συμφορά est clades ab Atheniensibus ad Aegos flumen accepta; obiisse vero eum non ante a. 387 admodum probabiliter statuit Schaeferus, ut infra videbimus. Eiusdem Satyri saepius meminit Isocrates in Trapezitica, scripta adversus Pasionem circa a. 393 (§ 3 sqq. et 57). Ex horum oratorum testimoniis discimus Satyrum summum fuisse amicum Atheniensium (v. Isocr. § 57); e decreto eorum in honorem Spartoci et Paerisadis facto, de quo uberius infra dicetur, cognovimus Satyrum similiter atque Leuconem filium dona Atheniensibus dedisse ab iisque mutua accepisse. Ex his omnibus patet Athenienses plurimum apud Bosporanos et auctoritate valuisse et commercii magnitudine, donec magna apud Aegos flumen accepta clade imperium eorum maritimum ruerit. Nonnulla Bospori oppida adeo inter stipendiarias Atheniensium civitates iam antiquioribus temporibus recepta esse constat ex auctoribus et titulis. Ita Nymphaeum quotannis iis talentum pependisse ex

1) Σπάρταχον eum nominat Diodorus; sed in nummis et inscriptionibus recentiorum archontum nomen constanter scribitur Σπάρτοχος.

2) Op. l. p. 33 sq. (cf. p. 35: «Spartocos doit être un

condottiere thrace que ses talents de général, son prestige et la confiance des troupes auront désigné, dans un moment de péril, comme seul capable de sauver l'état»). Cf. A. Schäfer, *Demosthenes u. seine Zeit*, v. I², p. 268.

Crateri Macedonis libro nono adfert Harpocratio¹⁾. Praeterea in fragmentis notissimi decreti de tributis a Thudippo a. Ol. 88,4 (425/4 a. Chr.) propositi nomina aliquot oppidorum Ponticorum satis probabiliter supplevit Ulricus Koehler, nempe Νύ[μφαιον], Κιμ[μέριον], Πατ[ραεύς]²⁾. Ceterum Nymphaeum a Gylone Atheniensi, Demosthenis oratoris avo, Bosporanorum principi proditum esse narrat Aeschines³⁾; quam ob rem capitis damnatum Gylonem a civibus suis in Bosporum fugisse ibique a principe praemii loco Cepos adeptum esse. Quod quando factum esset, accurate Aeschines non definivit, sed sine dubio ante finem belli Peloponnesiaci, fortasse iam ante pugnam apud Aegos flumen⁴⁾. Gylonem non tam graviter in patriam peccasse, quam Aeschines dixerit odio in nepotem eius permotus, omnes fere nostrae aetatis viri docti consentiunt. Quid enim mirum, si Gylon, cum vidisset Athenienses attritis opibus civitatem stipendiariam in tam remota regione retinere non posse, Bosporanorum principi amico eam tradidit?

Satyrum in obsidione Theodosiae mortuum esse narrant schol. Rav. ad Dem. (*C. Lept.* 33, p. 467,9) et Harpocratio (s. v. Θεοδοσία). Iam cum constet Satyri filium Leuconem archontem fuisse Bospori et Theodosiae (v. infra), non videtur dubium, quin hic Satyrus I sit intellegendus. Huius fortasse obsidionis causam memorat anonymus auctor peripli Ponti Euxini⁵⁾, cum diceret in hoc oppido olim exules Bosporanos vixisse: quidni iratus incolis ob receptos exules Satyrus bellum eis indixerit? quibus Heracleotas Ponticos auxilium tulisse conlegerit quispiam ex eis, quae Polyaeus narrat de astutia, qua Tynnichus Heracleota Theodosiam «a propinquis tyrannis» obsessam liberavit (V, 23) et de bello Leuconis contra Heracleotas (VI, 9, 3 et 4).

Satyri tumultum (μνημα χωστόν) memorat Strabo (XI p. 494) in promunturio Asiatici Bospori litoris inter Achilleum vicum et Patraeum; quem cum praedicarit ἀνδρα τῶν ἐπιφανῶς δυναστευσάντων τοῦ Βοσπόρου, Satyrum I ibi fuisse sepultum plerisque viris doctis adsentior, quamvis aliud statuerit Boeckh.

Polyaeus l. VIII c. 55 copiosam habet narrationem de Tirgatao Macotide, Hecataei Sintorum regis uxore. Hecataeum, postquam a suis pulsus sit, reductum esse a Satyro Bospori tyranno, qui ei filiam suam dederit in matrimonium prioremque uxorem interficere iusserit. Sed Hecataeum eam in arcem tantum inclusisse; e qua eam elapsam Iaxamatas, quorum rex pater eius fuerit, aliosque Maeotas movisse, qui cum Hecataei Sindicam Satyrrique terram vastarent, hos pacem impetrasse Metrodoro Satyri filio obside dato. Sed mox Satyrum reginae insidias struxisse; quibus cognitis eam obside interfecto belloque repetito terram caedibus implevisse et rapinis, donec Satyro e moerore mortuo Gorgippus filius eius

1) Harpocr. s. v. Νύμφαιον. Cf. P. Krech, De Crateri ψηφισμάτων συναγωγῇ etc. (diss. Gryphisw. 1888), p. 12 et 95.

2) U. Köhler, *Urkunden und Untersuch. zur Geschichte d. delisch-attischen Bundes* (aus d. Abhandl. d. Berl. Akad. 1869), pp. 75, 116, 166 sq. — C. I. Att. I, 87.

3) Aesch. c. Ctesiph. § 171 sq.

4) Grote, *Gesch. Griech.*, v. 6, p. 804; Boeckh, *Staatshaushaltung d. Athener*, II³, p. 333 et 413; Schäfer, *Dem. u. seine Zeit*, v. I², p. 264; Köhler o. c. p. 116; Perrot o. c. p. 47.

5) Geogr. Gr. min. ed. C. Mueller, v. I, p. 415, § 51.

et successor precibus et donis redimeret pacem. — Hunc Bospori tyrannum alii viri docti Satyrum I fuisse statuunt, alii negant. Boeckhius ideo putat illum diversum fuisse a Satyro I, quod neque e moerore hic obierit, sed in Theodosiae obsidione, neque Gorgippus ei successerit, sed Leuco. Quod ad mortis genus, ego non adeo ei insistendum censeo, quoniam facile fieri potuit, ut de genere mortis reguli terrae remotissimae alia ab aliis scriptoribus traderentur et Polyaeus id eligeret, quod narrationi suae maxime conveniret. (Ut exemplo rem illustremus, sufficiet monere de Cyri I morte alios alia tradidisse). Gorgippum inter regulos Bosporanos re vera exstitisse inter omnes constat: novimus Comosaryen Paerisadis I (Leuconis filii) uxorem Gorgippi fuisse filiam (v. inscr. n° 346); novimus locum Dinarchi orationis in Demosthenem, ubi dicat hunc χαλκοῦς ἐν ἀγορᾷ στῆσαι Παιρισάδην καὶ Σάτυρον¹⁾ καὶ Γόργιππον τοὺς ἐκ τοῦ Πόντου τυράννους, παρ' ὧν αὐτῷ χίλιοι μέδιμνοι τοῦ ἐνιαυτοῦ πυρῶν ἀποστέλλονται (Din. c. Dem. § 43); novimus denique Γοργιππίαν urbem fuisse in Asiatica regni Bosporani parte, a conditore sine dubio nomen illud nactam. Iam cur Boeckhius adfirmarit solum Leuconem Satyro successisse, ego nullam video idoneam causam. Immo magnum mihi videtur exstare argumentum, quod contrarium indicet. Nam Asiaticam Bospori oram in Satyri ditione fuisse et per se maxime est probabile et vel inde confirmatur, quod is Cepos Gyloni dedit dono et ipse, ut videtur, in litore Asiatico prope Achilleum sepultus est; at inter titulos ad Leuconis I aetatem pertinentes unum habemus n° 343, in quo Leuco dicitur *Bospori archon et Theodosiae*, Asiatica regni parte non commemorata. Potest sane conici Leuconem hanc partem a patre vel a se ipso amissam postea rursus subegisse; sed potest etiam ita titulus explicari — et mea quidem sententia probabilius — ut putemus Satyro I Gorgippum filium in Asiatica successisse regni parte, in Europaea Leuconem; qui fratre mortuo illam quoque subegerit; nam cum Boeckhio putare Gorgippum anno 324, quo Dinarchus contra Demosthenem orationem habuerit, etiamtum vivum fuisse equidem nullam perspicio causam. Quod autem Diodorus de Gorgippo tacet, nihil est quod miremur, cum is Leuconis ipsius, omnium Spartocidarum celeberrimi, obiter tantum meminerit. Sed de his quidem hactenus.

Leuco I Satyri f. eximia cum gloria quadraginta annos imperavit secundum Diodorum (XIV, 93 et XVI, 31), non quidem inter annos 393—353, ut computabant viri docti Diodori indicia secuti, sed inter 387—347 (v. infra). Is Theodosiam, quam Satyro patri cepisse non contigerat, imperio suo subegit. Qua de re audi Boeckhium p. 96 rectissime disputantem: «Nam quum a Demosthene (Lept. 33) Leuco dicatur προσκατασκευάσας ἐμπόριον Θεοδοσίαν, ὃ φασιν οἱ πλείοντες οὐδ' ἔτιον χειρὸν εἶναι τοῦ Βοσπόρου, patet Leuconem Bosporanorum primum Theodosiae constituisse emporium; quum autem incredibile sit Milesios conditores ibi nullum constituisse emporium, id ita debet intellegi, ut emporium quidem ibi dudum fuerit, non tamen illud Bosporanum: Bosporanumque quum instituerit primus Leuco, vix neget Leuconem demum cepisse Theodosiam et nova ratione adornasse et instruxisse:

1) Hunc esse Paerisadis I filium probabiliter coniecit Boeckhius.

quod quum faceret, videtur simul oppidi nomen mutasse. Ulpianus certe ad Demosthenem: τὸ μὲν ὄνομα, inquit, τῷ ἐμπορίῳ ἢ ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς ἢ ἀπὸ τῆς γαμετῆς διαφωνεῖται γάρ. De Leucone agit Demosthenes; igitur Leuconis soror vel uxor intellegenda: nec video cur res non putetur verisimilis esse¹⁾, quae non Ulpiani nitatur auctoritate satis futili, sed meliore diversorum auctorum, ad quos ille provocat verbis διαφωνεῖται γάρ. Nec mirum prius nomen non esse nobis notum, quum de Theudosiae rebus tantum non nihil sciamus». Iam cum viderimus Heracleotas Theodosianis opem tulisse, veri simile fit Leuconem contra illos gessisse bellum, ad quod referri possunt ea, quae Polyaeus de dolis Leuconis narrat lib. VI c. 9, 3 et 4, fortasse etiam Aristot. *Oecon.* II, 2, 8. In Asiatica Bospori ora Leuco (fortasse post mortem demum Gorgippi fratris) imperavit Sindis, Toretis, Dandariis, Psessis (inscr. n° 6). Cum Memnone Rhodio regis Persarum duce bellum gessisse Leuconem (ultimis, sine dubio, vitae annis) novimus e Polyaeo (V, 44, 1).

Leuconem similiter atque Satyrum patrem summam erga Athenienses benevolentiam praestitisse cum alii auctores testantur, tum Demosthenes in Leptinea, quam habuit a. 354 (§§ 29—40). Quibus temporibus Atheniensium cum Bosporanis mercatura adeo florebat, ut illi e Bosporo dimidiam fere partem totius copiae frumenti acciperent, quae ex externis regionibus eis adveheretur, nempe medimnum quadringenta fere milia, id quod ex eorum tabulis, qui rei frumentariae praeerant, videre licebat²⁾. Quo magis autem cresceret commercium utrisque utilissimum, non modo edixit Leuco, ut eis, qui Athenas navigarent, ante ceteros naves onerare liceret, sed etiam immunitatem omnibus Atheniensibus dedit, quam idem valere dixit Demosthenes, ac si quotannis plus tredecim milia medimnum dono dedisset (§§ 31 et 32). Eundem ducenta decem medimnum milia quondam Atheniensibus misisse auctor est Strabo (VII, 4, 6). Ob haec beneficia Athenienses Leuconem egregiis affecerunt honoribus, cum in civium numerum recepissent decreto et immunitatem dedissent ipsi et filiis³⁾. Iam cum proposuisset Leptines, ne quis esset immunis praeter Harmodii et Aristogitonis posteros neve populo deinceps liceret immunitatem cuiquam dare, Demosthenes hanc legem acerrime dissuasit. Nec tantum de Atheniensibus, sed etiam de aliis civitatibus Graecis bene meritum esse Leuconem coniecero quispiam ex inscr. n° 4, quae continet initium decreti, quo Arcades eum honorarunt. Arcadibus mercennariis usum esse Leuconem, ut Paerisades filius Graecos mercennarios habuerit (Diod. XX, 22), satis veri similis est Boeckhii coniectura, quam Dittenbergerus item probat⁴⁾.

1) Mannertum citat Boeckhius (Geogr. v. IV, p. 303) et Koehlerum (adv. Roch. p. 22 sq.). Nuper eadem protulit Dittenberger Syll. inscr. Gr. p. 172 n. 11. Ulpiani locus exstat p. 129 ed. Wolf vel p. 477, 24 ed. Dindorf.

2) De Atheniensium cum Bosporanis mercatura cf. G. Perrot, *Le commerce des céréales en Attique au IV siècle av. notre ère. Athènes et le royaume du Bosphore Cimmérien* (Revue historique dir. par Monod et Fagniez, v. IV, a. 1877, p. 1—73); Th. Mistschenko, *Торговля*

сношения Афинской республики с царями Боспора (act. univ. Kiev. a. 1878); Schäfer, *Demosth. u. seine Zeit*, I², p. 265.

3) Haec decreta tribus tabulis lapideis inscripta in Bosporo exposita erant et Piraei et in Hiero (in Asiatico Bospori Thracii litore). Tabula Piraei exposita commemoratur in decreto ab Atheniensibus in honorem Leuconis filiorum lato, de quo v. infra.

4) Syll. inscr. Gr. ad n° 99 in nota. Nunc scimus etiam ex Atheniensium decreto a. 346 (v. infra) Sparto-

Leuconem laudibus extollunt Chrysippus¹⁾ et Strabo. Ille enim dicit Leuconem eum fuisse, a quo reges exemplum petere debeant, hic (p. 310) tradit Bospori principes tyrannos vocatos esse, quamvis plerique fuerint probi (ἐπιεικῆς) inde a Paerisade et Leucone; Paerisadem adeo inter deos relatum. Inter reges virtutibus excellentes Leuconem commemorat Dio Chrysostomus or. II p. 101 R. Virum honestum fuisse eum probant etiam quae Aeneas narrat *comm. poliarc.* c. 5,2 (ed. Hercher). Minus laudabilia tradunt Polyaeus *Strat.* VI, 9, 1, 2 et Athenaeus l. VI p. 257 c. Haec ad recentiore Leuconem referunt quidam viri docti²⁾, nullis tamen certis indiciis nisi. Ad recentiore illum Leuconem ea tantum certo referenda esse, quae habet schol. Ovid. *Ib.* ad v. 310 infra videbimus. Item infra de nummis agemus βασιλέως Λεύκωνος nomine signatis. Successores eius *Leuconidas* vocat Aelianus *V. hist.* VI, 13.

Diodorus l. XVI c. 31 rebus anni Ol. 106,3 (a. Chr. 354/3) enarratis sub finem dedit haec: Κατὰ δὲ τὸν Πόντον Λεύκων ὁ τοῦ Βοσπόρου βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη τετταράκοντα, τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξάμενος Σπάρτακος ὁ υἱὸς ἐβασίλευσεν ἔτη πέντε. Tum c. 52 postquam enarravit res anni Ol. 107,4 (a. Chr. 349/8), ἅμα δὲ τούτοις πραττομένοις, inquit, ἐν τῷ Πόντῳ Σπάρτακος ὁ τοῦ Πόντου βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη πέντε, τὴν δ' ἡγεμονίαν διαδεξάμενος ὁ ἀδελφὸς Παιρισάδης ἐβασίλευσεν ἔτη τριάκοντα ὀκτώ. Denique l. XX c. 22 tradit Paerisadem mortuum esse anno Ol. 117,3 (a. Chr. 310/9). Cum de horum veritate dubitandi nulla esset causa, omnes viri docti Diodorum secuti putabant Paerisadem imperasse a. 348—310, Spartocum 353—348, Leuconem 393—353, Satyrum 407—393. Sed gravem inesse errorem Diodori rationibus probavit titulus pretiosissimus Piraei a. 1877 reperi- tus, quem primus edidit minusculis litteris Kumanudis Ἀθηναίου v. VI p. 152 sq., post eum ex U. Koehler apographo A. Schaefer mus. Rhen. v. 33 p. 418 sq., repetiit Dittenberger Syll. i. Gr. n° 101. Est decretum Atheniensium in honorem Spartoci, Paerisadis, Apollonii Leuconis filiorum factum sub archonte Themistocle (Ol. 108,2; a. Chr. 347/6) prytania octava, i. e. mense aprili a. 346, ut computavit Schaeferus. Ex decreto apparet Leucone mortuo Spartocum et Paerisadem filios imperium obtinuisse et Athenas legatos misisse ad confirmandam amicitiam, quae patri avoque fuerit cum Atheniensibus. Hoc septem annis post Leuconis mortem fieri non potuisse sponte patet; statuendum igitur cum Schaefero Leuconem non a. 353 supremum diem obisse, sed paulo ante ver anni 346, anno fere Ol. 108,1 (a. Chr. 348/7): nam facile fieri potuit, ut nuntius eorum, quae hoc anno facta essent, ad ver anni proxime subsequentis reiceretur. Iam differentiam, quae evenit inter decreti indicium et Diodori computationes praeclare explicuit Schaeferus, «cum sumeret recte quidem traditum fuisse Leuconem quadraginta, Spartocum quinque, Paerisadem duodequadraginta annos regnasse, atque hunc quidem Ol. 117,3 (310/9 a. Chr.) decessisse

cum III et Paerisadem I Athenienses rogasse, ut ipsis liceret nautas Athenis conscribere, idque Athenienses permisisse (δοῦναι δ[ὲ τὰς] ὑπη[ρ]εσί[ας] ἃς αἰτοῦσι Σπάρτακος καὶ Παιρισ[ά]δης)).

1) Ap. Plut. *de Stoic. rep.* XX, 3.

2) Cf. imprimis Koehler, *Description d'une médaille de Spartocus* etc. (Petrop. 1824), p. 44 sq. = *Gesamm. Schriften*, herausg. von Stephani, v. II, p. 60.

(Diod. XX, 22). Hinc illum initia Leuconis, Spartoci, Paerisadis computasse, sed lapsum esse quia nescivisset quod nos ex hoc titulo discimus, Spartocum non *ante* fratrem, sed *simul* cum eo quinque annos regnasse. Tribuendos igitur Leuconis regno annos 387—347, Spartoco et Paerisadi 347—342, Paerisadi soli 342—309 a. Chr.»¹⁾. Inde sequi Satyrum I, Leuconis patrem, non quattuordecim annos regnasse, sed undeviginti ab a. Ol. 93,2 (a. Chr. 407/6): nam eum non post hunc annum regnum suscepisse confirmari Lysiae verbis *pro Mant.* § 4 (v. supra). Leuconem post a. 353 mortuum esse vel inde quodam modo confirmari, quod Polyaeo auctore (V, 44,1) contra eum Memno Rhodius bellum gessisset, quem cum Mentore fratre Demosthenes in oratione contra Aristocratem (§ 157) a. 352 habita ἀνδρώπους νέους nominasset²⁾.

Iam igitur Leuconi Spartocus III et Paerisades I filii successerunt³⁾. Quos Schaeferus mus. Rhen. v. 38 p. 310 eo titulo nisis, qui nobis est 8, ita regnum inter se divisisse coniecit, ut Spartocus Panticapaeum cum parte regionis obtineret, Paerisades Theodosia potiretur ut ἄρχων, gentibus in Asiatica ora incolentibus ut βασιλεύς (cf. infra p. 8). Hi, ut vidimus, a. 346 Athenas legationem miserunt ad amicitiam confirmandam; pollicebantur se curaturos esse, ut Athenas frumentum mitteretur, non aliter ac pater curasset, omniaque studiose praestituros, quibus Atheniensium populo opus futurum esset, et dona miserunt eis similia, quae miserant Satyrus et Leuco. Pro hac liberalitate Athenienses Androtione Gargetto auctore decreverunt, ut laudarentur Spartocus et Paerisades, quod boni essent viri, eademque privilegia acciperent, quibus Satyrus et Leuco essent donati⁴⁾, et corona aurea mille drachmarum uterque donaretur festo Panathenaeorum magnorum die (quas coronas reguli Minervae Poliadi dedicarunt); ut decretum hoc lapidi inscriptum exponeretur prope tabulam Satyri et Leuconis. Praeterea in decreto alia quaedam exstant, quae minoris sunt momenti. Androtionis decreto Polyeuctus quidam addidit Apollonium quoque, tertium Leuconis filium, corona esse donandum. De Spartoco III nihil amplius scimus.

Paerisades I⁵⁾, qui Spartoco fratre mortuo solus Bosporanorum imperium obtinuit per-

1) Ad repetendam Schaeferi explicationem Dittenbergeri verbis usus sum (Syll. i. gr. p. 171 n. 1). Russice eam exposuit Oreschnikov, *Босп. Кумм.* etc., p. 10 sq.

2) Ceterum hoc bellum ad Paerisadis I tempora referre solebant viri docti Polyaeum in nomine errasse rati; hodie nihil iam impedit, quominus ad Leuconem Polyaei narrationem referamus.

3) Apollonium filium tertium, qui praeter Atheniensium decretum nusquam commemoratur, imperii non fuisse participem e toto decreti argumento apparet.

4) De privilegiis Satyro datis nihil amplius scimus; Leuconi civitatem et immunitatem fuisse decretam vidimus e Demosthenis Leptinea, unaque cum eo filiis; quibus nunc ea privilegia sollenni modo confirmantur. Cf. quae in decreto Atheniensium C. I. Att. II, 811 dicuntur de

honoribus regis Spartoci IV maioribus datis: ἐπειδὴ [πρότερόν τε οἱ πρόγονοι οἱ] Σπαρτόκου χρείας [παρέσχηνται τῷ δήμῳ]... ἀνδ' [ὧν καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων αὐτοῦς] πολίτας ἐποίη[σας καὶ ἐτίμησ]εν [εἰκόσιν χαλ]καῖς ἐν τε τῇ [ἀγορᾷ καὶ] ἐν τῷ ἐμπορίῳ [καὶ] ἄλλαις δωρεα[ῖς, αἷς προσή]κει τιμᾶσθαι τοῦ[ς] ἀγαθοῦς ἀνδρ[ας] κτλ.

5) Haud inutile videtur ea repetere, quae Boeckhius p. 92 de huius nominis forma observavit: «Apud scriptores diversa scriptura exaratum videmus Βηρισάδης, Βιρυσάδης, Παρυσάδης, Παρυσάδης, Παρισάδης (cf. Wess. ad Diod. XVI, 52); in nummis et inscriptionibus constanti usu habetur Παρισάδης. Genitivus in ου formatur a scriptoribus plerisque, Demosthene, Diodoro, Strabone, sine discrimine regum, qui hoc usi nomine sunt; sed analogia fert etiam terminationem ους: et constanti usu, quem primus observavit Koehlerus a ceteris non satis auditus, in

annos 342 — 309 a. Chr., virtutibus ita excelluit, ut, si Straboni adhibenda fides (v. supra), inter deos sit relatus. Is maiorum exemplum secutus Atheniensibus magnopere favit, qui Demosthenis consilio ei cum Satyro filio et Gorgippo socero statuas aereas in foro posuerunt (Din. in *Dem.* § 43, v. supra). Immunitatem a Leucone Atheniensibus concessam Paerisadem servasse diserte testatur Demosthenes *adv. Phorm.* § 36. Erga alios quoque Graecos benevolentem eum fuisse probant tituli nn° 1 et 2.

Ex aliis inscriptionibus videmus eum in Bosporo feliciter res gessisse et compluribus barbaris gentibus superatis imperium suum a Taurorum finibus usque ad Caucasum propagasse. Titulus 8, si recte eum Schaeferus explicuit, probat Paerisadem Spartoco fratre etiamtum vivo Sindis imperasse Maitisque, ut videtur (nomen in lapide non exstat integrum), et Thatensibus. Sed postea videntur Thatenses et Maitarum nonnulli defecisse, nam in tit. 344 Sindorum tantum Toretarumque et Dandariorum rex nuncupatur. Mox, Maitis qui defecerant rursus subactis, Sindorum et Maitarum omnium rex dicitur nn° 10, 11, 345; his Thatenses rursus additi sunt in Comosaryes titulo (n° 346); post hos etiam Doschos subactos esse probat Cassaliae titulus (n° 347). Tum vero Phanomachus in epigrammate suo (n° 9) optimo iure praedicavit se patris statuam posuisse cum Paerisades archon obtineret ὄσσην χθόνα τέρμονες ἄχροι Ταύρων Καυκάσιός τε ἐντὸς ἔχουσιν ὅροι. Bellum a Paerisade cum Scythis gestum commemorat Demosthenes *adv. Phorm.* § 8. Callidum eum fuisse ducem et cautum conicere licet ex eis, quae narrat Polyaeus *Strat.* VII, 37, si quidem ad hunc Paerisadem ea referuntur.

Uxorem habuit Paerisades Comosaryen, Gorgippi filiam, quae ei videtur fuisse conso-brina; huius est titulus 346. De nummis βασιλέως Παιρισάδου nomine inscriptis v. infra.

Paerisade mortuo Ol. 117, 3 imperium obtinuit Satyrus II filiorum natu maximus (Diod. XX, 22); sed Eumelus frater statim bellum ei intulit, in quo Satyrus periit e vulnere novem mensibus postquam regnum accepit. Prytanis frater, qui ei successit item brevi devictus et interfectus est ab Eumelo, qui prolem quoque fratrum necavit omnem praeter Satyri filium adolescentulum, Paerisadem nomine, qui effugit ad Agarum Scytharum regem. De his omnibus rebus satis copiose narrat Diodorus l. XX c. 22—26. Rerum potitus Eumelus quinque annos totidemque menses regnavit (ab a. Ol. 117, 3 sive 4 usque ad annum Ol. 119, 1, a. Chr. 309—303¹⁾) ita, ut imperium per facinora partum virtutibus tutaretur: nam et Panticapaeensibus immunitatem conservavit, qua maioribus eius imperantibus fruebantur, tributisque omnes liberavit et Ponti accolae Graecos (Byzantinos scilicet, Sinopenses, Callatianos, alios) beneficiis affecit et bello contra barbaros Heniochos Taurosque et Achaeos, qui mari latrocinari solebant, suscepto mare navigantibus tutum reddidit. Ita non in regno

Bosporanis titulis de Paerisade I est Παιρισάδου s. Παιρισάδεος, de posterioribus regibus in moneta et titulis Παιρισάδου.

1) Plerique Eumelum a. 304 diem obisse putant; sed si a Paerisadis morte 9 menses computamus, per quos

Satyrus II regnavit, et 5 annos totidemque menses Eumeli, fiunt 6 anni et menses duo; ita ut Eumelum anno 304 mortuum esse minime sit veri simile. Ceterum annum Ol. 119,1 dedit Diodorus XX, 100.

solam, sed per totum fere orbem pulcherrimam consecutus est laudem. Cum iam multas regiones finitimas subiecisset omnesque gentes barbaras Ponti accolae in suam potestatem redigere pararet, fortuita et praematura morte est interemptus (Diod. XX, 25).

Eumelum excepit filius **Spartocus IV**, qui imperavit annos viginti (Ol. 119,1 — 124,1; a. Chr. 303 — 284/3. Diod. XX, 100). De hoc cum taceant scriptores, ea tantum novimus, quae insunt titulis aliquot, in quibus longe primum tenet locum decretum Atheniensium C. I. Att. II n° 311¹⁾, factum sub archonte Diotimo, quem a. Ol. 123,2 (a. Chr. 287/6) munere functum esse comprobarunt Usener et Stschukarev²⁾, ultimo die mensis Gamelionis, i. e. Februario fere anni 286. Laudatur in eo rex Spartocus, quod velut hereditariam amicitiam et publice erga omnes Athenienses et privatim erga eos, qui ad se veniunt, colens cum audisset Athenienses «urbem sibi comparasse», id est Demetrii Poliorcetae imperio esse liberatos, populo gratulatus decem milia quingentos medimnos frumenti dono dedit etiamque in posterum pollicetur nullum benevolentiae pignus se omissurum. Quam ob rem censuerunt Athenienses auctore Agyrrhio Collytensi Spartocum corona donandum aurea et statu is duabus aereis, quarum alteram conlocandam esse in foro apud maiorum statuas, alteram in arce; iam antea Spartocum alios honores ab Atheniensibus accepisse demonstrant ea, quae in fine addita sunt, ubi agitur de decreto lapidi incidendo. Apparet igitur e decreto Athenienses etiam tum, licet inclinante potentia, arctissimis amicitiae vinculis cum regibus Bosporanis fuisse coniunctos.

E titulis Bosporanis ad huius Spartoci aetatem pertinent quattuor (nn° 13, 14, 348, 349), e quibus tamen de rege ipso nihil discimus praeter nomen et potentiae genus, de quo statim disseremus.

A Spartoci IV morte, ut Boeckhii verbis utar (p. 93), «vacui annales hucusque cogniti, neque historia de insequentibus regibus narrat quidquam usque ad Paerisadem ultimum», qui Mithradati VI imperium concessit. Novimus tamen aliquot huius intervalli principum nomina ex inscriptionibus et nummis, quos nuperrime nostrates optime et accuratissime edendos certatim curarunt. Sed antequam de insequentibus regibus dicamus, paucis monendum videtur, quae fuerint Bospori instituta antiquioribus temporibus quamque auctoritatem habuerint Spartocidae, quos adhuc promiscue nominavimus modo reges, modo principes, modo archontes; uberius de his disputare non opus est post praeclaras Boeckhii observationes (p. 105 sq., § 19).

Et Archeanactidas quidem non posse reges Bospori proprie dici vidimus supra; idem valet de primis Spartocidis, quamvis Diodorus eos omnes inde a Spartoco I dixerit reges, idemque nomen Leuconi tribuerit Chrysippus ap. Strab. VII p. 301, Paerisadi Polyaeus (VII, 37); ab aliis scriptoribus modo *δυνάσται* vocantur, modo *τύραννοι*, interdum etiam

1) Inde titulum repetiit Dittenberger Syll. i. Gr. n° 140, qui etiam alias editiones enumeravit.

2) Usener mus. Rhen. v. 34 p. 414 sq.; A. Stschu-

karev, *Исследования въ области каталога Афинских архонтов III в. до Р. Хр.* (Спб. 1889), p. 119.

ἡγεμόνες (locos v. ap. Boeckhium). Rectissime tamen observavit Boeckhius publice et sollemniter neminem unquam in ulla civitate *δυνάστην* aut *τύραννον* vocatum esse. Spartocidae cum imperium Graecarum Bospori civitatum obtinuissent, sustulerunt quidem priscam earum libertatem (quam olim fuisse inde conici potest, quod Eumelus Paerisadis f. post fratrum necem populo Panticapacensi in contionem convocato τὴν πάτριον πολιτείαν ei restituit: v. Diod. XX, 24), nomen tamen et imaginem umbramque, ut ita dicam, retinuerunt et invidiam devitantes regium nomen non assumpserunt, sed *ἄρχοντας* sese vocabant Bospori et Theodosiae, hoc est Graecarum urbium; cum vero barbaras sibi subegissent gentes, earum βασιλείας se dicebant, quippe quae iam antea regulis suis paruissent (ut Sindi Hecataeo etc.) et nomen ipsum archontis fortasse omnino ignorassent. Talis publica et sollemnis designatio Spartocidarum potestatis semper in titulis occurrit usque ad finem quarti a. Chr. saeculi. Primo loco, ut Boeckhius observavit, ponitur munus archontis, ut liqueat Bosporanos archontes sibi regiam barbarorum potestatem acquisivisse, non reges barbaros Graecis imperare. Similiter Demosthenes *adv. Lept.* § 29 Leuconem *ἄρχοντα Βοσπόρου* vocat nomine sollemni, non βασιλέα Βοσπόρου, quoniam is rex Bospori publice non dicebatur; etiam Arcades in tit. 4 procul dubio eum non dixerunt regem. Sed Spartocidarum archontum potentiam admodum fuisse validam et regiae similem vel inde patet, quod Athenienses omnem gratiam ob insignia beneficia, quibus adfecti essent, ad solos archontes referebant, non ad cives, quorum adeo neque ab oratoribus, neque in decretis ulla fit mentio. E titulis 1—3 videmus Paerisadem I cum filiis proxeniam peregrinis dedisse, cuius dandae ius in liberis civitatibus nemo habebat praeter senatum populumque¹). Tributa interdum Graecarum urbium cives Spartocidis pependisse patet ex eis, quae Eumelum Panticapaeensibus pollicitum esse narrat Diodorus XX, 24 (προσεπηγγέλατο δὲ καὶ τῶν εἰσφορῶν ἅπαντας ἀφήσειν). Strabo denique Spartocidas monarchos Graecarum coloniarum huius regionis dicit²). Quae fuerit Spartocidarum auctoritas adversus gentes barbaras, quarum reges dicebantur, paucis indicavit iam Boeckhius p. 107³).

Sollemnis Spartocidarum denominatio *ἄρχων Βοσπόρου καὶ Θεοδοσίας καὶ βασιλεύων Σινδῶν κτλ.*, qua potentiae genus in Graecos et in barbaros accurate distinguitur, retinebatur usque ad Spartocum IV, qui primus in titulis (nn° 348 et 349) brevius dicitur *ἄρχων καὶ βασιλεύων*, genetivis illis omissis, qui antea constanter addebantur; idem n° 13 *ἄρχων* tantum adpellatur, n° 14 tantum βασιλεύς; quae differentia non ita mihi videtur explicanda, ut coniciamus eum primitus archontem fuisse, deinde regium nomen assumpsisse, sed potius ita, ut statuamus ea aetate omne iam discrimen, quod fuerit inter nomina archontis et regis, eva-

1) Cf. P. Monceaux, *Les proxénies Grecques* (Par. 1886), p. 12 sq. et 211.

2) Strab. VII p. 310: Ἐμοναρχεῖτο δὲ πολὺν χρόνον ὑπὸ δυναστῶν τῶν περὶ Λεύκωνα καὶ Σάτυρον καὶ Παιρισάδην αὕτη τε καὶ αἱ πλησιόχωροι κατοικίαι πᾶσαι αἱ περὶ

τὸ στόμα τῆς Μαιώτιδος ἐκατέρωθεν μέχρι Παιρισάδου τοῦ Μιθριδάτη παραδόντος τὴν ἀρχήν.

3) Cf. in universum quae de Spartocidarum potentia dixerunt Grigorjev o. c. p. 347, Perrot o. c. p. 35 sq.; Oreschnikov, *Босф. Кимм.* p. 13 sq.

nuisse et regem promiscue modo illo nomine fuisse vocatum, modo hoc, modo utroque; sed regium nomen sane praevaluit usu, praesertim cum iisdem fere temporibus Alexandri Magni duces eorumque posteri idem nomen sumpsissent, quorum exemplum sequi potuerunt Bosporani. Inde facillime explicatur etiam, quomodo factum sit, ut Athenienses Spartocum IV publice praedicarint regem in decreto, cuius supra fecimus mentionem. Similiter Paerisadem II Spartoci IV f. in tit. 35 Rhodii statuam consecrantes nuncuparunt regem regis filium, cum in tit. 15 idem antiquiori modo dictus sit archon Bospori et Theodosiae et rex Sindorum etc., n^o vero 16 et 17 item rex¹⁾. Alius Paerisades in tit. 19 dicitur archon et rex, regis filius. His omnibus compositis mihi quidem satis videtur comprobatum regium nomen inde a Spartoci IV aetate in Bosporo praevaluisse²⁾.

Iam videamus, quae regum nomina occurrant in titulis ad magnum illud temporis spatium pertinentibus, quod est inter Spartocum IV et Paerisadem ultimum. Primus inter eos nominandus est **Paerisades Spartoci f.**, qui in uno titulo (n° 15) dicitur ἄρχων Βοσπόρου καὶ Θεοδοσίας καὶ βασιλεύων Σινδῶν καὶ Μαιτῶν πάντων καὶ Θατίων, in tribus (16, 17, 350) βασιλεύων, in uno (35) in honorem eius posito magnificentius nuncupatur βασιλεὺς Παιρισάδης βασιλέως Σπαρτόκου. Haec nominum varietas non minus quam litteratura ipsa titulorum indicat tempora Spartoco IV proxima. Admodum igitur probabiliter mihi videntur statuere viri docti Paerisadem hunc Spartoci IV filium fuisse et Paerisadem II esse vocandum.

Huius fortasse Paerisadis filius fuit **Spartocus** ille, cuius nomen legitur in titulo 18, quintus scilicet huius nominis rex, quem circa medium III a. Chr. saeculum regnasse est consentaneum. Praeterea e tit. 15 innotuit Paerisadis II filius **Leuco** nomine, qui sacerdotis munere functus est patre etiam tum vivo. Admodum mihi videtur probabile hunc ipsum Leuconem obiter commemoratum esse ab Ovidio *Ibid.* v. 309³⁾, quamvis incertum hoc esse dixerit Boeckhius. Hic Ovidii locus explicatus est in veteribus scholiis, quorum scriptura tamen alia in aliis codicibus traditur⁴⁾. Veri simillima videtur esse codicis Askeviani lectio haec: «Leucon unus ex Ponticis regibus Spartacon fratrem suum interfecit, qui cum Alcathe uxore sua solebat adulterari. Postea idem Leucon interfectus est ab uxore sua». Haec ad Leuconem I referri nullo modo possunt, quippe qui fratrem Spartocum nomine non habuerit et Satyro patri, non fratri successerit in regno, quod senex moriens filiis suis traderit. Contra si statuerimus Spartocum V Paerisadis II fuisse filium, omnia optime convenient. Spartocum V non diu regnasse vel inde fit consentaneum, quod unus superest titulus

1) In titulo 350, qui ad eundem regem refertur, supplevi [ἄρχωντος], altero supplemento [βασιλεύοντος] infra addito; nunc video hoc multo esse probabilius.

2) Ad eundem Spartocum referri potest propter litterarum formam titulus ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΠΑΡΤΟΚΟΥ, inscriptus lateri, cuius imaginem edidit Oreschnikov ap. Giel, *Kleine Beiträge zur ant. Numismatik Südrusslands* (Petr. 1886), p. 41.

3) Aut pia te caeso dicatur adultera, sicut
Qua cecidit Leucon vindice, dicta pia est.

4) V. quattuor codicum lectionem in novissima Ibidis editione, quam curavit R. Ellis Oxon. a. 1881. Ceterum Ellis ipse, cum negasset ad Leuconem I referri posse ea, quae Ovidius dixisset, rettulit ad Leuconem Athamantis f. (comm. p. 122) aut ad Leucum Cretem Tali f. (exc. p. 174). Sed codicum consensus impedit, quominus Ellisia nam sententiam adoptemus.

nomen eius referens. Leuconem regem fuisse hac aetate etiam nummi docent βασιλέως Λεύκωνος nomine insignes, de quibus infra agemus.

Nova regum Bosporanorum nomina nuper attulit titulus 19, propter litteraturam in idem temporis spatium referendus. Admodum probabiliter statuit Stephanus in commentario, quo titulum instruxit, Camasaryen reginam ibi commemoratam matrem fuisse regis Paerisadis, Paerisadis f., quae priore marito mortuo iterum Argotae cuidam nupserit (stemma v. infra). Paerisadem Camasaryes maritum non diversum esse a Paerisade II minime est probabile, quoniam tituli huius litteratura saeculi II initio non videtur esse antiquior. Itaque Paerisades Camasaryes maritus erit minimum tertius huius nominis rex, Paerisades vero φιλομήτωρ minimum quartus. Spartocus Camasaryes pater utrum fuerit rex necne, incertum; hoc tamen videtur probabilius, quoniam regio nomine caret in titulo; sed e regia familia eum fuisse propter nomen ipsum conicere licet¹⁾.

Fuerunt qui conicerent Paerisadem φιλομήτορα non diversum esse ab ultimo illo Paerisade, qui Strabone teste regnum suum Mithridati VI sua sponte tradiderit²⁾. Sed ne huic quidem coniecturae favent litterarum indicia. Fuit igitur hic Paerisades minimum quintus. Hic quomodo Mithridati regnum cesserit, breviter narrat Strabo (VII p. 309, 310); plura nuper didicimus e decreto celeberrimo a Chersonesitis in honorem Diophanti, Mithridatis ducis, facto (*Inscr. P.* v. I n° 185). Cum Chersonesitae, quorum regionem Scythae vicini incursionibus vexabant, desperatis rebus suis a Mithridate auxilium petiissent, is exercitum in paeninsulam misit duce Diophanto, qui Palaco Sciluri f. Scytharum rege devicto in Bosporum profectus, ut legimus in decreto, multa brevi tempore praeclare gessit. Quae si cum Strabonis verbis (p. 309) contulerimus, apparebit hoc ipso tempore Diophantum regno Bosporano potitum esse, quod Paerisades ei sua sponte cesserit, cum solvendis impar fuerit tributis, quae a barbaris graviora impetrata sint, quam antea (ὡς οἱός τε ὦν ἀντέχειν πρὸς τοὺς βαρβάρους φόρον πραττομένους μείζω τοῦ πρότερον Μιθριδάτη τῷ Εὐπάτορι παρέδωκε τὴν ἀρχήν). Videtur tamen Paerisades regium nomen sibi servasse et Panticapaei mansisse. Nam in Chersonesitarum decreto narratur, cum Diophantus iterum cum exercitu in paeninsulam venisset propter Scytharum seditionem et de Palaco celeberrima victoria reportata in Bosporum profectus res ibi optime et utilissime Mithridati constituisset, ibi quoque Scythas

1) In titulo Branchidis reperto C. I. Gr. II n° 2955, continenti catalogum donariorum Apollini Didymaeo oblato, vv. 29—31 leguntur haec: Βασι[ί]σσης Καμασαρ[ύ]νης . . . ρεπ[ι]ς χρυσοῦς ὀλκήν ἄγων χρυσοῦς ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἐπτὰ ἡμίχρυσον. Quae cum inscripta essent post donaria a Prusia II Venatore, Bithyniae rege, oblata, Boeckhius coniecit Camasaryen hanc Prusiae uxorem fuisse aliunde ignotam. Hanc sententiam amplexus Dittenberger (Syll. i. Gr. p. 174 ad n° 104 n. 1) addidit eam e regia Bosporanorum familia fuisse videri. Sed

cum in eodem catalogo etiam aliorum donaria sint enumerata (Cyzicenorum et Crateri), mea quidem sententia nulla est causa, cur Camasaryes nomen cum Prusiae nomine coniungamus, neque quidquam obstat, quominus Camasaryen eam ipsam Bospori reginam fuisse putemus, quae commemoratur in tit. 19. Quae coniectura si veri similis esse videbitur, multum inde lucramur ad aetatem tit. 19 definiendam: nam Camasarye aequalis erit Prusiae II, qui patri successit circa a. 180 a. Chr., interfectus est a. 149.

2) Buratschkov, Cat. numm. p. 218.

seditionem movisse duce Saumaco, Paerisadis alumno, et Paerisade interfecto ipsi Diophanto insidias struxisse, quas ille tamen effugerit; proximo vere Diophantum e Chersoneso cum copiis pedestribus et maritimis in Bosporum profectum Theodosiam et Panticapaeum cepisse et seditionis reis castigatis, ipso vero Saumaco Paerisadis interfectore vivo capto et in Mithridatis regnum misso huius imperium in Bosporo restituisse¹⁾. Facta haec sunt sine dubio ante primum Mithridatis contra Romanos bellum (cf. Strab. p. 309: ταῦτα δ' ἦν ἐπὶ Πρωμαίου παρασκευή), secundum Meyeri ratiocinationes inter annos 115 et 106 a. Chr.²⁾. Ita Spartocidarum imperio in Bosporo successit imperium Achaemenidarum; sed antequam de hoc exponamus, pauca dicenda videntur de nummis regum e gente Spartocidarum.

Inter permultos quos habemus nummos regum Bosporanorum nomina regum e gente Spartocidarum referunt hi:

1) *Regis Leuconis* (ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΛΕΥΚΟΝΟΣ) nummorum aereorum genera tria, quae post multos alios descripsit, additis optimis imaginibus, Al. Podschialow, *Monnaies des rois du Bosphore Cimmérien* (Mosquae 1887), p. 7—9³⁾.

2) *Regis Spartoci* (ΒΑΣΙΛΕΩΣ [Σ]ΠΑΡΤΟΚΟΥ) nummus unicus argenteus, qui hodie Mosquae adservatur in museo publico Rumiantzeviano. Primus edidit eum H. K. E. Koehlerus a. 1824⁴⁾, nuperrime optimam descriptionem et imaginem dedit Podschialow l. c. pag. 6⁵⁾.

3) *Regis Paerisadis* (ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΑΙΡΙΣΑΔΟΥ) nummorum aureorum genera quatuor, quae omnia in parte adversa regis caput habent et in parte aversa Minervae imaginem sellae insidentis, sed differunt litteris et monogrammatibus parti aversae impressis et operis sunt modo rudioris, modo elegantioris. Post multos alios accuratissime hos nummos descripserunt et tractarunt Al. Oreschnikow in libello inscripto *Zur Münzkunde des Cimmer. Bosporus* (Mosquae 1883) et Podschialow l. c. pag. 5 sq.⁶⁾.

De Leuconis nummis varie disputarunt viri docti. Nonnulli omnia genera Leuconi I tribuerunt, alii Leuconi II hoc posteriori, alii putabant unum quodque nummorum genus alii

1) Ex his patet Saumacum per aliquot menses fuisse regem Bosporanum. Admodum probabiliter igitur R. Weilius coniecit (*Zeitschr. für Numism.* v. VIII p. 329 sq., cf. Buratschkov, Catal. numm. p. 220) ad eum referendum esse nummum quendam argenteum hac inscriptione praeditum: ΒΑΣ... ΣΑΥ...

2) E. Meyer, *Gesch. d. Königreichs Pontos*, p. 91. Chersonesitarum decretum post alios editores, quos in lemmate vol. I laudaveram, nuper explicuit B. Niese mus. Rhen. v. 42 (a. 1887) p. 559 sq. Is refert ea, quae exposuimus, ad annos 113—110 a. Chr.

3) Eadem descriptio russice versa prodit act. soc.

Odess. v. XV (a. 1889) p. 13—36. Cf. Buratschkov, Catal. numm. p. 212 et 216.

4) *Description d'une médaille de Spartocus, roi du Bosphore Cimm., du cabinet du Chancelier de l'Empire comte de Romanzoff etc.* = *Ges. Schr. herausgeg. von Stephani*, v. II p. 45—70. Russice versam hanc commentationem edidit Gr. Spassky a. 1850 (*Археолого-нумизм. сборник*).

5) Cf. eiusdem libellum inscriptum: «Московский нумизмический и Румянцевский музеи. Нумизмат. кабинетъ. Вып. I» (a. 1884), p. 31. — Buratschkov, Catal. p. 216.

6) Cf. Buratschkov, p. 214 sq.

regi tribuendum; ceterum hodie admodum iam pauci sunt, qui putent posse hos nummos ad Leuconis I tempora referri; plerique variis argumentis usi adscribunt eos Leuconi II, nonnulli etiam tertio. Sed mihi videtur rectissime de eis disputasse nuper Alfredus de Sallet, vir nummorum doctrinae longe peritissimus¹⁾: «*Alle diese Münzen, inquit, mit dem Namen eines Königs Leuco zeigen denselben dürftigen, flachen Styl, dieselbe Form der Buchstaben, und wir müssen in solchen Fällen eher nach Vereinfachung, als nach immer sehr zweifelhafter Vertheilung an mehrere Herrscher und demnach Vergrößerung der Münzreihe streben; wo wir nichts bestimmtes wissen, muss uns der Styl und Charakter der Münzen aushelfen; ich glaube also, dass alle drei Sorten: die grösseren mit Herakleskopf und Bogen mit Keule, sowie die kleineren mit Pallaskopf und Blitz, und mit Schild und Köcher einem einzigen und zwar späten Leuco, der ziemlich lange nach Alexander dem Grossen gelebt haben mag, angehören*».

Quod attinet ad Spartoci nummum argenteum, hodie omnes fere viri nummorum periti Koehlero adsentiantur, qui eum non Spartoco IV, sed alii et quidem posteriori tribuit²⁾. Hic quoque Salleti sententia (l. c. p. 231) videtur repetenda: «*Auch hier scheint mir Koehler das richtige getroffen zu haben. Wenn auch Königsbilder in der Zeit, in welcher jener, Spartocus IV, regierte, auf Diadochenmünzen erscheinen, sind wir doch nicht berechtigt, die schlechte, flache Münze mit dem runden € in eine so frühe Zeit zu setzen; sie muss, wie Styl und Inschrift beweisen, später, lange nach Alexander geprägt sein. Ob, wie Koehler meint, nach den Leuco-Münzen mit Herakleskopf, möchte ich nicht behaupten*».

Nummorum regis Paerisadis nomine signatorum usque ad a. 1882 duo tantum exempla erant nota, quae priores doctrinae nummariae auctores ad Eckhelium usque Bozium secuti Paerisadi I tribuerunt, eandemque sententiam amplexus est Rochettus; sed iam Viscontus hos nummos potius Paerisadi II tribuere maluit, itemque Koehlerus, Boeckhius³⁾, Koehnius, cum negassent eos ad Paerisadem I posse referri, modo Paerisadi II adscripserunt, modo Paerisadi III. Similiter Salletus l. c. haec observavit: «*Styl- und Schriftcharakter zwingen uns, diese Münzen, welche sich den rohen, wohl nach Lysimachus Tode in Byzanz geprägten Lysimachus-Stateren anschliessen, einer späteren Zeit zuzuweisen*» etc.⁴⁾. Anno 1883

1) *Zeitschrift für Numismatik*, red. von Dr. A. von Sallet, v. IV (a. 1877) p. 229 sq. — Cf. de Leuconis et Spartoci nummis Imhoof-Blumer, *Porträtköpfe auf ant. Münzen* (Lips. 1885), p. 36: «Auch die Münzen des Spartocos und Leucon sind den Spartokiden des 4. und 3. Jahrhunderts zu entziehen, und geschichtlich unbekannten Fürsten zuzuteilen, welche vor dem letzten Paerisades geherrscht haben».

2) Solus, quantum scimus, Koehnius tribuit eum Spartoco IV, qui regnavit 304—284 a. Chr. (Mus. Kotsch. II p. 31).

3) Hic p. 93 rectissime animadvertit non modo dubi-

tari posse, num Paerisades I sese in nummis regem vocarit, sed formam ipsam Παρισαδου evincere non esse hunc nummum Paerisadis I, de quo dicatur Παρισαδου.

4) Cf. Imhoof-Blumer l. l.: «Die Stater des Paerisades, in der Mehrzahl von sehr roher Fabrik, sind schwerlich, wie ziemlich allgemein angenommen wird, dem zweiten Könige dieses Namens, dessen Regierung in den Beginn des 3. Jahrhunderts fallen soll [sic], zu geben. Ihre Prägung datiert augenscheinlich aus späterer Zeit, und wird einem oder verschiedenen Paerisades zuzuschreiben sein, welche während des 2. Jahrh. regierten und für uns verschollen sind».

Oreschnikovius in libello, quem supra laudavimus, omnibus Paerisadis nummis, qui adhuc innotuerunt, diligenter descriptis, primus observavit eos *tribus* regibus esse adscribendos, qui vixissent non ante Lysimachum (cuius nummos imitati essent), sed ita ut ordo chronologicus non posset definiri; duos nummos fortasse ei Paerisadi tribui posse, cuius est titulus n° 19, alios duos fortasse Paerisadi ultimo, qui regnum cessisset Mithridati. In alio libello vernaculo sermone conscripto et a. 1884 in lucem edito¹⁾ Oreschnikovius hos nummos adeo inter quattuor reges (a Paerisade III usque ad VI) distribuit, similiterque Podschivalovius in libro de nummis regum Bosporanorum supra laudato²⁾. Buratschkovius item quattuor regibus hos nummos tribuit, sed inde a Paerisade I Leuconis I filio usque ad Paerisadem IV.

Iam cum sententiae virorum doctrinae nummariae deditorum tanto opere inter se differant, facile patet nulla firma argumenta exstare, quibus usi unum quodque nummorum genus certo regi tribuere possimus; id quod nonnulli ex eis viris palam profitentur³⁾. Id unum mihi videtur a Koehlero, Salleto, Oreschnikovio, Podschivalovio, aliis certe probatum esse, nullum ex his nummis ad quartum a. Chr. saeculum referri posse et Leuconi I aut Paerisadi I adscribi; sed utrum post Leuconem I duo fuerint huius nominis reges, quorum nummi supersint, an unus; utrum nummus Spartoci nomine signatus quarto, an quinto, an sexto Spartoco sit tribuendus; quot reges fuerint Paerisadis nomine usi, quorum nummi exstent, — hae et his similes quaestiones nondum possunt solvi. Ideo nos separatim hos nummos attingere maluimus, quam certos nummos certis regibus adscribere.

Ad illustranda ea, quae ex scriptoribus et titulis de Spartocidis Bosporanis cognita paucis hic exposuimus, tabula videtur subicienda quae dicitur genealogica.

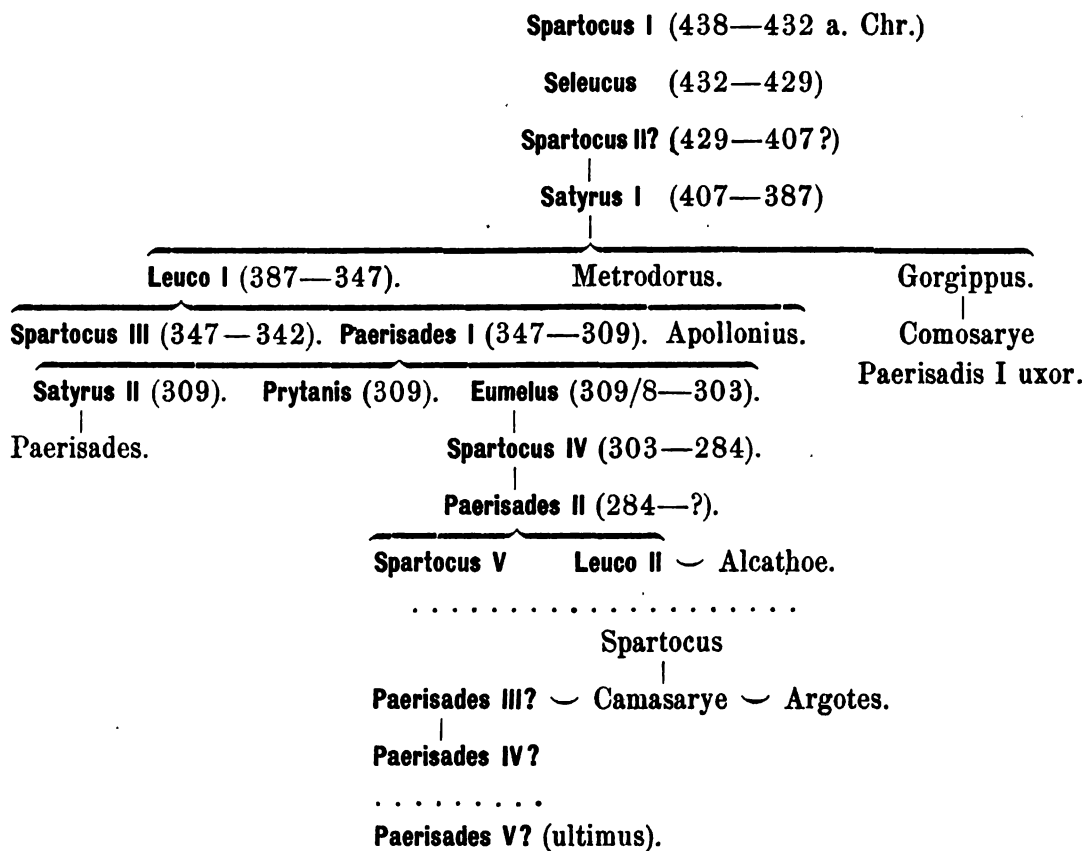
(V. pag. XXXII.)

1) *Босфоръ Киммер. въ эпоху Спартокидовъ.*

2) Cf. p. 3: «Personne ne doute plus que les monnaies au nom de *Paerisade* ne proviennent, non pas d'une seule personne, mais de plusieurs ayant vécu pendant l'espace de 170 ans et nous ayant laissé, outre les monnaies, des inscriptions».

3) Cf. Sallet l. c. pag. 231: «Es ist bei der steten Wiederholung der Namen Leuco, Spartocus, Paerisades

schwer, die oben besprochenen Münzen irgend wie sicher zuzutheilen; nur das scheint mir gewiss, dass keine derselben auch nur annähernd an Alexanders des Grossen Zeit hinanreicht». — Oreschnikov, *Zur Münzk.* p. 11: «Eine chronologische Ordnung unter ihnen [den Münzen] herzustellen, ist bis jetzt unmöglich gewesen» etc. — Cf. etiam Th. Reinach in *Revue numism.* 3 s. v. VI (a. 1888), p. 594.

Inter omnes constat Lucianum Samosatensem in *Toxaride* (44—54) narrare de duobus regulis Bosporanis, Leucanore et Eubioto. Fuerunt qui hos regulos inter Spartocidas ponerent; sed Boeckhius recte monuit (p. 94) Alanorum mentionem in Luciani relatione ad recentiora deducere tempora et Caryum Sestiniumque secutus eos circa M. Aurelii Antonini tempora collocavit, ubi tamen eis nullum esse locum infra videbimus. Cum neque scriptores eorum meminerint praeter Lucianum neque tituli, neque nummi exstent integra eorum nomina referentes¹⁾, ego eis potius viris doctis adsentior, qui hos regulos fictos esse a Luciano statuunt²⁾.

1) Nummos monogrammate **BAE** signatos, qui Eubioto adscribebantur, admodum probabiliter ad Mithridatem VI Eupatorem rettulit Oreschnikow, *Zur Münzk. des Cimmer. Bosporus* p. 12 sq. (cf. eiusdem commentationem in *Annuaire de la société de numismatique* a. 1889, praeterea A. von Sallet in *Zeitschr. f. Numism.* v. XI p. 349 et Chr. Giel, *Ueber die Bospor. Münzen mit den Monogrammen BAE* etc., Petrop. 1884 = Oper. VI congr. archaeol. v. II p. 104 sq.).

2) A. Chabouillet in *Mém. de la société des antiquaires de France* 3 ser. v. IX (a. 1866) edidit nummum aureum **ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΚΟΥ** nomine inscriptum, quem putat Thracium quendam aut Scythicum fuisse dynasten. Imhoof-Blumer, *Porträtk.* p. 35 hunc inter reges Bosporanos II a. Chr. saeculi ponens adnotavit haec: «Der Kopf dieses bis jetzt einzigen Staters scheint nicht Porträt, sondern eine Nachbildung des Alexanderkopfes der Lysimachosmünzen zu sein. Bild und Symbol

§ 2. A Mithridate VI usque ad Rhescuporin I.

Mithridates VI Eupator primum videtur per legatos imperasse Tauricae Chersonesi incolis¹⁾, qui cum Asianis Sindicam incolentibus tributum loco quotannis ei centum et octoginta milia medimnorum frumenti et ducenta argenti talenta pendebant teste Strabone (VII p. 311). Sed cum opes eius labefactatae essent sub finem primi belli, quod gessit cum Romanis, Bosporani ab eo defecerunt (App. *Mithr.* 64). Quam seditionem ubi post secundum iam contra Romanos bellum compescuit, anno fere 79 a. Chr. Machari filio Bosporum administrandum tradidit (App. *ibid.* 67). Quonam nomine hic publice usus sit, licet dubitare; Appianus eum semel (c. 78) archontem Bospori vocat, bis regem (cc. 67 et 83). Plutarchus (v. *Sullae* c. 11) dicit eum in Ponto et Bosporo vetus imperium desertis tenuis supra Maeotidem locis tranquille obtinuisse. Videtur tamen patris imperio paruisse usque ad tertium huius contra Romanos bellum; cum vero Mithridates a Lucullo devictus a Machare auxilium petiisset, hic Romanorum potentiam metuens cum Lucullo amicitiam iniit²⁾. Postea, Mithridate ad Bosporum appropinquante, Machares legatos misit, qui veniam sibi a patre exorarent, sed mox desperatis rebus suis Chersonesum aufugit ibique aut voluntaria obiit morte, ut tradit Appianus, aut patris iussu interfectus est, ut testantur Cassius Dio et Orosius³⁾, anno a. Chr. 65. Duobus annis post ipse Mithridates Panticapaei, cum Phanagoria aliaeque urbes Bosporanae et Pharnaces ipse filiorum dilectissimus ab eo defecissent, metuens ne Romanis dederetur, necem sibi ipse conscivit⁴⁾.

Nummos Mithridatis permultos habemus, partim integro eius nomine, partim monogrammaticis signatos, quos post multos alios collegerunt et descripserunt Buratschkov Catal. numm. p. 220—228, Podschawalow op. cit. p. 12 sq., Th. Reinach, *Essai sur la numismatique des rois de Pont (Dynastie des Mithridate)*, Paris. 1888⁵⁾. Nummorum plerique annos praebent aerae Ponticae, quam recentiores Bospori reges receperunt inde a Mithridatis filio Pharnace. De epocha Pontica enucleanda optime meriti sunt Caryus et Froelichius; quorum argumenta hisce exposuit Iosephus Eckhelius⁶⁾: «[Caryus et Frölichius] in eo con-

der Kehrseite und die Fabrik sind beinahe identisch mit denjenigen der Stater des Pairisades besseren Stils, so dass die Annahme, Akas sei ein Vorgänger oder Nachfolger dieses Pairisades gewesen, mehr Wahrscheinlichkeit für sich hat, als Chabouille's Vorschlag, die Münze einem thrakischen oder skythischen Dynasten zuzuschreiben». Blumerum secutus est Barclay V. Head, *Historia numorum* (Lond. 1887) p. 430. Eorum opinio num vera sit, equidem diiudicare non audeo.

1) Similiter atque in Colchide, cf. Strab. XI p. 498 extr.: Αὐξηθέντος δὲ ἐπὶ πολὺ Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος εἰς ἐκεῖνον ἡ χώρα [sc. Κολχίς] περιέστη· ἐπέμπετο δ' αἰεὶ τις τῶν φίλων ὑπαρχος καὶ διοικητὴς τῆς χώρας.

II.

2) Memn. XVI, 54; App. *Mithr.* 78 et 83; Plut. *Luc.* 24.

3) App. *ibid.* 102; Dio Cass. 36, 50; Oros. VI, 5.

4) App. *ibid.* 107—111; Dio Cass. 37, 11—13; Oros. *ibid.* In universum de Mithridate v. P. S. Frandsen, *Mithridates VI Eupator, König von Pontus*, 1. Buch. Altona 1847; Hertzberg, *Geschichte Griechenl. unter d. Herrschaft d. Römer*, v. I p. 340 sq.; E. Meyer, *Gesch. d. Königr. Pontos*.

5) Haec commentatio seorsim expressa est ex operis periodici *Revue numismatique* dicti v. VI (a. 1888).

6) Doctr. numorum veterum p. I vol. II (Vindob. 1794) p. 381.

V

sensere, epocham Bosporanam ducendam ab autumno V. C. 457. Sententiam suam stabilivere consensu numorum plurium, qui Vaillantio aliisque ignoti fuere, et quorum denique indicio exordium illud revocari amplius in dubium non potest. Numi post horum conatus detecti tantum abest, ut oraculi veritatem elevent, ut eam etiam praeclare confirment. Exordium illud ab anno V. C. 457 invicte stabilit annus ΓIV . 413, qui idem est in numo pridem cognito Sauromatae II cum capite Hadriani, et idem in numo eiusdem Sauromatae II cum capite Trajani recens reperto a Pellerinio. Ex utriusque huius numi testimonio liquet annum Bosporanum 413. fuisse eum ipsum, quo mortuus est Trajanus et successit Hadrianus. Factum illud circa medium Augustum V. C. 870. P. X. 117. Ab hoc si auferamus annos 413, remanebit pro aerae exordio annus V. C. 457... Iidem viri praestantes Caryus et Frölichius in eo etiam conspiravere, quod verisimile iis visum eandem esse aeram Bosporanam cum Pontica, seu ea, quam reges Ponti Mithridates V. et VI. numis suis inscripsere... Horum virorum iudicio si stare lubet, quaeri rursum potest, utrum Bosporani a Ponto, an Pontici a Bosporo aeram sint mutuati? Verisimilius censet Caryus a Mithridate VI. Ponti rege in Bosporum recens acquisitum aeram Ponticam illatam et a magno hoc rege ibi stabilitam a successoribus retentam fuisse. Quae fuerit causa constitutae in Ponto V. C. 457 epochae, deficientibus eius aetatis monumentis non constat. Varia coniecerunt Frölichius et Caryus, quin tamen ipsi suis coniecturis satisfacerent».

In hac Froelichii et Caryi sententia ab Eckhelio probata omnes recentiores acquieverunt, cum nulla idonea causa reperta sit de veritate eius dubitandi. Nuperrime demum Theodorus Reinach quaestionem illam adgressus est iam ab Eckhelio commemoratam, quae fuerit causa epochae in Ponto constitutae¹⁾. Is cum in Ponto ipso nihil a. ante Chr. 297 factum invenisset adeo grave, ut anni inde computarentur, satis probabiliter, ut mihi quidem videtur, statuit reges Ponti e vicina Bithynia aeram suam mutuatos esse, ubi hoc anno Zipoetes regium nomen sumpsisset. Mensium nomina fuerunt Macedonica.

In titulis Bosporanis, qui adhuc exstant, epocha Bosporana primum comparet sub Polemone II (n° 400). Quod ad Macharem attinet, hucusque nomen eius neque in titulis, neque in nummis comparuit. Ceterum nonnulli e novissimis doctrinae nummariae auctoribus putant posse ei tribui nummos quosdam monogrammati signatos²⁾, quod tamen admodum est incertum.

Mithridate mortuo Pharnaces filius eius a Cn. Pompeio rogavit ut sibi aut totum patrum regnum, aut saltem Bosporanum obtinere permitteret. Pompeius quamquam eum amicis sociisque populi Romani adpellavit, tamen solum Bosporum ei concessit exceptis adeo

1) *Essai sur la numismatique des rois de Bithynie* (extrait de la *Revue numism.* 1887), Par. 1888, p. 44 sq.— Cf. eiusdem *Essai sur la numism. des rois de Pont*, p. 38.

2) V. de hac re Oreschnikow, *Zur Münzk.* p. 11 et *Кампанія собранія древностей в. Уварова, сун. VII*

(M. 1887), p. 60 et 76; Buratschkov, *Catal. numm.* p. 230; Chr. Giel, *Oper. VI congr. archaeol. v. II* p. 108 et *Kleine Beiträge zur ant. Numismatik Südrusslands* p. 27; A. von Sallet in *Zeitschr. f. Numism.* v. XI p. 349.

Phanagorensibus, quos liberos et sui iuris esse iussit, quippe qui primi a Mithridate defecissent datoque aliis exemplo interitus eius causa fuissent¹⁾. Fines imperii Bosporani eo tempore multo latius patuisse videntur, quam Spartocidarum aetate; nam in Europaea ora totam Tauricam cum ipsa urbe Chersoneso complectebantur (Strab. VII p. 309), in Asia usque ad Tanain urbem videntur esse prolati (Strab. XI p. 493). Non diu tamen Pharnaces regno Bosporano contentus fuit. Nam cum civilibus discordiis inter Caesarem et Pompeium ortis turbaretur imperium Romanum, occasionem ratus sibi oblatam totius regni paterni recuperandi; primum Phanagorenses imperio suo subiecit²⁾, mox vero Asandro quodam Bosporanis praefecto ipse per Colchidem Ponticum regnum ingressus in suam redegit potestatem, Amisumque urbem Romanis ademit et in Bithyniam intulit arma. Interea Asander in Bosporo relictus seditionem movit sperans se gratiam Romanorum nacturum regnumque Bosporanum accepturum esse. Qua de re certior factus Pharnaces cum in Bosporum rediret a Caesare ad Zelam urbem d. 2 m. Augusti a. u. 707 devictus Sinopam fugit indeque pace a Romanis impetrata mari in Tauricam transiit. Hic Scytharum Sauromatarumque copiis conlectis Theodosiam quidem et Panticapaeum occupavit, sed mox cum Asander proelium ei commisisset, acriter pugnans cecidit quinquaginta annos natus postquam quindecim annos regnavit, a. ante Chr. 47³⁾.

Pharnace mortuo Caesar Mithridati Pergameno bellum in Bosporo contra Asandrum gerendum mandavit. Fuisse hunc tradit Strabo (XIII p. 625) Menodoti cuiusdam filium et Adobogionidis e genere tetrarcharum Galaticorum, quam regis Mithridatis pellicem fuisse fama esset, unde propinqui eius infanti Mithridatis nomen indidissent quasi regis filio. Ceterum A. Hirtius (*b. Alex.* 78) diserte eum regio genere ortum tradit disciplinisque etiam regiis educatum. Huic Caesar propter conlatam insignem in bello Alexandrino opem (de qua v. A. Hirt. *b. Alex.* c. 26) tetrarchiam Galatae adiudicavit regemque Bospori constituit, quoad sub imperio Pharnacis fuerat, iussitque contra Asandrum bellum gerere propterea quod hic erga amicum (Pharnacem scilicet) perfidum se praeberat. Sed Asander facile eum devicit et ipse imperio Bosporano potitus est⁴⁾. De hoc apud veteres scriptores perpauca

1) App. *Mithr.* 113. Dio Cass. 37, 14.

2) Hoc tempore fortasse fecit ea, quae Strabo narrat l. XI p. 495 (v. supra p. XIII).

3) App. *Mithr.* 120, *de b. civ.* II, 91; Plut. *Caes.* 50. A. Hirt. *de b. Alex.* 69—76; Dio Cass. 52, 46 et 47. De nummis Pharnacis (Βασιλέως βασιλέων μεγάλου Φαρνάκου) v. Koehler, *Ges. Schr.* v. II p. 218 sq.; Koehne, *Mus. Kotsch.* v. II p. 138; Buratschkov, *Cat. numm.* p. 228 sq.; Head, *Hist. num.* p. 429.

Nota. Anno 1882 E. Muret in *Bull. de corr. hell.* v. VI p. 211 edidit nummum argenteum Hygiaenontis archontis (ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΥΓΙΑΙΝΟΝΤΟΣ) nomen referentem, quem dynasten Bosporanum fuisse alio-

quin ignotum, Mithridatis Eupatoris aequalem, variis argumentis studuit probare. In seriem Mithridatis successorum receperunt eum Imhoof-Blumer *Porträt.* p. 36 et Head *Hist. num.* p. 429. Bosporanum fuisse hunc archontem Oreschnikovius quoque comprobavit (ap. Giellium, *Kl. Beitr.* p. 41) edito latere eadem inscriptione instructo. Sed cum nondum constet, quando vixerit Hygiaenon cuique successerit, hic eum commemorare satis habeo.

4) Strab. XIII p. 625; Dio Cass. 42, 48. De origine Asandri nihil traditur a scriptoribus. Sunt inter nostrates qui putent eum fuisse e familia Spartocidarum: v. pr. Sibirsky act. soc. Odess. v. X p. 56 sq., Buratschkov *Catal. numm.* p. 230.

invenimus prodita. Apud Dionem Cassium legimus (LIV, 24) Asandrum uxorem habuisse Dynamin Pharnacis filiam, cui moriens regnum suum tradiderit¹⁾. Re vera Asander una cum Dynami nominatur in tit. 25. In *Μακροβίαις*, quod opus sub Luciani Samosatensis nomine exstat, narratur c. 17 Asandrum a divo Augusto pro ethnarcha (ἑθναρχῆς) regem Bospori renuntiatum esse et usque ad extremam senectutem equestri et pedestri pugna nemine inferiorem habitum. Strabo (VII p. 311) Hypsicrate auctore tradit Asandrum prohibiturum Scythas, ne paeninsulam invaderent, in isthmo paeninsulae, qui esset ad Maeotidem, 360 stadia longo, murum construxisse singulis turribus in singulis stadiis ornatum; alibi notavit Strabo (XI p. 495) Asandri imperium similiter atque Pharnacis et Polemonis usque ad Tanain patuisse. Postquam diu regnavit, Scribonius quidam Mithridatis VI nepotem sese ferens contra eum bellum incepit; Asander cum vidisset suos in pugna ad Scribonium transfugientes, inedia finivit vitam annos natus 93 (Luc. *Macr.* l. l.), Scribonius vero viduam eius Dynamin uxorem duxit et regno potitus est narrans se ab Augusto id accepisse. Factum hoc esse anno u. c. 740 testatur Cassius Dio (l. l.).

Ea, quae de Asandro scriptores nobis tradiderunt, supplentur longa nummorum aureorum et aereorum serie Asandri nomine inscriptorum, qui aetatem tulerunt. Post Koehlerum et Koehnum²⁾ tractarunt eos Sallet, Waddington, Buratschkov, Giel, Oreschnikov, alii³⁾. Ex iis patet Asandrum aliquamdiu archontem fuisse Bospori, postea regem; qua re confirmantur ea, quae legimus apud Lucianum; nam ἑθναρχοῦ nomen idem fere valet, quod ἄρχοντος (sc. τῶν ἑθνῶν); praeter nomen Asandri nummi annorum indicationes praebent a primo (Α) usque ad undetricesimum (ΘΚ). Dudum intellexerunt viri docti in nummis annos imperii Asandri computari; sed Salletus primus firmis argumentis stabilivit regni annos non a primo computari, sed a quarto, nummos vero annis Α, Β, Γ, Δ signatos archontis Asandri nomen inscriptum habere; Asandrum scilicet quarto anno postquam imperium accepisset regem renuntiatum esse. Iam quaeritur, quo anno acceperit imperium Asander. Ad hunc annum definiendum maximi est momenti nummus unicus aureus⁴⁾ anno 281 ep. Bosp. a regina Dynami emissus (ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΑΠΣ). Cum minime sit probabile Dynamin marito Asandro vivo nummos separatim cussisse, statuendum est cum Salleto (*Beitr.* p. 16) anno 281 ep. Bosp. (= 737/8 u. c., 17—16 a. Chr.) Asandrum iam non fuisse vivum. Sane ante Salletum omnes viri docti Dionis Cassii (54, 24) testimonium secuti putabant Asandrum a. u. c. 740 demum mortuum esse; sed Salletus acute demonstravit id testi-

1) De tempore, quo Asander Dynamin in matrimonium duxerit, v. quae adnotavit Sallet l. l. infra (n. 3), p. 6 n. 8.

2) Koehler, *Gesamm. Schr.* v. II p. 71 sq. Koehne, *Mus. Kotsch.* II p. 160 sq.

3) A. von Sallet, *Beiträge zur Geschichte und Numism. der Könige des Cimmer. Bosporus und des Pontus* etc., Berol. 1866. — Waddington in *Revue numism.* n. s. v. XI (a. 1866) p. 417 sq. — Buratschkov, *Cat. numm.*

p. 230 sq. — Giel, *Kleine Beiträge zur ant. Numism. Südrusslands*, p. 10 sq. — Oreschnikov, *Catal. antt. Uvarovii* fasc. VII p. 62 sq. et *Annuaire de la soc. de numism.* a. 1888.

4) Longperier, *Médaille d'or inédite de Dynamis, reine de Pont*, Par. 1843; Koehne, *Mus. Kotsch.* II p. 156; Sallet, *Beitr.* p. 15; Buratschkov, *Cat. numm.* p. 235; Oreschnikov, *Cat. antiquitt. Uv.* p. 68. Nummus exstat in collectione comitis Uvarovii.

monium nequaquam obstare, quominus putemus Asandrum a. 737 mortuum esse¹⁾. Iam si ab a. 737/8 abstulerimus annos 29, habebimus annum 708/9, quo Asander archontis nomen publice sumpserit et annum fere 712, quo rex sit renunciatus. Tales sunt Salleti rationationes (*Beitr.* p. 32 sq.), quae tamen nemini placuerunt praeter Gielium: nam Waddington putat Asandrum iam a. 707 statim post Pharnacis mortem archontem factum esse, a. 710 Caesare mortuo regium nomen sumpsisse, a. 737/8 diem obiisse. Cum Waddingtone consentit fere Th. Mommsenus²⁾, nisi quod putat Asandrum Caesaris consensu regem renuntiatum esse a. 709/10. Aliter statuit Oreschnikov tribus maxime argumentis nisus: primum, quod Lucianus diserte tradit Octavium, non Caesarem, Asandro regium nomen dedisse³⁾, deinde quod Caesare vivo Asander, qui Mithridatem Pergamenum amicum eius devicerat, vix ausus sit publice archontem se nominare, denique quod in nummis Asandri anno Γ signatis M. Antonii effigies comparet, quam sumpsisse Asandrum non probabile est antequam Antonius anno 712 exeunte in Asiam venerit. Itaque statuit Oreschnikovius Asandrum anno 710 exeunte (vel a. 711 ineunte) archontis nomen accepisse ab Octavio confirmatum, a. 713 ex. aut 714 in. M. Antonium regiam potestatem ei confirmasse, a. 738/9 Asandrum mortuum esse. Quae cum acutissime disputata sint, non ex omni tamen parte possunt probari: fugit enim virum doctissimum annum 281 ep. Bosp., quo Dynamis nummum suum cusit sine dubio mortuo iam marito, non in annum 738/9 u. c. cadere, sed in a. 737/8, et Lucianum disertis verbis testari Asandrum ab Augusto (i. e. Octavio) regem iam, non archontem dictum esse. Haec omnia copiosius exposuimus ideo maxime, ut videant lectores annos imperii Asandri ab aliis aliter computari neque posse adhuc prorsus accurate definiri: nam neque id certo scimus, utrum Asander eo ipso anno mortuus sit, quo Dynamis nummum emisit, an proxime praegresso, neque id nummi demonstrant, an integros 29 annos imperaverit. Id unum certum est, Asandri imperium contineri inter annos u. c. 707/8—737/8, a. Chr. 47/46—17/16.

Asandro mortuo Dynamis vidua eius aliquamdiu sola regnavit, ut nummus eius probat a. 281 ep. Bosp. cusus, de quo supra diximus. Sed mox Scribonius, falso praetendens imperatoris Augusti auctoritatem, regno Bosporano potitus est et Dynamis uxorem duxit⁴⁾. Anno u. c. 740 (a. Chr. 14) M. Vipsanius Agrippa, qui tunc temporis exercitui Romano praefectus in Syria versabatur, contra Scribonium misit Polemonem Zenonis rhetoris Laodicensis f.

1) *Beitr.* p. 17: «Aus diesen Worten des Dio haben Eckhel, Visconti und ihre Nachfolger sämtlich herausgelesen, dass Asander im Jahr 740 gestorben sei und dass der Aufstand des Scribonius, Asanders Tod und die Einsetzung Polemo's durch Agrippa zusammen in dasselbe Jahr fielen. Bei Dio steht aber nur, dass die Ernennung Polemo's zum Könige des Bosporus in diesem Jahre stattfand, Scribonius' Aufstand und Asanders Tod berichtet er als etwas früher Geschehenes ohne Angabe der Zeit. Ja aus dem Zusatze: ἐπειδὴ περὶ ὁ Ἀσανδρος ἐτεθνήκει... τὴν Δύναμιν... τὴν ἀρχὴν παρὰ τοῦ ἀνδρός

ἐπιτετραμμένην scheint sogar hervorzugehen, dass Dynamis bereits einige, wenn auch noch so kurze Zeit selbständig geherrscht habe, ehe sie den Empörer Scribonius heirathete».

2) *Röm. Geschichte* v. V p. 287.

3) Regium nomen a Romanis Asandro confirmatum esse probat tit. 25, ubi is nuncupatur φιλορώμιος.

4) Cum constet Dynamis aliquamdiu solam regnasse, rectius nobis videtur Dio Cassius tradere Scribonium iam post Asandri mortem in Bosporum venisse, quam Lucianus, qui dicit eum ipsi Asandro bellum intulisse.

principem partis Ponti, quae ex ipsius nomine postea Pontus Polemoniacus dicta est; qui tamen Scribonium superstitem amplius non repperit, nam Bosporani de adventu eius certiores facti, cognita fraude Scribonium interfecerunt; sed ne Polemonis quidem imperio parere voluerunt et quamvis proelio victi non antea se subiecerunt, quam Agrippa Sinopam venerit bellum iis inlaturus¹⁾. Imperio potitus Polemo et ipse Dynamis in matrimonium duxit Augusti arbitrio, cui tum videtur Dynamis statum Phanagoriae dedicasse (cuius basi inscripsit titulum 354), ut servatori suo, propterea quod his nuptiis regnum ei conservatum erat.

Polemo I quot annos in Bosporo regnaverit, certo non constat²⁾. Ex Strabone novimus alteram eius coniugem (quam duxisse eum Dynamis mortua consentaneum est) fuisse Pythodorem Pythodori Tralliani filiam, ex qua habuerit duos filios et filiam quaeque in Ponto ei successerit (I. XII p. 556). Idem narrat (XI p. 499) Colchos eum subegisse; quibus adiunctis regnum eius a Trapezunte usque ad Tanaidis ostia pertinuit. Tanain urbem, quam Strabo narrat (XI p. 493) fuisse «ἐμπόριον κοινόν τῶν τε Ἀσιανῶν καὶ τῶν Εὐρωπαϊῶν νομάδων καὶ τῶν ἐκ τοῦ Βοσπόρου τὴν λίμνην πλεόντων, τῶν μὲν ἀνδράποδα ἀγόντων καὶ δέρματα καὶ εἴ τι ἄλλο τῶν νομαδικῶν, τῶν δ' ἐσθῆτα καὶ οἶνον καὶ τὰλλα ὅσα τῆς ἡμέρου διαίτης οἰκεῖα ἀντιπρορτιζομένων», imperio suo non parentem expugnavit Polemo funditusque evertit (Str. ibid.). Quae etiam Plinii aetate diruta iacebat (N. h. VI, 7); sed postea restitutam saeculo II et III p. Chr. aliquamdiu floruisse apparet ex inscriptionibus (v. infra).

Eodem Polemone imperante videtur in Bosporo novum urbis nomen exstitisse *Agrippia Caesarea*. Apud scriptores quidem hoc nomen nusquam reperitur, sed exstat in titulis tribus in paeninsula Tamanica repertis (356, 360, 363), itemque in nummis aereis, qui persaepe in utraque Bospori ora reperiuntur dudumque sunt noti³⁾. Alterum nummorum genus inscriptum praebet nomen ΑΓΡΙΠΠΕΩΝ, alterum ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ. Illi pridem Anthedoni s. Agrippiadi Iudaeae tribui solebant, hi Caesareae Bithyniae vel Trallibus Lydiae. Sed cum a. 1830 in paeninsula Tamanica lapis repertus esset in honorem M. Aurelii Andronici et Alexarthis filii a magistratibus Ἀγριππέων Καίσαρέων positus (n° 363), iam Stempkovskius, qui primus hunc titulum edidit, monuit illos nummos Phanagoriae esse sibi videri; quam sententiam secutus est Boeckhius C. I. Gr. II p. 163. Anno 1879 loco veteris Phanagoriae alter titulus repertus est (n° 366) in honorem Dynamis positus a civibus urbis, ex cuius nomine tres litterae servatae sunt ΠΕΩ. Stephanus, cum eum ederet, monuit posse quidem hic restitui [Γοργιπ]πέω[ν], sed difficile esse explicatu, cur Gorgippenses

1) Strab. XII p. 578. Dio Cass. LIV, 24. Oros. VI, 21. De Polemone in universum v. Sallet, *Beitr.* p. 34 sq. Mommsen in *Ephem. epigr.* I p. 270 sq., II p. 259.

2) E nostrae aetatis scriptoribus Koehnus (M. Kotsch. II p. 169 sq.) mortem eius refert ad a. 1 a. Chr., Grigorjev (*Россия и Азия*, p. 366) potius ad 2, Sallet (*Beitr.* p. 67 et 78) ad a. 8 p. Chr., Waddington (*Revue num.* 1866, p. 423) ad 8 a. Chr., item Imhoof-Blumer, *Portr.* p. 35 sq.; Buratschkov ad 2 a. Chr. (opp. soc.

arch. Mosq. X p. 64) vel ad 9 (Cat. numm. p. 235). Mommsenus primum (*Gesch. d. Röm. Münzw.* p. 702) mortem Polemonis referebat ad a. 8 p. Chr., deinde (*Eph. epigr.* II p. 259) ad a. 8 a. Chr.

3) Descriptionem eorum nostra aetate dederunt: J. Friedlaender in *Numism. Zeitschrift, herausgeg. von Huber und Karabacek* v. II (Vindob. 1870) p. 280 sq., Buratschkov Cat. numm. p. 178, Oreschnikov Cat. antt. Uv. p. 71.

non in sua urbe reginae monumentum posuissent, ideoque probabilius videri titulum esse Agrippensium. Hanc sententiam adoptavit Goertzius et novis argumentis probavit¹⁾. Anno 1870 Friedlaenderus nummos Agrippensium et Caesarensium denuo exploratos Phanagoriae adscripsit. Denique a. 1883 prope veterem Phanagoriam ipse lapidem inveni numero 360 in sylloge signatum, in quo v. 6 bene legitur ΟΔΗΜΟ.ΟΑΓΡΙΠ. His omnibus compositis iam nullus dubito, quin in paeninsula Tamanica fuerit urbs Agrippia s. Agrippia Caesarea dicta. Cuius nomen cum primum in titulo 356 in honorem Dynamis posito obveniat, facillima est coniectura, quam Boeckhius primus emisit, urbem nomen illud nactam esse, cum M. Agrippa Polemonem I Bosporo regem imponeret, ex hoc et Octaviano Caesare. Cum vero lapides Agrippensium nomen offerentes in paeninsula Tamanica et quidem in vicinia veteris Phanagoriae reperti sint, vel maxime probandum mihi videtur quod Stempkovskius et Boeckhius statuerunt nomen illud non novae urbi cuidam inditum esse, sed Phanagoriae. Quod usque ad quartum p. Chr. saeculum in usu fuisse probat M. Aurelii Andronici titulus.

De morte Polemonis haec legimus apud Strabonem (XI p. 495): «Τῶν Μαιωτῶν... δ' εἰσὶ καὶ οἱ Ἀσπουργιανοὶ μετὰ τὴν Φαναγορείαν οἰκοῦντες καὶ Γοργυπίας ἐν πεντακοσίοις σταδίοις, οἷς ἐπιθέμενος Πολέμων ὁ βασιλεὺς ἐπὶ προσποιήσει φιλίας οὐ λαθὼν ἀντεστρατηγήθη καὶ ζωγρία ληφθεὶς ἀπέθανε». Idem brevius narratur etiam l. XII p. 556: «Πυθοδώρις... γυνὴ ἐγένετο Πολέμωνος καὶ συνεβασίλευσεν ἐκείνῳ χρόνον τινα, εἰτα διεδέξατο τὴν ἀρχήν, τελευτήσαντος ἐν τοῖς Ἀσπουργιανοῖς καλουμένοις τῶν περὶ τὴν Σινδικὴν βαρβάρων». Qui fuerint *Aspurgiani* illi, fortasse coniectura assequi licebit. Ante Polemonis aetatem nusquam commemorantur, postea in titulis tertii p. Chr. saeculi (nn° 29, 430, 431) et fortasse apud Ptolemaeum (Geogr. V, 9, 17: Ἀστούριανοί). Ex solo Strabone adfert eorum nomen Stephanus Byzantinus (s. v.). Habitasse eos patet in proxima vicinia Sindorum, eis ipsis locis, ubi antea habitabant Cercetae (v. supra p. XII), inter eas gentes, quae Strabone ipso teste (p. 495 in.) Bosporanorum regum imperio parebant. Eo magis difficile est explicatu, cur Polemo genti illi insidias struere debuerit et cur gens ipsa non memoretur in titulo 36 in honorem regis Aspurgi posito, quem primis decenniis I p. Chr. saeculi in Bosporo regnasse inscriptiones probant et nummi. Rex ille in titulo dicitur fuisse regis Asandrochi filius, quod nomen idem esse atque Asandri omnes consentiunt, qui titulum illum tractarunt²⁾. Consensus nominum Aspurgi et gentis Aspurgianorum vel maxime memorabilis eo ducit, ut coniciamus Aspurgianos non fuisse gentem ab aliis Maeotis diversam et aliunde ingressam, sed *partem Maeotarum ipsorum, quae nomen illud inde nacta sit, quod hunc ipsum Aspurgum in bello contra Polemonem gesto adiuverit*. Res ita mihi videtur explicanda. Asandro mortuo Aspurgus etiam tum puer patri in imperio succedere non potuit ideoque Dynamis mater regnare coepit.

1) Stephania et Goertzii commentationes laudantur in lemmate n° 356.

2) E gente Achaemenidarum eum fuisse etiam inde

conligunt viri docti, quod in nummis denuo recepit aeram Ponticam, qua non utebatur Polemo. Post Aspurgum iam omnes reges Bosporani ea usi sunt.

Mox venit Scribonius, quem ut Mithridatis nepotem Bosporani receperunt, sed brevi postea, fraude cognita, interfecerunt; cum vero legitimum successorem haberent, ne Polemoni quidem regnum permittere voluerunt, ut diserte tradit Cassius Dio, neque permisissent, nisi Agrippa minatus esset se bellum eis inlaturum. Tum ipsa Dynamis necessitate coacta Polemoni nupsit, cum videret eum a Romanis esse adiutum, quorum tum in Oriente maxima erat auctoritas. Imperium adeptus Polemo utrum benevolum se praebuerit Aspurgus necne, ignoramus; sed facile fieri potuit, ut matre mortua Aspurgus iam tum pubes regnum paternum recuperare studens a gentibus vicinis auxilium petierit, e quibus illa, quae inter Phanagoriam et Gorgippiam habitat, omnium maxime ei faverit ideoque Aspurgianorum nomen nacta sit. Qua de seditione certior factus Polemo, metuens ne aliae gentes ab Aspurgi partibus starent, facile potuit amicitiam simulare, quo tutius Aspurgum opprimeret, sed ab hostibus, qui intellexissent, quae sibi proposuisset, captus supremum obiit diem. Ita facillime, ut mihi quidem videtur, explicantur ea, quae Dio Cassius et Strabo nobis tradiderunt¹⁾, atque etiam id, quod Pythodori Polemonis uxor in Ponto tantum et Colchide ei successit, in Bosporo non item (Strab. XII p. 555).

Itaque Aspurgus statim post Polemonem I in Bosporo videtur regnasse. Regnum paternum vi et armis ereptum unum ex imperatoribus Romanis ei confirmasse inde colligitur, quod in tit. 36 dicitur *φιλόκαισαρ καὶ φιλορώμαιος*. Ex eodem titulo discimus eum multis gentibus vicinis imperasse (inter quas Aspurgiani ideo sine dubio non commemorantur, quod id nomen nondum fuit publicum, ut recentiore aetate factum est) Scythisque et Tauris subactis fines imperii dilatasse. Quam diu regnarit, nondum certo constat: id unum nuper docuit nos tit. 364, anno 313 ep. Bosp. (16/17 p. Chr.) regem eum fuisse. Inter omnes vero, qui historiae regni Bosporani explorandae operam navarunt, constat inde a Polemone I a veteribus scriptoribus non nisi perraro et brevissime res eius attingi, ita ut nomina ipsa multorum regum (veluti Aspurgi nostri) ab iis omnino non commemorentur, neque quidquam de iis compertum haberemus, nisi adiuverent tituli et nummi regum nomina praebentes et annos, quibus regnassent. In his uber fons est historiae regni Bosporani cognoscendae hucusque nondum exhaustus. Nam et inscriptiones nummorum saepius falso intellegebantur a viris Graeci sermonis minus peritis, quam rei nummariae, et monogrammata nummis impressa ab aliis aliter explicabantur, et effigies humanae modo ad hunc, modo ad illum imperatorem Romanum vel regem Bosporanum referebantur²⁾. Sed cum gaudio fatendum est communibus virorum doctorum studiis res ad historiam regni Bosporani pertinentes magis magisque ex tenebris in lucem protrahi.

Iam quod ad nummos attinet eius aetatis, qua Aspurgus regnasse comperimus, notandum est priores doctrinae nummariae auctores (Viscontum, Rochettum, Koehlerum, Mionnetum, Aschikium, Spasskium, alios) ad Koehnium usque permultos nummos huc rettulisse, quos, cum

1) Similia coniecit Iurgievicz act. soc. Odess. v. XII p. 216 sq., cum titulum ederet, qui nobis est 364.

2) Cf. quae de his rebus dixit Grigorjev, *Россия и Азия*, p. 368 sq.

accuratius examinati essent, patuit recentioris esse aetatis, et alios aliter explicasse. Statuebant omnino — ut brevibus rem absolvam¹⁾ — inter Polemonem I et Polemonem II (de quo infra dicendum) duos vel tres vel adeo quattuor reges fuisse Rhescuporidis et Sauromatae nominibus usos. Sed nostra aetate, ut iam diximus, nummis accuratius examinatis et descriptis comprobatum est post nummos Polemonis I nomine signatos aetate Augusti et Tiberii in Bosporo cunos esse nummos indicationibus annorum epochae Bosporanae et monogrammatis praeditos, non integris regum nominibus, inde ab a. 289 ep. Bosp. (8 a. Chr.) usque ad 335 (38 p. Chr.), quo regnum Bosporanum ab imperatore Caio datum est Polemoni II. Nummi inter annos 289 et 304 ep. Bosp. emissi monogramma habent **Δ**, annis 305 et 306 **NE**, a. 307—309 **BP**²⁾, a. 310—332 **BP**, a. 334 et 335 **BP**³⁾. Effigies, quae in tribus prioribus nummorum generibus exstant, adeo inter se similes esse dicuntur, ut uni regi facile adscribi possint⁴⁾. Iam cum in monogrammate **BP** litteras **ΑΣΠΡ** ad Aspurgi nomen pertinentes latere admodum probabiliter statuissent Buratschkovius et Giellius⁵⁾ (equidem dixerim totum nomen ei inesse **ΑΣΠΟΥΡΓΟΥ**) cumque constaret a. 313 re vera regnasse Aspurgum, totum temporis spatium quod esset inter Polemones I et II eius regno occupatum esse coniecit Buratschkovius (Cat. p. 238). Qui cum putaret in monogrammate **BP** litteram P primam esse regis nominis, probare studuit Aspurgum altero nomine adsumpto vocasse se Rhescuporidem I⁶⁾. Quod negans verum esse Giellius (l. l. p. 29 sq.) putat Rhescuporidem I filium fuisse Aspurgi et patre mortuo regnasse 22 annos, ab a. 313 usque ad 335. Qua in re equidem Giellio adsentiri non possum maxime ob Taciti locum *Ann.* XII, 15 ab utroque viro docto neglectum, ubi dicitur anno 50 p. Chr. Cotys Aspurgi f. fuisse *iuventa rudis*. Si his verbis freti statuerimus Cotyn tum fuisse circa 20 annorum, conligendum erit natum eum esse circa a. 30 p. Chr., ergo hoc tempore Aspurgum nondum fuisse mortuum. Nummi igitur **BP** monogrammate praediti ad Aspurgi aetatem pertinent; sed cum nihil habeamus praeter hoc monogramma, unde conligamus eum Rhescuporidem I

1) Singillatim opiniones eorum exposuit Grigorjev l. l. p. 377 sq. Cf. Boeckh. p. 95.

2) Nummum hoc monogrammate praeditum Aspurgum adscripsit omnium primus Podschivalow, *Beschr. d. uned. M.* p. 12.

3) Oreschnikov, Cat. antt. Uv. p. 85. Nummos annorum 309 et 310 adhuc ineditos exstare in collectione Giellii idem mecum per litteras communicavit. Descriptionem nummorum et imagines v. in Buratschkovii Catalogo pp. 240—243 et tab. XXVI, nn° 63—83. Aerei nummi anni 335 monogramma habent **BP** (v. Bur. Cat. tab. XXVI nn° 87, 88), unde conligendum est hoc monogramma et **BP** idem valere.

4) Cf. Giell, *Kl. Beitr.* p. 31: «Die Stater mit den Monogrammen **BP** und **NE** haben dieselben Köpfe auf der Vorder- wie Rückseite; sogar der Avers der Münze

mit **NE** stimmt so genau mit dem der Münze mit **Δ** überein, dass ich annehme, beide seien mit demselben Stempel geschlagen. Ich schreibe also die drei Monogramme demselben Könige zu». Cf. p. 29. — Buratschkovius adeo omnibus his nummis eandem imaginem inesse adfirmat (act. soc. arch. Mosq. v. X p. 63: «При сличении золотых монетъ отъ 289 до 313 г. и далѣе при Рискупоридѣ I, мы видимъ, что на нихъ представлено одно и тоже лицо, только съ отбѣнками разницы относительно возраста и умѣнія со стороны рѣзчика — схватить желаемое сходство»). Cf. etiam Oreschnikov Cat. antt. Uv. p. 87.

5) Buratschkov act. soc. arch. Mosq. v. X p. 63 et Cat. numm. p. 238. Giell l. l.

6) V. Cat. numm. l. l. et maxime act. soc. Mosq. v. X p. 62 sq.

fuisse vocatum, ego nullam video idoneam causam, cur in hac re sequamur Buratschkovium¹⁾: fortasse hoc quoque monogramma Aspurgi nomen continet.

Itaque inter Polemonem I et Polemonem II solum Aspurgum tranquille regnasse satis mihi videtur veri simile. Nihil hac aetate factum esse in regno Bosporano commemoratu dignum vel inde conligi potest, quod scriptores prorsus nihil de eius rebus tradunt²⁾. Iam si quis indicationes nummorum pedetentim sequi voluerit, coniciet Polemonem iam a. 289 (8/7 a. Chr.) mortuum esse, quoniam ab hoc anno incipiunt nummi monogrammate Δ signati, qui Aspurgo tribui possunt³⁾; cum vero monogrammata, quae inter annos 289 et 309 comparent, regium nomen ($\beta\alpha\sigma\iota\lambda\epsilon\upsilon\varsigma$) non contineant, ab anno vero 310 incipiant nummi, quorum monogrammati id nomen insit, coniciunt viri nummorum periti Aspurgum primis temporibus regio nomine non esse usum (fortasse $\alpha\rho\chi\omega\nu$ vocabatur, ut Asander pater)⁴⁾, et circa a. 310 (13/14 p. Chr.) demum id accepisse (nummos monogrammate BAP signatos ab a. 310 incipere per litteras mecum communicavit Oreschnikov, cf. supra p. XLI n. 3). Sed hae coniecturae certae dici nondum possunt.

Anno 38 p. Chr.⁵⁾ Imperatorem Caium Caligulam Polemoni Polemonis f. regnum paternum donasse ex senatus decreto testatur Cassius Dio l. LIX c. 12. Anno 41 Imperatorem Claudium Mithridati cuidam, qui a celeberrimo illo Mithridate genus duceret, Bosporum dedisse, Polemoni pro eo Ciliciae parte quadam concessa, legimus apud eundem l. LX c. 8. Inde patet Polemonem a Gaio non Pontum solum, sed etiam Bosporum accepisse. Ceterum Polemonem hunc non filium fuisse Polemonis I, sed nepotem e filia Antonia Tryphaena, uxore Cotyis regis Thraciae, Rhoemetalcae f., certissime comprobavit Mommsenus⁶⁾. De Dionis Cassii testimonio Waddington a. 1866 haec adnotavit⁷⁾: «*Ce qui est certain, c'est qu'en 794 Claude enleva le Bosphore à Polémon pour le donner à Mithridate, et lui donna en place un district de la Cilicie (Dion LX, 8). L'échange semble assez désavantageux pour Polémon; mais l'absence complète de monnaies des Zénonides frappées dans le Bosphore montre que ces princes ne purent s'y établir solidement, et il est probable que depuis la mort de Polémon I ils n'en occupèrent jamais qu'une portion fort restreinte. Les populations voulaient un*

1) Cf. Oreschnikov, Cat. antt. Uv. p. 123: «Я не рѣшился называть царя (или царей), бывшего монеты съ монограммами BAP и BAP , Рискуноридомъ I, не имѣя въ подтвержденіе никакихъ другихъ данныхъ кромѣ монограммъ».

2) Hoc animadverterunt iam Buratschkovius et Giellius l. l. Fortasse tamen continebantur quaedam ad regni Bosporani historiam pertinentia in deperditis scriptorum libris, velut in Taciti Annalium l. XI periit initium narrationis de Mithridate Bosporano.

3) Omnia haec monogrammata post alios explicare conatus est Giellius l. l. p. 30 sq. Ceterum explicatio monogrammati Δ mihi non videtur satis veri similis.

4) Buratschkovius l. l. putat eum publice vocatum esse $\delta\eta\mu\alpha\rho\chi\omega\nu$, quod nomen insit monogrammati Δ ; quae sententia mihi quidem videtur plane improbabilis, quoniam et antea hoc nomen numquam in Bosporo, quantum scimus, exstitit, et in monogrammate H littera non comparet.

5) Hoc anno id factum esse, non 37, ea re comprobavit Oreschnikovius Cat. antt. Uv. p. 79, quod exstant nummi monogrammate BAP et effigie Imperatoris Cai praediti (v. ibid. p. 86 nn^o 540, 541).

6) Ephem. epigr. II p. 259 sq. Cf. Oreschnikovii libellum inscriptum «Объ зръ на монетахъ Писодориды царицы Понта», М. 1885.

7) *Revue numism.* v. XI p. 427.

prince du sang de Mithridate; aussi le choix de Claude fut-il facilement accepté. Hanc viri doctissimi coniecturam nuper optime confirmatam esse per litteras mecum communicavit Oreschnikovius qua solet esse erga me humanitate. Repertum esse nummum aureum sine dubio genuinum, in parte adversa praeditum imagine Imperatoris Cai, in aversa Victoriae effigie cum inscriptione ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΜΙΘΡΙΔΑΤΟΥ et anni indicatione ϸΑΤ (336 ep. Bosp.); alterum nummum huic simillimum pariterque ineditum anni ΗΑΤ (338) in collectione Gielii servari. Ex his apparet Mithridatem, sine dubio eum ipsum, cui a. 41 p. Chr. Claudius totum regnum Bosporanum dedit, simul cum Polemone regnasse, fortasse ita ut alter Europaeam oram obtineret, alter Asianam. Europaeam habuisse Mithridatem inde conligo, quod in titulo 400 anni 338 ep. Bosp. (41/42 p. Chr.) Anapae reperto regis nomen (Polemonis, ut videtur) erasum est.

Mithridates hic, quem modo alterum dicunt, modo tertium (qui Mithridatem Pergameum regum Bosporanorum numero includunt), modo octavum (nam Mithridates Eupator in Ponto fuit sextus huius nominis rex) frater fuit Cotyis (Tac. *Ann.* XII, 18), quem filium fuisse Aspurgi comperimus e titulis et nummis; ergo Mithridates quoque Aspurgi fuit filius; recte igitur Cassius Dio eum genus duxisse a celeberrimo Mithridate dixit (apud Tacitum quoque l. 1 Mithridates se prolem magni Achaemenis esse profitetur). Hic tamen non diu regnavit; nam aliquot annis post Romanorum iugo se liberare animum induxit, sed consilia sua occultanda ratus Cotyn fratrem Romam ad Imperatorem Claudium misit ad amicitiam confirmandam; sed is cum aperuisset Imperatori, quid frater moliretur, ipse in eius locum rex designatus est¹⁾. Romanorum exercitus A. Didio Gallo duce una cum Cotye missus Mithridatem expulit. Qui tamen, ut Tacitus refert (*Ann.* XII, 15 sq.), «postquam Didium roburque exercitus abisse cognoverat, relictos in novo regno Cotyn iuventa rudem et paucas cohortium cum Iulio Aquila equite Romano, spretis utrisque concire nationes, illucere perfugas; postremo exercitu coacto regem Dandaridarum [s. Dandariorum] exturbat imperioque eius potitur. Quae ubi cognita iam iamque Bosporum invasurus habebatur, diffisi propriis viribus Aquila et Cotys, quia Zorsines, Siracorum rex, hostilia resumpserat, externas et ipsi gratias quaesivere missis legatis ad Eunonen, qui Aorsorum genti praesidebat. Nec fuit in arduo societas potentiam Romanam adversus rebellem Mithridaten ostentantibus. Igitur pepigere, equestria proelia Eunones certaret, obsidia urbium Romani capesserent». Tunc composito agmine progredientes Sozam, oppidum Dandaricae, a Mithridate desertum, relicto praesidio obtinuerunt indeque Siracorum fines ingressi urbem Uspen tridui itinere ab amne Tanai distantem expugnarunt. Tum Zorsines datis obsidibus veniam petiit a Romanis, Mithridates ad Eunonen confugit, qui «claritudine viri, mutatione rerum et prece haud degeneri permotus» (Taciti sunt verba *Ann.* XII, 18) legatos litterasque ad Claudium

1) Haec novimus e Petro Patricio (*Fr. hist. Gr.* v. IV p. 185 fr. 3), qui tamen nostrum Mithridatem Bosporanum cum Mithridate Iberorum rege confundit; quem diversum fuisse a Bosporano diserte dicit Cassius Dio l. LX c. 8. Mithridatem Bosporo expulsum ad Sauromatas profugisse narrat Plinius *N. h.* VI, 5, 17.

misit orans ne triumpharetur Mithridates neve poenas capite expenderet. Quod cum promississet Claudius, Mithridates Iunio Ciloni, procuratori Ponti, traditus Romam advectus est, ubi «ferocius quam pro fortuna disseruisse apud Caesarem ferebatur» et «vultu quoque interrito permansit, cum rostra iuxta, custodibus circumdatus, visui populo praeberetur» (Tac. *Ann.* XII, 21). Facta haec esse a. 49 p. Chr. tradit Tacitus; sed si nummis credendum, Mithridates iam a. 45 regno expulsus est, nam ab hoc anno (= 342 ep. Bosp.) incipiunt nummi Cotyis monogrammate praediti (v. Bur. Cat. p. 246). Vixit Mithridates Romae usque ad Galbae Imperatoris tempora, qui eum necari iussit ut participem Nymphidii coniurationis (Plut. v. *Galbae* cc. 13 et 15).

Huic Mithridati tribuuntur nummi aerei ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΙΘΡΑΔΑΤΟΥ nomine inscripti, sed annorum indicatione carentes; exstant etiam nummi in parte adversa regis caput habentes cum eadem inscriptione, in aversa caput reginae circumdatum inscriptione ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΓΗΠΑΙΠΥΡΕΩΣ, exstant etiam solius reginae nomine inscripti¹⁾. Gepaepyris haec utrum mater fuerit Mithridatis an uxor, certo non constat; hoc tamen habetur veri similis.

De Cotye I Mithridatis fratre nihil invenimus apud scriptores praeter ea, quae supra exposuimus²⁾. Titulos eius adhuc habemus duos: n° 32 est subscriptio statuae ab eo in honorem Neronis, ut videtur, positae, in qua Cotys (si vera sunt supplementa) vocatur βασιλεὺς φιλόκαισαρ καὶ φιλορώμαιος εὐσεβής, ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν διὰ βίου, unde intellegimus eum haud ambigua fide in Romanorum amicitia permansisse. In tit. 37 idem rex praedicatur, quod eius virtute uberrimus aquae fons repertus sit; is dicitur paternam gloriam servasse et omnium Inachiorum sceptrum habuisse. Magnam apud Romanos gratiam consecutum esse Cotyn etiam nummi testantur, in quibus apparet sella curulis cum corona aurea sceptroque et armis, his verbis circumscriptis: τιμαὶ βασιλέως Κότυος | τοῦ Ἀσπούργου³⁾. Constat voce τιμαὶ designata esse munera a senatu regibus externis populi Romani sociis et amicis missa⁴⁾. Talia dona insequentibus quoque regibus ab Imperatoribus senatuque Romano missa esse testantur nummi. Aliis Cotyis nummis, quo clarius eius fides erga Romanos ostenderetur, Neronis effigies imprimebatur et Britannici aut Agrippinae, ita ut monogramma solum Cotyis (ΒΑΚ) et anni epochae Bosporanae indicarent eos a Bosporano rege esse cusos. Nummi Cotyis monogrammate praediti exstant usque ad a. 357 ep. Bosp. (60 p. Chr.); inde ab a.

1) Koehne, Mus. Kotsch. II p. 215. Buratschkov, Cat. numm. p. 247. Cf. Imhoof-Blumer, *Porträtk.* p. 36. W. Wroth, *A catalogue of the Greek coins in the Brit. Museum. Pontus, Paphlagonia, Bithynia and the Kingdom of Bosphorus* (Lond. 1889), p. 51.

2) De regis nomine haec animadvertit Mommsenus hist. Rom. v. V p. 288 n. 1: «Die thrakischen Königsnamen, wie Kotys und Rhaskuporis, die in dem bosporanischen Königshaus gewöhnlich sind, knüpfen wohl an den Schwiegersohn des Polemon, den thrakischen König Ko-

tys an». E Thracia haec nomina assumpta esse non licet dubitari; sed cum nulla fuerit affinitas Polemonidis cum Aspurgo eiusque filiis et potius inimicos eos inter se fuisse sit consentaneum, vix opinor verum vidisse Mommsenum. Fortasse Aspurgi ipsius uxor e Thraciae regum familia fuit. Ceterum Thracia nomina privatis hominibus indita saepius obveniunt in titulis Bosporanis.

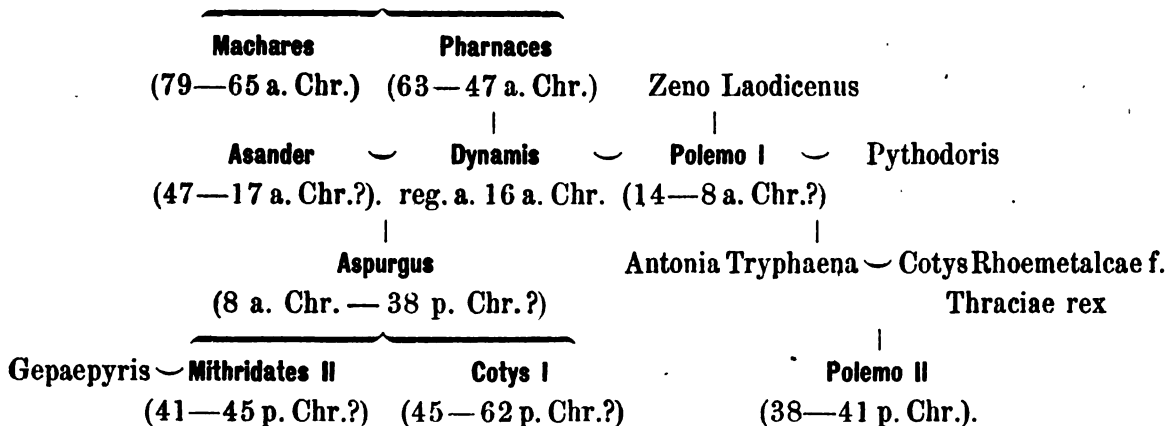
3) Koehne ibid. p. 218. Buratschkov, Cat. p. 250 n° 116. Oreschnikov, Cat. antt. Uv. p. 88. Wroth p. 53.

4) Cf. de hoc usu Koehler *Ges. Schr.* I p. 195—199.

359 (62/3) incipiunt nummi regio monogrammate prorsus carentes et Neronis capite signati cum eiusdem monogrammate vel inscriptione ΝΕΡΩΝΟΚΑΙΣΑΡΟΣ. Inde conligitur Neronem a. 63 Ponto in provinciae formam redacto idem fecisse in Bosporo vel certe regiam potestatem diminuisse iure nummos cudendi adempto¹⁾. Nummi regis pleno nomine inscripti non ante Domitianum incipiunt. Ideo de fine Cotyis I et de initio regni Rhescuporidis I nihil novimus.

Iam breviter expositis eis, quae de rebus Bosporanis a Mithridate VI usque ad finem regni Cotyis I comperta habemus, stemma regum e familia Achaemenidarum et Zenonidarum (exceptis Mithridate Pergameno et Scribonio) subiciendum putamus.

Mithridates VI (in Bosporo I) Eupator Dionysus.
(† 63 a. Chr.)

1) Cf. quae de his rebus dixit A. von Sallet, *Zeitschr. f. Numism.* IV (a. 1877) p. 304 sq.: «Es ist nicht zu bezweifeln, dass das völlige Wegbleiben des königl. Bildes und Monogramms oder Namens politische Bedeutung hat. Es ist wohl zu beachten, dass grade in dem Jahre (63 n. Chr.) eine rein kaiserliche Münze des Bosporus auftritt, in welchem Nero den König von Pontus, Polemo II absetzte und das Land zur Provinz machte [Momm- sen, *reges Thraciae* etc. (p. 163). Suet. Nero 18. Eckhel D. N. II. 356. Vgl. meine Beiträge zur Geschichte u. s. w. der Könige des Bosporus u. s. w. S. 76]. Wir wissen, so- weit mir die Geschichte jener Gegenden bekannt ist, nichts genaueres über die Schicksale des Königs Cotys I, des Bruders und Verräthers des Mithradates. Er wurde von Claudius an Stelle des Mithradat zum Könige des Bosporus eingesetzt, aber alle seine Münzen mit Nero's

Kopf zeigen in ziemlich fortlaufender Reihe niedrigere Daten..., als die Goldmünze Nero's ohne Cotys' Monogramm vom Jahre ΘΝΤ; es ist also sehr wahrscheinlich, dass ihn Nero ebenfalls im Jahre 63, wie seinen pontischen Kollegen Polemo II., beseitigt oder wie auch Koehne vermuthet, beschränkt hat. Erst unter einem späteren Kaiser, nach Nero's Tode, tritt wieder Cotys' königliches Monogramm auf, und zwar ganz sporadisch auf einem Stater des Jahres ΕΞΤ (365 = 69 n. Chr.), wie man meint mit den Köpfen des Vitellius und seines Vaters, des Censors. [Hic nummus a nonnullis re- fertur potius ad Rhescuporidem I, cf. Bur. Cat. p. 250 n° 115; Oreschu. Cat. antt. Uv. p. 90]. Dann kommt wieder eine grosse Lücke, der kräftigen Regierung Ves- pasians entsprechend, welcher mehrfach asiatischen Städten und Königen die Autonomie nahm [Suet. Vesp. 8].»

§ 3. A Rhescuporide I usque ad quartum p. Chr. saeculum.

Post Cotyn I regnum Bosporanum obtinebat Tiberius Iulius Rhescuporis I (vulgo II dictus), quem e titulis tantum et nummis novimus, non ex scriptoribus. Is saepe dicitur Cotyis I filius fuisse¹⁾; sed titulum Athenis repertum²⁾, quo nixi viri docti hanc sententiam adoptant, non ad nostrum Rhescuporidem pertinere, sed ad Thraciae regem probavit Mommsenus Ephem. epigr. II p. 253. E titulo in oppido Taman reperto n° 355 cognovimus nostrum Rhescuporidem *regis Iulii* fuisse filium; sed qui fuerit hic rex Iulius, nondum constat³⁾. Idem titulus, si recte eum supplevi, probat Rhescuporidem iam a. 71 p. Chr. regem fuisse ab Imperatore Romano confirmatum, quippe qui dictus sit φιλόκαισαρ καὶ φιλορώμαιος et ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν διὰ βίου (cf. n° 52). Ab ipso Vespasiano ei datum esse regnum inde conligimus, quod statua, cui hic titulus erat subscriptus, in honorem Vespasiani erat posita et quod is dicitur in titulo κύριος τοῦ σύμπαντος Βοοσπόρου. Fidelem socium amicumque Romanorum eum fuisse nummi quoque demonstrant, in quorum adversa parte regem videmus sellae curuli insidentem sceptrumque tenentem, in aversa parmam, hastam, galeam cristatam ensemque et caput equinum, in adversa parte regis nomine inscripto (Τιβέριος Ἰούλιος βασιλεὺς Ῥησκούπορις), in aversa verbis τιμαὶ βασιλέως Ῥησκούποριδος⁴⁾. Alii nummi aurei regis nomine inscripti annorum indicationes praebent a 374 usque ad 388 ep. Bosp. (77/8—91/2 p. Chr.). Eiusdem regis nomen praescriptum est in tit. 52 anni 377 ep. Bosp. (80/81 p. Chr.), qui testatur captis ab Imperatore Tito Hierosolymis nonnullos Iudaeos in urbes Bosporanas profugisse et regis sine dubio concessu Panticapaei Deo suo templum consecrasse προσευχὴν dictum. Itaque e nummorum et lapidum testimoniis sequitur inter annos 71 (fortasse iam 69, cf. supra p. XLV n. 1) et 92 regnasse Rhescuporidem I. Huic successit filius

Tiberius Iulius Sauromates I, qui in tit. 39 (a. 117 p. Chr.) honorifice nuncupatur ὁ ἐκ προγόνων βασιλέων βασιλεὺς μέγας Τιβέριος Ἰούλιος Σαυρομάτης, υἱὸς βασιλέως Ῥησκούποριδος, φιλόκαισαρ καὶ φιλορώμαιος εὐσεβής, ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν διὰ βίου καὶ εὐεργέτης τῆς πατρίδος καὶ κτίστης, in tit. 358 ὁ ἀπὸ Ποσειδῶνος καὶ ἀφ' Ἡρακλέους βασιλεὺς βασιλέων μέγας τοῦ σύμπαντος Βοοσπόρου κτλ.⁵⁾. Regnasse eum triginta annos, ab a. 390 usque ad 420 ep. Bosp.

1) E recentioribus cf. Thirion, De civ. Chers. Taur. p. 83; Buratschkov, Cat. numm. p. 252; Imhoof-Blumer, *Porträtk.* p. 37 etc.

2) C. I. Att. III, 1, n° 552 = Loewy, *Inscr. Griech. Bildhauer* n° 814.

3) Ab hoc ipso Iulio fortasse ducenda sunt praenomen et nomen *Τῖβ. Ιουλίου*, quae et Rhescuporis et insequentibus reges assumebant.

4) Koehne, M. Kotsch. II p. 230. Bur. Cat. p. 252

n° 125. Oreschn. Cat. antt. Uv. p. 91. In adversa nummi parte monogramma exstat , quo annum indicari 371 = 74 p. Chr. putat Buratschkovius satis probabiliter, ut mihi videtur, quamvis dissentiat Oreschnikovius. Notandum est in nummis aereis et huius regis et insequentium annos non indicari.

5) Cur reges Bosporani a Neptuno sive eius filio Eumolpo et Hercule genus duxissent, explicare conatus est Stephanus in *Compte rendu de la comm. arch.*

(93/4—123/4 p. Chr.), docent nummi aurei¹⁾. Hunc quoque regem a Romanis confirmatum esse comprobatur epithetis sollemnibus, quae in titulis nomini eius adiunguntur, et nummis cum inscriptione *τειμα βασιλέως Σαυρομάτου*²⁾. In titulo 40 dicitur adeo «amicus Imperatoris populi que Romani praestantissimus». Praeter titulos iam commemoratos ad eius aetatem pertinent nn° 38 (97/8 p. Chr.), 352 (a. 105/6) et fortasse 26 et 401. E nn° 39 et 40 patet etiam in urbibus Asiae Minoris magnam fuisse eius gloriam. E scriptoribus unus eius meminit C. Plinius iunior, qui a. 111 sq. legatus Bithyniam provinciam obtinebat: is in tribus epistulis ad Imperatorem Traianum missis (13—15) refert, quo modo curaverit, ut Sauromatae tabellarius quam celerrime in urbem perveniret et cur legatum eiusdem Nicaeae non retinuerit.

Huic successit Tib. Iulius Cotys II, qui in tit. 27 praedicatur βασιλεὺς βασιλέων φιλόκαισαρ καὶ φιλορώμαιος. Utrum fuerit Sauromatae I filius necne, non constat. Regnasse eum novem annos docent nummi aurei³⁾, quorum in adversa parte exstat effigies Imperatoris Hadriani circumdata inscriptione ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΟΤΥΟΣ, in aversa Cotyis effigies et anni indicatio a 420 usque ad 429 ep. Bosp. (123/4—131/2 p. Chr.). Commemoratus est a Phlegonte Tralliano, qui in libro XV de Olympiadibus rettulit Imperatorem diadema ei dedisse et urbes subiecisse, quibus ipsam Chersonesum Tauricam adnumerat⁴⁾. Cotye mortuo Flavius Arrianus Nicomedensis, qui tum Cappadociae legatus erat, operam dedit sedulo, ut Hadriano ad Bosporum navigationem expeditam redderet, ut si quid forte consilii de Bosporo capere vellet princeps, hac navigatione cognita id agere vellet, ideoque periplum illum Ponti Euxini conscripsit, quem ad nos aetas tulit⁵⁾. Ex his Arriani verbis recte conligitur⁶⁾ Cotyn sine certis et legitimis heredibus defunctum esse et Hadrianum ipsum Bosporo novum regem

pour l'a. 1862 p. 25, cum eum titulum ederet, qui nobis est 41. Cf. quae Mommsenus dixit hist. Rom. v. V p. 291: «Als Griechenfürsten haben die des bosporanischen Hauses, trotz ihres achaemenidischen Stammbaumes und ihrer achaemenidischen Jahreszählung, sich durchaus empfunden und ihren Ursprung nach gut hellenischer Art auf Herakles und die Eumolpiden zurückgeführt». Cum vero Bosporanorum regum familia, ut Mommsenus ipse rectissime animadvertit (v. supra), cum Thraciae regibus cognationis vinculis iuncta esse videatur, fortasse non multum a vero aberrabimus, si coniecerimus e Thracia genealogiam illam sumpsisse reges Bosporanos: Eumolpum enim Thracem fuisse veteres tradunt. Signa originis a Neptuno et Hercule ductae esse tridentem Neptuni et Herculis clavam, quae persaepe in nummis regum Bosporanorum repraesentantur, omnes hodie doctrinae nummariae auctores consentiunt. — De Sauromatae ipsius nomine haec monuit Mommsenus p. 288 n. 1: «Die Benennung Sauromates, welche seit dem Ende des 1. Jahrh. häufig auftritt, ist ohne Zweifel durch Verschwägerung mit sarmatischen Fürstenhäusern aufge-

nommen, beweist aber natürlich nicht, dass ihre Träger selber Sarmaten waren».

1) Koehne M. Kotsch. II p. 239. Bur. Cat. p. 255 sq. nn° 143—152. Wroth, Cat. p. 57. Ceterum notandum est nonnullos a nostratibus putasse hoc temporis spatio duos regnasse Sauromatas (v. Grigorjev, *Poccia u Asia* p. 393). Quae opinio tamen hodie reiecta est.

2) Bur. Cat. p. 257 n° 159, Oreschn. Cat. antt. Uv. p. 94 n° 581. Apud Eutropium (VIII, 3) et Sextum Rufum (*Breviar.* c. 20) legimus Traianum Iberorum regem et Sauromatarum et Bosporanorum et Arabum et Osdroenorum et Colchorum in fidem accepisse.

3) Bur. Cat. p. 260 nn° 178—182. Wroth, Cat. p. 61.

4) Const. Porphyrog. *De themat.* II, 12 = *Fr. h. Gr.* III p. 607 fr. 20.

5) Arr. *Per. P. Eux.* 26 (*Geogr. Gr. min.* ed. C. Müller v. I p. 392).

6) Cf. Stempkowski, *Ephem. Odess.* a. 1830 n° 93. Boeckh, *C. I. Gr.* II p. 162. Grigorjev, *Poccia u Asia* p. 395 etc.

dedisse. Idem Arrianus in opusculo, quod inscribitur *ἑκταξίς κατ' Ἀλανῶν*, commemorat in exercitu suo meruisse pedites Bosporanos duce Lamprocle quodam¹⁾.

Cotyis successor fuit Tib. Iulius Rhoemetalces. Ab Hadriano eum diadema accepisse testatur subscriptio statuae, qua a. 133/4 gratus rex Imperatorem honoravit ut [*Βοσπόρου?*] *εὐεργέτην καὶ ἴδιον κτίστην* (n° 33), testantur epitheta quoque sollemnia *φιλόκαισαρ καὶ φιλορώμαιος*. Cuiusnam filius fuerit Rhoemetalces, nondum constat. Regnasse eum 22 annos, ab a. 428 usque ad 450 ep. Bosp. (131/2—153/4 p. Chr.) docent nummi aurei annorum indicatione praediti²⁾. Titulos regni Bosporani ad eius aetatem pertinentes adhuc habemus tres, e quibus unus, a nobis iam commemoratus (n° 33), ad initium regni eius refertur, alter (n° 353) ad finem, in tertio (n° 437) anni indicatio lapide fracto periit. Praeterea in titulo Chersonesi reperto commemorantur legationes duae ex hac urbe ad Rhoemetalcen missae de societate, quibus praefuit Aristo Attinae f. ³⁾. E scriptoribus unus Rhoemetalcae nomen servavit Iulius Capitolinus v. *Ant.* c. 9, cuius haec sunt verba: «Rhoemetalcen in regnum Bosporanum audito inter ipsum et curatorem negotio remisit» sc. Antoninus. Inde patet ab Imperatore Rhoemetalcen Romam advocatum esse, qui causam suam oraret. Quinam fuerit curator ille et quae ipsa causa, non constat. Caryus⁴⁾ adeo coniecit pro *curatorem* legendum esse *Eupatorem*, quod fuit nomen regis Bosporani, qui Rhoemetalcae successit; quam coniecturam praeter alios acceperunt Eckhelius et Boeckh⁵⁾. Sed mihi videtur Capitolinus eodem sensu hic curatoris nomen posuisse, quo dicit in vita *Ant. Phil.* c. 11: «curatores multis civitatibus quo latius senatorias tenderet dignitates a senatu dedit»; et sane Bithyniae legatos et Cappadociae cum regibus Bosporanis negotia habuisse probant Plinii verba et Arriani, quae supra adduximus; si re vera Eupatoris nomen scripsisset Capitolinus, debebat utique addere, quis fuisset Eupator ille, ut recte verba eius intellegerent lectores. Monendum est sub hoc vel sub Cotye restitutum videri oppidum Tanain, quod inde a Polemonis I temporibus iacebat dirutum; certe antiquissimus omnium titulorum Tanaiticorum, qui adhuc reperti sunt, refert annum 430 ep. Bosp. = 133/4 p. Chr. (n° 421). De oppidi statu breviter infra dicemus in c. 3.

Successit huic Tib. Iulius Eupator, cuius plenum nomen (in titt. 422, 438, 439) fuit hoc: βασιλεὺς Τιβέριος Ἰούλιος Εὐπάτωρ φιλόκαισαρ καὶ φιλορώμαιος, εὐσεβής. Patris nomen in nummis non additur (Rhoemetalcae fratrem fuisse Eupatorem coniecit Buratschkov *Cat.* p. 264). Annorum indicationes in nummis aureis⁶⁾ monstrant regnasse eum ab a. 451 usque

1) *Ἐκτ. κατ' Ἀλ.* 3 (Arriani scr. min. ed. Hercher-Eberhard p. 80).

2) Koehne, M. Kotsch. II p. 263. Bur. Cat. p. 262. Wroth, Cat. p. 63.

3) *Inscr. P.* v. I n° 199. Ceterum Mommsenus et Loewyus (*Inscr. Griech. Bildh.* n° 337) putant in hoc titulo Augustum commemoratum esse et Rhoemetalcen I Thraciae regem, nescio quam vere. (De Thraciae regibus v. *Ephem. epigr.* II p. 250 sq.).

4) Cary, *Hist. des rois du Bosphore* p. 64.

5) Eckhel, D. N. II p. 379. Boeckh, C. I. Gr. II p. 152. Cf. Grigorjev, *Россия и Азия* p. 396. Male Capitolinum intellexit Thirion, *De civ. Cherson. Taur.* p. 88.

6) Bur. Cat. p. 264; Wroth, Cat. p. 65. De nummis eiusdem regis, quos Sabatier et Koehne tribuerunt Eupatori II, v. Sallet in *Zeitschr. f. Numism.* v. IV p. 309.

ad a. 467 ep. Bosp. (154/5 — 170/1 p. Chr.), fortasse etiam longius: nam primus nummus successoris eius signatus est anno 471 ep. Bosp.; quis igitur per hos tres annos (468—470) regnaverit, nondum certo constat¹⁾. E scriptoribus unus Eupatorem commemorat Lucianus, qui narrat (*Alex.* c. 57) se Aegialis in oppido Pontico invenisse Bosporanos legatos, a rege Eupatore missos, qui in Bithyniam (ad legatum Imperatoris sine dubio) tributum annuum ferrent.

Post Eupatorem **Tib. Iulius Sauromates II** Rhoemetalcae filius regnavit minimum 36 annos (471—507 ep. Bosp., 174/5—210/11 p. Chr.), ut patet e nummis²⁾. Apud scriptores nomen eius non invenitur. Titulos integrum eius nomen referentes habemus quinque, scilicet nn° 34 (a. 498), 57, 357 (in quo nuncupatur ὁ ἀπὸ προγόνων βασιλέων βασιλεὺς μέγας Τιβέριος Ἰούλιος Σαυρομάτης, φιλόκαισαρ καὶ φιλορώμαιος, εὐσεβής), 427, 428 (in his duobus dicitur filius magni regis Rhoemetalcae; alter titulus est anni 485, alter a. 489). Praeterea ad eiusdem aetatem pertinent nn° 309 (a. 489) et 423 (a. 490). Hic titulus in Tanaidis rudibus repertus admodum gravis est momenti ad historiam Sauromatae cognoscendam: refert enim victoriam de Sirachis Scythisque reportatam Tauricamque foedere acquisitam et eam maris partem, quae Ponto et Bithyniae adiacet, navigantibus liberam factam. Inde videre licet, quam late patuerit imperium Sauromatae, qui non solum vicinis barbaris imposuerit iugum, sed etiam remotissimam Ponti Euxini partem praedonibus liberaverit. In Romanorum obsequio fideliter eum permansisse cum epitheta sollemnia docent et nummi Imperatorum Romanorum imaginibus signati, tum titulus 34, subscriptus statuae in honorem Caracallae positae, quem rex τὸν ἴδιον καὶ τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας εὐεργέτην vocat.

Sauromatae successit filius **Tib. Iulius Rhescuporis II** (vulgo III dictus), cuius nomen referunt nummi³⁾ ab a. 508 ep. Bosp. usque ad a. 525 (211/2—228/9 p. Chr.). De hoc nihil item invenimus apud scriptores, sed tituli ad eius aetatem referuntur satis multi, e quibus octo ipsum regis nomen servarunt (nn° 41, 42, 43, 48, 430, 431, 449, 450), tres etiam patris nomen (41, 430, 431). In subscriptione statuae ab Ulpio Antisthene quodam positae (n° 41) magnifice vocatur ὁ ἀφ' Ἡρακλέους καὶ Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀπὸ προγόνων βασιλέων βασιλεὺς Τιβέριος Ἰούλιος Ῥησκούπορις, υἱὸς μεγάλου βασιλέως Σαυρομάτου, φιλόκαισαρ καὶ φιλορώμαιος, εὐσεβής, ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν διὰ βίου. Hi tituli probant eum non solum domi potentem fuisse, sed etiam apud externas gentes magnam gloriam esse nactum: videmus enim e nn° 42 et 43 Amastridis et Prusiadis cives eum publice per legatos statuis honorasse ob beneficia. Fidelem Romanorum socium fuisse Rhescuporidem haud secus ac patrem epitheta probant et nummi.

Post hunc Rhescuporidem aliquoties binos reges simul imperium obtinuisse nummi

1) Caryus, Sestinius et adeo Boeckhius coniecerunt hoc intervallo regnasse Leucanorem illum et Eubiotum, quos commemorat Lucianus in Toxaride. Sed cum horum regum neque tituli exstant neque nummi, non in-

serendos eos esse in seriem regum Bosporanorum supra vidimus.

2) Bur. Cat. p. 267 sq. Wroth Cat. p. 67.

3) Bur. p. 278 sq. Wroth p. 70.

docent. Inde conligendum est regnum Bosporanum interdum in duas partes divisum esse, fortasse Europaeam et Asianam. Sed utrum in altera parte pristina manserit regum familia, altera barbarae cuidam genti obtigerit (ut a nonnullis nostrae aetatis scriptoribus conicitur), an eiusdem familiae reges sponte inter se regnum diviserint, certo definiri nondum potest.

Rhescuporidis filius **Tib. Iulius Cotys III** patre vivo videtur regni particeps factus esse. Nam primus nummus **BACIAEWC KOTYOC** cusus est a. 524 ep. Bosp.¹⁾, ultimus Rhescuporidis est anni 525. Inde ab a. 524 Cotyis nomen nummi praebent usque ad a. 530, unde patet eum septem tantum annos regnasse (227/8 — 233/4 p. Chr.). Nomen eius neque apud scriptores obvenit neque in titulis Panticapaeensibus vel Phanagorensibus; sed tituli Tanaitici tres (nn° 432, 452; 453) integrum nomen praebent, in quarto (n° 455) idem cum summa veri specie restituitur. Plenum regis nomen in tit. 432 ita legitur: βασιλεὺς Τιβέριος Ἰούλιος Κότυς, υἱὸς μεγάλου βασιλέως Ῥησκουπόριδος, φιλόκαισαρ καὶ φιλορώμαιος, εὐσεβής (patris nomen additum est etiam in tit. 453). Romanorum imperio paruisse eum epitheta sollemnia probant et Imperatoris Severi Alexandri caput nummis incusum.

Simul cum Cotye III regnavit **Sauromates III**, cuius nomen (**BACIAEWC CAYPOMATOY**) nummi referunt²⁾ per annos quattuor (526—529 ep. Bosp., 229/30—232/3 p. Chr.). Ad huius aetatem Newton titulum rettulit 54; alibi neque apud scriptores neque in lapidibus nomen eius invenitur.

Huic in imperio successisse videtur **Rhescuporis III** (vulgo IV), cuius nomen (**BACIAEWC ΠΗΚΚΟΝΤΟΡΙΔΟC**) exstat in nummis³⁾ annorum 530 et 531 ep. Bosp. (233/4—234/5 p. Chr.). Inde conligendum hunc aliquamdiu cum Cotye III regnasse, postea vero solum. Titulos, qui ad huius Rhescuporidis aetatem certo possint referri, non habemus.

Ab a. 531 ep. Bosp. (234/5 p. Chr.) incipiunt nummi **BACIAEWC ΙΝΙΝΘΙΜΗΟY** (vel —**ΜΗYΟY**), qui pertinent usque ad a. 536 (239/40 p. Chr.)⁴⁾. Hic rex fuit **Tib. Iulius Ininthimaeus**, ut docent nos tituli duo Tanaitici anni 533 ep. Bosp. (nn° 433 et 434; cf. etiam 435), plenum referentes regis nomen (βασιλεὺς Τιβέριος Ἰούλιος Ἰνινθιμαῖος φιλόκαισαρ καὶ φιλορώμαιος εὐσεβής). Qui utrum legitimus Cotyis aut Rhescuporidis heres fuerit, an vi et armis potitus sit regno, expulso Rhescuporide, non constat.

Ab a. 536 ep. Bosp. (239/40 p. Chr.) rursus comparet longa series nummorum **BACIAEWC ΠΗΚΚΟΥΠΤΟΡΙΔΟC** sive **ΠΗΚΚΟΠΤΟΡΙΔΟC** nomine inscriptorum, quae finitur demum a. 572 ep. Bosp. (275/6 p. Chr.). De his nummis variae sententiae prolatae sunt ab auctoribus doctrinae nummariae. Koehnius⁵⁾ putabat totam seriem unius esse regis et quidem eius ipsius, qui nobis est Rhescuporis III (v. supra): quem ab Ininthimaeo a. 531 expulsus quattuor annis postea regno paterno esse potitum. Eandem sententiam amplexus

1) Bur. Cat. p. 284 n° 300 (tab. XXXII n° 288). Cf. de hoc rege Koehne Mus. Kotsch. II p. 315.

2) Bur. Cat. p. 285.

3) Ibid. p. 287.

4) Bur. Cat. pag. 288 De nummo cum inscriptione **BACIAEWC ΙΝΗΘY** cf. A. von Sallet, *Zeitschr. f. Numism.* v. IV p. 311.

5) Mus. Kotsch. II p. 332.

est Buratschkovius¹⁾. Sed iam ante Koehnum Mionnet et Sabatier nummorum seriem annorum 536—572 inter duos reges eiusdem nominis diviserunt, idemque nuper adfirmarunt Podschivalovius et Oreschnikovius²⁾: inde ab a. 559 ep. Bosp. regis imaginem nummis incusam longe aliam esse quam antea, et nummos ipsos meliores esse eis, qui Rhescuporidi III attribuantur; cuius imagines item differre ab imaginibus Rhescuporidis IV. Quae sententia cum mihi videatur probabilior, duos Rhescuporides distinguo, qui post Ininthimaeum alter alteri successerint.

Itaque ab a. 536 usque ad 558 ep. Bosp. (239/40—261/2 p. Chr.) regnavit **Tiberius Iulius Rhescuporis IV** (vulgo V). Ad huius aetatem pertinent tituli tres (nn° 44—46), in quibus plenum regis nomen ita legitur: ὁ ἐκ προγόνων βασιλέων βασιλεὺς μέγας Τιβέριος Ἰούλιος Ῥησκούπορις φιλόκαισαρ καὶ φιλορώμαιος, εὐσεβής. Inde patet Rhescuporin e vetere regum familia fuisse et hereditatis iure regno potitum in fide Romanorum permansisse. Quam ob rem dubito, num in omnibus rebus fides habenda sit Zosimo, qui de Boranorum in Asiam incursione facta a. 255 p. Chr. narrans (I, 31) tradit regium genus in Bosporo iam fuisse extinctum. Quae narratio tamen cum valde sit gravis ad rerum Bosporanarum statum cognoscendum, hic eam repetimus ex editione Imm. Bekkeri latine versam³⁾: «Borani vero et Gothi et Carpi et Urugundi (nationum haec nomina propter Istrum sedes habentium) nullam nec Italiae nec Illyrici partem a continuis vastationibus immunem relinquebant, omnia nemine resistente diripientes. Et quidem Borani in Asiam quoque transiicere conabantur; idque per incolas Bospori sane quam facile obtinuerunt, qui metu potius quam animi voluntate adducti naves eis dederunt et in transiiciendo duces fuerunt. Quam enim diu reges illi habebant, filiis in regnum paternum succedentibus, partim propter amicitiam cum populo Romano et commerciorum opportunitatem, partim propter ea munera, quae ab imperatoribus quotannis eis mittebantur, Scythas in Asiam transiicere volentes arcere non desinebant. Verum posteaquam extincto genere regio quidam viles et abiecti principatum obtinuissent, sibimet ipsi metuentes, Scythis adeundae per Bosporum Asiae facultatem concesserunt et suis eos navibus transvexerunt; quibus deinde receptis domum remearunt».

Simul cum Rhescuporide per duos annos regnavit **Pharsanzes**, cuius nomen (ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΦΑΡΚΑΝΖΟΥ) praebent nummi annis 550 et 551 ep. Bosp. (253/4—254/5 p. Chr.) cusi⁴⁾. Alibi ne nomen quidem huius regis occurrit. (Ad hunc Zosimi narrationem refert Mommsen hist. Rom. V p. 288).

Inter annos 559—572 ep. Bosp. (262/3—275/6 p. Chr.), ut iam vidimus, regnavit **Rhescuporis V** (vulgo VI), quem non novimus nisi e nummis, similiter atque Pharsanzem⁵⁾.

1) Cat. p. 287 ad n° 322.

2) Podschivalov, *Beschreib. d. uned. Münzen* p. 23 ad n° 73. Oreschnikov, Cat. antt. Uv. p. 113.

3) Zosimus ex rec. I. Bekkeri in corpore scr. hist. Byz., Bonnae 1837, p. 30.

4) Koehne, Mus. Kotsch. II p. 355. Oreschnikov l. l. p. 115. Regis nomen primum legebatur

ΑΡΕΑΝΖΟΥ, deinde ΦΑΡΕΑΝΖΟΥ. Veram lectionem protulit A. von Sallet, *Zeitschr. f. Numism.* v. IX (a. 1882) p. 154.

5) Oreschnikov l. l. p. 116. — B. Koehnius in appendice act. soc. arch. Imp. Russ. v. V p. 106 (*Зан. И. Р. Арх. Общ. т. V, прил. к перечню заседаний за 1852 г.*) et Mus. Kotsch. II p. 354 edidit nummum aereum pessime

Eiusdem anni 572 (275/6 p. Chr.) nummi aerei¹⁾ praebent nomen ΒΑCΙΑΕΩC CAYΠΟΜΑΤΟΥ, de quo nihil aliunde novimus. Fuerit hic Sauromates IV. Cum ab eodem anno incipiant nummi regis Tiranae, statuendum est Sauromaten aut mortuum esse eodem anno, quo imperium adeptus sit, aut a Tirane expulsum esse, aut regnum cum eo divisisse.

Hic rex pleno nomine vocatur Tib. Iulius Tiranes (βασιλεὺς Τιβέριος Ἰούλιος Τειράνης φιλό-
καισαρ καὶ φιλορώμαιος εὐσεβής) in tit. 29, inscripto τελαμῶνι, quem primores civitatis Iovi et Iunoni dedicarunt pro victoria et salute regis et reginae Aeliae. Nummi ΒΑCΙΑΕΩC ΤΕΙΠΑΝΟΥ nomen referentes²⁾ signati sunt annis 572—575 (275/6—278/9 p. Chr.). E titulo patet eius imperio utramque paruisse Bospori oram: nam inter magistratus commemorantur praefectus Theodosiae et praefectus Aspurgianorum.

Hic successit Thothorses ex solis nummis aereis cognitus, quibus inscriptum est nomen ΒΑCΙΑΕΩC ΘΟΘΟΡΚΟΥ sive ΘΟΘΩΡΚΟΥ³⁾; hi incipiunt ab a. 575 ep. Bosp. et pergunt ad a. 604 (278/9—307/8 p. Chr.). Inde patet Thothorsen statim post Tiranen regno potitum regnasse annos undetriginta.

Post Thothorsen regnavit Rhadamsadius s. Rhadamsadius⁴⁾, cuius nomen praeter nummos exstat in duobus titulis (nn° 49 et 312¹⁾). Nummi satis multi probant regnasse eum ab a. 605 usque ad 619 ep. Bosp. (308/9—322/3 p. Chr.) sub Imperatore Constantino, cuius caput omnibus eis impressum esse adfirmat Koehnius. Ceterum simul cum Rhadamsadio regnavit

Rhescuporis VI (vel VII), cuius nomen videtur una cum nomine Rhadamsadii inscriptum esse titulo 312¹⁾. Nummos eius aereos pessime cusos Koehnius (p. 344 sq.) novit omnium fere annorum epochae Bosporanae qui sunt inter a. 608 et 631. Anno 1882 Podschivalovius primum editis nummis duobus, altero anni 600, altero a. 638⁵⁾, conlegit Rhescuporin inter hos annos regnasse, i. e. ab a. 303/4 usque ad a. 341/2 p. Chr. Sequitur eum Imhoof-Blumer⁶⁾; sed Oreschnikovius⁷⁾ dubitat, num recte annorum numeri in his nummis lecti sint. Itaque nondum certo constat, quot annos Rhescuporis hic regnaverit.

Hic finitur historia regni Bosporani. Recentiores nummi regum nominibus inscripti

cusum cum inscriptione [ΒΑCΙ]ΑΕΩC CYΓΓHC. Hunc regem Syngem putat in Bosporo regnasse inter annos 239 et 254 aut inter 258 et 276 p. Chr. Koehnius secuti Syngem inter reges Bosporanos receperunt Imhoof-Blumer (*Porträtk.* p. 38) et Head (*Hist. numm.* p. 431). Sed cum nummus hic, ut diximus, pessime sit cusus, alterum vero exemplum non exstat, Syngem in seriem regum Bosporanorum nondum recipiendum putamus et hic eum commemorare satis habemus. Oreschnikovius amicus, quem de hoc nummo consulimus, respondit nummi inscriptionem tam male legi, ut nihil certi inde possit extricari; fieri posse, ut insit nomen Rhescuporidis vitiose scriptum.

1) Koehne, *Mus. Kotsch.* II p. 342. Oreschnikov l. l. p. 117.

2) Koehne *ibid.* p. 356. Oreschnikov *ibid.*

3) Koehne p. 357 sq. Oreschnikov p. 118.

4) Regis nomen in nummis interdum genetivo

casu ponitur ΒΑCΙΑΕΩC ΡΑΔΑΜCΑΔ vel ΡΑΔΑΜC, interdum nominativo: ΒΑCΙΑΕΥC ΡΑΔΑΜC vel ΡΑΔΑΜΨ vel etiam plenius ΡΑΔΑΜCΑΔΙC et ΡΑΔΑΜCΑΔΗC (v. Koehnius *Mus. Kotsch.* p. 363 sq.). Inde conlegerunt viri docti regi nomen fuisse Παδαμσάδης; sed cum in tit. 49 genitivus sit Παδαμσάδιου, non Παδαμσάδου, videtur genuina nominativi forma fuisse Παδαμσάδιος, pro qua solebant dicere Παδαμσάδης notissimo aetatis Romanae usu, cuius exempla permulta in titulis Bosporanis possunt reperiri (v. indices; de usu ipso cf. Fr. G. Benseler, *De nominibus propriis* ... in ις ιν pro ιος ιον terminatis, Lips. 1870). Παδαμσάδης fortasse vitiose scriptum est pro Παδαμσάδης secundum pronuntiationem.

5) *Beschreibung d. uned. Münzen* p. 24 nn° 75 et 79.

6) *Porträtk.* p. 38.

7) *Cat. antt. Uv.* p. 119.

nondum reperti sunt neque quidquam certi novimus de regno usque ad Iustiniani aetatem, qua videtur pristinum regnum restitutum esse sub potestate Imperatorum Constantinopolitanorum. De his rebus breviter dicemus in addendis ad n° 49¹; cf. praeterea Mommseni hist. Rom. v. V p. 289 n. 1 et 2. Praeter ea, quae supra e nummis et inscriptionibus erui-
mus, satis multa de regni Bosporani statu Diocletiani aetate successorumque eius et de bellis contra Chersonenses gestis tradit Constantinus Porphyrogenitus *De adm. imp.* c. 53. Sed num vera sint quae tradiderit, iure dubitant viri docti. Equidem adsentiendum puto Mommseno, qui haec adnotat hist. Rom. v. V p. 291 n. 1: «Die chersonesitischen Märchen bei dem späten Constantinus Porphyrogenitus de adm. imp. c. 53 kommen natürlich nicht in Betracht. Der böse Bosporanische König Sauromates Κρισωνόρου (nicht Πησκουπόρου) υἱός, der mit den Sarmaten gegen Kaiser Diocletianus und Constantius so wie gegen das reichstreue Cherson Krieg führt, ist offenbar hervorgegangen aus einer Verwirrung des bosporanischen Königs- und des Volksnamens und gerade so historisch wie die Variation auf die Geschichte von David und Goliath, die Erlegung des gewaltigen Königs der Bosporaner Sauromates durch den kleinen Chersonesiten Pharnakos. Die Königsnamen allein, zum Beispiel ausser den genannten der nach dem Erlöschen des Geschlechts der Sauromaten eintretende Asandros, genügen». Idem Mommsenus p. 289 sq. optime disputavit de regni Bosporani statu, qualis fuerit aetate Imperatorum Romanorum (cf. etiam Grigorjev *P. u. As.* p. 410 sq.).

Quod superest, subicio seriem regum Bosporanorum a Rhescuporide I:

	Anni p. Chr.
Tib. Iulius Rhescuporis I	71 (69?)—92.
Tib. Iulius Sauromates I, Rhescuporidis filius	93/4 —123/4.
Tib. Iulius Cotys II.	123/4 —131/2.
Tib. Iulius Rhoemetalces	131/2 —153/4.
Tib. Iulius Eupator.	154/5 —170/1.
Tib. Iulius Sauromates II, Rhoemetalcae filius	174/5 —210/11.
Tib. Iulius Rhescuporis II, Sauromatae filius	211/12—228/9.
{ Tib. Iulius Cotys III, Rhescuporidis filius . .	227/8 —233/4.
{ Sauromates III	229/30—232/3.
Rhescuporis III.	233/4 —234/5.
Tib. Iulius Ininthimaeus	234/5 —239/40.
{ Tib. Iulius Rhescuporis IV	239/40—261/2.
{ Pharsanzes	253/4 —254/5.
Rhescuporis V	262/3 —275/6.
Sauromates IV	275/6.
Tib. Iulius Tiranes	275/6 —278/9.
{ Thothorses	278/9 —307/8.
{ Rhadamsadius	308/9 —322/3.
{ Rhescuporis VI.	303/4?—341/2?

CAPUT TERTIUM.

De magistratibus regni Bosporani.

De civili statu regni Bosporani, qualis fuerit Spartocidarum aetate, adnotavimus nonnulla supra p. XXV. Qui fuerit eiusdem status aetate imperatorum Romanorum, in universum recte iudicavit Mommsenus l. l. supra p. LIII. Nobis igitur pro huius introductionis consilio restat ut de magistratibus breviter disputemus, qui in titulis imperatoriae aetatis saepius obveniunt. E magistratuum nominibus nonnulla in ipso Bosporo exstiterunt, nonnulla videntur ex aliis regnis esse adsumpta. E titulis magistratuum nomina referentibus maxime memorabilis est n° 29 sub Tirane rege scriptus, quippe cui si non omnes magistratus inscripti sint, at certe plerique. Summi magistratus omnesque in universum aulici videntur dicti fuisse ἀριστοπυλεῖται; cuius vocabuli semel obvenientis in tit. 29 notionem explicare conor in eiusdem tituli commentario. Fuerunt autem hi, ut ubique, partim militares, partim civiles.

Primum inter magistratus locum videntur obtinuisse ὁ ἐπὶ τῆς βασιλείας et ὁ ἐπὶ τῆς νήσου. Illud nomen sexies hucusque obvenit, hoc ter (v. indices). Boeckhius cum in C. I. Gr. eos titulos ederet, qui nobis sunt 363 et 423, nondum potuit certo definire, quis fuisset ὁ ἐπὶ τῆς βασιλείας¹⁾; postea, cum explicaret n° 29, dixit videri sibi hunc fuisse magistratum, cui a rege totius regni administratio fuisset credita²⁾. Stephanio idem videtur fuisse praefectus Asianae regni partis, in qua principes Bosporani regio nomine imperarint³⁾. Postea Stephanus, cum primum in nomen τοῦ ἐπὶ τῆς νήσου inciderit, de veritate explicationis suae iam non dubitans coniecit τὸν ἐπὶ τῆς νήσου paeninsulae Tauricae praefuisse⁴⁾. Nobis tamen explicationes a Stephanio propositae parum videntur probabiles. Primum enim nusquam invenimus apud veteres totam paeninsulam Tauricam νῆσον appellatam esse, neque fuit tota regibus Bosporanis subiecta. Contra ea paeninsula, quae hodie vocatur Tamanica, antiquitus re vera insula fuit et dicebatur⁵⁾. Deinde in tit. 29 praefectus regni simul dicitur praefectus Theodosiae (ὁ ἐπὶ τῆς βασιλείας καὶ ἐπὶ τῆς Θεοδοσίας): iam si «regnum» fuisset in Asiatica Bospori ora, admodum difficile esset explicatu, quo modo factum esset, ut idem magistratus regnum et Theodosiam gubernaret; si vero «regnum» statuimus fuisse partem regni Bosporani in Europaea freti ora sitam, res facillime intellegitur, quamvis nondum dicere possimus, cur Theodosia tum a reliqua Europaea regni parte fuerit separata.

1) C. I. Gr. II p. 163: «Tum ἐπὶ τῆς βασιλείας fuerit sub regno, ita ut ille apud regem Bospori principis officium sive ordinem obtinuerit». P. 1010: «Videntur ἐπὶ τῆς βασιλείας dici certi quidam regis ministri».

2) Ges. Schr. VI p. 464: «Es scheint dies ein Beamter zu sein, der in der Nähe des Königs mit der Verwaltung des ganzen Reiches betraut war».

3) Antt. Bosp. Cimm. v. II p. 219 (ad n° XVIII): «Le préfet du pays Royal, ce que l'on doit rapporter probablement aux parties asiatiques de l'Empire, où les princes

du Bosphore régnaient avec le titre de roi, et non d'archonte comme à Panticapée». Stephanium sequitur Becker l. l. ad n° 46.

4) *Compte rendu de la Comm. Imp. archéol. pour l'a.* 1861 p. 174.

5) Strab. XI, 2,9 (p. 494): ἐμβάλλει δὲ εἰς τὴν λίμνην [sc. Κοροκονδαμίτιν] ἀπορρώξ τις τοῦ Ἀντικείτου ποταμοῦ, καὶ ποιεῖ νῆσον περικλυστὸν τινα ταύτη τε τῇ λίμνῃ καὶ τῇ Μαιώτιδι καὶ τῷ ποταμῷ. Cf. § 10 (p. 495): ἡ Φαναγόρεια καὶ οἱ Κῆποι κατὰ τὴν λεχθεῖσαν νῆσον ἱδρυνται κτλ.

Ὁ ἐπὶ τῆς βασιλείας primum obvenit anno 193 p. Chr. (n° 423); sed cum τοῦ ἐπὶ τῆς νήσου munus iam Aspurgi aetate commemoretur (n° 36) et primis decenniis secundi p. Chr. saeculi bis (nn° 257, 359), facile conligitur regni quoque praefecti munus ab eodem Aspurgo vel etiam antiquiore aetate fuisse institutum. E tit. 363 et 423, ubi commemorantur viri, qui pridem fuerunt regni praefecti (οἱ πρὶν ἐπὶ τ. β.), patet munus hoc non fuisse διὰ βίου. E tit. 46 et 433 apparet idem cum aliis muneribus potuisse coniungi.

In tit. 29 praefectus insulae non est commemoratus; sed exstat ὁ ἐπὶ τῶν Ἀσπουργιανῶν, quem habemus praeterea in tit. 431, pertinenti ad aetatem Rhescuporidis II. Recte statuerunt viri docti hoc nomine designatum esse praefectum Aspurgianorum gentis, quam iam Strabo novit¹⁾. Originem Aspurgianorum nominis explicare conati sumus supra p. XXXIX. Recentiore aetate hoc nomine videtur vocata esse gens Maeotica ab aliis separata. Quae cum habitaret prope «insulam», fortasse antiquiore aetate praefecto insulae fuit subiecta, sed tertio p. Chr. saeculo proprium habuit praefectum nescio quam ob causam institutum. Hoc munus item cum aliis publicis muneribus potuisse coniungi tituli probant supra laudati.

E magistratibus proprie aulicis in titulis commemorantur hi: 1) ὁ ἐπὶ τῆς αὐλῆς, *praefectus domus regiae*, cuius nomen bis adhuc obvenit, in titt. 48 (a. 225 p. Chr.) et 65; 2) ἀρχικοιτωνεῖτης, *praefectus cubiculi*: in titulo Tanaitico n° 428, pertinenti ad a. 192 p. Chr., videmus Iulium Menestratum ἀρχικοιτωνεῖτην simul legatum regis fuisse, ad gubernandam urbem Tanain missum; 3) κραβάτριος, de quo v. quae adnotavimus ad n° 297; 4) item ad aulicos magistratus referendus videtur ὁ ἐπὶ τῆς πινακίδος tribus commemoratus in titulis recentis admodum aetatis (nn° 29, 131, add. 49¹⁾). Cum πινακίς interdum codicillos significet²⁾, videtur nomen magistratus idem valere, atque latinum *a codicillis*, quod interdum graece transcribitur ὁ ἐπὶ τῶν κωδικιλλῶν³⁾. Cum vero in eodem titulo 29 commemorentur 5) et 6) ἀρχιγραμματεὺς et γραμματεὺς, fortasse ita eorum munera distinguenda sunt, ut statuamus τὸν ἐπὶ τῆς πινακίδος fuisse ab actis privatis regum, γραμματέας vero scribas publicos eorumque principem ἀρχιγραμματέα. 7) Ὁ ἐπὶ τῶν λόγων ibidem inscriptus utrum fuerit *a rationibus publicis*, an *a rationibus privatis regum*, certo dici non potest⁴⁾.

Magistratus militares obveniunt hi: στρατηγὸς πολιτῶν (in tit. Tanaitico n° 423, a. 193 p. Chr.), ναύαρχος (nn° 25 et 27, sub Asandro et Cotye II), χειλιάρχης s. χειλάρχος (nn° 29, 41, 46, 357; e quibus ultimus est exeuntis saeculi II p. Chr., reliqui omnes s. III), denique λοχαγός (nn° 29 et 363). Ex his χειλάρχος idem valet, quod latinum *tribunus militum*⁵⁾; munus eius cum aliis civilibus vel aulicis coniungi potuisse probant tituli 29 et 46. Λοχαγοῦ nomen non propria vi usurpatum esse, sed unum e superioribus magistratibus militaribus designasse videtur).

1) Cf. Boeckh *Ges. Schr.* VI p. 464: «Er war also Praefect oder Verwaltungsvorsteher des Mäotischen Volkes der Aspurgianer, welche wir aus Strabo kennen, dessen Stelle Stephanus von Byzanz ausgeschrieben hat».

2) Ex. c. Plut. *Tib. Gr.* 6: Ἐν δὲ τούτοις καὶ πινακίδες ἦσαν τοῦ Τιβερίου, γράμματα καὶ λόγους ἔχουσαι

τῆς ταμειωτικῆς ἀρχῆς. Postea pro πινακίσι usurpatur vox αἱ δέλτοι. V. Thes. I. Graecae s. v.

3) C. I. Gr. 6666.

4) De munere cf. C. I. Gr. 4957, 6627.

5) Cf. S. Reinach, *Traité d'épigraphie Grecque* p. 587.

Res sacras Romana aetate administrabat ὁ ἐπὶ τῶν ἱερῶν, cuius nomen habemus in titulis 352 et 353, fortasse etiam in 50¹⁾.

Civibus Panticapaei praefuisse videtur πολιτάρχης, cuius nomen semel adhuc inventum est n° 29²⁾. Similes magistratus Agrippiae fuisse docet n° 363 (Ἀγριππέων Καισαρέων ἄρχοντες). In titulis Gorgippensibus commemorantur tantum στρατηγός (nn° 402, 405), λοχαγός (n° 402) et γυμνασίαρχος (n° 404), praeterea ἱερεύς (nn° 405 et 410).

Plura novimus de rebus publicis *Tanaitarum*³⁾. Quod oppidum a Polemone I, ut supra vidimus, vastatum saeculo II p. Chr. ineunte videtur esse restitutum (cf. supra p. XLVIII); ceterum moenia eius et aedificia non statim refecta esse, sed potissimum eodem saeculo exeunte et tertio ineunte probant tituli complures, quos aetas tulit (v. nn° 427—435). Oppidum ipsum aut ἐμπόριον dicebatur aut πόλις. Parebat tum imperio regum Bosporanorum, qui per *legatum* id administrabant. Legatus hic, persaepe in titulis Tanaiticis occurrens, plerumque dicitur πρεσβευτής (nn° 422, 430, 431, 433—435), semel ὁ ἐκπεμφθείς ὑπὸ τοῦ βασιλέως εἰς τὸ ἐμπόριον (n° 423, a. 193 p. Chr.) itemque semel ὁ πρεσβεύσας (n° 428, ubi v. adn.). Legati sine dubio a regibus ipsis eligebantur, interdum e summis Panticapaeensibus magistratibus: ut in tit. 428 legatus est Iulius Menestratus ἀρχικοιτωνεΐτης, n° 431 Zeno Phannis f. simul legatus est et Aspurgianorum praefectus, n° 433 legati munere fungitur regni praefectus; sed invenimus etiam legatos e Tanaitis ipsis electos, ut nn° 434 et 435 Chophrasum Phorgabaci f., qui in titulis Tanaiticis saepenumero occurrit.

Emporium incolebant Graeci et barbari, qui proprie dicebantur Tanaitae: Ἕλληνες καὶ Ταναεῖται diserte distinguuntur in tit. 428; eadem fortasse notio inest formulae ἡ πόλις καὶ οἱ ἔμποροι, quae in compluribus inscriptionibus occurrit: οἱ ἔμποροι fuerint mercatores Graeci⁴⁾, ἡ πόλις idem atque οἱ πολῖται sive οἱ Ταναεῖται. Graeci separatam rempublicam constituerunt, cuius magistratus fuit Ἑλληνάρχης (v. indices). Tanaitis praeerat ἄρχων Τανάεως (n° 423) sive Ταναειτῶν (n° 427). In titulo 430 (a. 220) quattuor viros invenimus eodem nomine signatos (ἄρχοντες Ταναειτῶν); quando et cur haec mutatio sit facta, sane non constat⁵⁾. Praeter hos magistratus semel commemoratur publicanus (ὁ πρὶν προσοδικός, n° 432) itemque semel ὁ διάδοχος (n° 434), de quo nihil certi dici potest⁶⁾.

Praeter magistratus in compluribus titulis Tanaiticis occurrunt operum curatores (ἐπιμεληταί) e civibus electi. De magistratibus conlegiorum Tanaiticorum agemus in introductione peculiari, quam titulis conlegiorum praemittemus (v. titt. Tan. cl. IV).

1) Simile munus (οἱ ἐπὶ τὰ ἱερά) Deli invenitur: cf. *Bull. de corr. hellén.* VI p. 476, VII p. 377, VIII p. 126 et V. de Schoeffer, De Deli insulae rebus (Berol. 1889) p. 203.

2) Nomen hoc etiam alibi invenitur: cf. Act. Apost. 17,6; C. I. Gr. 1967; *Bull. de corr. hell.* II p. 405.

3) Egit de his I. Pomialovski in commentatione «de conlegiis Tanaiticis», inserta operum VI congr. ar-

chaeol. Odess. v. II p. 24 sq.

4) Cum his Pomialovskius conferri iubet τοὺς πραγματευομένους Ῥωμαίους, qui Deli habitarent; de quibus copiose egit Homolle, *Bull. de corr. hell.* VIII p. 75 sq.

5) Pomialovskius putat archontem illum, qui solus commemoretur, eponymum fuisse.

6) Hunc Hellenarchae candidatum fuisse coniecit Pomialovskius.

I. PANTICAPAEUM ET VICINIA.

(Oppidum Kertsch et quae adiacent loca cis Bosporum Cimmerium).

CLASSIS PRIMA.

Decreta.

Sectio I. Decreta archontum Bosporanorum.

1. Tabula marmoris candidi fracta a parte dextra et ab angulo sinistro inferiore, a. 0,205 m., l. 0,26, cr. 0,09, supra et infra ornata epistylis. Titulus elegantissimis litteris est incisus; primus versus minoribus litteris scriptus est in epistylis. Ed. L. Stephani, *Compte rendu de la Commission Impériale archéologique pour l'année 1865*, p. 207 n° 3.

Lapis a. 1864 in summo Mithridatis monte prope oppidum Kertsch repertus (cf. *Compte rendu* a. 1864 pag. XVI) exstat nunc Petropoli in museo Imperiali quod vocatur «Ermitage». Exscripsi.

1 ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΠΕΙΡΑΕΙΣ

[. . . . ω]ι Διον[υσίου] Πειρα[εῖ] προξενία].

ΠΑΙΡΙΞΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΠΕΙΡΑΕΙΚΑ
ΕΔΟΞΑΝ ΠΡΟΞΕΝΙΑΝ Κ
ΑΝ ΠΑΝΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΩ
ΤΙΒΟΣ ΠΟΡΩΙΑΥΤΟΙΣ ΚΑ
ΥΤΟΙΣ ΤΟΥΤΩΝ ΚΑΙ
ΠΛΟΥΝ ΚΑΙ ΠΟΛΕ
ΑΣΥΛΕΙΚΑ

Παιρισάδης καὶ παῖδες ωι]
Διονυσίου Πειραεῖ καὶ [ἐκγόνοις]
ἔδοσαν προξενίαν καὶ ἀτέλει-
αν πάντων χρημάτων [ἐν παν]-
τί Βοσπόρῳ, αὐτοῖς καὶ [θεράπου-
σι]ν τοῖς τούτων, καὶ ἐῖσπλουν
καὶ ἐκπλουν καὶ πολέμου καὶ εἰ-
ρήνης] ἀσυλεῖ καὶ [ἀσπονδεῖ].

Var. lect. Vs. 1 in. . . . ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ . . . (suppl. [Βότ]ροι) Stephani. At nobis ante I videtur fuisse Ω. — V. 6 idem restituit καὶ [χρήμα]σι, sed ἀτέλεια πάντων χρημάτων χρήμασιν vix potest dici; de atelia famulis data cf. titulos Olbiopolitanos v. I №№ 8, 9.

Decreta haec esse a Paerisade primo, Leuconis filio (v. introductionem), rectissime monuit Stephanus. Idem vidit Παιραιέα hic Amisi civem significare, cui urbi ab Atheniensibus occupatae (Periclis, ut videtur, aetate, cf. E. Meyer, *Geschichte d. Königreichs Pontos* p. 30) Piraei nomen inditum esse testis est Strabo (XII p. 547). De proxenia in ora septentrionali Ponti Euxini cf. P. Monceaux, *Les proxénies Grecques* (Par. 1886) p. 203 sq.

Переводъ.у Діонисіеву Пирейцу [проксенія]. Пэрисадъ и еіо сыновьяу Діонисіеву Пирейцу и еіо потомкамъ дали проксенію, безошлинность всѣхъ товаровъ во всемъ Воспорѣ имъ самимъ и ихъ слугамъ, и право вѣзда съ іаванъ и выѣзда во время войны и во время мира безъ опасности разграбленія и безъ перемирія.

2. Fragmentum tabulae marmoris candidi, supra et a dextra integrum, a reliquis partibus fractum.

Rep. a. 1870 in Mithridatis monte, exstat Petropoli in museo Imperiali. Exscripsi.

1	ΙΔΕΞ	[Παιρισάδης και πα]ῖδες
	ΙΔΟΝΙΟΙΣ	[ἔδοσαν Χαλκ]ηδονίοις
	ΥΛΛΙΩΝΙ	[τῷ δεῖνι και]υλλίωνι
4	ΑΝΙΒΛΙ	[και ἐκγόνους προξενί]αν και
		[ἀτέλειαν κ. τ. λ.]

Titulum certo supplevisse mihi videor.

Переводъ. Пэрисадъ и еіо сыновья дали . . . Халкидонянамъ такому-то и . . . иллиону и какъ потомкамъ проксенію и безошлинность и т. д.

3. Frustum tabulae marmoris candidi undique praeter sinistram partem mutilum, a. 0,10, l. 0,089. Ed. L. Stephani, *Compte rendu p. l'année 1876* pag. 217.

Rep. a. 1875 in Mithridatis monte, exstat Petropoli in museo Imperiali, ubi exscripsi.

1	Χ.	
	ΠΑΙ	χ[. ἀτέλειαν]
	ΚΑΙ ΕΚ	πά[ντων χρημάτων, και εἰσπλουν]
	ΕΙΡΗΝ	και ἐκ[πλουν ἐν πολέμῳ και ἐν]
5	ΚΑ'	εἰρήν[ηι ἀσυλει και ἀσπονδει, αὐτῶι]
		και [ἐκγόνους κ. τ. λ.]

Propter litteraturam titulus non videtur proxime praegressis recentior esse. Decreti fragmentum agnovit iam Stephanus; sed supplementa eius omnia fere erant mutanda.

Sectio 2. Decreta exterarum civitatum Panticapaei olim posita.

4. Fragmentum tabulae marmoris leucophaei supra aetomate ornatae, infra fractae, a. 0,20 m., l. 0,165 litteris pulcherrimis inscriptum. Primus edidit litteris vulgaribus I. St[empkovski], *Journal d'Odessa* a. 1829 n° 44 et *Journ. de St. Pétersbourg* 1829 n° 73 (inde rep. in *Jahrbücher für Philol. und Pädag.* v. X (a. 1829) p. 223). Tum accuratius e Blarambergii schedis Boeckh C. I. Gr. II n° 2103 e, e suis ipsius Dubois de Montpéreux, *Voyage autour du Caucase, atlas, sér. IV pl. 26 c n° 1*; Stephani, *Antiquités grecques du Bosphore Cimmérien* (a. 1854) v. II inscr. I. Boeckhianum exemplum repetierunt: A. Aschik in libro lingua Russica conscripto, cuius titulus est «Regnum Bosporianum» (Воспорское царство съ его палеографич. и надгробными памятниками и пр., Одесса 1848) v. I p. 46 n° 1; E. L. Hicks, *A manual of Gr. histor. inscriptions* (a. 1882) n° 110; G. Dittenberger Syll. inscr. Graec. (a. 1883) n° 99.

Lapis a. 1829 inter diruendum vallum Turcicum arcis Kertschiensis repertus exstat Petropoli in museo Imperiali. Exscripsi.

ΕΔΟΞΕΝΤΟΙΣ ΑΡΚΑΣΙΝ ΛΕΥΚΩΝΑ ΠΑΝΤΙΚΑΠΑΙΤΑΝ ...	"Εδοξεν τοῖς Ἀρχάσιν Λεύκωνα [τὸν Σατύ]ρο(υ) Παντικαπαίταν

Var. lect. V. 1 in. E Blar. — V. 2 in. ΠΑΝ Blar., οΠΑΝ Dubois, ΠΑΝ Stephani.

Vide Boeckhii et Dittenbergeri commentarios, quibus nihil habeo quod addam. Titulus anno 369 a. Chr., quo commune Arcadum concilium institutum est, non multo videtur recentior.

Переводъ. Рѣшено Аркадянами Левкона Сатирова Пантикапаита....

5. «Dalle de marbre blanc, qui faisait autrefois partie d'une frise ionique et plus tard a été employée comme monument tumulaire... Elle est haute de 1 archine 11 verchoks [1,20 m.], large de 10 verch. [0,445], ornée en haut d'un fronton, plus bas d'un bas-relief, qui représente entre deux pilastres reliés par un arc en demi-cercle une femme, un homme et un petit garçon, tous trois debout et de face». (Stephani). Sub anaglypho est titulus sepulcralis aetatis Romanae litteris satis altis incisus, in inferiore lapidis parte decretum, cuius litterae dimidio minores sunt. Edidd. D. Kareischa act. soc. Odess. v. I (1844) p. 612 litteris vulgaribus. A. Aschik R. Bospor. v. II p. 65 № 18 item vulgaribus litteris. E. Muralt in «*Mémoires de la société d'archéol. et de numism. de St. Pétersbourg*» v. I p. 280 (hic quidem sepulcralem tantum titulum ultima voce omitta). K. Keil, *Hall. Literatur-Zeitung* a. 1849 № 225 p. 648. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II tit. XXIX.

Lapis a. 1843 a Kareischa in tumulo quodam septentrionem versus ab oppido Kertsch repertus Petropoli servatur in museo Imperiali. Exscripsi.

Titulus sepulcralis:

ΘΕΟΦΙΛΕ ΟΝΗΣΙ ΜΟΥΚΑΙΜΗΤΗΡ ΘΕ ΟΔΩΡΑ ΧΑΙΡΕΤΕ	Θεόφιλε Ὀνησί- μου καὶ μήτηρ Θε- οδώρα, χαίρετε.

Fragmentum decreti:

1	//ΘΑΙΤΗΒΟΥΛΗΚΑΙΤΩΙΑΔΗΜΩΙ// //ΤΟΙΣΤΟΝΔΗΛΟΥΜΕΝΟΝΚΑΙ// //ΙΑΔΑΚΤΥΛΙΩΙΧΑΡΙΝΤΗΣΕΙΣΤΗΝ 4 ΠΟΛΙΝΑΡΕΣΚΕΙΑΣ

Var. lect. Muraltius in *Bull. hist.-phil. de l'Acad. de St. Pétersb.* v. II p. 85 tradit in epistyllo huius lapidis, supra anaglyphum, legi haec: ΔΙΟ.ΔΟ||Ν || ΚΑΙ ΠΑΝΥΙΣΙΗΣ | ΑΓΟΛ. ΝΙΣΙΟΣ. Hodie omnes hae litterae prorsus sunt detritae, ut dubitare liceat, num re vera unquam exstiterint. Contra titulus sepulcralis tam bene legitur, ut quod apud Asch. exstat ΘΕ|ΟΔΩΡΑ operarum vitio tribui posse putem. Kareischa titulos dedit versibus indiscretis, lacunis non indicatis. In decreto v. 2 idem litteras ΤΟΝΔ bis repetiit, v. 3 dedit ΧΙΑΡΙΝ. Vv. 1 et 2 in. litterarum reliquias omiserunt Asch. St., v. 1 extr. ΔΗΜΟ Asch., ΔΗΜΩ St.

[Δεδόχ]θαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ [ἐπαινέσαι
 ἐπὶ τοῦ]τοις τὸν δηλούμενον καὶ [τιμῆσαι?
 χρυσῶ]ι δακτυλίῳ χάριν τῆς εἰς τὴν
 πόλιν ἀρεσκείας.

Quod St. dicit «en haut de la seconde inscription quelques lignes sont complètement effacées», mihi non videtur verum, nam diligenter lapidem inspiciens nullum ibi litterarum vestigium potui repperire. Videtur igitur res ita se habere: post Theophili mortem propinqui eius honoris causa lapidi sepulcrali decretum incidendum curarunt, quo vivum eum civitas aliqua externa honoraverat (non Panticapaeenses, ut putabat St., nam ea aetate, ad quam titulus pertinet, senatus populique Panticapaeensium nusquam invenitur mentio, quippe qui regum imperio fuerint subditi), non tamen integrum, sed eam tantum partem, ubi de praemio agebatur. Ita fere iam Aschikius rem explicuit.

Переводъ декрета. Да постановить совѣтъ и народъ похвалить за это (выше)показаннаго и почтить золотымъ перстнемъ за угождение городу.

CLASSIS SECUNDA.

Tituli dedicatorii.

6. «Lapis quadrangularis, si altitudinem spectas, tertiam fere cubi sui partem exaequans, inserviebat basi statuae probabiliter aeneae, quae Apollinem, puto, gradientem, humana statura paulo altiore repraesentabat, ut vestigia lapidi altius immissa declarant. Sed cum lapis excavata haec et opposita sibi vestigia in utraque area monstret et praeterea in altera parte Christianum crucis signum, parum symmetrice insculptum, prae se ferat, credibile est eum bis statuam portasse et tandem, deiecto utroque signo, hominis Christiani ossa, obscuro situ, aliquamdiu texisse. Inscriptio, literis eleganter incisis, totum illud altitudinis latus occupat, quod, ut expectari debebat, ante statuam spectanti offerebatur» (Graefe). Basis est marmoris subcaerulei a. 0,27 m., lg. 0,97, l. 0,64. Servabatur olim in oppido *Nachitschevan* in ecclesia D. Gregorii, quo Theodosia putabatur delatus esse: certum dicebatur, cum arx exstrueretur, in fundamento vel in parietinis templi (Theodosiae ut videtur) repertum eum esse ac deinceps servatum in ecclesia ut sacrum. Haec cum Boeckhio «Petermannus communicavit ex libro Armeniaco, qui iter describit in terram Lehasan (Poloniam) susceptum, edito a Mina Bscheschkiantz (S. Lasaro 1830. 8), ubi titulus exstat p. 393 versibus indiscretis et punctis inter bina quaeque vocabula positus». Anno 1838 lapis in oppido *Nachitschevan* «in subterranea ecclesiae Armeniacae cella inter alias antiquae supellectilis reliquias detectus et in Diario min. publ. instr. (Журналъ Мин. Нар. Просв.) a. 1838 m. Oct. p. 139 ss. descriptus est a Sergio Tigranian, historiae praeceptore in schola Rostoviensi». (Graefe). Quam descriptionem simulac legit Koeppen, suavit Academiae Petropolitanae, ut lapidem comparandum sibi curaret. Qui cum Petropolin translatus esset, titulum ex ipso lapide edidit Fr. Graefe, Inscriptiones aliquot Graecae restit. et explic. (Petrop. 1841) p. 22 sq. Inde repetierunt R. Klotz in *Neue Jahrbücher für Philol. und Pädagogik* v. 36 (a. 1842) p. 224 et Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1010 n° 2134 a. Ex hoc rursus Aschik R. Bosp. p. I pag. 47 n° 2. Dittenberger Syll. inscr. Gr. n° 100. Fr. Bechtel, *Die Inschriften des ionischen Dialekts* (Gött. 1887) p. 82 n° 127 (hi duo minusculis tantum litteris).

* Lapis etiamnunc Petropoli servatur in museo Academiae archaeologico, ubi exscripsi. Cum Theodosiae nullum adhuc monumentum tam reconditae antiquitatis repertum esset, Panticapaeo potius hunc lapidem (vel fortasse Phanagoria) in oppidum *Nachitschevan* recentioribus temporibus translatus esse puto cum Stephanio (*Compte rendu* p. 1865 pag. 207).

1	ΣΤΡΑΤΟΚΛΗΣΥΠΕΡΠΑΤΡΟΣΤΟΥΕΑΥΤΟΥ ΔΕΙΝΟΣΤΡΑΤΟΙΕΡΗΣΑΜΕΝΟΥΑΡΟΛΛΩΝΙΗΤΡΩΙ ΑΝΕΘΗΚΕΝΛΕΥΚΩΝΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΒΟΣΓΟΡΟ ΚΑΙΘΕΟΔΟΣΙΗΣΚΑΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΕΙΝΔΩΝ 5 ΤΟΡΕΤΕΩΝΔΑΝΔΑΡΙΩΝΥΗΣΞΩΝ

Graefi exemplum nullam lectionis varietatem praebet.

- 1 Στρατοκλῆς ὑπὲρ πατρός τοῦ ἑαυτοῦ
 Δεινοστράτο(υ) ἱερησαμένου Ἀπόλλωνι Ἰητρῶι
 ἀνέθηκεν Λεύκωνος ἄρχοντος Βοσπόρο(υ)
 καὶ Θεοδοσίης καὶ βασιλεύοντος Σινδῶν,
 5 Τορετέων, Δανδαρίων, Ψησῶν.

Propter litteraturam et O bis pro OY scriptum et ionismi vestigia dubium esse non potest, quin titulus ad Leuconis Satyri f. aetatem pertineat. De gentibus quae in titulo memorantur v. introductionem.

Переводъ. Стратоклѣ посвятилъ Аполлону Врачу за своего отца Динострата, бывшего жрецомъ, при Левконѣ архонтѣ Воспора и Θεοδοσίи и царѣ Синдовъ, Торетовъ, Дандаріевъ, Псиссовъ.

7. Tabula lapidis calcarii fracta a parte dextra, a. 0,42 m., l. 0,84, cr. 0,15. Litterae elegantes. Ed. L. Stephani, *Compte rendu* p. 1865 pag. 205 n° 1.

Lapis a. 1864 repertus in explorando muro quodam antiquo in Mithridatis monte (cf. *Compte rendu* p. 1864 pag. XV) servatur nunc prope oppidum Kertsch in tumulo qui dicitur regius. Exscripsi.

ΚΡΕΟΥΣΑΜΕΔΟΝΤΟΣΔΗΜΗΤ
 ΑΡΧΟΝΤΟΣΛΕΥΚΩΝΟΣΒ
 ΚΑΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΣΙΝΔΩ

Stephanii exemplum nullam lectionis varietatem praebet.

Κρέουσα Μέδοντος Δήμητ[ρι ἀνέθηκεν]
 ἄρχοντος Λεύκωνος Β[οσπόρου καὶ Θεοδοσίης]
 καὶ βασιλεύοντος Σινδῶ[ν].

Propter litterarum formam et tituli simplicitatem dubitari non posse, quin idem Leuco Satyri f. hic memoratus esset, rectissime observavit Stephanus. Utrum v. 1 Cereris nomini epitheton aliquod et v. 3 praeter Sindos alius gentis nomen additum fuerit necne, in medio relinquo cum eodem; v. 2 quin Theodosiae urbis nomen fuerit scriptum, aliis titulis conlatis non dubito.

Переводъ. Креуса дочь Медонта Димитрѣ... посвятила при Левконѣ архонтѣ В[оспора и Θεοδοσίи] и царѣ Синдовъ.....

8. «Die mit einem reichen Gesims versehene Basis ist $7\frac{1}{2}$ Verschok (0,33 Mètre) hoch, 1 Arschin 6 Versch. (0,98 M.) breit und 15 V. (0,67 M.) dick. An der Vorderseite springt ein $13\frac{1}{4}$ V. (0,59 M.) breiter Theil vor, welcher das Gesims durchbricht und mit der Inschrift versehen ist. Auf der Oberfläche befinden sich zwei Vertiefungen, welche zur Befestigung des ursprünglich darauf aufgestellten Weihgeschenks dienten» (Stephani). Edidd. E. Lutzenko act. soc. Odess. v. IX (1875) p. 375; L. Stephani, *Compte rendu* p. 1875 pag. 87 (inde rep. Bechtel, Inscr. Ion. n° 118). Cf. quae de titulo exposuerunt A. Schäfer musei Rhen. v. 33 p. 606 et v. 38 p. 310, Stephani in *Compte rendu* p. 1876 pag. 8 n. 2 et p. 223.

Lapis circa a. 1850 una cum tit. 38 in oppido Kertsch repertus¹⁾ et a. 1874 a Tomasinio cive Kertschiensi museo inlatus servatur hodie in tumulo regio. Exscripsi.

1	Φ Α Ι Ν Ι Π Ρ Ο Υ Α
	Α Δ Ε Λ Φ Ο Υ Α Ρ Τ Ε
	Ι Ι Ο Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Ε Γ Α Ι Ρ Ι Σ Α Δ Λ
	Σ Ι Η Σ Κ Α Ι Β Α Σ Ι Λ Ε Υ Ο Ν Τ Ο Σ Σ Ι Ν Δ
5	Ν Κ Α Ι Θ Α Τ Ε Ω Ν

Var. lect. V. 2 extr. E edd. — V. 3: . . ΙΑΡΧΟΝΤΟΣ ΓΑΙΡΙΣΑΔΕ . . . L.; St. ab initio spatium vacuum reliquit trium litterarum, extr. ΓΑΙΙΙΣΑΔΙ. — V. 4: ΟΤΟΣ L., fortasse typothetae vitio. — V. 5 in. L. puncta ponenda curavit, St. spatium reliquit vacuum.

1 Φαίνίππου ἀ[νάθημα ὑπὲρ τοῦ]
 ἀδελφοῦ Ἀρτε[μίδωρου? τοῦ]-
 . .]ο(υ), ἄρχοντος Παίρ[ι]σάδ[εος Θεοδο]-
 σίης καὶ βασιλεύοντος Σινδ[ῶν]
 5 καὶ Μαῖτῶ[?]ν καὶ Θατέων.

Titulus ad restituendum perquam est difficilis. Stephanus, nulla fere lacuna suppleta, in commentario cum titulum ad Paerisadis I tempora recte rettulisset, nihil amplius addidit nisi diiudicari non posse, utrum vv. 1 et 2 genetivo casu dedicantium nomina scripta essent, an eorum, quorum statuæ basi fuissent impositæ, sed hoc sibi videri probabilius, quoniam in plano superiori duo essent foramina. Equidem potius puto patris nomen vv. 2—3 fuisse scriptum. Schaeferus mus. Rhen. v. 33 Bospori et Maitarum mentionem in titulo omissam

1) De loco ubi lapides reperti sint haec tradit Lutzenko: «Въ концѣ марта текущаго [1874] года переданы въ Керчинскій музей древностей здѣшнимъ домовладѣльцемъ И. С. Томазини съ эллинскими надписями два мрамора, которые, по завѣренію его, найдены были имъ, около 1850 года, при рытіи фундамента его дома,

на углу Воронцовской улицы и Предтеченской площади, и находились такимъ образомъ двадцать четыре года въ неизвѣстности, пока случай, подъ слоемъ покрывавшей ихъ грязи, не открылъ, что они имѣютъ надписи».

esse (nam v. 4—5 St. ita dedit: Σινδ[ω]ν καὶ Θατέων) quam maxime miratus ita eum proposuit restituendum: ἄρχοντος Παιρισάδ[εος Βοσπόρου καὶ Θεοδο]σίης καὶ βασιλεύοντος Σιν[δῶν καὶ Μαῖτων πάντων]ν καὶ Θατέων. Sed cum Stephanus in *Compte rendu* p. 1876 optimo iure animadvertisset vv. 3 et 4 tot vocabulis nullum esse locum idque imagine photographica transmissa Schaefero persuasisset, hic mus. Rhen. v. 38 priore sua opinione reiecta ad titulum explicandum coniecit Leucone mortuo Spartocum filium maiorem natu Panticapaeum cum parte regionis retinuisse, Paerisadem vero aliquamdiu Theodosia potitum esse ut archontem, Sindis et Thateis in orientalibus regni partibus ut regem. (Lutzenko coniecerat Paerisadem iam a Leucone patre Theodosiae Sindisque et Maitis et Thateis praepositum fuisse). Quae Schaeferi sententia confirmatur decreto notissimo ab Atheniensibus a. 347 in honorem Spartoci, Paerisadis, Apollonii filiorum Leuconis facto (v. infra in appendice), ex quo cognovimus Spartocum et Paerisadem patre mortuo simul regnasse per quinque annos, ut sequitur ex Diodoro (v. introd.). Noster igitur titulus ad unum ex his quinque annis (348—343) pertinet. — Quod attinet ad v. 5, mihi lapidem diligenter inspicienti visum est ab initio litteras aliquot stetisse postea consulto erasas ita, ut N solum superesset; statuendum igitur Μαῖτων sive alius gentis nomen ibi primitus fuisse scriptum, sed posterioribus temporibus deletum, fortasse propter rebellionem.

Переводъ. Посвященіе Фэниппа за брата Артемидора (?), сынаа, при Пэрисадѣ архонтѣ Θεοδοσίи и царѣ Синдовъ, [Μαϊτωνъ?] и Θατεевъ.

9. Basis marmoris leucophaei integra, a. 0,322, l. 0,71. Titulus pulcherrimis litteris inscriptus optime etiam nunc legitur. Primus edidit H. K. E. Koehler, *Description d'une médaille de Spartocus*, St.-Petersb. 1824, p. 59 (= *Ges. Schriften* v. II p. 64); inde sumperunt: Welcker, *Syll. epigramm.* ed. 2 n° 168; Boeckh C. I. Gr. II n° 2104. Denuo e lapide transcriptum dederunt Mursakewicz in diario min. instr. publ. m. Mart. 1837 p. 677; Dubois de Montpéroux, *Itin. Cauc. atl. ser. IV tab. 26 c n° 5*; Stephani *Antiquit. Bosp. Cimm.* v. II inscr. II. Exemplum Boeckhianum repetierunt: Aschik R. *Bospor. v. I* p. 52 n° 6; G. Kaibel *Epigramm. Gr. ex lapidibus conl.* (Berol. 1878) n° 773.

Lapis aestate a. 1823 in oppido Kertsch repertus (teste Koehlero) exstat nunc Petropoli in museo Imperiali. Exscripsi.

1		E I K O N A Φ O I B Ω I Σ T H Σ E A N T I Σ Σ T A Σ I Φ A N O M A X O Σ Σ O	
		A O A N A T O N O N H T Ω I Γ A T P I Γ E P A Σ T E Λ E Σ A Σ	
		Π A I P I Σ A Δ E O Σ A P X O N T O Σ O Σ H N X O O N A T E P M O N E Σ A K P	
4		T A Y P Ω N K A Y P A Σ I O Σ T E E N T O Σ E X O Y Σ I N O P O I	

Var. lect. V. 1 med. ANTISTATΣ legit Koehl., cum Σ duplex et I certissimae sint; extr. ΣOI Dubois. — V. 2 ONH om. Murs. — Vs. 3 ΔΕΩΣ idem; extr. ΠΕΞΑΚΡ et v. 4 in. ΤΑΥΡΟΝ Dub., extr. ΟΡΗ Murs.

Εἰκόνα Φοῖβωι στῆσε, Ἀντίστασι, Φανόμαχος σο[υ],
 ἀθάνατον θνητῶι πατρὶ γέρας τελέσας,
 Παιρισάδεος ἄρχοντος ὅσῃν χθόνα τέρμονες ἄχρ[οι]
 Ταύρων Καυκάσιός τε ἐντὸς ἔχουσιν ὅροι.

Primum versum alii aliter explicare conati sunt editores. Koehlerus eum transcripsit στῆσ' ἀντιστάς Φανόμαχος Σόου, cum putaret ἀντιστάς idem esse, quod latinum *antistes*. Boeckhius, Welckeri ratione improbata, qui legit Ἀντίστας Φανομαχόσσου, ipse versum ita explicuit: «Ἀντιστάς Φοῖβω coniungendum videtur: *coram Phoebō et ante Phoebum quum consisteret Phanomachus, hanc posuit patri imaginem*. Sic per ambages exprimitur, imaginem, quae dedicata est, e regione imaginis Phoebi positam esse: quod ferendum videtur in terra, ubi poesis Graeca non multum culta est». Boeckhium secutus est Stephanus, **ΑΝΤΙΞΕΤΑΣΙ** forma, quam in lapide invenerat, lapidariae errori tributa. Kaibelium Welckeri lectionem adoptasse valde miror; nam quod adfert Κοσσου nomen barbarum aetate Romana in his regionibus usitatum, omni caret analogia. Quae ego dedi, P. Nikitini v. cl. acumini debentur; Ἀντίστασις scilicet, quem poeta adloquitur, Phanomachi fuit pater. Mirum sane nomen videri potest, sed confirmatur titulo Attico C. I. A. I n° 489, ubi Ἀντιστάσιος formam generativi esse casus, non nominativi vidit iam Kirchhoffius. Pronomen σοῦ potius ad εἰκόνα referendum videtur, quam ad Φανόμαχος. V. 4 Καυκάσιος ionice dictum esse pro Καυκάσιδος a recto Καύχασις (sc. γῆ) monuit Boeckhius.

Переводъ. Твою статую, Антистасій, Фиву поставилъ Фаномахъ, свершивъ безсмертный памятникъ смертному отцу, когда Парисадъ властвовалъ надъ всею землею, какую заключаютъ въ себѣ крайніе предѣлы Тавровъ и границы земли Кавказской.

10. Basis marmoris leucophaei a. 0,35 m., lata 0,78, longa 0,65. Titulus fronti inscriptus litteris elegantissimis optime etiamnunc legitur, nisi quod a sinistra paululum laesus est. Ed. L. Stephani, *Compte-rendu* p. 1865 p. 206 n° 2 (inde rep. Bechtel, *Inscr. Ion.* n° 119).

Rep. a. 1864 ibidem fere, ubi n° 7. Exscripsi in tumulo regio.

1	ΑΤΥΡΙΩΝΡΑΤΑΙΚΟΥΙΕΡΗΞΑΜΕΝΟΣ
	ΝΕΘΗΚΕΝΑΡΟΛΛΩΝΙΙΗΤΡΩΙ
	ΡΧΟΝΤΟΣΠΑΙΡΙΣΑΔΕΟΣΒΟΣΓΟΡ
	ΙΘΕΥΔΟΣΙΗΣΚΑΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ
5	ΔΩΝΚΑΙΜΑΙΤΩΝΡΑΝΤΩΝ

Varia lectio nulla est. V. 3 extr. O littera, cuius dimidia pars periit, margini adeo propinqua est, ut nullum sit dubium, quin Y nunquam in lapide exstiterit.

- 1 [Σ]ατυρίων Παταίκου ιερησάμενος
 [ἀ]νέθηκεν Ἀπόλλωνι Ἰητρῶι
 [ἄ]ρχοντος Παιρισάδεος Βοσπόρο(υ)
 [κα]ὶ Θεοδοσίης καὶ βασιλεύοντος
 5 [Σιν]δῶν καὶ Μαίτων πάντων.

«Die Buchstabenformen, die Abfassungsweise, so wie der Inhalt der Inschrift setzen es ausser allen Zweifel, dass der in derselben genannte Paerisades der bekannte Sohn des... Leukon ist». Stephani.

Переводъ. Сатирионъ Патэковъ, бывший жрецомъ, посвятилъ Аполлону Врачу при Пэрисадѣ архонтѣ Воспора и Θεοδοσίи и царѣ Синдовъ и всѣхъ Маитовъ.

11. Basis marmoris leucophaei e tribus fragmentis composita, a. 0,33, l. 0,71. Edidd. Aschik in Ephem. Odess. a. 1846 n° 33 litteris vulgaribus. Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1001 n° 2104 b e schedis Duboisii, qui postea et ipse dedit Itin. Cauc. atl. s. IV tab. 26 c № 4. (Aschik R. Bosp. p. I pag. 53 n° 7). Stephani Ant. Bosp. Cimm. v. II inscr. IV (rep. Bechtel, Inscr. Ion. n° 120).

Lapis a. 1833 Panticapaei repertus exstat nunc Petropoli in museo Imperiali. Exscripsi.

1		ΚΟΙΡ	ΥΑΝΕΘΗΚΕΝ
	Η	ΓΑΤΡ	ΞΙΤΙΗΣΑΡΤΕΜΙΔ
	ΛΦΕΞΕΙΗΙΑΡ	ΞΠΑΙΡΙΣΑΔΟΥΣΒΟΣΠΟΡΟΥ	
	ΚΑΙΘΕΥΔ	ΚΑΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ	
5	ΞΙΝΔ	ΣΙΝΔΑΝΤΩΝ	

Var. lect. Vs. 2 pro primo Η Asch. in Eph. dedit Ε, reliqui nihil nisi Η; mox ΙΓΑ Ephem., extr. ΔΙ Asch. B. Dub.— Vs. 3 in. ΕΡΕΞΕΙΗΙΑΡ Eph., ΕΦΕΞΕΙΗΑΡ Dub. sch.— Vs. 4 ΘΕΥΔ Asch. B. Dub.; secundum ΚΑΙ deest in Ephem.— Vs. 5 post lacunam litterae Ω reliquias omnes edd. omiserunt. Praeterea Boeckhius v. 3 litteras ΧΟΝΤΟ et vs. 5 ΩΝΚΑΙΜΑΙΤΩ ductibus arrosis dedit ex schedis Dub., recte tamen monens hunc fortasse e coniectura eas addidisse. In Duboisii ipsius editione hi ductus omissi sunt. Aschikius in R. Bosp. Boeckhianum exemplum repetiit, omissis ductibus ΧΟΝΤΟ.

- 1 [Ὁ sive ἡ δεινα] Κοιρ[άν]ου ἀνέθηκεν
 [ὑπὲρ τ]ῆ[ς θυ]γατρὸς Ἰτίης Ἀρτέμιδ[ι]
 Ἐφεσείῃ ἀρχοντο[ς] Παιρισάδους Βοσπόρου
 καὶ Θευδ[οσίης] καὶ βασιλεύοντος
 5 Σινδ[ῶν καὶ Μαίτ]ων πάντων.

Titulus est aetatis Paerisadis I. Donarium utrum pater Itiae, an mater dedicaverit (ut n° 20), non liquet. Itiae nomen redit in titulo sepulchrali eiusdem fere aetatis n° 97. De forma Ἐφεσείη cf. quae Boeckhius dixit ad C. I. Gr. n° 3345.

Переводъ. . . . Кирановъ (-ва) посвятилъ (-ла) за свою дочь Итію Артемидѣ Ефесской при Парисадѣ архонтѣ Воспора и Θεοδοσίи и царѣ Синдовъ и всѣхъ Маитовъ.

12. Fragmentum tabulae ab omnibus partibus mutilatum, a. 0,095, l. 0,17, litteris 0,018 altis inscriptum. Servatur apud Kyriakovium in oppido Kertsch. Ectypum suppeditavit A. M. f. Podschivalov a. 1885.

Κ Ν Ο Ξ Α Ι	Ὁ δεινα . . .]κωνος ἀ[γωνοδητήσας? τῷ
Η Κ Ε Α Ρ Χ	δεινι δεῶ ἀνέ]θηκε, ἀρχ[οντος Παιρισάδεος (s. Λεύκωνος)
◀	Βοσπόρου καὶ Θεοδο]σί[ης κτλ.

Tituli litteratura indicat tempora quarto a. Chr. saeculo non recentiora, dicendi vero genus adeo simile est ei, quod vidimus in nn° 6, 7, 9, 10, ut hunc quoque titulum ad Leuconis aut Paerisadis I tempora pertinere mihi persuaserim.

13. Basis marmoris leucophaei ab angulo sinistro superiore fracta, a. 0,18, l. 0,42. Quae e titulo supersunt, litteris elegantibus scripta, satis bene etiam nunc leguntur. Primus edidit Stempkovski in Koeppeni opere periodico cuius titulus est «*Ευβοιογραφικαί μνῆ*» a. 1825 p. 336 litteris vulgaribus; inde repet. *Journal de St.-Petersbourg* a. 1825 n° 118 et Koehler de ins. et cursu Achillis p. 243 n° 701; ex hoc Boeckh C. I. Gr. II n° 2106 (inde rep. Aschik R. Bosp. p. I pag. 59 n° 9). E lapide denuo transcriptum titulum dederunt: Mursakewicz in diario min. instr. publ. 1837 m. Mart. p. 677 n° 1. Dubois Itin. Caucas. atl. s. IV tab. 26 c, n° 8. Stephani Ant. Bosp. Cimm. v. II inscr. VIII.

Lapis aestate a. 1824 repertus dans les ruines de l'ancienne Panticapée, près de Kertsch, ut dixit Stempkovskius, hodie Petropoli servatur in museo Imperiali. Exscripsi.

1	Σ Θ Ε Ν Ο Υ Ξ Γ Υ Ν Η	[Ἡ δεινα . . .]σθένους γυνή.
	Μ Η Τ Ρ Ι Θ Ε Σ Μ Ο Φ Ο Ρ Ω Ι	[ἀνέθηκε Δῆ]μητρι Θεσμοφόρῳ
	Α Ι Λ Ο Ν Ι Ο Ξ Ε Ρ Α Ρ Τ Ο Κ Ο Υ	ἀρχοντος Σπάρτοκου
4	Τ Ο Υ Ε Υ Μ Η Λ Ο Υ	τοῦ Εὐμήλου.

Var. lect. V. 1 in. Θ Ε Ν Ο Υ Ξ Stempk., Θ Ε Ν Ο Σ Murs., Ξ Θ Ε Ν Ο Υ Ξ Dubois. — V. 2 in. Μ St. Murs. Dub., \ Steph. — V. 3 in. Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Stempk. Dubois, Ο Ν Ι Ο Ξ Ε Murs.

Qui ante nos hunc titulum ediderunt viri docti, omnes fere v. 1 restituerunt [Ἡ δαίνα τοῦ δαίνοϛ θυγάτηρ, Ἱππο]σθένους γυνή; sed in ea lapidis parte, quae periit, tot verba stare non potuisse sponte patet, nominum vero in -σθένους exeuntium longa est series (quod Boeckhius coniecit litteras ΠΠΟΞ e vestigiis lapidis a St. et K. suppletas esse, id verum non est, nam haec lapidis pars non detrita est, sed fracta). Miror Stephanium putasse hanc mulierem matrem fuisse Mestoris Hipposthenis f., qui Paerisade archonte Apollini donarium Phanagoriae dedicavit (v. infra): Paerisades ille avus fuit Spartoci, qui in nostro titulo memoratur.

Переводъ. Такая-то, женасоена, посвятила Димитръ Θεσμοφορѣ при архонтѣ Спартокѣ сынѣ Евмила.

14. «Lapis marmoris candidi in rudibus *Panticapaei* repertus et in novam urbem Phanagoriam s. Taman delatus, diserte testante Waxelio, qui edidit in aere Rec. n° 13. Prope Panticapaeum (in Kertsch vel in vicinia) vidit etiam tum Pallas Itin. Russ. merid. t. II p. 278 et in aere dedit t. II tab. XVII [fig. 2]. Lapis cum in Taman non iam reperiretur, ex solo Waxelio versum secundum petiit Koehlerus Monum. Comos. p. 28 (tab. V) et primus recte correxit [= *Ges. Schr.* v. VI p. 68]. Ex hoc hunc versum cum ipsa correctione petiit Car. Kelsal, ex cuius schedis dedit Clark. Itin. t. I p. 413 [ed. 4 v. II p. 93], sed male dixit in Taman repertam inscriptionem esse, et fuisse sub statua Veneris, quod ex Koehlero prave lecto haustum est (nihil enim de hac re Koehlerus). Ex Koehlero item hunc unum versum habet Rochettus Antt. Bosp. tab. VIII n. 3, correctionem ab illo factam adoptans et ex lapide Attico [C. I. Gr.] n° 107 [= C. I. Att. II n° 311; v. huius voluminis appendicem] confirmans p. 54. Titulum cum correctione pridem facta, alia vs. 1 addita, ex Pall. et Wax. repetiit Koehler De ins. et cursu Achill. p. 243 n. 701». Boeckh C. I. Gr. II n° 2105; inde repetiit litt. vulg. Aschik R. Bospor. v. I p. 59 n° 8.

Rectissime Boeckhius dixit solos, qui ex lapide ediderunt, Pallasium et Waxelium parum accurate dedisse titulum; textum tamen ex solo Pallasio describere malui, quam Boeckhium sequi, qui suum ex utroque conflavit.

| Σ Κ Ι Σ Μ Ο Λ Π Α Π Ο Ρ Ο Υ Υ Π Ε Ρ Μ Ο Ι Ρ Ο Λ ' Ω Ρ Ο Υ Τ Ω Μ Υ |
| Α Ν Ε Θ Η Κ Ε Β Α Σ Ι Λ Ε Υ Ο Ν Τ Ο Σ Σ Ρ Α Υ Τ Ο Κ Ο Υ Τ Ο Υ Ε Υ Μ Ε Ν Ο Υ |

Boeckhius Koehlerum secutus (de ins. et c. Ach.) litteras Θ et Ο et Ω reliquis minores dedit, vix tamen recte: apud Pall. enim omnes aequali sunt magnitudine, Wax. solum Ρ v. 1 reliquis habet multo altius; praeterea hic Μ formam habet sine dubio rectiorem, Α formam ubique praeter ΒΑ v. 2, et varias lectiones hasce: v. 1 in. Σ, tum ΜΟΛΠΑΡΩΡΟΥ, mox ΔΩ, in fine ΜΥ.; v. 2 Ο pro Θ et Σ pro tertio Ε, mox ΣΡΑΕΤΟΚΟΥ. Post primam vocem et post articulum lacunas idem habet, post βασιλεύοντος punctum. Vides Pallasii exemplum in universum accuratius esse, quam Waxelianum.

.. σκισ Μολπα[γ]όρου ὑπὲρ Μοιροδώρου τ[οῦ] υ[ιοῦ]
ἀνέθηκε, βασιλεύοντος Σπα[ρ]τόκου τοῦ Εὐμ[ή]λου.

V. 1 extr. correxit Boeckhius, cetera Koehlerus. V. 1 in. quod nomen fuerit, indagare non potui. Notandum est hic Spartocum iam regem dictum esse, in tit. vero 13 archontem. Dei nomen desideratur.

Переводъ. ...скиς Молпагоровъ посвятилъ за сына своего Миродора въ царствованіе Спартока сына Евмила.

15. «Auf der längern Seitenfläche eines parallelepipedförmigen Steines, auf dessen oberer Fläche rechts in der vordern, links in der hintern Ecke ein Loch (zur Einfügung eines Denkmals) sichtbar ist». A. Boeckh, qui ad fidem apographi manuscripti a Hillero et Werdero centurionibus comparati edidit in *Archäol. Zeitung* m. aprili a. 1847 n° 4 p. 56 (= *Ges. kleine Schriften herausg. von E. Bratuschek und P. Eichholtz* v. VI p. 459) additis variis lectionibus exempli manuscripti ab Aschikio accepti (inde rep. Le Bas n° 1574). Aschikius ipse quoque titulum edidit R. Bosp. I pag. 62 n° 15 litteris vulgaribus.

Lapis m. Iunio a. 1843 in oppido Kertsch 60 fere passibus a mari, ad laevam veteris portus Panticapaeensis, in fundamentis balnei Turcici casu repertus est una cum nn° 29 et 43 et aliis fragmentis marmoreis viginti quinque (v. *Журналъ Мин. Вн. Дѣлъ* a. 1844 n° 5 pag. 317; paulo aliter locus, ubi lapides reperti sunt, describitur in diario Odess. a. 1843 n° 52). Repeto exemplum Boeckhianum admodum dolens me lapidem nusquam potuisse reperire. Odessae in museo soc. vidi apographum manuscriptum cum Boeckhiano plane consentiens; ex illo Σ formam sumpsi (Boeckhius habet Σ).

ΛΕΥΚΑΝΤΑΙΡΙΣΑΔΟΥΑΝΕΘΗΚΕΤΟΝΑΝΔΡΙΑΝΤΑΑΠΟΛΛΩΝΙ
ΗΤΡΩΗΕΡΗΣΑΜΕΝΟΣΑΡΧΑΝΤΟΣΞΙ'ΑΙΡΙΣΑΔΟΥΤΟΥΣΠΑΡ
ΤΟΚΟΥΒΟΣΠΟΡΟΥΚΑΙΘΕΥΔΟΣΙΗΣΚΑΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ
ΞΙΝΔΑΝΚΑΙΜΑΙΤΑΝΤΑΝΤΑΝ ΚΑΙΘΑΤΕΑΝ

«Z. 2 zu Anfang hat Asch. ΗΤΡΩΝΕΡ und hernach richtig ΑΡΧΟΝΤΟΣ» Boeckh. In exemplo edito Asch. habet v. 1: ΣΑΔΟΣ (fortasse typothetae errore), extr. ΑΠΟΛΛΑ reliquis tribus litteris omissis, v. 2 in. ΗΤΡΩΙΕ etc., ad finem ΓΑΙΡΙΣΑΔΟΥ[Τ]ΟΥ ΣΓΑΡ. Littera Ω ubique ceteris minor est, Ο eodem modulo expressa.

Λεύκων Παιρισάδου ἀνέθηκε τὸν ἀνδριάντα Ἀπόλλωνι
[Ἰ]ητῶ[ι] ἐρησάμενος, ἀρχontos Παιρισάδου τοῦ Σπαρ-
τοκου Βοσπόρου καὶ Θεοδοσίης καὶ βασιλεύοντος
Σινδῶν καὶ Μαῖτῶν πάντων καὶ Θατέων.

Leuconem, qui hoc donarium dedicavit, regis filium fuisse statuerunt editores.

Переводъ. Левконъ Пәрисадовъ посвятилъ статуя Аполлону Врачу, бывъ еіо жрецомъ, при Пәри-
садѣ сынѣ Спартока архонтѣ Воспора и Θεοδοσίи и царѣ Синдовъ и всѣхъ Маитовъ и Θατέωνъ.

16. Basis marmoris leucophaei integra, a. 0,24 m., l. 0,98, longa 0,48. In plano superiori vestigia pedum duorum remanent; tituli in fronte exarati prior versus satis bene etiam nunc legitur, alter valde laesus est. «Ex rudibus *Panticapaei*, olim in oppido Kertsch in pavimento ecclesiae, ed. Waxel Rec. n. 7 in aere. Panticapaei in ecclesia vidit etiam Pallas. Itin. Russ. merid. t. II p. 278 et dedit in aere tab. XVII. ibidemque in Gothica ecclesia viderat Marschallus de Bieberstein, ex quo redditum est in Append. Itin. Guthr. p. 315 non servata tituli forma. Prope ecclesiam oppidi Kertsch repperit Koehler. Mon. Comos. p. 18 sqq. ubi edidit, et repetiit tab. VI [= *Ges. Schriften* v. VI p. 65]. Ex hoc et ex Wax. dedit Rochettus Antt. Bosp. tab. VI n. 4. 5. et repetiit Osann. Syll. p. 121. Vs. 1 ex Twedellii schedis male dedit Clark Itin. t. I p. 435. Titulus nunc est Theodosiae in museo publico». Boeckh C. I. Gr. II n° 2107 (inde rep. Aschik R. Bosp. v. I p. 61 n° 11). Habet etiam Dubois Itin. Cauc. atl. ser. IV tab. 26 c, № 10.

Lapis etiam nunc exstat Theodosiae in museo. Utor ectypo.

ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΠΑΙΡΙΣΑΔΟΥ ΤΟΥ ΣΠΑΡΤΟΚΟΥ ΛΕΩΣΤΡΑΤΟΣ Π
ΠΕΡ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΣΑΡ. ΘΗΓΤ. . . . ΠΙΑ

Varias lectiones priorum editorum cum Boeckhius accuratissime exscripserit, hic eas enotare supervacaneum puto. Boeckhius ipse in exemplo ex omnibus prioribus, ut solebat, conflato, habet haec: A ubique ex Pall., v. 1 extr. T ex Koehl., v. 2 primam litteram om., mox ΑΔΕΛΦΟΥ ex Guthr., post lacunam ΙΤΟΣΟΝΙΜΙΤ ΠΙΑ Dubois v. 1 habet ΠΑΙΡΕ et extr. ΣΤΡΑΤΕΙ lacuna non indicata, v. 2 in. Y, mox ΑΔΕΛΙ, post lacunam ΙΤΟΣ et iterum post lacunam ΙΛ

Βασιλεύοντος Παιρισάδου τοῦ Σπαρτόκου Λεώστρατος Π

ὑπὲρ τοῦ ἀδελφ[οῦ]]τος [ἀνέ]θ[η]κε τ[ῇ] Μ[η]τ[ρί] (?)

Boeckhius Leostrati patris nomen non v. 1 extr., sed v. 2 post ΤΟΣ (ubi nos ἀνέθηκε restituimus) scriptum fuisse putat; ad ΤΟΣ illud exempli causa supplementum dedit [Κρά-τη]τος, ΠΙ putat superesse ex [Δήμητ]ρι, nam etiam pro viro virum posse muliebri deae vota facere.

Titulus proxime praecedenti aetate suppar.

Переводъ. Въ царствованіе Пәрисада сына Спартока Леостратъ сынъ П за своєю брата та посвятилъ Матери бою

17. Basis marmoris leucophaei caeruleo colore variegati integra, a. 0,58 m., l. 0,89, cr. 0,71, pulcherrimis inscripta litteris. Edd. Aschik in Ephem. Odess. a. 1833 n° 13 et quindecim annis post R. Bosp. v. I p. 61 n° 12. Mursakewicz in diario min. instr. publ.

m. Mart. a. 1837 p. 678 (uterque litteris vulgaribus). Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1001 n° 2107b ad apographum Duboisii, qui et ipse edidit Itin. Cauc. atl. ser. IV tab. 26 c n° 9. Stephani Antt. Bosp. Cimm. II inscr. X.

Lapis a. 1833 a Mitrovio cive repertus in oppido Kertsch, cum cavea foderetur in fossa arcis Turcicae a. 1829 destructae (v. quae dixerunt Aschik l. l. et Schevelev act. soc. Odess. v. II p. 731), hodie Petropoli servatur in museo Imperiali, ubi exscripti.

ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΠΑΙΡΙΣΑΔΟΥ ΤΟΥ ΣΠΑΡΤΟΚΟΥ ΕΣΤΙΑΙΑ
ΜΗΝΟΔΩΡΟΥ ΥΓΑΤΗΡΙΕΡΩΜΕΝΗ ΕΝΕΘΗΚΕΝ ΜΗΤΡΙ ΦΡΥΓΙΑΙ

Titulus ab omnibus fere editoribus recte exscriptus est, quippe qui facillime legatur (Mursakeviczii exemplum tamen operarum vitiis foedatum est, quae enotare supersedemus). In altero basis latere ΜΕΤΩΠΙΟΝ vocabulum exstare notat Aschikius¹⁾; revera est illud in plano superiori, sed statua hodie in museo basi imposita opertum est ita, ut litterae ΜΕ solae appareant, quas multo recentiores esse Hestiaeae titulo ipsa forma prodit.

Βασιλεύοντος Παιρισάδου τοῦ Σπαρτόκου Ἑστιαία
Μηνοδώρου θυγάτηρ ἱερωμένη ἀνέθηκεν Μητρὶ Φρυγίαι.

Paerisades rex idem est, qui in titulis proxime praecedentibus memoratur. Litterae huius tituli simillimae sunt eis, quae sunt in tit. 15.

Переводъ. Въ царствованіе Пэрисада сына Спартока Естіа дочь Минодора въ бытность жрицею посвятила Матери Фригійской.

18. «In basi lapidis calcarii longa 2', alta 10'', quae signum impositum habebat, insertum foramini, quod adhuc conspicitur». Haec Boeckhius e Duboisii schedis; Stempkovskius addit inscriptionem propter lapidis mollitiem damnum tulisse haud exiguum. Primus edidit Stempkovski in diario Odess. a. 1832 n° 63; tum Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1002 n° 2107c, apographo accepto a Duboisio, qui et ipse edidit (in litteris ad Koeppenium datis) *St. Petersb. Zeitung* a. 1835 n° 103 (russice in diario quod inscribitur *Журналъ Мин. Вн. Дѣлъ*, a. 1835 p. XVI pag. 285) et Itin. Caucas. atl. ser. IV tab. 26 c, n° 12. Ex C. I. Gr. repetiit Aschik R. Bosp. v. I pag. 64 n° 16.

Lapidem aestate a. 1832 in oppido Kertsch repertum tradit Stempkovskius; Aschikius testatus est in museo eum non iam fuisse, cum a. 1833 ineunte ipse administrandum id acciperet, neque novisse sese, quomodo periisset. Sequor exemplum Duboisianum.

1) Boeckhius opusc. min. v. VI p. 468 hoc vocabulum in eo lapide exstare falso tradit, cuius fronti tit. 15 inscriptus est.

ΕΟΝΤΟΞΕΠΑΡΤΟΚΟΥ
 ΤΟΥΠΑΙΡΙΣΑΔΟΥ ΙΓΛΑ.Σ
 ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΔΙΟΝΥΣΩΙ

[Βασιλ]ε(ύ)οντος Σπαρτόκου
 τοῦ Παρισάδου [Α]γλα[ός]
 Ἡρακλείδου Διονύσῳ.

Var. lect. Stempkovskius v. 1 in. dedit ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ et v. 2 extr. ΑΓΛΑΟΣ, ex coniectura sine dubio. Vs. 1 alterum a fine O omisit Dub. in litteris ad Koepp. et in schedis Boeckhio datis.

De rege v. introductionem.

Переводъ. Въ царствованіе Спартока сына Пәрисада Аглай Ираклидовъ [посвятилъ] Діонису.

19. «Platte aus dem auf der Taurischen Halbinsel einheimischen Kalkstein... Zwar ist leider der untere Theil des Steins verloren gegangen; allein alles bei weitem Wichtigere ist im Ganzen wohl erhalten. Das noch vorhandene Stück ist 1 Arschin $6\frac{1}{2}$ Verschok (1 Mètre) hoch, 10 V. (0,44 M.) breit und $4\frac{1}{2}$ V. (0,2 M.) dick. In einem mit Akroterien verzierten Giebel sieht man auf einem fliegenden Schwan eine Frauengestalt, augenscheinlich Aphrodite, gelagert, welche in der Linken ein Sceptra hält und mit der Rechten das Gewand über die Schulter zieht, während an ihrer Linken der tragende Vogel von dem Oberkörper des Knaben Eros überragt wird, an welchem jedoch nur ein Flügel noch einigermaßen sichtbar ist. An jeder der beiden Aussenseiten des Giebels ist der nach aussen gewendete Vordertheil eines Schiffs sichtbar und auf jedem derselben steht je eine mit reichen Gewändern versehene Flügelfrau, offenbar Nike, in ruhiger Haltung. Die Eine trägt in der Rechten ein Thymiaterion, die Andere hält in der gesenkten Rechten eine Prochus, während sie offenbar mit der vorgestreckten Linken eine gegenwärtig verwischte Schale zur σπονδή, dem gewöhnlichen Geschäft der Nike, erfasst hatte. Beide also sind hier offenbar als Opferdienerinnen der Aphrodite gedacht. Unterhalb des Giebels sieht man zunächst vier... Rosetten und je eine ganz gleiche Rosette ist auch am beiden Nebenseiten des Steins angebracht. Unter den ersteren lesen wir als Ueberschrift der noch weiter unten folgenden Weihinschrift... die Namen der drei zu ehrenden Personen im Genitiv. Unter dieser Ueberschrift folgen drei mit Binden geschmückte Kränze, zwei aus Blättern gebildet und ein glatter, von denen offenbar je einer mit einer der drei geehrten Personen im Zusammenhang gedacht ist. An diese schliesst sich endlich die leider nicht ganz vollständig erhaltene Weihinschrift an». L. Stephani, *Compte rendu* p. 1877 p. 249 sq., lapidis imagine addita p. 246 (inde rep. Παρνασσός 1880 p. 911).

Lapis m. decembri a. 1876 a Grossio pictore casu repertus in ea parte Mithridatis montis, quae est inter septentriones et orientem, iuxta ecclesiam S. Alexandri, exstat nunc Petropoli in museo Imperiali. Exscripsi.

1 ΠΑΙΡΙΣΑΔΟΥΚΑΜΑΣΑΡΥΗΣΑΡΓΟΤΟΥ
Corona. Corona. Corona.
 ΥΠΕΡΛΡΧΟΝΤΟΣΚΑΙΒΑΣΙΛΕΩΣ
 ΠΑΙΡ.ΣΑΔΟΥΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΠΑΙ
 ΡΙΣΑΔΟΥΦΙΛΟΙ.ΗΤΟΡΟΣΚΑΙΒΑΣΙ
 5 ΛΙΣΣΗΣΚΑΜΑΣΑΡΥΗΣΤΗΣΣΠΑΡΤ
 ΚΟΥΟΥΓΑΤΡΟΣΦΙΛ.ΤΕΚΝΟΥ
 ΑΡΓΟΤΟΥΤΟΥΙΙ...ΘΟΥΒΑΣ
 ΣΗΣΚΑΜΑΣΑΡ.ΣΑΝΔΡΟΥ
 ΓΩΓΟΣΘΕΟΚΡΙ.ΣΔΗΜΗ
 10 ΟΙΘΙΑΣΙΤΑ.ΑΝΕΘΗΚΑ
 ΛΗ.ΑΦΡΟΔΙΤΗΟΥ
 ΟΥΜΕΔΕΟΥΣΗ
 ΘΕΟΚΡΙΤΟΣΔΗΜΙ
 ΠΑΠΙΑΣΠΑ
 15 ΣΤΡΑΤΩΝΑ
 ΠΑΠΙΑΣ
 ΠΑΠΙΑΣ
 ΑΛΛΑ
 ΟΣ

Var. lect. imaginis Stephanianae: v. 2: ΑΡΧ etc.; vs. 4: ΦΙΛΟΜΗ; v. 6 in. Κ; v. 7: ΤΟΥΙ---ΟΥΒΑΣ; v. 10: ΤΑΑ; v. 11: ΔΙΙΤΗ.

1 Παιρισάδου. Καμασαρύης. Ἀργότου.

ὑπὲρ [ἄ]ρχοντος καὶ βασιλέως
 Παιρ[ισ]άδου τοῦ βασιλέως Παι-
 ρισάδου φιλο[μ]ήτορος καὶ βασι-

5 λίσσης Καμασαρύης τῆς Σπαρτ[ό-
 κ]ου θυγατρὸς φιλ[ο]τέκνο[υ καὶ]
 Ἀργότου τοῦ Ι . . . θου βασ[ιλίσ]-
 σης Καμασαρ[ύ]ης ἀνδρὸς [ὁ συνα]-
 γωγὸς Θεόκρι[το]ς Δημη[τρίου καὶ]

10 οἱ διαστ[ι]τα[ι] ἀνέθηκ[αν τὴν στή]-
 λη[ν] Ἀφροδ[ι]ίτη Οὐ[ρανί]α, Ἀπατού-
 ρ]ου μεδεύουσι.

Θεόκριτος Δημ[ητρίου],

Παπίας Πα[πίου?],
 15 Στράτων Α
 Παπίας Θ
 [Π]απίας
 [Κ]άλλι[ππος?]
 . . . ος

V. 11 Stephanus supplevit Οὐ[ρανίη, τοῦ Βοσπό]ρου μεδεούση, vix recte. Ego supplementum petii e Demarchi Scythae f. titulo in paeninsula Tamanica reperto (v. infra), ubi Stephanus item vitiose legit Ἀπατούρω Μεδεούση. Ἀπάτουρον fuisse Veneris sacrum in Corocondamitide testatur Strabo (XI p. 495, cf. Steph. Byz. s. v.): inde dea dicebatur Ἀπατούρου μεδέουσα, ut persaepe invenimus et apud scriptores et in titulis hoc verbum deorum et dearum nominibus additum cum genetivo nominis eius loci, ubi deus sive dea praecipue colitur; cf. exempli causa n° 23. Eadem dea Ἀπατουριάς quoque audit (v. infra), quae forma item a loco Ἀπατούρω repetenda; sed etiam deam ipsam Ἀπάτουρον vocatam fuisse in his regionibus testatur Strabo l. c. (ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Φαναγορίᾳ τῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐπίσημον τῆς Ἀπατούρου), explicans a fraude ita dictam, qua Gigantes hoc loco deceperit; ΘΞ ΑΓΑΤΟΡΟ, i. e. Θε[ῶ] Ἀπατούρω[ι], habet titulus admodum vetustus inter Cubanum flumen et Maeotidem ab A. de la Motraye repertus, C. I. Gr. 2133 = I. Gr. ant. 350, ubi hoc epitheton ad Venerem referri apparet ex anaglypho, cui titulus est subscriptus. Praeter Ἀπάτουρος formam videtur posterioribus certe temporibus in usu fuisse Ἀπατούρη, nisi vitiosa est scriptura in tit. 28, qui solus hanc formam praebet.

De familia regia, quae in titulo nostro memoratur, et de aetate eius praeter Stephanii commentarium copiosum v. introd., de sodalibus ad colendos deos coeuntibus cf. Foucart, *Des associations religieuses chez les Grecs*, Paris. 1873. In urbibus regni Bosporani multa fuisse huius modi sodalicia aetate Romana tituli probant.

Переводъ. Пэрисада. — Камасаріи. — Аргота. — За архонта и царя Пэрисада, сына царя Пэрисада, матерелюбиваго, и парицу Камасарію, дочь Спартока, дѣтолюбивую, и Аргота сына И...еа, супруга царицы Камасаріи, сводитель Θεокритъ Димитріевъ и оіаситы посвятили *этотъ* столпъ Афродитѣ Небесной, владычицѣ Апатура. (Слѣдуютъ имена оіаситовъ).

20. Basis marmoris candidi integra, a. 0,36 m., lata 0,95, cr. 0,42; in plano superiore foramen exstat, cui donarium erat infixum. Titulus diligentissime scriptus perfecte servatus est. Primus ed. Koehler in *Denkschriften d. Akad. d. Wissensch. zu München* v. VI cl. hist. et phil. p. 153 (= *Ges. Schr.* v. VI p. 315). Raoul-Rochette *Ant. Bosp.* tab. V n° 1 ex schedis Stempkovskii. Ex Koehl. et Roch. Boeckh C. I. Gr. II n° 2108. E lapide denuo transcriptum titulum dederunt Dubois Itin. *Cauc. atl. ser.* IV tab. 26 c n° 14 et Mursakevicz in diario min. instr. publ. a. 1837 m. Martio p. 672. *Ex.* C. I. Gr.

habent Aschik R. Bospor. v. II p. 82 n° 10; Pomialovski Inscr. Caucas. (a. 1881) n° 51; Bechtel Inscr. Ion. n° 123.

* Lapidem Panticapaei repertum docent Koehlerus ¹⁾, qui primus edidit, et Dubois; Anapae inventum tradunt Stempkovskius in Koeppeni opere periodico, cuius titulus est *Βιβλιογραφικ. листы* a. 1825 p. 335, Koeppenus ipse *Nordgest.* p. 77, Mursakeviczcius l. l. De veritate tamen horum indicii, fortasse e catalogo musei Theodosiani desumpti, vel ideo dubitari posse puto, quod nullus alius titulus tam reconditae antiquitatis Anapae repertus est. Lapis, quem iam Stempkovskius Theodosiae in museo repperit, etiam nunc ibidem servatur. Exscripsi.

ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΗΔΗΜΗΤΡΟΣΙΕΡΗΞΕΝΟΚΡΙ
ΤΟΥΟΥΓΑΤΗΡΥΠΕΡΟΥΓΑΤΡΟΣΤΗΣΕΑΥ
ΤΗΣΔΗΜΗΤΡΙΗΣΑΝΕΘΗΚΕΔΗΜΗΤΡΙ

Var. lect. V. 1 Koehl. IHPH in actis Acad. Mon. fortasse operarum errore: IEPH habet adv. Roch. p. 27. «Vs. 2 Koehl. ΥΠΕΡ, Stempk. ΥΠΕΡ. Patet Koehl. scripsisse ΥΓΕΡ, quod male intellexerunt operae». Boeckh. Utrumque mendum tacite correxit Stephanus cum Koehler scripta iterum ederet (*Ges. Schr.* v. VI, l. l.). — Murs. v. 1 habet ΙΕΡΙ, v. 2 in. ΤΟΥΘΗ, mox ΤΟΥΠΑΤΡΟΣ.

Ἀριστονίκη Δήμητρος ἱερῇ, Ξενοκρί-
του [θ]υγάτηρ, ὑπὲρ θυγατρὸς τῆς ἑαυ-
τῆς Δημητρίης ἀνέθηκε Δήμητρι.

Titulus et propter litteraturae rationes et propter ionismi vestigia saeculo IV a. Chr. certe non recentior. Ἱερῇ formam, quae etiam in titulo Ephesiaco C. I. Gr. 3003 occurrit, ex ἱερέῃ contractam esse docet Bechtel.

Переводъ. Аристоники, жрица Димитры, дочь Ксенокрита, за дочь свою Димитрию посвятила Димитрѣ.

21. Basis marmoris candidi fere integra, a. 0,23 m., l. 0,49, cr. 0,12. Primus edidit I. St[empkovski] Ephem. Odess. a. 1829 n° 39 atque iterum Ephem. Petrop. 1829 n° 69 litteris vulgaribus. Inde repet. *Jahrbücher f. Philol. und Pädag. herausg. von J. Chr. Jahn* v. X (a. 1829) p. 223 et Boeckh C. I. Gr. II n° 2108 g (ex hoc Aschik R. Bospor. v. II

1) Aliter adv. Roch. p. 27 (= *Ges. Schr.* v. I p. 103): «Je remarque ici en passant que l'inscription qui com-
mence: ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΗΔΗΜΗΤΡΟΣΙΕΡΗ, citée [ap. Roch.] p. 36. pl. V n. 1 parmi les monuments du Bos-
phore, est de la ville d'Olbie». Haec vel calami vitio vel memoriae scripta esse putat Boeckhius.

pag. 74 n° 1). Ex ipso lapide dederunt Dubois Itin. Cauc. atl. ser. IV tab. 26 c n° 13; Stephani Ant. Bosp. Cimmer. v. II n° XIX.

Lapis a. 1829 «loco Panticapaei veteris» repertus, ut dixit Stempkovskius, Petropoli hodie asservatur in museo Imperiali. Exscripsi.

ΕΙΣ ΠΑΞ ΔΗΛΟΤΙΧΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ
ΠΕΡ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΦΡΑΣΙΔΗΜΟΥ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Var. lect. V. 1 ΑΗΛΟ Dub., v. 2 in. ΠΕΡ St. B., ΥΠΕΡ Dub., . . ΕΡΤ. . . Α etc. Steph. — Ultimam vocem v. 2 Stempkovskius (et B.) non recte in tertium versum transtulit.

[Τ]εῖσις Δηλοπίχου Βυζάντιος
[ὁ]πὲρ τοῦ ἀδελφοῦ Φρασιδήμου Ἀφροδίτης.

Vs. 1 in. [Ε]ξισίας minus recte dedit Stempkovskius, [Ε]ισίας Stephanus. De tituli aetate ex solis litteraturae indiciis iudicare licet. Quibus nisus Stempkovskius eum ad III sive II a. Chr. saeculum rettulit, Stephanus ad quartum. Equidem titulum huius saeculi fine neque antiquiorem neque multo recentiorem puto. Δηλόπιχος nomen Byzantii eis temporibus in usu fuisse probat etiam titulus Thebanus quarti a. Chr. saeculi, post Cumanudem editus a G. Larfeld, Sylloge inscr. Boeot. n° 309.

Переводъ. Тисія сынъ Дилоптиха Византиецъ за брата Фрасидима [посвятилъ] Афродитѣ.

22. «In basi statuæ vel columnæ, ex marmore candido, Panticapaei reperta et in oppidum Taman delata; Panticapaei viderunt Waxel. Rec. n° 14. Pallas Itin. Russ. merid. t. II p. 278. tab. XVII [fig. 3], qui in aere dederunt. In oppido Taman transcripsit aut Clarkius aut Kelsalius, sed credo prior, qui edidit Itin. t. I p. 413 [ed. 4 v. II p. 93]. Postea lapis a Koehlero in oppido Taman non iam repertus est; ex Waxelio dedit Koehler Monum. Comos. p. 29 et tab. III [= Ges. Schr. v. VI p. 69], ex hoc (sed non sine mendo) Rochettus Antt. Bosp. tab. VI, 7». Boeckh C. I. Gr. II n° 2109. Inde repetiit litteris vulgaribus Aschik R. Bosp. v. II p. 74 n° 2.

Repetitur exemplum Waxelianum.

ΑΡΙΣΤΙΩΝΑΡΙΣ
ΤΟΦΩΝΤΟΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Ἀριστίων Ἀριστοφώντος
Ἀφροδίτης.

Pallasii et Clarkii exempla plane consentiunt nisi quod Pall. habet Α, quod recepit Boeckhius. Titulus saeculo III a. Chr. vix recentior.

Переводъ. Аристіонъ сынъ Аристофонта [посвятилъ] Афродитѣ.

23. «Altar von weissem Marmor... Er hat die Gestalt einer kleinen Säule, eine Höhe von $4\frac{1}{2}$ Verschok (0,19 M.) und einen Durchmesser von 3 V. (0,13 M.). An seinem oberen Theile sind drei Stierschädel angebracht, welche durch eine Guirlande verbunden sind. Darunter befindet sich die Inschrift». L. Stephani, *Compte-rendu* p. 1869 p. 191.

Lapis a. 1868 in Mithridatis monte repertus exstat nunc Petropoli in museo Imperiali. Exscripsi.

ΒΑΘΥΛΛΟ ΣΔΕΡΚΙΟ Σ

Βάθυλλος Δέρκιος

ΕΚΑΤΗ ΣΠΑΡΤΗΣ ΜΕΔΕΟΥΣ

Ἐκά[τη] Σπάρτης μεδεούσ[η].

Var. lect. V. 1 in. ΒΑ, vs. 2 in. ΕΚΑ . . Σ etc. Stephani.

«Den Ausdruck μεδέειν findet man auch sonst gewöhnlich von den Gottheiten gebraucht, welche als die wichtigsten Schutzgottheiten der einzelnen Orte betrachtet wurden. Auffallend ist nur, dass der Hekate eine solche Bedeutung für Sparta beigelegt wird. Ohne zweifel ist hier, wie auch sonst, Artemis, welche bekanntlich in Sparta eine entsprechende Stellung einnahm, als Hekate bezeichnet. Denn das die Lücke mit diesem Namen auszufüllen ist, kann nicht zweifelhaft sein, da sie nur für zwei oder drei Buchstaben Raum bietet. Wahrscheinlich war Bathyllos aus Sparta nach dem südlichen Russland ausgewandert, da er sonst schwerlich die hohe Bedeutung der von ihm verehrten Göttin für Sparta besonders hervorgehoben haben würde». Stephani.

Titulus, quem Stephanus ad tempora aerae Christianae proxima rettulerat, mihi tertio a. Chr. saeculo non videtur esse recentior.

Переводъ. Βαθυλλъ сынъ Деркія [посвятилъ] Екатѣ владычицѣ Спарты.

24. Basis lapidis calcarii integra, a. 0,23 m., lata 0,60, longa 0,41. Titulus fronti inscriptus bene etiamnunc legitur. Ed. L. Stephani, *Compte-rendu* p. 1865 p. 208 n° 4.

Reperta est a. 1864 m. Iulio in summo Mithridatis monte prope Stempkovskii monumentum una cum n° 58. Contuli in tumulo regio.

ΜΑΝΙΞΗΡΑΚΛΕΙ

Μάνις Ἡρακλεῖ.

Varietas lectionis nulla est. Propter litterarum formas titulus ad IV a. Chr. saeculum referri posse videtur.

Переводъ. Манисъ [посвятилъ] Ираклу.

25. Basis marmoris candidi integra, a. 0,12 m., l. 0,41, cr. 0,20. Eius lateris, ubi est inscriptio, margo superior adeo est detritus, ut primus versus prorsus perierit exceptis

duabus litteris. Edidd. L. Jurgiewicz *Revue archéol.* n. s. v. XLI (m. aprili a. 1881) p. 238 et act. soc. Odess. v. XII (a. 1881) p. 211. Stephani, *Compte-rendu* p. 1881 pag. 134.

Lapis m. februario a. 1880 in pariete domus cuiusdam prope coemeterium Kertschiense sitae repertus exstat in museo eiusdem oppidi. Exscripsi.

1	ΒΑ
	ΜΕΓΑΛΟΥΑΣΑΝΔΡΟΥ ΟΡΩΜΑΙΟΥΣΩΤΗ
	ΡΟΣΚΑΙΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣΔΥΝΑΜΕΩΣΠΑΝ
	ΤΑΛΕΩΝΝΑΥΑΡΧΟΣΠΟΣΙΔΩΝΗΣΩΣΙΝΕ
5	ΩΙΚΑΙΑΦΡΟΔΙΤΗΙΝΑΥΑΡΧΙΔΙ

Var. lect. V. 5 in. ΩΙ edd.

Βα[σιλεύοντος βασιλέως βασιλέων] | μεγάλου Ἀσάνδρου [φιλ]ορωμαίου σωτῆρος καὶ βασι-
λίσσης Δυνάμεως Παν|ταλέων ναύαρχος Ποσιδῶνι Σωσινέ[ω]ι καὶ Ἀφροδίτῃ Ναυαρχίδι.

De rege et regina v. introd. Dei et deae epitheta, quae in titulo leguntur, primum hic videntur innotuisse¹⁾.

Переводъ. Въ царствованіе великаго царя царей Асандра, друга римлянъ, спасителя, и царицы Динамии Панталеонты навархъ [посвятилъ] Посидону Кораблеспасителю и Афродитѣ Судоначальницѣ.

26. Fragmentum tabulae marmoris candidi ab omnibus praeter sinistram partibus mutilum, a. et l. max. 0,20 m. Ed. L. Stephani, *Compte-rendu* p. 1863 pag. 208.

Lapis a. 1862 a rustico quodam Kertschiensi repertus exstat Petropoli in museo Imperiali. Exscripsi.

1	ΥΙ.	Ἰ[πὲρ τοῦ ἐκ προγόνων βα]-
	ΣΙΛΕΣ	σιλέω[ν μεγάλου βα]-
	ΣΙΛΕΩΣΒ	σιλέως Β[οσπόρου Σαυρομάτου?]
	ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΟΣ	φιλοκαίσαρο[ς καὶ φιλορωμαίου]
5	ΕΥΣΕΒΟΥΣΝΕΙΚ	εὐσεβοῦς νείκ[ης τῆς ἀπὸ τῶν Σχυ]-
	ΘΩΝΠΑΡΘΕΝΟΚ	θῶν Παρθενοκ[λῆς καὶ Πρεῖμος? καὶ]
	ΑΝΤΙΜΑΧΟΣΟΙΕΤ	Ἀντίμαχος οἱ ἐπ[ὶ]
	ΘΕΟΙΣΝΕΙΚΗΦΟΡΙΣ vac.	θεοῖς νεικηφόροις. [Ἐν τῷ . . . ἔτει,]
	vac. ΓΟΡΠΙ	Γορπ[ιαίου . .].

1) In titulo sepulchrali Attico C. I. Gr. 36 = C. I. Att. I, 488 Σωσίνεως est nomen defuncti, non, ut Jurgiewicz putabat, epithetum dei.

Var. lect. Vs. 3 extr. B et v. 9 totum omisit Steph., v. 4 extr. dedit P₂ et ubique Y pro ¥.

Stephanus in titulo nihil fere supplevit. Quae ego proposui supplementa non ex omni parte certa esse concedo. Vv. 5—6 eadem latere, quae n° 27 v. 5, iam Stephanus animadvertit; ibi autem Σκυθῶν vocem exstare omnibus fere apographis confirmatur. Quod ad virorum nomina attinet, infra n° 254 videbimus Ulpium Antimachum insulae praefectum a. 107 p. Chr. Ulpiae Callistheniae uxori monumentum posuisse; n° 187 praebet nomen Ulpii Parthenoclis regni praefecti, in tit. 124 redit Antimachi nomen; hos omnes ad eandem familiam pertinuisse iam Stephanus coniecit (*Compte-rendu* p. 1861 pag. 174); quae sententia vel ideo fit probabilis, quod omnes hi tituli uno loco reperti sunt. Sed etiam M. Ulpus Primus, qui memoratur in tit. 38 pertinenti ad a. 97 p. Chr., non minus probabiliter eidem potest adiungi familiae. Inde iam facile conicitur hos viros fratres fuisse et pro regis victoria dis donum dedicasse. Qui cum vixissent saec. I exeunte et saec. II ineunte, v. 3 regis Sauromatae nomen restituendum est, quem ab a. 93 p. Chr. regnasse ad a. 123 nummi monstrant.

Переводъ. За побѣду надъ Скиѣами происходящаго отъ предковъ царей великаго Воспорскаго царя Савромата, друга кесарей и друга римлянъ, благочестиваго, Пареннокъ, Примъ (?) и Антимахъ..... [посвятили] богамъ приносящимъ побѣду. Въ году, Горпія ... дня.

27. Basis marmoris candidi a. 0,29 m., l. 0,48, cr. 0,19. Titulus est integer quidem, sed admodum detritus lectuque difficilis. Ed. L. Stephani, *Compte-rendu* p. 1863 p. 207.

Lapis m. aprili a. 1862 in Mithridatis monte repertus in sepulcro quodam super coemeterium hodiernum (cf. *Compte-rendu* p. 1862 pag. V) exstat nunc in tumulo regio. Exscripsi.

A. 420 Boep. = 123 p. Chr.

1	Ξ Ε ΒΑΣΙΛΕΩΣ Ω Ν ΤΙΒΕΡΙΟΥΙΟΥΛΙΟΥΚΟΤΤΙΣ . ΦΙΛΟΚΑΙΣ Ι Ι . ΟΡΩΜΑ . CΥ ΤΟΥΚΑΙ ΣΠΑΤΡΙΔΟΣ ΝΕΙΚΗΣ Ι Γ Θ Ω Ν ΤΡΥ . . Ν . ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΝΑΥΑΡ . . Σ . ΕΝ . ΤΩ . ΚΥ ΕΤΕΙ . ΚΑΙ ΜΗΝΙ . ΔΑΕΙΣΙΩΚΖ	[Υπ]έ[ρ] βασιλέως [βασιλέ]ων Τιβερίου Ίουλίου Κόττι[ος] φιλοκαί[αρος καὶ φ]ι[λ]ορωμα[ί]ου τοῦ κα[ὶ] εὐεργέτου τῆς πατρίδος νείκης [τῆς ἀπὸ τῶν Σκ]υθῶν Τρύ[φω]ν Ἀπολλωνίου ναύαρ[χο]ς ἐν τῷ κυ' ἔτει καὶ μηνὶ Δαεισίῳ κζ'.

Var. lect. V. 1 in. ΞΙΕ etc., extremae litterae duae desunt. — V. 2 med. ΛΙ . Υ. — V. 3 extr. . . . ΙΩΜΑ . CΥ. — V. 5 extr. . . ΩΝ. — V. 6 med. ΑΠ . ΛΛΩ etc. Stephani.

In tabulario consilii archaeologici inspexi apographum manuscriptum relationi Directoris musei Kertschiensis adiectum, in quo haec inveni notatu digna: v. 1: ΩΣΒΛ . . . , v. 2 extr. ΟC, v. 3: ΚΑΙΣΑΡΟ . ΚΑΙΦΙΛΟΡΩΜΑΙΟΥ, v. 5 extr. Ι . . ΥΟΩΝ . . . , vs. 6: ΑΠΟΛ etc., vs. 7: ΝΑΥΑΡΧΟΣ.

Vv. 3, 6, 7 recte supplevit Stephanus; v. 4 extr. quod idem dedit [φιλ]οπάτριδος, propter \leq litterae vestigia ferri non potest; de v. 5 dixi ad titulum proxime praecedentem, de rege v. introductionem.

Переводъ. За побѣду надъ Скиѣами, одержанную царемъ царей Тиверіемъ Юліемъ Коттисомъ, другомъ кесарей и другомъ римлянъ и благодѣтелемъ отечества, навархъ Трифонъ Аполлоніевъ [посвятилъ] въ 420 г., мѣсяца Даисія 27 дня.

28. Basis marmoris candidi integra, a. 0,155 m., l. 0,69. Edidd. Blaramberg in diar. Odess. 1828 n° 44 (et ultimae vocis lectionem correctam addidit ibid. a. 1829 n° 86). Boeckh, C. I. Gr. II n° 2109 b ad diligens apographum Blarambergii (inde sumpserunt: Franz Elem. epigr. Gr. n° 146; Aschik R. Bospor. v. II p. 74 № 3). Dubois de Montpéreux, Itin. Caucas. atl. s. IV tab. 26 e n° 39. Stephani, Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XVII.

Lapis a. 1827 in oppido Kertsch repertus exstat nunc Petropoli in museo Imperiali. Exscripsi.

A. 539 Bosp. = 243 p. Chr.

ΘΕΛΑΦΡΟΣ . . . ΙΤΑΝΙΑΑΠΑΤΟΥΡΗΜΕ
ΟΥΧΗΧΡΗCΤΙΩΝΒ·ΤΟΥCΑΛΛΑ ΠΡΙΝΚΙΠΟΓ
ΖΑΜΕΝΟCΑΝΕΘΗΚΑ·ΘΛΦ·ΞΑΝΔΙΚC

Var. lect. Vs. 1: ΘΕΛΑΦΡΟΣ . . . ΙΤΑΝΙΑΑΠΑ etc. C. I. Gr.; ΘΕΛΑΦΡΟΣ . . . ΙΤΑΝΙΑΑΠΑ etc. Dubois. — Vs. 2 in. ΘΥ Dubois; extr. ΠΟC C. I. Gr., ΠΓ Dubois. — Vs. 3 in. ΖΑ C. I. Gr., ΤΑ Dubois; extr. ΞΑΝΔΙΚ C. I. Gr., ΣΑ etc. Dubois, ΞΑΝΔΙΚΟ Stephani.

[Θε]ῶ Ἀφρο[δείτῃ Οὐ]ρανίᾳ Ἀ[π]ατούρῃ με[δε]-
ούσῃ Χρηστίων β' τοῦ Σαλαῶ πρίνκιπο[ς εὐ-
ξ]άμενος ἀνέθηκα· θλφ', Ξανδικ[οῦ].

De Ἀπατούρῃ forma v. ad n° 19. Χρηστίων β' compendiose dictum esse pro Χρηστίων Χρηστίωνος vix est quod moneam; falso igitur Boeckhius eumque secutus Stephanus putant Chrestionis patrem et avum esse Σαλαῶν vocatum; contra rectissime Boeckhius monuit πρίν-
κψ esse officii nomen, non proprium viri.

Переводъ. Богинѣ Афродитѣ Небесной, Апатурѣ владычицѣ, Христіонъ сынъ Христіона, внукъ Салы принцѣпса посвятилъ по обѣту въ 539 г., мѣсяца Ксандика.

29. Basis maximae molis e marmore candido secta, a. 1,445 m., l. 0,80, cr. 0,62, a tribus lateribus inscripta. Praeterea frontis parti superiori incisae sunt protomae personarum duarum, facie ad spectantem conversarum, longis capillis. Titulus fronti inscriptus etiamnunc satis bene legitur, sed in lateribus dextro et sinistro maxime oblitteratus est. Titulum A uno fere tempore edidd. Boeckh ad apographum Hilleri et Werderi centurionum in *Archäol. Zeitung* v. I p. 60, a. 1847 (inde rep. in *Gesamm. kleine Schriften*, vol. VI p. 462) et Aschik R. Bosp. v. I p. 109 n° 40. Boeckhianum, ut videtur, exemplum repetiit Le Bas, *Voyage arch.*, inscr. p. III sect. VIII № 1576. Omnes tres titulos exscripsit et edidit L. Stephani, *Antt. Bosp. Cimm.* v. II n° XVIII.

Lapis a. 1843 una cum n° 15 repertus Petropoli servatur in museo Imperiali, ubi exscripsi.

A. Titulus fronti inscriptus.

1	ΑΙΛΘΗΙ ΒΑΣΙΛΕΥ ΟΝΤΟΣ	Protomae.	ΤΥΧΗΙ ΒΑΣΙΛΕΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ
5	ΙΟΥΛΙΟΥΤΕΙΡΑΝΟΥΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΟΣΚΑΙΦΙ ΡΩΜΑΙΟΥΕΥΣΕΒΟΥΣ — ΘΕΟΙΣΕΠΟΥΡΑΝ ΟΙΣΔΙΙΣΩΤΗΡΙΚΑΙΗΡΑΣΩΤΕΙΡΑΥΠΕΡ ΒΑΣΙΛΕΩΣΤΕΙΡΑΝΟΥΝΕΙΚΗΣΚΑΙΔΙΩΝΙ ΔΙΑΜΟΝΗΣΚΑΙΔΙΔΙΑΣΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΑΝΕΣΤΗΣΑΝΤΟΝΤΕΛΑΜΩΝΑ 10 ΣΤΟΠΥΛΕΙΤΑΙΤΟΙΣΙΔΙΟΙΣΘΕΟΙΣΚΑΙΕΥ ΕΡΓΕΤΑΙΣ ΙΕΡΑΤΕΥΟΝΤΟΣΙΟΥΛ'ΧΟΦΑ ΝΟΥΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥΠΡΙΝΛΟΧΑΙΥ ΚΑΙΟΙΛΟΙΠΟΙΑΡΙΣΤΟΠΥΛΕΙΤΑΙ ΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΣΓ.Σ.ΜΦΛΙ.ΕΠΙΤΗΣ 15 ΒΑΣΙΛΕΙΑΣΚΑΙΕΠΙΤΗΣΘΕΟΔ'ΑΓ'ΑΓ ΦΑΝΝΗΣΣΑΚΛΕΩΣΧΕΙΛΙΑΡΧΗΣΚΛΙΕΤ. ΤΩΝΑΣΠΟΥΡΓΙΑΝΩΝ ΦΑΝΗΣΑΓΑΘΟΥ ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΧΑΡΙΤΩΝΝΕΙΚΗ ΦΟΡΟΥΛΟΧΑΓΟΣΦΙΔΑΝΟΥΣΘΕΑΓΙ 20 ΛΟΥΠΡΙΝΠΟΛΕΙΤΑΡΧΗΣΛΕΙΜΑΝ ΦΙΔΑΠΟΛΕΙΤΑΡΧΗΣΥΙΟΣΜΕΝΕ ΣΤΡΑΤΟΥΕΡΩΣΡΑΔΑΜΑΣΕΩΣΠΡΙΝΕ ΠΙΤΩΝΛΟΓΩΝ		

B. Titulus lateri sinistro inscriptus.

25 ΨΥΧΑΡΙΩΝΣΟΓΟΥΕΠΙΤΩΝΛΟΓΩΝΥ.
 ..ΡΙΩΝ ΗΡΑΚΛ..ΔΑΛΑΖΕΝΟΣΕΝ..
ΒΙΔΛ . ΗΣ ΜΕΝΕΣΤΡ ΦΑΔΙΝΑΜ
 ...ΑΡ ΒΑΡΒΑΡΙΩΝΜ..ΑΚ ΙΕΩΙ.
 ...ΝΤ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣΒ ΠΡΙΝΕΠ.
 ..ΙΝΛΚ ΘΑΙΒΑ ΜΕΝΕΣ ΠΑΤΤΙ.Σ
 30 ΧΟΦΑΡΝ ΧΟΦΑΡΝ ΒΑΝΤΙΣ...
 ΤΟΣΕΙΔ ΒΑΝΑΣ ΔΗΜΗΤ ΦΑΔΙΟΥΣ
 ΠΑΜΦΙΛ ΠΟΘΟΣ ΜΗΝΑΜΕΝΕΣΤ
 .ΙΝΩΝΟΣ Θ.ΟΔΟΣΣΙΝΥΑΡ ΒΑΡ..
 .ΟΣΘΕΟΦΙΛΟΥ ΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΣ!
 35 ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΙΩΔΑΣ ΒΑΡΔΑΝΟΥ
 ..Π..Ο ΕΠΙΤ ΠΑΙΡΙΣΛΔΟΥΣ.ΟΣ
 ΛΔ....ΗΡΑΚΛ ΧΟ.ΔΙΛΓ ΜΑΚΑΡ
 .ΡΙ.Τ..ΝΠΑΝΚΛΙ..ΤΙΤΙΟΥΣΜΥΡ
 .Τ·ΑΤΟΝΕΙ ΑΡΔΑΡ ΡΟ.ΩΝ ΛΥΣΙ
 40 ΑΝΤΙΣΘΑΛΕΞΑΝ ΜΑΖΙΑ ΣΑΜΒΙΩΝ
 ..ΑΡΙΙ..ΙΔΑΝ ΨΥΧΑΡΙΩΝ ΠΑΤΕΡ.
ΟΥΣΑΡΔΑΡ *vac.* ΚΑΙΟΙΕΠΙΜΗ
 .ΙΣΑΝΤΕΣ ΜΑΡΚΙΑΝ ΠΑΤΕΡΥ..
ΡΔΑ ΑΡΙΣΤ Π.ΘΟΥ ΙΗΩΝ
 45Ι.ΟΣ ΠΑΠΠ ΑΡΔΑΡΑΚ ΣΑΜΒ
 ...Λ-ΣΑΜΒΙΩΝ ΜΟΣΧΑΣ Β...
Ρ...ΦΙ.ΑΓΟΥΣΜΑΣΤΟ.ΣΥ
Ο.....ΩΣΛ.ΣΙΙΚΡΑ.
ΛΙΙ.....ΚΛΙ ΚΛΙ.
 50ΙΙΛΘΙΑΝ.....
ΙΣΒ ΑΛΚΙΜ.....
ΑΟΓ.ΛΠΗ.Π.ΡΣ
Α...ΒΕ.ΣΙΕΡΜΟΝ.
ΡΑΣΙΛΙΣΚΦΙΛΙ...

C. Titulus lateri dextro inscriptus.

55	...ΙΙΝΕΥΙΟΥ ΣΥΙΛΗ
	...ΥΣΦΥΝ
	...ΣΕΛΠ ΙΙΙΙ...Χ
	...ΟΣΑΓΑΟ ΔΗΜΗΤΡ
60	...ΙΛΛΙΘΕ ΦΙΛΗΙΣ.ΙΙΑ
	...ΡΔΑΡΑΚ ΑΛΚΙΜΟΣΑΝΗΙΩΗ
	ΛΕΙΟΣ ΣΛΜΒ.ΝΝΕΟ
	...ΕΛΝΥ.ΠΑ.ΗΓΡΙΓ
	ΚΡΑΤΔΗΜΗΤΡ ΑΙΙΙΤΛ
65	...ΗΩΝΕΝΕΣΤ ΡΛΔΑΜΑΣ.Μ
	ΑΡ.Δ.ΥΙΟΥΠΕΡΣΙΩΝΕΛ ...ΙΙΛΗ
	ΜΟΚΚΟΥΣΔΙΟΝΥΣ ΠΑΙΛΙΡΔΑΛΟΣΗ
	ΔΑΔΟ.ΣΤΡΑΤΑΝΤΑΣΠΑΠΗΙ ...
	ΚΑΛΟΥΗΛΙΕ ΔΙΚΥΛ ΘΕΟΦΙΛΟΣΕΛΙ.
70	ΦΙΛΑΓ...Ω.ΞΒ...Κ.ΛΛΙ...ΙΚ...
	ΩΠΟΝ ΘΕΟΦΙΛ ...ΙΛΙΟ.ΒΙΟΣ.
	ΠΑΓΛΣΔΙΟΝΥΣ ...Σ
	...ΟΕΝ.ΔΙΕΠΗΤ.ΛΛ...ΣΙΟΥ
	...ΔΑΡΟΥΚΑΙΛΗΜΗΙ.Ι.ΩΝΕΤΟΙ...
75	...ΛΔΙΟΥ...ΦΙΛΗΑΤΗΣ ΔΗΜΗΤ...
	...ΒΙΩΝΒ ΝΕΩΤΕΡΟΙΟΙ
	ΚΟΤΙΟΥΣ...ΛΕΙΟ.ΔΙΟΝ.Σ
	...ΥΚ...ΠΟ.ΙΙΙΠ
	...Γ...ΙΝΤ...Ο
80	...Υ

Var. lect. Tit. A: V. 1 in. ΑΓΑ etc. B., ΑΙΑΦΗΙ St. — V. 2 extr. ΩΣ B. — V. 3 extremam litt. om. St. — V. 4 extr. ΦΙΛΟ B. — V. 5 med. lineam om. edd. — V. 6 extr. ΡΑ.Π. St., quarta a fine litt. Υ ap. B. — V. 7 extr. ΩΝΙΟΥ B., ΩΝ ... St. — V. 8 med. ΛΙΛΙΑΣ B., primam nominis litt. om. St. — V. 9 extr. ΝΑΑΡΙ B. — V. 10 extr. ΕΥ om. St. — V. 11 extr. ΤΟΥΛΙΧΟΦΟ (transcr. τοῦ Λιχοφόρου vel Ἰουλ(ίου) Χοφόνου) B., ΤΟΥΛΧΟΦ. (tr. τοῦ Ἰ Χοφ[άρ]νου) St. — V. 12 extr. ΧΑΓΟΥ B., ΧΑΙ ... St. — V. 14 med. ΓΟΣΕΜΦΛΙΟΥ B., Γ.Σ. ΑΦΛΙ. ΓΕΠΠΗΗ St. — V. 15 extr. ΔΟΣΙΑΝ B., Δ...Ι... St. — V. 16 extr. ΚΑΙ reliquis litt. omissis B., ΚΑΙΕ ... St. — V. 17 extr. ΟΟΣ B., ΑΓΑΦ ... St. — V. 19 med. ΦΙΛΑ edd. — V. 20 med. ΛΛ.ΤΛΡ etc. St. —

V. 21: ΧΗΣΥΙΟΣΜΕΝΕΣ B. — V. 21 in. ΣΤ etc. St. — Aschikius titulum dedit litteris per versus non recte dispositis lacunisue tacite restitutis e Boeckhii, ut videtur, editione: nam in eo exemplo, quod antea Boeckhio miserat cuiusque varietatem lectionis Boeckhius Hilleri et Werderi exemplo subiecit, multa aliter erant lecta.

In lateribus *B* et *C* cum multo plura dispexissem, quam St., totam lectionis eius varietatem hic enumerare supervacaneum puto; ea sola addam, quae ad textum restituendum aliquid momenti habeant. *B* v. 33 med. ✠ . ✠Δ✠ΣΣΙΛΑΡΒΛΡΒ .; v. 40 med. ΞΛΝΜΛ-ΣΤΑΙΣΑΜ etc.

A.

- 1 Ἀ[γα]θῇ τύχῃ.
 Βασιλεύ|οντος || βασιλέω[ς] | Τιβερίου
 Ἰουλίου Τειράνου φιλοκαίσαρος καὶ φι[λο]-
 5 ρωμαίου εὐσεβοῦς, θεοὺς ἐπουραν[ί]-
 οῖς Διὶ Σωτῆρι καὶ Ἡρᾷ Σωτείρᾳ ὑπὲρ
 βασιλέως Τειράνου νείκης καὶ αἰωνί[ου]
 διαμονῆς καὶ Αἰλίας βασιλίσσης
 ἀνέστησαν τὸν τελαμῶνα [οἱ ἀρι]-
 10 στοτυλεῖται τοῖς ἰδίοις θεοῖς καὶ εὐ-
 εργέταις, ἱερατεύοντος Ἰουλ(ίου) Χοφά[ρ]-
 νου Ἀφροδισίου πρὶν λοχα[γο]ῦ,
 καὶ οἱ λοιποὶ ἀριστοτυλεῖται
 Μενέστρατος Γ[ο]σ[ε]μφλί[ου]? ἐπὶ τῆς
 15 βασιλείας καὶ ἐπὶ τῆς Θεοδ[οσίας],
 Φάννης Σακλέως χειλιάρχης καὶ ἐπ[ί]
 τῶν Ἀσπουργιανῶν, Φάνης Ἀγαθοῦ
 ἀρχιγραμματεὺς, Χαρίτων Νεικη-
 φόρου λοχαγός, Φιδάνους Θεαγ[γέ]-
 20 λου πρὶν πολειτάρχης, Λείμαν[ος]
 Φίδα πολειτάρχης, [Ε]ῦιος Μενεσ-
 τράτου, Ἔρως Ῥαδαμάσεως πρὶν ἐ-
 πὶ τῶν λόγων,

B.

- Ψυχαρίων Σόγου ἐπὶ τῶν λόγων, Ψ[υ]-
 25 χαρίων Ἡρακλ[εῖ]δα, Λάζενος Ἐν . . .
 . . ., Βιδά[κ]ης Μενεστράτου, Φαδίναμ(ος)

- αρ(. . .), Βαρβαρίων Μ[ευ]άχ(ου?), [Ν]έω[ν]?
 . . . ντ(ου), Ἀλέξανδρος β' πρίν ἐπ[ι]
 τῆς π[ι]νακ(ίδος?), Θαιβα(ς?) Μενεστράτου, Παπί[α]ς
 30 Χοφάρν(ου), Χόφαρν(ος) β', Ἀντισ[θέν]ης
 Π[ο]σειδ(έου), Βάνας(?) Δημητ(ρίου), Φαδίους
 Παμφίλ(ου), Πόδος Μηνᾶ, Μενέστ(ρατος)
 [Ζή]νωνος, Θ[ε]ρδόσ(ιος) Σι. αλ(. . .), Βάρ[βα]-
 ρ]ος Θεοφίλου, Μενέστρατος [β']
 35 γραμματεύς, Ἰώδας Βαρδάνου,
 . . . π . . . ὁ ἐπὶ τ(. . .) Παιρισάδους . οσ-
 αδ Ἡρακλ(είδης) Χο(φάρνου?), Δι[α]γ(όρας) Μακαρ(ίου),
 [Α]ρι[σ]τ[ί]ων Πανκλ[έ]ους, Τιτίους Μύρ(ωνος),
 [Σ]τ[ρ]ατόνει(χος) Ἀρδαρ(ίσκου?), Ῥό[δ]ων Λυσι(στράτου?),
 40 Ἀντισθ(ένης) Ἀλεξάν(δρου), Μαζι . . Σαμβίων(ος),
 [Μακ]άρι[ος] Φ[ι]δάν(ου), Ψυχαρίων Πατερ(ίου),
 ους Ἀρδαρ(ίσκου?) καὶ οἱ ἐπιμη-
 ισαντες· Μαρκιαν(ός) Πατερ(ίου), Υ . .
 . . . Ἀρδα(ρίσκου?), Ἀριστ(ίων?) Π[ό]θου, Ζήνων
 45 ι . . . ος, Πάππ(ος) Ἀρδαράκ(ου), Σαμβ(ίων)
 ς Σαμβίων Μόσχας Β . . .
 Φι . . . αγους, Μαστο[υ]ς Ὑ-
 ως, Λ[υ]σικρά(της)

 50
 ις β', Ἀλχιμ(ος) . . .

 Ἑρμον . . .
 [Β]ασιλίσκ(ος) Φιλί(ππου?)

C.

- 55 ων Εύιου, Σ[τ]ρατίων?
 ο]υς Φυν
 Ἑλπ.
 ος Ἀγαθ(οῦ), Δημ[ή]τρ[ι]ος
 60 λλιθε(. . .), Φιλ ς α
 Ἀρδαράκ(ου), Ἀλχιμος Ἀν[τ]ω[ν]ίου?
 λειος Σαμβ[ί]ων(ος), Νεο

-
 κράτ(ης) Δημητρ(ίου), Α . . . τα
 65 Ζ]ήνων Μενεστ(ράτου), 'Ραδάμασ(ις) Μ . . .
 Αρ . δ . . . [Ε]ύιου, Περσίων 'Ελ
 Μοκκοῦς Διονυσ(ίου), Πα . . . ιρ(. . .) Δαλοσθήκ(ου?),
 Δάδο[ς] Στράτ(ωνος?), 'Αντας Παπί(ου?), ὁ δεῖνα)
 Καλοῦ, 'Ηλιος Δικυλ(. . .), Θεόφιλος 'Ελ . . .
 70 Φιλάγ(αθος Κ[α]λλι[σ(θένης) Ν]ίκ(ωνος?),
 Θεόφιλος) Α]ἰλιο[ς] Βισ(.),
 Πάγας? Διονυσ(ίου)
 . δεν . διεπι . τ σίου
 . δάρου καὶ [Δ]ημή[τριος] . . . ωνετοι
 75 [Φα]δίου[ς] . . φιλ . . άτης Δημητ[ρίου],
 Βίων β'. Νεώτεροι οἱ
 Κοτίους . . λείο[υ], Διον[ύ]σιος . . .

De rege et magistratibus qui in titulo memorantur v. introd. Reginae nomen sine dubio fuit Αἰλία, non Λιλία, ut pridem legebatur. De v. 10 haec recte adnotavit Boeckhius: «Τοῖς ἰδίοις θεοῖς καὶ εὐεργέταις bezieht sich, wie die Worte hier lauten, auf Zeus und Hera; aber vielleicht wollte der Verfasser, der kein grosser Sprachkünstler war, diese Worte, die von der Erwähnung des Zeus und der Hera weit getrennt sind, vielmehr von dem König und der Königin aussagen». Ibidem vocem ἀριστοπολεῖται, quae alibi nusquam videtur reperiri quamque Boeckhius putabat barbaramente scriptam esse pro ἀριστοπολεῖται, Stephanus recte monuit derivatam esse a πύλη, ut προπυλεῖται C. I. Gr. 3028, sed vix recte explicuit, cum diceret esse eos «une milice de la cour des rois du Bosphore, analogue aux gardes du corps de nos jours qui sont tous nobles»: nam inter ἀριστοπολεῖτας memorantur etiam magistratus civiles, ut ἀρχιγραμματεῖς, ὁ ἐπὶ τῶν λόγων, alii. Videtur vox quae est πύλη sive πύλαι eodem sensu usurpata esse a Bosporanis, quo αἱ θύραι Persarum regia vocatur a scriptoribus, et ἀριστοπολεῖται nihil aliud esse nisi οἱ ἄριστοι οἱ ἐπὶ ταῖς πύλαις, in quibus primum locum tenent summi magistratus. De v. 11 Boeckhius animadvertit pro genetivo ἱερατεύοντος etc. expectandum fuisse nominativum, quoniam sacerdos ille unus e primoribus fuisset; nomen sacerdotis certo restituere mihi videor. V. 14 Γοσεμφλίου dedi ad fidem exempli Boeckhiani; sed Boeckhius ipse vidit hoc nomen esse dubium, addens Γοσεμφαίου legi posse, sed ne huius quidem nominis aliud exemplum se novisse. V. 20—21 quod Boeckhius dedit Λειμανφίδα[ς], πολειτάρχης, υἱὸς Μενεστράτου, ferri non potest cum ideo quod v. 21 post ΦΙΔΑ sibilans littera nunquam in lapide exstitit, tum quia patrum nomina ubique in titulo casu genetivo ponuntur υἱὸς voce non addita. Stephanus dedit Λειμάν [Δα]φίδα πολειτάρχης [ὁ υἱὸς] Μενεστράτου, quod francogallice ita vertit: «Leiman fils de Ménestratos adopté par

Daphidas»; sed pater adoptivus tali modo vix potest significari: debebat esse Λειμὸν Δαφίδα, φύσει δὲ Μενεστράτου, sive Λ. Μενεστράτου, καὶ υἱοθεσίαν δὲ Δαφίδα, vel simile quid. Quod ego dedi in transcriptione, nulli dubitationi obnoxium esse puto: nam nomina quae sunt Λείμανος et Φίδας videbimus infra in Tanaiticis, Εὐχος item saepissime in titulis harum regionum obversatur. Lat. B v. 28—29 dubitanter restitui e tit. 131. Vv. 42—43 St. dedit ἐπιμη[νιεύ]σαντες, sed v. 43 in. quattuor litteris locus deficit.

Переводъ стр. 1—24: Съ добрымъ счастьемъ. Въ царствованіе царя Тиверія Юлія Тирана, друга кесарей и друга римлянъ, благочестиваго, богамъ небеснымъ Зевсу Спасителю и Ирѣ Спасительницѣ за побѣду и вѣчное пребываніе (долголѣтіе) царя Тирана и за царицу Элію поставили сей столпъ царедворцы своимъ богамъ и благодѣтелямъ при жрецѣ Юліи Хофарнѣ Афродисіевѣ, бывшемъ начальникѣ отряда, и остальные царедворцы: Менестратъ Госемфліевъ (?) намѣстникъ царской области и Θεοδοσίи, Фаннъ Саклеевъ тысяченачальникъ и начальникъ Аспургіановъ, Фанъ Агаеовъ главный секретарь, Харитонъ Никифоровъ начальникъ отряда, Фиданъ Θεανгеловъ бывший градоначальникъ, Лиманъ Фидовъ градоначальникъ, Евій Менестратовъ, Ероть Радамасіевъ бывший начальникъ отчетовъ, Психаріонъ Соговъ начальникъ отчетовъ и пр.

30. Tabula marmoris candidi integra, a. 0,92 m., l. 0,39, cr. 0,17, cum basi ex eodem lapide secta. Pars postica anaglypho ornata est, quo repraesentatus est arcus duabus pilis suffultus et aetomate ornatus duabus rosis praedito; inter pilas stat vir himatio amictus, facie detrita, coram adstante puerulo, qui manu strigilem tenere videtur. Infra est titulus, quem suo loco dabimus inter sepulcrales (n° 153). In parte antica scriptus est titulus dedicatorius, quem hic proponimus. Utrumque ed. L. Stephani, *Compte-rendu* p. 1873 pag. 59.

Lapis m. Iulio 1872 a rustico quodam casu repertus in monte qui dicitur Temir, quattuor verstis distante ab oppido Kertsch septentrionem versus (cf. *Compte-rendu* p. 1872 pag. XXVI), exstat in tumulo regio. Exscripsi et charta expressi.

1	Θ Ε Ω ΑΣΚΛΗΠΙΩΣ ΟΤ	Θεῶ Ἀσκληπιῶ σωτ[ῆρι]
	ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΗ ΤΗΤ	καὶ εὐεργέτῃ τὴν τ[ράπε]-
	ΖΑΝΑΝΕΣΤΗΣΕΣΤΡ	ζαν ἀνέστησε Στρ[ατόδη]-
4	ΜΟΣ ΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΥ	μος Μενεστράτου.

Var. lect. Apographum, quo usus est Stephanus, parum accurate factum praebet v. 1: ΑΣΚΛΕΠΙΟ, v. 2: ΤΙΠΙΝΤ. . . , v. 3: ΤΗ . . . Σ Vs. 1 et 2 supplevit Stephanus, v. 3 ego.

Stephanus putat hunc titulum recentiore esse quam sepulcralem partis posticae; mihi contra hic titulus videtur esse antiquior, cum propter litteraturam, tum quia a dextra admodum detritus est, sepulcralis vero satis bene conservatus; etiam basis, cuius supra mentionem feci, in titulis sepulcralibus non invenitur. De mensis dis consecratis Hermannii *Gottesd. Alterth.* § 17, 15, Keilii *Inscr. Boeot.* p. 35. 232, Athen. XV p. 693 e consuli iubet Stephanus.

Переводъ. Богу Асклипію спасителю и благодѣтелю трапезу поставилъ Стратодимъ Менестратовъ.

31. Tabula marmoris candidi integra, a. 0,235 m., l. 0,29, cr. 0,05, anaglypho instructa, quod repraesentat duas mulieres longis palliis vestitas, stantes facie adversa, puella adstante a dextra. Sub anaglypho titulus est integer, litteris minutissimis (a. circa 0,005 m.) exaratus.

*Lapis a Buratschkovio emptus in oppido Kertsch exstat nunc Mosquae in museo historico (inter Buratschkoviana). Exscripsi et charta expressi.

| ΠΛΟΥΣΙΑΥΠΕΡΤΩΝΘΥΓΑΤΕΡΩΝΚΑΤΑΠΡΟΣΤΑΓΜΑ |
| ΑΓΓΙΣΣΙΑΝΕΘΗΚΕ |

Πλουσία ὑπὲρ τῶν θυγατέρων κατὰ πρόσταγμα | Ἀγγίς[τε] ἀνέθηκε.

Ἀγγιστίς forma pro Ἀγδιστίς s. Ἀγγδιστίς exstat in titulo incerti loci C. I. Gr. 6837; ad huius fidem in nostro titulo eandem restitui (de variis huius nominis formis v. quae dixit K. Keil Philol. v. 7 p. 198 sq.). Deorum matrem in regno Bosporano cultam iam antea vidimus (nn° 16. 17). Titulus Romanae est aetatis satis recentis.

Переводъ. Плуσία за дочерей по приказанію посвятила Аггистіи.

CLASSIS TERTIA.

Statuarum subscriptiones alique tituli honorarii.

Sectio 1. Tituli in honorem Imperatorum Romanorum positi.

32. Fragmentum basis marmoris leucophaei a partibus dextra et sinistra mutilum, a. 0,33 m., l. 0,43. Lapis antiquitus bis in usu fuit; titulus antiquior (v. 1—6), quem hic tractabimus, admodum detritus est, recentior (v. n° 49) aliquanto melius legitur (litt. a. 0,02—0,025). Edidd. I. St[empkovski] Ephemer. Odess. a. 1829 n° 75. Koehler, *S. Petersb. Zeitung* 1830 p. 48. Ex ephemer. Odess. Boeckh, C. I. Gr. II, № 2108 c. d. (inde Aschik R. Bospor. I p. 91 n° 27 et p. 114 n° 41). Nova apographa praebent Dubois Itin. Cauc. atl. ser. IV tab. 26 d, n° 19 et tab. 26 e, n° 41; Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II tit. XII. Titulum antiquiorem tractavit H. Lehmann Philologi v. XII p. 738.

Lapis a. 1829 e ruderebus arcis Turcicae, quae erat in oppido Kertsch, protractus Petropoli servatur in museo Imperiali. Exscripsi et charta expressi.

1 J. YIONKΛΙΣ,
 IONΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣΕΞΟΥ
 ΥΠΡΙΔΟΣΤΟΝΕΛΥΤΟΥΣΩΤ
 № 49 v. 1. † ΟΑΕΠΟΥΡΙΟΥΙΑΙ. II
 5 ΜΑΙΟΣΕΥΣΕΒΗΣΑΡΧΙΕ
 ΔΙΕΡΩΣΕΝ
 2. ΙΟΝΡΑΔΑΜΣΑΔΙΟΥΤΟ
 3. ΕΥΑΣΘΗΔΙΕΠΙΜΕΛΙΑΣ
 4. ΣΚΑΙΘΕΥΤΟ ΥΠΑΤΙΕ

Var. lect. De titulo antiquiore Steph. haec dixit: «A présent on ne peut rien lire de la plus ancienne inscription, que les lettres ONK de la première ligne, ΙΔΟ, ΤΟΝΕ et ΣΩ de la troisième, ΜΑΙΟΣ et Η de la cinquième et ΣΕ de la sixième; toutes les autres lettres de cette inscription sont répétées ici d'après la copie faite par STEMPKOVSKY, dans un temps où le marbre était encore mieux conservé qu'à présent». Nobis tamen et in lapide et in ectypo chartaceo plura dispicere contigit. — V. 1: YIONKAIΣA Stempk. Dub., v. 2 in. ITON iidem, v. 3 in. AT etc. iidem, mox EAYTOY Stempk., E YTOY Dub.; v. 4 post magnum illud Η nihil habet Dub.; v. 5 extr. EP Stempk., ΣΑΡΑΣ Dub.; v. 6 in. ΘΙ St., ΙΕΡΟΣΕΣ Dub. — № 49 v. 2 in. ION St., ΤΟΝ Dub., extr. ΤΟΥ St. Dub.; v. 4: ΙΣΚΑΙΘΕΟ . . . ΥΠΑΤΙΕΙ St., in. ΙΣ extr. ΟΥΠΑΤΙΕΣ Dubois.

- 1 [Αὐτοκράτορα Νέρωνα Κλαυδίου] υἱὸν Κ[α]ίς[αρα]
 Σεβαστόν, ὑπατόν τὸ τρίτον, δημαρχικῆς ἐξουσίας
 τὸ πέμπτον, πατέρα πατρίδος, τὸν ἐ[α]υτοῦ σωτῆρα
 καὶ εὐεργέτην, Κότυς] ὁ Ἀσπούργου [β]α[σ]ι[λεὺς] φι-
 5 λόκαισαρ καὶ φιλορώμμιος, εὐσεβὴς, ἀρχιερεὺς τῶν
 Σεβαστῶν διὰ βίου καθ'ιέρωσεν.

Titulum Stempkovskius ad Claudium Imperatorem et Cotyn I rettulit non recte (nam a. 43 p. Chr., quo Claudius tertium consul fuit, Cotys nondum regnabat), Boeckhius et Steph. ad Neronem et Cotyn; Lehmannus probare conatus est titulum a Mithridate II Cotyis fratre in Claudii honorem positum esse. Nobis tamen persuasum est Boeckhium et Stephanium verum vidisse, non Lehmannum; nam quod hic v. 1 legendum coniecit [Αὐτοκράτορα Τίβεριον Κλαυδίου], litterarum vestigiis in lapide servatis non convenit, si vero addas [Αὐτ. Τιβ. Κλ. Δρούσου υἱόν], versus reliquis multo fit longior; praeterea ipse Lehmannus Boeckhio concessit in *Graecis* titulis in Imperatorum nominibus non solere patris nomen addi, nisi pater Imperator et ipse fuerit. — V. 1 Boeckhius dedit Θεοῦ Κλαυδίου, sed ego Θεοῦ illud propter spatii rationes omittendum duxi conlato titulo proxime subsequenti, ubi item omittitur Θεοῦ ante Traiani nomen. V. 3. spatio magis convenit τὸ πέμπτον, quam τὸ

ἐχτον: quod si recte supplevi, pertinet titulus ad a. 58 p. Chr. V. 4 extr. nihil aliud videtur stetisse quam βασιλεύς, quamvis animadvertisset Boeckhius hanc vocem ante nomen Κότυς locum sibi vindicare.

Переводъ. [Императора Нерона Клавдіева сына], Кесаря Августа, консула въ 3-й разъ, облеченнаго трибунскою властью въ 5-й разъ, отца отечества, своего спасителя и благодѣтеля, царь Котисъ сынъ Аспурга, другъ Кесарей и другъ римлянъ, благочестивый, пожизненный первосвященникъ Августовъ, посвятивъ.

33. Lapis marmoris cani, in duas partes diffractus. Ed. I. Stempkovski Ephem. Odess. a. 1830 n° 93 litteris vulgaribus. Inde sumpsit Boeckh, C. I. Gr. II, n° 2108 f (ex hoc rursus Aschik R. Bospor. I p. 99 n° 32). Habet etiam Dubois Itin. Caucas. atl. ser. IV tab. 26 e n° 35.

Fragmenta d. 14 Augusti a. 1830 undis Bospori erepta esse eo loco, ubi vetus castellum Turcicum oppidi Kertsch situm esset, dixit Stempkovskius. Hodie ubi sint, ignoratur. Sequor Duboisium, ex Boeckhii exemplo adsumpta linea, quae lapidis fracturam indicat.

A. 430 Bosp. = 133 p. Chr.

1	ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΤΡΑΙΑ
	ΟΝΣΕΒΑΣ ΤΟΝΤΟΝΤΟΥ
	ΝΚΑΙΙΔΙ ΟΝΚ ΙΣΤΗΙ.ΤΡ
	ΒΑΣΙΛΕΥΣΡΟΙΜΕ ΤΑΛΚΗΣΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΚΑΙ
5	ΕΥΣΕΒΗΣ:ΕΥΧΑΡΙΣΤ
	ΙΓΡΑΦΙΑΝ . . ΤΗΣΕ
	ΛΟΥΦΑΔΡΙΑΝΟΥ.Σ
	Λ Κ ΑΓΕΛΛΑΙΟ

Var. lect. exempli Boeckhiani: v. 1: . . . ΑΤΟΡΑ·Κ|ΑΙ·ΑΡΑ·ΤΡΑΙ . . . ; litteras arrosas hic et v. 4 e coniectura videtur Duboisius addidisse. — V. 2: . . . ΟΝ·ΣΕΒΑΣ| . . . Ν·ΤΟΝ·ΤΟ·Ι . . . Η . . . ; v. 3 in. ΗΝ·, mox·ΚΤΙΣΤΗΝ·, extr. ΣΙΟΥ; v. 4: . . . ΥΣ·ΡΟΙΜΗ etc.; v. 5 post lineam: ΗΣ·ΕΥΧΑΡΙΣΤ . . . Σ . . . ; v. 6: . . . ΙΓΑΦΙ . . | . ΑΝ . ΣΤΗΣΕΙ . . . ; v. 7: ΛΙΟΥ|Φ . . . ΙΑΝΟΥ·Υ . . . ; v. 8: . ΛΥ·| ΑΠΕΛΛΑ . . .

- 1 [Αὐτοκρ]άτορ Καίσαρα Τραια[νοῦ υἱὸν
Ἀδριαν]ὸν Σεβαστόν, τὸν τοῦ [Βοσπόρου?
εὐεργέτ]ην καὶ ἰδὲν κτίστην Τ[ιβέρι]ος Ἰού-
[λιος βασιλε]ύς Ῥοιμητάλκης, φιλόκ[αισα]ρ καὶ
- 5 [φιλορώμαιος] εὐσεβής, εὐχαριστ[ήσας] . . .
. . . ἐν[έ]στησε[ν δι' ἐπιμε-
λητοῦ . . . Ἰου]λίου Φ[λβ]ιανοῦ . . .
. . . ἔτους] λυ' κ[αὶ μηνός] Ἀπελλαίου . .

Boeckhii supplementa aliquot locis mutanda erant: v. 2 dubitanter supplevi ex similibus titulis, qui infra suis locis ponentur; v. 5—6 quae B. proposuit: εὐχαριστ[ῶν τῆς εἰ]ς [ἐαυ|τὸν καλοχα]γα[θ]ί[ας]? etc. litteris, quae in lapide servatae sunt, non conveniunt, sed certiora non inveni.

Est subscriptio statuae, quam rex Rhoemetaces Hadriano dicavit ob receptum ab eo regnum (v. introd.), quam ob causam eum τὸν ἰδιον κτίστην vocat, hoc est «*statorem, qui ei regnum dedit*» (verba sunt Boeckhii).

Переводъ. Императора Кесаря, сына Траянова, Адриана Августа, благодѣтеля Веспора и своего собственного установителя Тиверій Юлій царь Римитакъ, другъ Кесарей и другъ римлянъ, благочестивый, въ знакъ благодарности..... поставилъ попеченіемъ Юлія Флавіана.... 430 года, мѣсяца Апеліэа...

34. Basis marmoris leucophaei integra, in plano superiori statuae pedum vestigia servans, a. fere $1\frac{1}{2}$ arsch. (с. 1,07 m.), l. et cr. fere $\frac{3}{4}$ arsch. (0,53 m.). Titulus in fronte scriptus bene etiamnunc legitur; litt. a. 0,035.

Rep. m. Iulio a. 1886 in oppido Kertsch inter fodiendum solum ad fundamenta domus Mesaxudae mercatoris, exstat apud eundem. Exscripsi ex ectypo, quod servatur in tabulario consilii archaeologici; habui praeterea apographa duo, alterum Grossii, alterum ab Oresch-nikovio suppeditatum.

A. 498 Bosp. = 201 p. Chr.

1	ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑ	Αὐτοκράτορα Καίσα-
	ΡΑΜΑΥΡΗΛΙΟΝΑΝΤΩ	ρα Μ. Αὐρήλιον Ἀντω-
	ΝΕΙΝΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΤΟΝ	νεῖνον Σεβαστόν, τὸν
	ΙΛΙΟΝΚΑΙΤΗΣΕΑΥΤΟΥΒΑ	ἱ[δ]ιον καὶ τῆς ἐαυτοῦ βα-
5	ΣΙΛΕΙΑΣΕΥΕΡΓΕΤΗΝΤΙΒ	σιλείας εὐεργέτην, Τιβ(έριος)
	ΙΟΥΛΙΟΣΒΑΣΙΛΕΥΣΣΑΥΡΟ	Ἰούλιος βασιλεὺς Σαυρο-
	ΜΑΤΗΣΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΚΑΙ	μάτης φιλόκαισαρ καὶ
	ΦΙΛΟΡΩΜΑΙΟΣΕΥΣΕΒΗΣ	φιλωρῶμαιος εὐσεβῆς
9	ΑΝΕΣΤΗΣΑΘΕΝΤΩΙ·Η·Θ·Υ·	ἀνέστησα ἐν τῶι ἡϛυ.

Subscriptio statuae, quam in Caracallae honorem posuit rex Sauromates II.

Переводъ. Императора Кесаря М. Аврелія Антонина Августа, своего личного и своего царства благодѣтеля, я, Тиверій Юлій царь Савроматъ, другъ Кесарей и другъ римлянъ, благочестивый, поставилъ въ 498 году.

Sectio 2. Tituli in honorem regum Bosporanorum positi.

35. Basis marmoris leucophaei integra, a. 0,29 m., l. 0,98. Edidd. Mursakewicz in diario min. instr. publ. 1837 m. Mart. p. 678 n° 4; Aschik in Ephem. Odess. a. 1840 n° 60 et R. Bospor. p. I pag. 62 n° 14; Graefe in *Bull. hist.-phil. de l'Acad. des sciences de St.-Petersbourg* v. I p. 69; Muralt in *Mém. de la soc. d'arch. et de numism. de St.-Petersbourg* v. I p. 276 (Aschikii sive Kareischae exemplo usus), hi omnes vulgaribus litteris; Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° IX.

Lapis in Panticapaei rudibus repertus non multo, ut videtur, ante a. 1837 (non a. 1842, ut dixerunt Aschikii in altera editione, suae ipsius editionis prioris immemor, eumque secutus Stephanus) servatur Petropoli in museo Imperiali. Exscripsi.

ΒΑΣΙΛΕΑΠΑΙΡΙΣΑΔΗΝΒΑΣΙΛΕΩΣΣΠΑΡΤΟΚΟΥ
ΙΠΠ. ΚΛΗΞΚΑΙΔΩΡΙΕΥΣΚΑΙΙΠΠ. ΚΡΑΤΗΣ
ΑΓΗΣΙΑΡΧΟΥΡΟΔΙΟΙ Ε. ΙΣΤΑΣΙ

Var. lect. Vs. 2 loco quarto ab in. et septimo a fine O, vs. 3 ΘΕΟΙΣ dedit Aschik. Verbum ANEΘΗKAN, quod idem posuit vs. 3 post ΡΟΔΙΟΙ, nunquam fuit in lapide. — Murs. vs. 2 in. dedit ΙΠΠΙΑΣ.

Βασιλέα Παιρισάδην βασιλέως Σπαρτόκου
Ἰππ[ο]κλῆς καὶ Δωριεύς καὶ Ἰππ[ο]κράτης
ἈγΗΣΙΑρχου Ῥόδιοι [θ]ε[ο]ῖς πᾶσι.

Regem Paerisadem eundem esse, quem vidimus in titt. 15—17, probat tituli litteratura.

Переводъ. Царя Пэрисада, сына царя Спартока, Иппоклѣ, Доріей и Иппократѣ, сыновья Агисіарха, Родійцы, [посвятили] всѣмъ богамъ.

36. Basis marmoris candidi integra, a. 0,28 m., lata 1,19, longa 0,67. Titulus in fronte diligenter exaratus nusquam est laesus. Ed. L. Stephani, *Compte-rendu* p. 1866 p. 128. Cf. quae dixit C. Lugebil act. soc. archaeol. Imp. Russ. (*Извѣстія Импер. Русскаго Арх. Общества*) v. VI p. II pag. 122.

Lapis a. 1865 in occidentali parte coemeterii hodierni oppidi Kertsch casu repertus exstat nunc in tumulo regio. Exscripsi.

1 ΒΑΣΙΛΕΑΜΕΓΑΝΑΣΠΟΥΡΓΟΝΦΙΛΟΡΩΜΑΙΟΝΤΟΝΕΚΒΑΣΙΛΕΩΣΑΣΑΝΔΡΟΧΟΥ
ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΑΚΑΙΦΙΛΟΡΩΜΑΙΟΝΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΑΠΑΝΤΟΣΒΟΟΣΠΟΡΟΥΘΕΟΔΟΣΙΗΣ
ΚΑΙΣΙΝΔΩΝΚΑΙΜΑΙΤΩΝΚΑΙΤΑΡΠΕΙΤΩΝΚΑΙΤΟΡΕΤΩΝΨΗΣΩΝΤΕΚΑΙΤΑΝΑΙΤΩΝ
ΥΠΟΤΑΣΑΝΤΑΣΚΥΘΑΣΚΑΙΤΑΥΡΟΥΣΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΣ Β ΟΕΠΙΤΗΣΗΗΣΣΟΥΤΟΝΕΑΥΤΟΥΣΩ
5 ΤΗΡΑΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

In apographo, quo usus erat Stephanus, minus recte reddita sunt haec: v. 1: ΦΙΛΟ-ΡΟΜΑΙΟΝ, v. 3 extr. ΤΑΝΑΕΙΤΟΝ, v. 4 in. ΥΠΟΤΑΣΑΝΤΑ, extr. ΣΟ.

- 1 Βασιλέα μέγαν Ἀσποῦργον φιλορώμαιον, τὸν ἐκ βασιλέως Ἀσανδρόχου,
 φιλοκαίσαρα καὶ φιλορώμαιον, βασιλεύοντα παντὸς Βοοσπόρου, Θεοδοσίης
 καὶ Σινδῶν καὶ Μαιτῶν καὶ Ταρπεύτων καὶ Τορετῶν, Ψησῶν τε καὶ Τανα[ε]ϊτῶν,
 ὑποτάξαντα Σχύδας καὶ Ταύρους, Μενέστρατος β' ὁ ἐπὶ τῆς νήσου τὸν ἑαυτοῦ σω-
 5 τῆρα καὶ εὐεργέτην.

De rege Aspurgo, de gentibus, quae sub imperio eius erant, de magistratu qui dicebatur ὁ ἐπὶ τῆς νήσου v. introd. Ἀσανδρόχου pro Ἀσάνδρου dictum puto cum Stephanio et Lugebilio.

Переводъ. Великаго царя Аспурга, друга римлянъ, происходящаго отъ царя Асандроха, друга Кесарей и друга римлянъ, царствующаго надъ всѣмъ Воспоромъ, Θεοδοσίєю, Синдами и Мантами и Тарпитами и Торетами, Писсами и Танантами, подчинившаго Скиновъ и Тавровъ, Менестратъ (Менестратовъ), начальникъ острова, [поставилъ какъ] своего спасителя и благодѣтеля.

37. Lapis oblongus marmoris candidi, cuius forma, si a latere spectas, est haec:

 Inde apparet lapidem fuisse partem epistylii aedificii cuiusdam et integrum ad nos pervenisse, non ut Stephanus putabat mutilatum. Altus est 0,17 m., l. 0,33, long. 0,60. In plano superiori titulus est integer quidem, sed ex parte detritus. Primus tractavit Fr. Graefe, *Bulletin hist.-phil. de l'acad. de St.-Petersbourg* v. I p. 68 (textu non addito). Edidd. E. Murali, *Mémoires de la soc. d'archéol. et de numism. de St.-Petersbourg* v. I (1847) p. 277, Aschikii s. Kareischae, ut videtur, apographo usus; Aschik R. Bosp. v. I p. 90 n° 26; Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XX; ad Muralii exemplum rep. G. Kaibel Epigr. Gr. ex lapid. conl. n° 1070. Tractavit etiam K. Keil in *Hall. Literaturzeitung* a. 1849 n° 224 p. 640, 648.

De loco ubi lapis repertus sit, Muralius ad fidem relationis manuscriptae Kareischianae tradit haec: «[Ce marbre est] déterré à 28 pieds sous terre près de la mer d'Azof, dans le jardin Kisten, au nord de Hadschi-Mouschkai». Anno 1840 lapidem in lucem prodiiisse testatur Aschikius. Exscripsi Petropoli in museo Imperiali.

1	ΤΗΝ ΔΑΡΕΤΗ ΚΡΗΝΗΣ ΠΟΛΛΗΝ
	ΛΙΒΑΔΕΞΑΝΕΔΕΙΞΕΝ ΥΕΟΣ
	ΑΣΠΟΥΡΓΟΥ ΕΥΣΕΒΕΟΣ
	ΚΟΤΥΟΣ ΓΑΙΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΓΟΝΩΝ
5	ΠΑΤΡΩΙΟΝ ΑΡΑΜΕΝΟΙΟ ΚΥΔΟΣ
	ΚΕΙΝΑΧΙΩΝ ΣΚΗΠΤΡΕ ΠΕΧΟΝΤΟΣ ΟΛΑ

Var. lect. Muraltii exemplum cum Aschikiano plane consentit, nisi quod Asch. titulum per versus non recte disposuit et v. 2 in. habet ΑΙΡΑΕΞ, pro quibus Mur. restituit (ΜΥΡΜΗ)Ξ; Α! . . . ΕΞ ibidem dedit Steph.; v. 3 in. ΑΣΠΟΥΡΓΟΥ Μ. Asch., ΑΣΙ.ΥΙΓΟΥ St.; v. 4: ΓΑΙΑΣ; v. 6: ΚΟΙΝΑΧΑΙΩΝΣΚΗΠΤΡΑΠΕ etc. Mur. Aschik.

Τήνδ' ἀρετὴ κρήνης πολλήν | λιβάδ' ἐξανέδειξεν
υ(ι)έος | Ἀσπούργου, εὐσεβέος | Κότυος,
γαίης καὶ προγόνων | πατρώων ἀραμένοιο
κῦδος | κείναχίων σκῆπτρ' ἐπέχοντος ὅλα.

V. 1 alii aliter restituere conati sunt viri docti; quos conatus, postquam veram lectionem invenire nobis contigit, enotare vix operae est pretium. V. 2 metrum flagitat υἱέος, quamvis ὅς forma saepius in titulis occurrat. V. 4 Kaibelius Muraltium secutus scripsit κοιν' Ἀχαιῶν σκῆπτρα [τ'] ἐχοντος ὅλα addita hac explicatione: «κείναχίων» scripsere, rectius certe κείναχιδῶν debuere; at nescio an recte habeat κοιν' Ἀχαιῶν, etsi languet ὅλα additum, cf. Strab. p. 495 sq. et Boeckh C. I. II p. 106». Stephanio Εἰνάχιοι s. Ἰνάχιοι videtur esse vox poetica posita pro Ἀχαιοί; derivatam eam esse ab Inachi fluminis Argivi nomine admodum est veri simile.

Editores cum v. 1 ἀρετῇ(ν) κρήνης legerent casu accusativo, putabant agi in titulo de fonte aquae salubris (*source médicinale* ap. Steph.), quem Agacles s. Myrmex quidam Cotye I regnante repperisset. Hodie patet ipsum regem praedicari, quod eius virtute uberri-
mus font repertus sit.

Переводъ. Эту изобильную влагу источника открыла доблесть Аспургова сына, благочестиваго Котиса, возвысившаго старинную славу земли и предковъ и владѣющаго всеѣми скипетрами Инахійцевъ.

38. Basis marmoris candidi supra et a sinistra mutilata, alta ut nunc est 0,49 m. totidemque lata, cr. 0,33. Titulus grandibus litteris scriptus satis bene conservatus est. Edidd. E. Lutzenko act. soc. Odess. v. IX (1875) p. 377 litteris vulgaribus cum notis Jurgiewiczii; L. Stephani, *Compte-rendu* p. 1875 pag. 88.

Lapidem a. 1874 una cum tit. 11 museo Kertschiensi dono dedit Tomasinius. Exscripsi in tumulo regio.

A. 394 Bosp. = 97 p. Chr.

1 ΟΣΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΑΚΑΙΦΙ
ΡΩΜΑΙΟΝΕΥΣΕΒΗΜΑ
ΣΟΥΛΠΙΟΣΤΡΕΙΜΟΣ
ΝΙΔΙΟΝΕΥΕΡΓΕΤΗ

5 ΤΩΙ ΔΕΥΤΕΡΩ

.....
Τιβ. Ιούλιον Σαυρομάτην,
υἱὸν βασιλέως Ῥησκουπό-
ριδος, φιλοκαίσαρα καὶ φι-
[λο]ρώμαιον εὐσεβῆ, Μάρ-
κος Οὐλπιος Πρεῖμος
[τὸ]ν ἴδιον εὐεργέτη[ν].
[Ἐν] τῷ δευτέρῳ [τει].

Lectionis varietas fere nulla est. Rex est Sauromates I. De M. Ulpio Primo cf. quae dixi ad tit. 26.

Переводъ. [....Тиб. Юлія Савромата, сына царя Рискупорида,] друга Кесарей и друга римлянъ, благочестиваго, поставилъ Маркъ Ульпій Примъ, своего благодѣтеля. Въ 394 году.

39. Basis marmoris albi in duas partes discissa, alta 1,60 m., l. 0,55 (0,25 + 0,28), cr. 0,43, utrimque epistyliis altissimis ornata ita, ut superficies, in qua est titulus, non amplius 0,80 sit alta. Titulus diligenter exaratus litteris 0,02 altis satis bene servatus est excepto quod in media parte singulae litterae lapide fracto, vv. 3—5 complures lapidis superficie nescio qua de causa excavata perierunt. Ed. L. Stephani, *Compte-rendu* p. 1862 pag. 22, n° 1.

Lapis a. 1861 in oppido Kertsch repertus haud procul ab eo loco, ubi nn° 41 et 46 effossi sunt (cf. *Compte-rendu* p. 1861 pag. VIII), Odessae in museo societatis conservatur, ubi exscripsi.

A. 413 Bosp. = 117 p. Chr.

1		ΤΥΧΗΙ	
	N E K II	ΟΓΟΝΩΝ	ΣΙ
	- ΩΝ · ΒΛ	ΜΕΓΑΝ	
	ΟΝ · ΙΟΥ	ΡΟΜΑ	
5	ΙΟΝ · ΒΛ	ΡΗΣΚΟΥΤ	
	ΡΙΔΟΣΦΙΛΟ	ΑΙΣΑΡΑΚΑΙ	
	ΦΙΛΟΡΩΜΑ	ΟΝ · ΕΥΣΕΒΗ	
	ΑΡΧΙΕΡΕΑΤ	ΩΝ · ΣΕΒΑΣΤΩΝ	
	ΔΙΑΒΙΟΥ · ΚΑ	ΥΕΡΓΕΤΗΝ	
10	ΗΣΠΑΤΡΙΔ	ΣΚΑΙΚΤΙΣΤΗ	
	ΝΕΙΚΑΙΕΩΝ · ΝΕ	ΩΝ · ΣΥΝΟΔΟΣ	
	ΤΟΝ · ΕΑΥΤΩΝ	ΚΤΙΣΤΗΝ · ΚΑΙ	
	ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ · ΕΥΣ	ΕΒΕΙΑΣΧΑΡΙΝ	
	ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΟΣ	ΛΟΥΚΙΟΥ · ΦΛΑΟΥ	
15	ΟΥ ΕΠΙΤΥΝΧΑΙ	ΙΟΝΤΟΣ	
	ΕΝΤΩ · ΓΙΥ · ΕΤΕΙ	ΚΑΙ · ΜΝΙΑΩΝ	

[Ἀγαθῇ] τύχηι.

[Τὸ]ν ἐκ [πρ]ογόνων [βα]σι-
[λέ]ων βα[σιλέα] μέγα[ν Τιβέ-
ρι]ον Ἰού[λιον Σαυ]ρομάτ[ην],
υἱὸν βα[σιλέως] Ῥησκουπ[ό-
ρ]ιδος, φιλο[χ]αίσαρα καὶ
φιλορώμα[ι]ον εὐσεβῆ,
ἀρχιερέα τῶν Σεβαστῶν
διὰ βίου κα[ὶ] εὐεργέτην
[τ]ῆς πατρίδ[ος] καὶ κτίστην,
Νεικαίων νέων σύνοδος
τὸν ἑαυτῶ[ν] κτίστην καὶ
εὐεργέτην εὐσεβείας χάριν,
ἐπιμεληθέντος Λουκίου Φλαουί-
ου Ἐπιτυνχά[ν]οντος,
ἐν τῷ γιῶ[ν] ἔτει καὶ μηνὶ Λώφ.

Var. lect. Vs. 2 in. Steph. legit ΝΕΙ, extr. ΣΙ om., v. 3 extr. dedit ΓΛ . . . , v. 4 extr. ΜΑΤ . . , v. 5 in. ΙΟΝΒΛ, post lacunam . . ΗΣ etc., v. 6 in. ΡΙ, med. Ο . ΛΙΣΑ etc., v. 7 in. ΦΙ, v. 8 med. ΤΩΝ, v. 9 med. ΚΑ . . Υ, v. 10 primum Τ om., med. Δ . Σ, v. 11 extr. Σ, puncta ubique om. praeter v. extremum.

Subscriptio statuae in honorem Sauromatae I positae. Nicaea, cuius iuvenes statuam posuerunt, videtur esse Bithyniae urbs. Sed quomodo rex Bosporanus Nicaeae sodalicium iuvenum constituere ideoque $\chi\rho\iota\sigma\tau\eta\varsigma$ eorum dici potuerit, hodie nemo iam accurate explicabit.

Переводъ. Происходящаго отъ предковъ царей великаго царя Тиверія Юлія Савромата, сына царя Рисуриды, друга Кесарей и друга римлянъ, благочестиваго, пожизненнаго первосвященника Августовъ, благодѣтеля и основателя отечества, сходъ Никейскихъ юношей [поставилъ какъ] своего основателя и благодѣтеля въ знакъ почтенія, попеченіемъ Лукія Флавія Епитинханонта, въ 418 году и мѣсяцѣ Лоѣ.

40. Columna marmoris subcaerulei a. 1,80 m., diam. 0,45, cui protome imposita fuisse videtur. Supra epistyllo ornata est, in media fere parte titulus exaratus est grandibus litteris (a. circa 0,04), satis bene etiamnunc conservatis. Edid. N. Mursakewicz act. soc. Odess. v. I (a. 1844) p. 286. Repp. E. Muralt in *Bulletin hist.-philol. de l'acad. de St.-Petersbourg* v. III p. 352 (inde rep. *Zeitschrift f. die Alterthumswissenschaft* a. 1847 n° 85 p. 680) et in *Mémoires de la soc. d'archéol. et de numism.* v. I p. 273 sq. Aschik R. Bospor. p. I pag. 86 № 25. Th. Mommsen C. I. Lat. III, № 783 (inde G. Willmans Ex. inscr. Lat. № 2689).

Columnam a. 1839 in oppido Kertsch repertam esse prope ecclesiam S. Ioannis Baptistae tradit editor primus¹⁾. Servatur Odessae in museo societatis, cui eodem anno dono dedit archiepiscopus Chersonensis. Exscripsi.

1 REGEM·TI·IVL·SAV
ROMATEN·AMI
CVM·IMP·POPV
LIQ·R·PRAESTAN
5 TISSIMVMC·I·F·S.
EX·D·D.

Regem Ti(berium) Iul(ium) Sauromaten
amicum Imp(eratoris) populi(ue) Ro-
mani praestan(tissimum c(olonia) I(ulia)
F(elix) S(inope) | ex d(ecurionum) d(e-
creto).

Var. lect. Vs. 4 med. PRAE, vs. 6 LX Murs.

In titulo restituendo Mommsenum secutus sum, qui titulum refert ad Sauromaten I.

41. Basis marmoris leucophaei integra, epistyllo ornata, a. 1,49 m., l. 0,815, cr. 0,61. Titulus litteris grandibus (a. circa 0,045) diligenter incisus satis bene conservatus est

1) De veritate horum dubitat Aschikius l. l. p. 87: «Невозможно, чтобы колонна эта была найдена въ Керчи въ 1839 году, мимо моего свѣдѣнія, какъ директора музея. По всѣмъ вѣроятіямъ колонна эта нахо-

дилась съ давняго времени въ церкви, не бывъ никому извѣстною, и потомъ найдена при перестройкѣ церкви въ томъ же году и представлена Архіепископу».

praeter priorem versum, ipso epistyllo olim inscriptum, qui totus periit lapide laeso, vv. 2 et 3 initia lapidis fractura hausta, mediasque vv. 5—8 partes detritas. Primus edidit cum commentario copiosissimo P. Becker in *Jahrbücher für cl. Philologie herausg. von A. Fleckeisen*, v. 83 (a. 1861) p. 521 (inde rep. minusculis litt. Philol. v. XX p. 543) et act. soc. Odess. v. V (a. 1863) p. 3 sq., usus imagine photographica. Dedit etiam L. Stephani, *Compte-rendu* p. 1862 pag. 24.

Lapis m. Martio a. 1861 in oppido Kertsch una cum n° 46 repertus¹⁾ servatur Odessae in museo societatis. Exscripsi.

A. 512 Bosp. = 216 p. Chr.

1		[Ἀγαθὴ τύχη].
	ΑΦΗΡΑΚΛΕΟΥ_ΚΑΙΕΥΜΟΛ	[Τόν] ἀφ' Ἡρακλέου[ς] καὶ Εὐμόλ-
	ΠΟΥΤΟΥΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣΚΑΙΑΘ	[πο]υ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀπὸ
	ΠΡΟΓΟΝΩΝΒΑΣΙΛΕΩΝΒΑΣΙΛΕ	προγόνων βασιλέων βασιλέ-
5	ΑΤΙΒΕΡΙΟΝΙΟΥΛ.ΟΝΡΗΣΚΟΥΠΟ	α Τιβέριον Ἰούλ[ε]ον Ῥησκούπο-
	ΡΙΝΥΙΟΝΜΕΓΑΛΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣ	ριν, υἱὸν μεγάλου βασιλέως
	ΣΑΥΡΟΜΑΤΟΥΦ.ΛΟΚΑΙΣΑΡΑ	Σαυρομάτου, φ[ι]λοκαίσαρα
	ΚΑΙΦΙΛΟΡΩΜΑ.ΟΝΕΥΣΕΒΗΑΡ	καὶ φιλωρώμα[ε]ον, εὐσεβῆ, ἀρ-
	ΧΙΕΡΕΑΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝΔΙΑ	χιερέα τῶν Σεβαστῶν διὰ
10	ΒΙΟΥΟΥΛΠΙΟΣΑΝΤΙΣΘΕΝΗΣ	βίου, Οὐλπίος Ἀντισθένης
	ΑΝΤΙΜΑΧΟΥΧΕΙΛΙΑΡΧΗΣ	Ἀντιμάχου χειλιάρχης
	ΤΟΝΕΑΥΤΟΥΣΩΤΗΡΑΚΑΙ	τὸν ἑαυτοῦ σωτῆρα καὶ
	ΔΕΣΠΟΤΗΝΤΕΙΜΗΣΧΑΡΙΝ	δεσπότην τειμῆς χάριν
	ΕΝΤΩΙ.Β.Ι.Φ.ΕΤΕΙ	ἐν τῷ βίφ' ἔτει
15	ΚΑΙΜΗΝΙΑΩΩΙΚ	καὶ μηνὶ Ἀώωι κ'.

Var. lect. Tituli v. primum laesum esse non animadverterunt editores, vv. autem 4—8 litteras hodie detritas integras dederunt, unde conligendum est lapidem iam postquam exscriptus esset damnum tulisse, fortasse cum Odessam transveheretur. Praeterea notanda sunt haec: v. 2 ΦΗΡΑΚΛΕΟΥ., extr. Ο/ edd., v. 3 in. . . ΟΥ Becker.

Reges Bosporanos ab Hercule et Eumolpo Neptuni filio originem duxisse primum ex hoc titulo cognovimus. Inde explicari, cur in nummis eorum Neptuni tridens aut Herculis clava vel pellis leonina vel singula certamina sculpta inveniantur, recte editores animadver-

1) De loco ubi lapides reperti sunt haec traduntur in *Compte-rendu* p. 1861 pag. VII: «M. Alliaoudi, sujet sarde, occupé à creuser une cave entre la place Predtchenskaja et l'embarcadère de Taman, a rencontré dans le sol, à la profondeur d'environ 3 archines, des murs en pierre. Ces murs qui n'avaient pas moins d'une sagène

d'épaisseur, étaient composés de pierres irrégulières, liées entre elles au moyen d'un ciment ou d'un béton extrêmement dur. Dans la portion mise à nu M. Alliaoudi a trouvé deux piédestaux en marbre, munis d'inscriptions grecques bien conservées» etc.

terunt. De rege Rhescuporide v. introd. Ulpium Antisthenem ad eandem gentem pertinere, cuius sunt tituli sepulcrales nn° 124, 187, 254 probabiliter coniecit Stephanus; etiam titulos 26 et 38 eiusdem gentis hominibus tribuere licet.

Переводъ. Съ добрымъ счастьемъ. Происходящаго отъ Иракла и Евмола сына Посидонова и отъ предковъ царей царя Тиверія Юлія Рискупорида, сына великаго царя Савромата, друга Кесарей и друга римлянъ, благочестиваго, пожизненнаго первосвященника Августовъ, тысяченачальникъ Ульпій Антисеенъ сынъ Антимаха [поставилъ какъ] своего спасителя и господина въ знакъ почтенія въ 512 году и мѣсяцѣ Лотѣ, 20-го дня.

42. Basis marmorea integra, a. 1,29 m., supra et infra epistyliis ornata, in plano superiori foramina servans statuæ pedibus infigendis destinata. Tituli optime, ut videtur, conservati v. 1 epistylίο superiorі inscriptus est, extremi tres inferiorі, hi quidem minoribus litteris.

Lapis m. Octobri a. 1886 in aula domus Mesaxudæ mercatoris (ibidem, ubi n° 34) in oppido Kertsch repertus servatur apud eundem. Utor delineatione, quam Grossius misit Consilio archaeologico.

A. 517 Bosp. = 221 p. Chr.

1	Α Ο Η Τ Ι Χ Η Ι	[Αγ]αθηι τ[ύ]χηι.
	ΤΙΒΕΡΣΙΟΥΛΙΟΝΡΗ	Τιβέρ(ιον) 'Ιούλιον 'Ρη-
	ΣΚΟΥΠΟΡΙΝΒΑΣΙ	σκούποριν βασι-
	ΛΕΑΒΘΣΠΟΡΟΥΚΑΙ	λέα Βοοσπόρου και
5	ΤΩΝΠΕΡΙΞΕΘΝΩΝ	των περίξ ἐθνῶν
	ΤΟΝΦΙΛΟΡΩΜΑΙΟΝ	τὸν φιλωρώμαιον
	ΚΑΙΦΙΛΕΛΛΗΝΑΝ	και φιλέλληνα (ή)
	ΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ	βουλή και ὁ δῆμος
	ΟΑΜΑΣΤΡΙΑΝΩΝ	ὁ Ἀμαστριανῶν
10	ΤΟΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝ	τὸν εὐεργέτην
	ΔΙΑΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ	διὰ ἐπιμελείας
	ΠΕΔΑΝΙΟΥΘΕΟ	Πεδανίου Θεο-
	ΦΡΑΣΤΟΥ	φράστου
	ΖΙΦΥΠΕΡΒΕΤΑΙΟΥΚ	ζιφ', Ὑπερβε(ρε)ταίου κ',
15	ΔΙΑΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝΑΥΡΗΛΙΩΝΑΙΛΙ	διὰ πρεσβευτῶν Αὐρηλίων Αἰλί[ου]
	ΥΟΥΚΑΙΝΑΝΟΥΚΑΙΔΙΟΝΥΣΙΟΥΙΟΥ	[τ]οῦ και Νάνου και Διονυσίου [τ]οῦ
	ΚΑΙΜΑΜΜΑΡΟΥΚΑΙΧΡΗΣΤΟΥΧΡΗΣΤΟΥ	και Μαμμάρου και Χρήστου Χρήστου.

Quae leguntur v. 7 extr. N pro H, v. 16 in. YOY et extr. IOY pro TOY, exscriptis potius errori tribuo, quam lapicidae, contra v. 14 Ὑπερβεταίου in lapide videtur exstare.

Titulus inscriptus est basi statuae, in honorem regis Rhescuporidis ab Amastrianis ex senatus populique decreto ob beneficia quaedam positae. Animadvertendum est φιλέλληνα epitheton regi additum primum hic occurrere, itemque τῶν πέριξ ἔθνων. Amastrianorum legatis praeter nomina Romana et Graeca indita sunt barbara: primo nomen est Αὐρήλιος Ἀἴλιος ὁ καὶ Νάνος, alteri Αὐρήλιος Διονύσιος ὁ καὶ Μάμμαρος.

Переводъ. Съ добрымъ счастьемъ. Тиверія Юлія Рискупорида, царя Веспора и окрестныхъ народовъ, друга римлянъ и друга еллиновъ, совѣтъ и народъ Амастріянъ [поставилъ, какъ] благодѣтеля, попеченіемъ Педанія Теофраста, въ 517 г., мѣсяца Иперверетѣя 20-го, чрезъ пословъ Аврелія Элія, онъ же и Нанъ, Аврелія Діонисія, онъ же и Маммаръ, и Хріста Хрістова.

43. Basis marmoris candidi integra, a. 1,80 m., l. 0,80, cr. 0,69. Edidd. Aschik R. Bosp. p. I pag. 106 n° 39. Boeckh in *Archäol. Zeitung* a. 1847 p. 58 (= *Ges. kl. Schriften* v. VI p. 460) Hilleri et Werderi centurionum exemplo usus (inde Le Bas, *V. arch.*, inscr. p. III sect. VIII n° 1575). Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XVI.

Lapis a. 1843 in oppido Kertsch repertus una cum nn° 15 et 29 Petropoli hodie asservatur in museo Imperiali. Exscripsi.

A. 520 Bosp. = 223 p. Chr.

1	ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ	Ἀγαθῇ τύχῃ.
	ΤΟΝΕΚΒΑΣΙΛΕΩΝΒΑΣΙΛΕ	Τὸν ἐκ βασιλέων βασιλέ-
	ΑΤΙΒΕΡΙΟΝΙΟΥΛΙΟΝ	α Τιβέριον Ἰούλιον
	ΡΗΣΚΟΥΠΟΡΙΝΥΙΟΝ	Ῥησκούποριν, υἱὸν
5	ΜΕΓΑΛΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣ	μεγάλου βασιλέως
	ΣΑΥΡΟΜΑΤΟΥΦΙΛΟ	Σαυρομάτου, φιλο-
	ΚΑΙΣΑΡΑΚΑΙΦΙΛΟΡΩΜΑ.	καίσαρα καὶ φιλορώμα[ι]-
	ΟΝΕΥΣΕΒΗΙΗΠΡΟΥΣΙΕΩΝ	ον εὐσεβῆ(ι), ἡ Προυσιέων
	ΠΟΛΙΣΤΗΣΠΡΟΣΥΠΙΟΝΤΟΝ	πόλιν τῆς πρὸς Ὑπιον τὸν
10	ΕΛΥΤΗΣΕΥΕΡΓΕΤΗΝΔΙΑ	ἐαυτῆς εὐεργέτην, διὰ
	ΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝΜΑΡΚΟΥΑ	[π]ρεσβευτῶν Μάρκου Α[ύ]-
	.ΗΛΙΟΥΜΑΡΚΙΑΝΟΥΑΜΓΙ	ρ]ηλίου Μαρκιανοῦ Ἀμ[ε]-
	ΝΙΑΚΟΙΝΟΒΟΥΛΟΥΚΑΙΑΥ	νία κοινοβούλου καὶ Αὐ-
	ΡΗΛΙΟΥΦΙΛΙΠΠΙΑΝΟΥΠΡ.	ρηλίου Φιλιππιανοῦ Πρ[ό]-
15	ΚΛΟΥΕΝΤΩΙΚΦΕΤΕΙΚ	κλου ἐν τῷ κφ' ἔτει καὶ
	ΜΗΝΙΔΕΙΩΙΘΑΒ	μηνὶ Δείωι α'.

Var. lect. In Aschikii editione titulus per versus non recte dispositus est. Vs. 6 ΕΑΒΡΟΜΑΤΟΥ Le Bas hypothetatum, opinor, errore. — Vs. 7 extr. ΡΩΜΑΙ Asch. B. Le Bas. — Vs. 8 ΕΥΣΕΒΗ omisso I omnes praeter St. — Vs. 10 Ε. ΕΡ etc. St. — Vs. 11 in.

ΠΡΕ Asch. B. Le Bas, . PE St.; extr. ΑΥ Asch. B. Le Bas, Α. St. — Vs. 12 in. ΡΗ Asch. B. Le Bas, extr. ΑΜΕΙ Asch. St., ΑΜΓΙ B., ΑΜΓΙ|ΝΕΑ Le Bas. — Vs. 14 in. . Η St. — Vs. 14—15 ΠΡΟ|ΚΛΟΥ Asch. B. Le Bas, ΠΡ . . |ΛΟΥ St. — Vs. 15 extr. ΚΑΙ Asch. B. Le Bas.

V. 9 lapicida prave scripsit ΤΗΣ pro Η sive ΤΩΝ.

Subscriptio statuæ in honorem Rhescuporidis eiusdem a civibus Prusiadis positæ. De καινοβούλοις Prusiadis, qui iam in compluribus titulis occurrerunt, cf. quæ dixit Waddington ap. Le Bas, *Inscr. d'Asie mineure* p. 286. Aurelius Philippianus Procli f. legatus fortasse non diversus est a M. Aurelio Philippiano Iasone, cuius in honorem Prusiade positus erat titulus nuper ab I. H. Mordtmanno editus *Athen. Mittheil.* v. XII (1887) p. 177 n° 8.

Переводъ. Съ добрымъ счастьемъ. Отъ царей *происходящаго* царя Тиверія Юлія Рискупорида, сына великаго царя Савромата, друга Кесарей и друга римлянъ, благочестиваго, городъ Прусійцевъ что у Ипія, своего благодѣтеля, [*поставилъ*] чрезъ пословъ Марка Аврелія Маркіана, сына Аминія, киноула, и Аврелія Филиппіана, сына Проклова, въ 520 г., мѣсяца Дія 1-го.

44. Basis marmoris candidi a. 1,25 m., l. 0,75, cr. 0,60, epistylίο elegantissimo ornata. Titulus litteris grandioribus (a. 0,04) diligenter incisus valde detritus est, maxime ad dextram spectanti et infra. Edidd. P. Becker in Leontjevii opere periodico «*Προμυλεον*» inscripto, v. III (a. 1853) p. 355 sq. russice. I. H. Mordtmann, 'Ο ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλλ. Φιλόλ. Σύλλογος, παραρτ. τοῦ ιγ' τόμου (a. 1880) p. 17, μαθητοῦ τινος exemplo usus.

Lapis c. a. 1850 in oppido Kertsch prope portum Tamanicum (auctore Beckero) repertus a. 1883 ibidem exstabat in aula ecclesiae S. Alexandri in clivo Mithridatis montis, ubi olim museum fuit. Exscripsi.

A. 547 Bosp. = 250 p. Chr.

1	ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗΙ
	. ΟΝΕΚΠΡΟΓΟΝΩΝΒΑΣ.
	ΛΕΩΝΒΑΣΙΛΕΑΜΕΓΑΝ
	.. ΒΕΡΙΟΝΙΟΥΛΙΟΝΡΗΣ...
5	.. ΡΙΝΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΑΚ..
	ΦΙΛΟΡΩΜΑΙΟΝΕΥΣΕΒΗ
	... ΙΟΣΤΕΛΕΣΕΙΝΟ.
	... Λ... ΤΗΣΤΟΥΠΟΝ
	ΛΙΝΕΣΚΟΡΟΥΤΟ
10	ΥΙΟΥ.Υ.ΡΓΕΤΗΝ
	ΝΤΩΖΜΦΕΤΕΙ
	ΗΝΟΡΤΙΑΙ

Ἀγαθῇ τύχῃ.
 [Τ]ὸν ἐκ προγόνων βασ[ι]-
 λέων βασιλέα μέγαν
 [Τι]βέριον Ἰούλιον Ῥησ[χού-
 πο]ριν φιλοκαίσαρα καί
 φιλωρώμαιον, εὐσεβῆ,
 [Ἰούλ]ιος Τελεσεῖνος
 Ἡρακ[λέω] της τοῦ Πόν-
 [του κα]ί νεωκόρου τὸ[ν
 ἐα]υ[τ]οῦ [ε]ὐ[ε]ργέτην
 [ἐ]ν τῷ ζυμῷ ἔτει
 [καί μ]η[ν]ι Γ[ο]ρπιαίῳ . .]

Var. lect. Apographum, quo usus Mordtmannus titulum edidit, octo tantum versus superiores continet, sed ne eos quidem integros: litterae enim, qui in lapide male dispiciuntur, a discipulo prorsus omissae sunt; v. 7 in. est ΩΣ, v. 8 nihil nisi ΘΥΜΟΝ. Ad textum restituendum praeter exemplum Beckerianum magni momenti est apographum manu scriptum nescio cuius, quod mihi a. 1883 Odessae in tabulario societatis hist. et arch. ostendit Mursakewiczus paulo postea morte abreptus: in hoc apographo, facto, ut videtur, non multo postquam lapis in lucem prodiit, complures litterae comparent, quae hodie iam non dispiciuntur: v. 2 in. ΤΟΝ (om. Becker), extr. ΣΙ; v. 4 in. ΤΙΒΕ etc. (tres priores litteras om. B.), extr. ΡΗΣΚΟ (B. ut ego), v. 5 in. ΠΟΡΗΝ (B. ut ego), extr. ΚΑΙ (B. ut ego); v. 7 in. ΛΙΟΣ (ΛΙΟΞ B.); v. 8 in. ΚΑΩΤΗΣ (Beck. ΚΛΕΟΠΙΣ, in transcr. Κλεοπίστου), extr. ΠΟΝ (idem B.); v. 9 in. ΚΑΙΝΕΩ etc. (Κ om. B.), extr. ΤΟΝ (idem B.); v. 10: ΥΙΟΥΕΥΕΡ etc. (ΑΥΤΟΥΕΥΕΡ etc. B.); v. 11: ΕΝΤΩ etc. (idem B.); v. 12: !/!! = ΙΨΙΦΙΙ (Ν ΠΩΡ Ι ΑΙΩΝ Becker).

Rhescuporis est quintus huius nominis rex (v. introd.). Vv. 8—9 locutio incorrecta nihil aliud significare videtur, nisi Heracleam Ponticam, cuius civis fuit Telesinus, Ponti neocorae fuisse civitatem. Quod munus accepisse eam sub Severo Alexandro e nummis dudum constat (v. J. H. Krause, Civitates neocorae sive aedituae, Lips. 1844, pag. 39 et 64).

Переводъ. Съ добрымъ счастьемъ. Происходящаю отъ предковъ царей великаго царя Тиверія Юлія Рискупорида, друга Кесарей и друга римлянъ, благочестиваго, Юлія Телесинъ, гражданинъ храмоблустельнаго города Иракліи Понтійской, своего благодѣтеля [поставилъ] въ 547 году и мѣсяцѣ Горпіѣѣ.

45. Basis marmoris albi integra, epistylion ornata, a. circa 1 m., l. 0,65, cr. 0,55; in plano superiori foramina remanent statuae pedibus infigendis destinata. Titulus pessime detritus est.

Exscripsi a. 1883 in oppido Kertsch, ibidem ubi n° 44.

1	Α Γ Α . Ι Θ Τ Υ Χ Ξ
	Τ Ο Ν Ε Κ Π Ρ Ο Γ Ο Ν Ω Ν Β Α
	Ι Λ Ε Α Τ Ι Β ΙΙ
	Π Ο Ρ Ι Ν Φ Ι 5
	Σ Λ Ο Ρ Ω Μ Α Ι ..
	Ε Υ Σ Ε Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ Η .
	Ι Ο Ι Ι Ο
	Ε Ι Τ Η
	Ι Ω Ν
10	Τ Ω Ι
	Λ Ι Σ

Ἀγα[θῇ] τύχῃ.

Τὸν ἐκ προγόνων βα-
[σιλέων βασιλέα Τιβ. [Ἰού-
λιον Ῥησκού]ποριν φι[λοκαί]-
σα[ρα καὶ φιλ]ορώμ[α]ι[ον]
εὐσε[βῆ, τὸν ἴδιον] εὐεργέτη[ν
x. τ. λ.

Titulum in honorem eiusdem Rhescuporidis, cuius est titulus proxime praecedens, positum esse e litteratura conicio.

Переводъ. Происходящо отъ предковъ царей царя Тив. Юлія Рискупорида, друга Кесарей и друга римлянъ, благочестиваго, своего благодѣтеля... и т. д.

Sectio 3. Tituli in honorem hominum nobilium positi.

46. Basis marmoris leucophaei epistylion ornata, a. 1,54 m., l. 0,73, cr. 0,70. Titulus litteris ornatissimis (a. circa 0,035) exaratus bene etiamnunc legitur. Edidd. P. Becker in *Jahrbücher f. cl. Philol.* v. 83 p. 528 (inde rep. *Philol.* v. XX p. 543) et act. soc. Odess. v. V p. 13 n° 2 ad imaginem photographica. L. Stephani, *Compte-rendu* p. 1862 pag. 26.

Lapis a. 1861 repertus una cum n° 41 Odessae hodie asservatur in museo societatis. Exscripsi.

A. 546 Bosp. = 249 p. Chr.

1	ΑΓΑΘΗ Τ'ΧΗΙ
	ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
	ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΡΗΣΚΟΥ ΠΟΡΙΔΟΣ
	ΦΙΛΟΚΛΕΑΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΡΩΜΑΙΟΥ
5	ΕΥΣΕΒΟΥΣ ΤΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΓΝΩΣΤΟΝ
	ΑΥΡΗΛΙΟΝ ΡΟΔΩΝΑ ΛΟΛΛΑΙΟΥ ΤΣΝ
	ΕΠΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΚΛΙΧΕΙΛΙΑΡΧΟΝ
	ΚΑΙ ΠΠΕΑΡΩΜΑΙΩΝ ΑΥΡ. ΚΕΛΣΟΣ Β
	ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΗΡΑΚΛΕΩΤΗΣ ΤΟΝ
10	ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ ΕΝ ΤΩ ΕΜΦΕΤΕ.
	ΚΑΙ ΜΗΝΙ ΓΟΡΤΙΑΙΩ Ζ.

Var. lect. Vs. 1: ΤΥ edd. — Vs. 2 extr. ΨΣ edd. — Vs. 3 extr. ΠΟΡ... Β. ΠΟΡΙΔ... St. — Vs. 4 in. ΦΙΛΟΚΑΙΣΑ, extr. ΜΟΙΟΥ edd. — Vs. 6 extr. ΤΟΝ edd. — Vs. 7: ΒΑΣΙΛΗΑΣ edd. — Vs. 10: ΓΜΦ B., extr. ΕΙ edd.

1	Ἀγαθῇ[ι] τ[ύ]χηι.
	Βασιλεύοντος βασιλέω[ς]
	Τιβερίου Ἰουλίου Ῥησκουπ[όρ]ιδος
	φιλοκ[αί]σ[α]ρος καὶ φιλωρωμαίου,
5	εὐσεβοῦς, τὸν σεβαστόγνωστον
	Αὐρήλιον Ῥόδωνα Λολλαίου, τὸν
	ἐπὶ τῆς βασ[ι]λε[ί]ας καὶ χειλίαρχον

καὶ ἱππεία Ῥωμαίων, Αὐρ(ήλιος) Κέλσος β'
 νεώτερος Ἡρακλεώτης τὸν
 10 εὐεργέτην ἐν τῷ σμφ' ἔτε[ι]
 καὶ μηνὶ Γορπιαίῳ ζ'.

Est subscriptio statuae, regnante Rhescuporide V in honorem Aurelii Rhodonis viri tum illustrissimi positae ab Aurelio Celso Heracleae nescio cuius cive, fortasse Ponticae; certe Heraclea Chersoneso oriundum fuisse Celsum, ut putabat Stephanus, non videtur veri simile: huius enim cives in titulis semper Χερσονασῖται dicuntur, non Ἡρακλεῶται. De magistratu qui dicitur ὁ ἐπὶ τῆς βασιλείας v. introd.

Переводъ. Съ добрымъ счастьемъ. Въ царствованіе царя Тиверія Юлія Рискупорида, друга Кесарей и друга римлянъ, благочестиваго, Аврелій Кельсъ сынъ Кельса младшій, Ираклеотъ, [поставленъ] извѣстнаго Августамъ Аврелія Родона сына Доллѣя, намѣстника царской страны, тысяченачальника и Римскаго всадника, своего благодѣтеля, въ 546 году, мѣсяца Горпія 7-го дня.

CLASSIS QUARTA.

Tituli aedificiorum.

47. «Panticapaei s. Kertsch in museo inde ab initio anni 1828 est marmor in tres partes fractum¹⁾, litteris elegantibus, ut fertur, et bene conservatis, quae quinque versuum fines constituunt... Duas tantum inde voces enotavit Blarambergius in Ephemer. Odessae a. 1828 n° 100 [russ. n° 102], et postea nobis tituli apographum diligentissime factum misit». Boeckh C. I. Gr. II n° 2108 b (inde repetiit Aschik R. Bospor. v. I p. 79 n° 21). Dedit etiam Dubois Itin. Caucas. atl. ser. IV tab. 26 d n° 26.

Iam Aschik R. l. l. adnotavit nescire sese, ubi lapis conservaretur (scil. a. 1848). Repeto exemplum Blarambergianum (e C. I. Gr.), quod diligentius videtur factum esse, quam Duboisianum; ex hoc tamen litterarum formas sumo.

1 ΜΑΤΗΣ
 ΡΙΛΟΡΩ
 ΤΟΝΝΑ
 ΥΑΡΕΩΣ
 5 ΑΛΜΑΜΕ

.....
 βασιλεὺς Σαυρο]μάτης
 [φιλόκαισαρ καὶ] φιλωρώ-
 [μαιος εὐσεβῆς] τὸν να-
 [ὸν ἐπεσκεύασε? το]ῦ Ἀρεως
 [καὶ τὸ ἐν αὐτῷ ἄγ]αλμα με-

Var. lect. Vs. 1 in. Μ, vs. 2 ΟΙΛΟΡΩΙ, vs. 3 in. -Ο Dubois.

1) Haec minus recte vertisse videtur Boeckhius: nam en trois endroits», significat lapidem a tribus partibus quod Blarambergius Ephem. Odess. l. l. dixit «fragmenté (scil. superiori, sinistrae et inferiori) esse mutilatum.

Agitur de Martis templo et statua a rege Sauromate restitutis. Sauromates hic utrum primus fuerit, an secundus, diiudicari non potest (de tertio non cogitandum, quippe qui regnaverit quattuor tantum annos).

Переводъ. ... царь Савроматъ, другъ Кесарей и другъ римлянъ, благочестивый, отстроилъ храмъ Ареса и находящуюся въ немъ статую...

48. Basis marmoris candidi a dextra fracta, a. 0,34 m., lata ut nunc est 0,49, longa 0,50. Titulus fronti incisus optime etiam nunc legitur. Ed. L. Stephani, *Compte-rendu* p. 1865 pag. 210 n° 7.

Lapis a. 1864 in dem am Asowschen Meere gelegenen Orte Osovino (St.) casu repertus exstat nunc in tumulo regio. Exscripsi.

A. 522 Bosp. = 225 p. Chr.

1	Α Γ Λ Θ Η Ι Τ Υ Χ	Ἀγαθῇ τύχῃ].
	ΕΠΙΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΙΒΕΡΙΟΥ	Ἐπὶ βασιλέως Τιβερίου [Ἰουλίου]
	ΡΗΣΚΟΥΠΟΡΙΔΟΣ ΑΝΕΣΚΕΥ	Ῥησκουπόριδος ἀνεσκευ[άσθη ὁ]
	ΠΥΡΓΟΣ ΕΚ ΘΕΜΕΛΙΩΝ ΔΙΕ	πύργος ἐκ θεμελίων δι' ἐπιμελείας]
5	ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΟΙΝ	Ἰουλίου Ἑρωτος Κοῖν[του υἱοῦ, τοῦ]
	ΠΡΙΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΥΛῆς	πρὶν ἐπὶ τῆς αὐλῆς].
	Ε Ν Τ Ω Β Κ	Ἐν τῷ β[αφ' ἔτει
	Λ Λ	καὶ μ[ηνὶ τῷ δεῖνι].

Var. lect. Vs. 7 extr. ΒΚ', vs. 8 Λ Stephani.

Rhescuporim regem eundem esse, quem vidimus in titulis 41. 42. 43, inde patet, quod v. 7 extr. nulla littera restitui potest praeter φ', ut vidit iam Stephanus: nam ad annum 322 epochae Bosporanae titulum referri vetat litteratura, anno 422 regnabat Cotys. Loco, quo turris erat, quod nomen fuerit antiquitus, nondum constat.

Переводъ. Съ добрымъ счастьемъ. При царѣ Тиверіѣ Юліѣ Рискупоридѣ отстроена сія башня отъ основанія попеченіемъ Юлія Ерота, сына Квинтова, бывшаго министра царскаго двора, въ 522 году и мѣсяцѣ такомъ-то.

49. Titulus eidem lapidi inscriptus, in quo est n° 32. Ibi v. textum.

[Ἀ γ α θ ῇ] τύχῃ.
[Τό]ον Ῥαδαμσαδίου τοῦ
βασιλέως κατεσκευάσθη δι' ἐπιμελείας
. ς καὶ Θεοδο[σί]ου Πατ[ρ]έ[ως?]

V. 1 cuius aedificii nomen fuerit, non liquet: suppleri potest βαλανεῖον, γυμνάσιον, ἱερόν (quod proposuit Stephanus) etc. Boeckhius de statua cogitabat vix recte.

50. Fragmentum tabulae marmoris candidi a partibus sinistra et inferiori integrum, a reliquis mutilum, a. 0,42 m., l. 0,23, cr. 0,05. Titulus diligenter scriptus (litt. a. circa 0,025) inde a v. 6 satis est detritus.

* In tumulo regio exscripsi et ectypum sumpsit.

1	ο Ν Ε	ονθ
	ΠΡΟΝ,	πρόν[αον?
	ΕΚΘΕΙ	ἐκ θε[μελίων ἀνηγέρθη?]
	ΕΚΤΩΝΙΛ	ἐκ τῶν ἱερῶν χρημάτων,]
5	ΕΠΙΜΕΛΙ	ἐπιμελ[ηθέντος Ἀντιμά]-
	ΧΟΥΧΑΡΤ	χου Χαρ[ίτωνος τοῦ]
	ΕΠΙΤΩΝ	ἐπὶ τῶν [ἱερῶν?
	Ν Τ Ω vac.	Ἐ]ν τῷ [. . . ἔτει]
	ΚΑΙΜΗΝΙ	καὶ μηνί [τῷ δεῖνι]
15	Ω Α	α'.

Quae proposui supplementa non omnia certa esse concedo. Titulus II p. Chr. saeculi initio non videtur antiquior.

Переводъ. притворъ? воздвигнуть (?) отъ основанія изъ священныхъ суммъ попеченіемъ Антимаха Харитоновъ, завѣдывающаго священными дѣлами, въ . . . году и мѣсяцѣ , 1-го числа.

51. Fragmentum tabulae undique, ut videtur, mutilum. Servatur in oppido Kertsch apud Kyriakovium, a quo acceptum ectypum Podschivalov benignissime mihi transmisit a. 1885.

ΟΑΗΝΙ	
ΑΕΚΘΕ	α ἐκ θε[μελίων . . .
ΛΕΓΑΛΟ	μεγάλο
Ν Τ Ω Ε	. . . ἔ]ν τῷ ε[. . ἔτει, μηνός
Υ vac.	. . . ο]υ.

CLASSIS QUINTA.

Servorum manumissiones.

52. Tabula integra marmoris candidi aetomate ornata, a. 0,58 m., l. 0,29. Titulus litteris modicae altitudinis scriptus satis bene etiamnunc legitur. Primam tituli notitiam (textu non addito) dedit Stempkovski Ephem. Odess. a. 1832 n° 52. Tractavit Fr. Graefe *Bull. hist.-phil. de l'Académie des sciences de St.-Petersbourg* v. I p. 65. Edidd. Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1005 n° 2114 bb exemplo usus Duboisii, qui et ipse dedit Itin. Cauc.

atl. ser. IV tab. 26 d n° 20. Aschik R. Bosp. v. I p. 92 n° 28. Stephani Ant. Bosp. Cimmer. v. II inscr. XXII. Tractaverunt: A. Harkavy, *Die Juden und die Slawischen Sprachen*, append. (Vilnae 1867); A. Levy, *Jahrbuch für Geschichte der Juden* v. II (a. 1861) p. 301; J. Derenbourg, *Journal Asiatique*, VI ser. vol. XI (a. 1868) p. 525 sq.

Lapis d. 31 m. Maii 1832 sub Mithridatis monte in oppido Kertsch repertus exstat nunc Petropoli in museo Imperiali. Exscripsi.

A. 377 Bosp. = 81 p. Chr.

1 ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΙΒΕ-
ΡΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΡΗΣΚΟΥ ΠΟΡΙΔΟΣ ΦΙΛ-
ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΡΩΜΑΙΟΥ ΕΥΣΕ-
ΒΟΥΣ - ΕΤΟΥΣ ΖΟΤ' ΜΗΝΟΣ ΠΕΡΕΙΤ' 5
ΟΥ ΙΒ' ΧΡΗΣΤΗ ΓΥΝΗ ΠΡΟΤΕ 5
ΦΟΝΔΡΟΥΣ ΟΥ ΑΦΕΙΜΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΙΙ 5
ΕΥΧΗΣ ΘΡΕΠΤΟΝ ΜΟΥ ΗΡΑΚΛΑΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΚΑΘΑΠΑΞ ΚΑΤΑ ΕΥΧΗΝ
ΜΟΥ ΑΝΕΠΙΛΗΠΤΟΝ ΚΑΙ ΑΠΑΙΕΝΟ 10
ΧΛΗΤΟΝ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΥ.
ΤΡΕΠΕΣΤΑΙ ΑΥΤΟΝ ΟΠΟΥ ΑΝ ΒΟΥ-
ΛΗΤΑΙ ΑΝΕΠΙΚΩΛΥΤΩΣ ΚΑΘΩΣ Ε[Υ]-
ΞΑΜΗΝ, ΧΩΡΙΣ ΙΣ Τ[Η]Ν ΠΡΟ[Σ]ΕΥ-
ΧΗΝ ΘΩΠΕΙΑΣ ΤΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΑ[ΡΤΕ-
15 Ρ]ΗΣΕΩ[Σ], ΣΥΝΕΠΙΝΕΥΣΑΝΤΩΝ ΔΕ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΩΝ ΜΟΥ ΗΡΑ-
ΚΛΕΙΔΟΥ ΚΑΙ ΕΛΙΚΩΝΙΑΔΟΣ
ΣΥΝΕΙΙ . . ΡΟΠΕΟΥΣ ΗΣ ΔΕ ΚΑΙ ΤΗ 19
ΣΥΝΑΓΩΓΗ . ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ

Βασιλεύοντος βασιλέως Τιβε-
ρίου Ιουλίου Ρησκουπόριδος φιλο-
καίσαρος και φιλωρωμαίου, εὐσε-
βοῦς, ἔτους ζοτ' μηνός Περει[τι]-
ου ιβ', Χρήστη γυνή πρότε-
ρον Δρούσου ἀφείμει ἐπὶ τῆς [προ]-
σευχῆς θρεπτόν μου Ἡρακλᾶν
ἐλεύθερον καθάπαξ κατὰ εὐχή[ν]
μου ἀνεπὶληπτον καὶ ἀπα[ρ]ενο-
χλητον ἀπὸ παντός κληρονόμου.
τ[ρ]έπεσ(θ)αι αὐτὸν ὅπου ἂν βού-
λ[η]ται ἀνεπικωλύτως καθὼς ε[ύ]-
ξάμην, χωρὶς ἰς τ[ῇ]ν προ[σ]ευ-
χὴν θωπείας τε καὶ προσκα[ρτε-
15 ρ]ήσεω[ς], συνεπινευσάντων δὲ
καὶ τῶν κληρ(ο)νόμων μου Ἡρα-
κλεί[δο]υ καὶ Ἑλικωνιάδος,
συνε[πιτ]ροπεούσης δὲ καὶ τῇ[ς]
συναγωγῇ[ς] τῶν Ἰουδαίων.

Var. lect. Vs. 5: numerum IK dedit Dub. (quod Boeckhius mutavit in [γ]κ'). In fine eiusdem vs. omnes edd. lacunam indicant, in qua periisse putant litteras ΠΟΝ; sed revera exstant hac litterae vs. 6 in., ut v. 5 extr. in lapide nihil perierit. Vs. 6 in. ΝΙΚΙΔΦΟΥΣΟΤ Dub. (Νικί[α] τ[οῦ] Σ[ώ]τα B.), ΝΤΙΔΙΟΥΣΟΥ St. — Vs. 8 extr. ΕΥΧΗΣ Dub. (κατὰ εὐχῆς Boeckh), ΕΥΧΗ. St. — Vs. 9 extr. ΑΠΑΤΕΝΟ Dub. — Vs. 10 extr. ΟΝ4Υ Dub. — Vs. 11 in. ΤΡΕΠΕΣΤΑΣ Dub. — Vs. 11—12: ΔΟΥ|ΑΝΤΑΙ Dub., ΒΟΥ|ΛΙ . ΛΙ St. — Vs. 12—13: FM|ΕΑΜΗΝ Dub., tum ΧΩΡΙCΙCΤΗΝ Dub., ΧΩΡΙCΙI St. — Vs. 14 in. ΝΗΝ Dub., . ΙΝ St., extr. ΚΑΠΕ Dub. (B. transcr. προσκ[αταντ]ήσεως). — Vs. 15 in. ΤΗΣ Dub., . ΙΙC St. — Vs. 16—17: Ι'Φ^|ΚΛΕΓΛΑΥ Dub. (B. transcr. [Περι]κλεί[δο]υ), Ι'|ΚΛΕΙΔΟΥ (tr. Ἰ[φι]κλείδου) St. — Vs. 17 ΕΛΙΚΩΝ'ΑΔΟ Dub., ΕΛΙΚΩΝ . . ΔΟΣ St. — Vs. 18: ΕΠΙΤΡΟΠΕΩCΗC Dub., ΕΙΙ . . ΡΟΠ ΗC Stephani.

Inter sexcentos qui hodie exstant titulos de manumissione agentes hic et is qui proxime subsequitur ideo maxime sunt memorabiles, quod in iis et manumittentes et fortasse manumissi Iudaei sunt, non ethnici. Manumissiones factae sunt ex voto (κατ' εὐχὴν) *ad proseucham*, quam vocem hic oratorium Iudaeorum, ut vulgo, designare vidit iam Boeckhius, simul monens rem conferendam esse iis Graecorum manumissionibus, quae fiant manumissis deo alicui dedicandis. Cognoscimus ex titulis Iudaeos tam antiquis iam temporibus Panticapaei satis multos fuisse, ita ut oratorium et synagogam habuerint. Sepulcrales quoque Iudaeorum tituli Panticapaei reperti sunt, quos infra dabimus. Locutio quae est χωρίς ἐς τὴν προσευχὴν θωπείας τε καὶ προσκα[ρτερή]σεως difficilis est explicatu; θωπεία Boeckhio videtur ignoto hucusque Iudaeorum in his remotis terris degentium idiotismo *venerationem* significare; προσκαρτέρησις est adsidua in aliqua re perseverantia. Ita sententia videtur fuisse haec: potest manumissus commeare quo velit, nisi quod numinis venerandi causa adsidue proseucham frequentare teneatur (cf. Derenbourgii verba: «que l'esclave soit dévoué à la synagogue et y soit assidu»).

Переводъ. Въ царствованіе царя Тиберія Юлія Рискупорида, друга Кесарей и друга римлянъ, благочестиваго, 377 года, мѣсяца Перитія 12-го дня, я Христа, бывшая жена Друза, отпускаю въ моельнѣ вскормленника моего Иракла свободнымъ разъ навсегда по моему объѣту, не захватываемымъ и не тревожимымъ никакимъ наслѣдникомъ; обращаться ему гдѣ захочетъ безпрепятственно, кромѣ обязанности являться въ моельню для поклоненія и постоянного присутствованія; [освобожденіе совершено] съ одобренія наслѣдниковъ моихъ Ираклида и Еликониады и съ участіемъ въ опекѣ синагоги Іудеевъ.

53. Tabula marmoris albidī integra quidem, sed pessime detrita, a. 0,48 m., l. 0,28, cr. 0,055. Tituli litterae satis minutae (a. 0,015) et arcte dispositae. Primam tituli notitiam dedit Blaramberg in Ephem. Odess. a. 1828 n° 100. Ex apographo ab eodem ex alienis schedis transcripto edidit Boeckh C. I. Gr. II n° 2114 b; idem add. p. 1004 Duboisii apographum multo accuratius repetiit, qui et ipse edidit Itin. Cauc. atl. ser. IV tab. 26 d, n° 21. Ex addendis C. I. Gr. repetiit Aschik R. Bospor. v. I p. 94 n° 29. Tractarunt etiam Graefe, Harkavy, Derenbourg ll. ll. ad n° 52.

Lapis statim postquam repertus est Theodosiam asportatus etiamnunc ibidem servatur in museo. Exscripsi.

(Textum vide p. 52.)

Var. lect. Vs. 3 et 4 om. apographum Blarambergianum. Vs. 4: ΑΓΓΠΟΡ Dub. — Vs. 5 litt. ΙΗ om. Bl., ΙΗΜ om. Dub. — Vs. 6 extr. Κ Bl., ΚΛ Dub. — Vs. 7 nil nisi ΣΩΜΑ Bl., vs. 8 ΚΑΙΚΑ idem. — Vs. 9 extr. ΤΟ Dub. — Vs. 10 extr. ΚΛΙΠ Bl., ΚΛΗΡΟΙΟ Dub. — Vs. 11: ΘΝΗΜΓΑΡΙΤ...ΖΩ Bl., extr. ΖΩΕ Dub. — Vs. 12 in. ΥΑΓΕ, extr. ΤΗΜ Bl., ΤΗΜΕ Dub. — Vs. 13 extr. ΩΣΙ Bl., ΤΛΩΣΙΙΙ Dub. — Vs. 14 in. ΙΝ Bl., ΕΝ Dub., extr. Μ Bl., ΜοΥ Dub. — Vs. 15: ΕΠ . . ΗΣ . . . ΣΙΝΠΑΥ Bl. — Vs. 16: ΕΜΥ ΙΝ Bl., extr. ΝΑ Dub. — Vs. 17 nil nisi ΩΑΥΤΩΣΑΙ Bl., in. ΝΕ

1	
	VIII
	... ΑΡΤΕΛΙΖ
5	.. ΙΗΜΙΤΟΥΣΕ
	.. ΡΟΣΕΥΧΗΚ/
	ΣΩΜΛ
	ΚΑΙΕΡΜΑΝ
	ΡΑΝΟΧΛΗΤ
10	ΝΤΟΣΚΛΗΡΟΝΟΝ
	ΟΝΗΜΕΧΡΙΤΗΣΖΩΓ
	ΕΥΑΡΕΣΤΟΙΤΗΜΓ
	ΤΑΔΙΚΑΙΠΑΝΤΑΩΣΙΙ'
	ΛΙΤΕΛΕΥΤΗΣΑΝΤΟΣΜΟ'
15	ΕΠΟΙΗΣΟΥΣΙΝΠΑΝ
	ΎΤΕΛΕΥΤΗΝΕΙΝΛ
	ΎΕΠΙΚΩΛΥΤΩΣΑΝ
	ΟΗΤΗΣΕΟΣΚΑ'
	ΙΝΓΗΣΒΟΛΟΝΙΛΙΥ'
20	ΠΡΟΣΕΥΧΗΝΘΩΠΕΙΛΣ
	ΕΡΗΣΕΟΣΣΥΝΓΠΙΤΡΟΠΕ
	... ΎΤΗΣΣΥΝΑΓΩΓ'ΕΤΩ
	ΙΟΥΔΑΙ...

et extr. ΑΝ Dub. — Vs. 18: ΚΤ... ΣΙΟΣΚΑΙ Bl., ΒΗΤΕ et extr. ΚΑΤ Γ Dub. — Vs. 19: ΙΝΕΙΛΒΟΥΛΟΝ. Bl., ΑΝΓΕΣΒΟΥΛΟΝΤΑΙΚ Dub. — Vs. 20 extr. tres litteras om. Bl. — Vs. 21: ΡΗΣΙΟΣΣΥΝ. ΠΙΤΡΟΠΗ Bl., in. Ε, mox ΣΥΝΕ Dub. — Vs. 22 in. ΚΑΙ, extr. ΓΗΣΤΩΝ Dub., v. 23 ΙΟΥΔΑΙΩΝ idem.

1	
	έτους ..
	μηνός] Αρτ[εμ]ι[σίου]
5	ἀφ]ίημι τοὺς ἐ[μοὺς θρεπτοὺς ἐν τῇ
	π]ροσευχῇ κατ' εὐχὴν ἐλευθέρους
	καθάπαξ?,] σώμα[τα ἀνδρεῖα?
	] καὶ Ἑρμᾶν, [ἀνεπιλήπτους
	καὶ ἀπα]ρ(ε)νοχλήτ[ους ἀπό τ' ἐμοῦ
10	καὶ πα]ντός κληρονό[μου]

παραμ]ονῇ μέχρι τῆς ζω[ῆς μου . . .
] εὐαρεστοῖ τῇ μ[ητρί μου?
]τάδι, καὶ πάντα ὥς[περ . .
 κα]ὶ τελευτήσαντός μο[υ
 15 ποιήσουσιν πά[ντες,
 μετὰ δὲ τὴν] τελευτὴν εἶν[αι αὐτοῖς
 τρέπεσθαι ἀν]επιωλύτως ἀν[ευ
 πάσης ἀμφισ]βητήσεως, κα[θὼς εὐξά-
 μην?, ὅπου ᾤ]ν γῆς βο[ύ]λ(ω)ν[τα]ι, [χωρίς
 20 εἰς τὴν] προσευχὴν θωπεί[α]ς [τε καὶ προς-
 καρτ]ερήσεως, συν[ε]πιτροπε[υούσης
 δὲ κα]ὶ τῆς συναγωγ[ῆς] τῶ[ν]
 Ἰουδαί[ων].

Quae Boeckhius (add. p. 1004) proposuit supplementa, aliquot locis mutanda erant, quippe quae litteris vel litterarum vestigiis etiamnunc in lapide exstantibus non conveniant; sed ne mihi quidem omnia certo restituere contigit. V. 4 extr. manumittentis, vv. 7—8 manumissorum nomina stetisse consentaneum est; vv. 12—15 admodum ad restituendum difficiles, contra vv. 16—23 certa supplementa proposuisse mihi videor (v. 16 εἶναι dictum pro ἐξεῖναι).

Titulus propter litteraturam et similitudinem, quae ei est cum tit. 52, non longo temporis spatio ab eo distare videtur.

Переводъ. [. . . . года такою-то, мѣсяца Артемисія такою-то дня я, такой-то,] отпускаю моихъ вскормленниковъ въ моельнѣ по обѣту свободными разъ навсегда, тѣла мужскія [по имени] такой-то и Ерма, не захватываемыми и не тревожимыми мною и всякимъ наследникомъ. . . . подъ условіемъ пребыванія до [конца] моей жизни. . . . нравится моей матери таѣ, и все какъ. . . . и по моей кончинѣ. . . . сдѣлають всѣ; а по кончинѣ дозволяется имъ обращаться безпрепятственно безъ всякаго сомнѣнія, какъ я далъ обѣтъ (?), гдѣ на землѣ захотятъ, кромѣ обязанности являться въ моельню для поклоненія и постоянного присутствованія, причѣмъ синагога Іудеевъ принимаетъ участіе въ опекѣ.

54. «On a slab of white marble. Height, 7³/₈ in.; breadth, 6³/₄ in.» C. T. Newton, *The collection of ancient greek inscr. in the British Museum*, p. II (1883) n° CLXXX.

Exstat Londini in museo Britannico inter eos titulos Kertschienses, qui, ut Newtonis verbis utar, «were obtained by Colonel Westmacott at Kertch, during the occupation of that town by the allied English and French troops in 1856»¹⁾. Omnes titulos, qui ibi servantur, repeto e Newtonis editione.

1) Cf. quae de his rebus dixit Gilles, *Lettres sur le Caucase et la Crimée* (Paris. 1859) p. 423.

1 ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ . . .
 ΡΟΜΑΤΟΥ ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΣ
 ΡΩΜΑΙΟΥ ΕΥΣΕΒΟΥΣ ΕΤΟΥΣ ΜΗΝΟΣ
 ΔΑΕΙΣΙΟΥ ΘΕΩΤΗΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕ
 5 ΝΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥΣ ΚΟΣΣΟΥ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ
 ΚΑΙ ΓΥΝΗ ΧΗΜΛ— ΕΡΙΑ ΑΝΕΘΗΚΑΝ
 ΘΑΛΛΟΥΣΑΝ ΟΙ ΕΠ ΤΗΝ ΗΜΩΝ ΝΑΙΟΥΡΙ
 ΣΑΝ ΕΠΙ ΠΑΡΑΜΟΝ . . . ΜΕΤΑ ΔΕ ΤΗΝ .Ω
 . ΝΗΜΩΝ ΗΜΩΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ ΝΕΛΕΥΘΕ
 10 . \ ΝΥΠΟΔΙΑΓΗΝΗΛΙΟΝ ΑΝΕΠΑΦΗ . . . Ι
 . ΝΕΠΗΡΕΑΣ ΤΗΝ ΑΠΟΤΕΜΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ
 ΚΛΗΡΟΙΟΜΟΥ ΤΡΓΠΕΣΘΑΙ . . . ΗΝ
 ΕΞ ΟΙΩΣΙ ΛΙ. / Ι

«I can make nothing of line 13». Newton.

1 Βασιλεύοντος βασιλέω[ς Σαυ]-
 σομάτου φιλοκαίσαρος και φιλ[ο]-
 ρωμαίου, εὐσεβοῦς, ἔτους (. . .), μηνός
 Δαισίου (. . .), θεῶ THCMAC? και Παρθέ-
 5 νου Χρηστοῦς Κοσσοῦ Μενάνδρου
 και γυνή Χημ[άτα] ΕΡΙΑ? ἀνέθηκαν
 Θάλλουσαν [θρ]επτήν ἡμῶν ναίου(ρι)-
 σαν? ἐπὶ παραμον[ῃ], μετὰ δὲ τὴν [ζ]ω-
 [ῃ]ν ἡμῶν <ἡμῶν> εἶναι αὐτὴν ἐλευθέ-
 10 [ρα]ν ὑπὸ Δι[α], Γῆν, Ἡλίον, ἀνεπάφη[ν κα]ι
 [ἀ]νεπηρέαστην ἀπὸ τ' ἐμοῦ και παντός
 κληρο[ν]ομου· τρ[ε]πεσθαι [δ' αὐτ]ήν

Titulus neglegenter videtur scriptus esse multisque lapidariae erroribus foedatus. Vv. 3 et 4 anni et diei numeri omisi sunt; quae sequuntur v. 4, neque Newtoni extricare contigit, neque mihi; quod tamen N. dicit Παρθενουχρηστοῦς esse nomen Παρθενοχρηστος barbare corruptum, mihi non videtur veri simile: nam Παρθενοχρηστος nomen et ipsum ignotum est, Χρηστοῦς vero saepe in his regionibus occurrit; itaque Παρθένου deae nomen videtur esse, casu genetivo vitiose positum. Χημάτα (v. 6) redit in tit. 262; ΕΡΙΑ quid sit, videant peritiores; id unum adnoto, easdem litteras mulieris nomini postpositas in titulo quodam Boeotico mihi occurrisse a Pittace edito Ἐφημ. ἀρχ. n° 845 (rep. in *Athen. Mittheil.* III p. 337), ubi legitur ΕΠΙΔΑΦΝΗΕΡΙΑ. Vv. 7—8 ναυορισαν Newton coniecit scriptum esse pro ναίουσαν, quod participium tamen supervacaneum est. Etiam ἡμῶν v. 7

vitiosum est post ἀνέδηξαν: debebat esse aut ἀνέδεμεν, aut τὴν ἑαυτῶν θρεπτήν. V. 9 ἡμῶν videtur lapicidae errore bis repetitum esse; quod N. coniecit alterum genetivum ab ἐλευ-θέραν pendere, non est veri simile.

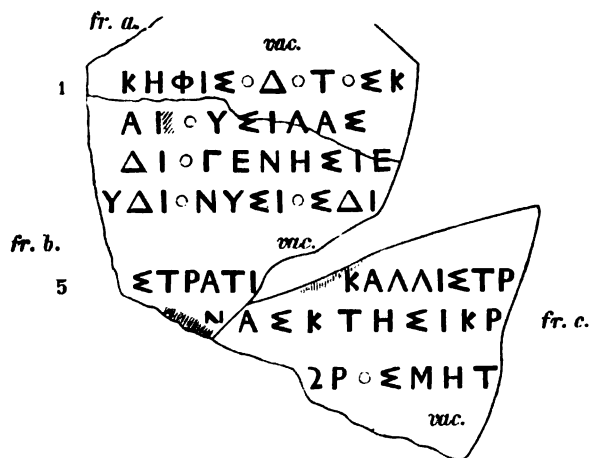
Manumissio facta est ab ethnicis, non ab Iudaeis (ut nn° 52. 53), et ita quidem, ut manumissa dis dedicetur (cf. Latyschew in diario min. instr. publ. m. Febr. a. 1883; Drachmann, De manumissione servorum ap. Graecos in *Nord. Tidskrift for Fil.* a. 1887). Locutionem quae est ὑπὸ Δία, Γῆν, Ἥλιον, habebimus in alio manumissionis titulo Anapae reperto (v. infra); cf. quae dixi huius sylloges v. I ad n° 98. — Quod ad aetatem tituli attinet, satis probabilis est Newtonis sententia, qui eum ad Sauromatae V (nobis III) tempora rettulit scripturae rationibus nisus.

Переводъ. Въ царствованіе царя Савромата, друга Кесарей и друга римлянъ, благочестиваго, года . . . , мѣсяца Дамсіа . . , богу и Дѣвы (?) Христъ сынъ Косса Менандрова и жена его Химата посвятили Фаллусу вскормленницу нашу живущую (?) подъ условіемъ пребыванія, а послѣ конца нашей жизни быть ей свободною подъ попеченіемъ Зевса, Земли и Солнца, неприкосновенною и необижаемою какъ отъ меня, такъ и отъ всякаго наслѣдника; обращаться же ей . . .

CLASSIS SEXTA.

Civium catalogi.

55. Tria fragmenta tabulae lapidis calcarii undique, ut videtur, mutila, sed inter se coniuncta, a. 0,40 m., l. 0,26, cr. 0,065. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1865 pag. 209 n° 5. Fragmenta a. 1864 una cum tit. 7 reperta servantur in tumulo regio. Exscripsi.

Κηφισόδοτος Κ

Ἀ[κ]ουσίλας

Διογένης Ἰε[ρωνύ-

μο?]υ, Διονύσιος Δι[ονυσίου?]

Στρατί[ων] Καλλιστρ[άτου,

. . . . νας Κτησικρ[άτους,

Μητρόδ[ω]ρος Μητ[ροδώρου?]

Var. lect. V. 2 in. ΑΥΟΥ, v. 5 med. ΤΙ ΚΑ etc. unius tantum litterae spatio relicto, v. 7 in. ΟΡ Stephani. V. 3 idem dubitanter supplevit ιε[ρεύς?], v. 5 Καλλι]στράτ[η] Καλλι-στρ[άτου], v. 6: νας Κτησικρ[άτης] vix recte.

Huius catalogi naturam accuratius definiri vix posse Stephanus iam vidit. Litteratura indicat tempora tertio a. Chr. saeculo vix recentiora.

56. Fragmentum tabulae marmoris candidi a. 0,09 m., l. 0,07, cr. max. 0,03; a dextra exstat margo inde a v. 4; quae supersunt litterae optime leguntur.

Rep. in clivo Mithridatis montis a. 1882, exstat Kischinevi apud Surutschanum, qui ectypa duo benignissime misit.

1 - . Δ Σ
 Τ Ρ Α Τ Ω Ι
 Μ Ο Υ
 Ε Ι Σ Τ Α Ρ Χ Ο Υ
 5 Α Ν Τ Ο Σ
 vac.
 Ρ Υ Γ

ὁ δεῖνα Ποσει]δω[νίου?,
 ὁ δεῖνα Σ]τράτω[νος,
 ὁ δεῖνα . . .]μου,
 ὁ δεῖνα Πλ]ειστάρχου,
 ὁ δεῖνα . . . α]ντος,

 ὁ δεῖνα ἄ]ρχου.

Supersunt haec quoque e catalogo nominum saeculo III a Chr. non recentiore.

57. Fragmentum tabulae marmoris candidi a partibus dextra et inferiori mutilum, a. circa 0,445 m., l. 0,245. Titulus litteris 0,018 altis exaratus etiamnunc satis bene legitur. Ed. L. Stephani, *Compte-rendu* p. 1859 pag. 138.

Lapis a. 1857 *sur la pente du mont Mithridate* (St.) repertus exstat Petropoli in museo Imperiali. Exscripsi.

1 Α Γ Α
 Θ Ε Α Σ
 5 Β Α Σ Ι Λ Ε Υ Ο Ν Τ Ο .
 Λ Ι Ο Υ Σ Α Υ Ρ Ο Μ Α
 Ρ Ω Μ Α Ι Ο Υ Ε Υ Σ Ε
 Ξ Α Ν Δ Ι Κ Ο Υ Ο Ι
 Θ Ο Υ Β Ο Χ Ο Ρ Ο Υ
 Θ Ο Υ Ν Ι Η Ν Ω Ν
 Κ Η Ν Ε Υ Χ Α Ρ Ι Σ Τ Ο
 10 Τ Ο Σ Ε Ρ Ω Σ Η
 Η Ι Ο Υ Α Τ Τ Α Σ
 Δ Ε Ι Τ Ο Υ Ι Α Τ
 Φ Α Ρ Ν Α Κ Ι Ω Ν
 Ο Υ Σ Α Β Α Ι
 15 Ι Ο Υ Λ Υ
 - Η Γ

Ἀγα[θή τύχη].
 Θεασ
 Βασιλεύοντο[ς βασιλέως Τιβερίου Ἰου]-
 λίου Σαυρομά[του φιλοκαίσαρος καὶ φιλο]-
 ρωμαίου, εὐσε[βοῦς, ἐν τῷ . . . ἔτει, μηνός]
 Ξανδικοῦ οἱ
 θου βο . ορου [. Ἀγα]-
 θοῦν Ζήνων[ος, , Φαρνά?]-
 κην Εὐχαρίστο[υ,]
 τος, Ἔρως Ν ,
 νίου, Ἄττας [. , Ἐπαφρο?]-
 δείτου, Ἰατ[ραγόρας? ,
 Φ[α]ρνακίων[ος,
 . ου, Σαβα
 . . . ου, Λυ
 ηπ

Var. lect. Versuum 3, 4, 6 litteras extremas et v. 13 litteram 2 ab in., quae in lapide et in ectypo etiamnunc dispici possunt, Stephanus omisit.

V. 2 Θεᾶ σωτήρια s. θεᾶ σωτηρία legendum proposuit St., exempla a Franzio (*Elem. epigr.* p. 318) et Keilio (*Rhein. Mus.* XIV p. 499) conlecta consuli iubens (cf. etiam S. Reinach, *Traité d'épigr. Grécque* p. 336 sq.). V. 7 quid fuerit scriptum quamque ob causam vv. 8 et 9 nomina accusativo casu sint posita, neque Stephanio indagare contigit, neque mihi. Ceterum catalogus thiasotarum videtur fuisse eis similis, quos infra videbis in Tanaiticis. Pertinere eum ad tempora Sauromatae II satis probabiliter coniecit St. litteraturae indiciis nissus.

58. Fragmentum tabulae marmoris candidi undique mutilum, a. 0,10 m., l. 0,16. Tituli reliquiae etiamnunc bene leguntur. Ed. L. Stephani, *Compte-rendu* p. 1860 pag. 92.

Lapis a. 1859 in der Nähe von Kertsch bei der neuen Quarantaine repertus (St.) Petropoli servatur in museo Imperiali. Exscripsi.

1	ΙΚΟΝΑ,	ικόν Α.....
	ΤΙΩΝΟΣ,	τίωνος, ...
	ΣΚΑΡΧΗΝΕ	... νεανι]σκάρχην Ε...
	ΟΔΗΜΟΝΤ,	ὀδημον Π...
5	ἩΣΙΠΠΟΥ	Ἡγ]ησίππου, Κ...

Var. l. V. 4: .. ὈΔΗΜΟΝΤ. St. Versu 1 idem restituit ε]ιχόνα plane improbabiler.

Est fragmentum catalogi sodalium thiasi alicuius Tanaiticis similis. Litteratura aetatem Romanam indicat satis recentem.

59. «Fragmentum marmoris candidi undique mutilum, repertum *Panticapaei*, nunc in museo oppidi Kertsch». Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1006 n° 2115 c ad apographum Duboisii, qui et ipse dedit Itin. Caucas. atl. ser. IV tab. 26 d n° 28. Boeckhii exemplum litteris vulgaribus repetiit Aschik R. Bospor. v. II p. 75 n° 4.

Lapis videtur periisse. Repeto exemplum Duboisii.

1	ΚΛΗΝ·Β	... κλην β'...
	ΝΙΔΟΥΣΕ	... νίδου· Σε...
	ΙΡΚΙΩΝΑ	... Μα]ρκίωνα...
	ΓΑΙΟΥ·ΡΟ	... Γαίου· Ρο...
5	ΝΟΝΛΥΣ	... νον Λυσ...
	ΘΑΜΟΝ	... θαμον κτλ.
	Ε	
	ΣΙΟΥ	

«Haec supersunt ex catalogo nominum accusativo casu positorum, additis patrum nominibus». Boeckh.

CLASSIS SEPTIMA.

Tituli sepulcrales.

Sectio 1. Tituli sepulcrales Bosporanorum.

a. Tituli sodaliciorum.

60. Tabula lapidis calcarii integra, a. 2,45 m., l. 0,57, cr. 0,16, supra ornata aetomate acroteriis et rosis sex instructo; sub aetomate in aedícula rudi arte sculptus est eques dextrorsum conversus; pone eum in subsellio apparet antica pars alterius equitis minore modulo sculpti; ante equitem puer stat manu sublata vas tenens. Sub anaglypho titulus est litteris grandibus (a. circa 0,05 m., in extremo versu c. 0,065) incisus et bene etiamnunc conservatus. Edidd. L. Jurgiewicz act. soc. Odess. v. XI p. 74 (extremam tituli partem inde a verbis ΚΑΙΟΙ v. 7) et v. XII p. 213 (litteris vulgaribus); L. Stephani, *Comptendu* p. 1880 pag. 129.

Lapis a. 1878 e pariete domus cuiusdam extractus est in suburbio Kertschiensi Gli-nistsche dicto sitae ad laevam viae quae in vicum Bulganak ducit; repertum eum esse ante quinque annos in tumulo iuxta posito dixit domus possessor (haec e relatione Directoris musei Kertschiensis, quam inspexi in tabulario Consilii archaeologici). Exscripsi Mosquae in museo historico.

1	Η ΣΥΝΟΔΟΣ Η ΠΕ-	Ἡ σύνοδος ἡ πε-
	ΡΙΣΥΝΑΓΩΓΟΝΙΑΗ	ρι συναγωγὸν [Μ]ή-
	ΝΙΟΝΒΚΑΙΦΙΛΑΓΑΟ	νιον β' καὶ φιλάγα[θ]-
	ΟΝΚΟCCΟΥΝΑΠΟΛ	ον Κοσσοῦν Ἀπολ-
5	ΛΩΝΙΔΟΝΚΑΙΠΑΡΑ	λωνίδου καὶ παρα-
	ΦΙΛΑΓΑΘΟΝΕΥΜΑΧ	φιλάγαθον Εὐμαχ-
	ΟΝΒΚΑΙΟΙΛΟΙΠΟΙΣΥ	ον β' καὶ οἱ λοιποὶ συ-
	ΝΟΛΕΙΤΑΙΑΧΑΙΜΕ	νο[δ]εῖται Ἀχαιμ[έ]-
	ΝΗΝΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ	νην Ἀγαθοκλέους
10	ΜΗΗΜΗΣ ΧΑΡΙΝ	μνήμης χάριν.

Var. lect. V. 2 extr. ΜΗ, v. 3 extr. ΓΑΘ, v. 8 extr. ΜΕ edd., v. 8 ΔΕΙ, v. 9 ΓΑΤΟ (hoc typothetae, ut videtur, errore) Jurg. Vs. 5 med. ΔΟΝ vitiosum in lapide est.

Achaemeni mortuo monumentum positum est sumptibus conlegii, cuius is fuit sodalis. Conlegia ad colendos deos instituta Panticapaei similia videntur fuisse Tanaiticis, quorum titulos permultos aetas tulit (v. infra in p. IV). Conlegia dicebantur σύνοδοι s. διάσοι, sodales eorum συνοδεῖται sive διασεῖται (n° 19. 63); magistratus praeter sacerdotem memorantur hi: συναγωγός, qui communium epularum praeses videtur fuisse (cf. P. Foucart, *Des associa-*

ions relig. chez les Grecs, Par. 1873, p. 242), φιλάγαθος eiusque socius παραφιλάγαθος, πραγματᾶς qui alibi dicitur γραμματεὺς, fortasse etiam γυμνασιάρχης et νεανισκάρχης (ut Tanaide), si eisdem conlegiis adscribere licet titulum 58. Quos deos Panticapaei coluerint sodales, non constat; nisi quod in tit. 19 pro regiae domus salute Veneri Coelesti donarium posuerunt. De conlegiis Tanaiticis nuper egit I. Pomialovski act. VI congressus archaeol. Odessitani v. II pp. 24—28.

Переводъ. Сходъ, имѣющій во главѣ сводителя Минія Миніева, добролюба Коссуса Аполлонидова, товарища его Евмаха Евмахова и остальные члены схода [поставили] Ахэмена Агаѳоклова ради памяти.

61. Pila lapidis calcarii integra, a. 2,12 m., l. 0,58, cr. 0,16, superne ornata aetomate sex rosis instructo, sub quo sculptus est iuvenis chlamyde amictus, stans laevo cubito columnae imposito, gladio cinctus; ante iuvenem sculpta est hasta terrae infixā scuto adposito. Sub anaglypho titulus est grandibus litteris incisus, sub titulo caput humanum, cuius nasus phalli formam habet. Edidd. L. Stephani, *Compte-rendu* p. 1876 pag. 214 cum delineatione ligno incisa, et L. Jurgiewicz act. soc. Odess. v. X p. 12 item cum delineatione in tab. I.

Hic lapis una cum eo qui proxime subsequitur reperti sunt m. Maio a. 1875 in sepulcro tumuli cuiusdam siti in clivo septentrionali Mithridatis montis, servantur in tumulo regio. Exscripsi.

1	Η ΕΥΝΟΔΟΕΗ ΠΕ	Ἡ σύνοδος ἡ πε-
	ΡΙΙΕΡΕΑΝΚΑΛΟΥΝ	ρι ἱερέαν Καλοῦν
	ΚΑΙ ΕΥΝΑΓΩΓΟΝ	καὶ συναγωγὸν
	ΧΡΥΣΗΝ ΚΑΙ ΦΙΛΑΓΑ-	Χρύσην καὶ φιλάγα-
5	ΘΟΝ ΤΡΥΦΩΝΑ ΚΑΙ ΠΑ-	θὸν Τρύφωνα καὶ πα-
	ΡΑΦΙΛΑΓΑΘΟΝ ΒΑΣΙΛΕ-	ραφιλάγαθον Βασιλε-
	ΙΔΗΝ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑΝ ΠΑ-	ίδην καὶ πραγματᾶν Πά-
	ΤΕΙΝ ΜΑΣΤΟΥ Β' ΜΝΗ-	τειν Μαστοῦ(ν) β' μνή-
9	ΕΙΛ ΜΗΕΧΑΡΙΝ	μης χάριν.
	Τ	

Var. lect. V. 2 in. PHE edd., v. 4: ΓΗΝ Jurg., v. 6: OON Jurg., extr. ΙΑΕ St., vs. 8: ΜΑΣΤΟΥ Jurg., v. 9 in. Λ ΜΗΕ Jurg. Litterae quae leguntur v. 9 ad sinistram et littera Τ vs. 10 (ab edd. non enotata) ad titulum non pertinent.

Hic titulus et is qui proxime subsequitur in memoriam eiusdem viri fuerunt positi a duobus conlegiis, quorum ille sodalis fuit.

Переводъ. Сходъ, имѣющій во главѣ жреца Калуса, сводителя Хриса, добролюба Трифона, товарища его Василяда и дѣлопроизводителя Патиса, [поставилъ] Маста Мастова на память.

62. Pila lapidis calcarii integra, a. 2,12 m., l. 0,52, cr. 0,25, superne ornata aetomatis duobus cum rosis sex; infra repraesentatus est iuvenis chlamyde amictus, stans laevo cubito columnae imposito; ante eum pendet pharetra sagittis impleta. Sub anaglypho incisus est titulus litteris grandibus (a. c. 0,05), sed aliquot locis iam oblitteratis. Edidd. Stephani et Jurgiewicz una cum titulo qui proxime praecedit.

De loco ubi lapis repertus sit et hodie conservetur v. ad titulum proxime praecedentem. Exscripsi.

1		ΗCΥΝΟΔ . CΗΠΕ	
		ΡΙΗΡΕΑΝΤΑΓΑ	
		ΘΟΝΚΑΙ . . ΝΑΓΩΓ	
		ΟΝΜ . ΚΑΝΚΑΙΦΙΛΑ	
5		ΓΑΘΟΝΕΥΡΗΜΩΝΑ	
		ΚΑΙΠΑΡΑΦΙΛΑΓΑΘΟ	
		ΝΗΛΙΝΚΑΙΠΡΑΓΜΑ	
		ΤΑΝΦΑΡΝΑΚΗΝΜΑ	
		CΤCΥΝΜΑΣΤΟΥ	
10		ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ ?	

Ἡ σύνοδος ἡ πε-
ρι ἡρέαν [Πα]ντάγα-
θον καὶ [συ]ναγω-
γὴν Μ[ι]χαν καὶ φιλά-
γαθον Εὐρήμωνα
καὶ παραφιλάγαθο-
ν Ἡλιν καὶ πραγμα-
τῶν Φαρνάκην Μα-
στοῦν Μαστοῦ
μνήμης χάριν.

Var. lect. V. 1 in. ΗΕ St., tum ΔΟΥC edd., v. 2 med. ΓΑΝΙΑ Jurg., v. 3: ΚΑΙC . ΝΑ St., ΚΑΙCΥΝΑ Jurg., v. 4: ΜΙΚΑΝ edd., v. 5 extr. ΝΑ Jurg., v. 7 extr. ΠΡΑΙΜΑ Jurg. Cf. titulum qui proxime praecedit.

Переводъ. Сходъ, имѣющій во главѣ жреца Пантагаа, сводителя Мика, добролюба Евримона, товарища его Илія и дѣлопроизводителя Фарнака, [поставилъ] Маста Мастога на память.

63. Tabula lapidis calcarii a. 1,19 m., l. 0,55, cr. 0,14, superne fracta ita, ut anaglyphum, quo erat ornata, prorsus deperiret. Titulus litteris c. 0,033 m. altis inter lineolas satis neglegenter exaratus est. Infra titulum principalem (a) duo versus (b) inscite admodum et neglegenter alia manu additi sunt.

Lapis m. Martio a. 1881 in tumulo quodam repertus prope oppidum Kertsch, ad viam quae in vicum Bulganak dictum ducit, in horto Juriewiczii cuiusdam civis Kertschensis, Mosquae exstat in museo historico. Exscripsi.

(Textum vide p. 61.)

Lapis videtur primitus in Logonis memoriam fuisse scriptus, posterioribus vero temporibus Heuremonis sepulcro impositus. Locutio quae est ὁ δεῖνα τῶν τοῦ δεῖνος, h. e. *unus e gente alicuius*, redit in tit. 67.

1 . Ο Γ Ω Ν Α Ρ Ο Δ Ο Ν Ο Σ Η Σ Υ Ν Ο
 Δ Ο Σ Η Π Ε Ρ Ι Σ Υ Ν Α Γ Ω Γ Ο Ν Τ Ρ Υ
 α. Φ Ω Ν Α Β Κ Α Ι Φ Ι Λ Α Τ Α Θ Ο Ν Κ Ε Σ Σ Τ Ι
 Ο Ν Β Α Κ Χ Ι Ο Υ Κ Λ Ι Π Ρ Α Τ Α Ν Λ Ι Τ Ω
 β. Ν Α Κ Α Ι Ο Ι Λ Ο Ι Π Ο Ι Θ Ε Ι Α Σ Ε Ι Τ Α Ι Α Ν Ε Σ Τ Η
 Σ Α Ν Μ Η Μ Η Σ Χ Α Ρ Ι Ν
 β. Ε Υ Ρ Η Μ Ω Ν Τ Ω Ν
 Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Δ Ο Υ

- 1 [Λ]όγωνα Ῥόδ(ω)νος ἡ σύνο-
 δος ἡ περὶ συναγωγὸν Τρύ-
 φωνα β' καὶ φιλά[γ]αθον Κέσσι-
 ον Βακχίου κ[α]ὶ πρα(γμα)τῶν [Ἀρά]τω-
 5 να καὶ οἱ λοιποὶ δεικνύεται ἀνέστη-
 σαν μνήμης χάριν.

Εὐρήμων τῶν
 Ἡρακλείδου.

Переводъ. α. Логона Родонова сходъ, имѣющій во главѣ сводителя Трифона Трифонова, добро-
 люба Кестія Вакхіева и дѣлопроизводителя Аратона и остальные еіаситы поставили на память. β. Евримонъ
 изъ рода Ираклида.

64. Tabula lapidis calcarii infra fracta, sine ullo ornamento, a. ad dextram 0,60 m.,
 l. 0,53, cr. 0,18. Titulus perquam est detritus (litt. a. 0,03).

* Exscripsi in museo Kertschiensi a. 1883.

Η Σ Υ Ν Ο Δ Ο Σ Π . . Ι Σ Α Β
 Γ . Ω Ν Α Σ Υ Ι Λ Γ Ω Γ Ο Ν Κ . .
 Φ Ι Λ Α Γ Α Θ Ο Ο Ι Ο Ν Κ Α .
 Η Τ

Ἡ σύνοδος π[ερ]ὶ Σαβ-
 [βί]ωνα συ[να]γωγ[ό]ν κ[α]ὶ
 φ[ι]λάγαθον ἰον κα[ὶ]
 παραφιλάγαθον κ. τ. λ.

Переводъ. Сходъ, имѣющій во главѣ сводителя Саввіона, добролюба и товарища его

65. Tabula lapidis calcarii integra, a. 1,78 m., l. 0,54, cr. 0,19, superne ornata
 aetomate acroteriis et rosis quinque instructo. Infra in aedícula sculpti sunt satis rudi arte

equites duo dextrorsum conversi, alter integer, alter dimidia tantum parte ex aedícula appa-
rens; uterque chlamyde et braciis vestitus est, prior sica et pharetra armatus. Sub anaglypho
titulus est litteris grandibus (a. 0,045 m.) et ornatissimis incisus. Edid. Aschik R. Bospor.
v. II p. 66 n° 21 et tab. XV. Cf. etiam Antt. Bospor. Cimm. v. I p. 6.

* Petropoli exscripsi in museo Imperiali.

ΔΑΦΝΕΨΥΧΑΡΙΩΝΟΣ	Δάφνε Ψυχάρωνος
ΕΠΙΤΗΣΑΥΛΗΣ	ἐπὶ τῆς αὐλῆς,
ΧΑΙΡΕ	χαίρε.
ΟΙΣΥΝΟΔΕΙΤΑΙ	Οἱ συνοδεῖται.

Explicatio, quae data est Antt. Bospor. Cimm. l. c., multum a vero aberrat¹⁾. Ἐπὶ τῆς
αὐλῆς sine dubio magistratum hic significat, ut in tit. 48; οἱ συνοδεῖται sunt sodales conlegii,
qui Daphno mortuo monumentum sepulcrum suis sumptibus posuerunt; subaudiendum igitur
est ἀνέστησαν τὴν στήλην μνήμης χάριν vel simile quid, ut in titulis proxime praegressis.

Переводъ. Дафнъ Психарионовъ, управляющій царскимъ дворомъ, прощай. Сочлены общества.

b. Tituli communes complurium personarum.

66. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,93 m., l. 0,40, cr. 0,13, ornata anaglypho.
Supra est aetoma acroteriis et rosa instructum, pilis impositum, inter quas mulier reprae-
sentata est sellae insidens, utrimque adstantibus puellis. Infra est titulus bene etiam nunc
conservatus (litt. a. 0,015—0,02).

Lapis m. Februario a. 1885 in aula domus Io. Jegorovii civis Kertschiensis in subur-
bio Glinitsche dicto casu repertus servatur in museo Kertschiensi. Anaglyphum descripsi
ad Grossii delineationem, titulum exscripsi ex ectypo in tabulario Consilii archaeologici.

1	ΔΑΣΧΑΣΜΗΤΗΡΘΕΟ	Δασχάς μήτηρ Θεο-
	ΜΝΗΣΤΟΥΚΑΙΚΑΛΛΙ	μνήστου καὶ Καλλι-
	ΠΟΛΙΣΚΑΙΧΡΥΣΙΟΝ	πολις καὶ Χρύσιον
	ΚΑΙΘΗΒΑΙΣΘΕΟΜΝΗΣ	καὶ Θεβαῖς Θεομνήσ-
5	ΤΟΥ ΧΑΙΡΕΤΕ	του, χαίρετε.

Δασχάς nomen casu vocativo exstat in tit. 226. Titulum Romanae aetatis esse docet
litteratura.

1) «Daphnos, fils de Psycharion, salut à toi en ton
logis! — Les compagnons de voyage (ont érigé ce monu-
ment). — L'épithaphe compare donc la vie à un voyage,
la mort à une arrivée chez soi après une longue route.

C'est pour cela que les survivants, qui ont fait ériger le
monument et adressent la salutation au mort, s'appellent
«les compagnons de voyage»; c'est pour cela encore qu'ils
félicitent Daphnos de son retour chez lui.

67. Cippus modicae altitudinis inter v. 5 et 6 fractus. Ed. ex schedis alienis Fr. Graefe, Inscr. aliquot Graecae p. 14; inde rep. R. Klotz in *Neue Jahrb. für Philol. und Pädag.* v. 36 (a. 1842) p. 223, et Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1003 n° 2110 c.

Lapis a. 1840 in Panticapaei vicinia (cf. Graef. p. 5) repertus postea videtur periisse. Graefii exemplum repeto.

1	ANTIGENHE	Ἀντιγένης
	ΤΩΝΕΥΙΟΥ	τῶν Εὐίου
	ΕΥΤΥΧΕΙΔΟΥ	Εὐτυχεῖδ[η]
	ΠΑΤΡΙΚΑΙΘΕ	πατρὶ καὶ Θε-
5	ONEINMH	ονείνῃ μη-
	ΙΡΙΚΑΙΕΥΙΙ	[τ]ρί καὶ Εὐ[τυ]-
	ΧΕΙΔΟΥΤΕ	χεῖδ[η] τέ-
	ΚΝΩΑΝΕΙΓΙ	κνω ἀνέ[στη]-
	PENTHNETH.	σ]εν τὴν στή-
10	ΔΗΝΜΝΗΜΗΕ	[λ]ήν μνήμης
	ΧΑΡΙΝ	χάριν.

Inclinatis litteris vv. 9 et 10 ea imprimenda curasse videtur Graefius, quae in lapide obscura fuisse notata erant, ut in tit. 197. Ceterum apographo, quod habebat, ipsum eum fuisse diffisum apparet ex eis, quae ad titulum explicandum proposuit: «Quo iure, inquit, haec ex lapide ita et delineari et describi potuerint, auctoritas sit penes eum, qui haec dedit. Manifestum enim bis legendum Εὐτυχεῖδῃ pro Εὐτυχείδου, quod primo loco ne cogitari quidem potest, altero autem, si verum esset, contortissimam explicationem postularet. Simplicissimum et, nisi fallor, verissimum est Antigenem Eutychidae patri, Theoninae matri et Eutychidae filio, ab avo, ut mos erat, v. *Charicl.* I p. 24, ita vocato, monumentum excitasse. Sed quomodo in duobus his locis, vv. 5 et 7, dativum Η — iota dativi solet omitti — in ΟΥ corrumpi potuerit, non exputo. Neque de ita barbara horum nomium flexione cogitari potest, ut genitivum cum dativo confusum, quod in linguis degenerantibus fieri amat, facile existimes, quamquam seriore aetate litterae tituli satis produnt». De v. 2 nihil certi proferre se posse idem ultro professus est: posse de illustri aliquo avo aut proavo, posse de Deo cogitari, cui cum aliis addictus esset Antigenes; sed sana esse sine dubio. Boeckhius cum v. 2 patris nomen latere putaret, restituit [τῷ δαδν] Εὐτυχείδου; sed ego priori potius editori adstipulor sana esse quae scripta sunt v. 2 nomenque avi alicuius continere, quoniam hodie alterum eiusdem dicendi generis exemplum exstat in tit. 63. Vv. 8—9 Gr. et B. habent ἀν[ήγε]ρεν, pro quo usitatius verbum reposui.

Переводъ. Антигенъ изъ рода Еввіа Евтихиду отцу, Θεонинѣ матери и Евтихиду сыну поставилъ этотъ столпъ на память.

68. Tabula lapidis calcarii supra aetomate ornata, infra fracta, alta nunc quidem 0,50 m., l. 0,48, cr. 0,16. Titulus est integer lectuque facillimus (litt. a. circa 0,02). Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1868 p. 117.

Lapis m. Ianuario a. 1867 in sepulcro quodam repertus in ea parte Mithridatis montis, quae est inter meridiem et occidentem, servatur hodie in tumulo regio. Exscripsi et ectypum sumpsit.

ΙΟΝΙΗΑΓΑΘΩΝΟΣΕΓΥΝΗ
ΑΓΑΘΩΝΚΟΛΛΙΟΣ
ΕΥΓΟΡΙΑΑΓΑΘΩΝΟΣ

Ἰωνίη Ἀγάθωνος γυνή.
Ἀγάθων Κόλλιος.
Εὐπορία Ἀγάθωνος.

Var. lect. V. 1 extr. ΓΙΝΗ, v. 2: ΚΟΛΛΙΟΣ = Κόλα[χ]ος, v. 3: ΕΥΓΟΡΙΑ Stephani.

Titulus tertio a. Chr. saeculo certe non recentior, fortasse etiam antiquior. De forma litterae Ω cf. vol. I p. 40. Κόλλιος nomen virile redit in tit. 246.

69. Tabula integra lapidis calcarii superne epistylia ornata, a. 0,44 m., l. 0,22, cr. 0,09. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1874 pag. 108 n° 3.

Lapis a. 1873 repertus dans un tumulus situé non loin de la caserne de détention, à droite, c.-à-d. au nord-ouest du chemin, qui mène au village de Hadgi-Mouschkai (v. *Compte-rendu* p. 1873 pag. XV) exstat in tumulo regio. Contuli.

ΠΑΡΜΕΝΩΝ
ΑΓΡΩΝ
ΙΩΓΕΝΗΣ
ΙΩΠΥΡΟ

Παρμένων,
Ἀγρων,
Ζωγένης
Ζωπύρο(υ).

Quod Stephanus dixit titulum Romanae aetatis esse probabile sibi videri, multum a vero aberravit: nam et litteratura et Ω v. 4 pro ΟΥ scriptum tempora indicant saeculo IV a. Chr. non recentiora. Tertium nomen idem nescio qua de causa mutavit in [Σ]ωγένης.

70. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,645 m., l. 0,33, anaglypho ornata, quod repraesentat mulierem iuvenemque et puerum stantes facie conversa ad spectantem. Supra nec epistylum est nec fastigium, id quod in monumentis aetatis Romanae admodum raro occurrit. Coloris rubri et caerulei vestigia antiqua in lapide vidit Stephanus. Edidd. Aschik in libello, cuius titulus est «Horae otiosae» (*Ύασι docyna*, Od. 1851) p. 179 et tab. G n° 17. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XLV.

Lapis a. 1850 exeunte prope oppidum Kertsch repertus loco Glinistsche dicto (in eodem tumulo, ubi statuæ notissimæ erant effossæ) exstat nunc Petropoli in museo Imperiali. Exscripsi.

ΠΟΘΟΥΣΑ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΕΡΩΣ ΕΡΜΟΓΕΝΟΥ
ΧΑΡΕΤΕ

Ποθοῦσα Ἀπολλωνίου,
Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου,
Ἔρως Ἑρμογένου,
χα(ι)ρετε.

V. 4 erravit lapicida. Titulus est Romanae aetatis.

71. Tabula lapidis calcarii integra, a. 1,42 m., l. 0,58, superne ornata aetomate acroteriis et rosis duabus instructo. Infra sculptus est vir barbatus alto toro insidens, ante quem mensa humilis stat vasibus impositis, quæ puerulus a dextra adstans vino implet. Alter vir item barbatus toro adstat laeva scutum tenens, dextra lanceas duas; ad sinistram in angulo alter stat puerulus. Infra est titulus grandibus litteris diligenter inscriptus optimeque conservatus. Edidd. Aschik R. Bosp. v. II p. 67 n° 25; Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XXXV.

*Petropoli exscripsi in museo Imperiali.

ΤΙΡΑΝΙΕ ΚΑΙ ΥΙΕ
ΑΡΙΑΡΑΘ(Η) ΚΑΙ ΒΟΣΤΑ
ΓΩΝ ΧΑΙΡΑΙΤΕ

Τιράνιε καὶ υἱὲ
Ἀριαράθ(η) καὶ Βοστά-
γων, χαίρ(ε)τε.

Varia lectio nulla est. Errores orthographici, qui in lapide sunt, ex prava pronuntiatione explicantur et tituli aetatem satis recentem produnt, saeculo II p. Chr. utique non antiquiorem.

72. Tabula lapidis calcarii integra, a. 1,31 m., l. 0,60, cr. 0,11, infra desinens in spinam basi infigendam, supra ornata aetomate acroteriis et rosis tribus instructo. Sub aetomate in aedícula sculpta est mulier sellae insidens facie ad spectantem conversa, pedibus impositis subsellio; ad sinistram eius stant facie item conversa ad spectantem mulier vas tenens et viri tres; super his in subsellio vir et mulier dextras iungunt. Infra est inscriptio aetatis Romanae optime servata (litt. a. 0,025 — 0,04).

Lapis m. Novembri a. 1885 in aula domus cuiusdam in oppido Kertsch (plateae Instituti № 454) casu effossus exstat ibidem in museo. Exscripsi ex Grossii ectypo et delineatione, quæ servantur in tabulario Consilii archaeologici.

ΦΑΝΝΑ ΚΑΙ ΠΑΓΝΑ
ΥΙΟΙΞΕΝΩΝΟΣΚΑΙ
ΓΥΝΗΦΕΞΕΩΤΕΡΑ
ΧΑΙΡΕ ΤΕ

Φάννα και Παπία
υιοι Ξένωνος και
γυνή Φ(ι)λωτέρα,
χαίρετε.

Primitus lapidi duo tantum nomina erant inscripta: Φάννα και Παπία | υιοι Ξένωνος | χαίρετε; postea, matre eorum mortua, alius lapicida adscripsit και γυνή Φιλωτέρα χαίρετε, v. 3 voce χαίρετε non erasa. Litterae α forma in titulo primitus scripto est Α, in posteriore Α. Cf. similem correctionem in titulo Attico edito in *Sitzungsber. d. Berl. Akad.* a. 1888 p. 245 n° 22.

73. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,87 m., l. 0,40, cr. 0,10. Supra fastigium est tribus rosis ornatum; sub fastigio sculpti sunt vir longo himatio amictus et iuvenis chitone indutus, dextras iungentes; post iuvenem mulier stat, in angulis utrimque infantes. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae laesus a parte dextra (litt. a. 0,02). Ed. Stephani, *Compte-rendu p.* 1867 pag. 203.

Lapis m. Decembri a. 1866 in sepulcro quodam in meridionali parte collis pyramidalis qui dicitur in Mithridatis monte repertus (cf. *Compte-rendu p.* 1866 p. XII) exstat nunc in tumulo regio. Exscripsi.

ΦΑΝΝΑΣ ΟΡΟΦ
ΝΟΥΚΑΙΦΑΝΝΑΣΒ
ΟΥΣ ΚΑΙΖΟΒΗΝΓΥΝΗ
ΝΑ ΧΑΙΡΕΤΕ

Φάννας Ὀροφ[έρ]-
νου και Φάννας Β . . .
ους και Ζόβην γυνή [Φάν]-
να, χαίρετε.

Var. lect. Vs. 1 extr. Φ . . , v. 2 extr. Β↓ Stephani. Vs. 3—4 litterae ΓΥΝΗ//ΝΑ alia manu sunt additae.

74. Tabula lapidis calcarii integra, a. 1,02 m., l. 0,58, cr. 0,20. Sub aetomate acroteriis et rosis tribus ornato exstat anaglyphum, quo repraesentantur vir barbatus himatio amictus et iuvenis chitone et chlamyde indutus, in aedicula stantes iunctis dextris; ab altera iuvenis parte mulier adstat longo vestitu, post mulierem puellula. Infra est inscriptio Romanae aetatis optime adhuc conservata. Ed. Stephani, *Compte-rendu p.* 1864 pag. 242.

Lapis m. Novembri a. 1863 in tumulo quodam in litore freti Kertschiensis sito repertus (cf. *Compte-rendu p.* 1863 pag. XIII) exstat in tumulo regio. Exscripsi.

ΦΑΡΝΑΚΗΚΑΙΥΙΕΦΑΡ
ΝΑΚΗ
ΚΟΥΛΙΑΓΥΝΗΗΡΑ
ΚΛΕΙΔΟΥΧΑΙΡΕΤΕ

Φαρνάκη και υιὲ Φαρ|νάκη,
Κουλία γυνή Ἡρα|κλείδου,
χαίρετε.

Stephanus cum hunc titulum ederet, v. 3 restituit [Ἰ]ουλία; sed aliquot annis post reperto titulo, in quo idem mulieris nomen rediit, nihil hic fuisse mutandum concessit (v. *Compte-rendu* p. 1870—71 pag. 276).

75. Tabula lapidis calcarii ab angulo sinistro superiore paululum fracta, a. 0,73 m., l. 0,55, cr. 0,17. Ornata est anaglypho, quo repraesentatur eques conversus ad sinistram spectanti, chlamyde amictus, gladio et pharetra armatus lateri sinistro adstrictis; pone alterius equitis dimidia pars minore modulo sculpta est. Infra est inscriptio Romanae aetatis satis diligenter exarata litteris 0,03 altis.

Lapis in oppido Kertsch repertus in domo civis Constantini Sinoplae, cum cavea foderetur, ibidem servatur. Exscripsi a. 1883.

ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΕ ΜΗΤΡΟΦΙΛΟΥΚΑΙΥΙΕ ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΕ ΧΑΙΡΕΤΕ

Ἀνθεστήριε | Μητροφίλου
 καὶ υἱὲ | Ἀριστόμαχε,
 χαίρετε.

76. Tabula lapidis calcarii superne fracta, a. 0,97 m., l. 0,70, cr. 0,13. Inest anaglyphum rudi manu sculptum, repraesentans duos equites Scythice vestitos, quorum alter stat loco excelso. Sub anaglypho est titulus vitiose scriptus. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1873 pag. 60 n° 5.

Lapis a. 1872 in Mithridatis monte repertus exstat in tumulo regio. Exscripsi.

ΑΠΩΛΩΔΩΡΕΥΕΑΠΩΛΩΝΙΟΥ ΚΑΙΚΟΤΙΩΝΥΕΚΟΤΤΙΩΝΟΣ ΧΑΙΡΕΤΕ

Ἀπ(ολλό)δωρε υἱὲ Ἀπ(ολ)λωνίου
 καὶ Κοτίων υἱὲ Κοττίωνος,
 χαίρετε.

Var. lect. Pro υἱὲ utrobique ΥC legit St., quasi terminationem nominum propriorum (Ἀπωλωδωρεὺς et Κωτίωνος). Titulus tertio p. Chr. saeculo non antiquior.

77. Tabula lapidis calcarii superne fracta, a. ut nunc est 0,77 m., l. 0,52, cr. 0,13. Ex anaglypho, quo superior tabulae pars erat ornata, hodie non supersunt nisi quattuor pedes humani. Ed. Stephani, *Compte rendu* p. 1867 pag. 201.

Lapis m. Aprili a. 1866 in tumulo quodam in clivo septentrionali Mithridatis montis repertus servatur in tumulo regio. Exscripsi.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΕ ΚΑΙ
ΠΑΡΘΕΝΟΚΛΗΥΙΟΙ ΗΖ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Ἀπολλώνιε καὶ
Παρθενοκλῆ υἱοὶ Ἡζ[οῦ],
[χ]αίρετε.

Var. lect. Vs. 1 med. ΛΟ, v. 2 extr. ΟΙΗ, v. 3 in. Χ Stephani. Titulus proxime praecedenti aetate subpar.

78. «Stelè of calcareous stone. Height, 2 ft. 11³/₄ in.; breadth, 1 ft. 8³/₄ in. Above the inscription is a relief representing a distyle heroon in which is a male figure, draped and bearded, standing on the right and joining his right hand with that of a youth wearing a chiton and chlamys, who stands on the left». (Newton). Edidd. Aschik R. Bospor. v. II p. 64 n° 17. Becker Propyl. γ. III p. 358. Newton Inscr. mus. Brit. p. II n° CLXXXIV.

Lapis a. 1856 e museo Kertschiensi (ubi Beckerus eum transcripserat aestate a. 1852) transportatus est in museum Britannicum, ubi hodie exstat (cf. ad № 54).

ΒΑΧΧΙΕ ΒΑΓΕΟΣ
ΚΑΙ ΥΙΕ ΒΑΧΧΙΕ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Βάχχιε Βαγέος
καὶ υἱὲ Βάχχιε,
χαίρετε.

Var. lect. Asch. titulum duobus versibus disposuit non recte; Beck. habet A. Titulus est aetatis Romanae.

79. Tabula lapidis calcarii a. 0,58 m., l. 0,40. Supra ornata est fastigio tribus rosis instructo; fastigium pilis sustinetur, intra quas ad dextram spectanti mulier sculpta est stans, sinistra manu genae admota, dextra cubitum sinistrum sustinente; ad sinistram spectanti stat puer, inter mulierem et puerum alii pueruli duo altae basi sunt impositi facie conversa ad spectantem. Infra est inscriptio admodum neglegenter exarata litteris 0,02 altis. Ed. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II tit. L.

* Exscripsi Petropoli in museo Imperiali, quo lapis e museo Kertschiensi translatus est.

ΔΙΟΦΑΤΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛ
ΕΡΩΣ ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΧΕΡΕ

Διόφα(ν)τος καὶ Φιλ-
έρως Τιμοθέου. Χ(ατ)ρε.

Errores orthographici et litteratura tituli aetatem satis recentem produunt.

80. Tabula lapidis calcarii integra, a. 1,13 m., l. 0,555. Ornata est aetomate acroteriis et rosis duabus instructo, sub quo sculpti sunt duo equites se invicem inspicientes,

arcubus et pharetris armati. Infra est inscriptio inter lineolas satis diligenter exarata litteris 0,037 altis. Edidd. Aschik R. Bospor. v. II p. 69 n° 36. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XLI.

* Petropoli exscripsi in museo Imperiali.

ΕΣΚΙΝΗ ΚΑΙ ΑΡΧΙΑ ΥΙΟΙ ΣΑΒΒΙΩΝΟΣ ΧΑΙΡΕΤΕ

Ἑσκίνη καὶ Ἀρχία
υἱοὶ Σαββίωνος,
χαίρετε.

Var. lect. V. 1 in. ΕΣΙΥΝΗ, v. 2: ΣΑΠΠΙΟΝΟΣ Asch., qui etiam ultimam vocem eodem versu posuit.

Ἑσκίνη pro Αἰσχίνη secundum pronuntiationem scriptum esse viderunt editores.

81. Lapis sepulcralis figuris ornatus. Ed. anonymus quidam in Ephem. Odess. a. 1833 n° 37 (inde rep. Muralt in *Bulletin hist.-phil. de l'Acad. de St.-Petersbourg* v. II p. 85).

Lapis m. Aprili a. 1833 in tumulo quodam prope oppidum Kertsch una cum tit. 216 repertus postea videtur periisse. Repeto exemplum in Ephem. Odess. editum.

ΖΩΣΗΜΕ ΕΡΜΑ ΧΑΙΡΕΤΕ

Ζώσ[ι]με, Ἑρμᾶ, χαίρετε.

82. Tabula lapidis calcarii superne fracta, alta nunc quidem 0,75 m., l. 0,54, cr. 0,21. Inest anaglyphum rude, quo repraesentatur iuvenis dextra hastam tenens. Infra est inscriptio, cuius litteratura aetatem Romanam prodit.

Rep. in Mithridatis monte m. Martio a. 1882. Exscripsi in museo Kertschiensi.

ΖΩCΙΜΟC ΟΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΟΥ ΙΟC ΖΩCΙΜΟC ΧΑΙΡΕΙΝ

Ζώσιμος ὁ πατήρ καὶ ὁ
υἱὸς Ζώσιμος.
Χαίρειν.

83. Tabula lapidis calcarii supra et infra mutilata, a. nunc quidem 0,82 m., l. 0,57, cr. 0,14. Ex anaglypho, quo tabula erat ornata, non supersunt nisi pars equitis dextrorsum conversi et puer ante equitem stans. Sub anaglypho est titulus integer, diligentissime incisus. Ed. Stephani, *Compte-rendu p.* 1867 pag. 201.

Lapis m. Aprili a. 1866 in tumulo quodam in clivo septentrionali Mithridatis montis repertus exstat nunc in tumulo regio. Contuli.

ΘΕΟΦΙΛΕ ΚΑΛΛΙΓΕΝΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΓΕΝΗΥΙΕ ΔΙΟΝΟΙΣΙΟΥΧΑΙΡΕΤΑΙ

Θεόφιλε Καλλιγένου
 καὶ Καλλιγένη υἱὲ
 Διον(υ)σίου, χαίρετ(ε).

Et litteratura tituli et errores orthographici aetatem satis recentem produnt.

84. «Une pierre... sans fronton, représente un homme à cheval dirigé de gauche à droite, tenant le frein et ayant un grand carquois suspendu au côté droit: derrière de lui on voit un homme monté aussi à cheval. Ce dernier groupe est placé sur un cippe et a des proportions plus petites que le premier. Dessous le bas-relief on trouve l'inscription suivante». Koehler *De ins. et cursu Achill.* p. 254 n. 812; inde sumpsit Boeckh *C. I. Gr.* II n° 2115, ex hoc rursus Aschik *R. Bospor. v.* II p. 63 n° 12.

Lapidem in vicinia Panticapaei repertum circa a. 1820 Koehlerus descripsit apud praefectum portus Burcanovski in oppido Kertsch. Hodie ubi sit, ignoratur. Sequor Koehleri exemplum.

ΚΟΝΣΤ ΩΙΚ . .
 ΜΥΡΜ
 ΑΝΕΣΤΗΣΕΝ ΖΩΤ

Κ[ω]νστ[αντί]ωι χ[αί]
 Μυρμ[ηκίωνι]
 ἀνέστησεν Ζώτ[ιχος].

Supplevit Koehlerus nisi quod Κονστ. reliquit, pro quo omega posui cum Boeckhio. Idem monuit *Myrmeciona* nomen habere a Myrmecio oppido prope Panticapaeum; conlato tamen n° 173 conici potest Μύρμ[ηχι] fuisse in lapide.

85. Tabula lapidis calcarii integra a. 1,73 m., l. 0,59, cr. 0,16. Superne ornata est aetomate cum rosis tribus, sub quo sculpti sunt equites duo arcubus et pharetris armati, invicem sese insipientes; post hos tertius eques minore modulo sculptus apparet. Romanae aetatis titulus sub anaglypho scriptus satis bene etiam nunc legitur. Ed. Stephani, *Comptendu p.* 1877 pag. 280.

Lapidem in vicinia oppidi Kertsch repertum ad montem Temir dictum museo Kertschiensi m. Augusto a. 1876 vendidit rusticus quidam. Exscripsi in tumulo regio.

ΜΑΚΑΡΗΣ ΜΟΟΤΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΔΩΡΟΣ ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΧΑΙΡΕΤΑΙ

Μακάρης Μοοτίου,
 Διονυσίδωρος Μακαρίου,
 χαίρετ(ε).

Var. lect. V. 1: ΜΑΚΑΡΙΗ ΜΟΜΟΙΟΥ (= Μάχαρ [Ν]ομο[θέτ]ου?). — V. 2 med. Δ . . . ΟΥ, v. 3: ΧΑ . . . ΤΑΙ Stephani.

Μακάρης videtur pro Μακάρης (= Μακάριος) scriptum esse.

86. Tabula lapidis calcarii superne fracta, a. ut nunc est 1,22 m., l. 0,44, cr. 0,10; infra est spina basi sive terrae infigenda. Titulus diligenter inscriptus bene etiam nunc legitur; litterae vv. 1—4 altae sunt 0,03, reliquorum circa 0,011.

Lapis m. Novembri a. 1884 a rustico Theophane Grigorasha in aula domus in suburbio oppidi Kertsch, quod dicitur Glinistsche, casu repertus exstat nunc Petropoli in museo Imperiali. Exscripsit Al. Stschukarew, cuius apographum ipse cum lapide contuli.

1	Μ Η Ν Ο Δ Ω Ρ Ε Κ Α Ι
	Η Λ Ι Ο Δ Ω Ρ Ε
	Ο Ι Η Λ Ι Ο Δ Ω Ρ Ο Υ
	Χ Α Ι Ρ Ε Τ Ε
5	Ω Θ Υ Γ Ε Μ Ο Ι Π Α Ρ Ο Δ Ε Ι Τ Α Λ Ο Γ Ν Φ Ι Λ Ο Σ Η Λ Ι Ο Δ Ω Ρ Ο Σ
	Ο Κ Τ Ω Κ Α Ι Δ Ε Χ Ε Τ Η Σ Π Α Τ Ρ Ο Σ Ε Χ Ω Ν Ο Ν Ο Μ Α
	Σ Υ Ν Τ Ω Ι Μ Η Ν Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Σ Ο Μ Ε Λ Λ Υ Μ Ε Ν Α Ι Ο Σ Α Δ Ε Λ Φ Ο Σ
	Κ Ε Κ Λ Ι Τ Α Ι Ε Ι Ν Α Ε Ι Δ Η Π Α Ν Τ Α Λ Α Χ Ω Ν Ε Λ Ε Ο Υ Φ Η Σ
	Α Ν Τ Ι Μ Ε Ν Ι Μ Ε Ρ Τ Ο Υ Θ Α Λ Α Μ Ο Υ Τ Α Φ Ο Ν Α Ν Τ Ι Δ Ε Ν Υ Μ
10	Σ Τ Η Λ Η Ν Α Ν Τ Ι Γ Α Μ Ο Υ Δ Α Ι Ν Ο Ν Α Χ Ο Σ Ε Ν Ε Τ Α Ι Σ
	Μ Α Τ Ε Ρ Α Τ Α Ν Δ Υ Σ Τ Α Ν Ο Ν Ο Δ Υ Ρ Ο Μ Α Ι Α Δ Υ Σ Ι Τ Ε Κ Ν Ο Ι Σ
	Θ Η Κ Ε Ν Α Ν Υ Μ Φ Ε Υ Τ Ο Ι Σ Χ Ι Ρ Α Σ Ε Π Ι Β Λ Ε Φ Α Ρ Α

V. 10 littera \square pro Γ vitiose scripta est in lapide.

1	Μηνόδωρε και Ἡλιόδωρε οἱ Ἡλιοδώρου, χαίρετε.
5	Ὡς ὑπ' ἐμοί, παροδεῖτα, λόγων φίλος Ἡλιόδωρος ὀκτωκαιδεχέτης, πατὴρ ἔχων ὄνομα· σὺν τῷ Μηνεόδωρος ὁ μελλυμέναιος ἀδελφός κέκλιται εἰν Ἀεῖδῃ, πάντα λαχὼν ἐλέου· ἀντὶ μὲν ἡμερτοῦ θαλάμου τάφον, ἀντὶ δὲ νύμφης στήλην, ἀντὶ γάμου δ' αἰνὸν ἄχος (γ)ενέταις.
10	Ματέρα τὰν δύστανον ὀδύρομαι, & δυσὶ τέκνοις θῆκεν ἀνυμφεύτοις χίρας ἐπὶ βλέφαρα.

ΩΘ pro ὦδε scriptum esse ante spiritum coniecit vir clarissimus A. Nauck conferri iubens formas quae sunt οὐδεῖς et μηδεῖς, aut C. I. Att. II, 2, n° 789 v. 24, ubi exstat οὐδ' οἱ ὀφθαλμοὶ πάρισιν. — Λόγοι sunt litterae; cf. quae de hac vocabuli significatione dixit

C. Lugebil in diario min. instr. publ. m. novembri a. 1880, cl. philol. p. 477. — V. 7 μελλομέναιος adiectivum lexicis addendum. V. 8 πάντα λαχὼν ἐλέου inusitate dictum. Dorica dialecto cur in fine tantum epigrammatis usus sit poeta, mirari sane licet; fortasse proprio ingenio destitutus epigramma e duobus alienis conflavit, quorum alterum fuit doricum. Aetas tituli accuratius definiri non potest; litteratura indicat tempora primo p. Chr. saeculo utique non antiquiora.

Переводъ. Минодоръ и Илюдоръ, сыновья Илюдора, прощайте. — Здѣсь подо мною, путникъ, восемнадцатилѣтній любитель слова Илюдоръ, соименный отцу. Съ нимъ братъ его Минодоръ, намѣревавшійся вступить въ бракъ, лежитъ въ Андѣ, получивъ на долю все достойное жалости: вмѣсто желаннаго брачнаго чертога — гробъ, вмѣсто невѣсты — надгробную плиту, вмѣсто брака — ужасное горе родителямъ. Сожалѣю я несчастную мать, которая своими руками закрыла глаза [дословно: возложила руки на глаза] двоимъ сыновьямъ, не познавшимъ брака.

87. Tabula lapidis calcarii, ut videtur, superne fracta. Ex anaglypho, quo ornata erat, supersunt pedes viri et pueri. Edidd. D. K[areischa] in Ephemer. Odess. a. 1833 № 16 litteris vulgaribus; inde sumpserunt: Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1004 № 1113 e; Aschik R. Bospor. v. II p. 63 № 11.

Lapis a. 1832 in tumulo quodam prope Mithridatis montem sito ad fossam, qua Panticapaeum antiquum cingebatur, una cum tit. 150 repertus postea videtur periisse. Descripsi ex delineatione servata in Olenini tabulario, quo uti Nic. I. f. Stoianovski vir excellentissimus humanissime mihi permisit.

ΦΙΛΩΤΑΙΣ ΚΑΙ ΥΙΟΣ ΦΙΛΩΗΔΗΣ ΧΑΙΡΕΤΕ	Φιλο[κλῆ]ς καὶ υἱὸς Φιλ[οκλ]ῆς, χαίρετε.

Var. lect. In exemplis editis v. 1 legitur ΤΑΗΣ, v. 2 med. ΛΟ. In nominibus restituendis Boeckhium secutus sum; v. 2 etiam Φιλ[οκλ]ῆδης conici potest.

88. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,89 m., l. 0,52, cr. 0,12. Sub aetomate tribus rosis ornato arcus sculpta est pilis suffulta, sub qua stant tres figurae viriles unaque muliebris facie ad spectantem conversa; duo viri dextras iungunt. Sub anaglypho est titulus Romanae aetatis pessime detritus. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1874 pag. 109 n° 6.

Lapis a. 1873 in clivo septentrionali scopuli pyramidalis in Mithridatis monte repertus exstat in tumulo regio. Exscripsi.

ΧΟΝΛΕ . . ΚΑΙ ΚΟCΣΑ Υ.ΟΙΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ	Χον[δ]ε[iv] καὶ Κοσσᾶ [υι]οι Ἀλεξάνδρου.

Var. lect. V. 1: ΚΑΙ Ο . . Α, v. 2 in. . . Ο . ΛΛΕ Stephani, qui virorum nomina restituere sane non potuit. Prius nomen restitui e tit. 92.

89. Tabula lapidis calcarii a parte superiore mutilata, a. ut nunc est 0,64 m., l. 0,49, cr. 0,11. Inerat anaglyphum, e quo supersunt partes inferiores (pectoribus tenus) duorum virorum intra pilas stantium, tunicis indutorum. Titulus anaglypho subscriptus a sinistra prorsus est detritus (litt. a. circa 0,03). Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1868 pag. 120 n° 9.

Rep. a. 1867 in sepulcro quodam in Mithridatis monte, servatur nunc in tumulo regio. Exscripsi et charta expressi.

ΕΝΑΚΕ ΚΑΙ ΦΑΝΝΗ
ΜΕΝΕΜΑΧΟΥ
ΧΑΙΡΕΤΕ

. ενακε και Φάννη
[uiot] Μενε[μ]άχου,
χαίρετε.

Var. lect. V. 1: ΑΙΕΠΗΦΑΝΝΗ, v. 2 med. ΝΑ Stephani, qui Ἐπηφάννη illud pro Ἐπίφανες scriptum putabat. Titulus est Romanae aetatis.

90. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,745 m., l. 0,53, superne ornata aetomate tribus rosis instructo. Sub aetomate anaglyphum est repraesentans virum et mulierem dextras iungentes, a dextra adstante puerulo. Sub anaglypho titulus est satis accurate incisus, sed temporis iniuria admodum laesus (litt. a. 0,025). Edidd. Aschik R. Bospor. v. II p. 71 № 44. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XLII.

*Exscripsi Petropoli in museo Imperiali, quo lapis e museo Kertschiensi translatus est a. 1853.

ΟΙ ΙΔΗΣ ΤΕΧΝΩ
ΙΑΤΗΡ ΔΕ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΡΩΤΟΣ
ΧΑΙΡΕΤΕ

. ο[ν]ίδης Τέχνω-
[νος, π]ατήρ δὲ Ἐρωτος, και
Ἀλέξανδρος Ἐρωτος,
χαίρετε.

Var. lect. V. 1: Ο . ΔΗΣΤΕ . ΝΩ . . legit, v. 3 primam litteram omisit Stephanus. Aschikiani exempli errores notare taedet.

Stephanus titulum ita restituendum proposuit: [Ἡ δεινα τοῦ δεινος γυνή, θυγ]άτηρ etc.; sed apparet v. 1 virile nomen positum esse et v. 2 in litteris quae sunt ΓΥΝΗΘΥΓ nullum esse locum, quoniam ibidem extremae litterae patris nominis erant scriptae; nam v. 1 extr. post Ω spatium est vacuum. Patet igitur sub lapide sepultos fuisse avum et nepotem, monumentum vero ab huius patre, illius filio positum fuisse. Tituli litteratura aetatem Romanam prodit.

91. Sine lapidis descriptione dedit Aschik R. Bospor. v. II p. 71 n° 42. Videtur periisse.

ΑΟΗΝΩΑΠΟΛΛΟ
ΕΡΜΗΣ

Ἀ(θ)ηνῶ Ἀπολλο[δῶρου]
Ἑρμῆς.

De veritate supplementi Aschikiani, quod adoptavi, licet sane dubitari.

92. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,67 m., l. 0,40. Ornata est rosis duabus et anaglypho, quod repraesentat virum et mulierem sub arcu stantes facie ad spectantem conversa. Infra est inscriptio Romanae aetatis satis diligenter inter lineolas exarata, sed hodie aliquantum laesa. Edidd. Aschik R. Bospor. v. II p. 69 n° 32. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XLIV.

* Exscripsi Petropoli in museo Imperiali.

ΒΑCΙΛΕΙ_ΗΥΙΕΧΟΝΔΕΙ
ΝΟCΚΑΙΟΥΓΑΤΗΡΜΑΚΑ
ΡΙΑ ΧΑΙΡΕΤΕ

Βασιλείδη υἱὲ Χονδεῖρος
καὶ θυγάτηρ Μακαρία,
χαίρετε.

Var. lect. Vs. 1 ΒΑCΙΛΕΙΔΗ Stephani. Aschikii exemplum erroribus scatet.

93. «Stelè of calcareous stone. Height, 2 ft. 6½ in.; breadth, 1 ft. 6¼ in. Above the inscription is a relief representing a distyle herōon, within which a male figure wearing a chiton and chlamys stands to the front, joining his right hand with that of a female figure, draped and veiled, who stands on the left turned towards him. On the right of the male figure stands a diminutive male figure. All the faces are destroyed». Newton, Inscr. mus. Brit. p. II n° CLXXXVI.

* Servatur in museo Britannico. Repeto exemplum Newtonianum, cuius litteratura tamen typis nostris adcurate reddi non potuit.

ΓΑΙΟΣ ΓΑΙΟΥ
ΚΑΙΜΗΤΗΡΒΑΣΙΛΙ...ΙΝΑ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Γάιος Γαίου
καὶ μήτηρ Βασίλ[η Μη]νᾶ (?),
χαίρετε

V. 2 Newton restituit Βασιλι[νδ]ῖνα, nescio quam recte. Βασίλης nomen redit in tit. 95.

94. Tabula lapidis calcarii supra epistylion ornata, infra fracta, altitudine, ubi est maxima, 0,77 m., latitudine (sub epistylion) 0,74, cr. 0,12. Titulus litteris maximis (a. circa 0,07 m.) et pulcherrimis inscriptus nusquam damnum tulit. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1873 pag. 58 n° 1.

Lapis a. 1872 in Mithridatis monte repertus exstat in tumulo regio. Contuli.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΗΣ	Διοσκορίδης
ΘΑΓΥΟΣ	Θάγυος.
ΘΕΟΜΝΗΣΤΗ	Θεομνήστη
ΔΙΩΝΟΣ	Δίωνος.

Titulum ad IV a. Chr. saeculum optimo iure rettulit Stephanus.

95. Tabula lapidis calcarii superne et inferne fracta, alta nunc quidem 0,71 m., l. 0,53, cr. 0,18. Ex anaglypho, quo ornata erat tabula, supersunt pars equitis ad dextram conversi, et a dextra pars figurae muliebris sellae insidentis pedibus subsellio impositis. Inter equitem et mulierem puella stat manibus vas tenens, facie ad spectantem conversa. Titulus Romanae aetatis litteris incisus est sub anaglypho. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1867 pag. 204.

Lapis a. 1866 in tumulo quodam prope Mithridatis montem repertus (cf. *Compte-rendu* p. 1866 pag. XII) nunc exstat in tumulo regio. Exscripsi.

ΗΛΙΕ . . ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ	Ἡλιε [υἱ] ἐ Ἐρωτος καὶ
ΚΑΙ ΜΑΜΗ ΒΑΣΙΛΗ	καὶ μάμη Βασίλη,
ΧΑΙΡΕΤΕ	χαίρετε.

Var. lect. V. 2 med. ΜΑΜΗ dedit St., minore illo Μ omisso.

96. «Stelè of calcareous stone, upper part wanting. Height, 2 ft. 7 in.; breadth, 2 ft. 3¾ in. Above the inscription is a banquet scene. On the couch reclines a draped figure holding a kantharos in the right hand. At the foot of the couch is a female figure, draped and seated in a chair with her feet on a footstool. The heads of both these figures are wanting; the seated figure is turned towards the reclining figure. In front of the couch is a three-legged table on which are two vases and a ladle, simpulum: to the right of this table is a diminutive male figure carrying a vase in his right hand, in his left a branch. On the left of the seated female figure stands a diminutive female figure draped and carrying a cista» (Newton). Edidd. Aschik, R. Bospor. v. II p. 70 n° 40. Newton, Inscr. mus. Brit. p. II n° CXCI.

ΙΣΙΓΟΝΗΓΥΝΗΗΡΑΚΛΙΔΟΥ
ΧΑΙΡΕ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗ Ε
ΧΑΙΡΕ

Ἰσιγόνη γυνή Ἡρακλίδου,
χαῖρε.
Ἡρακλείδῃ Ε,
χαῖρε.

Var. lect. Vs. 1: ΗΡΙΓΟΝΗΓΥΝΗΗΡΑΚΛΗΔΟΥ, v. 3: ΗΡΑΚΛΗΔΗΣ Aschik.

«Ε, line 3, is probably for γυνή β, 'second wife'». Newton. Nobis non est dubium, quin hoc signum, ut in aliis titulis permultis, patri nomen idem significat fuisse, quod filio (pro Ἡρακλείδῃ Ἡρακλείδου). Ita videtur monumentum matri et filio fuisse impositum.

97. Tabula lapidis calcarii supra anthemio et epistyllo ornata, infra fracta, a. nunc quidem 0,71 m., l. 0,35, cr. 0,13. Titulus litteris 0,03 altis diligenter inscriptus satis bene etiam nunc legitur.

Lapis in Mithridatis monte repertus exstat nunc in tumulo Melek-tschesmensi prope oppidum Kertsch. Descriptionem et ectypum chartaceum vere a. 1885 per A. M. f. Podschivalovium misit Pamphilov musei Kertschiensis custos.

ΤΙ Η ΒΟΛΑΣ
ΑΥΑΣΙΟΣ ΑΥΑΣΙΟΣ
ΥΝΗ ΥΙΟΣ
ΣΙΜΟΜΗΤΗΡ ΚΑΙ
ΑΔΕΛΦΕ[ΟΣ]

Ἰτίνη | Αὐάσιος | [γ]υνή,
Βόλας | Αὐάσιος | υἱός,
Σίμο(υ) μήτηρ καὶ
ἀδελφε[ός].

Titulus saeculo V a. Chr. exeunti non videtur recentior.

98. Tabula lapidis calcarii superne et inferne fracta, a. ut nunc est 0,35 m., l. 0,49, cr. 0,11. Ornata erat anaglypho, ex quo non supersunt nisi pedes mulieris et viri. Titulus Romanae aetatis litteris c. 0,03 altis inscriptus bene etiam nunc in ectypo dispicitur.

Rep. in Mithridatis monte exstat in tumulo Melek-tschesmensi. Descriptionem et ectypum per Podschivalovium misit Pamphilov a. 1885.

ΚΑΛΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΙ
ΟΥ ΚΑΙ ΓΥΝΗΙ
ΗΔΥΝ ΧΑΙΡΕΤΕ

Καλοῦ Ἀπολλωνίου
καὶ γυνή(ς) | Ἡδύν,
χαίρετε.

99. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,79 m., l. 0,49, cr. c. 0,18. Supra ornata est fastigio et rosis duabus; sub fastigio sculptus est iuvenis chlamyde indutus, equo insidens, qui ad dextram spectanti currit; ante equum mulier stat vestimentis circumvoluta, facie ad spectantem conversa; post equitem tertia figura apparet admodum parva. Et anaglyphum et titulus ei negligenter subscriptus temporis iniuria perquam sunt laesi. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1878/9 pag. 170.

Lapis a. 1877 in Mithridatis monte casu repertus exstat Mosquae in museo historico. Exscripsi.

ΚΑ ΓΕΝΗΚΑΙ ΧΑΡΜΟΣΥ ΝΗΙ ΧΑΙΡΕΤΕ	Κα[λλι]γένης και Χαρμοσύνη<ι>, χαίρετε.

Var. lect. Vs. 1 ΚΑ . ΕΝΗΚ = Κα[γ]ένης habet Stephanus. In lapide Γ littera etiam nunc servata est; inter eam et Α litteram duae videntur litterae periisse.

100. Fragmentum tabulae lapidis calcarii a. 0,54 m., l. 0,49, cr. 0,09. Ornata erat anaglypho, de quo non supersunt nisi pedes humani. Titulus Romanae aetatis superest integer (litt. alt. circa 0,03). Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1877 pag. 281.

* Lapidem nescio ubi repertum museo Kertschiensi vendidit Buxelius mercator m. Maio a. 1876. Exscripsi in tumulo regio.

ΚΟΝΑΨΟΣ ΠΑΠΑΨΑΙΓΥΝΗ ΜΥΡΟΥΣΑ ΧΑΙΡΕΤΕ	Κόναψος Παπα (x)αι γυνή Μύρουσα, χαίρετε.

Var. lect. V. 1 ΚΟΝΑΙΟΣ St. nomen mutilatum esse putans. — V. 2 med. ΜΑΙ idem.

101. «Stelè of calcareous stone, upper part wanting. Height, 1 ft. 9³/₄ in.; breadth, 1 ft. 7³/₄ in. Above the inscription is a relief representing a male figure on the right and a female figure on the left, both standing to the front and draped: they have apparently joined right hands. The head of the male figure and the female figure down to the waist are wanting. On the left of the female figure stands a diminutive female figure draped». (Newton). Edidd. Aschik, R. Bospor. v. II p. 67 n° 24. Newton, Inscr. mus. Brit. p. II n° CXCH.

* Exstat in museo Britannico.

ΚΥΡΙΑΙΝΑ ΚΑΙΥΙΕ ΑΡΙΣΣΤΑΓΟΡΑ ΧΑΙΡΕΤΕ	Κυρίαίνα και υιέ Άρισσταγόρα, χαίρετε.

Var. lect. Vs. 1: ΚΥΡΑΙΜΑ ΚΑΙ ΥΕΙ, v. 2: ΑΝΙΣΣΤΡΑΤΟC Aschik.

102. Fragmentum tabulae lapidis calcarii supra et infra mutilatae, altum 0,60 m., l. 0,54, cr. 0,13. Ex anaglypho supersunt inferiores partes equitis ad dextram conversi et mulieris coram sellae insidentis; ab utraque eius parte infantes adstant. Infra est Romanae aetatis titulus, cuius versus parvo admodum interstitio sunt disiuncti. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1877 pag. 280.

Lapis a. 1876 a Kondakovio prof. in tumulo quodam praedii Elteghen dicti prope oppidum Kertsch repertus exstat in tumulo Melek-tschesmensi. Exscripsi.

ΜΑΣΤΟΥΚΑΙ ΓΥΝΗΘΕ ΟΤΕΙΜΑ ΧΑΙΡΕ	Μαστοῦ καὶ γυνή [Θ]ε- οτείμα, χαίρε.

103. Tabula in tres partes diffracta; in quadro repraesentati sunt eques et vir coram adstans in basi; infra est inscriptio. Exstat in ratione reddita de effossionibus a. 1852, inserta act. soc. Odess. v. III p. 551.

Reperta est in sepulcro quodam prope oppidum Kertsch m. Iulio a. 1852. Hodie ubi sit, ignoratur.

ΟΜΨΑΛΑ . . . Ε . . . ΥΕΙΕ ΣΩΣΙΓΕΙ . . . Υ . . . ΚΑΙΘΥ ΓΑΤΗΡΟΙΝΑΝΘΗΧΑΙΡΕΤΕ	Ὀμψάλα[χ]ε υἱεὶ Σωσιγέ[νο]υ[ς] καὶ θυ- γάτηρ Οἰνάνθη, χαίρετε.

Lacunarum signa plura videntur esse, quam oportebat. Forma υἱεὶ, si recte exscripta est, tituli aetatem admodum recentem prodit.

104. «Un monument nouveau de l'antiquité grecque vient d'être decouvert parmi les débris de l'ancienne Panticapée. C'est une pierre sépulcrale dont malheureusement la partie supérieure est détachée et perdue. Ce monument est orné d'un bas-relief, dont on voit encore une portion et qui représente une femme assise dans un fauteuil; devant elle on aperçoit un enfant debout sur un petit piedestal et derrière le fauteuil, une figure de femme aussi debout. Au dessous du bas-relief on lit ces mots, gravés en beaux caractères [sequitur textus et versio gallica]... Il serait à souhaiter que ce monument, dont la découverte est due à M. Paul Du-Brux..., pût être réuni aux objets conservés dans le musée de Kertch». *Journal d'Odessa* a. 1827 n° 20. Viginti annis post edidit E. Muralt in *Mém. de la soc. d'arch. et de numism.* v. I p. 280, unde sumpsit K. Keil (*Hall.*) *Allgem. Litter.-Zeitung* a. 1849 n° 225 p. 648. Habet etiam Aschik, R. Bospor. v. II p. 59 n° 2.

Lapidem repertum esse *au nord de Kertsch, près de la fabrique de Kherkhe-Oulidsef* tradit Muraltius. Ubi nunc sit, ignoratur. Sequor editionem principem.

ΠΑΝΤΑΓΑΘΗ ΓΥΝΗ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΚΑ ΥΙΕ
ΜΑΤΡΟΔΩΡΕ ΧΑΙΡΕΤΕ

Πανταγάθη γυνή
Ἀπολλωνίου κα(ι) υἱέ
Ματρόδωρε, χαίρετε.

«Vers la fin de la seconde ligne le graveur paraît avoir fait une omission en mettant KA au lieu de KAI». *Journ. d'Od.* (idem russice ap. Aschik.). KAI Muralt.

105. Tabula lapidis calcarii infra fracta, supra epistylion ornata, super quo fastigium rotundum in altum eminet. Alta est 0,65 m., lata 0,35, cr. 0,10. Sub epistylion est inscriptio.

* Exscripsi in tumulo regio a. 1883.

ΠΑΡΜΕΝΩΝ
ΙΣΤΙΑΙΟ
ΠΑΡΜΑΤΑ
ΠΑΡΜΕΝΟΝΤΟ
ΞΓΥΝΗ

Παρμένων | Ἰστιαίο(υ). |
Παρμάτα | Παρμένοντο|ς γυνή.

Propter scripturae rationes titulum ad IV a. Chr. saeculum referri posse puto. Primitus videtur solus v. 1 fuisse scriptus, reliqui serius additi eadem, nisi fallor, manu, sed negligentius.

106. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,68 m., l. 0,36, cr. 0,18. Inest anaglyphum, repraesentans virum mulieremque et inter eos infantem, omnes copiose amictos, facie ad spectantem conversa stantes in aedícula inter duas pilas arcum sustinentes. Sub anaglypho est inscriptio aetatis Romanae (litt. a. circa 0,02) lectu satis difficilis. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1880 pag. 134.

Lapis m. Maio a. 1878 in clivo septentrionali Mithridatis montis, haud procul a coemeterio Kertschiensi repertus, Mosquae exstat in museo historico. Exscripsi.

ΠΟΛΛΑΚΑΙΥΙΕΑΠ
ΟΛΛΩ ΧΑΙΡΕΤΕ

Πόλλα κα(ι) υἱέ Ἀπόλλω, χαίρετε.

Var. lect. Vs. 1 in. KO, extr. AE, vs. 2 in. ω Stephani.

107. M. Augusto a. 1853 in suburbio Glinistsche dicto in meridionali parte eiusdem tumuli, in quo paulo antea statuæ notissimæ erant repertæ, inventum est sepulcrum operatum tribus tabulis lapideis, e quibus duæ ornatae sunt anaglyphis figuras humanas repraesentantibus et titulis.

Haec sumpsit e relatione directoris musei Kertschiensis, quae servatur in tabulario Consilii archaeologici. Alterum titulum, cuius alibi nullam mentionem inveni, hoc loco edo, alterum infra n° 235 a.

ΡΟΔΩΝ ΤΙΜΟΚΡΑ
ΚΟΥΣ ΚΑΙ ΓΥΝΗ
ΡΩΕΑΝΚΙΙ ΧΑΙΡΕΝΕ

Ῥόδων Τιμοκρά-
[τ]ους καὶ γυνή
Ῥω[ξ]άν[η]?, χαίρε[τ]ε.

Titulus, ni fallor, Romanae est aetatis.

108. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,84 m., l. 0,46, cr. 0,11. Sub aetomate tribus rosis instructo repraesentati sunt vir et mulier in aedícula stantes dextrasque iungentes; mulieri adstat infans. Infra est inscriptio. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1868 pag. 119 n° 5.

Reperta est m. Maio a. 1867 in sepulcro quodam in Mithridatis monte, servatur in tumulo regio. Exscripsi et ectypon sumpsit.

ΣΑΒΒΩΝΗΚΩΙΧΡΗΣΤΗΓΥ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Var. lect. Vs. 1: ΣΑΒΒΗΝΝΚΑΙΧΡΗΣΤΗΟΥ, vs. 2 in. ΧΑΙΡΕ . Ε etc. Stephani.

Monumentum eo maxime nomine memorabile, quod bis in usu fuit Romana iam aetate. Quod cum iterum in sepulcro poneretur, titulo antiquiore non eraso nova nomina eodem loco profunde exarata sunt ita, ut antiquioris tituli litterae in interstitiis posterioris et post finem eius servarentur. Tituli posterioris sunt sine dubio verba haec: Σαββί[ω]ν καὶ Χρήστη | χαίρετε. Reliqua omnia ad antiquiorem titulum sunt referenda, ex quo haec etiam nunc restitui possunt: γυ[νὴ]]αδους, χαίρετε. Quod cum fugisset Stephanium, quippe qui exemplum haberet minus accurate descriptum, titulum ita coniecit legendum: Σάββην καὶ Χρηστὴ θυ(γάτηρ?) | χαίρε[τ]ε χαίρετε, addiditque reliquas litteras fortasse barbarum nomen mulierculae patris continere. Anaglyphum procul dubio ad antiquiorem titulum pertinet.

109. Tabula lapidis calcarii integra, a. 1,37 m., l. 0,53, cr. 0,16. Supra ornata est fastigio acroteriis et rosis tribus instructo; sub fastigio anaglypha sunt duo, quorum superius repraesentat duos iuvenes dextras iungentes, chlamydibus amictos, et ad dextram spectanti mulierem longo chitone et himatio amictam; inferius anaglyphum pessime servatum repraesentat virum toro admodum alto incumbentem, cui admota est mensa tripes humilis; huic imponit nescio quid puer adstans. Infra est titulus Romanae aetatis satis bene conservatus.

* Exscripsi in tumulo regio a. 1883.

ΣΑΒΙΩΝ ΠΑΤΗΡ ΑΠΟΛΛΩ-
ΝΙΔΟΥ ΚΑΙ ΠΑΙΡΙΣΑΛΟΥ
ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ ΧΡΗΣΤΗ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Σαβίων, πατήρ Ἀπολλω-
νίδου καὶ Παιρισά(δ)ου,
καὶ μήτηρ Χρήστη,
χαίρετε.

110. Tabula lapidis calcarii integra, a. 1,11 m., l. 0,41, cr. 0,09. Supra ornata est aetomate acroteriis instructo; sub aetomate sculptae sunt rosae tres et anaglyphum repraesentans equitem sinistrorsum tendentem, chitone amictum, armatum galea et scuto, dextra tenentem gladium. Infra est inscriptio diligenter incisa litteris circa 0,03 altis, bene adhuc conservata. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1868 pag. 120 n° 8.

Tabula m. Februario a. 1867 in sepulcro quodam reperta in ea parte Mithridatis montis, quae est inter meridiem et occidentem, hodie in tumulo regio asservatur. Exscripsi.

ΦΑΝΝΑΣ ἈΡΧΕΛΑΟΥ ΚΑΙ
ΓΟΜΑΡΙΑ ΠΕΝΘΕΡΑ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Φάννας Ἀρχελάου καὶ
Γομαρία πενθερά,
χαίρετε.

Var. lect. Vs. 1 litteram Σ integram dedit Stephanus, sed apices fideliter non reddidit. Tituli litteratura Romanam prodit aetatem.

111. Tabula lapidis calcarii superne fracta, a. nunc quidem 1,02 m., l. 0,62, cr. 0,20. Anaglyphum, quod in superiore lapidis parte erat, fractura periit. Titulus diligentissime scriptus (litt. a. 0,045) superest integer.

Lapis m. Augusto a. 1887 repertus est in tumulo quodam prope oppidum Kertsch sito ad viam, quae ducit Hadschi-muschkaium. Exscripsi ex ectypo, quod Grossius musei Kertschiensis director miserat Consilio archaeologico.

ΧΡΗΣΤΙΩΝ ΗΛΙΟΥ
ΚΑΙ ΓΥΝΗ ΘΕΟΝΕΙΚΗ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Χρηστίων Ἠλίου
καὶ γυνή Θεονείκη,
χαίρετε.

Titulus est Romanae aetatis.

112. «Stelè of calcareous stone, upper part wanting. Height, 2 ft. 11 $\frac{1}{2}$ in.; breadth, 2 ft. Above the inscription is a relief representing a female figure draped, standing to the front, and resting the left elbow and right hand on the top of a pillar. On the left stands a

diminutive draped female figure. The heads of both figures broken away». Newton, Inscr. mus. Brit. p. II n° CXCV.

*Lapis a. 1856 ab Anglis ablati exstat in museo Britannico. Exscripsi exemplum Newtonis, cuius litterarum formae tamen ea qua par erat fidelitate typis nostris reddi non potuerunt.

1 ΨΥΧΑΡΙΩΝΟΣ Τ
 ΑΓΑΘΟΚΛΕΙΑΣ
 ✓ \ =
 / \ Α, ΤΑΚΑΙΕΥΚΛΕΙΗΣ
 5 ✓ Ο \ ΛΙΜΕΛΑΧΟΝ ΠΑΤΡΗΣ ΕΝΔΕ
 Ι ΟΙΣ ΤΟ

Vv. 4—6 epigramma elegiacum fuisse vidit iam Newton; quod tamen adeo detritum est, ut restitui nullo modo possit.

Ψυχάρωνος τ
 Ἀγαθοκλείας.

 α . τα καὶ εὐκλείης
 . . χο . . . μ' ἔλαχον πάτρης, ἐν δὲ
 . οἰς το . . .

113. Tabula lapidis calcarii integra, a. 1,04 m., l. supra 0,42, infra 0,45, cr. 0,15, infra desinens in spinam terrae infingendam. Superne ornata est aetomate rosis duabus praedito pilisque suffulto; intra pilas sculpti sunt vir barbatus himatio amictus et mulier stans capite velato, laevo cubito columellae imposito; a sinistra puella ei adstat manibus vas tenens. Titulus anaglypho adcurate subscriptus satis bene etiam nunc legitur (litt. a. circa 0,033).

Lapis in oppido Kertsch repertus Mosquam transportatus est in museum historicum. Descriptionem et ectypa A. B. f. Oreschnikov humanissime misit m. Novembri a. 1888.

ΨΥΧΑΡΙΩΝ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΔΩΡΑ ΓΥ ΝΗ ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΧΑΙΡΕΤΕ	Ψυχάρων Ἔρωτος καὶ Ἡλιοδώρα γυ- νῇ Μενίππου, χαίρετε.

Titulum ad I sive II p. Chr. saeculum rettulerim.

114. «Stelè of calcareous stone, top wanting. Height, 2 ft. 2 $\frac{1}{4}$ in.; breadth, 1 ft. 9 $\frac{3}{8}$ in. Above the inscription is a relief representing two female figures draped and veiled, standing to the front and joining right hands: both faces destroyed». Newton, Inscr. mus. Brit. p. II n° CXCVIII.

*Servatur in museo Britannico.

ΔΙΟΔΟΤΗΓΥΝΗΠΑΜΦΙΛΟΥ
ΘΥΓΑΤΗΡΔΕΠΡΕΠΩΤΟΣ
ΚΑΙΜΗΤΗΡΚΑΛΙΣΤΗ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Διοδότη γυνή Παμφίλου,
θυγάτηρ δὲ Πρέπωτος,
καὶ μήτηρ Καλίστη,
χαίρετε.

V. 2 videtur ΠΡΕΠΩΤΟΣ lapicidae errore scriptum esse pro ΠΡΕΠΟΝΤΟΣ, item v. 3 ΚΑΛΙΣΤΗ pro ΚΑΛΛΙΣΤΗ. Titulus est aetatis Romanae.

115. «In oppidi Kertsch (*Panticapaei*) ecclesiae muro, marmor candidum cum anaglypho, quo repraesentatur mulier, cui puella obvia est, sub aetomate columellis suffulto. Ex Biebersteinianis dedit Guthrie Append. p. 321 et in aere repraesentant Waxel, Rec. n. 8. Pallas, Itin. Russ. merid. t. II tab. XVIII coll. p. 279». Boeckh, C. I. Gr. II n° 2113 (ex hoc Aschik R. Bospor. v. II p. 60 n° 5).

Lapis etiamnunc ecclesiae S. Ioannis Baptistae muro inmissus cernitur. Exscripsi a. 1883.

† ΝΑΝΑΜΗΤΗΡ
ΜΗΝΟΔΩΡΟΥΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ
ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΗΑΧΑΙΡΕ

Νάνα μήτηρ
Μηνοδώρου καὶ ἀδελφῇ
Δημοστράτηα, χαίρε[τε].

Var. lect. V. 1 crucem nomini posterioribus temporibus praefixam Waxelius solus recte excepit: Guthrie pro ea habet Η litteram, quam recepit Boeckhius, Pall. dedit . INANA.— V. 2 in. ΜΙΝΟΔΟ etc. Pall., ΜΗΝΟΔΟ Guthrie; eadem lacunam indicat post ΑΔΕΛΦΗ, cui spatium in lapide non est. Contra v. 3 extr. nemo lacunam indicavit.

Titulus primo a. Chr. saeculo vix est recentior. «Ἀδελφὴ est Menodori, filia matris eius, puella illa in anaglypho repraesentata». Boeckh.

116. Tabula lapidis calcarii inferne fracta, epistylion ornata hodie laeso, a. 0,43 m., l. 0,565, cr. 0,11. Titulus est integer, sed valde laesus; litt. a. circa 0,04.

Lapis m. Novembri a. 1886 repertus in clivo meridionali scopuli pyramidalis in Mithridatis monte servatur in museo Kertschiensi. Utor delineatione et ectypo, quae Grossius misit Consilio archaeologico.

||APIAMAN||ΩΓΥΝΗ|
|NAMANEΩΟΥΓΑΤΗ|

[Σ]αρία (?) Μάν[ε]ω γυνή,
Nā (?) Μάνεω (θ)υγάτη[ρ].

Var. lect. V. 1: ΕΛΙΑΜΑΝΕΩ Gross.

Titulus videtur quarto a. Chr. saeculo non esse recentior.

c. Tituli singulorum virorum.

117. Tabula lapidis calcarii a. 0,80 m., l. 0,445, cr. 0,11, integra quidem, sed valde laesa. Supra est aetoma hodie laesum, sub aetomate in aedícula repraesentati sunt vir et puer stantes, infra est inscriptio Romanae aetatis.

Lapis m. Octobri a. 1887 in tumulo ad viam Hadschimuschkaeensem oppidi Kertsch repertus ibidem servatur in museo. Utor delineatione, quam Grossius misit Consilio archaeologico.

| ΑΓΑΘΟΥΣΑΓΑ |
| ΟΟΥ ΧΑΙΡΕ |

Ἀγαθοῦς Ἀγαθοῦ, χαῖρε.

118. Tabula lapidis calcarii integra, a. circa 1,60 m., l. 0,485, cr. 0,175. Supra aetomate sculpto ornata est cum rosis tribus; sub aetomate est anaglyphum repraesentans duas mulieres, quarum altera lecto incumbit, altera coram insidet sellae, utraque sinistram capiti admovens; inter mulieres stat puerulus. Anaglyphum rudis operis esse dicitur et male conservatum. Titulus grandioribus litteris (a. 0,035—0,04) exaratus aliquot locis laesus est; scriptura aetatem Romanam prodit.

Lapis repertus est in Mithridatis monte; descriptionem et ectypum misit Pamphilov vere a. 1885.

ΑΘΗΝΟΚΛΕΙ
ΑΝΤΕΡΩΤΟΣ
ΛΔΕΛΠΟΝΤΟ
ΧΑΙΡΕ

Ἀθηνόκλει(ς)
Ἀντέρωτος,
ἀδελ[φὲ] Ἡ[ζ]ο[ῦ]?
χαῖρε.

119. Lapis sepulcralis, in quo sub aetomate sculptus est eques sinistrorsum tendens pharetra armatus, coram adstante puerulo; supra est inscriptio. Ed. P. Becker Propyl. v. III p. 370, qui lapidem aestate a. 1852 vidit in domo principis Gagarini, praefecti oppidi Kertsch. Hodie ubi lapis sit, ignoratur.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ
ΕΡΩΤΟΣΧΑΙΡΕ

Ἀλέξανδρε | Ἔρωτος, χαῖρε.

120. «Von den im Jahre 1867 entdeckten Inschriften theile ich zunächst eine sehr kurze mit, welche aus römischer Zeit stammt und auf dem Stuck der Wand eines am Mithridates-Berg befindlichen Grabes über einer Vertiefung angebracht ist, die zur Aufnahme eines schon in früheren Zeiten von Räubern zerstörten Sarkophags bestimmt war:

ΑΛΚΙΜΟΣ ΗΓΗΕΙΤΟΥ

Ἀλκιμος Ἡγησίπ(π)ου.

Ein besonderes Interesse knüpft sich an dieselbe, theils weil in den zahllosen im südlichen Russland geöffneten Gräbern doch nur sehr selten an den Wänden angebrachte Inschriften gefunden werden, theils wegen der mit ihr verbundenen Gemälde» (sequitur picturae descriptio). Stephani, *Compte-rendu* p. 1868 pag. 114, addita picturae imagine. Cf. etiam *Compte-rendu* p. 1867 pag. VI.

Titulum similiter hypogaei parieti inscriptum in eodem monte reperti statim dabimus n° 123. Dixerit quispiam Alcimum Anthesterii illius fratrem fuisse.

121. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,91 m., l. 0,39, cr. 0,13. Supra fastigium sculptum est cum acroteriis et tribus rosis, sub fastigio arcus pilis suffulta, inter quas stat vir himatio amictus longo et amplo, facie conversa ad spectantem. Infra est titulus Romanae aetatis admodum hodie laesus.

* In tumulo regio exscripsi et charta expressi.

/ Μ Φ Ι . Ω Ν Ο Ε
Κ Τ Ω Ν Γ Υ Ν Ο Υ Χ Ω
Ν Χ Α . Ρ Ε

[Α]μφί[σ]ων ὁ ἐ|x
των [ε]ὐνούχων,
χα[τ]ρε.

122. Lapis calcarius sine ullo ornamento, a. 0,255 m., l. 0,54, cr. 0,075. Titulus maximis (a. 0,05) litteris per totam lapidis latitudinem profunde exaratus hodie a dextra paululum est laesus. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1870/71 pag. 270 n° 27.

Lapidem a. 1869 in vicinia oppidi Kertsch repertum museo vendidit Buxelius mercator. Exscripsi in tumulo regio.

ΑΝΑΞΙΣΤΡΑΤ
ΙΣΤΙΑΙΟ

Ἀναξίστρατ[ος]
Ἰστιαίο(υ).

Stephanus cum hunc titulum una cum tit. 166 edidisset, recte animadvertit utrumque propter litterarum formam et scribendi genus ad quartum a. Cht. saeculum posse referri et Histiaeum Anaxistrati patrem fortasse non diversum esse ab eo, qui in tit. 166 memoratur.

123. Mense Iunio a. 1877 in clivo septentrionali Mithridatis montis hypogaea tria reperta sunt mortuis sepeliendis destinata, e quibus unum in pariete picturas habebat et titulum graecum in calce exaratum. Hypogaea brevibus descripta sunt in *Compte-rendu* p. 1877 pag. XIII sq. Picturas copiose tractavit Stephani in *Compte-rendu* p. 1878/79 pag. 5 sq., imagine totius parietis repraesentata in tab. I, ex qua titulum descripsi.

ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΟΧΗΓΗ
ΣΙΠΠΟΥ ΟΚΑΙ
ΚΤΗΣΑΜΕΝΟΣ

Ἀνθестήριος Ἡγη-
σίππου ὁ καὶ
Κτησαμένος.

Stephanus v. 3 habet κτησάμενος (part. aor.), quod ita explicat: «Aus der Inschrift lernen wir, dass die Grabkammern einer Griechischen Familie des ersten oder zweiten Jahrhunderts n. Chr. angehörten, und dass der darin begrabene Anthesterios dieselben schon bei Lebzeiten selbst erworben hatte». Quod ego dedi, proposuit St. A. Cumanudis Ἐφημερ. ἀρχαιολ. περ. γ' ἔτ. 1884 σ. 126. Tituli aetatem recte videtur indicasse Stephanus.

124. «Sarkophag von weissem Marmor, ohne alle Verzierung, 3 Arschin (2,13 Mètre) lang, 1 Arsch. 9 Versch. (1,11 M.) breit und 2 Arsch. 7 Versch. (1,71 M.) hoch. An der einen der beiden Hauptseiten befindet sich die dem zweiten oder dritten christlichen Jahrhundert angehörende Inschrift». Stephani, *Compte-rendu* p. 1861 pag. 173 n° 2.

Rep. a. 1860 in sepulcro quodam prope oppidum Kertsch (cf. *Compte-rendu* p. 1860 pag. VI). Exscripsi a. 1883 in aula ecclesiae S. Trinitatis in oppido Kertsch.

ΑΝΤΙΜΑΧΟΥ
ΖΗΣΑΣΕΤΗ

Var. lect. Vs. 1 litterae X et vs. 2 extr. litterae Ω vestigia omisit Stephanus.

Ἀντίμα[χος]
ζήσας ἔτη [. μηνός Α]φου λ'.

De gente, ad quam pertinebat Antimachus, v. quae dixi ad № 26.

125. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,57 m., l. 0,28, cr. 0,07. Superior tabulae pars abscisa est fastigii instar; sub fastigio est titulus minutis litteris exaratus (a. 0,015), quae adeo laesae sunt temporis iniuria, ut vix dispiciantur; sub inscriptione sculptus est iuvenis chitone et himatio amictus, stans in aedícula facie ad spectantem conversa. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1868 pag. 120 n° 10.

Rep. a. 1867 in Mithridatis monte, in sepulcro. Exscripsi in tumulo regio et charta expressi.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΗ
ΧΑΙΡΕ

Ἀπολλω[ν]ίδη, χαῖρε.

Var. lect. V. 1 Stephanus dedit ΑΠΟΛΛΟΝΙΟΥ, v. 2 prorsus omisit. Titulus Romanae est aetatis.

126. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,71 m., l. 0,465, ornata aetomate tribus rosis instructo, et anaglypho, quod repraesentat virum et mulieres duas stantes facie adversa; vir et una e mulieribus dextras iungunt. Infra est titulus aetatis Romanae, satis bene conservatus. Ed. Stephani, Antt. Bosp. Cimm. v. II n° LII.

*Lapis e museo Kertschiensi Petropolin asportatus exstat in museo Imperiali. Exscripsi.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΑΛΥΠΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Ἀπολλώνιος Ἀλύπου,
χαῖρε.

127. Tabula lapidis calcarii superne fracta, a. 0,79 m., l. 0,62, cr. 0,17. Anaglypho expressa est mulier longo vestitu, sellae insidens pedibus impositis subsellio; coram adstat eques pharetra et sica armatus, manu tenens nescio quid; pone mulieris sellam stat puella vas tenens; capita mulieris, equitis, equi fracta sunt. Infra est inscriptio aetatis Romanae.

Lapidem a. 1869 in vicinia oppidi Kertsch repertum museo Kertschiensi vendidit Buxelius mercator. Exscripsi in tumulo regio.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΕ ΥΙΕ
ΔΑΛΑΣΙΟΥ ΧΑΙΡΕ

Ἀπολλώνιε υἱὲ
Δαλασίου, χαῖρε.

128. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,78 m., l. 0,47, cr. 0,11. Ornata est epistylis rosisque duabus et anaglypho, quod repraesentat equitem dextrorsum tendentem. Tituli litterae 0,025 altae antiquitus colore rubro erant inductae, cuius vestigia etiam nunc aliquot locis distinguuntur.

Lapis a. 1881 in oppido Kertsch repertus exstat nunc Kischinevi apud Surutschanum, qui a. 1884 delineationem et ectypum humanissime suppeditavit.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΕΥΙΕΙΧΩ
ΧΑΙΡΕ

Ἀπολλώνιε υἱὲ Ἰχω (?), χαῖρε.

V. 2. in. utrum fuerit aliquid scriptum necne, diiudicari non potest.

129. Tabula lapidis calcarii superne fracta, a. 0,92 m., l. 0,49, cr. 0,14. Ex anaglypho, quo ornata erat, supersunt inferior pars viri pallio amicti, ad spectantem conversi, et puer adstans a dextra. Romanae aetatis titulus anaglypho subscriptus in media parte laesus est.

* Exscripsi in tumulo regio a. 1883.

ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΕΑΤΕ ΛΕΥΘΕ. ΕΔΑΜΑ ΧΑΙΡΕ

Ἀριστ[ό]νικε ἀπε-
 λεύθ[ερ]ε Δαμά,
 [χ]αῖρε.

130. Tabula lapidis calcarii integra, supra epistylion ornata, a. 1,49 m., l. 0,48, cr. 0,135. Sub epistylion est titulus optime servatus. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1869 pag. 193.

Lapis vere a. 1868 in Mithridatis monte repertus exstat in tumulo regio. Contuli.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ ΗΡΑΙΟΥ

Ἀριστοφάνης
 Ἡραίου.

Litteraturae indiciis nusus titulum ad IV a. Chr. saeculum cum Stephanio rettulerim.

131. «Stelè of calcareous stone. Height, 2 ft. 3 in.; breadth, 2 ft. 1 1/4 in. The inscription is placed on a horizontal band between two reliefs, the upper of which is broken away, leaving only the lower part of the legs of a horse, the legs of a male figure standing at his head, and a dog between the legs of a horse. In the lower relief is a Scythian warrior riding to the right. By the side of his horse and nearer the spectator runs a foal, the feet of which, and the head of the warrior, are wanting. The warrior holds a spear in his right hand; at this left side hangs the gorytos containing his bow and arrows; on his right thigh is a sword. His face is broken away». (Newton). Edidd. Aschik, *Уацы docyna* p. 181 et tab. G n° 28. Newton, *Inscr. mus. Brit.* p. II n° CLXXXIII.

Lapis a. 1850 prope oppidum Kertsch repertus exstat nunc in museo Britannico.

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΕΙΔΙΟΓΑ ΕΠΙΤΗΣΠΙΝΑΚΕΙΔΟΣ ΧΑΙΡΕ

Ἀρτεμίδωρε(ι) Διογᾶ
 ἐπὶ τῆς πινακίδος,
 χαῖρε.

Var. lect. Vs. 1 med. ΠΕΔΙ Aschik. Newton legit: Ἀρτεμίδωρε(ι) Διογᾶ.

Errasse nobis videtur Newton, cum *πινακίδα* referret ad alterutrum ex anaglyphis, quibus ornatus est lapis; ὁ ἐπὶ τῆς *πινακίδος* sine dubio magistratus est, ut in tit. 29, articulus vero omissus est propterea quod viri nomen vocativo casu est positum, ut in tit. 65.

132. Tabula lapidis calcarii integra, a. 1 m., l. 0,38, cr. 0,12. Ornata est aetomate tribus rosis instructo et anaglyphis duobus, quorum superius repraesentat equitem arcu et pharetra armatum, ad dextram tendentem, prosequente altero equite minore modulo sculpto, cuius non apparet nisi dimidia pars; inferius anaglyphum repraesentat equum stantem, ad dextram spectanti conversum. Inter utrumque est titulus aetatis Romanae, hodie aliquantum laesus (litt. a. circa 0,02).

*Lapidem a. 1882 Buxelius mercator vendidit museo Kertschiensi. Exscripsi.

ΑΡΤΕΜΩΝΥΕΟΜΜ
ΠΟΥΧΑΙΡΕ

Ἀρτέμων υἱὲ Ὀμμ . .
που, χαῖρε.

133. «Stelè of calcareous stone. Height, 4 ft. $\frac{1}{4}$ in.; breadth, 2 ft. $5\frac{3}{4}$ in. The front of an herōon, within which is seated in high relief to the front a female figure, draped and veiled. Her left hand resting on her left knee holds a fruit; her right hand holds the edge of her mantle, which is brought over the head like a veil. On the left stands a diminutive draped female figure carrying a basket in her right hand and a purse (?) in her left. The inscription runs under the pediment of the herōon». Newton, Inscr. mus. Brit. p. II n° CCII.

ΑΡΤΙΠΟΥΣΑΛΚΙΜΩΛΠ

Ἀρτίπους Ἀλκίμω . . .

134. Tabula lapidis calcarii supra anthemio ornata elegantissime sculpto, a parte inferiore mutila, a. nunc quidem 1,07 m., l. 0,53, cr. 0,14. Inest titulus litteris grandibus et pulcherrimis scriptus, cuius v. 2 hodie aliquantum est laesus. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1870/71 pag. 272 n° 30.

Lapis m. Iunio a. 1870 in tumulo exiguo repertus est sito prope tumulum regium, in quo hodie servatur. Exscripsi.

ΑΤΟΤΗΣ
ΑΝΟΘΙΝ . Σ

Ἀτότης
Ἀνοθριν[ο]ς?

Var. lect. Vs. 2: ΑΝΟΘΡΙΝΟΣ Stephani.

Ἀτότης alibi scribitur per ω litteram (cf. ad n° 151). V. 2 utrum patris nomen sit, an ethnicum, diiudicare non audeo. Titulus quarto a. Chr. saeculo nequaquam est recentior.

135. Tabula lapidis calcarii, cuius superior pars deest, superstes vero pars e duobus fragmentis est composita, a. 1,07 m., l. 0,53, cr. c. 0,10. Anaglyphum repraesentat virum stantem, pallio ita amictum, ut umerus dexter totaque manus sit nuda; sinistra is tenet nescio quid, dextram ad aram sive columnam humilem protendit, cui serpens se circum-

volvit; viri facies laesa est. Titulus litteris c. 0,035 altis sub anaglypho exaratus bene etiamnunc legitur.

Lapidem possidet Io. C. f. Surutschan Kischineviensis, qui a. 1884 liberalissime ut solet descriptionem apographumque et ectypum misit addens lapidem a. 1881 repertum esse in oppido Kertsch et superius quidem fragmentum sub Mithridatis monte, inferius in litore; illud leucophaei esse coloris, hoc viridi situ foedatum.

ΑΥΛΟΣ·CΥΤΕCΙΟCΕΝ ΠΙΡΙΚΟC ΧΑΙΡΕ	Αὔλος Cυτέσιος Ἐν πιρικός, χαῖρε.

Titulum Romanae aetatis esse cum ex litteratura patet, tum ex nominibus.

136. Tabula lapidis calcarii integra quidem, sed in duas diffracta partes, a. 0,85 m., l. 0,38, cr. circa 0,12. In superiore fragmento est fastigium sculptum, tribus rosis ornatum, in inferiore eques dextrorsum tendens, manu satis rudi insculptus, et Romanae aetatis titulus, cuius litterae (circa 0,025 altae, v. 3 etiam maiores) colore rubro inductae optime etiamnunc dispiciuntur.

Lapis a. 1881 in oppido Kertsch repertus exstat nunc Kischinevi apud Surutschanum, qui humanissime lapidis imaginem, descriptionem, ectypum mecum communicavit.

ΑΥΛΟΥΖΕΛΜΙC ΔΑΛΑΖΕΛΜΟΥ ΧΑΙΡΕ	Αὔλουζέλμης Δαλαζέλμου, χαῖρε.

Nomina sunt Thracica.

137. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,755 m., l. 0,44, cr. 0,13. Superior tabulae pars fastigio ornata est rosis duabus instructo; sub fastigio arcus est duabus pilis suffulta, inter quas vir stans sculptus est, longo pallio amictus. Titulus litteris imparibus (a. 0,025 — 0,035) Romanae aetatis inter lineas exaratus bene in ectypo dispicitur.

Lapis in Mithridatis monte repertus exstat in tumulo Melek-tschesmensi. Pamphilovii delineationem et ectypum benignae Podschivalovii intercessioni debeo.

ΑΧΙΛΛΕΥΠΟΘΟΥ ΧΑΙΡΕ	Ἀχιλλεῦ Πόθου, χαῖρε.

138. Tabula lapidis calcarii ab angulo sinistro superiore fracta, a. 0,53 m., l. 0,365, cr. 0,08. Sub epistylion, quo superior lapidis pars ornata est, exstat anaglyphum repraesentans mulierem et iuvenem dexteras iungentes; mulier stola longa et ampla amicta est, iuve-

nis chitone et chlamyde; iuxta mulierem, spectanti ad laevam, infans stat longo vestitu. Infra est inscriptio etiam nunc integra. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1867 pag. 202.

Lapis m. Martio a. 1866 in tumulo quodam in clivo septentrionali Mithridatis montis repertus servatur hodie in tumulo regio. Exscripsi.

ΒΑΚΧΙΕ ΠΟΘΙΩΝΟΣ
ΑΔΕΛΦΕ ΧΑΙΡΕ

Βάκχιε Ποθίωνος
ἀδελφε, χαῖρε.

Var. lect. Vs. 1 extr. ΚΟ (rest. Ποθιώκο[υ]) et A formam pro A dedit Stephanus.

139. Tabula lapidis calcarii infra mutilata, a. 0,75 m., l. 0,40, cr. 0,17. Supra exstat fastigium acroteriis et rosis tribus instructum, suffultum pilis, intra quas stat vir pallio amictus, et a dextra eius puer. Infra est inscriptio litteris a. 0,03 incisa.

Lapis in oppido Kertsch repertus est prope forum hodiernum, cum foderentur hypogaea domus Constantini Sinoplae. Exscripsi apud eundem a. 1883.

ΒΑΣΙΛΕΙΔΗΜΗ
ΝΙΟΥ ΧΑΙΡΕ

Βασιλείδη Μη-
νίου, [χα]ῖρε.

Titulus primo p. Chr. saeculo non antiquior.

140. Tabula lapidis calcarii sine ornamentis, a. 0,44 m., l. 0,18, cr. 0,11. Titulus superiori tabulae parti incisus satis bene etiam nunc legitur; vv. 1 et 2 maioribus sunt litteris scripti, quam reliqui. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1870/71 pag. 273 n° 32.

Lapis m. Iunio a. 1870 prope oppidum Kertsch, in suburbio Glinistsche dicto, in sepulcro repertus exstat in tumulo regio. Titulus repraesentatur ex imagine photographica ligno incisus.

ΓΗΡΟΣ
ΑΥΤΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΥΤΟΚΛΕΟΥΣ

Γῆρος
Αὐτοκλέους.

Stephanus putabat legendum esse Γῆρος Αὐτοκλέους, sed neque v. 1 extr. neque v. 2 in. A litterae vestigia exstant; scriptura ionica ΑΟ et ΕΟ pro ΑΥ et ΕΥ notissima est. Titulus quarto a. Chr. saeculo non recentior, fortasse etiam antiquior.

141. «Stelè of calcareous stone. Height, 2 ft. 6 in.; breadth, 1 ft. 9½ in. Upper part broken away. Above the inscription is a relief representing a distyle herōon, within which is a Scythian warrior riding to the right; the case for his bow and arrows, gorytos, hangs behind him; under his horse runs a dog. Behind the horse stands a diminutive male figure in a short chiton. The heads of both figures and of the horse are broken off». Newton, *Inscr. mus. Brit.* p. II n° CLXXXVII.

ΔΑΙΣΚΕΑΡΙΑΡΑ
ΜΝΟΥΧΑΙΡΕ

Δαίσκε Ἀριαρά-
μνου, χαῖρε.

Litterarum formae exquisitiores, quibus Newton titulum exprimendum curavit, typis nostris reddi non potuerunt. Titulus Romanae est aetatis.

142. «Stelè of calcareous stone. Height, 2 ft. 3 in.; breadth, 1 ft. 2¼ in. Above the inscription is represented a distyle herōon, within which are two figures in relief standing to the front. On the right is a female figure draped and veiled. The figure on the left is male and wears a chiton and mantle. Both faces wanting». (Newton). Edidd. Aschik *R. Bospor. v. II* p. 70, n° 38. Newton, *Inscr. mus. Brit.* p. II, n° CLXXXIX.

ΔΙΟ ΙΥCΙΕΛΛΑΜΑΧΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Διο[ν]ύσιε Λαμάχου,
χαῖρε.

Var. lect. Vs. 1: ΝΥ Aschik.

143. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,71 m., l. 0,40. Ornata est aetomate acroteriis instructo et rosis duabus, sub quo est anaglyphum repraesentans mulierem sellae insidentem ad sinistram spectanti, pedibus impositis subsellio, et virum stantem ad dextram facie conversa ad spectantem; inter virum et mulierem in medio anaglypho stat puerulus. Infra est inscriptio litteris 0,02 altis incisa, quae omnium primum edita est ad Kareischae apographum in diario inscripto *Журнал Мин. Внутр. Дѣл* a. 1846 p. XVI pag. 298. Postea dederunt: Aschik *R. Bospor. v. II* p. 62 n° 9. Stephani *Antt. Bosp. Cimm. v. II* n° XXXVII.

Lapis a. 1845 in tumulo quodam iuxta oppidum Kertsch a Kareischa una cum tit. 225 repertus exstat Petropoli in museo Imperiali. Exscripsi.

ΔΙΟΦΑΝΤΟΥ ΥΙΟΣ
ΧΡΗCΤΙΩΝΟC ΧΑΙΡΕ

Διόφαντος υἱός
Χρηστίωνος, χαῖρε.

Var. lect. Vs. 2: ΧΡΗCΤΗΝΟΥ Kar., ΧΡΗCΤΗΝΟC Asch., ΧΡΗCΤ. . ΝΟC Stephani.

Mediae litterae satis bene etiam nunc in lapide et in ectypo distinguuntur. Titulus est Romanae aetatis.

144. Tabula lapidis calcarii infra fracta, a. 0,45 m., l. 0,36, cr. 0,16. Superne ornata est epistyllo, sub quo titulus est integer lectuque facillimus. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1880 pag. 132 n° 5.

Lapis m. Novembri a. 1878 in explorando coemeterio antiquo in clivo meridionali Mithridatis montis repertus exstat in tumulo regio. Exscripsi.

Δ Ρ Ο Β Ο Α Ο Υ Σ Δ Α Δ Α Ι Ο		Δρεβόλους? Δαδαίο(υ).

Var. lect. V. 1 extr. ΑΟΥΣ, v. 2 bis Α habet Stephani. Titulus est quarti a. Chr. saeculi.

145. Tabula integra lapidis calcarii a. 1,58 m., l. 0,53, cr. 0,18. Ornata est fastigio acroteriis et rosis quinque instructo, sub quo in aedícula sculptus est eques pharetra Scythica et arcu armatus, insidens equo sinistrorsum spectanti. A tergo alter eques apparet, quasi dimidia parte ex aedícula egressus. Sub anaglypho est titulus integer, cuius litteratura aetatem Romanam satis recentem indicat. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1874 pag. 110 n° 7.

Lapis a. 1873 in clivo meridionali Mithridatis montis casu repertus exstat in tumulo regio. Exscripsi.

Δ Ρ Ο Υ Σ Ε Μ Ε C C Ι Ο Υ Χ Α Ι Ρ Ε		Δροῦσε Μεσσίου, χαῖρε.

146. Tabula lapidis calcarii a partibus superiori et inferiori mutila, sine ullo ornaménto; quod superest fragmentum altum est 0,66 m., l. 0,40, cr. 0,11. Titulus est integer lectuque facillimus. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1868 pag. 118.

Rep. a. 1867 in Mithridatis monte in sepulcro. Exscripsi in tumulo regio.

Δ Ω Ρ Ω Ν Δ Α Λ Α Τ Ο Σ		Δώρων Δάλατος.

Titulum propter litteraturam ad IV a. Chr. saeculum rettulerim.

147. Tabula lapidis calcarii superne mutilata et in duas partes diffracta, a. ut nunc est 0,84 m., l. 0,50, cr. 0,18. Ex anaglypho non supersunt nisi pars figurae virilis et puerulus integer huic adstans. Titulus Romanae aetatis integer est, sed detritus. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1873 pag. 109 n° 5.

Lapis a. 1873 in clivo septentrionali scopuli pyramidalis in Mithridatis monte reperi-
tus exstat in tumulo regio. Exscripsi.

Ε . . . ΚΑΙΡΕ ΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣ ΧΑΙΡΕ	Ἐ[πί?]χαίρει Ἀριστίωνος, χαῖρε.

Var. lect. V. 1: Ε . . . ΧΑΙΡΕ (= χαῖρε) Stephani.

148. «Buste en pierre calcaire... représentant une femme enveloppée d'un voile et portant au bras droit un bracelet. Hauteur 1 arch. 7 verch. [1,02 m.]. Sur la partie inférieure de la pierre on reconnaît les formes d'une frise d'ordre dorique employée par l'artiste pour exécuter son travail. Au dessous du buste est l'inscription en lettres très effacées». Stephani, *Antt. Bosp. Cimm.* v. II n° LIV.

*Lapis a. 1853 e museo Kertschiensi Petropolin asportatus servatur in museo Imperiali, ubi exscripsi et charta madida expressi. In tabulario soc. arch. Odessitanae inveni lapidis delineationem factam, ut videtur, statim postquam lapis repertus est, cum tituli litterae multo melius dispicerentur, quam hodie. Ideo necessarium duxi hoc apographum integrum hic repetere. Meum apographum *a* littera notatur, Odessitanum est *b*.

<i>a</i>	<i>b</i>
Ν . ΚΑΡΧΟΣΕΙΝΤΗΝ ΦΡΑΤ'ΩΝΤΡΟΦΙΜΗΝΚΥΡΙΑΝ ΣΩΣΙΓΕΝΟΥ ΧΑΙΡΕ	ΝΙΑΝΗΑΙΛΙΧΟΣΕΙΝΩΝ ΗΛΓΩΝΤΡΦΙΜΗΝΚΥΡΙΑΝ ΙΣΩΣΠΕΝΟΥ ΧΑΙΡΕ

Var. lect. Steph. v. 1 nihil legit nisi XO et HN, v. 2 ante τροφίμην nihil nisi ON, et transcripsit: . . . Τροφίμην κυρίαν Σωσιγένου· χαῖρε.

Nobis videntur in lapide duo tituli distinguendi esse, alter recentior sepulcralis, alter antiquior, fortasse dedicatorius; ad sepulcralem pertinere verba haec:

[Ἐ]ρατίων Σωσιγένου, χαῖρε.

ad antiquiorem: . . . Ν[ι]καρχος εἰν τήν [ἑαυτοῦ] τροφίμην Κυρίαν.

EIN videtur pro εἰς scriptum, ut ex. c. in titulo quodam Macedonico (ap. Delacoulonche, *Berceau de la puissance Macéd.* № 29) legitur ἀνατιθέμειν εἰν δούλην τῆς θεᾶς; ἐν pro ἐς dici in compluribus dialectis inter omnes constat. Ἐαυτοῦ pronomen, quod in titulo antiquiore supplevi, olim fortasse legebatur initio v. 2.

149. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,75 m., l. 0,49, ornata aetomate tribus rosis instructo et anaglypho, quod repraesentat virum chitone et himatio amictum et puerum chitone indutum, facie ad spectantem conversa stantes inter pilas arcum sustinentes. Infra est inscriptio aetatis Romanae satis bene conservata (litt. a. 0,035). Ed. Stephani, Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XLIX.

*Lapis e museo Kertschiensi Petropolin asportatus servatur in museo Imperiali. Exscripsi.

ΕΡΜΗ ΕΡΜΙΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Ἑρμῇ Ἑρμίου, | χαῖρε.

150. Tabula lapidis calcarii integra, superne ornata aetomate sculpto, acroteriis et rosis tribus praedito; sub aetomate anaglyphum est rudi manu sectum, repraesentans virum et mulierem stantes iunctis dextris. Edidd. D. K[areischa] in Ephem. Odess. a. 1833 n° 16 (inde Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1003 n° 2110 b). Aschik R. Bosp. p. II pag. 71 n° 43, uterque litteris vulgaribus.

Lapis a. 1833 in tumulo quodam prope oppidum Kertsch una cum n° 87 a Kareischa repertus postea videtur periisse. Utor imagine Kareischa relationi manuscriptae adiecta, quae in Olenini tabulario servatur.

ΕΡΙΙΟΣ ΦΑΝ
ΝΑΪ · ΧΑΙΡΕ

Ἑρ[μῇ]ς Φάν|να, χαῖρε.

Var. lect. Vs. 1 EPMIS Kar., EPMOS Aschik.

151. Tabula lapidis calcarii superne fracta, a. ut nunc est 0,48 m., l. 0,35, cr. 0,09. Ex anaglypho, quo olim erat ornata, supersunt partes inferiores viri et mulieris iuxta stantium et utrimque infantes. Infra est inscriptio minutis litteris exarata satisque facilis etiam nunc lectu.

*Exscripsi in tumulo regio.

ΕΡΩΣ ΑΤΩΤΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Ἑρως Ἀτώτου, | χαῖρε.

Ἀτώτης nomen, quod saepius in huius regionis titulis occurrit, fortasse Paphlagonicae est originis: cf. *Bull. de corresp. hell.* v. XII p. 246 (= C. I. Att. II n° 3260 b).

152. Tabula lapidis calcarii a parte superiori mutilata, a. ut nunc est 0,53 m., l. 0,50, cr. 0,14. Ex anaglypho, quod tabulam olim ornabat, non supersunt nisi pedes viri, pueri,

mulierum duarum, qui omnes longis palliis erant amicti. Infra est titulus integer aetatis Romanae, qui etiam nunc optime legitur (litt. a. 0,035). Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1881 pag. 138.

Lapis a. 1880 repertus a Grossio iuxta oppidum Kertsch *dans un des tumulus situés à l'O. de la caserne de détention* (v. *Compte-rendu* p. 1880 pag. XXIII), exstat in tumulo regio. Exscripsi.

ΕΡΩΣ	ΕΡΜΩ
ΝΟΣ	ΧΑΙΡΕ

Ἔρωσ Ἑρμῶνος, χαῖρε.

153. Lapidis descriptionem v. supra ad n° 30. Ed. Stephani l. l. ibidem. Exscripsi.

ΕΡΩΣ	ΚΙΝΩΛΕ
ΩΣ	ΧΑΙΡΕ

Ἔρωσ Κινώλεως, χαῖρε.

154. Monumentum sepulcrum marmoris albi integrum, a. 1,03 m., l. 0,61, cr. 0,16, infra desinens in spinam basi s. terrae infigendam. Sculptus est vir altus 0,072, longo pallio amictus et calceatus, stans in aedicula facie (quae hodie mutilata est) ad spectantem conversa, a sinistra adstante puerulo chitone amicto, a. 0,30. Super aedicula rosae utrimque sunt et titulus, exaratus litteris 0,018 altis satisque facilis lectu.

Lapis novissime in oppido Kertsch repertus Mosquam transportatus est in museum historicum. Descriptionem et ectypa luculentissima insigni A. B. f. Oreschnikovii humanitati debeo.

ΕΡΩΣ	ΤΥΛΛΕΩΣ	ΧΑΙΡΕ

[Ἔ]ρωσ Τυλλέως, χαῖρε.

Titulus primo a. Chr. saeculo non videtur recentior esse.

155. Tabula marmorea superne fracta, a. ut nunc est 0,68 m., l. 0,37, cr. 0,08. Anaglypho repraesentatus est eques dextrorsum tendens prosequente puerulo; sub equo canis sculptus est dextrorsum currens. Infra est inscriptio aetatis Romanae litteris elegantibus 0,03 altis exarata optimeque conservata.

Lapis in oppido Kertsch repertus Mosquae hodie exstat in museo historico. Descriptionem et ectypa misit Oreschnikov.

ΕΥΚΡΑΤΗ	ΥΙΕ
ΕΥΚΡΑΤΟΥ	
	ΧΑΙΡΕ

Εὐκράτης υἱὸς
Εὐκράτου,
χαῖρε.

De forma Εὐκράτης cf. quae dixi ad n° 189.

156. Tabula lapidis calcarii a. circa 1 m., l. 0,61, cr. 0,10, fracta in duas partes (cum ex oppido Kertsch Kischinevum transveheretur) et quidem eo ipso loco, ubi titulus est, qui propterea admodum est laesus. Superne tabula aetomate ornata est acroteriis et rosis tribus instructo, et anaglypho, quod repraesentat sub arcu pilis imposita mulierem copiose amictam sellae insidentem pedibus subsellio impositis, sinistra manu pallii partem sustententem capiti inductam; ad dextram spectanti stat vir pallio amictus, utrimque adstantibus puellis, e quibus ea, quae est ad dextram (inter virum et mulierem) manibus vas tenet coni habens formam.

Lapis in oppido Kertsch repertus exstat hodie in oppido Kischinev apud Io. C. f. Surtchanum, ubi exscripsi a. 1883.

ΕΥΡΙΝ' ΚΑΙ Υ' Τ Ν ΩΝ ΧΑΙΡΕ	Εὐρ[ω]ν [ὁ] καὶ Ὑγ[ιαι]νων (?), χαῖρε.

157. Tabula marmoris candidi a. 0,55 m., l. 0,265, cr. 0,065. Anaglyphum repraesentat mulierem chitone et pallio amictam et puerum pileatum pallio amictum, stantes sub arcu; supra ab utraque arcus parte sculptae sunt rosae. Infra est inscriptio litteris minutis exarata (a. 0,012), sed facilis lectu. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1866 pag. 130.

Lapis vere a. 1865 repertus est una cum tit. 244 in suburbio oppidi Kertsch ad viam, quae ducit in vicum Hadschi-Muschkaï dictum, in tumulo (cf. *Compte-rendu* p. 1865 pag. VII). Exscripsi in tumulo regio.

ΖΗΝΟΒΙΕ ΖΗΝΟΒΙΟΥ ΧΑΙΡΕ	Ζηνόβιε Ζηνοβίου ὑέ, χαῖρε.

Stephanii exemplum cum nostro plane consentit. Tituli litteratura Romanae est aetatis.

158. Tabula lapidis calcarii sine ornamentis, a. 0,29 m., l. 0,155, cr. 0,065. Titulus litteris grandioribus exaratus bene etiamnunc legitur. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1876 pag. 216.

Lapis m. Ianuario a. 1875 repertus est in suburbio Kertschiensi, Glinistsche dicto, in aula domus Selmenevii in sepulcro. Exscripsi in tumulo regio.

ΗΔΙΕ ΤΟΕ ΕΡΩΤ ΟΕ	Ἡδιστος Ἐρωτος.

Var. lect. V. 3 med. O habet Stephani.

159. Tabula lapidis calcarii lata 0,89 m., longa 2,445, cr. 0,22, sine ullo ornamento. Titulus per longitudinem tabulae scriptus est litteris imparibus, in priore versu maioribus quam in altero et diligentius exaratis (litt. altitudo variat inter 0,07 et 0,04).

Tabula m. Septembri a. 1887 reperta est in sepulcro quodam in oppido Kertsch ad viam Hadschimuschkaeensem. Titulus repraesentatur ex imagine photographica ligno incisus.

ΥΟΑΙΦΥΔΗ
ΥΟΑΤΑ ΠΙCΩΟΥΟ+

Ἡδυφύλου
(τ)οῦ (Σ)ωσιπάρχου.

Apparet lapicidam antiquissimum scribendi genus imitari voluisse, quod tamen non ex omni parte ei contigit: nam et C littera bis inversa mansit et litteratura ipsa recentissimam prodit aetatem.

160. Tabula lapidis, ut videtur, calcarii integra, ornata anaglypho, quod repraesentat virum imberbem, pallio amictum, stantem facie ad spectantem conversa, a dextra adstante cane. Ed. Aschik R. Bospor. v. II p. 68 n° 30 litteris vulgaribus.

* Ubi et quando lapis repertus sit hodieque ubi lateat, non constat. Exscripsi ex delineatione, quam inveni in tabulario societatis Odessitanae.

ΗΛΙΟΣΗΛΙΩΝΟΣΧΑΙΡΕ

Ἡλιος Ἡλίωνος, χαῖρε.

Var. lect. Aschikius titulum in duos versus falso divisit et pro ΛΙΩ litteris dedit ΜΟ.

161. «Stelè of calcareous stone. Height, 2 ft. 4½ in.; breadth, 1 ft. 7¾ in. Above the inscription is represented a distyle heröon, within which stands on the right a draped male figure turned to the front: on the left a smaller male figure wearing a short chiton and chlamys stands to the front, resting the left elbow and right hand on the top of a pillar. On the extreme left stands a diminutive male figure in a short chiton. The heads of all these figures are wanting». Newton, Inscr. mus. Brit. p. II n° CXCIH.

ΗΡΑΚΛΕΙΔΗ ΠΑΣΤΕΙΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Ἡρακλείδη Παστεῖος,
χαῖρε.

Litterarum formae exquisitiores, quibus titulus expressus est in Newtonis libro, fideliter hic reddi non potuerunt.

162. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,85 m., l. 0,466. Supra exstat fastigium acroteriis et tribus rosis ornatum; sub fastigio sculptus est eques dextrorsum conversus, cui puer coram adstans vas porrigit. Infra est inscriptio aetatis Romanae (litt. alt. 0,045). Edidd. Aschik, *Часы догана* p. 181 et tab. G n° 29. Stephani, *Antt. Bosp. Cimm.* v. II n° XLVII.

Lapis a. 1850 prope oppidum Kertsch repertus exstat Petropoli in museo Imperiali. Exscripsi.

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ε Υ Ι Ε	
Τ Ρ Ο Υ Ν Ι Ο Υ	
Χ Α Ι Ρ Ε	

Θεόδωρε υιὲ
Τρουνίου,
χαῖρε.

Var. lect. V. 1 litt. 1 ab in. Θ Steph., litt. 5 O Aschik. V. 2 Stephanus [Χο?]τρουνίου supplementum proposuit, quod tamen ferri non potest, quia spatium oblitteratum minus est quam ut duae litterae stare potuerint.

163. Lapis sepulcralis integer anaglypho ornatus, quod repraesentat virum et mulierem stantes facie ad spectantem conversa, iunctis dextris. Titulus anaglypho subscriptus pessime detritus est lectuque difficillimus (litt. a. circa 0,02).

Lapis a. 1880 in oppido Kertsch repertus servatur Kischinevi apud Surutschanum, qui descriptionem et ectypum liberalissime misit.

Ο Ρ . Σ Ω Ν Υ Ι Ε	
Η Λ Ι Ο Υ Χ Α Ι Ρ Ε	

[Θ]ρ[ά]σων υιὲ
Ἡλ[ί]ου, χαῖρε.

164. Tabula lapidis calcarii epistyllo ornata, a. 0,82 m., l. 0,45, cr. 0,21. Titulus grandioribus litteris inscriptus superest integer. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1874 pag. 108 n° 1.

Lapis repertus a. 1873 in Mithridatis monte servatur in tumulo regio. Exscripsi.

Ο Υ Ξ Α Τ Ω Τ Ε Ω	

[Θ]ῦς Ἀτώτεω.

Titulus IV a. Chr. saeculo non est recentior. Videtur homo Paphlagonia fuisse oriundus: nam et Θῦς nomen regi Paphlagonum inditum legimus apud Athenaeum (IV p. 144 et X p. 415 d) et Ἀτώτης Paphlagonicum videri diximus ad n° 151.

165. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,85 m., l. 0,425, cr. 0,18. Anaglyphum rudi manu sculptum (non laesum, ut putabat Stephanus) repraesentat virum et puerum otiose stantes. Infra est inscriptio aetatis Romanae posterioris. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1868 pag. 119.

Lapis a. 1867 repertus in sepulcro quodam in suburbio Glinistsche dicto, ad viam quae in vicum Bulganak ducit, e regione Nicolajevii villae, exstat in tumulo regio. Exscripsi.

| ΙΛΑΡΙΩΝΙΛΑΡΙΩΝΟΣ |
| ΧΕΡΙΝ |

Ἰλαρίων Ἰλαρίωνος,
χέριν.

Stephanus putabat v. 2 χέριν pro χάριν esse positum supplendumque esse μνήμης s. μνείας; sed A. Nauckius *Miscell. gr.-rom.* v. III p. 332 rectissime monuit χέριν illud nihil aliud esse nisi χαίρειν vitiose scriptum secundum pronuntiationem.

166. Tabula lapidis calcarii integra sine ornamentis, a. 0,215 m., l. 0,52, cr. 0,095. Titulus grandioribus litteris scriptus est per totam tabulae latitudinem. Ed. Stephani, *Compte-rendu p.* 1870/71 pag. 270 n° 26.

Lapidem a. 1869 in vicinia oppidi Kertsch repertum museo vendidit Buxelius mercator. Exscripsi in tumulo regio.

| ΙΣΤΙΑΙΟΣΑΠΟΛ |
| ΛΩΝΙΟ |

Ἰστιάιος Ἀπολλωνίου(υ).

De tituli aetate v. quae dixi ad n° 122.

167. Tabula lapidis calcarii in duas partes fracta, a. 1,29 m., l. 0,51, cr. 0,13. Superior tabulae pars tribus rosis ornata est, infra est anaglyphum repraesentans virum et mulierem vestibis circumvolutos, stantes facie ad spectantem conversa, utrimque adstantibus infantibus. Sub anaglypho titulus est Romanae aetatis diligenter exaratus satisque facilis etiam nunc lectu; litt. alt. vv. 1 et 2 circa 0,03, v. 3 sq. 0,018. Ed. Stephani, *Compte-rendu p.* 1867 pag. 200.

Lapis a. 1866 in Mithridatis monte repertus servatur in tumulo regio. Exscripsi et charta madida expressi.

1	ΚΑΛΟΥ ΔΙΟΔΩ ΡΟΥ ΧΑΙΡΕ
	ΑΡΓΑΛΗΝΟΥΣΟΣΣΕΚΑΤΕΦΘΙΣΕΝ
	ΩΔΙΟΔΩΡΟΥ ΚΟΙΡΕΚΑΛΟΥ
5	ΛΕΙΤΕΙΣΔΑΛΓΕΑΣΟΙΣΙΝΕΤΑΙΣ
	ΜΗΤΙΣΕΤΑΥΧΕΙΤΩΜΕΡΟΓΩΝΕΡΙ
	ΞΩΜΑΙΩΑΛΚΗΙ ΚΑΙΓΑΡΣΗΝ
	ΑΦΝΩΣΕΣΒΕΣΕΙΡΙΑΒΙΗΝ

Var. lect. V. 3 extr. N, v. 5 in. ΛΕΙΨΕΙΣ, v. 6 ΡΟΠΟΝ, v. 7 in. ΣΩΜΑΤΟΣΛ, tum ΚΑΙ . ΑΡ, v. 8 ΞΕ . . . ΡΑ Stephani.

Καλοῦ Διοδώρου, χαῖρε.

Ἀρπαλέη νοῦσός σε κατέφθισεν, | ὦ Διοδώρου

κο[υ]ρε Καλοῦ, | λείπεις δ' ἄλγεα σοῖσιν ἔταις. |

Μή τις ἐτ' αὐχέϊτω μερό[π]ων ἐπὶ | σῶμα[τος] ἀλκῇ.

καὶ γὰρ σὴν | ἄφνω ἐσβεσε [Μο]ῖρα βίην.

Переводъ. Калусъ Діодоровъ, прощай. — Алчная болѣзнь сгубила тебя, о сынъ Діодора Калусъ, а сродникамъ твоимъ ты оставляешь скорбь. Пусть никто изъ смертныхъ не гордится больше тѣлесною силою: вѣдь и твою мощь внезапно угасила Мира.

168. Tabula lapidis calcarii a. 2,13 m., fracta in duas partes, quarum inferior videtur periisse. Fragmentum superius a. 1,20 m., l. 0,62, ornatum est aetomate quattuor rosis instructo et anaglypho, quod repraesentat equitem dextrorsum tendentem, arcu pharetraque et mucrone armatum, quem prosequitur famulus galea tectus, laeva scutum tenens. Tituli versus prior superest in hoc fragmento, alter erat in inferiore. Edidd. anonymus quidam in Ephem. Odess. a. 1829 № 50, Boeckh C. I. Gr. № 2111 b ad apographum Blarambergi (inde Aschik R. Bospor. v. II p. 64 № 16), Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II № XXXII (hic quidem priorem tantum versum).

Lapis repertus est a. 1829 «à un endroit formant un plateau, à mi-côte de l'ancienne acropole de Panticapée, et où il paraît, d'après les beaux restes d'antiquités découverts il y a plusieurs années à cet endroit, qu'il existait une espèce de propylée conduisant à acropolis» (Ephem. Odess.). Fragmentum superius exstat Petropoli in museo Imperiali. Repeto Blarambergi apographum, quod servatur in tabulario societatis archaeologicae Odessitanae.

ΚΛΕΩΝ ΥΙΕ ΚΛΕ
ΟΝΟΣ ΧΑΙΡΕ

Κλέων υἱὲ Κλε-
[ω]νος, χαῖρε.

Hodie in superiore tabulae fragmento supersunt haec: ΚΛΕΩΝ ΥΙΕ ΚΛΕ.

169. «Bust in calcareous stone. Height, 1 ft. 1³/₄ in.; breadth, 11¹/₄ in. Male figure draped on shoulders: much disfigured. The inscription is on a tablet forming a base to the bust». Newton, Inscr. mus. Brit. p. II n° CCIII.

* Exstat in museo Britannico.

ΚΑΙ ΠΟΣΒΑΚΚΑΡΟΥ
ΕΤΩΝ

Κά[ρ]πος Βασσάρου
ἑτῶν . . .

170. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii a. 0,60 m., l. 0,37, cr. 0,10, supra ornatum epistylío et rosis duabus; sub epistylío in aedícula sculpti sunt vir barbatus chitone et pallio amictus, arcu sagittam emittens, et a dextra eius iuvenis chitone indutus, parvum equum tenens. Infra est titulus optime servatus. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1864 pag. 242 in nota.

Lapis a. 1857 repertus exstat nunc in museo oppidi Kertsch. Exscripsi.

ΛΕΥΚΙΕΥΙΕΦΑΡΝΑΚΟΥ
ΤΡΟΦΙΜΕΔΕΧΡΗΣΤΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Λεύκιε υἱὲ Φαρνάκου,
τρόφιμὲ δὲ Χρήστου,
χαῖρε.

Titulum Romanae esse aetatis et litteratura indicat et Λεύκιος nomen.

171. «Auf einem Altare oder Fussgestelle im Hofe der Kirche zu Kertsch¹⁾. Aus der ungedruckten Reise». Ed. J. V. Francke, *Griechische und Latein. Inschriften, gesammelt von O. Fr. von Richter* (Berl. 1830) p. 87 n° IX (cf. p. 498). Inde repp. Welcker *musei Rhen. a se et Naekio editi* v. I (a. 1833) p. 290 n° 8, minusculis tantum litteris; Boeckh *C. I. Gr. II* add. p. 1003 n° 2109 g. Ex hoc rursus Aschik *R. Bospor. v. II* p. 62 n° 8; Kaibel *Epigr. Gr. ex lapidd. conl.* n° 251.

Lapidem praeter Richterum nemo, quantum scio, exscripsit, neque constat, quid ei acciderit. Repeto exemplum a Franckio editum, qui de litterarum formis diserte tradidit haec: «V. 1 ist das Einmalige gewöhnliche A neben dem sonst durchgängig gebrauchten A allem Ansehen nach bloss ein Fehler der Abschrift. Da übrigens diese letztere Form sonst sogar schon neben dem hier nicht mehr gebrauchten Ξ und Π angetroffen wird, das Θ aber hier noch die ganz alte Form hat, und nur das O verkleinert ist, so könnte man dadurch verleitet werden, die Inschrift für viel älter zu halten, als sie nach der Schreibart ΕΙΝΟΙΣ V. 2 sein kann».

ΛΥΣΙΜΑΧΕΥΙΕ
ΞΥΧΑΡΙΩΝΟΣ
ΧΑΙΡΕ

ΛΥΣΙΜΑΧΟΝΜΥΘΟΙ·ΙΙΠΡΟΣΗΝΕΑΠΑΣΙΠΟΛΙΤΑΙΣ
ΚΑΙΕΙΝΟΙΣΝΟΜΑΔΩΝΕΚΤΑΝ·ΘΟΥΡΟΣΑΡΗΣ
ΕΠΙΙΑΣΕΛΕΕΙΝΟΝΕΠΙΕΣΤΕΝΑΧΗΣΕΘΑΝΟΝΤ
ΟΙΚΤΕΙΡΩΝΘΑΛΕΡΗΝΑΝΕΡΟΣΗΛΙΚΙΗ

1) De lapidis forma Franckius ipse scripsit haec: «Dass Richter hier unter einem Altare eine *ara sepulcralis* verstanden haben muss, liegt am Tage. Doch kann der Stein allerdings auch die Basis einer Statue gewesen sein. Denn obgleich der Zuruf χαῖρε in Grabschriften am häufigsten vorkommt, so gab es doch auch Statuen auf

V. 5 ΞΙΝΟΙΣ illud, quod Franckio et Welckero recentioris originis indicium videbatur, apographi mendum esse putat Boeckhius, cui adsentitur Kaibelius.

Λυσίμαχε υἱὲ | (Ψ)υχαρίωνος, | χαῖρε.
 Λυσίμαχον, μύθοι[σ]ι προσηνέα πᾶσι πολίταις
 καὶ ξ(ε)ίνοις, Νομάδων ἔκταν[ε] θοῦρος Ἄρης·
 [ψ] ἐπὶ πᾶς ἐλεεινὸν ἐπεστενάχῃσε θανόντ[ι],
 οἰκτεῖρων θαλερὴν ἀνέρος ἡλικίη[ν].

Vs. 2 reposui nomen in his regionibus usitatissimum pro eo quod editores habent [E]υχαρίωνος. Vs. 5 Νομάδων Ἄρης coniungendum esse, non ut priores interpretes coniunxissent ξείνοις Νομάδων, rectissime monuit Boeckhius; quos Nomades videri Scythas esse Europaeos. Ceterum totum epigramma tam clarum est, ut non egeat explicatione. De verbo ἐπεστενάχῃσε cf. quae monuerunt Franckius et Boeckhius. De aetate tituli nihil certi proferre possum, cum non viderim lapidem; quod Kaibelius dixit litteras I fere a. Chr. n. saeculi esse, nulla re probatur; nam in libro Franckiano omnes litterarum formae, quas typotheta noster diligentissime expressit, vulgares sunt praeter A et O, neque quidquam certi ex eis conligi potest. Epigramma ipsum elegantius est et correctius, quam ut ad Romanam referatur aetatem.

Переводъ. Лисимахъ сынъ Психаріона, прощай. — Лисимаха, въ обращеніи ласковаго ко всѣмъ гражданамъ и чужестранцамъ, убилъ бурный Арей Номадовъ. Всякій жалобно возстенавъ по немъ умершемъ, сожалея прѣтупцѣй возрастъ мужа.

172. Tabula lapidis calcarii a parte inferiore mutila, a. 0,28 totidemque lata, cr. plus 0,05. Ornata est aetomate tribus rosis instructo, sub quo anaglyphum est operis satis rudis satisque iniuria temporis laesum: sculpti sunt vir et mulier dextras, ut videtur, iungentes. Infra est titulus hodie mutilus, litteris aetatis Romanae c. 0,035 altis inscriptus.

Lapis a. 1881 in clivo meridionali Mithridatis montis repertus exstat Mosquae in museo historico. Exscripsi.

ΜΑΗC	Μάης [τοῦ δεινός]
Λ	

173. Tabula lapidis calcarii a. 1,31 m., l. 0,555, ornata aetomate acroteriis et rosis duabus instructo, et anaglypho, quod repraesentat mulierem sellae insidentem facie ad si-

Grabmälern, und dieser Zuruf konnte wenigstens hier so gut unter der Bildsäule des Betrauernden stehen, als im Append. Anthol. Pal. 308, 4. und sonst». Boeckhio videtur epigramma vel sub ara sepulcrali, vel sub monu-	mento sepulcrali, quod imagine defuncti instructum fuerit, positum fuisse. Hoc mihi quoque videtur veri simillimum; nam ara sepulcralis titulo instructa nulla adhuc, quantum scio, in his regionibus reperta est.

nistram spectanti conversa, utrimque adstantibus puellis; coram iuvenis stat in basi, pone eum ad laevam spectanti puerulus. Infra est inscriptio, cuius media pars aliquanto iam detrita est (litt. a. 0,025). Edidd. Kareischa act. soc. Odess. v. I p. 611. Aschik R. Bosp. v. II p. 66 n° 22 et iterum p. 71 n° 45 (ubi Kareischa exemplum repetiit, cum non animadvertisset eundem esse titulum). Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XXXIV.

Lapis a. 1842 in tumulo quodam prope oppidum Kertsch a Kareischa repertus Petropoli servatur in museo Imperiali. Exscripsi et ectypon sumpsit.

MACAYIMYPMHKOC
ΧΑΙΡΕ

Μάσα υι(ε) Μύρμηκος,
χαῖρε.

Var. lect. Vs. 1 Kar. legit MAKAPI, Steph. MA . AYI (rest. Μά[ζ]α); sed littera C in lapide et in ectypo etiam nunc dispicitur. Idem nomen redit in tit. 259.

174. Tabula lapidis calcarii e duobus fragmentis composita, a. 1,42 m., l. 0,44, cr. 0,175. Supra instructa est fastigio sculpto cum rosis tribus; sub fastigio repraesentatus est vir stans sinistra manu demissa, dextra pectori imposita, et ad laevam eius puerulus. Anaglyphum rudis esse operis dicitur et male conservatum. Titulus litteris a. 0,03 diligenter quidem exaratus, sed admodum videtur esse detritus.

Ectypum misit Podschivalovius acceptum a Pamphilovio. Lapis anno 1885 repertus exstat nunc in tumulo Melek-tschesmensi.

ΜΑΣΤΑΡΟΥ
ΜΑΣΤΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Μασταροῦ
Μαστοῦ,
χαῖρε.

175. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,84 m., l. 0,53. Supra est aetoma rosa ornatum, suffultum pilis, inter quas sculptus est eques dextrorsum conversus, pharetra et arcu armatus, prosequente famulo hasta armato et cane, qui est infra equum; equitis pars superior admodum laesa est. Infra est titulus aetatis Romanae. Ed. Aschik R. Bosp. v. II p. 65 n° 9. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XXXVIII.

*Lapis e museo Kertschiensi Petropolin asportatus exstat in museo Imperiali. Exscripsi.

ΜΑΣΤΑΡΟΥΦΑΡΝΑΚΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Μασταροῦ Φαρνάκου,
χαῖρε.

Var. lect. Aschikius v. 1 legit ΜΑΣΤΑΓΟΥ et restituit Μάσταγ[ε] υ[ι]τ[ε] etc.

176. Tabula lapidis calcarii superne et infra ab angulo sinistro fracta, a. nunc quidem 0,65 m., l. 0,485, cr. 0,11. Ex anaglypho, quod superiorem lapidis partem ornabat, non supersunt nisi quattuor pedes humani. Titulus Romanae aetatis optime legitur. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1875 pag. 91 n° 8.

Lapis repertus est m. Novembri a. 1874 in clivo septentrionali Mithridatis montis, prope fossam a Francogallis actam a. 1855, in sepulcro diruto, una cum nn° 179, 206, 290, 302, 303 (cf. *Compte-rendu* p. 1874 pag. X). Exscripsi in tumulo regio.

Ι ΜΕΝΕΧΜΑΙ
ΤΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Μένεχμαι (i. e. Μέναιχμε)
[Α]πολλωνίου,
χαίρει.

Var. lect. V. 2 in. ΑΠΟ etc. Inde patet angulum sinistrum inferiorem fractum esse postquam lapis repertus et exscriptus sit.

177. Tabula lapidis calcarii superne fracta et perquam laesa, alta a dextra 0,82 m., a sin. 0,91, l. 0,48, cr. 0,16. Anaglyphum, cuius superior pars lapide fracto periit, ostendit mulierem sellae insidentem pedibus subsellio impositis, a dextra adstante viro, cuius hodie pedes tantum supersunt. Infra est titulus aetatis Romanae litteris c. 0,022 altis inter lineolas positus inscriptus.

Lapis in Mithridatis monte repertus Mosquae hodie exstat in museo historico. Descriptionem et ectypum Oreschnikov benignissime misit a. 1888.

ΜΗΝΙΟ ΥΟCΜΗΝΩΥ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Μῆνι(ς) υἱός Μηνίου,
χαίρετε.

V. 1 quinta ab in. littera est C correcta ex O per errorem scripto; in patris nomine lapicida primitus scripsit ΝΟ, sed postea, cum errorem animadvertisset, litterae ο super-scripsit ΙΟ; item v. 3 vitiose χαίρετε scripsit pro χαίρει. Patet imperitissimum fuisse lapidarium.

178. P. Beckerus Propyl. v. III p. 355 scribit se a. 1852 vidisse parieti musei Kertschiensis adpositos lapides aliquot sepulcrales ornamentis quae arabica (*arabèsques*) dicantur instructos, sed titulis carentes praeter unum, cui insit nomen ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ. Alibi nullam huius tituli notitiam repperi.

179. Tabula lapidis calcarii leucophaei sine ornamentis, a. 0,95 m., l. 0,52, cr. 0,165. Titulus grandibus (a. c. 0,04 m.) et pulchris litteris incisus exstat integer; infra vacat 0,56 m. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1875 pag. 89 n° 5.

Rep. a. 1874 ibidem, ubi n° 176, exstat in tumulo regio. Exscripsi.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟ		Μητρόδωρος Ἀπολλοδώρο(υ).

Titulus quarti a. Chr. saeculi parte priore non recentior.

180. «A cinq verstes de Kerche j'ai fait ouvrir une fouille dans un trou formé par les eaux au pied d'un des tumulus, et à profondeur de cinq archines j'ai trouvé... une pierre haute d'une archine et demie [1,066 m.], large de douze verchoks [0,53 m.], sur laquelle il y a une espèce d'armoirie et une inscription». P. Du Brux in relatione de effossionibus factis a. 1817, quam nuperrime edidi act. soc. Odess. v. XV (p. 134) in Olenini tabulario repertam. Titulum primus edidit Koehler de ins. et cursu Achill. p. 254 n. 812, qui transcripsit apud Burkanovskium praefectum portus Kertschiensis. Is lapidis formam hisce verbis descripsit: «Une pierre, dont la partie supérieure est de forme ovale: on y voit sculpté en relief, avec la plus grande élégance, une palmette. Le dessous est moins haut et forme le socle de la partie de dessus». Ex Koeppeni schedis dedit Osann Syll. p. 284 quasi prope Odessam repertum. Ex Koehlero et Osanno Boeckh C. I. Gr. II n° 2112 (inde Aschik R. Bospor. p. II pag. 60 n° 4).

Hodie lapis ubi sit, ignoratur. Repeto exemplum Koehlerianum.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ ΑΡΤΕΜΩΝΟΣ	·	Μητρόδωρος Ἀρτέμωνος.

Du Brux habet ΜΗΤΡΟΔΑΡΩΣ | ΑΡΤΕΜΟΡΟΣ, Koepp. v. 1 ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ, v. 2 idem quod Du Brux. Sigma inversum cum nunquam in harum regionum titulis inveniatur, Du Bruxii imperitiae tribuendum puto.

Titulum propter nomina mere Graeca et lapidis formam bonae aetatis esse dixerim: nam aetate Romana palmulae in monumentis Bosporanorum sepulcralibus nunquam reperiuntur.

181. Tabula lapidis calcarii superne fracta, a. ut nunc est 0,71 m., l. 0,42, cr. 0,11. Olim ornata erat anaglypho, e quo supersunt pedes hominis stantis. Infra est titulus aetatis Romanae optime conservatus (litt. a. circa 0,025).

Lapis m. Martio a. 1885 casu repertus in aula domus A. Plenkini militis, sitae in clivo septentrionali montis Mithridatis, exstat hodie in museo Kertschiensi. Exscripsi ex Grossii delineatione et ectypo, quae servantur in tabulario Consilii archaeologici.

ΜΗΤΡΟΦΙΛΟΣ ΥΙΕ ΘΕΩΤΕΙΜΟΥ ΧΑΙΡΕ		Μητρόφιλος, υιὲ Θε(ο)τείμου, χαίρε.

182. Tabula lapidis, ut videtur, calcarii, superne fracta. Anaglypho repraesentatur mulier sellae insidens pedibus subsellio impositis; coram adstat iuvenis laeva scutum tenens, dextram mulieri porrigens; iuvenis caput lapidis fractura periit; pone mulieris sellam puella stat cistam tenens. Infra est titulus integer quidem, sed valde, ut videtur, detritus. Ed. Aschik R. Bospor. p. II pag. 69 n° 35 sine lapidis descriptione litteris vulgaribus.

Ubi et quando lapis repertus sit hodieque ubi lateat, explorare non contigit. Anaglyphum descripsi et titulum dedi e delineatione, quae servatur in tabulario societatis arch. Odessitanae.

	ΗΥΡΕΙΝΕ ΥΙΕ ΑΠΘ	
	ΛΩΔΩΡΟΥ	
	ΧΙΡΑΕ	

[M]υρεῖνε υἱὲ Ἀπ[ο]-
λωδώρου,
χ(αῖρ)ε.

Var. lect. Aschikius v. 1 tres priores litteras omisit, extr. dedit ΑΠΘΛΟ duabus litteris e v. 2 translatis, ultimam vocem totam in v. 2 transtulit.

Errores orthographici utrum lapicidae sint, an delineantis, diiudicari non potest; ceterum v. 2 potius lapicidam errasse puto (cf. n° 76). Titulus est Romanae aetatis.

183. M. Augusto a. 1853 in septentrionali clivo eius montis, qui est inter Mithridatis montem et tumulum aureum, repertum esse sepulcrum lapideum, cui adpositum esset lapis laevis cum inscriptione, repperi in relatione Directoris musei Kertschiensis, servata in tabulario Consilii archaeologici. Alibi nullam huius tituli mentionem vidi. Transcriptus est ita:

ΝΚΑΔΡΟ
ΞΡΟΛΥΧ
ΑΡΕΟΞ

Legendum est: Ν(ι)κα(ν)δρoς [Π]ολυχ|άρεος.

Propter litteraturam et genetivi formam titulum quarto a. Chr. saeculo non recentiorum habeo.

184. Tabula lapidis calcarii supra anthemio eleganter sculpto ornata, infra fracta, a. 1 m., l. 0,54, cr. 0,15. Sub anthemio titulus est integer quidem, sed satis oblitteratus (litt. a. 0,025 — 0,03).

Lapidem a. 1869 prope oppidum Kertsch repertum museo vendidit Papadopoulos quidam (cf. *Compte-rendu* p. 1869 pag. XVIII). In tumulo regio exscripsi et charta madida expressi.

	ΝΟΥΜΗΝΙΟΞ	
	ΣΠΑΡΟΦΟΤΟΥ	

Νουμήνιος
Σπαροφότου.

Litteratura indicat tempora saeculo III a. Chr. non recentiora.

185. Tabula lapidis calcarii infra fracta, a. 0,93 m., l. 0,44, cr. 0,24. Supra ornata est palmula admodum alta (0,59 m.), elegantissime sculpta; sub palmula inscriptio est litteris grandioribus exarata optimeque servata.

Tabula m. Martio a. 1882 in clivo septentrionali Mithridatis montis, e regione suburbii Tatarici, in tumulo reperta exstat in museo Kertschiensi. Exscripsi.

N	Υ	Μ	Φ	Ο	Δ	Ν
Ρ	Ο	Ξ	Ε	Ρ	Μ	Ο
Κ	Ρ	Α	Τ	Ε	Ο	Ξ

Νυμφόδωρος
Ἑρμοκράτεος.

Titulus est quarti a. Chr. saeculi.

186. Tabula lapidis calcarii a partibus superiori et inferiori mutilata, a. a parte sinistra 0,89 m., a dextra 0,75, l. 0,56, cr. 0,15. Anaglypho repraesentatur mulier capite veste operto sellae insidens pedibus subsellio impositis, dextra manu mento admota, laeva dextrae cubitum sustinente; coram adstat puella vas tenens, cuius figura perquam est laesa; a sinistra eques sculptus est dextrorsum tendens, cuius superior pars itemque equi caput fractura perierunt. Pone equitem alterius equi caput et equitis manus apparent. Infra est titulus aetatis Romanae diligenter incisus optimeque conservatus (litt. a. 0,035).

Lapis in oppido Kertsch repertus Mosquam translatus est in museum historicum, unde descriptionem et ectypum Oreschnikovius misit a. 1888.

Ο	Μ	Υ	Α	Λ	Λ	Κ	Ε	Σ	Ι	Δ	Λ	Υ	Χ	Α
Χ	Α	Ι	Ρ	Ε										

Ὁμψάλακε Σιδαύχα,
χαίρε.

187. Fragmenta duo tabulae marmoris candidi: *a* altum 0,305 m., l. 0,18, cr. 0,07, ab omnibus partibus integrum praeter dextram; ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1861 pag. 174 n° 4. — *b* altum 0,20 m., l. 0,16, margines servat dextrum et inferiorem.

Fragmenta reperta sunt a. 1860 in sepulcro quodam prope opp. Kertsch, haud procul a carcere, una cum nn° 124 et 254. Exscripsi utrumque in tumulo regio et composui.

a.

1	Ο	Υ	Λ	Π		
	Π	Α	Ρ	Θ	Ε	
	Β	Α	Σ	Ι	Λ	Ε
	Ν	Ο	Ι	Σ	Τ	
5		Ε	Ν	Τ		

b.

Γ	Ο
↓	
Ε	Ι

Οὐλπ[ιος υἱὸς τοῦ δεινός
Παρθε[νοκλῆς ὁ ἐπὶ τῆς]
βασιλε[ίας ἑαυτῶ καὶ τοῖς ἐκ] γό-
νοις τ[ὸ μνημεῖον κατεσκεύασεν]
ἐν τ[ῷ . . . ἔτ]ει.

De Ulpiorum titulis v. quae dixi ad n° 26.

188. Tabula integra lapidis calcarii, a. 0,74 m., l. 0,35, cr. 0,11, basi infixa lapidis item calcarii. Ornata est fastigio tribus rosis instructo et anaglypho, quod repraesentat puerum nudum sub fastigio stantem. Titulus anaglypho subscriptus Romanae est aetatis. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1873 pag. 60 n° 4.

Lapis m. Iunio a. 1872 in clivo septentrionali Mithridatis montis in sepulcro a Grosio explorato repertus exstat in tumulo regio. Exscripsi.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΥ ΧΑΙΡΕ	Πάμφιλος Παμφίλου, χαῖρε.

189. In relatione directoris musei Kertschiensis, servata in tabulario Consilii archaeologici, inveni a. 1853 in tumulo quodam occidentem versus a fossa Mithridatis montem cingenti sepulcrum repertum esse, tectum tabula lapidea cum inscriptione:

ΠΑΣΙΚΡΑΤΗ ΕΥΘΙΝΟΥ ΧΑΙΡΕ	Πασικράτη Εὐθ(ύ)νου, χαῖρε.

Alibi, quantum scio, nulla huius tituli mentio exstat. Propter litteraturam, si recte exscripta est, et nomina mere Graeca titulus Romana aetate antiquior habendus. Πασικράτη puto dictum esse pro Πασίκρατες casu vocativo, ut n° 83 Καλλιγένη, n° 155 Εὐκράτη, n° 190 Περιγένη etc.

190. Tabula lapidis calcarii integra, a. 1,02 m., l. 0,42. Supra aetoma sculptum est acroteriis et rosis tribus ornatum, sub aetomate repraesentatur anaglypho iuvenis imberbis chlamyde amictus, equo insidens sinistrorsum insilienti, armatus arcu et pharetra laevo lateri adstricta, dextra sublata flagellum tenens. Infra est inscriptio litteris Romanae aetatis 0,025 altis accurate incisa optimeque etiam nunc conservata.

Lapidem Petropoli possidet comes Dem. Io. f. Tolstoï, a Buxelio mercatore acquisitum in oppido Kertsch. Exscripsi.

ΠΕΡΙΓΕΝΗ ΥΙΕ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΧΑΙΡΕ	Περιγένη υιᾶ Ἀσκληπιάδου, χα(ι)ρε.

V. 2 extr. erravit lapicida. De vocativi forma cf. quae dixi ad n° 189.

191. Tabula lapidis calcarii integra, cuius superior pars circuli formam habet, inferior in spinam desinit solo infingendam, a. 0,74 m., l. 0,31, cr. 0,18. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1868 pag. 118, addita tabulae imagine.

Lapis m. Aprili a. 1867 in sepulcro quodam repertus in Mithridatis monte, servatur nunc in tumulo regio. Exscripsi.

ΠΛΩΤΟ
ΠΛΩΤΙΩΝ
ΠΡΩΤΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Πλωτίων
Πρώτου,
χαίρει.

Var. lect. Vs. 4 in. X integrum dedit Stephani. De v. 1 idem recte coniecit haec: «Das darüber geschriebene ΠΛΩΤΟ scheint dadurch zu erklären zu sein, dass der Steinmetz, als er sah, dass er den Namen des Todten unrichtig eingemeisselt hatte, die Inschrift nochmals von vorn begann». Lapidum sepulcralium formam talem, qualem hic habet, St. dixit alibi nusquam sibi obvenisse, nisi in Italia inferiore.

Titulum Romanae aetatis esse probat litteratura.

192. Marmor candidum altum circa 0,70 m., l. circa 0,35, ornatum anaglyphis duobus, inter quae titulus est interpositus. Superius anaglyphum repraesentat equitem dextrorsum conversum, obvio puero; inferius ostendit virum lecto incumbentem, cui mensa adposita est vasibus impleta; coram alter vir sellae insidet longo vestitu, pedibus subsellio impositis, sinistra manu genae admota; utrimque in angulis pueruli adstant, quorum is, qui a sinistra spectanti est, manibus vas tenet. Lapidis delineationem aeri incisam dederunt Pallas, Itin. Russ. merid. v. II tab. 17 (cf. p. 278); Waxel, Rec. des ant. n° 10. Titulum praebent Guthrie Append. p. 322 n° 2; Clarke, Itiner. v. I p. 435; Koehler De ins. et cursu Achill. p. 247; ex his Boeckh C. I. Gr. II n° 2114 (ex hoc rursus Aschik R. Bospor. v. II p. 61 n° 6); Mursakewicz Diar. min. instr. publ. m. Martio a. 1837 p. 683; cf. etiam act. soc. Odess. v. I p. 324.

Lapis, quem omnes editores in oppido Kertsch muro septentrionali ecclesiae S. Ioannis Baptistae inmissum viderunt, etiam nunc ibidem exstat. Exscripsi a. 1883.

ΠΟΠΛΙΥΙΕ
ΚΟΣΣΑΧΑΙ

Πόπλι υἱὲ
Κοσσᾶ, χαῖ[ρε].

«Vs. 1 Guthr. . . . ΠΟΠΛΙΥΙΕ . . . , male; Wax. ΠΟΠΑΙ etc., ceteri ut nos. Vs. 2 extr. Guthr. ΧΑΙ . . . , Pall. Clark. ΧΑΙ, Koehl. ΧΑΙ et vs. 3 ΡΕ; Wax. ΧΑΙΡ_». Boeckh, qui vs. 2 extr. et ipse Ρ_ dedit. Murs. vs. 1 extr. habet ΥΕ, vs. 2 extr. ΧΑΙΡΕ.

193. Tabula marmoris candidi integra, a. 0,665 m., l. 0,38, ornata aetomate pulchra rosa instructo; sub aetomate sculpti sunt vir barbatus chitone et pallio amictus et ad

dextram eius puer chitone indutus, uterque stans facie conversa ad spectantem. Infra est titulus aetatis Romanae optime servatus. Edd. Aschik R. Bosp. v. II p. 66 n° 20. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XXXIX.

*Petropoli in museo Imperiali exscripsi.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΕ ΠΟΣΙΔΩΝΙΟΥ ΧΑΙΡΕ

Ποσειδώνιε
Ποσιδωνίου,
χαῖρε.

Var. lect. Vs. 1: ΔΟ Aschik.

194. Tabula integra lapidis calcarii a. 0,85 m., l. 0,36, cr. 0,15, superne ornata aetomate tribus rosis instructo; sub aetomate anaglyphum est rudi manu sectum et temporis iniuria admodum laesum, repraesentans figuram humanam (utrum virilem, an muliebrem, non iam apparet) alto toro incumbentem, cui mensa est adposita vasibus ornata, adstante puerulo. Infra est inscriptio pessime laesa lectuque difficillima.

*Exscripsi Odessae in museo societatis hist. et arch., quo lapidem ex oppido Kertsch pervenisse admodum est consentaneum.

ΠΡΙΜΕΑΙΟΙΡΑΗ ΟΥ ΧΑΙΡΕ

Πρίμε [Δ]ιο[χ]λ[ε]-
δ]ου(?), χαῖρε.

E litterarum forma patet titulum Romanae esse aetatis.

195. Tabula lapidis calcarii integra, ornamentis carens, a. 0,94 m., l. 0,52, cr. 0,18. In parte superiore titulus est litteris grandibus (a. 0,045) et pulcherrimis exaratus optimeque servatus. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1880 pag. 131 № 3 (rep. Bechtel Inscr. ion. № 124).

Rep. m. Martio a. 1878 in clivo septentrionali Mithridatis montis, servatur in tumulo regio. Exscripsi.

ΠΡΟΜΗΘΟΣ ΠΡΩΤΑΓΟΡΕΩ

Πρόμηθος
Πρωταγόρεω.

Titulus quarti a. Chr. saeculi parte priore non recentior, fortasse etiam antiquior.

196. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,85 m., l. 0,465. Inest aetoma acroteriis et tribus rosis ornatum, suffultum pilis, inter quas sculpti sunt vir scuto armatus, mulier copiose amicta, puerulus manibus tenens nescio quid, fortasse galeam. Infra est titulus, qui

etiam nunc bene legitur. Ed. Aschik R. Bosp. v. II p. 70 n° 41. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XLIII.

* Exscripsi Petropoli in museo Imperiali.

ΡΟΔΩΝ ΗΛΙ
ΟΥ ΧΑΙΡΕ

Ῥόδων Ἡλίου,
χαῖρε.

197. «Στήλη est, in qua inter duas columnas, fastigium sustinentes, sculptus est vir modeste barbatus, stans capite nudo, dextra demissa partem pallii levans, sinistra volumen tenens. Ad dextram puer stat, vix mediam viri staturam attingens, manibus super ventre compositis. Super puero leguntur [vv. 1—3]. Sub imagine legitur carmen ita scriptum, ut versus longiores totam lapidis latitudinem impleant, aliquando, ut v. 2, aliquot litterae spatio deficiente omitterentur»¹). Fr. Graefe, Inscr. aliquot Gr. p. 7 ad alienum apographum litteris vulgaribus; inde rep. R. Klotz in *Neue Jahrb. für Philol. und Pädag.* v. 36 (a. 1842) p. 222 et Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1003 n° 2113 c; ex hoc Kaibel Epigr. Gr. ex lap. conl. n° 538 litteris minusculis.

Lapis a. 1840 *dans un tumulus voisin de la chaussée de la Quarantaine* a Kareischa repertus (v. Antt. Bosp. Cimm. I p. LXXXI) hodie ubi sit, explorare non contigit, id quod admodum doleo. Repeto exemplum manuscriptum, quod inveni in Olenini tabulario (cf. ad n° 87) quodque cum Graefiano ex uno fonte videtur fluxisse. Lapidis imago epigrammate omisso exstat in collectione delineationum Aschikii, Kareischae, cet. in museo societatis Odess. (Catal. Bertier-Delagarde s. IV № 108).

ΣΑΒΒΙΩΝ
ΣΤΕΦΑΝΟΥ
ΧΑΙΡΕ

1 ΕΦΘΑΣΘΗΣΔΥΣΤΑΝΕΤΥΧΗΣΔΗΜΑΣΙΚΑΙΣΕΥ
ΠΑΝΤΑΛΕΛΕΙΠΑΡΕΤΗΣΟΙΣΕΠΙΤΡΥΧΟΝΕ
ΗΘΟΣΝΟΥΣΑΚΜΗΜΟΥΣΑΙΔΕΣΕΑΙΝΕΙΝΕΝΗΜΕΙΝ
ΤΕΡΠΟΥΣΑΙΝΥΝΕΙΘΡΗΝΟΛΟΓΟΥΣΙΤΑΛΑΝ
5 ΜΑΤΕΡΙΠΕΝΘΟΣΕΦΥΣΛΥΠΑΠΑΤΡΙΑΔΕΔΕΝΔΡΟΥ
ΚΛΩΝΝΕΚΛΑΣΘΗΣΕΔΡΟΜΟΣΕΙΣΑΙΔΑΝ
ΣΑΒΒΙΩΝΑΛΛΕΣΤΩΣΟΙΟΠΑΣΚΟΥΦΟΥΛΙΘΟΥΕΙΤΕ
ΠΑΣΣΙΠΑΡΟΣΖΩΩΝΗΣΣΗΠΡΟΣΗΝΟΤΑΤΟΣ

1) Hoc vix recte dixit Graefius, nam v. 2 primo et tertio brevior est; ego potius puto litteras ΘΑ in lapide olim exstitisse, sed aut fractura periisse, aut prorsus esse detritas.

«Quae aliis litteris impressa vides, obscura in lapide fuisse dicuntur. Sed primus adspectus docet ne reliqua quidem satis accurate lecta videri». Graefe, cuius exemplum nullam fere lectionis varietatem praebet (v. 7 extr. ΣΙΓΓΕ, v. 8 in. ΠΑΣΙ). Boeckhius, cum idem repeteret, versum tertium in transcribendo omisit.

Σαββίων | Στεφάνου, | χαῖρε.

Ἐφθάσθης, δύστανε, τύχης δη[λή]μασι καί σευ
πάντα λείπειτ' ἀρετῆς, οἷς ἐπι τρυχό[μ]ε[θα].
ἦθος, νοῦς, ἀκμή· Μοῦσαι δέ σε [τὸ πρ]ὶν ἐν ἡμεῖν
τέρπουσαι, νυνεὶ θρηνηλογοῦσι, τάλαν·
ματέρι πένθος ἔφυς, λύπα πατρί· [οἱ]α δὲ δένδρου
κλών, ν[ῦν] ἐκλάσθης, ἐ[ν]δρομος εἰς Ἀἶδαν,
Σαββίων· ἀλλ' ἔστω σοι ὁ πᾶς κοῦφο[ς] λίθο[ς], εἰ [γ]ε
πᾶσι πάρος ζώων ἥς σ[ὺ] προσηνότατος.

De epigrammate restituendo optime meritis est Graefius, cuius emendationes Boeckhius omnes fere probavit; nonnulla mutavit Kaibelius duabus Buecheleri coniecturis receptis. Vs. 1 δη[λή]μασι rectissime dedit Gr., monens similitudine syllabarum ΔΗ et ΛΗ lapidarium, si is in culpa, in errorem inductum esse. Vs. 2 extr. Kaibellii lectionem recepi: ἐπι-τρυχό[μ]ε[θα] Gr. B. — «Vs. 3 Graefius coniecit et ἀειδέμεν et ἐπαινέμεν; praetuli prius, quod forma ἐπαινέμεν valde incerta est». B.; σε [τὸ πρ]ὶν ἐν ἡμεῖν Buech. ap. Kaib., cuius coniectura, quamvis non ex omni parte perfecta, Graefianis praeferenda videtur, cum sensum clariorem efficiat. Vs. 4 Gr. in textu dedit νῦν [σε], monens tamen νυνεὶ posse sanum esse; illud recepit B., hoc Kaib. Vs. 5 «ΠΑΤΡΙΑΔΕ, aperta erroris causa, in πατρί· οἱα δὲ mutandum: quod vereor, ne descriptori Graeco tribuendum, qui hodiernam suam pronuntiationem... secutus ut i efferebat et ita post dativi i omisit, parum scite patriae mentionem fieri putans». Gr. — Vs. 6 Graefii coniecturam retinui: nam quod Kaib. proposuit ἐ[κτ]ομος, addens videri sibi mortuum cum arboris ramo ab hortulano exsecto comparari, a tradita scriptura longius recedit. Idem dici potest de v. 7 extr., ubi pro Graefiano [ε]ἰ [γ]ε Buech. proposuit [ῶσπ]ε[ρ]. Ibid. Σαββίων vocativum (pro quo Gr. volebat Σάββιον) duabus syllabis efferendum patet. Vs. 8 προσηνότατος formam esse huius plagae Graecitati corruptae tribuendam recte notarunt Gr. et Boeckhius.

Titulum ad II maxime p. Chr. saeculum rettulerim cum Kaibelio; grammaticum fuisse Sabbionem idem monuit.

Переводъ. Саввионъ Стефановъ, прощай. — Ты пораженъ, несчастный, гибельными ударами рока и съ тобою разлучены всѣ твои доблестныя качества, изъ-за которыхъ мы терзаемся: добрый нравъ, умъ, цвѣтъ силъ. Музы, прежде услаждавшія тебя среди насъ, нынѣ оплакиваютъ тебя, несчастный. Ты принесть скорбь матери и печаль отцу. Какъ древесная вѣтвь, сломанъ ты нынѣ и удаленъ въ Аидъ, о Саввионъ. Но пусть всякій камень будетъ тебѣ легокъ, какъ ты прежде былъ весьма дорогъ всѣмъ живущимъ.

198. «In lapidis parte superstite equi pedes apparent et titulus hic». Aschik R. Bosp. v. II p. 68 n° 28 (russice). Ubi nunc sit, ignoratur.

ΣΑΔΑΛΑΣΑΔΑ
ΛΟΥΤ ΧΑΙΡΕ

Σαδάλα Σαδά-
λου [υιέ], χαιρε.

Σαδάλας nomen Thracicum et apud scriptores et in titulis saepius occurrit.

199. Viri protome pallio amicti, e lapide calcario sculpta cum basi, a. 0,91; caput exstat quidem, sed a corpore diffractum. Titulus Romanae aetatis in basi scriptus est. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1878/79 pag. 173 n° 6.

Lapis a. 1877 una cum tit. 218 repertus in tumulo quodam prope oppidum Kertsch exstat hodie in tumulo regio. Exscripsi.

ΣΑΡΑΠΙΩΝΑΠΟΛΛΩΝΙΔ
ΧΑΙΡΕ ΟΥ

Σαραπίων Ἀπολλωνίδου,
χαιρε.

Var. lect. Exemplum, quo Stephanus erat usus, non ab omni parte est perfectum: nam pro Α forma ubique praebet Α et pro Ω v. 1 bis Ο, v. autem 2 quae ad dextrum marginem exstant litterae prorsus omissae sunt.

200. «Dans un tumulus situé près de Hadji-Mouschkai» a. 1840 Kareischa repperit «une dalle offrant deux hommes à cheval avec l'inscription, mal copiée probablement, **CTEΘANNOY YIE** (peut-être **CTEΦANE YIE**) **ΤΟΥ ΣΩΣΑΝΔΡΟΥ ΧΑΙΡΕ**». Gilles, *Antt. Bosp. Cimm.* v. I p. LXXXI. Eundem titulum E. Muralt in *Bulletin hist.-phil. de l'Acad. de St.-Petersbourg* v. II (1845) p. 85 ex Kareischa, ut videtur, relatione manuscripta repetiit ita: **ΕΦΑΝΝΟΥ YIE ΤΟΥ ΣΑΣΣΑΝΔΡΟΥ ΧΑΙΡΕ**. Ex his conici potest titulum ita esse legendum: [Ὁ δεῖνα] Στεφάνου υιὲ τοῦ Σωσάνδρου, χαιρε.

201. Sine lapidis descriptione edidit Aschik R. Bosp. v. II p. 68 n° 27. Periisse videtur.

ΣΟΣΙΠΑΤΡΟΣ ΝΥΜΦΑΤΟΣ

Σ(ω)σίπατρος Νυμφα[τ]η[ς] (?).

202. Tabula lapidis calcarii integra sine ullo ornamento, a. 0,85 m., l. 0,635, cr. 0,15. Titulus litteris grandibus (a. 0,04) et pulcherrimis scriptus nullum damnum passus est. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1868 pag. 117.

Lapis m. Martio a. 1867 in Mithridatis monte in sepulcro repertus est. Exscripsi in tumulo regio.

ΤΥΑΙΗΞ ΤΕΤΤΕΥΟ ΤΟΥΜΙΔΑΟ	Τυαίης Τεττεύο(υ) τοῦ Μίδαο.

Titulum ad initium quarti a. Chr. saeculi refero cum Stephanio.

203. Tabula lapidis calcarii integra, a. 1,35 m., l. 0,515, cr. 0,17, superne ornata aetomate acroteriis et tribus rosis instructo; aetoma suffultum est columnis doricis, inter quas in aedícula repraesentatus est eques barbatus chlamyde amictus, arcu pharetraque et sica armatus, insidens equo sinistrorsum spectanti; ante equitem mulier copiose amicta sellae insidet pedibus subsellio impositis, laeva manu genae admota, dextra cubitum laevae sustinente; inter mulierem et equum stat puellula vas tenens cylindratum, pone equum servi caput apparet. Infra est titulus aetatis Romanae bene conservatus.

Lapis a. 1878 sub Mithridatis monte repertus exstat Kischinevi apud Surutschanum. Exscripsi a. 1883.

ΦΑΝΝΗ ΦΑΝΝΕΟΥΣ ΧΑΙΡΕ	Φάννη Φαννέους, χαῖρε.

204. Tabula lapidis calcarii a. 1,38 m., l. 0,55, cr. 0,13. Supra est fastigium duabus rosis ornatum, sub fastigio anaglyphum repraesentans equitem arcu et pharetra armatum, conversum ad dextram spectanti; coram mulier vestita sellae insidet facie conversa ad equitem, pedibus subsellio impositis; inter equitem et mulierem stat puerulus; capita omnia sunt fracta. Sub anaglypho est inscriptio integra, cuius litteratura Romanam prodit aetatem (litt. alt. circa 0,035). Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1877 pag. 280.

Lapis a. 1876 in explorando coemeterio antiquo in praedio Elteghen dicto prope oppidum Kertsch repertus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi. Exscripsi.

ΦΑΡΝΑΚΗΥΙΕΜΑ ΣΤΟΥ ΝΕΨΧΑΙΡΕ	Φαρνάκη υἱὲ Μα- στοῦ νέ[ε], χαῖρε.

Var. lect. V. 2 med. St. dedit NO et restituit Μαστούνο[υ].

205. Tabula lapidis calcarii a. 0,82 m., l. 0,465, ornata rosis duabus et aetomate pilis suffulto, inter quas sculptus est eques dextrorsum conversus, pharetra et arcu armatus,

prosequente famulo, qui hastam tenet. Infra est titulus aetatis Romanae bene conservatus (litt. a. 0,02). Ed. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° LIII.

* Exscripsi Petropoli in museo Imperiali.

ΦΑΡΝΑΚΙΩΝΦΑΡΝΑΚΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Φαρνακίων Φαρνάκου,
χαίρε.

Var. lect. Stephanius A et E formas dedit minus recte.

206. Tabula lapidis calcarii ornamentis carens, infra fracta, a. ut nunc est 0,33 m., l. 0,47, cr. 0,095. Titulus grandibus et pulchris litteris exaratus superest integer. Ed. Stephani, *Compte-rendu p.* 1875 pag. 90 n° 6.

Lapis m. Novembri a. 1874 una cum n° 176 repertus exstat in tumulo regio. Exscripsi.

ΦΙΑΤΑΚΟΣ
ΑΛΔΙΟΣ

Φιάτακος
Ἀλδιος.

Titulus quarto a. Chr. saeculo non est recentior.

207. Tabula marmoris candidi a. 0,46 m., l. 0,22, cr. 0,07, ornata epistylion in modum amphorarum duarum sculpto. Titulus est integer facillimusque lectu. Ed. Stephani, *Compte-rendu p.* 1877 pag. 278 (inde rep. Παρνασσός a. 1880 pag. 912. Bechtel Inscr. ion. n° 117).

Lapis m. Martio a. 1876 repertus in clivo septentrionali montis Mithridatis prope scopulum pyramidalem, exstat in tumulo regio. Exscripsi.

ΦΟΡΜΙΩΝ
ΒΡΟΤΑΧΟ

Φορμίων
Βροτάχου.

Titulus videtur quarto a. Chr. saeculo non esse recentior. De Βροτάχου nomine v. quae adnotavit Bechtel.

208. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii a. 1,38 m., l. 0,555. Supra est aetoma acroteriis et rosis tribus ornatum, sub aetomate arcus pilis suffulta, inter quas sculptus est eques dextrorsum conversus, armatus pharetra et arcu pendentibus a tergo et gladio lateri adstricto, prosequente puero. Infra est titulus grandibus litteris exaratus optimeque servatus. Edidd. Aschik R. Bospor. v. II p. 68 n° 29. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XXXVI.

* Lapis e museo Kertschiensi Petropolin asportatus servatur in museo Imperiali. Exscripsi.

ΧΑΡΙΤΩΝΥΙΕ
ΜΟΧΧΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Χαρίτων υιῆ
Μόχχου,
χαῖρε.

Var. lect. Aschikius titulum duobus versibus disposuit.

209. Fragmentum tabulae lapidis calcarii supra et infra mutilatae, a. nunc quidem 0,29 m., l. 0,46, cr. 0,115. Ex anaglypho, quo tabula erat ornata, supersunt inferiores partes equitis conversi ad dextram spectanti, et viri a tergo eius adstantis, baculo suffulti; sub equo est canis. Anaglypho subscriptus est titulus Romanae aetatis litteris accuratissime scriptus, qui optime etiam nunc legitur (litt. a. 0,025). Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1877 pag. 281.

* Lapidem nescio ubi repertum museo Kertschiensi vendidit Buxelius mercator m. Maio a. 1876. Exscripsi in tumulo regio.

ΧΡΗΣΤΙΩΝΣΤΡΑΤΟ
ΝΙΚΟΥ ΧΑΙΡΕ

Χρηστίων Στρατο-
νίκου, χαῖρε.

Var. lect. In exemplo a Stephanio edito v. 1 pro Ω est Ο.

210. Tabula lapidis calcarii in duas partes fracta, a. 1,50 m., l. 0,50, cr. 0,13, ornata epistylis et rosis quinque, e quibus tres sunt in fronte, reliquae in lateribus. Sub epistylis in cellula sculptus est iuvenis staturae satis altae (a. 0,71 m.), stans facie adversa, pallio amictus; ad dextram eius stat puerulus tenens aliquid manu sinistra pectori imposita. Sub anaglypho est titulus grandioribus (a. circa 0,04) exaratus litteris aetatis Romanae. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1881 pag. 137 n° 3.

Lapis m. Iulio a. 1880 a Demidovio rustico in aula sua prope carcerem Kertschiensem effossus exstat in tumulo regio. Exscripsi.

ΨΥΧΑΡΙΩΝ
ΥΓΙΑΙΝΟΝΤΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Ψυχάρων
Υγιαίνοντος,
χαῖρε.

Var. lect. Vs. 1 extr. St. habet ON et transcripsit Ψυχάριον.

211. Fragmentum tabulae lapidis calcarii a. ut nunc est 0,60 m., l. 0,40, cr. 0,12. Superest anaglyphi pars iuvenem stantem repraesentans, chitone et chlamyde amictum. Supra in epistyllo titulus est aetatis Romanae, cuius initium lapide fracto periit. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1867 pag. 203.

Lapis m. Decembri a. 1866 in sepulcro quodam septentrionem versus a Mithridatis monte repertus (cf. *Compte-rendu* p. 1866 pag. XII) exstat nunc in tumulo regio. Exscripsi.

ΓΕΝΗCΑΡΕΩCΧΑΙΡΕ

. . . γένης Ἀρεως, χαῖρε.

212. «Stelē of calcareous stone. Height, 2 ft. 6½ in.; breadth, 2 ft. 6½ in. In relief above the inscription is a banquet scene, of which the upper part is broken away; on the couch has been a draped figure reclining, holding a cup in the left hand; the head, shoulders, and right side of this figure are wanting. Below the head of the couch stands a diminutive male figure having on his left arm an oblong shield. In front of the couch is a three-legged table on which are three vases and a ladle (simpulum); in front of the foot of the couch is a male statue on a rectangular base, holding in the left hand a bunch of grapes (?), and wearing a short chiton and chlamys. Next on the left is a draped terminal figure treated architectonically and standing on a pedestal. Further to the left are two statuettes of draped female figures, much injured: in the background behind them is a table supporting an arcade of three arches». (Newton). Edidd. Dubois de Montpéroux *Itin. Caucas. atl. ser. IV tab. XXVI fig. 5* (inde rep. Muralt in *Bulletin hist.-phil. de l'Acad. de St.-Petersb. v. II p. 85*). Aschik R. Bospor. v. II p. 69 n° 33. Newton *Inscr. mus. Brit. v. II n° CLXXXII*.

Lapis a. 1856 ex oppido Kertsch ab Anglis ablati exstat nunc in museo Britannico.

ΔΕΥΙΕΑΝΔΡΟΝΕ
ΟΥ ΧΑΙΡΕ

. . . δε υἱὲ Ἀνδρονε-
[ix]ου, χαῖρε.

Var. lect. Aschikius totum titulum in unum versum coniunctum ita transcripsit: ΕΣΤΥΙΕ ΑΝΔΡΟΝ_Σ ΧΑΙΡΕ. Dubois v. 1 dedit ΔΙΕ ΥΙΕ ΑΝΔΡΟΝ.

Titulus videtur Romanae esse aetatis.

213. Lapis sepulcralis, cuius scripturam dedit Aschik R. Bospor. v. II p. 69 n° 34. Hodie ubi sit, explorare non contigit.

ΦΕΡΑΗΣ ΑΝΤΙΟΧΟ
_ΟΣ ΧΑΙΡΕ

[Ἀρτα?]φέρ[ν]ης Ἀντιόχο[υ]
υἱός, χαῖρε.

d. Tituli singularum mulierum.

214. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii, a. 0,99 m., l. 0,54, cr. 0,16, ornatum aetomate acroteriis et rosis tribus instructo; sub aetomate est arcus pilis suffulta, inter quas sculpta est mulier sellae perornatae insidens pedibus subsellio impositis, facie conversa ad dextram spectanti; amicta est tunica et pallio, quod sinistra manu capiti imponit; coram adstat puella cistam tenens. Totum anaglyphum diligentis est operis et bene conservatum. Infra est titulus integer lectuque facillimus (litt. alt. 0,03 — 0,035). Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1880 pag. 133.

Lapis m. Martio a. 1879 in Mithridatis monte e regione scopuli pyramidalis in tumulo repertus una cum n° 222 servatur Mosquae in museo historico. Exscripsi.

ΑΘΗΝΑΙΣ ΓΥΝΗ ΓΑΙΟΥ ΥΙΟΥ ΣΕΣΤΙΛΙΟΥ ΧΑΙΡΕ

Ἀθηναίς γυνή
 Γαίου Ἰουλίου Σεστιλίου,
 χαῖρε.

Titulum Romanae aetatis esse cum litterarum formae, tum nomina Romana probant.

215. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,94 m., l. 0,53. «Titulus est sub anaglypho, quo repraesentatur femina velata, facie adversa, copiose amicta, tunica longa, peplo amplo ad genua descendente; sinistram admovet faciei, dextra videtur cubitum sinistrum sustinere; utrinque adstat puella; quae ad dextram est, cistulam tenet cimeliis condendis; quae ad sinistram, vas unguentarium. Hae figurae positae sunt in cellula, cuius fornix duabus est columellis suffultus; supra est aetoma; in dextra et sinistra aetomatis et supra id sunt tres rosae». (Boeckh). Edidd. Koehler De ins. et cursu Achillis p. 254 n. 812, qui lapidem in oppido Kertsch vidit apud Burcanovskium praefectum portus. Raoul-Rochette Antt. Bosp. Cimm. tab. IX n° 6 ex schedis Stempkovskii (lapidem tunc temporis apud Du-Bruxium fuisse adnotat Koeppen Nordgest. p. 78). Ex Koehlero et Rochetto Boeckh C. I. Gr. II n° 2110 (inde Aschik R. Bosp. v. II p. 64 n° 14). Denuo e lapide transcriptum dedit Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XXXI.

Lapis circa a. 1820 repertus *dans les environs de l'ancienne Panticapaeum*, ut dixit Koehlerus, hodie Petropoli servatur in museo Imperiali. Exscripsi.

ΑΘΗΝΑΙΣ ΓΥΝΗ ΥΨΙΓΟΝΟΥ ΧΑΙΡΕ

Ἀθηναίς γυνή
 Ὑψιγόνου, χαῖρε.

Var. lect. Vs. 1 ΑΘΗΝΑΙΑ· non recte Koehlerus, cuius lectionem secutus est Boeckhius.

216. Lapis sepulcralis figuris ornatus. Titulus editus est in Ephem. Odess. a. 1833 n° 37 (memorat Muralt in *Bulletin hist.-philol. de l'Acad. de St.-Petersbourg* v. II p. 85).

Lapis a. 1833 una cum n° 81 repertus postea videtur periisse. Repetitur exemplum in Ephem. Odess. editum.

ΑΝΧΙΑΔΙΣ ΓΥΝΗ ΜΑΧΑΡΙΟΥ ΧΑΙΡΕ

Ἀνχία[λ]ίς γυνή Μαχαρίου, χαίρει.

217. Tabula sepulcralis lapidis calcarii integra, a. 1,98 m., l. 0,53, cr. 0,18, propter picturam, qua ornata est, vel maxime memorabilis; est enim unicum exemplum picti monumenti sepulcralis in his regionibus reperti. Supra est anthemium aliquantum laesum coloris fulvi, in quo colore albo picta est corona laurea; sub anthemio limbi sunt duo, alter albus, alter fulvus, cui incisus est titulus pulcherrimis litteris 0,04 altis, colore rubro inductis. Infra picta est mulier pulchra naturali fere statura, dextrorsum conversa, manibus tenens infantem matrem blande inspicientem. Mulier chitone ποδήρει et pallio amicta est coloris item fulvi limbo rubro ornato; caput diademate ornatum et ex parte pallio opertum est; infans tunicula alba manicata indutus est, capite pileolo rubro operto; ad dextram spectanti est Herma. Sub imagine alter limbus albus pictus est, denique sequitur spina basi sive terrae infigenda. Totius imaginis lineae scalpro lapidi incisae sunt. Colores admodum vivi fuisse dicuntur, cum lapis terra eximeretur, sed lapide siccato statim pallescere coepisse et spargi.

Lapis m. Ianuario a. 1887 repertus est in sepulcro quodam ad dextram viae, quae ex oppido Kertsch ducit ad eum locum, ubi advenae valetudinis spectandae causa detinentur (*quarantaine*). Picturam descripsi ad imaginem, quam Grossius miserat Consilio archaeologico, titulum ex eiusdem ectypo exscripsi.

ΑΡΦΗ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΓΥΝ

Ἀρφη Ἀθηναίου γυν[ή].

Titulus medio saeculo a. Chr. n. quarto non est recentior. Ἀρφης nomen tam antiqua aetate nondum videtur occurrisset.

218. Tabula lapidis calcarii superne fracta, cuius pars superstes alta est 0,68 m., l. 0,48, cr. 0,16. Anaglyphum repraesentat mulierem copiose amictam, sellae insidentem pedibus subsellio impositis, facie adversa, utrimque adstantibus puellis, e quibus ea, quae est ad dextram mulieris, vas ei offert; mulieris pars superior pectore tenuis lapidis fractura periit. Infra est inscriptio aetatis Romanae (litt. a. circa 0,04). Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1878/79 pag. 172 n° 5.

Lapis m. Novembri a. 1877 una cum tit. 199 repertus exstat in tumulo regio. Exscripsi.

ΑΝΤΩΝΙΑ ΓΥΝΗ
ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΧΑΙΡΕ

Ἀντωνία γυνή
Σοφοκλέους, χαίρει.

Var. lect. Stephanus habet A et E.

219. Tabula lapidis calcarii integra, a. 1,93 m., l. 0,56, cr. 0,19. Supra est fastigium acroteriis et rosis tribus instructum, sub fastigio anaglyphum: a sinistra sculpta est mulier dextrorsum conversa, sellae insidens pedibus subsellio impositis, capite operto pallio, sinistra manu capiti adposita, dextra alterius cubitum sustinente. A dextra eius vir stat chitone amictus et gladio armatus, facie ad spectantem conversa, dextra cippo imposita, qui est inter eum et mulierem. Viri et mulieris facies hodie mutilatae sunt. Pone mulierem puellula stat facie item laesa, manibus cistam tenens. Infra est titulus aetatis Romanae litteris c. 0,05 altis satis diligenter exaratus optimeque etiam nunc conservatus. Sub titulo signa quaedam incerta lapidi incisa sunt, quae saepius in huius regionis lapidibus inscriptis reperiuntur. Inter signa rima est posterioribus, ut videtur, temporibus facta, cum tabulam in duas partes dissecare aliquis conaretur. Infra est spina terrae infigenda.

Lapis nuper in oppido Kertsch repertus Mosquae hodie servatur in museo historico. Oreschnikovii humanitati debeo descriptionem, ectypa, imaginem photographica, ad quam titulus ligno incisus hic repraesentatur.

Ἀρέτη γυνή Ἀθηναίου, χαίρει.

220. Tabula lapidis calcarii a. 1,13 m., l. 0,50, cr. 0,17. Inest anaglyphum repraesentans mulierem sellae insidentem adstante puella, quae manibus tenet vas. Infra est inscriptio aetatis Romanae (litt. a. circa 0,025).

Lapis a. 1886 in coemeterio tatarico oppidi Kertsch repertus Mosquae exstat in museo historico. Apographum et ectypum humanissime misit Oreschnikov.

ἈΡΕΤΗΘΥΓΑΤΗΡΣ ἈΡΑ ΠΙΩΝΟΣ ΧΑΙΡΕ

Ἀρέτη θυγάτηρ Σαρα-
πίωνος, χαίρει.

221. Tabula lapidis calcarii epistyljo ornata, infra fracta, a. ut nunc est 0,42 m., l. 0,40, cr. 0,11. Titulus litteris grandioribus incisus nusquam est laesus.

Reperta est m. Ianuario a. 1877 in clivo septentrionali Mithridatis montis, prope scopulum pyramidalem, in coemeterio antiquo (haec sumpsi e tab. Cons. arch.). Exscripsi in tumulo regio.

ΑΡΙΣΤΩ ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΓΥΝΗ

Ἀριστῶ
Ἀμφιλόχου
γυνή.

Titulus propter litteraturae indicia et O pro OY scriptum quarto a. Chr. saeculo non recentior est habendus.

222. Monumentum sepulcrale integrum lapidis calcarii, a. 1,14 m., l. 0,51, cr. 0,16. Ornatum est aetomate pulchris acroteriis et rosa instructo, suffulto pilis, quarum bases et capita eleganter caelata sunt. Intra pilas sculpti sunt vir et mulier longis vestibus amicti, stantes facie adversa dextrasque iungentes; capita hodie laesa sunt; ad dextram mulieris stat puella facie item ad spectantem conversa, manibus vas, ut videtur, tenens. Infra est inscriptio aetatis Romanae litteris grandioribus (a. 0,025 — 0,03) incisa. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1880 pag. 132.

Lapis a. 1879 in Mithridatis monte una cum n° 214 repertus Mosquae servatur in museo historico. Exscripsi.

ΑΡΤΕΜΕΙΝ ΓΥΝΗΠΑΠΟΥ

Ἀρτέμειν
γυνή Πάπου.

Ἀρτέμειν videtur scriptum esse pro Ἀρτέμιν, id est Ἀρτέμιον: nam in nominibus propriis pro -ιος et -ιον aetate Romana saepissime -ις et -ιν terminationes poni inter omnes constat. Cf. F. G. Benseler, De nominibus propriis... in ις ιν terminatis, Lips. 1870.

223. Tabula lapidis calcarii a. 1,11 m., l. 0,47, cr. 0,18, ornata fastigio acroteriis et rosis tribus instructo, sub quo anaglypho expressa est mulier copiose amicta, capite operto sellae insidens; pone stat puella cistam tenens. Infra est inscriptio aetatis Romanae, quae etiamnunc optime legitur; litterarum altitudo variat inter 0,03 et 0,035.

* Lapidem m. Februario a. 1882 Buxelius mercator vendidit museo Kertschiensi, in quo exscripsi.

ΒΕΝΖΕΙ ΘΥΓΑΤΗΡ ΜΟΚΑΠΟΡΕΟΣ ΧΑΙΡΕ

Βενζεί θυγάτηρ
Μοκαπόρεος,
χαίρει.

Μοκάπορις s. Μουκάπορις nomen saepius obvenit inter Thracia. Βενζεί videtur vocativus esse nominis item Thracii quod est Βενζίς = Βενδίς; exempla ζ litterae pro δ positae videmus in inscriptionibus Tanaiticis (Φαδίναμος et Φαζίναμος etc.).

224. Tabula lapidis calcarii integra, a. 1,155 m., l. 0,40. Supra est epistylum et rosae duae; sub epistylis anaglyphum satis diligenter sculptum, repraesentans mulierem stantem sub arcu in aedicula, copiose amictam, manu dextra mento admota, sinistra lateri dextro imposita. Infra est titulus profunde et diligenter exaratus optimeque servatus. Ed. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XLVIII.

* Exscripsi Petropoli in museo Imperiali, quo lapis pervenerat e museo Kertschiensi.

ΓΛΥΚΑΡΙΟΝ ΓΥΝΗ ΕΡΩΤΟΣ ΧΑΙΡΕ

Γλυκάριον γυνή
Ἔρωτος, | χαίρει.

225. Lapis sepulcralis, in quo repraesentati sunt vir et mulier manus iungentes, adstante infante; sub anaglypho est inscriptio. Descriptus est in opere periodico, cuius titulus est *Журнал Мин. Внутр. Дел*, a. 1846 p. XVI pag. 298.

Lapis a. 1845 una cum n° 143 repertus postea videtur periisse.

ΓΟΡΓΙΑ ΘΥΓΑΤΗΡ ΕΡΜΑ ΧΑΙΡΕ

226. «Stelè of calcareous stone, upper part wanting. Height, 2 ft.; breadth, 1 ft. 8 in. Above the inscription is a relief representing a draped female figure standing to the front, the head and shoulders to near the waist wanting. On her left stands a diminutive draped female figure, holding in both hands a cylindrical casket». Newton, Inscr. mus. Brit. p. II № CLXXXVIII.

* Exstat in museo Britannico. Litterae in Newtonis libro apicibus ornatae sunt.

ΔΑΣΧΑΙΚΙΝΩΛΙΟΣ
ΓΥΝΗΔΕΙΧΕΙΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Δασχαῖ Κινώλιος,
γυνή δὲ Ἰχειος,
χαῖρε.

V. 1 Newton legit Δάσχα Ἰκινώλιος; sed e tit. 66 patet muliebres nomen fuisse Δασχάς, nominis vero virilis genetivum Κινώλεως vidimus in tit. 153. Ἰχειος fortasse eiusdem nominis est genetivus, cuius altera forma Ἰχω . . . exstat in tit. 128.

227. Tabula lapidis calcarii integra, a. 1 m., l. 0,47, cr. 0,12. Supra est aetoma acroteriis et rosis tribus ornatum, suffultum pilis, inter quas mulier sculpta est copiose amicta, sellae insidens pedibus impositis subsellio; coram altera mulier adstat item copiose amicta, sedenti dextram protendens; a tergo viri figura apparet longo vestitu. Infra est inscriptio satis bene etiam nunc conservata (litt. alt. circa 0,025). Ed. Stephani, *Comptendu* p. 1878/79 pag. 171.

Lapis a. 1877 in Mithridatis monte repertus hodie Mosquae exstat in museo historico. Exscripsi.

ΕΛΕΝΗΘΥΓΑΤΗΡ
ΙΝΑΧΟΥ ΧΑΙΡΕ

Ἑλένη θυγάτηρ
Ἰνάχου, χαῖρε.

228. «Stèle of calcareous stone, the right side broken away. Height, 5 ft. $\frac{1}{4}$ in.; breadth, 1 ft. $11\frac{1}{4}$ in. Above the inscription is represented a distyle heroon, within which in relief is a draped female figure seated to the right on a chair with a footstool. With the left hand she draws aside the veil from her neck, her right hand rests on her lap. Before her on the right stands a diminutive draped female figure. Behind her on the left stands a still more diminutive draped female figure holding a cista. The side rail of the chair rests on the figure of a Sphinx». Newton, *Inscr. mus. Brit.* p. II n° CXCVII.

* Exstat in museo Britannico. Exempli Newtoniani litterarum formae typis nostris ea qua par erat fidelitate reddi non potuerunt.

ΕΛΛΑΣΓΥΝΗ
ΜΗΝΟΔΩΡΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Ἑλλάς γυνή
Μηνοδώρου,
χαῖρε.

229. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,82 m., l. 0,53, ornata aetomate cum rosis duabus et anaglypho, quod repraesentat mulierem sellae insidentem facie dextrorsum conversa, sinistra manu mentum sustinente, dextra cubitum sinistrae; caput mulieris laesum

est; pone sellam puella stat cistam tenens. Infra est inscriptio lineolis circumducta, cuius v. 2 admodum laesus est. Edidd. Aschik R. Bosp. v. II p. 70 № 37 (male); Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XL; L. Mercklin, *Archäol. Zeitung* v. XV (1857) p. 31.

*Lapis a. 1853 e museo Kertschiensi Petropolin asportatus servatur in museo Imperiali. Exscripsi.

Η ΔΥΝ ΓΥΝΗ ΔΟΡΥΝ ΧΥΧΑΙΡΕ	Ἡδὺν γυνή Δο[ρυμά]χου, χαῖρε.

Var. lect. V. 2: ΔΟΡΥ... ΔΥΝ = Δ[ορ]υ[φόρου] St., ΔΟΡΥΝ... ΔΥΝ = Δωρυμάχου Mercklin.

ΗΔΥΝ formam lapicidae errore pro ΗΔΥΛΗ positam esse putabant Aschik et Stephani. Sed Mercklin recte haec animadvertit: «ΗΔΥΝ scheint mir ein untadlicher Frauenname, da es Griechische Wörter und Namen auf υν giebt, Lobeck Paralip. gr. Gr. p. 200, wo etwa noch das äolische χίνδυν nachzutragen ist, Ahrens de Gr. l. dial. T. I p. 121» etc. Haec altero eiusdem nominis exemplo nuper reperto optime confirmata sunt: v. n° 98.

230. Lapis sepulcralis calcarius, infra mutilatus, a. 0,83 m., l. 0,53, cr. 0,07. Supra fastigium sculptum est acroteriis et rosis duabus instructum; sub fastigio est aedicula, in qua repraesentata est mulier amplo vestitu sellae insidens, sinistra manu genae admota; coram puella adstat cistam tenens. Infra est inscriptio male conservata (litt. a. 0,03).

* In tumulo regio exscripsi et charta expressi.

ΗΛΙΦΣΓΥΝΗΑΡΕΙ ΜΟΝΟΣ ΧΑΙΡΕ	Ἡλίκφς γυνή Ἀρεί- μωνος, χαῖρε.

* Ηλίκ nomen infra videbimus in titulo Anapae reperto n° 401.

231. «Stelè of calcareous stone, the foot broken away. Height, 2 ft. 4½ in.; breadth, 1 ft. 6½ in. Above the inscription is a female figure draped and seated on a chair with a footstool. The is turned to the right: her left hand is raised to her head, her right hand rests on her lap; before her on the right stands a diminutive draped female figure. Both faces destroyed». Newton Inscr. mus. Brit. p. II n° CCI.

E titulo nihil dedit Newton nisi ΟΤΗ ΓΥΝΗ. In tabulario societatis Odessitanae inveni eiusdem monumenti imagines duas factas antequam lapis fractus est titulumque praebentes integrum, sed non sine varietate. Ex his exemplis id repeto, quod videtur esse melius.

ΘΕΟΔΟΤΗΓΥΝΗ
ΕΜΥΕΙΝΟΥΧΑΙΡΕ

Θεοδότη γυνή
Μυ[ρ]ίνου, χαίρει.

Var. lect. Alterum exemplum v. 2 in. habet ΜΥΓΜΟΥ; patet hoc loco titulum laesum fuisse aut oblitteratum, dubium tamen non est, quin legendum sit Μυρίνου.

232. Tabula lapidis calcarii superne fracta, a. ut nunc est 1,31 m., l. 0,59, cr. 0,21. Anaglypho repraesentatur mulier copiose amicta, sellae insidens facie (quae hodie laesa est) ad dextram spectanti conversa, pedibus subsellio impositis, sinistra manu genae admota, dextra cubitum sinistrae sustinente; ante mulierem puellula stat longo vestitu, vas tenens, pone sellam altera; puellarum capita fracta sunt. Inferior tabulae pars videtur consulto esse abscisa. Sub anaglypho titulus est Romanae aetatis litteris c. 0,035 altis inscriptus satisque bene conservatus, sub titulo signa quaedam ut in eo lapide, cui inscriptus est tit. 219.

Lapis in oppido Kertsch nuper reperi-
tus Mosquam transportatus est in museum
historicum. Oreschnikov misit descriptio-
nem et imaginem photographica, quae
hic repetitur ligno incisa.

Θεοδείκη γυνή Δημητρίου, χαίρει.

233. Monumentum sepulcrale anaglypho instructum; repraesentatur vir alto toro incumbens, cui mensa tripes adposita est; a sinistra adsidet mulier copiose amicta; utrimque in angulis stant puellae vasa tenentes. Ed. Aschik, *Часъ догана* p. 181, totius monumenti imagine repraesentata in tab. G n° 30.

Lapis a. 1850 repertus prope oppidum Kertsch videtur periisse. Titulum descripsi ex Aschiki delineatione.

ΘΕΟΝΕΙΚΗΓΥΝΗ
ΙΟΑΙΩΥΧΑΡΕ

Θεονείκη γυνή
Ἰο(υλ)ι(ο)υ, χα(ι)ρε.

Tituli litteratura et Iulii nomen (si recte id restitui) Romanam aetatem produnt.

234. «Stelè of calcareous stone, upper part wanting. Height, 2 ft. 6½ in.; breadth, 1 ft. 8½ in. Above the inscription is a relief representing a female figure, standing to the front, draped and veiled. On the right is a diminutive female figure draped and carrying with both hands an oblong casket. The heads of both figures are destroyed» (Newton). Edidd. Aschik R. Bospor. v. II p. 6S n° 31 et tab. XXI. Newton Inscr. mus. Brit. p. II n° CXC.

ΘΕΟΝΙΚΗ ΘΥΓΑΤΗΡ
ΝΙΚΙΟΥ ΧΑΙΡΕ

Θεονίχη θυγάτηρ
Νικίου, χαίρε.

Var. lect. Vs. 1: ΙΔΕΟΝΙΚΗΘ etc. Aschik. In Newtonis libro litterae apicibus sunt ornatae.

235 a. De loco ubi lapis repertus sit, et unde apographum sumpserim, v. ad n° 107.

ΘΕΟΦΙΛΗ ΘΥΓΑ
ΤΗΡ ΜΑΡΚΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Θεοφιλή (θ)υγά-
τηρ Μάρκου,
χαίρε.

235 b. «Stelè of calcareous stone, broken at foot. Height, 2 ft. 5¼ in.; breadth, 1 ft. 11¼ in. Above the inscription is represented the front of an heroon, within which are two figures in relief: on the left is a draped female figure seated on a chair turned to the right, her left hand raised towards her head; her right hand extended from the elbow holds a mirror: on the right stands a female figure draped and veiled, her left hand raised to her head, her right hand holding an end of drapery across her waist; on either side of her is a diminutive draped female figure; the one carries a casket, the other an object not now distinguishable». Newton Inscr. mus. Brit. p. II n° CC.

ΘΕΟΦΙΛΗ ΘΥΓΑ

Non videtur dubium, quin hic lapis non diversus sit ab eo, quem anteposui. Inferior lapidis pars tum fortasse fracta est, cum in Angliam is transveheretur.

236. Vas cylindratum lapidis calcarii cum operimento rotundo (diam. 0,35) cadaverum combustorum ossibus conservandis destinatum. Titulus operimento incisus est prope marginem ita, ut curvaturam eius sequatur.

Vas in oppido Kertsch emptum a Surutschano hodie in eius museo servatur, quod est in oppido Kischinev. Exscripsi.

ΘΕΟΦΙΑΙΗΟΥΙΑΓΗΡΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΧΑΙΡΕ

Titulum spurium esse et ab homine imperitissimo exaratum primo apparet aspectu. Vas ipsum nostra aetate a falsario quodam factum esse ipse adfirmavit Surutschanus. Recipiendum tamen statui titulum in syllogen vel ideo quod falsarius Graece scribendi plane imperitus nomina mere Graeca non excogitasset sane, nisi monumentum aliquod antiquum habuisset, cuius scripturam pessime est imitatus. Potest conici in titulo antiquo priora duo vocabula reliquis peius legi potuisse ideoque falsario in eis exscribendis minus bene rem cessisse. Vera monumenti antiqui scriptura facillime extricatur:

Θεοφιλη θυγάτηρ Ἡρακλείδου, χαῖρε.

237. Tabula integra lapidis calcarii a. circa 1 m., l. circa 0,50 (accuratius dimetiri non licuit), aetomate ornata acroteriis et rosa instructo; aetoma columnis sustinetur, inter quas sculptae sunt mulieres duae velatae, longis palliis amictae, altera sellae insidens, altera stans ad dextram spectanti; utraque pallium manu super umero sustinet. Infra est inscriptio aetatis Romanae litteris grandioribus incisa optimeque servata.

*Lapis a. 1883 in oppido Kertsch exstabat super portas domus Buxelii mercatoris. Exscripsi.

ΚΑΛΗΤΥΧΗΓΥΝΗ
ΘΡΑΚΙΔΟΥ ΧΑΙΡΕ

Καλητύχη γυνή
Θρακίδου, χαῖρε.

238. Lapis sepulchralis anaglypho instructus, quod repraesentat mulierem alto throno insidentem utrimque adstantibus puellis, quarum altera tenet vas; a dextra adstat eques arcu et pharetra armatus; superior anaglyphi pars fracta est. Infra est inscriptio. Edidd. Aschik R. Bospor. v. II p. 67 n° 23, anaglypho repraesentato in tab. XVII. P. Becker Propyl. v. III p. 358.

Lapis videtur periisse. Repeto exemplum Beckerianum.

ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΙΑ
ΓΥΝΗ ΠΑΠΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Καλλιστρατία
γυνή Πάπου,
χαῖρε.

Var. lect. V. 1 in. ΚΑΛΙ etc., v. 2 ΓΗΝΗ ΠΑΠΙΟΥ Aschik. Πάπου nomen vidimus in tit. 222.

239. «Stelè of calcareous stone. Height, 2 ft. 6 in.; breadth, 1 ft. 5 in. Above the inscription is a relief, much defaced, representing a distyle herōon within which a male figure stands on the right, wearing a short chiton and chlamys and joining his right hand with that of a female figure on the left, draped and veiled. Both face the front. On the left of the female figure is a diminutive female figure draped and carrying a cista». Newton, *Inscr. mus. Brit.* p. II n° CLXXXV.

ΚΟΥΛΙΑΓΥΝΗ
Δ ΛΚΟΥΡΙΔΩ

Κουλία γυνή
Δ[ισσ]κουρίδου.

Newton legit Κουαία; sed Κουλία nomen vidimus iam in tit. 74.

240. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,65 m., l. 0,25, cr. 0,09, ornata aetomate acroteriis praedito. Sub aetomate titulus est perfecte servatus, cuius litteratura tempora indicat tertio a. Chr. saeculo non recentiora. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1870/71 pag. 273 n° 31.

Lapidem a. 1869 in vicinia oppidi Kertsch repertum museo vendidit Buxelius mercator (cf. *Compte-rendu* p. 1869 pag. XVIII). Exscripsi in tumulo regio.

ΚΡΑΤΗΑ
ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ
ΓΥΝΗ

Κράτηα
Στράτωνος
γυνή.

241. Lapis sepulcralis utrimque fractus, duobus anaglyphis ornatus, inter quae est inscriptio. Superius anaglyphum ostendit virum copiose amictum, sellae insidentem, cuius ansae sphingibus sunt ornatae; ad sinistram uxor eius adstat, ad dextram altera mulier urnam tenens. Inferiore anaglypho repraesentati sunt equites duo, quorum non supersunt nisi partes superiores; in dorso prioris equitis pharetra etiamnunc dispici potest. Utrumque anaglyphum multo elegantius sculptum esse dicitur, quam in aliis eiusdem generis monumentis. Ed. P. Becker Propyl. v. III p. 355, qui lapidem aestate a. 1852 musei Kertschiensis parieti adpositum vidit; hodie ubi sit, ignoratur.

ΛΑΟΔΙΚΗΓΥΝΗ
ΘΕΟΦΙΛΟΥΧΑΙΡΕ

Λαοδίκη γυνή
Θεοφίλου, χαιρε.

242. Tabula lapidis calcarii mutila a parte inferiore. Inest aetoma rosa ornatum, sub aetomate anaglypho expressa est mulier longo vestitu, stans in aedicula facie conversa ad

spectantem; a dextra puella adstat mulieri urnam porrigens. Infra erat inscriptio, e qua non superest nisi unus versus, ac ne hic quidem integer.

* Exscripsi in tumulo regio a. 1883.

| Λ Γ ΝΙΒΛΛΛΙΓΓΝΟΥ | Λε νη Καλλιγένου.

Coniecerit quispiam virile nomen fuisse in lapide (ex. c. Λε[πτι]νη vel sim.); sed anaglyphum mulierem repraesentans probare mihi videtur lapidem olim mulieris sepulcro fuisse impositum.

243. Monumentum sepulcrum lapidis arenarii, a. 1 arsch. 2 v. (c. 0,80), l. circa 10 v. (0,44), anaglypho instructum, quod repraesentat sub aetomate mulierem facie ad spectantem conversa stantem, amplo vestitu, capite operto; a dextra infans stat urnam tenens. Ed. P. Becker Propyl. v. III p. 368; exstat etiam in actis soc. Odess. v. III p. 547.

Lapis in tumulo quodam prope oppidum Kertsch, ad suburbium Tataricum, m. Iulio a. 1852 repertus postea videtur periisse. Repeto exemplum Beckeri.

ΜΑΓΥΝΗ
ΗΡΑΚΛΕΩΝΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Mā (?) γυνή
Ἡρακλέωνος,
χαίρει.

Beckerus diserte monet titulum esse integrum, ita ut MA illud non possit esse longioris nominis terminatio, sed aut integrum nomen sit aut contractum; sed act. soc. Odess. l. l. lacuna notata est punctis duobus ante MA positus. Res igitur in medio debet relinqui.

244. Tabula lapidis calcarii a. 1,16 m., l. 0,42, cr. 0,13, superne ornata epistylis et malo punico, quod super epistylis sculptum est. Titulus sub epistylis exaratus integer superest facilisque lectu. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1866 pag. 129.

Lapis a. 1865 una cum n° 157 repertus servatur in tumulo regio. Exscripsi.

| Μ Α Ξ Ι Ξ
| Χ Ο Λ Κ Ο |

Μαξις | Χόλκο(υ).

Titulus quarto a. Chr. saeculo non est recentior.

245. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,68 m., l. 0,32, cr. 0,13. Ornata est aetomate tribus rosis instructo et anaglypho, quod repraesentat mulierem copiose amictam, adstante puella manibus cistulam tenenti. Infra est titulus satis bene conservatus (litt.

a. 0,02), cuius ultimus versus ei tabulae parti inscriptus est, quae in modum spinae solo infingendae utrimque est abscisa. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1864 pag. 241.

Tabula m. Iunio a. 1863 sub parte septentrionali tumuli Melek-tschesmensis reperta (cf. *Compte-rendu* p. 1863 pag. XI) exstat in tumulo regio. Exscripsi.

ΜΑΙΩΣΑΡΑ ΠΕΝΘΕΡΑ ΧΑΙΡΕ		Μαιωσάρα πενθερά, χαῖρε.

Var. lect. Vs. 1 quarta ab in. littera ap. Stephanium est O; mihi potius Ω illic esse videbatur, sed pro certo id adfirmare non ausim.

246. Tabula lapidis calcarii integra, a. c. 0,82 m., l. plus 0,40, cr. 0,10. Sub aetomate est anaglyphum repraesentans mulierem stantem, copiose amictam, et ad dextram eius puellam manibus tenentem vas; utraque facie ad spectantem conversa est. Infra est inscriptio, cuius litterae 0,02 — 0,025 altae antiquitus colore rubro erant inductae.

Lapis a. 1882 in oppido Kertsch repertus exstat nunc Kischinevi apud Surutschanum, cuius beneficio lapidis imaginem, descriptionem, ectypum debeo.

ΜΑΝΙΑΓΥΝΗΚΟΛΛΙΟΣ ΧΑΙΡΕ		Μ[α]νία γυνή Κόλλιος, χαῖρε.

Var. lect. ΜΑΜΙΑ Sur. — Titulus Romanae videtur esse aetatis.

247. Tabula lapidis calcarii supra epistylion ornata, infra fracta, alta ut nunc est 0,50 m., l. 0,46, cr. 0,11. Titulus litteris minutis incisus (a. 0,015 — 0,02 m.) satis bene etiam nunc legitur. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1873 pag. 59, n° 2.

Lapis a. 1872 in Mithridatis monte repertus exstat in tumulo regio. Exscripsi.

ΜΑΧΟΡΔΙΚΗ ΜΗΤΡΟΒΙΟ		Μαχορδίκη Μητροβί(ο).

Var. lect. ΧΟΡ Stephani.

Litteratura ipsa et O pro OY scriptum probant titulum quarto a. Chr. saeculo non esse recentiore.

248. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii a. 0,98 m., l. 0,555, cr. 0,22, superne anthemio diligenter sculpto ornatum, sub quo titulus est grandibus litteris (a. 0,04) incisus, sed hodie admodum, ut videtur, detritus.

Rep. in suburbio Glinistsche dicto m. Aprili a. 1884 in fodienda via, quae ducit ad novum coemeterium, una cum tit. 251, servatur in museo Kertschiensi. Utor delineatione et ectypo male comparato, quae Grossius misit Consilio archaeologico.

| ΜΗΤΡΟΦΗΞ |

Μητρ[οβί]ης?

Var. lect. ΜΗΤΡΦΩΙΗΞ Gross. Titulus videtur quarto a. Chr. saeculo non esse recentior; quibus temporibus formae Ionicae haud raro in titulis Bosporanis occurrebant.

249. Tabula lapidis calcarii superne et inferne paululum fracta, a. 0,86 m., l. 0,65, cr. 0,17, anaglypho ornata, quo repraesentatur mulier longo peplo amicta, sellae altae insidens facie adversa, pedibus impositis subsellio; a dextra puella stat, a sinistra infantes duo, alterum subsellio impositum. Infra est inscriptio aetatis Romanae grandibus litteris (a. 0,045 — 0,05) incisa optimeque adhuc servata. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1869 pag. 193.

Lapis a. 1868 in suburbio Glinistsche in aula Comidae civis casu repertus exstat in tumulo regio. Contuli.

| ΜΗΤΡΟΦΙΛΑΓΥΝΗΙ
ΕΥΑΝΘΟΥ ΧΑΙΡΕ |

Μητροφιλα γυνή(ς)
Ευάνθου, χαῖρε.

Var. lect. Vs. 1 extr. iota illud vitiose additum omisit Stephanus.

250. Tabula lapidis calcarii infra fracta, a. 0,71 m., l. 0,35, cr. 0,175. Superior lapidis pars ad circuli formam redacta est; medio circulo inest anaglyphum mulierem repraesentans cum puerulo, qui sinistrae eius insidet. Infra est inscriptio neglegenter exarata, litteris imparibus (altitudo variat inter 0,015 et 0,03).

Descriptionem et ectypum per Podschivalovium misit Pamphilov vere a. 1885. Lapis exstat in tumulo Melek-tschesmensi.

ΜΟΥΣΑ
ΕΡΩΤΟΥΣ
ΧΑΙΡΕ

Μούσα | Ἐρωτοῦς, | χαῖρε.

Titulus Romanae est aetatis.

251. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,82 m., l. 0,33, cr. 0,11, superne ornata aetomate et rosis tribus; sub aetomate sculptae sunt mulier et puella in aedícula stantes

facie ad spectantem conversa. Infra est inscriptio aetatis Romanae neglegenter incisa (litt. a. circa 0,025).

Lapis a. 1884 una cum tit. 248 repertus exstat in museo Kertschiensi. Utor Grossii delineatione et ectypo male comparato.

ΜΟΥΣΑΘΥΓΑ
ΤΡΗΗΜΕΡΑΞΙ
ΧΑΙΡΕ

Μοῦσα θυγά-
τηρ] Ημερα . . .
χαῖρε.

Var. lect. Vs. 2: ΤΡΗΗΜΕΡΑΣ Gross.

252. Tabula lapidis calcarii a. 1,20 m., l. 0,53, supra ornata aetomate et rosis quinque, sub quibus sculpta est mulier sellae perornatae insidens, pedibus subsellio impositis; utrimque puellae adstant, e quibus ea quae pone sellam stat, manibus cistam tenet. Sub anaglypho est inscriptio bene etiam nunc conservata, cuius tertius versus maioribus litteris exaratus est, quam reliqui duo. Edidd. Aschik, *Ύαση docyna* p. 180 et tab. G n° 27. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XLVI.

Lapis a. 1850 prope oppidum Kertsch repertus Petropoli servatur in museo Imperiali. Exscripsi.

ΜΥΡΙΝΗΓΥΝΗ
ΜΕΓΗΤΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Μυρίνη γυνή
Μέγητος,
χαῖρε.

Var. lect. Vs. 2: ΜΕΡΗΤΟΣ Aschik. — Titulus Romanae est aetatis.

253. Tabula lapidis calcarii superne fracta, a. 1,045 m., l. 0,53, cr. 0,155. Ornata erat anaglypho diligenter sculpto, e quo superest inferior pars mulieris sellae ornatissimae insidentis pedibus subsellio impositis, facie dextrorsum conversa, coram adstante puella vas tenenti. Infra est inscriptio, bene etiam nunc conservata (litt. a. circa 0,037).

Lapis m. Februario a. 1885 in suburbio Glinistsche in horto Jacobi Tscherniavskii civis casu repertus exstat in museo Kertschiensi. Utor Grossii delineatione et ectypo, quae servantur in tabulario Consilii archaeologici.

ΝΙΚΟΠΟΛΙ ΓΥΝΗΙ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΧΑΙΡΕ

Νικόπολι γυνήκει
Ἀπολλωνίου, χαῖρε.

Titulum Romanae aetatis esse probat litteratura.

254. Fragmenta duo tabulae marmoris candidi a. 0,31 m., l. 0,62. Tituli litterae profunde admodum et diligenter exaratae coloris rubri vestigia aliquot locis etiam nunc servant. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1861 pag. 173 n° 3.

Lapis a. 1860 in sepulcro quodam repertus una cum nn° 124 et 187 (cf. *Compte-rendu* p. 1860 pag. VI) Petropoli servatur in museo Imperiali. Exscripsi.

A. 403 Bosp. = 107 p. Chr.

α	b
ΟΥΛΓ ΞΣ ΥΙΟΣ ΜΑΣΤΟΥ ΑΝΤ ΙΑΧΟΣ ΟΕΠΙΤΗΣ ΝΗΣC Υ ΟΥΛΠΙΑΚΑΛΛΙΣΘΕ ΝΕΙΑ ΤΗΙΣΥΜΒΙΩΙΤΟ ΜΝΗ ΙΑ ΕΝΤΩΙ ΓΥ ΕΤΕΙ	

Οὐλ[πι]ος υἱὸς Μαστοῦ
 Ἀντ[ίμ]αχος ὁ ἐπὶ τῆς
 νήσου Οὐλπίᾳ Καλλισθε-
 νείᾳ τῇ συμβίῳι τὸ
 μνη[μ]α ἐν τῷ γυ' ἔτει.

Stephanii exemplum nullam fere lectionis varietatem praebet. De Ulpiorum titulis cf. quae dixi ad n° 26, de magistratu qui dicebatur ὁ ἐπὶ τῆς νήσου v. introductionem.

Переводъ. Ульпій сынъ Маста Антимахъ начальникъ острова Ульпін Калисθενіи супругѣ [но-
 ставилъ] памятникъ въ 403 году.

255. Tabula lapidis calcarii integra sine ornamentis, a. 0,45 m., l. 0,22, cr. 0,13. Supra est titulus grandibus litteris (a. 0,05 — 0,06) elegantissime incisus optimeque conservatus. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1880 pag. 131.

Lapis a. 1878 una cum tit. 195 repertus servatur in tumulo regio, ubi exscripsi.

Γ Α Ρ Μ Α Κ Α Ρ Ι Δ Ε Λ Ξ

Πάρμα Καριδέως.

Titulus quarto a. Chr. saeculo non videtur recentior.

256. Monumentum sepulcrum integrum marmoris candidi, a. 0,39 m., l. 0,23, cr. 0,12. Superiorem lapidis partem ornat fastigium instructum rosis tribus, pilis utrimque suffultum, inter quas sculpta est parva mulieris figura, facie ad spectantem conversa. Infra est titulus Romanae aetatis minutis litteris (a. c. 0,012) exaratus lectuque difficilis.

* Exscripsi Odessae in museo societatis, quo lapidem ex oppido Kertsch pervenisse adfirmabat Mursakeviczius.

ΠΕΡΙΓΕΝΙΣΤΡΟΦΙΜΗ ΗΛΙΟΥ ΧΑΙΡΕ

Περιγενίς τροφίμη
 Ἡλίου, χαῖρε.

257. Tabula lapidis calcarii integra, ornata aetomate acroteriis instructo pilisque suffulto, inter quas sculpta est mulier copiose amicta, stans facie ad spectantem conversa, a sinistra adstante puella, quae manibus tenet vas. Infra tabula in spinam desinit terrae infigendam. Sub anaglypho est titulus integer, cuius litteratura Romanae est aetatis. Ed. Muralt, *Bulletin hist.-philol. de l'Académie de St.-Petersbourg* v. II (1845) p. 85.

Lapis a. 1832 in tumulo quodam octo verstis ab oppido Kertsch distante, prope viam, quae ducit in oppidum Jenikale, a Kareischa repertus postea videtur periisse. Exscripsi ex delineatione Kareischae relationi adiecta, quam in Olenini tabulario inveni (cf. ad n° 87). Alterum exemplum vidi in tabulario musei Imperialis Petropolitani.

ΠΡΩΤΗ ΘΥΓΑΤΗΡ ΑΠΠΟ ΛΟΝΙΔΟΥ ΧΑΙΡΕ

Πρ[ώ]τη θυγάτηρ Ἀπ<π>ο-
λ[λω]νίδου, χαῖρε.

Errores orthographicos potius delineantis imperitiae tribuendos puto, quam lapicidae.—
Mur. v. 1 in. habet ΠΡΩΤΗ etc., v. 2 in. ΛΛΩ.

258. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii, a. 1,17 m., l. 0,68, cr. 0,16. Sub aetomate tribus rosis instructo ad dextram spectanti mulier sculpta est vestimentis circumvoluta, sellae insidens ornatissimae, facie adversa; ad laevam eius stat puella, ad dextram in basi eques chlamyde amictus facie conversa ad mulierem; subter equo est canis. Infra est inscriptio aetatis Romanae optime etiam nunc conservata. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1873 pag. 61 n° 6.

Lapis a. 1872 in Mithridatis monte repertus servatur in tumulo regio. Contuli.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΙΣ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΧΑΙΡΕ

Πτολεμαίης γυνή
Ἡρακλείδου, χαῖρε.

259. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,80 m., l. 0,45, cr. 0,19. Superior tabulae pars ornata est fastigio sculpto cum rosis tribus; fastigium pilis duabus sustinetur, inter quas anaglypho expressa est mulier sellae insidens, chitone et pallio amicta, quod sinistra manu apud umerum retinet. Coram adstat vir pallio amictus, facie ad spectantem conversa; inter virum et mulierem puer stat item ad spectantem conversus. Infra est titulus, cuius litteratura Romanam prodit aetatem. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1870/71 pag. 274 n° 35.

Lapis m. Februario a. 1869 prope carcerem Kertschiensem casu repertus (cf. *Compte-rendu* p. 1869 pag. XVII) exstat in tumulo regio. Exscripsi.

ΥΨΙΓΟΝΗ ΓΥΝΗΙ ΜΑΣ Α ΧΑΙΡΕ

Ὑψιγόνῃ γυνήκει
Μάσα, χαῖρε.

260. Fragmentum tabulae lapidis calcarii a partibus superiori et inferiori fractae; quae superest pars alta est 0,40 m., l. 0,49, cr. 0,11; ornamenta nulla in ea exstare videntur. Titulus litteris c. 0,025 altis negligenter scriptus Romanae est aetatis.

Lapis in Mithridatis monte repertus hodie exstat apud Kyriakovium in oppido Kertsch. Pamphilovi descriptionem et ectypum a. 1885 misit Podschivalov.

ΥΨΙΓΟΝΗΓΥΝΗ
ΧΟΡΗΤΟΣΧΕΙΗ

Υψιγόνη γυνή
Χόρητος, χ(αί)ρ(ε).

261. «Stelè of calcareous stone, upper part wanting. Height, 1 ft. 9 in.; breadth, 1 ft. 4½ in. Above the inscription is a relief representing a female figure draped and resting the left elbow on a pillar. On the left stands a diminutive female figure draped and carrying an oblong casket with open lid. The heads of both figures are broken off» (Newton). Edidd. Aschik R. Bospor. v. II p. 70 n° 39. Newton Inscr. mus. Brit. p. II n° CXCV.

ΦΙΛΩΤΕΡΑΦΙΛΩΤΣ
ΥΟΥΓΑΤΗΡΓΥΝΗΔΕΗΖΟ
ΥΓΑΡ . Δ ΑΙ . Ε

Φιλώτερα Φιλώτ[ο]υ
θυγάτηρ, γυνή δε Ἡζοῦ.
Παρ[ο]δ[εῖται] χ[αί]ρ[ε].

Aschikius titulum prave lectum prave restituit. Versus 3 tamen videtur tum melius legi potuisse, quam hodie, nam apud Asch. exstant haec: ΥΝΑΡΟΔΙ ΧΑΙΡΕΤΕ. Quibus si fides haberi potest, restituendum est Παροδ[εῖται] χ[αί]ρετε.

262. Tabula lapidis calcarii inferne paululum fracta, a. 0,93 m., l. 0,56, cr. c. 0,20. Supra ornata est aetomate acroteriis instructo et rosis duabus; sub aetomate est anaglyphum, quo repraesentata est mulier copiose amicta, sellae insidens facie ad dextram spectanti conversa, pedibus subsellio impositis; coram adstat vir pallio amictus, a tergo puella longo vestitu cistam tenens. Titulus sub anaglypho inter lineas scriptus litteris 0,035 altis hodie laesus est. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1878/79 pag. 172 n° 4.

Lapis a. 1877 in sepulcro quodam repertus prope oppidum Kertsch (cf. *Compte-rendu* p. 1877 pag. XXII) Mosquae exstat in museo historico. Exscripsi.

ΧΗΜΑΤΑΓΥΝΗΓΥΧΑΡΙ
ΩΝΟC ΧΑΙΡΕ

Χημάτα γυνή [Ψ]υχαρ-
ίωνος, χ[αί]ρε.

Var. lect. Vs. 1: ΧΡΙΜΑΤΑΓΥΝΗΚΑΡΙ Stephani. Sed Χημάτας nomen vidimus iam in tit. 54, Ψυχάρων saepissime in huius regionis titulis obvenit.

263. Tabula lapidis calcarii a. 0,755 m., l. 0,51. Sub aetomate rosis utrimque instructo anaglyphum est, repraesentans mulierem sellae insidentem facie ad dextram spectanti conversa, pedibus subsellio impositis; coram altera mulier adstat, a tergo puella cistam tenens. Ed. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° LI.

Lapis e museo Kertschiensi Petropolin asportatus servatur in museo Imperiali. Exscripsi.

ΧΟΙΔΡΑΟΥΓΑΤΗΡ CICOY ΧΑΙΡΕ	Χοίδρα (Θ)υγάτηρ Σίσου, χαῖρε.

Var. lect. Vs. 1 septima ab in. littera Stephanio est Θ, sed in lapide media lineola videtur ab ipso quadratario fuisse omissa. Vs. 2 Steph. legit [E]ῖσου; at Σίσου legendum esse vel inde patet, quod E littera in titulo diversae est formae.

264. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,87, supra arctior quam infra (l. 0,38—0,44), cr. 0,14, desinens in spinam terrae infingendam. Anaglyphum repraesentat mulierem longo vestitu, stantem facie ad spectantem conversa, sinistra manu columellae humili imposita, adstante puella quae manibus tenet vas. Mulier et puella stant in aedícula utrimque pilis ornatissimis instructa, quibus suffultum est fastigium acroteriis et rosa ornatum. Infra est titulus aetatis Romanae satis neglegenter exaratus et male conservatus (litt. a. circa 0,02).

Lapis nuper in oppido Kertsch repertus Mosquam translatus est in museum historicum, unde descriptionem et ectypa accepi ab Oreschnikovio.

ΨΥΧΑΡΙΟΝ ΘΥΓΑΤΗΡ ΣΑΔΑΛΑ ΧΑΙΡΕ	Ψυχάριον θυγάτηρ Σαδάλα, χαῖρε.

265. Tabula lapidis calcarii integra, a. 1,04 m., l. 0,40, cr. 0,11. Anaglypho repraesentata est mulier chitone et pallio capiti imposito amicta, sellae insidens pedibus impositis subsellio, puella coram adstante. Titulus Romanae aetatis anaglypho subscriptus est. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1868 pag. 119 n° 7.

Lapis a. 1867 in Mithridatis monte repertus servatur in tumulo regio, ubi exscripsi et charta madefacta expressi.

ΨΥΧΑΡΙ-ΓΥΝΗ ΛΑΜΑΧΟΥ ΧΑΙΡΕ	Ψυχαρι[ς] γυνή Λαμάχου, χαῖρε.

Var. lect. V. 1: ΛΧΑΡΙ.Γ. ΝΗ (= [Λά]χαρι[ς] γ[υ]νή) Stephani.

266. «Stelè of calcareous stone, upper part wanting. Height, 2 ft. 1 $\frac{3}{4}$ in.; breadth, 1 ft. $\frac{3}{4}$ in. Above the inscription is a relief representing the lower part of a draped female figure seated to the front on a chair with footstool. On the left is a diminutive female figure draped and carrying a cista». Newton, Inscr. mus. Brit. p. II n° CXCVI.

* Servatur in museo Britannico. Litterarum formae apicibus ornatae, quibus Newton titulum exprimendum curaverat, typis nostris fideliter reddi non potuerunt.

ΨΥΧΗ ΓΥΝΗ ΒΡΑΔΑ
ΚΟΥ ΧΑΙΡΕ

Ψυχὴ γυνὴ Βραδά-
κου, χαῖρε.

Titulus Romanae est aetatis.

267. Tabula lapidis calcarii superne et inferne paullulum fracta, a. ut nunc est 1,245 m., l. 0,62, cr. 0,22. Anaglypho, cuius superior pars fractura periit, repraesentatur mulier copiose amicta sellae ornatissimae insidens facie ad spectantem conversa, pedibus impositis subsellio, utrimque adstantibus puellis, e quibus ea, quae ad dextram spectanti est, manibus tenet cistam. Infra est titulus Romanae aetatis litteris 0,032 altis inter lineas satis diligenter exaratus, sed temporis iniuria laesus.

Lapis m. Martio a. 1888 in aula Rakutskii domus in suburbio Kertschiensi Gli-nistsche dicto sitae casu repertus servatur in museo eiusdem oppidi. Utor delineatione et ectypo, quae Consilio archaeologico misit Grossius.

ΨΥΧΗ ΓΥΝΗ ΓΑΣΤΕΙ
ΧΑΙΡΕ

Ψυχὴ γυνὴ Γάσται,
χαῖρε.

Γάσται nomen in titulis Anapae repertis saepius obvenit.

268. Tabula lapidis calcarii superne et inferne mutila, a. ut nunc est 1,29 m., l. 0,67, cr. 0,22. Anaglyphum repraesentat mulierem copiose amictam sellae insidentem pedibus subsellio impositis; superior pars pectore tenuis lapidis fractura periit; utrimque adstant puellae, quarum partes superiores admodum videntur esse laesae. Infra est titulus Romanae aetatis item laesus (litt. a. circa 0,055).

Lapis una cum proxime praecedenti repertus ibidem servatur. Utor Grossii delineatione et ectypo.

ΕΤΑΙΛΙΑ ΓΥΝΗ
ΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Ἐταιλία? γυνὴ
Μενεστράτου,
χαῖρε.

Var. lect. V. 1 in. ΕΤΑΙΛΙΑΣ Gross. Sed ectypum monstrat primo loco F exaratum esse, non E, sibilantis vero litterae nullum vestigium apparet in ectypo. Cum igitur mulieris nomen certo restitui non potuisset, hoc loco titulum posui, ubi incipiunt tituli integra nomina non praebentes.

269. «Stelè of calcareous stone, top broken away. Height, 2 ft. 3 1/2 in.; breadth, 1 ft. 7 in. Above the inscription is a relief representing a female figure draped and veiled, standing to the front and resting her left elbow on her right hand. On the left is a diminutive male figure. The heads of these three figures are destroyed». Newton, Inscr. mus. Brit. p. II n° CXCI.

ΟΝΗ ΓΥΝΗ
ΧΑ ΟΣ ΧΑΙΡΕ

. . . . ὄνη γυνή
Χά[ρητ?]ος, χαίρει.

270. In relatione quadam Kondakovii professoris, quae servatur in tabulario Consilii archaeologici, inveni a. 1876 in explorando coemeterio antiquo ad praedium Elteghen dictum lapidem repertum esse hac inscriptione praeditum: ΚΑΙΑΝΤΙΜΑΧΟΥΓΥΝΗ. Alibi nullam huius tituli mentionem vidi.

271. P. Sumarokov in libro cui inscriptum est «Досуги Крымскаго суда или второе путешествие в Тауриду» (Petrop. 1805) p. II pag. 237 tradit se in vico Kos, haud procul ab urbe Theodosia et a vico Otus sito, in pariete ecclesiae Graecae dirutae inscriptionem Graecam repperisse talem:

— — — — ΘΒΝΩΤΩΤΘΓΩΒΠΤΘΓΑΙΗΓ

Blaramberg, *De la position de trois fort. Tauro-Scythes* (Od. 1830) p. 33, hunc titulum ita restituendum proposuit, nescio quam vere:

. . . . ΓΥΝΗΘΕΟΓΝΩΤΟΥΘΕΟΔΟΡΟΥ ΘΥΓΑΤΗΡ

Restitutum titulum repetierunt Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1003 № 2113 b et Aschik R. Bospor. v. II p. 62 № 10. Melius tituli apographum nusquam repperi.

272. Tabula lapidis calcarii superne fracta, ornamentis carens, a. 0,28 m., l. 0,31, cr. 0,10. Litterae superstites bene etiam nunc leguntur.

* Exscripsi in tumulo regio a. 1883.

ΜΗΤΙ
ΓΥΝΗ

[Ἡ δεινα]
Μητι[χου?]
γυνή.

Titulus propter litteraturam et verbum χαῖρε omissum videtur Romana aetate esse antiquior.

273. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,89 m., l. 0,40, cr. 0,13, ornata fastigio et anaglypho, quod repraesentat virum et puerum stantes facie adversa. Titulus anaglypho subscriptus pessime laesus est.

Lapis m. Maio a. 1887 in tumulo quodam prope oppidum Kertsch repertus ibidem servatur in museo. Titulum exscripsi ex imagine, quam Grossius miserat Consilio archaeologico.

ΓΑΤ
ΝΙΑΤ
ΛΑ

[Ἡ δεινα θ]υγάτ-
[ηρ]νιατ
. χα[ῖρε].

e. Titulorum sepulcralium fragmenta incerta.

274. Fragmentum tabulae lapidis calcarii a. 0,42 m., l. 0,29, cr. 0,15, ab omnibus partibus mutilum praeter sinistram; ex anaglypho non superest nisi pes sellae, e titulo duorum nominum initia (litt. a. circa 0,03).

Rep. in suburbio Glinitsche dicto a. 1884, exstat in museo Kertschiensi. Utor Grossii delineatione servata in tabulario Consilii archaeologici.

ΑΝΤΕ
ΑΠΟΛΛ

Ἀντέ[ρως?]
Ἀπολλ[ωνίου?]

275. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,74 m., l. 0,50, cr. 0,17. Supra est aetoma acroteriis et rosis duabus ornatum, sub aetomate sculpta est mulier sellae insidens longo vestitu, dextram protendens viro coram adstanti facie conversa ad spectantem; post virum ad dextram spectanti stat puella. E titulo, qui anaglypho erat subscriptus, non superest nisi prioris versus initium et finis, reliquis consulto, ut videtur, deletis.

Reperta est a. 1867 in Mithridatis monte in coemeterio antiquo. Exscripsi in tumulo regio a. 1883.

ΒΕΡΓ
ΠΡΩΤΙ

Βερ[ενίκη? γυνή] Πρωτί-
[ωνος, χαῖρε?].

276. «In lapide sepulcrali calcario *Panticapaei* reperto; dedit Dubois». Boeckh, C. I. Gr. II add. p. 1004 n° 2113 f.

ΧΑΡΕΙΝ

Χαρεῖν[ε, χαῖρε?]

277. Tabula lapidis calcarii ab angulo sinistro inferiore fracta, a. 0,51 m., l. 0,27, cr. c. 0,09. Ornata est aetomate sculpto, rosis tribus ornato, et anaglypho, quod repraesentat mulierem et puellam stantes facie adversa. Infra est inscriptio litteris minutis (a. 0,015) incisa lectuque difficillima.

Lapis a. 1880 in oppido Kertsch repertus exstat nunc Kischinevi apud Surutschanum, qui a. 1884 descriptionem et ectypum humanissime mecum communicavit.

ΧΡΥΣΣ . . ΑΜ. ΡΙ
ΧΡΥ. ΠΟ . . ΧΑΙΡΕ

Χρυσ
. χρύ[σ]ο[υ], χαῖρε.

278. Anno 1853 cum a viris museo Kertschiensi praepositis tumuli explorarentur septentrionem versus a suburbio Tatarico siti, hypogaeum sepulcrum repertum est ex parte destructum¹⁾; in pariete eius occidentali sub epistylia titulus erat colore rubro inlatus, cuius initium periit, partem vero superstitem A. Linievicz in litteris ad Leontjevium datis, insertis Propyl. v. IV p. 541, transcripsit ita:

ΘΕΣΙΥΣΟΥΠΑΤΕΙΠΡΙΗΚΙΠΟΣ

Alteram eiusdem tituli mentionem inveni in relatione directoris musei Kertschiensis, servata in tabulario Consilii archaeologici, ubi duae tantum voces exstant ita exscriptae: ΠΑΤΕΡ ΠΡΙΗΚΙΠΟΣ. Cum Linieviczius diserte monuisset tituli initium periisse, conici potest ita eum esse legendum: θε[ου υιοῦ] Πάτερ πρί(ν)κιπος. — Πάτερ nomen vidimus iam in tit. 61 et infra saepius videbimus; πρίνκιψ exstat in tit. 28 et 290.

1) Hypogaeum ipsum ita descripsit Linieviczius: «[Между первымъ и вторымъ скалистыми возвышеніями] отрытъ еще одинъ [склепъ], котораго уцѣлѣла лишь одна часть. Сѣверная стѣна его, въ которой, вѣроятно, былъ входъ, и противоположная ей южная были разобраны; но судя по толщинѣ остальныхъ двухъ стѣнъ, разстоянію между ними и уцѣлѣвшимъ тремъ своднымъ камнямъ, я полагаю, что этотъ склепъ и формою и величиною походилъ на тотъ, который былъ описанъ прошлаго года г. Беккеромъ въ Сборникѣ вашемъ [т. е. въ Прописяхъ] на стр. 364-й

1-го отдѣла III-го тома. Склепъ этотъ внутри былъ оштукатуренъ. Верхнія части его окрашены бѣлою краскою, на которой видны мѣстами красноватая пятна, образовавшіяся какъ будто отъ брызгъ, а нижняя — темно-красною; узкая черная каемка раздѣляетъ два цвѣта. Подъ карнизомъ западной стѣны была надпись краснаго цвѣта. Такъ какъ штукатурка въ нѣкоторыхъ мѣстахъ отбита, то начала ея разобирать нельзя, передаю ее такъ какъ она есть [см. въ текстѣ]. Продолженія нѣтъ, потому что слѣдующіе камни были разобраны и не найдены».

279. «Stelè of calcareous stone. Height, 1 ft. 11½ in.; breadth, 1 ft. 6¾ in. Above the inscription is a distyle heroon, within which is a horseman riding slowly to the right; a chlamys hangs from his left shoulder, and the gorytos is attached to his left side». Newton, *Inscr. mus. Brit.* p. II n° CCIV.

^ T ΣΘΕ

... ἀ]τ[η]ς Θε ...

280. Fragmentum tabulae lapidis calcarii undique, ut videtur, mutilum, a. 0,13 m., l. 0,265, cr. 0,09. Titulus bonae videtur esse aetatis (litt. a. circa 0,04).

Lapis exstat hodie in tumulo Melek-Tschesmensi. Descriptionem et ectypum Pamphilovius misit per Podschivalovium a. 1885.

Α Ξ Γ Α Μ

... ας Παμ[φίλου?]

281. Fragmentum tituli sepulcralis subscripti anaglypho ei simili, quod supra descripsimus n° 5. Dedit E. Muralt, *Bulletin hist.-philol. de l'Acad. de St.-Petersbourg* v. II p. 85 e relatione manuscripta.

ΠΑΙΟ ... || ΧΑΙΡΕΤΕ

282. Fragmentum tabulae marmoris candidi ab omnibus partibus mutilum praeter dextram, a. 0,18 m., l. 0,23. Litterae, quae in eo servantur, grandes sunt et pulchrae, quarto a. Chr. saeculo non recentiores.

Fragmentum repertum esse m. Aprili a. 1862 in tumulo acuto (Острый курганъ) in monte Juz-oba inter alia fragmina permulta tabularum marmorearum Graece inscriptarum dicitur in relatione directoris musei Kertschiensis, servata in tabulario Consilii archaeologici. Exscripsi in tumulo regio.

Δ Ω Ν
Τ Ο Ξ

... δων
... τος.

Titulus sine dubio sepulcralis est; supersunt terminationes nominum defuncti et patris eius.

283. P. Becker *Propyl.* v. III p. 355 inter alia monumenta antiqua, quae a. 1852 vidit in musco Kertschiensi, descripsit lapidem sepulcralem anaglypho instructum repraesentante mulierem sellae insidentem, dextrorsum conversam, adstante puero urnam manibus tenente. Infra esse inscriptionem tribus versibus compositam, e quibus tamen nihil nisi ultima vox ΧΑΙΡΕ potuisset legi. — Hodie ubi sit lapis, equidem ignoro.

284. «Stelè of calcareous stone. Height, 1 ft. 10 in.; breadth, 1 ft. 6½ in. Above the inscription is a relief representing a draped female figure standing on the right: her head, left shoulder, and breast wanting. On the left stands a diminutive female figure, draped and carrying a casket». Newton, *Inscr. mus. Brit.* p. II n° CCV. E titulo duarum tantum litterarum supersunt reliquiae: □ □

Sectio 2. Tituli peregrinorum.

a. Tituli Graecorum, Romanorum, barbarorum.

285. Lapis sepulcralis ornamentis carens. Edidd. Guthrie *Itiner. Taur.* append. p. 324 ad apographum Marchalli de Bieberstein. Ex Stempkovskii schedis Raoul Rochette *Antt. Bosp. Cimm.* tab. V n° 5. Ex Guthrie et Rochetto Boeckh *C. I. Gr.* II n° 2111 (ex hoc rursus Aschik *R. Bospor.* v. II p. 64 n° 15). Ex suis schedis M. Bscheschkiantz in libro Armeniaco supra ad n° 6 citato p. 360. Mursakevicz in diario min. instr. publ. m. Mart. a. 1837 p. 683, omnes praeter Boeckhium vulgaribus usi litteris (cf. etiam act. soc. Odess. v. I p. 324).

Lapis, quem iam Guthrie et Mursakevicz ecclesiae Graecae S. Ioannis Baptistae muro inmissum viderunt in oppido Kertsch (cf. Koeppen, *Nordgest.* p. 77) etiam nunc ibidem exstat. Exscripsi a. 1883. Litterae grandes bene dispiciuntur.

ΘΕΟΝΑΥΙΕ	Θεόνα υἱὲ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ	Διονυσίου
ΑΜΑΣΤΡΙΑΝΕ	Ἀμαστριανέ,
ΧΑΙΡΕ	χαῖρε.

Var. lect. Vs. 1 ΘΕΟΝΑΤΕ Guthr., ΘΕΩ etc. Bschr. — Murs. v. tertium prorsus omisit.

Titulus Romana aetate non est antiquior.

286. «On a marble stelè, rounded at the top. Height, 2 ft. 5 in.; breadth, 1 ft. 5 in.» (Newton). Edidd. Stephani in *Bulletin hist.-phil. de l'Acad. de St.-Petersbourg* v. XIII (a. 1856) p. 163 = *Mélanges Gréco-rom.* v. II p. 26 ad apographum Leontjevii professoris cum adnotationibus Keilii (inde Kaibel, *Epigr. Gr. ex lapp. conl.* n° 250). Newton, *Inscr. mus. Brit.* v. II n° CLXXXI.

Lapis, quem Leontjevius a. 1854 in museo Kertschiensi descripsit, a. 1856 inde ab Anglis ablatum servatur in museo Britannico. Repeto Newtonis exemplum, cuius tamen litteratura typis nostris fideliter reddi non potest.

Lapis m. Februario a. 1884 in suburbio Glinitsche dicto, in aula Io. Corolii veterani casu repertus exstat in museo Kertschiensi. Exscripsi ex ectypo, quod Grossius Consilio archaeologico misit cum delineatione.

ΦΙΛΗΜΩΝ ΦΑΡΝΑΚΟΥ
ΑΜΙΣΗΝΕ ΚΑΙ ΓΥΝΗ ΝΙΚΗ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Φιλήμων Φαρνάκου
Ἀμισηνὲ καὶ γυνὴ Νίκη,
χαίρετε.

288. Tabula lapidis calcarii integra sine ullo ornamento, a. 1,91 m., l. 0,55, cr. 0,22. Titulus superiori lapidis parti grandibus litteris (a. c. 0,05) inscriptus integer est lectuque facillimus. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1877 pag. 279 (inde rep. Παρνασσός a. 1880 pag. 912; F. Bechtel, *Sammlung der Griech. Dialekt-Inschriften herausg. von Collitz u. Bechtel*, v. III fasc. 1 pag. 41 n° 3083).

Lapis a. 1876 in ripa excelsa lacus Camysch-Burun dicti ad praedium Elteghen in sepulcro repertus exstat in tumulo Melek-Tschesmensi. Exscripsi.

ΠΥΡΡΟΣ
Εὐρυνόμος
Ἡρακλειώτας

Πύρρος
Εὐρυνόμο(υ)
Ἡρακλειώτας.

De scriptura Εὐρυνόμο(υ) cf. quae adnotavit Bechtel. Titulus quarto a. Chr. saeculo non recentior.

289. Tabula lapidis calcarii superne epistylia ornata, infra mutila, a. 0,40 m. totidemque lata, cr. 0,08. Titulus satis diligenter exaratus integer est. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1874 pag. 108 n° 2.

Lapis a. 1873 in clivo meridionali Mithridatis montis, prope scopulum longum qui dicitur, repertus exstat in tumulo regio. Contuli.

ΜΥΡΣΙΝΗ
ἩΡΑΚΛΕΩΤΙΣ

Μυρσίνη
Ἡρακλειώτις.

Litteratura indicat tempora saeculo III a. Chr. non recentiora.

290. Tabula lapidis calcarii superne fracta, a. ut nunc est 0,85 m., l. 0,59, cr. 0,18. Ornata est anaglypho, quod ostendit mulierem in aedícula sub arcu sellae ornatissimae insidentem, longo vestitu, pedibus impositis subsellio, facie ad spectantem conversa, utrimque

adstantibus puellis. Infra est inscriptio bene etiamnunc conservata praeter marginem dextrum, qui paullulum laesus est. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1875 pag. 90 n° 7.

Lapis a. 1874 in Mithridatis monte repertus (cf. ad n° 176) exstat in tumulo regio. Exscripsi.

1	ΔΙΖΑ ΥΙΕ ΒΕΙΘΥΟ .	Δίζα υιὲ Βείθυο[ς],
	ΚΕΝΙΥΡΙΩΝ Ο ΚΑ .	κεν[τ]υρίων ὁ κα[ι]
	ΠΡΙΝΚΙΥΣ ΠΕΙΡΑΣ	πρίνκιψ σπείρας
	ΘΡΑΚΩΝ ΚΑΙ ΓΥ	Θρακῶν, καὶ γυ-
5	ΝΗΕΛΕΝΗΧΑΙΡΕΤ	νῆ Ἑλένη, χαίρετ[ε].

Var. lect. V. 2 extr. OK Stephani.

Nomina quae sunt Δίζας et Βείθυς in inscriptionibus Thraciis occurrunt. Titulus secundi est aut tertii p. Chr. saeculi.

291. Tabula lapidis calcarii supra epistylis ornata, infra fracta, a. 0,36 m., l. 0,48, cr. 0,16. Titulus litteris 0,03 altis diligenter incisus etiam nunc optime legitur. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1880 pag. 132 n° 4.

Lapis a. 1878 repertus est in Mithridatis monte una cum n° 144. Exscripsi in tumulo regio.

ΚΡΟΝΙΟΣ	Κρόνιος
ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΙΟ	Ποσειδεωνίου(υ)
ΚΡΩΜΝΙΤΗΣ	Κρωμνίτης.

O pro OY v. 2 scriptum et litteratura ipsa probant titulum quarto a. Chr. saeculo non esse recentiore. Notanda est Ποσειδεωνίου forma pro Ποσειδωνίου posita.

292. Lapis calcarius ornamentis carens. Primus edidit Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1003 n° 2109 f e schedis Duboisii, qui et ipse postea edidit Itin. Caucas. atl. ser. IV tab. 26 c, n° 16. Boeckhii exemplum repetiit Aschik R. Bospor. v. II p. 63 n° 13.

Lapis a. 1832 in tumulo quodam prope oppidum Kertsch a Kareischa repertus¹⁾ postea videtur periisse. Repeto apographum Duboisii.

ΑΡΙΞΕΤΟΚΡΑΤΗΣ	Ἀριστοκράτης
ΚΥΠΡΙΟΣ	Κύπριος.

Titulum bonae aetatis esse rectissime monuit Boeckhius.

1) Haec e Kareischae relatione manuscripta, cuius apographum in Olenini tabulario inveni.

293. Tabula lapidis calcarii integra ornamentis carens, a. 0,72 m., l. 0,31, cr. 0,18. Titulus admodum neglegenter est scriptus. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1867 pag. 202.

Tabula m. Martio a. 1866 in sepulcro quodam in clivo septentrionali Mithridatis montis reperta servatur in tumulo regio. Exscripsi.

1	ΓΑΙΟ
	ΜΕΜ
	ΜΙΟΣ
	ΣΠΕΙ
5	ΡΗΣΚΥ
	ΠΡΙΑΣ

Γάιος Μέμμιος,
σπείρης Κυπρίας.

Titulus sepulcralis militis cuiusdam Romani cohortis Cypriae secundo vel tertio p. Chr. saeculo non antiquior.

294. Tabula lapidis calcarii epistylia ornata, fracta in duas partes, a. 0,60 m., l. 0,53, cr. 0,135. Titulus Romanae aetatis satis bene servatus est praeter ultimum versum, qui lapidis fractura est laesus. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1874 pag. 109 n° 4.

Lapis a. 1873 in Mithridatis monte repertus servatur in tumulo regio. Exscripsi.

ΔΙΦΙΛΕΝΙΚΟΔΗΜΟΥΜΥΤΙΛΗ
ΝΑΙΕ ΧΑΙΡΕ
ΖΩΠΥΡΑΓΥΝΗΔΙΦΙΛΟΥ
ΜΥΤΙΛΗΝΑΙ ΧΑΙΡΕ

Δίφιλε Νικοδήμου Μυτιλη-
ναίε, χαίρε.
Ζωπύρα γυνή Διφίλου
Μυτιλην[αίου], χαίρε.

Var. lect. V. 4 med. ΛΗΝΑΙ . ΧΑΙΡΕ (suppl. Μυτιλην[αίη], χαίρε) Stephani.

295. Tabula lapidis calcarii sine ornamentis, a. 0,56 m., l. 0,31, cr. 0,08. Titulus litteris grandioribus (a. circa 0,03) inscriptus bene adhuc servatus est. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1878/79 pag. 171 n° 3.

Lapis repertus est a. 1877 in explorandis tumulis orientem versus ab oppido Kertsch, prope carceres (cf. *Compte-rendu* p. 1877 pag. XV et XXII). Exscripsi in tumulo regio.

ΔΙΦΙΛΟΣ
ΜΝΗΣΙ
ΦΩΝΤΟΣ
ΟΔΗΣΙΤΗΣ

Δίφιλος
Μνησι-
φώντος
Ὁδησίτης.

Varia lectio nulla est. Propter scripturae indicia titulum saeculo III a. Chr. non recentiore puto.

296. Lapis calcarius leucophaeus a. 0,87 m., l. 0,54, cr. 0,215, sine ullo ornamento, in duas partes desuper ad imum discissus ita; ut tres tituli litterae laederentur; reliquae omnes perfecte sunt servatae. Primi versus litterae reliquis dimidio minores sunt (a. 0,02). Ed. Th. Struve musei Rhen. v. XXV (a. 1870) p. 359 et Oper. soc. archaeol. Mosquensis (Древности. Труды Моск. Археол. Общества) v. III p. 60, hic quidem litteris vulgaribus.

Lapis in oppido Kertsch in der Tatarischen Vorstadt neben dem Steinbruche repertus exstat hodie Odessae in museo Universitatis, cui a. 1869 Struvio intercedente donavit Sazonovius centurio. Exscripsi.

1	ΔΡΟΣΑΝΙΣ	ΠΑΦΛΑΓΩΝ	ΛΕΥΚΩΝΟ.
	ΔΡΥ	ΞΑΝΙ	ΞΑΝΙ
	ΟΚ	ΝΟ	ΞΑ
	ΧΟ	ΙΑ	ΝΟ
5	Ε	ΜΑΙ	ΤΑΙ

Δρόσανις Παφλαγών Λεύκωνο[ς].
 Δρύσανις Λε|όκωνος μα|χόμενος|
 ἐμ Μαίταις.

Var. lect. Vs. 1 pro ΓΑ Str. dedit ΓΑ.

Primitus unum tantum versum lapidi inscriptum videri, reliquos postea additos iam Struvius monuit. Quod ideo fortasse factum est, quod titulus litteris minutioribus quam pro lapidis magnitudine erat exaratus vel quod omissum erat, quomodo Drosanis periisset. Quod in altero titulo τὸ ἑθνικὸν omissum est, videtur lapicidae incuriae tribuendum esse, qui fortasse etiam in nomine proprio transcribendo erravit: utrum enim genuina nominis forma per O scribenda fuerit, an per Y, hodie sane diiudicari non potest, cum aliunde idem nomen, quantum scio, non sit notum (contra EO pro EY scribendi genus ionicum est notissimum, cf. n° 288). Paphlagonem hunc mercenarium fuisse unius e Spartocidis probabile est: titulum enim quarti esse a. Chr. saeculi cum litteratura tum ionismi vestigia probant.

Переводъ. Дросанисъ, Пафлагонецъ, сынъ Левкона. Дрисанисъ сынъ Леокона, сражавшійся въ землѣ Маитовъ.

297. Lapis calcarius ornamentis carens (si fides est Aschikio), inscriptus «litteris rubro pictis et prorsus distinctis et apertis, quarum forma aetatem tituli satis recentem referre dicitur» (verba sunt Boeckhii). Primum editus est titulus in diar. Odess. a. 1830 n° 84, quam editionem ipse non vidi. Inde sumpsit Boeckh C. I. Gr. II n° 2114 d, et add. p. 1006 repetiit ad Duboisii apographum multo diligentius, qui postea et ipse titulum dedit Itin. Caucas. atl. ser. IV tab. 26 d n° 30. Alterum Boeckhii exemplum repetiit Aschik R. Bospor. v. II p. 59 n° 3.

De loco, ubi hic lapis et is, qui nobis est 301, reperti sint, haec tradit Boeckhius e diario Odess. desumpta: «Vere anni 1830 inter *Panticapaeum* (Kertsch) et Jenikale,

II verstis a Panticapaeo duo sepulcra reperta sunt, crassis lapidibus structa, in quorum introitu inscriptiones positae erant. Ubi nunc lapis sit, ignoratur. Repeto Duboisii exemplum.

1 ΤΕΙΜΟΘΕΟΣ
ΑΤΤΑCΙΝΔΑΞΚΡΑ
ΡΑΤΡΙΟCCΥΝΓΥ
5 ΝΑΙΚΟCΚΑΛΛΙCΤΡ
ΑΤΕΙΑCΘΥΓΑΤΡΟC
ΑΧΑΙΜΕΝΚΛΙΥΙΟΥ
ΤΕΙΜΟΘΕΟΥΟΙΚΟ
ΔΟΜΗCΑΥΤΩΤΟ
ΜΗΜΕΙΟΝ

Τειμόθεος
Ἄττα Σίνδαξ κρα-
[β]άτριος σὺν γυ-
ναϊκός Καλλιστρ-
ατείας θυγατρός
Ἀχαιμέν(ου) χ(α)ί υἱοῦ
Τειμοθέου οἰκο-
δόμησα αὐτῷ τὸ
μνημεῖον.

Var. lect. Prius Boeckhii exemplum litteris vulgaribus scriptum tribusque versibus dispositum v. 3 in. habet ΒΑ, v. 6 med. ΜΕΝ·ΚΑΙ.

Σίνδαξ nomen aliunde non notum videtur pro Σινδός esse positum. Κραβάτριος Boeckhio videtur κραβατάριος esse: κράβατον esse *lectum*, recentioribus etiam *lecticam* et *tabernaculum* (σκηνήν); κραβαταρίαν Byzantinis esse genus *feretri*. Videndum igitur ne κραβατάριος in aula Bosporana fuerit officii nomen, quocum conferri possit ἀρχικοιτωνείτης (v. infra). Mirum sane videri potest hominem barbarum cubicularii munere functum esse in aula regia, sed recentiori aetate magistratum nomina barbara saepe occurrunt cum in Panticapaeensibus titulis (cf. n° 29), tum in Tanaiticis. — Σὺν praepositionem in harum terrarum titulis genitivum interdum traxisse multis exemplis comprobatur (cf. ex. c. n° 301).

Переводъ. Тимошей сынъ Атты Синдаксъ, постельникъ, съ женою Καλλιστратією, дочерью Αχάμενα, и сыномъ Тимошеемъ построилъ себѣ гробницу.

298. Tabula marmoris candidi integra, superne epistylia ornata, a. 1,42 m., l. 0,44, cr. 0,13. Titulus lapidi inscriptus nusquam laesus est; defuncti nomen litteris 0,025 altis exaratum est, verbum χαῖρε a. 0,04, epigramma ipsum 0,015. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1877 pag. 277 (inde rep. Παρνασσός a. 1880 p. 911). Tractarunt epigramma P. Wolters musei Rhen. v. 41 (a. 1886) p. 347 et H. J. Polak *Mnemosynes* v. XV p. 241 sq.

*Lapidem a. 1876 museo Kertschiensi vendidit Buxelius mercator (ubi repertus sit, ignoratur; cf. *Compte-rendu* p. 1876 pag. XXXVIII). In tumulo regio exscripsi et charta expressi a. 1883.

1 Μ Η Ν Ο Δ Ω Ρ Ε Α Γ Ο Λ Λ Ω
 Ν Ι Ο Υ Χ Α Ι Ρ Ε
 ΦΡΑΣΕΤΕΗΝΓΑΤΡΗΝΤΕΟΝΟΥΝΟΜΑΚΑΙΜΟΡΟΝΑΥΔΑ
 ΚΑΙΠΟΣΕΤΗΣΛΙΓΕΙΣΔΕΙΤΙΓΑΡΑΜΕΡΙΟΙΣ
 5 ΓΑΤΡΙΣΑΛΙΣΤΕΦΑΝΟΣΜΕΓΟΝΑΙΣΕΣΓΙΡΕΣΙΝΩΓΗ
 ΟΥΝΟΜΑΔΟΙΧΟΜΕΝΟΥΜΗΝΕΟΔΩΡΟΣΕΦΥ
 ΠΟΛΛΑΔΕΔΥΣΜΕΝΕΩΝΕΝΑΡΑΒΡΟΤΟΕΝΤΑΔΑΙΞΑΣ
 ΚΕΙΜΑΙΔΟΥΡΙΤΥΓΗΣΕΝΧΘΟΝΙΒΟΣΓΟΡΙΔΙ
 ΕΞΔΕΚΑΔΑΣΛΥΚΑΒΑΣΚΕΚΟΡΩΝΙΚΑΤΕΚΝΑΔΕΛΙΓΩ
 10 ΚΑΙΤΗΝΕΝΛΕΚΤΡΟΙΣΣΤΕΡΓΟΜΕΝΗΝΓΑΜΕΤΙΝ
 ΕΥΣΕΒΕΩΝΝΑΙΟΙΣΙΕΡΟΝΔΟΜΟΝΗΣΘΑΓΑΡΑΕΙ
 ΚΑΙΦΘΙΜΕΝΟΣΚΑΙΣΩΝΓΑΣΙΓΟΘΕΙΝΟΤΑΤΟΣ

Var. lect. Apographum, cui confusus ¹⁾ Stephanus titulum edidit, vitiis laborat vv. 2 med. et 7 extr.; illic enim praebet ΑΙΡΕΙΣ pro ΛΙΓΕΙΣ, hic ΛΑΙΞΑΣ.

1 Μηνόδωρε Ἀπολλωνίου, χαῖρε.

A. Φράζε τήν πάτρην, τεόν οὔνομα καί μόρον αὔδα,
καί ποσέτης, λίπεις δ' εἴ τι παρ' ἀμερίοις;

B. 5 Πατρὶς ἀλίστέφανός με γοναῖς ἔσπιρε Σινώπη,
οὔνομα δ' οἰχομένου Μηνεόδωρος ἔφυ·
πολλά δὲ δυσμενέων ἕναρα βροτόεντα δαΐξας
κεῖμαι δουριτυπῆς ἐν χθονὶ Βοσπορίδι·
ἐξ δεκάδας λυκάβας κεκορώνικ[ε], τέκνα δὲ λίπω

10 καί τήν ἐν λέκτροις στεργομένην γαμέτιν.

A. Εὐσεβέων ναίοις ἱερὸν δόμον· ἦσθα γὰρ αἶ
καί φθίμενος καί ζῶν πᾶσι ποδαινότατος.

V. 4 Stephanus transcripsit καί πόσ' ἔτη, σαίρεις δ' εἴ τι παρ' ἀμερίοις, sed ne uno quidem verbo explicuit, quomodo haec intellexeret. Wolters cum errorem aliquem his inesse recte perspexisset, legendum proposuit καί ποσέτης, αἶρεις δ' εἴ τι etc., αἶρειν verbum eodem sensu hic usurpatum esse monens, quo latine dicatur *liberos tollere*. Polakius his iure improbatis eam ipsam lectionem felicissime invenit, quam ego ante quattuor annos e lapide exscripsi. Non minus acute Nauckius (ap. Steph.) λαῖξας illud, quod in exemplo Stephaniano erat v. 7 extr., una littera mutata emendavit in δαΐξας, quae emendatio item lapide ipso confirmata est. De v. 9 nihil aliud dixit Stephanus nisi comprobari titulo ea quae de

1) «Die Buchstaben, inquit,... sind sämtlich so wohl erhalten, dass kein einziger irgend einem Zweifel unterliegen kann».

κορωνισταῖς et de τῷ ἀγείρειν τῇ κορώνῃ tradidisset Athenaeus VII p. 359 f; λυκάβας pro λυκαβάντων esse dictum. Quam rationem merito reiecit Woltersius monens in epigrammate ceteroquin vitiis grammaticis carenti λυκάβας pro λυκαβάντων vix posse dici absonumque esse hunc aetatis indicandae modum; ita igitur verum explicandum esse sagaciter vidit, ut λυκάβας sit subiectum, ἐξ δεκάδας obiectum; tum vero necessario legendum esse κεκορωνί-
νικΕ, ut sententia loci sit haec: ad sex annorum decades unum annum quasi cumulum (κορωνίδα) Menodoro accessisse, i. e. Menodorum anno aetatis sexagesimo primo in proelio quodam cecidisse. Quam emendationem equidem cum Polakio non dubito et veram et egregiam praedicare, quamvis lapis ei minus faveat (habet enim Α litteram vel pessime oculato homini perspicuam) et uterque vir doctissimus diserte monuerit aliud exemplum κορωνίζεν verbi hac potestate usurpati ignotum sibi esse.

Ad v. 1 Antipatri Sidonii epigramma Anth. P. VII, 164 et aliud in honorem Socrateae cuiusdam compositum ap. Jacobs. App. epigr. 384 [= Kaib. 218] conferri iubet Polakius. Tituli nostri aetas ex sola litteratura aliquatenus definiri potest, quae primi fere vel II p. Chr. est saeculi.

Переводъ. Минодоръ Аполлоніевъ, прощай. — А. Твою родину скажи, твое имя и судьбу повѣдай, и сколько лѣтъ тебѣ и покидаешь ли что либо у недолговѣчныхъ [т. е. людей]? — В. Произвела меня на свѣтъ [дословно: посѣяла рождениемъ] родная, вѣнчанная моремъ Синопа, а имя ушедшаго изъ міра сего было Минодоръ; многіе изрубивъ кровавые доспѣхи супостатовъ, я лежу, сраженный копьемъ, въ землѣ Восторской. Шесть десятковъ лѣтъ завершилъ одинъ годъ, а покидаю я дѣтей и въ бракъ любимую супругу. А. Да обитаешь ты священное жилище благочестивыхъ! Ибо ты всегда, какъ по кончинѣ, такъ и при жизни, былъ для всѣхъ весьма желаннымъ.

299. Tabula marmoris candidi superne et inferne fracta, alta ut nunc est 0,72 m., l. 0,47, cr. 0,135. Ex anaglypho non supersunt nisi viri pallio amicti pars inferior et puerulus tunica indutus. Titulus sub anaglypho diligenter exaratus superest integer satisque facilis lectu (vv. 1 et 2 litterae altae sunt 0,03, reliquorum 0,013). Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1861 pag. 172 sq. n° 1, repetierunt H. Sauppe Philol. v. XX (a. 1863) p. 511 et Kaibel Epigr. n° 252.

Lapis a. 1860 in sepulcro quodam prope oppidum Kertsch repertus (v. *Compte-rendu* p. 1860 pag. VI) exstat in tumulo regio. Exscripsi et ectypon sumpsit.

(Textum vide p. 152).

Var. lect. V. 8: ΚΟΦΟΙΣ, v. 10 in. ΣΧΗ Stephani. Sed v. 10 in. Σ illud nunquam videtur fuisse in lapide.

- 1 Φαρνάκη Φαρνάκου, | χαῖρε.
Φαρνάκew στάλαν δέρκευ, ξένε, τόν βαρὺς Ἀδης
ἐκλασεν, ἀγρεύσας δύσμορον ἡλικίην,
5 τέχνη παιδοτρίβαν, ἔτεσιν νέον, ἐγ δὲ Σινώπας
πατρίδος ἐξ ἀρετᾶς πρὸς-δύσιν οἰχόμενον.

300. Tabula lapidis calcarii supra epistyllo ornata, infra fracta, a. ut nunc est c. 0,35 m. totidemque lata, cr. c. 0,13. Titulus optimis quarti a. Chr. saeculi litteris (a. circa 0,035 excepta o littera, quae est reliquis minor) exaratus superest integer.

Lapis in Mithridatis monte effossus exstat nunc apud Kyriakovium in oppido Kertsch. Descriptionem et ectypum per Podschivalovium misit Pamphilov a. 1885.

(ΜΕΛΑΣΣΙΜΟ)
ΣΥΡΑΚΟΣΙΟΣ

Μέλας Σίμο(υ)
Συρακόσιος.

301. Tabula lapidis calcarii integra, a. 1,29 m., l. 0,58, ornata aetomate tribus rosis instructo, et duobus anaglyphis rudi manu sectis. Superius ostendit equitem dextrorsum conversum, adstante puero, qui illi vasculum offert, inferius mulierem sellae insidentem pedibus subsellio impositis, facie dextrorsum conversa, a fronte adstante iuvene et pone sellam puella cistam tenenti. Infra est inscriptio grandibus litteris incisa et bene etiam nunc conservata praeter angulum dextrum, cuius fractura aliquot litterae deletae sunt. Edidd. Aschik Ephem. Odess. a. 1830 № 84 litteris vulgaribus; Boeckh C. I. Gr. II № 2114 c ex Ephem. Od. et iterum add. p. 1005 ad apographum Duboisii, qui et ipse edidit Itin. Caucas. atl. ser. IV tab. 26 d, № 29. (Ex C. I. Gr. Aschik R. Bospor. v. II p. 58 № 1). Denuo exscriptum dedit Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II № XXVII.

Lapis a. 1830 repertus (de loco v. ad n° 297) Petropoli servatur in museo Imperiali. Exscripsi.

A. 426 Bosp. = 129 p. Chr. n.

1 | СΒΥΗΡΟΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥ ΤΙΑ
| ΝΟC CΥΝΓΥΝΑΙΚΟC ΜΕ
| ΛΙΤΙΝΗΣ ΤΩ ΙΔΙΩ ΤΡΟΦΙΜῳ
5 | ΜΕΜΝΟΝΙ ΥΙῷ ἈΜΕΙΝΙΑ Μ[ΝΗ]
| ΜΗCΧΑΡΙΝ ΕΝ Τῷ ΕΥΧΥ, Εαν[δαϕ].

Σεύηρος Σωκράτου Τια-
νός συν γυναικός Με-
λιτίνης τῷ ἰδίῳ τροφίμῳ
Μέμνονι υἱῷ Ἀμεινία μ[νή]-
μης χάριν ἐν τῷ εὐχῷ, Εαν[δαϕ].

Var. lect. Vv. 3—5 litterae hodie angulo fracto deletae exstant in prioribus editionibus: v. 3: ΜΩ, v. 4: ΜΝΗ, v. 5: ΞΑΝΔΙΚΩ (Steph. ΞΑΝ^").

Переводъ. Северъ Сократовъ Тианецъ съ женою Мелитиною своему воспитаннику Мемнону сыну Амниня [поставилъ] на память въ 426 г. и мѣсяцъ Ксандикѣ.

302. Tabula lapidis calcarii integra, sine ullo ornamento, a. 1,42 m., l. 0,47, cr. 0,14. Titulus grandibus litteris exaratus superest integer. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1875 pag. 89 n° 4.

Hic lapis et is qui proxime subsequitur a. 1874 reperti sunt ibidem, ubi n° 176. Exscripsi utrumque in tumulo Melek-tschesmensi.

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗ
ΞΕΥΚΡΙΤΟ
ΧΕΡΣΟΝΗ
ΞΙΤΗΣ

Καλλικράτης
Εὐκρίτο(υ)
Χερσωνησίτης.

Titulus quarto a. Chr. saeculo non videtur recentior. Callicrates videtur civis fuisse Chersonesi Tauricae.

303. Tabulae lapidis calcarii supra et infra mutilatae fragmentum a. 0,80 m., l. 0,60, cr. 0,18. Inscriptio grandibus litteris et pulchris exarata nusquam est laesa. Ed. Stephani, *Compte-rendu p.* 1875 pag. 89 n° 3.

ΚΕΦΑΛΟΣ
ΚΕΦΑΛΙΩΝΟΣ
ΧΕΡΣΟΝΗΣΙΤΗΣ

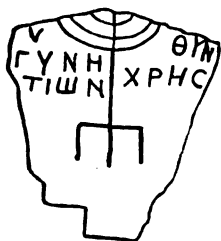
Κέφαλος
Κεφαλίωνος
Χερσωνησίτης.

Titulus proxime praecedenti aetate subpar similiterque Chersonesi Tauricae civis sepulcro impositus.

b. Tituli Iudaeorum.

304. Tabula lapidis calcarii superne fracta, arctior infra quam supra, a. 0,55 m., l. supra 0,49, cr. 0,09. Incisum est candelabrum iudaicum et utrimque titulus, qui admodum neglegenter est exaratus neque superest integer.

Hic lapis et qui proxime subsequuntur duo reperti sunt a. 1867 prope oppidum Kertsch ad Pauli castellum quod dicitur, ubi antiquis temporibus videtur coemeterium fuisse Iudaicum¹⁾. Omnes tres exscripsi in tumulo regio.

... θυν, γυνή Χρηστίων(ος).

Var. lect. Grossii apographum manuscriptum, quod vidi in tabulario Consilii archaeologici, v. 1 in. praebet MY.

1) De loco, ubi lapides reperti sunt, haec traduntur | quae servatur in tabulario Consilii archaeologici: «Возлѣ Павловской батареи, къ западу у перваго скамистаго

305. Tabula lapidis calcarii ab angulo sinistro superiore fracta, a. 0,51 m., l. 0,32, cr. 0,095. Supersunt pars candelabri iudaici et litterae aliquot profunde exaratae, aetatis admodum recentis.

[. . . γίτ]ων Σαμου[ήλ]ου?

Var. lect. Grossii exemplum v. 1 ad dextram praebet Μ, v. 2 ΓΙΤ|ΩΝ, v. 4 omisit.

306. Tabula lapidis calcarii superne mutila a. 0,49 m., l. 0,35, cr. 0,09, ab utraque parte inscripta litteris grandibus facillimisque lectu.

Titulum partis anticae (a) exscripsi, partis posticae (b) repeto ad Grossii apographum.

Linea, quae in parte antica per medium lapidem desuper decurrit, videtur esse candelabri pars; quapropter titulum in hanc sectionem rettuli.

CLASSIS OCTAVA.

Varia.

307. Fragmentum tabulae marmoris candidi undique mutilatum, a. 0,37 m., l. 0,42; litterae superstites optime leguntur. Edidd. Aschik R. Bosp. v. II p. 78 n° 13. Stephani Antt. Bosp. Cimm. II n° XXVI, 1.

холма, рабочими обнаружены во многих мѣстахъ земляныя гробницы, покрытыя дикарными камнями; такихъ гробницъ вскрыто 21; всѣ онѣ оказались очень бѣдными и однообразными, имѣли длину каждая отъ 3 до 3 1/4, шириною 1 1/2 и глубиною отъ 3/4 до 1 арш., съ остовами сильно истлѣвшими, лежавшими головой

на востокъ...» [При остовахъ были найдены разныя вещи]. «Въ той же мѣстности 30 сентября были открыты на глубинѣ 1 1/2 арш. отъ поверхности земли три обломка плитъ изъ мягкаго раковистаго камня съ неполными древними надписями».

Lapis a. 1847 in Mithridatis monte repertus Petropoli servatur in museo Imperiali. Exscripsi.

1	ΙΛΙΩ.	
	ΕΙΜΩΝΙΔΕΥ	... ἐκ χ]ειμῶνι δὲ
	ΟΥΤΩΝΛΑΥΣΣ	... τ]ούτων λαυσω
	ΑΠΙΤΤΑΚΙΑΕΑΝΤ.Σ	... τ]ὰ πιττάκια, εἰάν τ[ι]ς ...
5	ΕΙΣΤΗΝΥΠΗΡΕΣΙΑΝΧΣ	... εἰς τὴν ὑπηρεσίαν χω. ...
	ΕΙΣΑΥΤΟΥΣΕΑΝΔΕΠΑΙ	... εἰς αὐτούς· εἰάν δὲ παι ...
	ΟΙΕΙΝΑΙΤΟΠΡΟΣΤΕΙΜΟ	... ω]ι εἶναι τὸ πρόστειμο[ν] ...
	ΡΧΗΛΑΡΧΟΝΤΟΣ	... ἀ]ρχή[ν] ἄρχοντος ...
	ΤΗΣ.Ω.Ω.ΖΕΥ	... της. Ζευ ...
10	ΤΗΣΛ	

Var. lect. Vs. 6 extr. ΠΑΤ Asch., v. 4 extr. ΤΙΣ et v. 8 in ΡΧΗΝ edd.

Superesse haec videntur ex decreto quodam sive pacto aetatis Romanae. Sed ab utraque fragmenti parte plura perierunt, quam ut sententiarum tenor restitui possit.

308. Fragmentum marmoris candidi ab omnibus partibus mutilum praeter superiorem, a. 0,12 m., l. 0,13, cr. 0,065, inscriptum litteris elegantissimis a. circa 0,015 (ο et η litterae reliquis multo minores sunt).

Rep. a. 1884 in clivo septentrionali Mithridatis montis, exstat in museo oppidi Kertsch. Utor delineatione et ectypo, quae Grossius misit Consilio archaeologico.

ΣΠΑΡΤΟΚΟΥ	[Βασιλεύοντος Σ]παρτόκου [τοῦ
ΥΚΑΠΕΡΩΜΕΝ	Παιρισάδο]υ καὶ ἱερωμέν[ου
ΑΙΑΝΔΡΙΟΥΣ	τοῦ δαίνο[ς] τοῦ Μ]αιανδρίου [ὁ δαί-
ΝΙΠΠΟΥΡΛ	να]νίππου κ[αὶ . . .
ΤΗΡΛ	. . . σ]ωτηρι . . .

Titulus cum propter litteraturam tertio a. Chr. saeculo non videretur esse recentior, vv. 1—2 eiusdem Spartoci nomen supplevi, quem supra vidimus n° 18. Supersunt haec e dedicatione quadam aut e statuae subscriptione.

309. «In fragmine basis marmoreae ad fontem publicum in oppido Kertsch (*Panticapaei*), litteris elegantissimis»¹⁾. Ed. Stempkovski Ephem. Odess. 1829 n. 39 et Ephem. Petrop.

¹⁾ Verba sunt Boeckhii. Stempkovskius Rossice scripsit haec: «Главный Керченский фонтанъ украшенъ мраморами, которые очевидно принадлежали къ древнимъ гробницамъ Пантикапей. Одинъ изъ сихъ мраморо-

1829 n. 69 (altero hoc loco vitiosius). Inde rep. in *Jahrbücher für Phil. und Pädag. herausg. von J. Chr. Jahn* v. X (1829) p. 224 et Boeckh, C. I. Gr. II n° 2109 c (ex hoc Aschik R. Bosp. v. I p. 102 n° 35). Boeckhii supplementa impugnavit et sua proposuit Graefe, Inscr. aliquot Gr. p. 30 sq. (cf. quae de his dixit Boeckhius C. I. Gr. II p. 1002). Habet etiam Dubois Itin. Cauc. atl. ser. IV tab. 26 e, n° 38.

Lapis videtur periisse. Repeto apographum Duboisii.

A. 489 Bosp. = 192 p. Chr.

1	ΝΙΑΣ
	ΤΟΝΙΔΙΩΝ
	ΣΤΗΣΕΝ
	ΙΙΟΣ ΔΑΤΟΥΕΥ
5	ΑΤΗΝΕΝΤΩΙΘ:Π:Υ: ΕΤΕΙ
	ΚΑΙΜΗΝΙΓΟΡΠΙΑΙΩΙΔ

Var. lect. Stempkovskii exemplum (a Boeckhio repetitum) praebet haec: v. 2: ΤΩΝ, v. 4: Ι ΙΔΟΣ . . . et post ΕΥ lacunam trium litterarum (vix recte), v. 5 extr. unius litterae lacunam.

Cum Boeckhius supplementa, quae primitus proposuerit, a Graefio idoneis argumentis impugnata locum tueri non posse ultro sit professus, non est cur in eis examinandis commoremur. Sed ne ea quidem, quae ad titulum restituendum Graefius protulit, ex omni parte perfecta esse sponte patet: nam et Aesculapii nomen, quod v. 1 in. supplevit, valde est dubium et εἰκόνα εὐ[χ]τὴν de imagine ex voto ponenda (pro filii salute) dici posse exemplis probare non potuit. Equidem multis temptatis nihil inveni quod satisfaceret. Itaque satis erit monuisse titulum vel honorarium esse vel dedicatorium; v. 1 nomen erat honorantis s. dedicantis, fortasse [Ἀμει]νίας [τοῦ δεινός], v. 2 [ἐκ] τῶν ιδίων. . . , v. 3 [ἀνέ]στησεν κτλ., vv. 5—6: ἐν τῷ θπυ' ἔτει καὶ μηνί Γορπιαίῳ δ'.

310. Inferior pars basis marmoris albi ornatissimae, a. nunc quidem 0,53 m., l. 0,67. Superne magna videtur lapidis pars deesse. Tituli litterae grandes sunt et diligenter incisae. Edidd. Graefe Inscript. aliquot Gr. p. 44 ex schedis Aschiki. Inde Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1006 n° 2114 cc. Aschik R. Bosp. p. I pag. 105 n° 38. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XV.

ровъ, который служилъ пьедесталемъ, сохраняеть
остатки надписи, вырѣзанной прекрасными греческими
буквами. Разсматривая внимательно остатокъ сей над-

писи, находимъ въ ней слѣдующее». Haec ad verbum
fere repetiit Aschikius addens se ipsum cum Stempkov-
skio titulum diligenter inspexisse.

Lapidem m. Sextili a. 1841 non procul a Nymphæo, quod vocatur, prope Panticapaeum s. Kertsch in horto inventum esse tradit Graefius ex Aschiki sine dubio litteris, qui tamen cum ipse titulum l. l. ederet, a. 1840 eum repertum esse adfirmavit prope locum, ubi advenae pridem valetudinis spectandae causa detinerentur (старый карантинъ). Hodie lapis Petropoli servatur in museo Imperiali. Exscripsi.

A. 505 Bosp. = 208 p. Chr.

Var. lect Vs. 1 ΥΤΟΥΗ Asch. Gr., Ι ΥΙΟΥΗ St. — Vs. 2 extr. ΙΩΙ . . edd. — Vs. 4 ΤΩΤΕΦ . . ΤΕΙΚΑΙ Asch. Gr. (ultima voce in sequentem versum transposita), ΓΤΕΙ St. — Vs. 5 ΓΟΡΠΙΑΙΟΙ Asch. Gr., ΟΙ Stephani.

Titulum restituere alii aliter conati sunt editores. Graefius «Quae in primo versu, inquit, superstites sunt litterae, ducunt ad ΑΥΤΟΥ vel ΕΑΥΤΟΥ. Ita titulum in hunc fere modum scriptum suspicari licebit: [Τὸν ἀνδριάντα τοῦ πατ[ρός] ἐα]υτοῦ Ἡ[γεμόνος] ἐνθάδε Στρατιώ[ν] καθειδρυσ[ε]ν» κτλ. Boeckhii cum nihil de nexu verborum decernere vellet, inde a v. 2 dedit ἐνθάδε Στρατιώ καθειδρυσ[ε]ν κτλ. Stephanus restituit: [Τῷ δεινι τοῦ δεινός ci] ἐνθάδε στρατιώ[ται] καθειδρυσιν κτλ., quae supplementa hisce probare studet: «L'état actuel du marbre met absolument hors de doute le fait, qu'à la fin de la seconde ligne deux ou trois lettres ont disparu, et que le mot καθειδρυσιν ne peut aucunement être changé en καθειδρυσεν. On trouve des locutions semblables, C. I. Gr. n° 2812, 2813, 2821 etc.». Ego non dubito, quin v. 2 στρατιώτης fuerit scriptum; vs. 3 in verbo ΚΑΘΕΙΔΡΥΣΙΝ certissima est I littera, sed lapicidae errori videtur tribuenda. Apparet titulum honorarium esse, sed cum incertum esset, utrum regi alicui an privato homini miles ille, cuius nomen lapide fracto periit, honoris causa statuam dedicasset, titulum hoc loco ponere malui quam inter honorarios. De mensis designatione rectissime haec observavit Stephanus: «La lecture Γορπιαίου est sûre. Le sculpteur, en écrivant μηνι Γορπιαίου α, a confondu deux différentes manières de s'exprimer: μηνός Γορπιαίου α et μηνι Γορπιαίω α».

Переводъ. ...Здѣсь воинъ поставилъ почета ради въ 506 году и мѣсяцѣ Горпія 1-го дня.

311. Fragmentum marmoris candidi a. 0,155, l. 0,13, mutilum sine dubio a partibus dextra et sinistra, fortasse superne quoque et inferne. Primus edidit Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1002 n° 2108 ff e schedis Duboisii, qui ipse quoque dedit Itin. Cauc. atl. ser. IV

tab. 26 d n° 22 (Boeckhii exemplum rep. Aschik R. Bosp. v. II p. 75 n° 7). Post hos dedit Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XXVI, 2.

Lapis, quem Duboisius vidit in museo oppidi Kertsch, postea Petropolin transportatus servabatur in museo Imperiali, sed a. 1863 lapidum collocatione mutata non repertus est (haec mecum e musei rationibus communicavit Kieseritzkius). Repeto exemplum Stephanianum.

1	Σ Ε Υ Ν Ο Ι	... τ]ῆς εὐνοί[ας ...
	ο Τ Ε Τ Ρ Α Μ	... ἀπ]οτετραμ[μέν ...
	ΙΑΤΟΡΕΣΕΛΟ	... Αὐτοκρ]άτορες ἐλο ...
	... ΝΑΡΙΣΤΟ	... τὸ]ν ἀριστο ...
5	ο ο Τ Ο Σ Τ Ο Ν	... κ]α[ν]τος τὸν ...
	ΗΣΚΑΙΙΕΡΕΑΙΟΥ	... ἀδελφ]ῆς? καὶ ἱερέα [τ]οῦ ...
	ο Ψ Ο Π Ρ Ι Ν Π Ε Ρ Ι	... τ]ους ὁ πρίν περι ...
	ο Φ Υ Λ Α Ζ Φ Ι Λ	... οφύλαξ φίλ ...

Var. lect. V. 3 in. ΡΑ, v. 4 in. ΓΑΤ ΤΟΝ (in C. I. Gr. ΙΑΤ/+ΤΟΝ), v. 5 in. ΚΟΝΤΟΣ, v. 6 in. ΛΦΙΣ, v. 7 in. ΤΟΨΣ, v. 8 extr. ΦΙΛΑ Dubois. Versus 1—3 maiori-
bus litteris scriptos esse diserte monet Boeckhiius.

Proposuit supplementa quaedam Boeckhiius, quae tamen incerta esse ipse professus est. Id unum probabile est titulum statuae dedicationem continuisse in honorem viri alicuius positae, qui cum aliis fungebatur muneribus, tum sacerdos erat (v. 6). Litteratura tituli Romanam indicat aetatem.

312. Tabula marmoris leucophaei superne fracta, a. 0,23 m., l. 0,31, cr. 0,08, dili-
gentissime inscripta litteris circa 0,015 altis. Ex Stempkovskii schedis lapidea forma expres-
sum titulum primus edidit Raoul-Rochette, Antt. Bosp. Cimm. tab. IV et vulgatis litteris
p. 11. Inde repetiit Boeckh C. I. Gr. II n° 2108 e, ex hoc rursus Aschik R. Bosp. v. I
p. 97 n° 31. Denuo e lapide transcriptum titulum dedit Dubois Itin. Cauc. atl. ser. IV
tab. 26 d n° 34.

De loco ubi lapis repertus sit, dissentiunt inter se viri docti. Rochettus enim Stemp-
kovskio auctore tradit eum a. 1809 inventum esse in uno e multis tumulis, quibus oppidum
Kertsch circumdatum sit, et in museum oppidi Nicolajev transportatum. Contra Koehlerus
academiae Petropolitanae socius adv. Roch. p. 9 sq. (= *Gesamm. Schr. herausg. von Ste-
phani* v. I p. 85 sq.) adfirmat se hunc lapidem iam a. 1804 vidisse in museo oppidi Nico-
lajev, eumque esse Olbiopolitanum; quam sententiam variis argumentis probare studuit, quae
tamen omnia admodum sunt infirma. Postea Stempkovskius ipse in Ephem. Odess. a. 1829
n° 39 diserte testatus est lapidem mense Iunio a. 1809 in oppido Kertsch detectum esse
et se coram classis duci Marchioni de Traversay oblatum, qui statim eum in museum oppidi
Nicolajev transportari iussisset. Iam igitur non videtur dubium, quin memoria fefellerit

Koehlerum. Anno 1840 lapis ex oppido Nicolajev cum aliis monumentis antiquis, quae ibi servabantur, Odessam translatus est in museum societatis hist. et archaeol., ubi etiam nunc exstat. Exscripsi a. 1883.

A. 424 Bosp. = 127 p. Chr.

	ΛΛΛ	
1	ΔΟΧΟΥΟΝΤΟΣΤΡΥ	... δ]όχου ὄντος Τρύ-
	ΦΩΝΟΣΟΜΨΑΛΑΚΟΥ	φωνος Ὁμψαλάκου,
	ΔΙΕΠΙΜΕΛΗΤΩΝΕΡΜΩ	δι' ἐπιμελητῶν Ἑρμω-
	ΝΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥΚΑΙ	νος Διονυσίου καὶ
5	ΑΣΤΟΥΒΑΣΙΛΕΙΔΟΥ	[Μ]αστοῦ Βα[σ]ιλίδου,
	ΕΝΤΩΔΚΥΕΤΕΙ·ΚΑΙ	ἐν τῷ δκυ' ἔτει καὶ
	ΜΗΝΙΔΥΣΤΡΩ' Α·	μηνὶ Δύστρω[ι .]α'.

Var. lect. Litterarum vestigia, quae in lapide exstant super v. 1, nemo editorum enotavit. V. 1 extr. ΤΡΙ Roch., ΤΡ Dub.; v. 5 in. ΑΣΤΟΥΒΑΛΛ etc. Roch. in tab. (p. 11 praeifixit l) et Dub.; v. 7 extr. ΡΟ Α Roch., ΡΩ Α Boeckh. Litterarum Ε et Σ formae apud Dub. sunt Ε et C.

Satis probabiliter statuit Boeckhius titulum operi alicui fuisse inscriptum, quod perfectum et dedicatum esset cum Tryphon Ompsalaci f. magistratu aliquo vel sacerdotio fungetur; huius magistratus vel sacerdotii vocabulum v. 1 in. ex parte servatum est, sed certo restitui iam non potest (cogitabam de διαδόχῳ, sed hic magistratus Panticapaei nondum obvenit; Osanni coniecturam, quae est σκηπτουχοῦντος, iam Boeckhius optimo iure reiecit). Ἐπιμελῆται sunt operis curatores, non magistratus.

Переводъ. ...приохъ Трифонъ сынъ Омсалака, чрезъ попечителей Ермона Діонисіева и Маста Василидова, въ 424 г. и мѣсяцѣ Дистрѣ 1-го (или 11-го) числа.

313. Fragmentum tabulae marmoris candidi a. et l. 0,18 m., cr. 0,045, ab omnibus praeter sinistram partibus mutilum. Ed. Stephani, *Compte rendu* p. 1865 pag. 210 n° 6.

Fragmentum a. 1864 in Mithridatis monte casu repertum exstat nunc Petropoli in museo Imperiali. Exscripsi.

		[. . . . βαρ]-
1	ΒΑΡΙΚΗ	βαρικὴ . . . ω
	ΒΑΡΒΑΡΙΚΗΓ	βαρβαρικὴ γ[ῆ?]
	ΚΑΜΠΗΣΚ	κάμψης κα[ι θα]-
	ΛΑΣΣΗΣΚΑΙΑ	λάσσης καὶ α
5	ΔΥΣΙΝΕΩΣΤΗ	δύσιν ἕως τῇ[ς]
	ΚΟΙΛ'ΓΟΔΟΥ	κοίλ[ης] ὁδοῦ . . .

Satis probabiliter coniecit Stephanus hoc titulo, II fere p. Chr. saeculo lapidi inscripto, de terminis terrarum quarundam agi.

314. Lapis calcarius integer, a. 1,33 m., l. 0,62, superne ornatus aetomate quinque rosis instructo, sub quo anaglyphum est usitatae formae, repraesentans virum lecto incumbentem, dextra tenentem coronam; lecto mensa humilis tripes adposita est; ad pedes viri mulier sellae insidet et utrimque in angulis figurae additae sunt minore modulo sculptae, e quibus altera cistam tenet, altera vas. In lapide infimo titulus est integer, grandibus litteris exaratus (non recte Stephanus dixit e titulo duo tantum priora superesse vocabula). Primus edidit Pallas Itin. Russiae merid. v. II p. 279 et tab. 18 n° 2 aeri incisum. Vulgaribus litteris cum brevi lapidis descriptione dedit Guthrie Itin. Taur. p. 324. Ex his repetiit Boeckh C. I. Gr. II n° 2116, inde rursus Aschik R. Bosp. v. II p. 67 n° 26, anaglypho expresso in tab. XIX. Denuo e lapide exscripsit Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XXX (cf. *Mém. de l'Acad. de St.-Petersbourg* sér. VI v. 8 p. 307).

De loco, ubi lapis repertus sit, Pallasius tradit haec: «Dieser Stein soll von dem westlich am Postwege, der nach Kertsch führt, sonst befindlichen steinernen Springbrunnen hergebracht worden seyn». Pallasii temporibus exstabat in oppido Kertsch apud clericum, postea vero Petropolin asportatus in museo Imperiali repositus est, ubi exscripsi.

Α Γ Α Θ Η Τ Ψ Χ Η

Ἀγαθὴ τύχη.

Var. lect. Guthrie habet ΑΓΑΘΗ ΤΥ ΧΑΙΡΕ.

Cur haec invocatio, quam alibi decretis aut aliis titulis superscribere solebant Graeci, hic sola lapidi sepulchrali inscripta sit, non patet; certe non licet conicere lapicidam invocationi alia quaedam verba addere voluisse, quoniam nullus in lapide locus est additamenti. Fortasse lapis ipse Bonae Fortunae ex voto dedicatus est. Tituli litteratura et anaglyphum ipsum Romanam produnt aetatem.

315. Columbae, ut videtur, basis rotunda optime conservata, a. 0,24 m., diam. 1,065. In latere titulus est integer, grandioribus litteris diligenter exaratus, cuius litteratura Romanae est aetatis. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1866 pag. 130.

Lapis m. Octobri a. 1865 in aula domus cuiusdam plateae Bosporanae adiacentis, quae est sub Mithridatis monte in oppido Kertsch, casu effossus (cf. *Compte-rendu* p. 1865 pag. IX), servatur in tumulo regio. Exscripsi.

Θ Α Γ Α Θ Η Ι Θ Τ Υ Χ Η Ι Θ

Ἀγαθὴ τύχη.

Titulus non minus insolens, quam is qui proxime praecedit. Conici tamen potest nihil aliud esse, nisi Bonae Fortunae invocationem tum scriptam, cum aedificii illius, ad quod basis pertinet, exstruendi initium factum sit.

316. «Un fragment d'inscription grecque sur marbre». Primam hanc notitiam anonymus quidam dedit Ephem. Odess. a. 1829 n° 76. Candidi esse marmoris fragmentum undique mutilum notat Boeckh, qui titulum edidit C. I. Gr. II add. p. 1002 n° 2008 *fff* apographo usus Duboisii, qui et ipse dedit Itin. Cauc. atl. ser. IV tab. 26 e n° 36. Boeckhii exemplum litteris vulgaribus repetiit Aschik R. Bosp. II p. 77 n° 10.

«Ce debris de l'antiquité, ait anonymus l. c., a été trouvé dans un vieux mur de clôture à Kertsch». Ubi nunc sit, ignoro. Repetitur exemplum Duboisii.

1 ΚΑΥΣ
 ΕΝΔΡΑ
 ΣΕΥΘΗ
 ΧΡΗΣΜ
5 ΒΙΟΥΓΥΜΝ
 ΑΜΜΑΤΕΥ

Vocabula quaedam agnovit iam anonymus: «On distingue les mots: *arbres, oracle* etc. Il paraît que c'était un monument consacré par un certain *Seuthés, gymnasiarque à vie et greffier public*». Boeckhius item proposuit supplementa aliquot, non omnia tamen pariter probabilia; reliquis certiora sunt vv. 5—6: . . . διὰ βίου, dein γυμ[ασιαρχήσας et mox γρ]αμματεύ[σας vel aliae eorundem thematum formae. Titulum honorarium fuisse satis probabilis est Boeckhii coniectura.

317. «In fragmine columnae marmoris candidi caeruleo colore variegati reperto *Panticapaei*, nunc in eodem museo; dedit Dubois». Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1006 n° 2115 *d*. Dubois ipse postea fragmentum edidit Itin. Cauc. atl. ser. IV tab. 26 *d*, n° 33. Ex C. I. Gr. repetiit Aschik R. Bosp. II p. 75 n° 6.

Periisse videtur. Repeto exemplum a Duboisio ipso editum.

ΝΙΚΑΛΑΣ
ΜΙΘΗΜΙΝ
ΙΔΙΩΤΕΥΣ

Si quis huiusmodi titulis restituendis fortunam temptare audeat, coniciat fortasse haec ita esse legenda: Νικά[δ]ας Μιθ[ρ]α τῷ ἰδίῳ [π]α[τρὶ]. Res tamen incertior est quam ut titulum inter dedicatorios ausim conlocare. Certe Νικάδας nomen notum.

318. Prisma quadrangulare marmoris candidi ab omnibus partibus politum, inferne fractum, altum ut nunc est 0,085, l. 0,025 totidemque crassum. Pars tituli, quae in latere servatur, lineolis circumducta optime legitur.

Exscripsi Kischinevi apud Surutschanum.

Ἀρχοντος Παρισά[δους].

Cuinam usui hic lapis Paerisadis nomine signatus inservierit, accuratius definiri vix potest. Tituli litteratura probat Paerisadem unum e recentioribus fuisse huius nominis archontibus.

319. «In tabula lapidis calcarii infra et ad dextram fracta». Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1006 n° 2115 b e schedis Duboisii, qui et ipse dedit in litteris ad Koeppen datis l. l. supra ad n° 18 et Itin. Cauc. atl. ser. IV tab. 26 c n° 15. Ex C. I. Gr. repetiit Aschik R. Bospor. v. II p. 76 n° 9.

Duboisius in litt. ad Koepp. narrat lapidem a sese et a Kareischa repertum esse a. 1834 in culmine montis Mithridatis, ubi foderentur fundamenta sacelli Stempkovskii sepulcro superstructi. Ubi nunc sit, ignoratur.

Στάδια

Ποντι[χά — — ?].

«Ni fallor hoc fuit milliarium, in quo notatum erat, quot stadia Panticapaeum abesset ab aliis locis. Pontica stadia iudico mensuram itineris maritimi circa Pontum Euxinum esse». Boeckh.

320. «Ein unbearbeiteter Feldstein, dessen Form sich der eines grossen Eies nähert. An seinen Langseiten läuft die in grossen, tief eingehauenen Buchstaben eingefasste Inschrift. . . rings herum». (Stephani). Edidd. Stephani, *Compte-rendu* p. 1869 pag. 192. Th. Struve opp. societatis arch. Mosquensis v. III p. 60 (russice) et mus. Rhen. v. 29 (a. 1874) p. 71.

Lapis a. 1868 prope coemeterium hodiernum oppidi Kertsch, in clivo septentrionali Mithridatis montis repertus Petropoli servatur in museo Imperiali. Exscripsi.

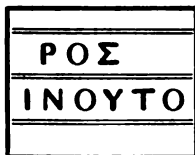
ΔΕΚΑΤΟΗΜΙΝ

Quid haec sibi velint, recte mihi videntur explicuisse editores. Struvius enim scripsit haec: «Ohne Zweifel diente der Stein als Gewicht, wie auch jetzt oft Steine dazu benutzt werden. Daher ist auf ihm δεκατοημίμων d. h. *zehntehalb* Minen bemerkt, wie der Grieche auch sagt: τρίτον ἡμιτάλαντον = 2½ Talente. Nach unserm Gewichte wiegt der Stein fast 10 Pfund.

Ist er wirklich vollständig erhalten — mir war es, als wäre eine Ecke abgeschlagen — so könnte man nach ihm genau das Gewicht einer bosporischen Mine bestimmen und ihr Verhältniss zur attischen und äginäischen angeben, von denen die erstere = 26,20, die letztere = 36 Pr. Loth war, vgl. Hultsch, Griech. und Röm. Metrologie S. 107 fg. Apud Stephanium legimus haec: «Hiernach ist es wohl unzweifelhaft, dass der Stein als Gewicht benutzt worden ist. Allein ich muss es ändern, mit Monumenten dieser Art näher Vertrauten überlassen zu entscheiden, wie die Inschrift, welche zunächst auf δέκατο(ν) ἡμιμν(αίον) hinzuweisen scheint, zu lesen und mit dem Gewichte des Steines, welches $9\frac{7}{8}$ Pfund (4043, 8 Grammes) beträgt, in Einklang zu bringen ist». Post haec laudavit libros aliquot, quibus nostra aetate de ponderibus antiquis est actum. Quae cum in universum recte disputata esse mihi viderentur, persuadere mihi non potui titulum ipsum ab editoribus recte esse transcriptum. Struvius enim quam proposuit formam e numerali et substantivo compositam nullo exemplo comprobavit ac si voluisset comprobare, vix quidquam simile repperisset, Stephanus vero numerali addidit Ν litteram, quae nunquam fuit in lapide. Equidem puto legendum esse δέκατο(ν) ἡμιμν(αίου), ut sit genetivus qui dicitur attributivus pertinens ad substantivum subaudiendum λίθος.

321. «In fragmento epistylii ex lapide calcario, *ibidem* [h. e. Panticapaei] reperto..., litteris tres pollices altis». Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1006 n° 2115 e Duboisii apographo usus. Dubois ipse edidit Itin. Caucas. atl. ser. IV tab. 26 d n° 27. Litteris vulgaribus repetiit exemplum Boeckhianum Aschik R. Bospor. v. II p. 77 n° 11.

Dubois exscripsit in museo oppidi Kertsch. Hodie ubi sit, ignoratur. Repetitur exemplum in Itin. Cauc. editum.

Superesse haec e dedicatione operis publici putat Boeckhius.

322. In relatione directoris musei Kertschiensis, missa Consilio archaeologico, inveni

m. Iunio a. 1870 a Nikiphorovio nauta museo inlatum esse fragmentum tabulae marmoris candidi a. 0,20 m., l. max. 0,18, cr. 0,065, cuius in parte antica sculptum esset caput muliebre, ut videretur, maxime detritum, parti posticae titulus inscriptus esset bene conservatus. Lapidem ipse non vidi.

vac.

ΕΙΚΟΝ	... τῆς εἰκόν[ος] ...
ΙΑΩΝΜΕ	... ολων με ...
ΑΦΑΝΙΣ	... αφανισ ...

323. «Un fragment d'inscription sur marbre, découvert dernièrement à Kertsch... On lit sur ce marbre très distinctement: O. q. Y. ETEI, qui est l'an 499 de l'ère du Bosphore, 203 après J. Chr.... Malheureusement on ne lit sur le marbre presque rien que la date et les dernières lettres du nom d'un mois Macédonien, peut être *Panémus*».

His lapidem descripsit anonymus in Ephem. Odess. a. 1829 n° 28. Memorat hoc fragmentum Boeckhius C. I. Gr. II p. 91 a (introd. inscr. Sarm.). Dederunt etiam Muralt, *Bull. hist.-phil. de l'Acad. de St.-Petersbourg*, v. II (a. 1845) p. 85; Aschik R. Bosp. v. II p. 75 n° 5. Ubi nunc sit fragmentum, ignoratur.

324. Fragmentum tabulae, ut videtur, marmoreae undique mutilum, a. 0,08 m., l. 0,13, a. 1885 museo soc. Odess. inlatum. Ectypum chartaceum misit Jurgeviczius.

A. 545 Bosp. = 248 p. Chr.

ΩCIC	B]οσπο[ρ
ΘΗΑΝΑΝ	Θη αναν
Γ. Φ. Μ. Ρ.	... έτου]ς φμ[ε' ? ...

325. Fragmentum tabulae marmoris candidi ab omnibus partibus mutilatum praeter sinistram, a. 0,155, l. 0,18. Ed. Aschik R. Bosp. v. II p. 78 n° 12; Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II № XXVI, 3.

Rep. in oppido Kertsch sub Mithridatis monte, cum cavea foderetur domus cuiusdam, servatur Petropoli in museo Imperiali. Exscripsi.

Ο Ψ Χ Ι
Η Ρ Ω
Ο Λ Β Ι Ο
Π Η /

Contineri his initium epigrammatis distichis compositi vidit Stephanus.

326. Fragmentum tabulae marmoris candidi a. 0,09 m. totidemque latum, fractum a partibus sinistra et inferiori. Litterae nigri

et rubri coloris vestigia servantes optime leguntur. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1876 pag. 218.

Lapis a. 1875 in oppido Kertsch repertus servatur Petropoli in museo Imperiali. Exscripsi.

Ο Χ Ο Υ
Ι Ξ Ω Ι
Ν Ο Ξ

Haec certo restitui non possunt.

327. Fragmentum tabulae rep. a. 1865 una cum tit. 315, litteris inscriptum apicibus ornatis. Apographum inveni in tabulario Consilii archaeologici, lapis videtur rursus periisse.

.. Ο Σ Ι Ι ..
.. Ι Ο Σ Μ ..
.. Λ Ο Γ ..
.. Ι Δ Λ Ε ..

328. 329. Fragmenta duo tabularum marmoris candidi. Petropoli exscripsi in museo Imperiali.

Κ Ο Μ Ι	Ε Ν
Λ Ε Σ Τ Η	Σ Κ Ε
Κ Α Σ Τ Ω Ι	Λ Ι Σ
Ω Τ	

Haec duo fragmenta una edidit Stephanus in *Compte-rendu* p. 1869 pag. 194 quasi ad unam tabulam pertinentia, quod tamen verum non est: nam litterae minoris fragmenti maiores sunt quam alterius, sed minoribus spatiis divisae, et litteratura ipsa non est omnino similis. In maiore fragmento agnoscuntur v. 2 ἀνέστη[σεν] et v. 3 [ἐκ]άστῳ vel aliae eorundem thematum formae.

330. Frustum lapidis viridis, quod vidi in museo Kertschiensi.

QL
TAKT.
ΘΥΡ
ETE'
ιϥ

331. Frustum marmoris albi venis leuco-phaeis adpersi, a. 0,06 m., l. 0,08, cr. 0,04. Anno 1880 in oppido Kertsch ad pedes Mithridati montis repertum Kischinevi exstat in museo Surutschani, qui humanissime apographum et ectypa misit.

LII.
KAIATIC
ATIKON

332. Fragmentum tabulae marmoreae, ut videtur, undique mutilum, repertum in oppido Kertsch. Apographum et ectypum misit Oreschnikov a. 1885.

NΛ
NTP
HEΠE
ΠPOC
-FT

333. Fragmentum tabulae marmoreae a dextra marginem servans. Apographum et ectypum accepi ab Oreschnikovio.

ιζο||
OY
-ΩN||

334. Frustum marmoris candidi undique mutilum, rep. a. 1886 in summo Mithridatis monte, prope Mithridatis sellam quae dicitur. Ex apographo Grossii.

EL
FPTII

335. Frustum lapidis servatum apud Kyriakovium in oppido Kertsch. Ectypum misit Podschivalov a. 1885.

COEI . . . σθει . . .
NTΩI . . . ε]ν τῷ [. . . ἔτει

336. Frustum lapidis servatum ibidem, ubi № 335. Ectypum accepi ab eodem.

Σ
TON
ΔII
EYX

337. Quae sequuntur fragmenta quattuor reperta sunt in Mithridatis monte a. 1870, servantur Petropoli in museo Imperiali, ubi exscripsi.

Fragmentum tabulae marmoris candidi undique mutilum.

ΥΙ-
ΙΑΕ
ΣΟΙΚ
ΤΟΙΩ
ΙΤ'

338. Frustum marmoris candidi, servans marginem a partibus dextra et inferiori.

ΗΞ
 ΙΝ
 ΥΝ
 ΜΟΥ
 vac.

339. Frustum marmoris candidi undique mutilum praeter partem inferiorem.

ΔΕΙ
 ΛΕΑΝ

340. Frustum marmoris candidi undique mutilum.

ΡΥΟ Α]ρχο[υτος? . . .

341. Fragmentum tabulae lapidis calcarii undique mutilum, in quo servantur quatuor tantum litterae grandes admodum (a. circa 0,08) et profunde incisae.

Rep. in Mithridatis monte a. 1872, exstat in tumulo regio. Exscripsi.

ΕΡ
 ΙΤ

II. PHANAGORIA ET VICINIA

(Paeninsula Tamanica).

CLASSIS PRIMA.

Decreta.

342. Tria fragmenta tabulae marmoris candidi ab omnibus praeter dextram partibus mutilata, a. 0,56 m., l. 0,30, cr. 0,05. Tituli litterae colore nigro inductae optime adhuc conservatae sunt. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1872 pag. 173.

Lapis a. 1871 prope Phanagoriam hodiernam repertus (cf. *Compte-rendu* p. 1871 pag. XXXIII) servatur in museo Kertschiensi. Exscripsi.

(Textum vide p. 168.)

Var. lect. Vs. 1 nihil nisi ΔΚΑ, v. 9 extr. ΜΠΟΥ, v. 17 in. ΟΙΣ, v. 24 extr. ΤΑΜΥΣ, v. 26 extr. ΩΝ . . . , v. 27 unam litteram Ο dedit Stephanus. In transcriptione v. 10 legit σπόνγου, σπληνός τὰ, v. 14 in. ώσει, v. 15 med. συνφύρτη, v. 23 in. . . ιτις δεάζ.

Supplementa mea sunt praeter v. 5 extr., v. 6 extr. (μηρ[ων]), v. 7 extr., v. 25 in., quos iam Stephanus supplevit. Idem titulum ad I sive II p. Chr. saeculum rettulit et de argumento eius haec verissime adnotavit: «So arge Verletzungen auch diese Inschrift leider erlitten hat, so lässt doch der erste Blick erkennen, dass sie Vorschriften in Betreff gewisser

1	Δ Κ Α	
	ΛΥΧΝΟΙΣ Ε>	λύχνοις ἐχ[έτω? ..
	ΣΘΥΕΤΩ ΕΠΙΤ	]ς θυέτω ἐπὶ τ[οῦ
	—ΘΩΕΝΤΩ ΝΕΩΚΟ	βωμοῦ? σ]θω ἐν τῷ νεωκο[ρείῳ?
5	ΝΩΤΙΣΑΣΘΥΕΤΩ ΕΠ	]νωτίσας θυέτω ἐπ[ι
	—ΙΣΟΛΟΚΑΥΣΤΗΣΙΝ ΜΗΡ	τοῦ βωμοῦ ε]ἰς ὀλοκαύστησιν μηρ[όν?
	ΚΑΛΥΨΙΝΤΟ ΑΡΚΟΥΝ ΚΕΦ,	εἰς] κάλυψιν τὸ ἀρκοῦν κεφ[α-
	ΣΑΚΑΙ ΗΔΟΡΑ ΟΜΟΙΩΣ	λῆς ἢ γλῶσ]σα καὶ ἡ δορά· ὁμοίως
	ΓΩΒΩΜΩ ΑΝΕΥΤΟΥ ΜΗΡΟΥ	[δὲ τ]ῷ βωμῷ ἀνευ τοῦ μηροῦ
10	ΣΠΟΝΓΟΥΣ ΠΛΗΝΟΣ ΤΑ	σπόνγους πλὴν ὅς τα
	ΩΝ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΑΛΕΥΡΟΥ	[..... εἰς τὸ δειπν]ον τῆς θεᾶς ἀλεύρου
	ΝΟΜΕΛΙΤΟΣ· ΞΕΣ· Γ.	[....., οἱ] νομέλιτος ξέσ(τας) γ',
	ΟΥΣ· ΕΛΑΙΟΥ· ΚΟΤ· Δ.	οὐς ἐλαίου κοτ(ύλας) δ',
	ΩΣΕΙ ΑΛΛΑΣ· ΚΟΤ· Δ	[..... δ]ώσει ἄλλας κοτ(ύλας) δ'.
15	ΙΟΝΣΥΝΦΥΡΗΚΑΙΣΤΕΦΑ	ἰον σὺν φυρτῇ καὶ στέφα-
	ΩΜΩΚΑΙ ΟΥΤΩΣ ΕΙΣΦΕ	[νον? τῷ β]ωμῷ καὶ οὕτως εἰσφε-
	ΥΙΣ· Β· ΚΑΙ ΛΑΜΠΡΟΙΣ ΚΑΘΟ	[ρέτω]οις β' καὶ λαμπροῖς καθό-
	ΟΜΟΙΩΣ ΔΕ ΚΑΙ ΤΩ ΔΩΔΕ	[τι] ὁμοίως δὲ καὶ τῷ δωδε-
	ΙΕΠΙΤΟ ΔΕΙΠΝΟΝ ΠΡΟΣ	[κάτω] ἐπὶ τὸ δειπνον πρὸς
20	ΟΣ· ΟΕΠΙΤ / ΑΥΛΗΣ ΕΠΙ	ος ὁ ἐπὶ τ[ῆς] αὐλῆς ἐπι-
	ΩΡΟΣ· ΣΑΡΩΤΑΙ· Β· ΚΑΙ	ωρος σαρώται β' καὶ
	ΤΡΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΕΣ	τριῶν καὶ τοῦ προεσ-
	ΙΤΙΣ ΘΕΑΣ· ΔΕΙΠΝΙ	[τῶτος?] ἐ τ[ῆς] θεᾶς δειπνι-
	ΠΙΤΕΛΕΙΣ ΘΩΤ / ΜΥΣ	[ζέτω? ἐ]πιτελείσθω τὰ μυσ-
25	ΘΩΣΑΝ ΕΝΤΩ ΝΕΩ	[τήρια? σ]θωσαν ἐν τῷ νε[ω-
	ΤΝΟΚΩΛΕΩΝ	κορείῳ ἐπὶ τὸ δει]πνον κωλεόν. . . .
	ΛΟΟΟ-	

... V. D. I. 190. 12.

Opfer enthielt, und überdies lehrt uns die drittletzte Zeile, dass es sich um einen Mysterien-Cultus handelt. Da uns nun bereits eine überreiche Fülle von Denkmälern hinreichend gezeigt hat, wie zahlreiche und eifrige Anhänger die Eleusinischen Mysterien in den griechischen Colonieen des südlichen Russlands zu allen Zeiten hatten, so kann es um so weniger einem Zweifel unterliegen, dass auch hier von eben diesen Mysterien die Rede ist, da die Inschrift wiederholt eine Göttin erwähnt. Im Uebrigen freilich ist sie so verstümmelt, dass sich ihr kaum eine genauere Bestimmung wird entnehmen lassen».

Similes titulos v. apud Dittenbergerum Syll. inscr. Gr. nn° 371, 373, 376—380, 384, 388; Ἐφημ. ἀρχαιολ. 1885 p. 94; *Athen. Mittheil.* 13 p. 166 (= Act. Soc. Arch. imp. Russ. v. IV p. 7) etc.

CLASSIS SECUNDA.

Tituli dedicatorii.

343. «Auf der Halbinsel Taman wurde im Jahre 1871 der Schaft einer Doppelherme von weissem Marmor entdeckt, dessen Köpfe leider nicht aufzufinden waren. Die Höhe des erhaltenen Schafts beträgt 1 Arsch. 14 $\frac{1}{2}$ Versch. (1,35 Mètre), die Breite 5 $\frac{1}{2}$ Versch. (0,24 Mètre), die Dicke 7 $\frac{1}{2}$ Versch. (0,33 Mètre). Auf der Brust der einen Herme hängt ein Gewandstück herab und unterhalb desselben befindet sich die Inschrift». Stephani, *Compte-rendu* p. 1872 pag. 171 (rep. Bechtel Inscr. dial. Ion. n° 164). Titulus diligenter exaratus bene etiam nunc legitur, litt. a. 0,015.

Lapidem m. Octobri a. 1871 museo Kertschiensi Fedorenko rusticus vendidit, repertum in tumulo quodam in ripa lacus Tsucurensis (Цукурский лиманъ) sito prope Grelevii villam (haec sumpsi e relatione directoris musei Kertschiensis, servata in tabulario Consilii archaeologici). Exscripsi in tumulo regio.

1	ΔΗΜΑΡΧΟΞΕΚΥΘΕΛ	Δήμαρχος Σχύθew
	ΑΝΕΘΗΚΕΝΑΦΡΟΔΙΤΙ	ἀνέθηκεν Ἀφροδίτ[η]
	ΟΥΡΑΝΙΗΙΑΠΑΤΟΥΡΟ	Οὐρανίη Ἀπατούρο(υ)
	ΜΕΔΕΟΥΞΗΙ	μεδεούση,
5	ΑΡΧΟΝΤΟΣ	ἀρχοντος
	ΛΕΥΚΛΗΝΟΣΒΟΞΠΟΡ	Λεύκωνος Βοσπόρ[ο](υ)
	ΚΑΙΘΕΟΔΟΣΙΗΣ	καὶ Θεοδοσίας.

Var. lect. V. 2 extr. ΤΗ St. — V. 3 extr. nihil periit, v. 6 extr. una tantum littera, ita ut Υ litteram neque hic nec illic in lapide exstitisse certum sit. In transcriptione v. 3 St. vitiose dedit Ἀπατούρφ, Bechtel recte Ἀπατούρο(υ). Cf. quae de his dixi supra ad n° 19.

Titulum ad Leuconis Satyri f. aetatem rectissime rettulit Stephanus. Σχύθης v. 1 esse nomen proprium, non ethnicum vix est quod moneam.

Переводъ. Димархъ Скиевъ посвятилъ Афродитѣ Небесной, владычицѣ Апатура, при Левконѣ архонтѣ Воспора и Θεοδοσίᾳ.

344. «Lapis calcarius in tria fragmina diffractus, ita ut vs. 4—6 in uno supersint fragmento, vss. 1—3 autem in duobus, fissura vs. 1 post Γ, vs. 2 post primum Ε, vs. 3 post primum Ι dividente versus: inferius fragmentum 3' Angl. mens. longum¹⁾, 8 $\frac{1}{2}$ latum, 1' 7" crassum: aequae magna sunt duo superiora fragmina composita» (Boeckhii sunt verba).

1) «3'» reposui ex Koepp. p. 50. Apud Boeckhium est «1'», operarum puto errore.

Titulum primus descripsit a. 1819 Petrus Koeppen in ecclesia vici Akdengissowka s. Achdenissowka; exemplum ex huius schedis a Blarambergio obiter descriptum per Stempkovskium accepit Rochettus et edidit Antt. Bospor. p. 25 sqq. et typo lapideo tab. IV n° 3. Hoc exemplum nimis severe vituperat Koehlerus adv. Roch. pp. 6 et 19 (= *Ges. Schr.* v. I pp. 82 et 95), qui et ipse p. 19 titulum dedit litteris vulgaribus ad apographum, ut ipse dicit, exactissimum, quod a. 1821 in Taman (oppido an paeninsula ambiguum) se fecisse adfirmat adv. Koeppen. p. 32 (= *Ges. Schr.* v. II p. 25); dubitat de horum veritate Koeppen *Nachhall* p. 6 (= Koehlers *Ges. Schr.* II p. 233). Hic ipse aeri incisum exemplum dedit *Nordgest. d. Pont.* tab. II n° 14, quo tamen litterarum formas non prorsus accurate repraesentari dixit Koehlerus adv. Koep. p. 32. De templo Dianae cf. etiam *Московский Телеграфъ* a. 1826 № 9. Ex Koehl. et Koep. sumpsit Boeckh C. I. Gr. II n° 2117, e lapide denuo transcriptum praebet Dubois Itin. Caucas. atl. ser. IV tab. 26 c n° 3. Ex C. I. Gr. repetierunt: Aschik R. Bospor. v. I p. 52 n° 5. Dittenberger Syll. inscr. Gr. n° 102. Bechtel Inscr. dial. Ion. n° 165.

Lapidem vere a. 1818 prope Akdengissowkam vicum, qui est inter oppida Temrjuk et Taman, eruptione tumuli limum evomentis luci redditum esse narrant Koeppen *Nordgest.* p. 49 et Dubois Itin. Cauc. V p. 58; inter templi parietinas in tumulo terrae motu detectas a. 1819 repertum adfirmat Aschik l. l.¹⁾. Anno 1848 aut 1850 lapis transportatus est in oppidum Jecaterinodar (v. Gilles, *Lettres sur le Caucase* p. 412), ubi duo fragmenta (a et c) etiamnunc servantur; a. 1879 Societati Archaeologicae Imperii Russici eorum apographa misit Eug. Felicyn. Sequor Duboisii exemplum cum Koeppeniano conlatum, varietate lectionis Felicyni apographorum infra addita.

	a	b	
1	ΞΕΝΟΚΛΕΙΔΗΣ Π	ΟΣΙΟΞΑΝΕΘΗΚΕ	Ξενοκλείδης Πόσιος ανέθηκε
	ΤΟΝΝΑΟΝΑΡΤΕ	ΜΙΔΙΑΓΡΟΤΕΡΑΙ	τόν ναόν Ἀρτέμίδι Ἀγροτέραι
	ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΡΑΙ	ΡΙΞΑΔΟΥΣ ΤΟΥ	ἄρχοντος Παιρισάδους τοῦ
c	ΛΕΥΚΩΝΟΣ ΒΟΡΟΥ	ΚΑΙ ΘΕΥΔΟΣ	Λεύκωνος Βοσπόρου καὶ Θεοδο-
5	ΣΙΗΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΩΝ	ΣΙΝΔΩΝ	σίης καὶ βασιλεύων Σινδῶν
	ΚΑΙ ΤΟΡΕΤΩΝ	ΚΑΙ ΔΑΝΔΑΡΙΩΝ	καὶ Τορετῶν καὶ Δανδαρίων.

Var. lect. Ex Felicyni apographo apparet fr. a v. 1 extr. litteras ΞΠ, v. 2 extr. ΤΕ, v. 3 extr. Ι non iam exstare in lapide, fr. c etiamnunc bene legi (v. 6 in. Fel. habet ΑΙ), litterarum formas a Duboisio recte esse redditas.

Templum, quod Paerisade I archonte Xenoclidēs quidam Dianae Venatrici dicavit, eo ipso loco videtur exstitisse, ubi lapis detectus est. Cum Paerisades nondum omnibus Maitis imperare dicatur, ut in titulis proxime insequentibus, hunc titulum illis antiquiorem

1) Cf. pr. Sibirsky act. soc. Odess. V p. 100 n. 5. | изслѣдованій и открытій на Таманскомъ полуостровѣ С. Goertz, Историческій обзоръ археологическихъ | (Москва, 1876), p. 11.

censeo cum Rochetto et Boeckhio, quamvis improbarit hanc sententiam Koehlerus adv. Roch. p. 49. De gentibus v. introd. βασιλεύων pro βασιλεύοντος scriptum v. 5 non barbaro soloeismo tribuo, ut Boeckhius, sed potius lapicidae neglegentiae.

Переводъ. Ксеноклидъ Посіевъ посвятилъ храмъ Артемидѣ Агротерѣ при Пәрисадѣ сынѣ Левкона архонтѣ Воспора и Θεοδοσίи и царѣ Синдовъ, Торетовъ и Дандаріевъ.

345. Basis integra marmoris candidi l. 0,68 m., a. 0,355; titulus diligenter scriptus litteris 0,02 altis optime etiam nunc legitur. Primus edidit Koehler l. l. ad n° 346 p. 58 sq. et tab. II (= *Ges. Schr.* v. VI p. 79); inde repetierunt: Clarke, *Itiner.* v. I p. 415; Raoul-Rochette, *Antt. Bosp. Cimm.* tab. VI n° 3; Boeckh, *C. I. Gr.* II n° 2118 (ex hoc sumpserunt: Aschik R. *Bospor.* v. I p. 51 n° 4; Dittenberger, *Syll. inscr. Gr.* n° 103). Nova apographa praebent Dubois *Itin. Caucas. atl. ser. IV* tab. 26 c, n° 2, et Stephani *Antt. Bosp. Cimm.* v. II n° III (ex hoc et ex Boeckhio rep. Bechtel *Inscr. dial. Ion.* n° 166).

Lapis, quem a Koehlero ad ecclesiam oppidi Taman exscriptum esse, ut alios complures, admodum est veri simile (cf. Koepfen, *Nordgest.* p. 77), circa a. 1850 Petropolin advectus est in museum Imperiale, ubi etiam nunc exstat. Exscripsi.

1	ΜΗΣΤΩΡΙΠΡΟΣΘΕΝΕΟΥΥΠΕΡΤΟΥΠΑΤΡΟΣ
	ΑΝΕΘΗΚΕΑΠΟΛΛΩΝΙΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΑΣ
	ΑΡΧΟΝΤΟΣΠΑΙΡΙΣΑΔΕΟΣΒΟΣΠΟΡΟΥ
	ΚΑΙΘΕΟΔΟΣΙΗΣΚΑΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΕΙΝΔΩΝ
5	ΚΑΙΜΑΙΤΩΝΠΑΝΤΩΝ

Titulus ab omnibus editoribus recte in universum exscriptus est.

1	Μήστωρ Ἰπποσθένης ὑπὲρ τοῦ πατρὸς
	ἀνέθηκε Ἀπόλλωνι ἀγωνοδητήσας,
	ἄρχοντος Παιρισάδεος Βοσπόρου
	καὶ Θεοδοσίης καὶ βασιλεύοντος Σινδῶν
5	καὶ Μαῖτων πάντων.

Titulum hunc aetate Paerisadis I scriptum, sed proxime praegresso recentiore habent Boeckhius, Dittenbergerus, alii, quod iam omnibus Maitis imperare hic dicatur Paerisades, et antiquiorem Comosaryes titulo proxime subsequenti, quod Thatenses nondum imperio eius sint subiecti. Sententiam a Koehlero de tituli aetate prolatam optimo iure refutavit Boeckhius. Mestorem non fuisse filium eius mulieris, cuius est titulus 13, ut putabat Stephanus, demonstravi in illius tituli commentario.

Переводъ. Мисторъ Иппосееновъ, бывшій агонοηетомъ, за отца посвятилъ Аполлону при Пәрисадѣ архонтѣ Воспора и Θεοδοσίи и царѣ Синдовъ и всѣхъ Маитовъ.

346. «Au bord du lac de Temrouk à l'extrémité d'une petite langue de terre, Andri-Atam, en face d'une longue baie de la mer noire, s'élève une montagne dont le lac baigne le pied. C'est sur son sommet qu'a reposé pendant deux mille ans le monument de la fille de Gorgippus... La côte élevée du lac de Temrouk ayant été battue par les flots, s'est enfin écroulée et a entraîné au bord du rivage le monument de Comosarye. Il est composé de deux statues et d'un grand piédestal chargé d'une inscription... Les têtes manquent à ces deux statues, les Tatares, derniers possesseurs de cette contrée, les avoient vraisemblablement arrachées, longtemps avant l'écroulement de la montagne. Le piédestal et les deux figures sont faits de pierre de sable, on a pratiqué dans le premier des rainures pour y pouvoir solidement placer les deux statues». (H. K. E. Koehler), *Dissertation sur le monument de la reine Comosarye*, St.-Petersb. 1805 (= *Gesamm. Schriften herausg. von L. Stephani* v. VI p. 59 sq.¹). «Hinc praebente Kelsalio Clark. Itin. T. I p. 402. Rochett. Antt. Bospor. tab. VI n. 2. Diar. class. Lond. T. XIII p. 129 sqq. Corruptum exemplum extat in Ἑρμῇ λογίῳ 1812. p. 72. non id ex lapide petatum; unde translatum est in Mus. crit. Cantabr. T. I. p. 554. De diis in hoc titulo memoratis dixit etiam Koeppen, *Nordgest.* p. 51—58. Buhlii vero nugas in *Ephem. litt. Mosc.* 1805 n. 28 de tituli interpretatione prolatas castigavit Koehler adv. Koeppen. p. 33 [= *Ges. Schr.* II p. 26]. Boeckh, C. I. Gr. n° 2119 (ex hoc Aschik R. Bospor. v. I p. 50 n° 3. Dittenberger, Syll. inscr. Gr. n° 104). E lapide denuo transcriptum titulum dederunt Dubois Itin. Caucas. atl. ser. IV tab. 26 c, n° 6; Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° V (inde Bechtel Inscr. dial. Ion. n° 167).

Basis a. 0,49 m., l. 1,555, litteris circa 0,025 altis inscripta, Petropoli hodie adservatur in museo Imperiali. Exscripsi.

[ΚΟ] ΜΟΞΑΡΥΗΓΥΡΓΙΡΟΥΘΥΓΑΤΗΡΓΑΙΡΙΞΑΔΟΥΞΙ.ΝΗΕΥΞΑΜΕΝΗ
[ΑΝ]ΕΘΗΚΕΙΞΧΥΡΩΙΘΕΙΩΙΞΑΝΕΡΓΕΙΚΑΙΑΞΤΑΡΑΙΑΡΧΟΝΤΟΞΓΑΙΡΙΞΑΔΟΥΞ
ΒΟΞΕΡΟΥΚΑΘΕΥΔΟΞΙΗΞΚΑΙΒΑΞΙΛΕΥΟΝΤΟΞΞ.ΛΩΝΚΛΙΜΑΙΤΩΝΡΑ.Τ
ΚΑΙΘΑΤΕΩΝ

Var. lect. Litterae vv. 1 et 2 in. uncis inclusae hodie lapidis angulo fracto iam non exstant: habent edd. omnes praeter Stephanium; inde conici potest angulum fractum esse cum Petropolin lapis transveheretur. Item litteras v. 1 ex parte laesas ΟΡ, Γ, Τ integras

1) Hanc Koehleri dissertationem in linguam Russicam versam Gr. Spassky syllogae inseruit a se editae, cuius titulus est «Археолого-нумизматический сборникъ, содержащій въ себѣ сочиненія и переводы относительно Тавриды вообще и Босфора Киммерійскаго частно». Москва, 1850. — Statuae, quas Koehlerus una cum basi invenerat, postea rursus perierunt. Alteram constat fuisse virilem, alteram muliebrem. Virilis quando

et quomodo perierit, ignoratur. Muliebrem a. 1832 et 1834 Duboisius vidit in oppido Taman ad ecclesiam et descripsit Itin. Cauc. V p. 59 sq. delineatione addita in atl. ser. 3 tab. 17 fig. 5. Quam delineationem repetiit Aschik R. Bospor. v. I tab. IX et p. 51 dixit non constare, ubi statuae laterent. Cf. de his Goertz, Истоп. обзоръ археолог. изслѣдованій и открытій на Таманскомъ полуостровѣ, p. 9.

praebent edd. Tum Γ. NH Koehl., . . NH St. — V. 2 Dub. ΘΕΙΩ habet iota littera omissa. — V. 3 idem ΚΑΙΘΕΥΔΟΣΙΗΣ dedit, cum lapicidae errorem non animadvertisset, et ΤΟΞΑΩΝ lacuna non indicata (ΤΟΣ . . . ΩΝ Koehl., ΤΟΞ . . . ΩΝ St.). Ibid. in fine Koehl. St. habent ΓΑ . . . , Dub. ΓΑΝΤΩΝ.

Κομοσαρή Γοργίπου θυγάτηρ, Παιρισάδους [γυ]νή, εὐξαμένη
ἀνέθηκε ἰσχυρῶι θεῶι Σανέργει καὶ Ἀστάραι, ἄρχοντος Παιρισάδους
Βοσπόρου κα(ι) Θεοδοσίης καὶ βασιλεύοντος Σ[ινδ]ῶν καὶ Μαίτων πά[ντων]
καὶ Θατέων.

Comosarye Gorgippi filia (de quo v. introd.), Paerisadis I uxor, ex voto statuas dedicavit valido deo Sanergi et Astaræ. De his alii alia protulerunt viri docti, quæ brevitati consulens non repeto; si interest, v. Boeckhii commentarium. Pro eo quod B. dedit adiectivo θεῶι ego Dittenbergerum secutus posui substantivum θεῶι: «nam de θεῶι pro θεῶι, quam sane non satis accurate Ionicam formam dixit Koehler, nulla est dubitandi causa, quum altera sæculi a. Chr. quarti parte ubique frequentissima fuerit scriptura εἰ pro ε vocali insequente». Ex inscriptionibus Atticis huius scripturae exempla collegit Meisterhans, *Gramm. der Attischen Inschriften* ed. 2 p. 35 sq. Ceterum θεῶι legendum iam Keilius proposuit *Zur Sylloge inscr. Boeot.* p. 633. Σανέργει et Ἀστάραι formæ nulli dubitationi sunt obnoxiae neque possunt in Ἐκαίργει et Ἀστερίαι mutari, ut volebat Rochettus, improbantibus sane Koehlero et Boeckhio. Ἀστάραν Astarten esse sive Astharoth deam Syriam cum summa veri specie coniecit Koehlerus probante Boeckhio; minus certa res est de Sanerge, nam quæ Boeckhius de nomine eius disputavit admodum incerta videntur nobis, ut videbantur Dittenbergero. Attamen cum Astarten *Lunæ* conlatam constet, suo iure coniecit Koehlerus, qui ante Lunam positus esset deus, eum esse *Solem*; cuius cultum item e Syria repetendum esse non est improbabile (cf. Koeppen, *Nordgest.* p. 54). — V. 4 καὶ θατέ[ρ]ων infelicissime proposuit Koehlerus, pro quibus Boeckhius gentis nomen substituit, cuius mentionem coniectura sagacissima eruit ap. Diodor. XX, 22 (v. introd.).

Переводъ. Комосарія, дочь Горгиппа, супруга Пәрисада, по обѣту посвятила сильному богу Санергу и Астарѣ при Пәрисадѣ архонтѣ Воспора и Θεοδοσίи и царѣ Синдовъ и всѣхъ Маитовъ и Θατέωνъ.

347. Basis marmoris candidi epistyllo ornata, ab angulo sinistro paululum mutilata, a. 0,40 m., l. 0,845, cr. 0,80, in plano superiori foramen servans statuæ infigendæ destinatum. Titulus elegantibus litteris scriptus (a. 0,02) optime conservatus est, nisi quod a sinistra vv. 3—5 singulae litterae lapidis fractura perierunt. Primus edidit ad Lutzenkii apographum B. Koehne in *Journal de St.-Petersbourg* a. 1853 n° 199; *Sitzungsberichte d. phil.-hist. Classe d. Wien. Akademie* v. XI p. 399 sq.; *Revue archéolog.* v. X p. 501 sq.; *Diar. min. instr. publ. Russ.* a. 1854 n° 7; *Description du musée Kotschubeï* v. II (a. 1857)

p. 23. Idem apographum exstat in libro qui inscriptus est «Извлечение изъ всеподд. отчета объ археол. розысканіяхъ въ 1853 г.» (Petrop. 1855) p. 16. Lapide Petropolin translato titulum exscripsit Stephani et edidit Antt. Bosp. Cimm. v. II n° VI (inde rep. Bechtel Inscr. dial. Ion. n° 168).

Lapis m. Aprili a. 1853 prope Semeniakae villam in litore sinus Tamanici effossus¹⁾ Petropoli servatur hodie in museo Imperiali. Exscripsi.

1	ΚΑΣΣΑΛΙΑ ΠΟΣΙΟΣ ΑΝΕΘΗΚΕ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΟΥΡΑΝΙΗ ΙΑΡΧΟΝΤΟΣ ΠΑΙΡΙΣΑΔΕΟΣ ΟΣ ΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΘΕΥΔΟΣΙΗΣ ΑΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΣΙΝΔΩΝ ΜΑΙΤΩΝ 5 ΑΤΕΩΝ ΔΟΣΧΩΝ

Var. lect. Primas litteras vv. 2—5 integras dedit Koehne; sed lapidem angulo iam fracto repertum esse diserte testatur Semeniakae ipsius apographum, quod servatur in tabulario Societatis archaeologicae imperii Russici.

- 1 Κασσαλία Πόσιος ἀνέθηκε Ἀφροδίτῃ
 Οὐρανίῃ ἄρχοντος Παιρισάδεος
 [Β]οσπόρου καὶ Θεοδοσίης
 [x]αὶ βασιλεύοντος Σινδῶν, Μαῖτων,
 5 [Θ]ατέων, Δόσχων.

Titulum hunc proxime praecedentibus aliquanto recentiore esse inde apparet, quod praeter alias gentes Paerisadis imperio subiectas Doschi in eo nominantur; quorum cum absit mentio in Comosaryes titulo, post Thatenses eos Paerisadis imperio paruisse statuendum est. Cassaliam, quae Veneri Caelesti dedicavit statuam, sororem fuisse Xenoclidis eius, cuius est titulus 344, satis probabilis est editorum coniectura.

Переводъ. Кассалія, дочь Посія, посвятила Афродитѣ Небесной при Пѣрисадѣ архонтѣ Веспора и Θεοδοσίи и царѣ Синдовъ, Маитовъ, Θατέевъ, Досховъ.

1) Cf. quae dicit C. Goertz, Историч. обзоръ археол. изслѣд. и открытій на Таманскомъ полуостровѣ, р. 75: «1-го апрѣля 1853 года рабочіе войскового старшины П. Д. Семеняки, добывая камень для домашнихъ построекъ, въ полверстѣ отъ хутора, на низменности, лежащей у подножія сплошныхъ насыпей, идущихъ по берегу Таманскаго залива, въ выкопанной ими квад-

ратной ямѣ случайно открыли три мраморныя плиты довольно значительной величины. Первая изъ этихъ плитъ найдена была на глубинѣ 1½ сажени, въ сѣверовосточномъ углу вышеупомянутой ямы. По начертанной на ней греческой надписи видно, что она служила пьедесталомъ памятнику, воздвигнутому Кассаліею, дочерью Посія, въ честь Афродиты-Ураніи».

348. Basis marmoris leucophaei integra a. 0,355 m., l. 0,80 totidemque crassa; in plano superiori foramina etiamnunc exstant statuæ pedibus infigendis destinata. Titulus fronti diligenter incisus hodie paululum laesus est. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1867 pag. 199. Cf. C. Lugebil Act. soc. arch. imp. Russ. v. VI p. 241.

Lapis a. 1866 ad villam Constantini Borovik centurionis repertus eodem fere loco, ubi a. 1853⁹ Cassaliae titulus (n° 347) in lucem prodierat, exstat in tumulo regio. Exscripsi et ectypum sumpsit.

ΘΕΟΦΙΛΟΥΞΑΝΧΟΥΙΕΡΗΣΑΜΕΝΟΣ
ΑΝΕΘΗΚΕΝΑΠΟΛΛΩΝΙΙΑΤΡΩΙ
ΑΡΧΟΝΤΟΣΚΑΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ
ΣΠΑΡΤΟΚΟΥΤΟΥΕΥΜΗΛΟΥ

[Θ]εόφιλο[ς] Σάνχου ιερησάμενος
ἀνέ[θ]ηκεν Ἀπόλλωνι Ἰατρῶι,
ἄρχοντος καὶ βασιλεύοντος
Σπάρτοκου τοῦ Εὐμήλου.

Var. lect. V. 1 in. ΘΕΟΦΙΛΟΥΞΑΝΧΟΥ = Θεοφίλου; Ἄγχου Stephani.

Rex idem est, qui memoratur supra nn° 13, 14 et infra n° 349. Stephanus quas in transcriptione dedit nominum dedicantis et patris eius formas ipse aliis explicandas reliquit; sed in lapide Θεόφιλος forma nulli dubitationi est obnoxia, patris vero nomen semiticae esse originis dixeris conlato Σαγγωνιάδων nomine rerum scriptoris Tyrri; de nominibus a Σαν-incipientibus cf. Boeckh C. I. Gr. II p. 158, Lobeck Aglaoph. p. 1265 sq.

Переводъ. Θεοφίλῳ Σανχῶν, бывший жрецомъ, посвятивъ Аполлону Врачу при архонтѣ и царѣ Спартокѣ сынѣ Евмилиа.

349. Basis marmoris leucophaei integra, a. 0,26 m., l. 0,82. Titulus diligenter est scriptus, sed hodie ab utraque parte laesus et v. 1 med. detritus (litt. a. 0,015). Primus edidit Koehler, Monum. Comos. p. 25 et tab. IV (= *Ges. Schr.* v. VI p. 67); inde repetierunt: Clarke, Itin. v. I p. 413 (praebente Kelsalio); Raoul-Rochette, Antt. Bosp. Cimm. tab. VI n° 6; Boeckh, C. I. Gr. II n° 2120, ex quo rursus Aschik R. Bospor. v. I p. 60 n° 10. Denuo e lapide transcripserunt: Dubois, Itin. Caucas. atl. ser. IV tab. 26 c n° 7; Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° VII.

Lapis, quem Koehlerus in horto ecclesiae oppidi Taman invenit, hodie Petropoli servatur in museo Imperiali. Exscripsi.

ΔΙΜΟΥΘΟΥΓΑΤΗΡΣΤΡΑ...ΟΥΔΕΓΥΝΗΑΝΕ
ΠΡΟΔΙΤΗΙΕΥΞΑΜΕΝΗΑΡΧΟΝΤΟΣΣΠΑΡΤΟΚΟΥΤΟΥΕΥΜ
ΚΑΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ

Var. lect. V. 1 med. Σ...Ρ...ΚΟΥ Koehl., ΣΤΡΑΤΗΣΥ Dub., Σ...Ρ...ΟΥ Stephani. Koehlerus supplevit Σ[παρ]τόκου putans a regis Spartoci uxore titulum fuisse positum; quam coniecturam Boeckhius recepit et Stephanus, ut alios omittam. Sed ego

cum qua potui diligentia lapidem examinarem, easdem fere litteras distinxi, quas Duboisius, quamvis pessime essent detritae. Titulus ita est restituendus:

[Ἡ δεινα Φαι]δίμου θυγάτηρ, Στρα[τί]ου δὲ γυνή, ἀνέ[θηκεν]
Ἀφ[ροδίτῃ] εὐξαμένη ἄρχοντος Σπαρτόκου τοῦ Εὐμ[ήλου]
καὶ βασιλεύοντος.

De regina igitur non cogitandum amplius. Boeckhius cum putaret v. 3 satis multa in lapide periisse, ita legendum proposuit: ἄρχοντος Σπαρτόκου τοῦ Εὐμ[ήλου] Βοσπόρου καὶ Θεοδοσίας] καὶ βασιλεύοντος [Σινδῶν etc.]. Sed haec iam Stephanus refutavit monens verum 3 integrum ad nos pervenisse. Spartocus hic supra memoratur nn° 13, 14, 348.

Переводъ. Такая-то дочь Фэдиμα, жена Стратія, посвятила Афродитѣ по обѣту при архонтѣ и царѣ Спартокѣ сынѣ Евмила.

350. Basis marmoris leucophaei fracta a parte sinistra, a. 0,20 m., l. ut nunc est 0,42, inscripta litteris 0,02 altis. Primam notitiam dedit Aschik Ephem. Odess. a. 1828 №№ 100. 101 et edidit ibid. a. 1829 № 29; inde sumpsit Boeckh C. I. Gr. № 2120 b (rep. Aschik R. Bospor. v. I p. 62 n° 13). Denuo e lapide transcriptum titulum dederunt Dubois Itin. Caucas. atl. ser. IV tab. 26 c № 11; Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II № XI.

Lapidem a. 1828 in paeninsula Tamanica repertum museo Kertschiensi dono dedit Pulentzov, casacorum centurio. Hodie exstat Petropoli in museo Imperiali, ubi exscripsi.

ΑΔΟΥΤΟΥΞΠΑ.Ι.ΟΚΟΥ
ΤΙΜΟΓΕΝΟΥ
ΑΤΗΝ ΕΠΙΚΡΑΤΟΥ
ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ ΚΡΗΤΙΝΗΝ
ΗΡΑΚΛΕΙ

[Ἀρχοντος Παιρισ]άδου τοῦ Σπα[ρτ]όκου
[ὁ δεινα] Τιμογένου
... ατὴν Ἐπικράτου,
[Ἐπ]ικράτης Κρητίνην
Ἡρακλεῖ.

Var. lect. V. 1 extr. ΣΠΑ.ΤΟΚΟΥ Asch., ΣΠΑΡΤΟΚΟΥ Dub., ΣΠΑ.ΙΟΚΟΥ Stephani.

V. 1 pro eo quod dedi ἄρχοντος potest sane suppleri βασιλεύοντος. «Quantum video, duae statuæ dicatae Herculi sunt, altera . . . *cratis Epicratis f.* a Timogenis f., altera *Cretinae* ab [Ep]icrate». Boeckh. Fortasse duo viri alter alterum dedicarunt, ut v. 2 legendum sit [Κρητίνης] Τιμογένου, v. 3 [Ἐπικρ]άτην Ἐπικράτου. Quae coniectura tamen incertior est, quam ut in textum recipi possit.

351. Tabula marmoris leucophaei superne fracta, a. ut nunc est 0,32 m., l. 0,285, cr. 0,14. Litterae tituli satis minutae, sed diligenter exaratae bene adhuc conservatae sunt. Infra satis magnum lapidis spatium scriptura vacat.

Lapis a. 1882 ad Schapirovii villam (quae antea erat Borovikii) in litore sinus Tamanici repertus exstat in museo Kertschiensi. Exscripsi a. 1883.

A. 420 Bosp. = 123 p. Chr.

1 Υ Ψ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ Α.
ΦΑΡΝΑΚΗΣ ΑΠΟΛΛΩ Υ
ΑΝΕΣΤΗΣΑΝΤΟΝ ΤΕΛΑΜΩ
5 ΝΑΘΕΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΕΝΔΙΟ
ΚΛΕΟΙΣ ΑΤΕΛΕΙ ∼ ΕΝΤΩΙ ∼ ΚΥ
ΕΤΕΙ ∼ ΚΑΙ ΜΗΝΙ ∼ / ΔΑΙΩΙ ∼ Ζ

vacat.

.....
[Θε]όφι[λος] τοῦ δεινός
Δημοκράτης Α
Φαρνάκης Ἀπολλω[νί]ο[υ]
ἀνέστησαν τὸν τελαμῶ-
να θεῶι Ἀπόλλωνι τῶι ἐν Διο-
κλείοις ἀτελεῖ. Ἐν τῶι κυ'
ἔτει καὶ μηνί [Α]ῦδ(υν)αίῳι ζ'.

Τελαμών lapis ipse dictus est, ut persaepe in titulis, ex causa nn° 29 et 353 (cf. quae de hoc vocabuli usu Boeckhius dixit C. I. Gr. II ad n° 2056). Is pro donario videtur positus esse aut a magistratibus quibusdam, aut a thiasi sodalibus, Apollini, quem colebant ut ἀτελῇ, id est infinitum, perpetuum; quod cognomen tamen alibi non videtur exstare. Locus qui vocatur Διόκλεια (sive Διόκλεια, quod nomen a Diocle quodam est derivatum) primum hic obvenit; cum lapis Phanagoriae veteris loco in lucem prodierit, facile conici potest τὰ Διόκλεια Phanagoriae fuisse suburbium. Mensis, qui memoratur v. 7, genuina nominis forma est Αὔδυνατος s. Αὔδνατος; Αὔδαίῳι illud, quod est in lapide, lapicidae tribuere vitio non dubito.

Переводъ. ... Θεοφιλῶς..., Δημοκράτης Α...ς, Φαρνάκης Ἀπολλωνίου ἐστὶν ὁ ἀτελής, ὅστις ἐν Διόκλειᾳ, ἄνεσθησαν τὸν τελαμῶνα θεῶι Ἀπόλλωνι τῶι ἐν Διόκλειοις ἀτελεῖ. Ἐν τῶι κυ' ἔτει καὶ μηνί Αὔδ(υν)αίῳι ζ'.

352. Basis marmoris leucophaei a parte sinistra et ab angulo dextro superiore fracta, a. 0,80 m., l. 0,31. Titulus satis diligenter scriptus est litteris circa 0,025 m. altis. Primus edidit Koehler Monum. Comos. p. 29 et tab. IX (= *Ges. Schr.* v. VI p. 69), inde Clarke *Itin.* v. I p. 414, Raoul-Rochette *Antt. Bosph. Cimm.* tab. IX № 1 (cf. pag. 120 et quae contra dixit Koehlerus *adv. Roch.* p. 91 = *Ges. Schr.* v. I p. 177), Boeckh C. I. Gr. № 2125 (ex hoc Aschik R. Bosp. v. I p. 96 № 30). Denuo e lapide transcriptum dederunt Dubois *Itin. Cauc. atl. ser. IV* tab. 26 d № 23; Mursakewicz in *diar. min. inst. publ. m. Martio* a. 1837 p. 679 № 5; Stephani *Antt. Bosp. Cimm.* v. II № XIII.

Lapis, quem Koehlerus invenit in horto ecclesiae oppidi Taman, Petropoli hodie exstat in museo Imperiali. Exscripsi.

(*Textum vide p. 178.*)

Var. lect. V. 1 extr. ΡΟΜΑ Koehl. Dub. — V. 2 in. ΑΡ Koehl. M. Dub., extr. ΣΕΡ... Δ Koehl., ΣΙΡ Murs., ΣΕΡΑΤΕΙ Dub., ΣΕΒΛ Steph. — V. 3 in. ΠΕ Koehl. M., ΠΕ Dub., extr. ΣΤΟΑ... ΩΜ Koehl., ΣΤΟΑΣ ΣΙΓΩΝ Dub., ΣΤΟΑΣ... ΚΑ Murs., ΣΤΟΛ... Ω... Steph. — V. 4 in. ΘΗΠΙ Koehl., ΘΗΠΗ Murs., tum ΘΕ... ΙΟΝ Koehl.,

ΘΕΜΕΛΙΩΝ Dub., ΘΕΜΕΛΙΩΝΔΙΕΠ . . . Murs., OEM . ΛΙΩΝΔΙΕΓΕΙΡΑ . Steph. — V. 5 in. ΔΕΙ Koehl. M. Steph., οΔΕΙ Dub., tum ΑΠΑΤΟΥΡΙΑΙΚΑΘΗΕΡΩΣΕ . . . Murs., extr. ΣΕΤ Koehl. Dub., ΣΦ . . . Steph. — V. 6: ΤΩΝ edd., extr. BY Dubois.

A. 402? Bosp. = 105 p. Chr.

1 ΛΕΥΣ ΣΑΥΡΟΝ
ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ ΤΩΝ ΣΕΒΛ.,
ΙΕΡΙΝΑΙΟΥ ΣΣΤΟΛ . . . ΤΩΝ
ΘΗΡΗΜΕΝΑΣ ΕΚ ΘΕΜ . . . ΛΙΩΝΔΙΕΓΕΙΡΑΣ
5 ΔΕΙΤΗΙΑ ΠΑΤΟΥΡΙΑΔΙΚΑΘΗΕΡΩΣΕΝ
ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ . ΕΝ ΤΩ Β

- 1 [Τιβέριος Ἰούλιος βασι]λεύς Σαυρομ[άτης φιλόκαισαρ καὶ
φιλωρώμαιος, εὐσεβής, ἀ]ρχιερεὺς τῶν Σεβ[αστῶν διὰ βίου
. τὰς περὶ ναίους στοά[ς τὰς [τ]ῶν
. χρόνῳ? κα]θ' ἡμετέρας ἐκ θεμελίων διεγείρας
5 [. Ἀφρο]δείτη Ἀπατουριάδι καθεύρωσεν
[διὰ] τοῦ ἐπὶ τῶν ἱερῶν. Ἐν τῷ β[υ']?

Koehlerus cum adv. Roch. l. 1. falso adfirmasset lapidem mutilum esse a parte dextra, multo vero minus damnum passum esse ab altera, nec ab initio v. 1 quidquam nisi ΒΑΣΙ suppleri posse, omnes fere viros doctos in errorem induxit: revera enim a sinistra parte fractus est lapis, a dextra integer mansit, certe in parte inferiore. Nihil igitur obstat, quominus a sinistra satis multa periisse rati omnia regis praenomina et epitheta sollemnia restituamus. «Vs. 2 non recte de Serapide cogitabatur, nec τῶν Σεραπιαστῶν debebat inferri (Osann. Syll. p. 170). Veram emendationem dederunt Viscontus Iconogr. Gr. t. II p. 204 ed. Mediol. et Dobraeus [Diar. class. t. 30 p. 147] et postea alii» (verba sunt Boeckhii).

Litteratura tituli et ipsum scribendi genus (ex. c. βασιλεύς nominibus interpositum et καθεύρωσεν forma vitiose scripta) Sauromatae II temporibus magis conveniunt, quam I (cf. eiusdem regis titulum supra n° 34), sed si fides est Duboisio, v. 6 extr. annus est ep. Bosp. 402, quo regnabat Sauromates I (cf. Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1006). De περιναίος adiectivo cf. quae scripsit Franckius, *Griech. und Lat. Inschriften gesammelt von O. Fr. von Richter* (Berl. 1830) p. 150, de Venere Apaturiade v. supra p. 18.

Переводъ. [Тиберій Юлій] царь Савроматъ, [другъ кесарей и другъ римлянъ, благочестивый], пожизненный первосвященникъ Августовъ окружающіе храмъ портики [временемъ?] уничтоженные, отъ основаній возстановивъ . . . [Афродитѣ] Апатурійской посвятить чрезъ такою-то, завѣдывающаго священными дѣлами, въ 402 (?) году.

353. Basis quadrangularis marmoris candidi ab angulo sinistro inferiore fracta, a. 0,74 m., l. 0,76, cr. 0,38; omnia lapidis latera polita sunt praeter posticum et mediam

partem superioris; in eodem prope marginem exstat littera A, quam putant lapicidae esse signum. Titulus fronti diligenter inscriptus litteris 0,03 m. altis satis bene etiam nunc legitur. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1860 pag. 106 et minusculis tantum litteris C. Goertz in dissertatione de topographia paeninsulae Tamanicae lingua Russica conscripta, inserta oper. societ. archaeol. Mosquensis v. II (a. 1870) p. 191 sq. (titulus exstat p. 272)¹⁾.

Lapis m. Septembri a. 1859 a Goertzio prope Semeniakae villam in litore sinus Tamanici effossus inter solum explorandum (v. *Compte-rendu* p. 1859 pag. XIII) Petropoli hodie adservatur in museo Imperiali. Exscripsi.

A. 448 Bosp. = 151 p. Chr.

1 ΤΙΒΕΡΙΟΣΙΟΥΛΙΟΣΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΡΟΙΜΗΤΑΛΚΗΣΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΚΑΙΦ!
ΛΟΡΩΜΑΙΟΣΕΥΣΕΒΗΣΤΑΣΥΠΟ
ΛΗΤΟΔΩΡΟΥΑΝΑΤΕΘΕΙΣΑΣΓΕΑΣ
5 ΕΝΘΙΑΝΝΕΟΙΣΚΑΙΤΟΥΣΠΕΛΑΤΑΣ
ΚΑΤΑΤΟΝΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΝΤΕΛΑΜΩ
ΝΑΧΡΟΝΩΜΕΙΩΘΕΝΤΑΣΥΝΑΘΡΟΙ
ΣΑΣΑΠΑΝΤΑΚΑΙΠΛΕΟΝΑΣΑΣΑΠΕ
ΚΑΤΕΣΤΗΣΕΤΗΘΓΩΙΣΩΑΔΙΕΠΙ
10 ΜΕΛΕΙΑΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΜΥΡΕΙΝΟΥ
ΤΟΥΕΠΙΤΩΝΙΕΡΩΝ ΗΜΥ ΜΗΝΙ
ΑΠΕΛΛΑΙΩΙ Κ

Τιβέριος Ίούλιος βασιλεὺς
Ροιμητάλκης, φιλόκαισαρ καὶ φι-
λωρώμαιος, εὐσεβής, τὰς ὑπὸ
Λητοδῶρου ἀνατεθείσας γέας
ἐν Θιαννέοις καὶ τοὺς πελάτας
κατὰ τὸν παρακείμενον τελαμῶ-
να χρόνῳ μειωθέντα συναθροί-
σας ἅπαντα καὶ πλεονάσας ἀπε-
κατέστησε τῇ θεῷ σωᾷ, δι' ἐπι-
μελεί[α]ς Ἀ[λ]εξάνδρου Μυρεῖνου
τοῦ ἐπὶ τῶν ἱερῶν. ημῦ, μηνί
Ἀπελλαίῳ κ'.

Var. lect. V. 9 med. **ΤΗΘΕΩΙΣΩΛ**, transcr. τῇ θεῷ Σωλ Steph. G. Sed in apographo, quod Goertziius diario suo inseruit statim postquam lapis effossus est, eadem litterae **ΣΩΛ** leguntur, quas ego in lapide inveni. V. 10 in. **ΜΕΛΕΙΑΣΑΛΕΞ** etc. Steph., **ΜΕΛΕΙΑΣ**... **Σ** etc. Goertzii schedae.

Stephanus v. 9 una littera prave lecta sibi et aliis persuasit in titulo novam quandam

1) In explorationum diario a Goertzio conscripto, quod servatur in tabulario Consilii archaeologici, diligentissime indicatum est, qualis fuisset lapidis status, cum is prodiret in lucem. Ex hac descriptione potiora quaedam hic adponere e re esse ducō: «Надпись, особенно въ нижних частяхъ своихъ, много пострадала не только отъ времени, но и отъ людей, потому что мраморная плита была открыта [на глубинѣ трехъ четвертей сажени] обращенная надписью вверхъ, и эта лицевая ея сторона была вѣроятно нѣкогда вдѣлана въ стѣну, потому что была покрыта слоемъ извести, котораго остатки сохранились во многихъ мѣстахъ и нужно было ихъ съ большою осторожностью счищать. На верхнемъ концѣ плиты три края тщательно отпо-

лированы, середина же оставлена въ грубомъ видѣ, равно какъ и вся задняя сторона; боковыя стороны тоже отполированы, но одинъ уголъ на нижнемъ концѣ отбитъ... Эта отдѣлка задней стороны заставляетъ предполагать, что плита была приставлена къ какой либо стѣнѣ. На краю верхняго конца плиты изваяна буква Α... Плита не была окружена другими камнями, но лежала на чистой землѣ. Это значитъ, что этотъ памятникъ, какъ простой камень, былъ употребленъ въ дѣло народомъ, не понимавшимъ ни языка, ни значенія надписи, а по разрушеніи памятниковъ, зданій или жилищъ и этого варварскаго народа брошенъ, какъ предметъ, который не имѣетъ значенія».

deam nominatam esse, cuius nomen explicare se non posse professus est¹⁾. Goertzius e Win-
dischmanni sententia, quam is per litteras cum Stephanio communicaverat, scripsit esse illam
Solis deam a gentibus Europae septentrionalis cultam, sed in titulo nostro latino nomine
vocatam. Ego persuasum habeo in lapide deae nomen proprium non fuisse scriptum fortasse
ideo, quod lapis ad templum eius vel in terra ei consecrata fuisset positus; *σῶα* est adiectivum
pertinens ad *γέας* et *πελάτας*, pariter atque *μειωθέντα* et *ἅπαντα*; quorum nominum accusativi
pendent a verbo *ἀπεκατέστησε*. Quae sit dea illa, certo definiri non potest. De rege Rhoeme-
talce v. introd. Letodorus homo ignotus, item locus *Θιάννεα* dictus. *Πελάται* videntur esse
coloni, qui una cum praediis a Letodoro deae dedicati *ιερόδουλοι* facti sunt.

Переводъ. Тиберій Юлій царь Римиталкъ, другъ кесарей и другъ римлянъ, благочестивый, посвя-
щенный Литодоромъ земли въ Тианнеяхъ и кліентовъ согласно стоящему рядомъ столпу [т. е. какъ записано
объ этомъ посвященіи на стоящемъ рядомъ столпѣ], съ теченіемъ времени уменьшившіяся, всѣ собравъ и уве-
личивъ, возстановилъ богинѣ цѣлыми [т. е. въ первоначальномъ видѣ] попеченіемъ Александра Миринова,
завѣдывающаго священными *дѣлами*, 448 г., мѣсяца Апеллея 20.

CLASSIS TERTIA.

Statuarum subscriptiones alique tituli honorarii.

Sectio 1. Tituli in honorem imperatorum Romanorum positi.

354. «Ex basi statuae marmorea in horto ecclesiae oppidi Taman prope *Phanagoriam*
transcripsit Koehlerus Mon. Comos. tab. X cf. p. 32 [= *Ges. Schr.* v. VI p. 70]. Ex
lapide ut videtur, non ex solo Koehlero, habuit Kelsalius, a quo datum titulum praebet
Clark. Itin. t. I p. 414 [ed. 4 v. II p. 94]. Ex Koehlero Rochettus Antt. Bosp. tab. IX
n. 2. Bene restituit Viscontus Iconogr. Gr. t. II p. 143 (p. 192 ed. Med.), unde apposuit
Rochett. tab. IX n. 3». Boeckh C. I. Gr. II n° 2122 (cf. add. p. 1006). Denuo e lapide
transcriptum titulum praebet Dubois Itin. Cauc. atl. s. IV tab. 26 d n° 18. Ex C. I. Gr.
repetiit Aschik R. Bospor. v. I p. 72 n° 17. Tractavit A. von Sallet, *Beiträge zur Ge-
schichte u. Numismatik der Könige des Cimm. Bosporus* etc. (Berol. 1866) p. 30 sq.

Lapidem reperire non potui. Descripsi exemplum Duboisianum.

(*Textum vide p. 181*).

Var. lect. V. 1: ΤΩΡΑ Koehl. tab., extr. Ε . ΟΥΥΙΟ Koehl. B., Ε . ΟΥΛΙΟ Cl. —
V. 2 litteras ONTO omittunt K. B. Cl., mox ΠΑ iidem recte sine dubio. — V. 3 Α . . ONΤΑ
iidem. — V. 4 lapicidam ΣΟΤΗΡΑ scripsisse testatur Koehl. vix recte. Post lacunam nihil
nisi ΕΤΗ . dederunt K. B. Cl. — V. 5 ΔΥΙ Koehl. B., ΔΥΤ Cl.; litteras ΜΑΙ omnes

1) «Seinen Hauptwerth erhält das vorliegende Denk-
mal durch die Erwähnung der Göttin Sol, die uns frei-
lich für jetzt, bis uns vielleicht noch weitere Entdeckun-

gen zu Hülfe kommen werden, noch unverständlich bleibt,
deren Name jedoch auf dem Stein vollkommen deutlich
vorhanden ist» (l. c. p. 107).

1 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΘΕΟΥΥΙΟΝ
 ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΤΟΝ ΝΑΣΗΣ ΓΗΣ ΚΑΙ
 Ι ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΑΙΩΝΤΑ
 ΤΟΝ ΕΑΥΤΗΣ ΣΩΤΗΡΕΓΕΤΗ
 5 ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΔΥΝΑΜΑΙ
 vac.

omittunt praeter Dub. Idem in schedis ad Boeckhium missis praebet ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΔΙΚ
 (vel ΔΝ vel ΔΙΥ vel ΔΥΙ) -----ΟΜΑΙΟ (vel ΜΑΙΙΣ).

- 1 Αὐτοκράτορα Καίσαρα θεοῦ υἱὸν
 Σεβαστόν, τὸν (π)άσης γῆς καὶ
 [πάσης] θαλάσσης ἄρχ[οντα],
 τὸν ἑαυτῆς σωτ[ῆρα καὶ εὐ]εργέτη[ν]
 5 βασίλισσα Δύν[αμις φιλορώ]μαι[ος].

Augusto statuam dicasse Dynamin Pharnacis f. Polemonis I uxorem ob regnum ipsi conservatum circa a. u. c. 740 monuit Boeckhius. Idem add. p. 1006 e Duboisii schedis restituit v. 5 Δύν[αμις φιλόκαισαρ καὶ φιλορώ]μαιος, quod supplementum tamen nimis est longum; quae ego dedi, confirmantur titulo 356, ubi Dynamis item φιλορώμαιος tantum audit.

Переводъ. Императора Кесаря, сына бога, Августа, вся земли и всего моря повелителя, своего спасителя и благодѣтеля, поставила царица Динамiя римлянолюбивая.

355. Marmor candidum a dextra parte fractum, a. 0,53 m., l. ut nunc est 1,04 m., cr. 0,27, grandibus litteris inscriptum, sed maxime oblitteratis. Ed. Stephani, *Comptendu* p. 1876 pag. 212.

Lapidem m. Septembri a. 1875 in oppido Taman repertum museo Kertschiensi vendidit Andreas Tschischik casacus. Exscripsi in tumulo regio, praeterea usus sum imagine photographica, quae servatur in tabulario Consilii archaeologici.

A. 71 p. Chr.

1 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΝΚΑΙΖΜΙΜΣΕ
 ΑΤΟΡΑΤΟΣ ΠΑΤΕΡΑΠΑΤΡΙΔΟΣ
 ΟΝΤΟΥΣΥΜΠΑΝΤΟΣΒΟΟΣΠΟΡΟΥ
 ΕΩΣΙΟΣΕΥΣΕΒΩΣΤΟΥΕΚΠΡΟ
 5 ΙΗΣΚΟΥΙΔΟΣΒΑΣΙΛΕΩΣΙΟΥΛΙΟΥ
 ΥΙΟΥΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΟΣΚΑΙΦΙΛΟΡΩ
 ΒΙΟΥΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΟΥΤΗΣΠΑΤΡ
 vacat.

Var. lect. V. 1: Ο . ΟΥΕΣ etc., extr. Σ . . . , v. 2: ΑΤΟΡΑΤΟΣ (suppl. [αὐτοκρά]τορα τέ[ν] πατέρα etc. male), extr. Π ΔΟΣ . . . , v. 3: ΟΣ . . ΠΑΝ etc., v. 4: ΩΣΙΩΣ, extr. Ο, v. 5: . . ΗΣΚ . Υ ΔΟΣ, extr. ΟΣ, v. 6: . . . ΥΦΙ etc., extr. Ω Stephani.

- 1 Α[ὐτ]οκ[ράτ]ορα Οὐεσπασιανόν Καίσα[ρ]α Σε[βαστ]όν, ἀρχιερέα μέγιστον, Αὐτοκρά[τ]ορα τὸ ς', πατέρα πατρίδος, [ὑπατον τὸ γ', ἀποδεδειγμένον τὸ δ'], κ[ύρι]ον τοῦ σύμπαντος Βοοσπόρου
 ε [ὲ]σίως? εὐσεβῶς τοῦ ἐκ προ[γόνων] βασιλέως Τιβερίου Ἰουλίου
- 5 Ῥ[η]σκου[πόρι]δος, βασιλέως Ἰουλίου
 υἱοῦ, φιλοκαίσαρος καὶ φιλωρ[ω]μαίου, εὐσεβοῦς, ἀρχιερέως τῶν Σεβαστῶν
 διὰ] βίου καὶ εὐεργέτου τῆς πατρ[ίδος].

Stephanii supplementis (qui eas tantum voces restituit, quae ex parte in lapide supersunt) alia addidi, quae potui. Cum non videatur dubium, quin v. 2 τὸ ς' legendum sit, deperdita eiusdem versus pars facillime suppletur, ut dedi. V. 1 extr. desideratur tribuniciae potestatis designatio, cui tamen in supplementis nullus est locus; statuendum igitur a quadartario eam fuisse omissam. Si v. 2 recte supplevi, pertinet titulus ad a. 71 p. Chr. Inde conici potest Vespasianum brevi postquam imperium adeptus sit, regnum Bosporanum, quod tum sub Romanorum erat imperio, Rhescuporidi dedisse et ob id ipsum statua esse honoratum, non tamen ab ipso rege: nam is non se praedicaturus erat εὐεργέτην τῆς πατρίδος. Cum nondum satis constet, cuius fuerit filius Rhescuporis, v. 5 certo suppleri nequit, patet tamen patris nomen et cognomen totam lapidis partem occupasse, quae periit.

Переводъ. Императора Веспасіана, Кесаря Августа, [величайшаго первосвященника,] императора съ 6-й разъ, отца отечества, [консула съ 3-й разъ, назначеннаго на 4-й разъ,] владыку всего Воспора благочестиво происходящо отъ предковъ [царя Тиберія Юлія] Рискупорида, царя Юлія сына, друга кесарей и друга римлянъ, [благочестиваго], пожизненнаго [первосвященника Августовъ] и благодѣтеля отечества.

Sectio 2. Tituli in honorem regum Bosporanorum positi.

356. Basis marmoris leucophaei integra, a. 0,58 m., l. 0,80, cr. 0,40; titulus fronti incisus litteris ornatissimis (a. 0,025) temporis iniuria admodum laesus est. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1860 pag. 104. Rep. Goertz l. l. supra ad n° 353 p. 269 minusculis tantum litteris.

Lapis m. Augusto a. 1859 a Goertzio repertus, cum solum exploraret prope Seme-
niakae villam (ibidem fere, ubi nn° 347 et 353), exstat Petropoli in museo Imperiali.
Exscripsi.

1 ΑΣΙΛΙΣΣΑΝΔΥΝΑΜΙΝΦΙΛΟΡΩΜΙ
 2 ΨΙΝΕΚΒΑΣΙΛΕΩΨΙΕΓΑΛΟΥΦΑ
 3 ΥΕΚΒΑΣΙΛΕΩΣΒΑΣΙΛΕΩΝΜΙΘ
 4 ΥΕΥΠΑΤΟΡΟΣΝΥΣ
 5 ΝΕΑΥΤΩΝΣΨΙΝΕΚΒΑΣΙΛΕΩΨΙΕΓΑΛΟΥΦΑ
 6 ΝΛΗΜΟΨΙΝΕΚΒΑΣΙΛΕΩΨΙΕΓΑΛΟΥΦΑ

Var. lect. V. 1 extr. ΡΩΜ, v. 2 in. ΨΝ, v. 3 extr. ΜΙΘΙ, v. 4 extr. ΝΥΣ . . Υ, v. 6 extr. ΠΕΩ Stephani. Vs. 4 idem restituit [Διο]νυσ[ί]ο.

- 1 [Β]ασίλισσαν Δύναμιν φιλορώμ[αιον,
 τήν ἐκ βασιλέω[ς μ.]εγάλου Φα[ρνάκου
 το]ῦ ἐκ βασιλέως βασιλέων Μιδ[ραδά-
 το]υ Εὐπάτορος [Διο]νύσ[ο]υ,
 5 [τήν] ἐαυτῶν σ[ώ]τειραν καὶ εὐε[ργέ-
 τι]ν [ὁ δ]ῆμος ὁ Ἀγριπ[π]έω[ν].

Iam Stephanus monuit v. 6 [Ἀγριπ]πέω[ν] potius legendum esse, quam [Γοργιπ]πέω[ν]. Hodie non iam videtur dubium, quin Agrippia non alia sit urbs, quam Phanagoria, ex M. Agrippa nomen illud nacta (cf. introd.).

Переводъ. Царицу Динамію римлянолюбивую, дочь великаго царя Фарнака, сына царя царей Мирандата Евпатора Діониса, свою спасительницу и благодѣтельницу поставилъ народъ Агриппейцевъ.

357. Basis marmoris candidi a. 0,31 m., l. 0,68, ab angulo dextro superiore fracta; titulus fronti incisus satis oblitteratus est (litt. a. circa 0,03). Primum edidit Koehler Mon. Comos. p. 68 et tab. VIII (= *Gesamm. Schr.* v. VI p. 82); inde Clarke Itin. v. I p. 415, Raoul-Rochette Antt. Bosp. Cimm. tab. VIII № 5 (cf. Koehleri epicrisin *Ges. Schr.* v. I p. 215), Boeckh C. I. Gr. № 2124 (ex hoc Aschik R. Bospor. v. I p. 76 № 20). Denuo e lapide transcriptum praebent Dubois Itin. Cauc. atl. ser. IV tab. 26 d № 24; Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II № XIV.

Lapis, quem Koehlerus repperit in oppido Taman, hodie Pétropoli exstat in museo Imperiali. Exscripsi.

1 ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
 2 .ΟΝΑΠΟΠΡΟΓΟΝΩΝΒΑΣΙΛΕ
 3 ΑΜΨΙΝΕΚΒΑΣΙΛΕΩΨΙΕΓΑΛΟΥΦΑ
 4 ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΨΙΝΕΚΒΑΣΙΛΕΩΨΙΕΓΑΛΟΥΦΑ
 5 ΒΗΨΙΝΕΚΒΑΣΙΛΕΩΨΙΕΓΑΛΟΥΦΑ
 6 ΤΟΝΙΔΙΟΝΟΨΙΝΕΚΒΑΣΙΛΕΩΨΙΕΓΑΛΟΥΦΑ
 7 ΣΑΤΕΙΜΗΨΙΝΕΚΒΑΣΙΛΕΩΨΙΕΓΑΛΟΥΦΑ

Var. lect. V. 2 in. ΤΟΝ Koehl. Dub., extr. ΣΙΑ . Υ Koehl., ΣΙΑ Dub. St. — V. 3 duas primas litteras om. edd., tum ΝΤΙ . . . ΙΟΝ St., extr. ΜΑ Koehl. Dub., Μ . . . St. — V. 4 med. ΣΑΡΑ Koehl., ΣΑΡΟΝ Dub., . . . ΟΚΛΙΣ . . . St. — V. 5 in. ΒΗΙΟ ΑΝΕ Koehl., ΒΗΝΙΟΥΛΙΟΣΦΑ Dub., ΒΗ ΝΕ St., extr. ΟΣ edd. — Vs. 6 in. ΤΟΝΙ . . Σ . . . ΚΑΙ Koehl., ΤΟΝ~~██████~~ΝΚΑΙ Dub., ΤΟΝΙ ΙΚΑΙ St. — V. 7 in. Σ solum praebet Koehl., ΣΑΤΕΙΙ~~██~~Ρ~~██~~ΙΝΕΝΤΩΙ Dub., . . . Π ΙΝΕΝΤΩΙ Stephani.

- 1 Ἀγαθῇ τύχῃ.
 [Τ]ὸν ἀπὸ προγόνων βασιλέ[ων βασιλέ]-
 α μ[έγα]ν Τιβέριον Ἰούλιον Σαυρομά[την],
 φιλοκαίσα[ρα] καὶ φιλορώμαιον, εὐσ[ε]-
 5 βῆ, Ἰούλιος [Με]νέστρατος χειλιάρχος
 τὸν ἴδιον [θεόν?] καὶ δεσπότην ἀνέστη-
 σα τειμῇ[ς χάρι]ν ἐν τῷ . . .

Vv. 1—2 quae Koehlerus et Boeckhius dederunt supplementa βασιλ[ε]ύ[οντα βασιλέα βασιλέων μέγα]ν cum longius excurrant, Stephanus proposuit βασιλ[ε]α βασιλέων μέγα]ν; sed e n° 39. 41. 43. 44 apparet genetivum accusativo anteposendum esse, ut regatur praepositione ἀπό. Vs. 6 neque Koehlerianum [τὸν Καί]σ[αρα], neque Koeppenianum (*Nordgest.* p. 78) [τὸν βα]σ[ιλέα] a Boeckhio receptum ferri potest, quoniam ἴδιον adiectivum satis certum est; post hoc duae vel tres litterae prorsus sunt detritae, duarum vestigia apparent admodum obscura: cum igitur hanc lacunam excedere viderentur voces σωτήρα a Boeckhio proposita et εὐεργέτην Stephaniana, dubitanter posui θεόν. Titulus ad Sauromaten I vel II referebatur, quorum alter sub Augusto putabatur regnasse, alter sub Tiberio; quos cum exstitisse negent hodie viri docti, referendus est aut ad Sauromaten I (qui dicebatur olim III), qui Traiani temporibus regnabat et Hadriani, aut ad Sauromaten II, aequalem Commodi et Septimii Severi (v. introd.). Ad hunc recte relatum esse titulum a Stephanio probare mihi videtur titulus Tanaiticus infra edendus n° 428, ubi memoratur Iulius Menestratus ἀρχικριτωνείτης et regis legatus: quem non diversum esse a nostro mihi quidem admodum videtur probabile; nam in nostro titulo v. 5 [Με]νέστρατος cum Stephanio supplendum esse, non [Φα]νέστρατος, ut dedit Boeckhius, vel ideo est veri simillimum, quod huius nominis genuina forma est Φανόστρατος. Iam cum in nostro titulo Menestratus τοῦ χειλιάρχου munere fungatur, in titulo vero 428, pertinenti ad a. 192 p. Chr., multo superioribus, noster illo aliquanto sit antiquior necesse est. Valde tamen dolendum, quod lapicida nesció quam ob causam annum indicare omisit.

Переводъ. Съ добрымъ счастьемъ. Происходящаю отъ предковъ царей великаго царя Тиберія Юлія Савромата, друга кесарей и друга римлянъ, благочестиваго, Юлія [Με]нестратъ тысяченачальникъ своего [бога?] и владыку поставилъ почести ради въ . . .

358. Lapis quadratus ab omnibus partibus praeter sinistram integer. Titulus, cuius primus versus maioribus litteris scriptus est, a sinistra videtur esse mutilatus, in dextra et in media parte detritus. Primus edidit Pallas Itin. Russ. merid. v. II tab. 17' n° 4 aeri incisum. Item aeri incisum praebet Waxel *Rec. de quelques ant.* n° 15. Ex marschallo de Bieberstein habet Guthrie Itin. append. p. 316. Litteris vulgaribus dedit Koehler Monum. Comos. tab. VII, diserte adnotans p. 72 (= *Ges. Schr.* VI p. 83) titulum tam male habitum esse, ut restitui nullo modo posset litteraeque superstites difficillimae essent lectu. Item Clarkius, qui edidit Itin. v. I p. 411, se titulum cum difficultate narrat transcripsisse, quod tectus esset caemento. Attigit Viscontus Icon. Gr. v. II p. 150 (p. 203 ed. Med.); hinc et ex Koehlero rettulit Rochettus Antt. Bosp. Cimm. tab. VIII n° 4 et commentatus est p. 115 sq., contra quae dixit Koehlerus adv. Roch. p. 83 sq. (= *Ges. Schr.* I p. 172). Ex Clarkio dedit Osann Auctar. lex. Gr. p. 164, ex Koehlero maxime Boeckh C. I. Gr. II n° 2123, reliquorum editorum lectionis varietate accuratissime enotata. Ex hoc sumpsit Aschik R. Bosp. v. I p. 75 n° 19. Item ex Boeckhio, non ex lapide ipso videtur transcripsisse Dubois Itin. Cauc. atl. ser. IV tab. 26 d n° 25. Exiguas tituli reliquias e lapide transcripsit Firkovicz et edidit litteris vulgaribus act. soc. Imp. archaeol. (*Записки Им. Археол. Общества*) v. IX a. 1857 p. 373.

Lapidem *in the ruins of Phanagoria* repertum esse testatur Guthrie. In oppido Taman (non Panticapaei, ut falso dixit Boeckhius) se eum vidisse inter alios lapides inscriptos diserte tradit Pallas p. 288. Ibidem muro ecclesiae inclusum viderunt Waxelius aliique usque ad Firkoviczium. Sed ego a. 1883 quamvis diligenter ecclesiae muros examinasset, lapidem non repperi fortasse ideo, quod caemento tectus est. Repeto Koehleri exemplum, quod ceteris omnibus praestat, litteris aliquot e Clarkiano et Waxeliano adsumptis, quas tamen uncis includendas curavi.

1 [..ΙΟ..] Π Ο Σ Ε Ι Δ Ω Ν Ο Σ . [Α] Κ Α
Ε Ο Υ Σ Β Α Σ Ι Δ Ε Α Β Α Σ Ι Δ Ε Ω Ν Μ Ε Γ Α Ν Τ [Ο]
Ν Τ Ο Σ Β Ο Ο Σ Π Ο Ρ Ο Υ Τ Ι Β Ε Ρ Ι Ο Ν Ι Ο Υ Λ Ι Ο
Α Τ Η Ν Υ Ι Ο Ν Β Α Σ Ι Δ Ε Ω Σ Ρ Η Σ Κ Ο Υ Π Ο Ρ Ι
5 [Κ Α] Ι Σ Α Ρ Α Κ Α Ι Φ Ι Λ Ο Ρ Ω Μ Α [Ι Ο Ν] Ρ Υ Σ
Ι Ν Τ Α Τ Α Κ Α Ι Α Ψ Ε Χ Α Ν Ω . . . Ν Ο
Σ Ω Τ Η Ρ Α Ε Υ Ξ Α Μ Ε Ν Ο Σ Κ Α Θ Ι Ε Ρ Ω
Δ Ι Ο Φ Α Ν Τ Ο Υ Π Α Ν Τ Ι Κ Α Π Α Ι Τ

Litterarum formae notabiliores apud Pallasium et Waxelium sunt hae: ΑΚΜΝΠΣΦΩ.

Var. lect. Cum Boeckhius exemplo Koehleriano, quod pro fundo lectionis habuit, aliorum editorum lectionis varietatem integram subiecerit, nos e tota farragine ea tantum eligemus, quae ad textum restituendum aliquid momenti habeant. V. 1 primae duae litterae non exstant nisi ap. Guthrie. Post Ποσειδωνος decem litterarum lacunam Guthrie, duodecim Clarkius

signant et habent deinceps KA; Pall. et Koehl. idem praebent post duarum litterarum lacunam, Wax. unius litterae spatio relicto habet AK. V. 2 extr. O addidi ex Wax. et Guthrie. Firk. eas tantum litteras praebet, quae in medio lapide scriptae sunt: v. 1. ΣΕΙΔΩΝΟΣ, v. 2. ΒΑΣΙΛΕΑΒΑΣΙΛΕΩΝ, v. 3. ΟΣΒΟΟΣΝΟ, v. 4. ΗΝΙΩΝ . . . ΕΩΣ. V. 5 in. KA litteras solus habet Clarkius; extr. Guthrie habet POM et praeterea nihil nisi puncta, Koehl. ΡΩΜΑ ΡΥΣ, Pall. ΡΩΜ Σ, Wax. ΡΩΜ, Cl. ΡΟΜΑΙΟΝ, Dub. ΡΩΜΑΙΟΝΥΣ, Firk. . . . ΣΑΡ . . ΚΑΙΦΙΛΟΡΟΜ. Versus 6 integras omnium editorum lectiones compono:

NTATAKA AYEXAN . . . I NIΔ	Pallas.
NTATAKA AYEXAN	Waxel.
. . NTA TAKA-AYEXANΩ NO . . .	Guthrie.
NTATRAKA-AYEXAN . . .	Firkovicz.

Clark. cum Koehlero consentit, nisi quod post ΚΑΙ lacunam unius litterae et ante ΝΟ decem litterarum habet. Quid haec sibi velint, nondum extricatum est.—V. 7 Firk. habet ΑΤΗΡΑΣ . . ΑΙ ΤΗΟ, v. 8 nihil nisi ΑΝ. V. 8 extr. Wax. praebet ΠΑΝΤΙΚΑΠΑΕΥ. Ceterorum quisquiliās me quoque taedet referre, ut taeduit Boeckhium.

- 1 [Τὸν ἀπὸ] Ποσειδῶνος [κ]α[ι] ἀ[φ']
Ἡρακλ]έους βασιλέα βασιλέων μέγαν τοῦ
σύμπα]ντος Βοοσπόρου Τιβέριον Ἰούλιο[ν
Σαυρομ.]άτην, υἱὸν βασιλέως Ῥησκουπόρι-
- 5 [δος, φιλο]καίσαρα καὶ φιλωρώμαιον, [ε]ὐσ[εβ]ῆ[ι]
[τὸ]ν [ἰ]διον
θεὸν? καὶ] σωτῆρα εὐζάμενος καθιέρω[σε
ὁ δεῖνα] Διοφάντου Παντικαπαίτ[ης].

V. 1. Boeckhius proposuit [Ἱερεὺς] Ποσειδῶνος [Μ]άκα[ρ]? . . . [κλ]έους et ad hoc subiectum rettulit verbum καθιέρω[σε] v. 7, cui addidit supplementum [δι' ἐπιμελητοῦ] Διοφάντου Παντικαπαίτ[ου]. Sed postquam a. 1861 titulus n° 41 repertus est, Beckerus et Stephanus ll. ll. ibi in lemmate versum 1 ita correxerunt, ut ille legendum proponeret [Τὸν ἀπὸ] Ποσειδῶνος [καὶ ἀφ'] Ἡρακλ]έους, hic [Τὸν ἀπὸ Εὐμόλπου τοῦ] Ποσειδῶνος κτλ. Est quidem huic similis locutio in tit. 41, sed quod ad nostrum attinet titulum, mihi Beckerianum supplementum magis placet, quam Stephanianum, quoniam v. 1 in. tot vocabulis locus deest, praesertim cum hic versus maioribus exaratus fuerit litteris. Cum vero Eumolpus Neptuni diceretur fuisse filius, ὁ ἀπὸ Ποσειδῶνος eodem sensu dici potuit, quo ὁ ἀπ' Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος.

Titulum Boeckhius ad Sauromaten II referebat, qui sub Tiberio regnare putabatur, Stephanus ad eum Sauromaten, quem inter annos 175—210 regnasse docent nummi. Sed illum unquam regnasse negant hodie viri docti, hunc Rhescuporidis filium fuisse minime est

veri simile, cum II p. Chr. saeculo nullum noverimus Rhescuporin. Quae cum ita sint, ad eundem Sauromaten referendus videtur titulus, cuius sunt tituli 38—40 et 352. Potest sane cogitari de Sauromate III, qui regnabat inter annos 229—232 p. Chr.; sed hunc Rhescuporidis filium fuisse nondum constat.

Переводъ. Происходяща отъ Посидона и отъ Иракла царя царей всего Восточна Тиберія Юлія Савромата, сына царя Рескупорида, друга кесарей и друга римлянъ, благочестиваго, своего бога (?) и спасителя по обѣту посвятить такой-то сынъ Діофанта Пантикапейтъ.

359. «Fragment eines Reliefs von weissem Marmor, 1 Arsch. 3 Versch. (0, 84 Mètre) hoch, 13½ V. (0,59 M.) breit und 4 V. (0,17 M.) dick. . . Die Vorderseite zeigt, in gutem Stil der vor-römischen Zeit ausgeführt, noch die untere Hälfte einer mehr als lebensgrossen, auf einem Stuhl sitzenden Frau. Sie ist nach der Linken des Beschauers hin gewendet, mit reichen Gewändern bekleidet und scheint in der linken auf dem Schoos ruhenden Hand ein kleines Gefäss zu halten. An ihren Füßen bemerkt man einfache Sohlen. Vielleicht rührt das Fragment von einem grossen Grabdenkmal der vor-römischen Zeit her. Später ist die Marmor-Platte zu einem anderen Zweck verwendet worden, indem man auf der Rückseite in äusserst sauber und sorgfältig ausgeführten Buchstaben ein Ehrendecret eingegraben hat. Man kann noch Folgendes lesen». Stephani, *Compte-rendu* p. 1870/71 pag. 271 n° 28.

Lapis a. 1870 repertus est ab I. G. f. Zabelino, cum solum exploraret eo loco, ubi olim Phanagoria sita esse putatur (cf. *Compte-rendu* p. 1870/71 pag. VI). Exscripsi in tumulo regio.

A. 427 Bosp. = 130 p. Chr.

1	.. A .. ΛΕΩΝ	... β[α][σι]λέων[..... δια
	. ΟΥΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗ	βί]ου και εύεργέτη[ν τῆς πατρίδος
	. ΗΒΟΥ . ΗΚΛΙΟΔ	ῆ βου[λ]ῆ κα[ι] ὁ δ[ῆ]μος
	. ΩΝ .. ΙΙΤΕΤ	. ων [κα]ι τετ
5	. ΠΙ .. Ν	ἐ]πι .. ν
	ΕΠΙ .. Ι .. ΙΙ	ἐπι .. ι
	ΙΟΙΣ . ΙΙ	. ιοις [..... τῆς
	ΚΗΣΠΡΟΣΟΔΟΥ .. ΩΝ . Ο .	...]κῆς προσόδου . . ων . ο[..... τὸν ἑαυτῶν
	ΡΓΕΤΗΝΚΑΙΣΩΤΗ	εύε]ργέτην και σωτῆ[ρα
10	ΕΙΑΣ .. Ι . ΝΟΙ ΡΗΝ	μελ]είας . . ι . νοι . ρην[.....
	ΠΙΤΗΣΝΗΣΟΥ vac.?	τοῦ ἐ]πι τῆς νήσου.
	· ΖΚΥ ΕΤΕΙ	[Ἐν τῶι] ζκυ' ἔτει,
	ΞΑΝΔΙΚΟ	[μηνός] Ξανδικο[ῦ . .]

vacat.

Var. lect. Stephanus dedit v. 3: **ΟΙΗΚΑΙΟ** . . . , v. 4: **ΩΝ'ΚΑΙΤΕΤ**, v. 5: **ΕΙΙ**, v. 8 med. **ΙΠΡΟΣΟΛΟΥ** reliquis litteris omissis, v. 9 extr. **ΣΟ**, v. 10: **ΕΙΑΣ** . . . **ΝΟΚΡΗΝ**, v. 11 extr. **ΝΗΣΟΥ** . . . **Κ** . . . , v. 12: **ΖΚΤ. ΓΙΙ** (quae ego dedi, satis sunt perspicua in lapide), v. 13 extr. **Κ** . . .

Titulus tam male conservatus est, ut certo restitui nullo iam modo possit; patet tamen eum, si recte supplevi, ex decreto senatus et populi urbis cuiusdam (fortasse Agrippaeae) positum esse in honorem regis Bosporani curante praefecto insulae. Regnabat tum Cotys II.

360. Basis marmoris leucophaei integra fere, sed in fronte maxime laesa ab utroque margine, a. fere 0,40 m., l. 0,33, cr. 0,41; in plano superiori foramina duo exstant, alterum rotundum, alterum quadratum. Tituli versus 1 omnino deletus est, vv. 4—6 admodum oblitterati; vv. 2 et 3 maioribus litteris scripti sunt, quam reliqui.

Lapis repertus est in littore sinus Tamanici prope Schapirovi villam (cf. ad n° 351). Exscripsi in eadem villa a. 1883.

1		[Βασιλέα Τιβέριον Ιούλιον
	ΒΙΛΟΚΑΙΣ	] φιλοκαίσα[ρα και
	ΑΙΟΝΕΥΣΕΒ	φιλορώμ]αιον, εὐσεβ[ῆ, ἀρχιε-
	ΕΒΑΣΤΩΝΔΙΑ	ρέα τῶν Σ]εβαστῶν διὰ [βίου και
5	ΙΝΤΗΣΠΑΤΡΙΔΟ	εὐεργέτη]ν τῆς πατρίδος
	ΥΟΔΗΜΟ.ΟΑΓΡΙΠ	ἀνέστησε]ν ὁ δῆμο[ς] ὁ Ἀγριπ[πέων
	ΥΧΩΣΚ.ΔΩΡΕ.ΚΑ	εὐτ]υχῶς κ . . . δωρε . κα . .
	ΑΙΣΠΟΛΕΣΙΝΟΠ.	τ]αῖς πόλεσιν τοπ
	ΣΠΕΡΙΤΟΓΥΜΝ	ς περὶ τὸ γυμν[άσιον
10	Ο.ΕΝΕΝΗΛ	ο . εν εν ν

Titulus secundo fere p. Chr. saeculo ab Agrippensibus in honorem unius e regibus Bosporanis positus est. In integrum eum restituere mihi non contigit, quod valde doleo.

Переводъ стр. 1—7: Царя Тиберія Юлія, друга кесарей и друга римлянъ, благочестиваго, пожизненнаго первосвященника Августовъ и благодѣтеля отечества поставилъ народъ Агриппейцевъ

361. Fragmentum tabulae marmoris candidi ab omnibus partibus praeter superiorem mutilum, a. 0,25 m., l. 0,27, cr. 0,18. Ed. Stephani, *Compte-rendu p.* 1870/71 pag. 272 № 29.

Lapis a. 1869 repertus in tumulo quodam haud procul a statione Sennaia dicta (cf. *Compte-rendu p.* 1869 pag. V) exstat in tumulo regio. Exscripsi.

- 1 ΟΣΙ-~~ΣΣ~~...ΟΣΚ, [Τὸν ἀπ' Εὐμόλπου τοῦ Π]οσ[ιδῶν]ος καὶ ἀφ'
 ΙΛΕΩΝΜΕΓΑΝΤ Ἡρακλέους βασιλέα βασ]ιλέων μέγαν Τ[ιβέρι-
 'ΥΙΟΝΒΑΣΙΛΕΣ ον Ἰούλιον] υἱὸν βασιλέω[ς . .
 ΟΣΕΛΟΝΤΑ φιλοπάτριδ]ος ἐλόντα
 5 ΤΗΝΕ τὴν ε

Var. lect. Vs. 1: . . . ΟΣ ΟΣΚ, v. 3 extr. Ω, v. 5: ΓΗΝΕ Stephani.

Est fragmentum tituli secundo vel tertio p. Chr. saeculo in honorem unius e regibus Bosporianis positi. Supplementa petii e similibus titulis nn° 41 et 358.

Sectio 3. Tituli in honorem hominum privatorum positi.

362. «Titulus in loco veteris *Phanagoriae* repertus; ex Marschallo de Bieberstein dedit Guthrie Append. p. 317. Cantabrigiam attulit Clarkius ut a sese in ruderibus *Phanagoriae* repertum ediditque Gr. marbl. n. 24 p. 46 atque olim eum ad templi introitum fuisse positum censet. Varietatem exiguam notavit Dobraeus Diar. class. t. XXX p. 147 (Ros. Inscr. p. 417). Est nunc Cantabrigiae in vestibulo bibliothecae Universitatis». Boeckh C. I. Gr. II n° 2126 (ex quo repetiit Aschik R. Bospor. v. II p. 83 n° 11).

Repeto exemplum Boeckhianum.

- 1 ΑΙΑΣΑΠΟΑΥΤΩΝΕΙΣΑΥΤΟΝΓΕΝΟΜΕΝΑΣΤΕΙΜΑ . . .
 ΑΙΣΤΕΚΑΙΑΝΕΙΣΦΟΡΙΑΙΣΑΠΑΣΑΙΣΤΑΙΣΚΑΤΑΤΗΝΒΥ
 ΔΕΙΧΘΕΝΤΑΤΟΥΚΑΙΣΑΡΕΙΟΥΔΙΑΒΙΟΥΕΙΣΓΕΝΟΣΤΟΙ
 ΤΑΣΑΝΕΣΤΗΣΕΝΤΕΙΜΗΣΧΑΡΙΝΣΥΝΤΩΚΑΙΕΠΙΤΕΙ .
 5 ΜΕΡΑΝΑΥΤΩΝΥΠΟΤΕΕΜΟΥΚΑΙΤΩΝΕΚΓΟΝΩΝΜ .

Var. lect. «Guthr. utrinque lacunas signat. Vs. 1 Guthr. ante ΕΙΣ habet ΚΑΙ, de quo nihil nec Clark. nec Dobr. In fine Guthr. ΑΣΙΕΙΜΑ, sed quasi in versu eum, qui primus Clarkii est, antecedente. Vs. 2 Guthr. ΚΑΙΑΛΕΙΣ etc. In fine Υ ex Dobraei nota addidi, sed incertum. Vs. 3 idem Ο pro Θ; in fine ΤΟΙ ex hoc ipso addidi, et vs. 4 ultima ΤΕΙ ex eodem. Vs. 5 extr. Clark. ΕΚΤΟΝΩ, Dobr. ΕΚΓΟΝΩ, Guthr. ΕΚΓΟΝΩΝΜ». Boeckh.

- 1 — — — — δι]ὰ [τ]ὰς ἀπὸ αὐτῶν εἰς αὐτὸν γενομένας τειμὰ[ς — —
 — — — — αἰς τε καὶ ἀνεισφορίαις ἀπάσαις ταῖς κατὰ τὴν Β — —
 — — — — ιερέα ἀπο]δειχθέντα τοῦ Καίσαρείου διὰ βίου εἰς γένος τοι — —
 — — — — τας ἀνέστησεν τειμῆς χάριν σὺν τῷ καὶ ἐπιτεῖ — —
 5 — τὴν ἡ]μέραν αὐτῶν ὑπὸ τε ἐμοῦ καὶ τῶν ἐχθόνων μ[ου — —

V. 1 in. Dobraei supplementum adoptavi. «Vs. 2 extr. vix Βυ[ζαντίων] fuerit, ut putabat Dobr. Fortasse erat βασιλείαν vel simile». B. Cum Υ illud incertum sit, potest etiam de

Β[οσπορίδα] cogitari. Vs. 4 et 5 in. Dobraei supplementa a Boeckhio adoptata mihi minus certa videntur, quam ut in textum recipi possint. Titulus videtur in honorem privati cuiusdam hominis positus fuisse, qui Augustei sacerdotis munere fungeretur.

363. Pila marmoris candidi superne consulto, ut videtur, abscisa, a. ut nunc est 1,71 m., l. 0,59, cr. 0,17. Superne ornata erat anaglypho, cuius superior pars periit, reliqua vel maxime est detrita; distingui potest vir lecto incumbens mensa adposita et pueruli duo utrimque adstantes. Sub anaglypho titulus est grandibus litteris (a. 0,045) exaratus satisque facilis etiam nunc lectu. Infra Christianus (non Iudaicus, ut Boeckhius dixit p. 1007) titulus sepulcralis exstat Byzantina demum aetate minoribus litteris additus et ad dextram eius figura quaedam, quam a prioris tituli lapidario incisam esse consentaneum. Primus edidit vulgaribus litteris et versibus indiscretis Stempkowski Ephem. Odess. a. 1830 n° 101 (inde repetitus est titulus in *Neue Jahrbücher für Philol. und Pädagogik herausg. von Seebode und J. Chr. Jahn*, v. 3 a. 1831 p. 243). Stempkovskii exemplum expressit Boeckh C. I. Gr. II n° 2126 b et ad fidem melioris apographi Duboisiani repetiit add. p. 1007, titulo Christiano utrobique omisso. Duboisius ipse titulum praebet Itin. Cauc. atl. ser. IV tab. 26 e n° 40. Ex C. I. Gr. sumpserunt Akerman *Numism. Chronicle* v. XVI p. 97 (laud. Stephani) et Aschik R. Bosp. I p. 116 n° 44. E lapide denuo exscripsit Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XXVIII.

Lapis m. Februario a. 1830 prope oppidum Taman repertus hodie Petropoli adservatur in museo Imperiali. Exscripsi.

(Textum vide p. 191).

Var. lect. V. 1: ΜΑΥΕΗ etc. Dub.; v. 2 primum ◊ integrum praebent Stempk. et Dub.; v. 4 extr. Π·Ι·Κ·Ρ· Stempk. Boeckh; v. 7 extr. Α om. Steph.; v. 9: ΕΤΗΛΗΝΤΕ| ΜΗC Dub.; v. 12—13: ΠΑΡΛΗ|ΤΑΙ et v. 20 extr. ΗΩΜΥC idem.

Titulus inscriptus est columnae sepulcrali, quam magistratus urbis Agrippensium Caesarensium a. 307 p. Chr. posuerunt in honorem M. Andronici Pappi f., qui praefecti regiae munere functus erat (de hoc munere v. introd.), et Alexarathi filii eius. De Agrippea Caesarea urbe egi in introductione. V. 4 extr. litterae ΠΙΚΡ quid significant, non magis perspicio, quam priores editores; sed tam bene etiam nunc leguntur, ut vocem π[ρ]ι[γ]α[ι]τι, quam proponebat Boeckhius, in illis latere minime sit probabile. V. 6 Ἀλεξάρθου nomen idem mutavit in Ἀλεξάρχω sine idonea causa: nomina enim in -ξάρθος exeuntia haud pauca obveniunt in inscriptionibus Tanaiticis. Post hoc nomen λοχα(γῶ) restituendum esse Stephanio adsentior, quamvis obstet Boeckhius; τὸν λοχαγόν inter summos magistratus regni Bosporani fuisse probat titulus 29, non multo ille quidem hoc titulo antiquior.

Переводъ. М(арку) Аврелію Андронику Паппову, бывшему намѣстнику царской области... и его сыну Алексарѣу, начальнику отряда, власти Агриппейцевъ Кесарійцевъ поставили сей столпъ ради почести въ 603 году, мѣсяца Артемисія 25-го дня. Радуйтесь, прохожіе!

A. 603 Bosp. = 307 p. Chr.

Anaglyphi reliquiae.	
1	ΜΑΥΡΗΛΙΩΑΝΔΡ ΝΕΙΚΩΠΑΠΠΟΥ ΤΩΠΡΙΝΕΠΙΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣΠΙΚΡ
5	ΚΑΙΤΟΥΤΟΥΥΙΩ ΑΛΕΞΑΡΘΩΛΟΧΑ ΑΓΡΙΠΠΕΩΝΚΑΙΣΑ ΡΕΩΝΑΡΧΟΝΤΕΣ ΤΗΝΣΤΗΛΗΝΤΕΙ ΜΗΣΧΑΡΙΝΓ·Χ·ΑΡ ΤΕΜΕΙΣΙΩ Κ Ε
	vac. 0,32 m.
	ΧΑΙΡΕΤΕΟΙΠΑΡΟΔΕΙ ΤΑΙ
	✕
1	ΕΝΘΑΑΕΚΑ ΤΑΚΥΤΕΟ ΑΔΛΟCΤΘ ΘΥΚΟΝ
5	CΤΑΝΤΙ ΝΟCΙΕ ΡΕΥCΚΑΙΝΙ. ΜΑ

Μ(άρκω) Αύρηλίω Ἄνδρ-
[ο]νείκω Πάππου
τῷ πρὶν ἐπὶ τῆς
βασιλείας πικρ . .
καὶ τούτου υἱῷ
Ἀλεξάρθω λοχα(γῶ)
Ἀγριππέων Καισα-
ρέων ἄρχοντες
τὴν στήλην τει-
μῆς χάριν. γχ'. Ἀρ-
τεμεισίω κέ'.

Χαίρετε οἱ παροδεῖ-
ται.

Ἐνθάδε κα|τάκυτε
ὁ | δᾶλος τῷ | θ(εο)ῷ
Κον|σταντῖ|νος ἱε|ρεὺς
καὶ Νι

CLASSIS QUARTA.

Servorum manumissiones.

364. Tabula marmoris candidi integra, a. 0,56 m., l. 0,24, cr. 0,175. Titulus tabulae incisus (litt. a. 0,012) oblitteratus est ita, ut in inferiore parte fines tantum versuum dispiciantur, sed ne ii quidem bene. Edidd. L. Jurgiewicz, *Revue archéol.* n. s. v. XLI (m. aprili a. 1881) p. 233 litt. minusculis, et act. soc. Odess. v. XII p. 214; Stephani, *Comptendu* p. 1881 pag. 138 n° 2. Cf. Buratschkov oper. soc. arch. Mosquensis v. X (a. 1885) p. 62 sq.

Lapis a. 1880 repertus in litore sinus Tamanici, ad Schapirovii villam (cf. *Compte-rendu* p. 1880 pag. XXIV) exstat in museo Kertschiensi. Exscripsi et charta expressi.

A. 313 (?) Bosp. = 16 p. Chr.

1	.ΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΔ.	[B]ασιλεύοντος [βα-
	ΙΛΕΩΣΛΣΠΟΥΡΓC.	σ]ιλέως [A]σπούργο[υ
	ΙΛΟΡΩΙΜΑΙΟΥΕΤΟΥΣ	φ]ιλορωμαίου, έτους
	ΤΜΗΝΟΣΔΑΙΣΙΟΥΖ	[γ?]ιτ', μηνός Δαισίου ζ'
5	.ΟΔΑΚΟΣΠΟΘΩΝΟΣΑ	[Φ]όδακος Πόθωνος ά-
	ΑΤΙΘΗΣΙΤΟΝΕΑΥΤΟΥ	[ν]ατίθησι τόν έαυτοῦ
	ΕΠΙ.ΝΔΙΟΝΥΣΙΟΝ	[θρ]επ[τό]ν Διονύσιον
	ΙΟΝ.ΙΩΝΑΕ	[υ]ίόν ωναε
	Τ. ΙΠΟΛ	[A]πόλ-
10	ΛΗ	[λών?] ολη-
	Σ	σ
	ΚΤΗ	κτη-
15	ΑΝ	αν
	Σ.	σ
	ΛΘΕ	θε-
	ΗΣΘΩ	ς θω-
	ΙΕΙ. ΠΡΟΣ	[π]εί[ας ένεκα και] προς-
20	.ΑΡ. ΣΕΩΣ vac.	[κ]αρ[τέρη]σεως.

vac. 0,13 m.

Var. lect. V. 1 extr. vestigia B litterae omittunt edd., item v. 2 in Σ. Ibid. ΑΣΠΟΥΡΓ . . legit St., . . ΠΟΥΡΓ . . Jurg.—V. 3 med. I vitiosum om. edd.—V. 4 in. ex anni numero T solum dedit Jurg., CIT (transcr. [ε]ιτ') St., FIT se bene legisse adfirmat Bur., quod mihi quoque videtur probabile.—V. 5 in. . ΟΔΑΝΟΣ edd., extr. A om. Jurg., I dedit St.—V. 6 extr. Y om. Jurg.—V. 7 in. ductus obscuros edd. omiserunt, item v. 8 nihil dederunt nisi ΩΝΑΕ, v. 8 extr. ΠΟΛ. Inter hunc versum et eum, qui nobis est 17, Steph. dicit 13 fere versus periisse, Jurg. decem.—V. 17 extr. ON, v. 18 extr. ΘΩ, v. 19 extr. ΤΥΟΣ (ductibus obscuris omissis) habent edd., v. 20. St. nihil nisi ΩΣ, Jurg. ΖΣ.

V. 7 in. Jurgiewiczus et Stephanus suppleverunt [εὐεργέτη]ν putantes titulum esse dedicatorium. Mihi propterea quod vox illa nimis est longa pro spatio oblitterato et propter litterarum vestigia non videtur dubium, quin illic fuerit scriptum [θρ]επ[τό]ν. Est igitur titulus manumissionis, factae per consecrationem; egi de hoc manumissionum genere in diario min. inst. publ. m. Febr. a. 1883 (cf. Drachmann in *Nord. Tidskrift for Filol.* v. VIII). De rege

Aspurgo v. introd., de vocibus θωπεία et προσχαρτέρησις, quas supplevi v. 20, cf. quae dixi supra ad n° 52.

Переводъ. Въ царствованіе царя Аспурга, друга римлянъ, года 313 (?), мѣсяца Дансіа 7 дня, Фодакъ Поооновъ посвящаетъ своего вскормленника Діонисіа, сына Аполлону?...

CLASSIS QUINTA.

Tituli sepulcrales.

365. Tabula lapidis calcarii a partibus superiore et inferiore mutilata, a. ut nunc est 0,60 m., l. 0,53, cr. 0,10. In parte antica exstant anaglypha duo rudi arte elaborata: superius, quod integrum fere mansit, repraesentat equitem dextrorsum conversum, ex inferiore supersunt capita tantum equi et equitis sinistrorsum conversi. In parte postica nullis ornamentis instructa titulus est satis facilis etiam nunc lectu.

Lapis a. 1878 in effossionibus a Kondakovio professore institutis repertus est in tumulo quodam prope Semeniakae villam inter viam publicam et lacum Achtanisovscium. Exscripsi a. 1883 in villa Semeniakae in domo musei Kertschiensis.

1	ΘΙΑΣ ██████████ vac.	Θιασ[είται]
	ΟΙ ΠΕΡΙ ΑΓΑΘΟΥ	οι περί Ἀγαθοῦ
	ΙΕΡΕΑ ΒΑΣΙΛΙΣΚΕ	ιερέα· Βασιλίσκε,
	ΠΟΘΕ ΟΡΤΥΚΑ	Πόθε, Ὀρτύκα,
5	ΔΙΟΝΥΣΙΕ ΑΝ	Διονύσιε, ἀν-
	ΔΡΕΣ ΑΓΑΘΟΙ	δρες ἀγαθοί,
	ΧΑΙΡΕΤΕ	χαίρετε.

Titulus sepulcro communi quattuor sodalium collegii, cui praeerat Agathus sacerdos, impositus est a superstitionibus, ut videtur, sodalibus. Litteratura eius Romanae est aetatis.

Переводъ. Члены оіаса, имѣющаго во главѣ жреца Агаѳуса, Василискъ, Поѳъ, Ортика, Діонисіѳ, мужи доблестные, прощайте.

366. Fragmentum tabulae lapidis calcarii a. 1,01 m., l. 0,64, cr. 0,18, anaglypho instructum, quod repraesentat equitem Scythico vestitu sinistrorsum conversum, prosequente famulo item equo insidenti, sed minore modulo expresso. Infra est inscriptio grandibus litteris exarata, sed a parte sinistra maxime oblitterata. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1870/71, pag. 274 № 34.

Lapis m. Octobri a. 1869 in oppido Taman repertus exstat in tumulo regio: Exscripsi.

1	ΛΙΑΓΥΝΗΙΑΘΗΝΑΙ	[Κου?]λι[α] γυνή(ι) Ἀθηναί-
	ΚΑΙΘΥΓΑΤΗΡ	[ου] καὶ θυγάτηρ
	ΦΗΚΑΙΠΑΡΑΣΕΙΩΝ	[Ἀπ?]φη(ι) καὶ Παρασείων
	ΦΙΝΟΣΧΑΙΡΕ	[υιέ?] Φί[λω]νος χαίρε-
5	ΤΑΙΝ	ταιν.

Var. lect. Vv. 1 et 4 in litterarum reliquias omisit Stephanus.

Mulierum nomina dubitanter supplevi ex aliis titulis (cf. exempli causa n° 368), item viri nomen v. 4. Vv. 4—5 Steph. legit χαῖρε . . . ταιν, sed mihi extremae litterae videntur ad idem verbum pertinere, ΑΙ pro Ε positis secundum pronuntiationem et Ν littera per errorem addita. Titulus Romanae est aetatis satis recentis.

367. Tabula lapidis calcarii superne et inferne fracta, a. ut nunc est 0,62, l. 0,60, cr. 0,12. Ornata est anaglypho, quod repraesentat virum toro incumbentem et mulierem pedibus eius adsidentem; toro mensa tripes est adposita, cui adstat puerulus. Infra est inscriptio lectu satis difficilis. Lapis videtur antiquitus bis fuisse in usu: ad antiquiorem enim titulum pertinere videtur χαίρετε illud, quod infra legitur quodque aliter vix potest explicari. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1873 pag. 62 № 10.

Lapis a. 1872 in paeninsula Tamanica repertus exstat in tumulo regio. Exscripsi.

ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΚΑΙ ΎΝΗΦΕΙΛΟΥΜΕΝΗ	Ἀπολλώνει καὶ [γ]υνή Φειλουμένη,
ΧΑΙΡΕΤΗ	χαίρετ(ε).
ΘΤΘΔΙΧ	εεθδix

Var. lect. V. 1 Steph. habet ΚΑΓΛΙΙΙΕΙΔΟΥΜΙΝΗ (transcr. «Ἀπολλώνει (statt ιε) Κα είδου, Μίνη (statt Μίνθη?), χαίρετη»).

Litteratura ipsa et scribendi genus Romanam indicant aetatem admodum recentem.

368. Tabula lapidis calcarii inferne paululum fracta, a. 1,66 m., l. 0,55, cr. 0,155. Supra ornata est anthemio elegantissimo, subter quo tres rosae sunt in fronte et singulae in lateribus; subditum est anaglyphum repraesentans mulierem sellae insidentem pedibus subsellio impositis, copiose amictam, laeva stolam sustinentem apud umerum; ante mulierem ad dextram spectanti eques est barbatus, chlamyde amictus, armatus arcu et pharetra laevo lateri accincta; a tergo eius supra est alter eques multo minore modulo sculptus. Inter mulierem et priorem equitem item minore modulo sculptae sunt mulierculae duae altera

alteri superposita, e quibus superior est facie adversa, inferior ad mulierem conversa vas tenet. Infra est inscriptio aetatis Romanae, cuius ultimus versus lapidis fractura laesus est. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1870/71 pag. 275, № 36.

Lapis a. 1870 a Tiesenhauseno in effossionibus prope Tschumatschenkii villam repertus exstat in tumulo regio. Exscripsi.

ΘΕΑΓΕΝΗΥΙΕ
ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΚΑΙ
ΓΥΝΗΚΟΥΛΙΑ
ΧΑΙΡ[ε]Τ

Θεαγένη υιὲ
Ἑρμογένου καὶ
γυνῆ Κουλίας,
χαίρ[ε]τ[ε].

Var. lect. V. 4 extr. ΠΕΤ Stephani.

369. Fragmentum tabulae lapidis calcarii a. nunc 0,44 m., l. 0,50, cr. 0,16. Anaglyphum, quo superior tabulae pars ornata erat, totum fere periit: supersunt pedes sellae et mensae tripedis. Infra est titulus item mutilatus. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1870/71 pag. 274, № 33.

Lapis a. 1869 in paeninsula Tamanica repertus servatur in tumulo regio. Exscripsi.

ΠΑΤΕΡΑΣΟΡ.
ΛΟΥΚΑΙΓ

Πατέρας Ὀρ
. ου καὶ γ[υνή]
ἡ δεῖνα], χ[αίρετε].

Var. lect. V. 3 litterae X reliquias om. Stephani.

V. 1—2 non potest suppleri Ὀρ[οφόν]ου, quoniam litterae pars, quae superest v. 2, non pertinet ad N litteram, sed ad A, sive Δ, sive Λ, sive Μ. Titulus Romanae est aetatis.

370. «Titulus sepulcralis inscriptus lapidi vili, qui anno proxime praegresso [i. e. 1847] repertus est in paeninsula Cimmerica prope locum Fontan dictum». Aschik R. Bosp. v. II p. 83 n° 12 (russice).

Ubi nunc sit lapis, ignoratur.

ΗΔΕΗΚΕΙΜΑΙΘΥΓΑΤ

ΗΡΤΕΑΜΑΜΟΙΦΙΛΟΝ-ΙΗ

ΜΝΗΜΗΝΛΕΣΤΗΣΕΙΣΑ

ΤΥΡΟΣΓΑΣΣΟΞΕΝΟΝΛΕ

Ἡδε(ι)η κεῖμαι, θυγάτηρ τε ἄμα μοι Φιλον[ίχ]η.

Μνήμην [δ'] ἔστησε[ν] Σάτυρος Π[ι]σ[τ]οζένο(υ) [ὠδ]ε.

Admodum dolendum est, quod melius tituli apographum quaerenti mihi nusquam apparuit, cum Aschikium in lapidibus exscribendis non satis accurate esse versatum inter

omnes constet. De veritate supplementorum meorum dubitari posse concedo; sed quae Aschikius ipse proposuit, etiam minus placent: v. 1 in. 'Ηδ[ίστ]η, v. 2 extr. Σάτυρος γ' Ἀσ[τ]οξένο[υ ἡμ]ε[τε]ρ[ων]. Si in lapide re vera fuit scriptum ΗΔΕΗ pro ΗΔΕΙΗ et in genetivi terminatione Ο pro ΟΥ, titulus ad IV a. Chr. saeculum erit referendus; cui aetati nomina quoque conveniunt mere Graeca. De E littera pro EI scripta in titulis Atticis copiose egit K. Meisterhans Gramm. inscr. Att. ed. 2 p. 31^{sq.}

Переводъ. Лежу здѣсь я, Идія, и вмѣстѣ со мною дочь Филоника; а памятникъ поставилъ здѣсь Сатиръ Пистоксеновъ.

371. Tabula lapidis calcarii superne fracta, a. nunc quidem 0,36 m., l. 0,63, cr. 0,13. Anaglyphum, quo ornata erat, totum fere fractura periit: supersunt pedes humani et basis sive arae pars inferior. Titulus aetatis Romanae anaglypho subscriptus integer mansit. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1870/71 pag. 276, № 39.

Lapis a. 1870 in paeninsula Tamanica prope Tschumatschenkii villam a Tiesenhauseno repertus exstat in tumulo regiō. Exscripsi.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΟΑΠ	
ΩΛΥΔΩΡΥΧΑΙΡΕ	Λ

Ἀλέξανδρος υἱὸς Ἀπ-
ολυδώρ(ο)υ, χαῖρε.

Var. lect. V. 2 Stephanus primam litteram omisit et extremam (quae ad titulum sane non pertinet).

372. Tabula lapidis calcarii superne paululum fracta, a. 1,80 m., l. 0,54, cr. 0,16, ornata duobus anaglyphis. Utrumque repraesentat equitem stantem equo ad sinistram spectanti converso, chlamyde amictum, armatum pharetra lateri accincta, prosequente famulo item equo insidenti, sed multo minore modulo sculpto. Infra est inscriptio aetatis Romanae diligenter exarata, sed v. 1 hodie laesa. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1870/71 pag. 276 № 37.

Lapis a. 1870 effossus est in paeninsula Tamanica. Exscripsi in tumulo regio.

ΑΠΟΛΩΝ	
ΔΕΛΦΟCCEIMI	
ΟΥΧΑΙΡΑΙ	

Ἀπολώ[νιος,
ἀ]δελφός Σεμί-
ου, χαῖραι.

373. Tabula lapidis calcarii supra acroterio elegantissimo ornata, infra mutilata, a. 0,67 m., l. 0,40, cr. 0,135. Sub acroterio est titulus diligenter incisus, cuius pars inferior lapidis fractura hausta est. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1869 pag. 192.

Lapis a. 1868 prope oppidum Taman casu effossus (v. *Compte-rendu* p. 1868 pag. X) exstat in tumulo regio. Contuli.

| ΑΡΧΙΠΡΟΣ |
| ΚΙΠΡΟ |

Ἀρχιπρος
[Χρυ]σίππο(υ).

Var. lect. V. 2 Stephanius primo ductu non enotato supplevit [Κτη]σίππου. Idem vidit titulum quarti esse a. Chr. saeculi.

374. Tabula lapidis calcarii a parte superiore fracta, a. 0,81 m., l. 0,41, cr. 0,16. Anaglypho, quod hodie admodum laesum est, repraesentatur vir toro incumbens, cui mensa est adposita vasibus impleta; puer adstans in mensa vas ponit. Anaglypho titulus subscriptus est grandibus litteris aetatis Romanac. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1873 pag. 62 № 8.

Exscripsi in tumulo regio et charta expressi.

| ΑΤΤΑΥΙΕΚΑΛΙΣ |
| ΣΘΕΝΟΥΧΑΙΡΕΙΝ |

Ἄττα υἱὲ Καλλισ-
σθένου, χαίρειν.

Var. lect. V. 1 in. ΑΤΟΤΑΤΙΕ St. — Υ littera nulli dubitationi est obnoxia; inter ΤΤ litteras in lapide re vera circulus apparet, quem putarit quispiam Ο litteram esse; sed cum ΤΤ litterae ceteris non latius sint dispositae, putandum est circulum illum casu ortum esse neque pertinere ad titulum.

375. Fragmentum tabulae lapidis calcarii a. 0,31 m., l. 0,61, cr. 0,16. Anaglyphum, quo ornata erat, lapidis fractura totum fere periit: supersunt quattuor equi ungulae et subsellium, cui pedes mulieris sedentis erant impositae. Insunt duo tituli, e quibus posteriorem (b) bene conservatum, sed utrimque mutilatum ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1870/71 pag. 277 № 40; titulus antiquior (a) ita est detritus, ut diligentissime inspicienti vix aliquot litterae appareant. Uterque Romana aetate lapidi incisus est.

Lapis a. 1870 in paeninsula Tamanica repertus exstat in tumulo regio. Exscripsi.

Α . . . χα υἱὲ Πόθω-
νος, χαῖρε.

Σανόχα(?), χαῖρ[ε].

376. Tabula marmoris candidi superne et inferne fracta, a. ut nunc est 0,53, l. 0,45, cr. 0,13. Ornata erat anaglyphis duobus, e quibus superius totum fere periit lapidis fractura: supersunt pedes viri et pueri stantium, inferior pars sellae itemque inferior pars mulieris pone sellam stantis. Inferius anaglyphum, hodie pessime detritum, repraesentat equitem sica et pharetra armatum, dextrorsum conversum; ante equum puer stat manibus vas tenens. Titulus admodum laesus exaratus est in zona angusta, quae anaglypha dividit. Ex marschallo de Bieberstein dedit Guthrie Append. p. 322 n° 3. Inde Boeckh C. I. Gr. II n° 2128, ex hoc rursus Aschik R. Bospor. v. II p. 80 n° 4.

Lapidem *in the ruins of the ancient Phanagoria* repertum esse testatur Guthrie. Exscripsi Theodosiae in museo.

| ΔΑΣΕΥ ΕΠΙΤΟΥΧΑΙΡΕ | [Δ]άσε Ε[ὐ]περ[ε]πίου, χαίρε.

Var. lect. ΔΑΣΕ ΕΥΠΕΡΕΠΙΟΥ ΧΑΙΡΕ Guthrie. Boeckhius, cum titulum litteris epigraphicis repeteret, primum Y per errorem omisit, sed in transcriptione addidit; idem viri nomen legit Δάσ[η], persuasum habens titulum esse corruptum; sed in lapide Ε littera certissima est. Nominis paterni terminatio ΕΠΤΟΥ fuisse mihi visa est; sed cum titulus hoc quoque loco valde detritus sit, re vera hanc fuisse terminationem certo adfirmare non audeo.

377. Pila lapidis calcarii superne anthemio ornata formae semicircularis, inferne fracta, a. 1,245 m., l. 0,49, cr. 0,18. Titulus maximis litteris (a. 0,05 m.) satis diligenter incisus integer mansit.

Lapis m. Iulio a. 1886 una cum tit. 382 in tumulo quodam repertus est occidentem versus ab oppido Taman, ad viam quae Tuslam ducit. Utor ectypo et delineatione, quae Grossius misit Consilio archaeologico.

| ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ | Δημήτριος
| ΞΩΞΙΟΣ | Ξώσιος.

Demetrius hic manifesto est pater aut filius eius viri, cuius est titulus 382. Uterque quarti est a. Chr. saeculi.

378. «Marble stelè, top and right side wanting. Height, 1 ft. 2³/₈ in.; breadth, 1 ft. 3 in. Above the inscription remain the lower part of the legs of a horse, standing to the right, and the legs of a male figure, standing at the head of the horse» (Newton). «Dederunt Guthrie Append. p. 323 (ex marschallo de Bieberstein): Waxel Rec. n. 12. in aere, item in aere Pallas Itin. Russ. mérid. T. II tab. 18. Cf. p. 278». Boeckh C. I. Gr.

№ 2129 (inde rep. Aschik R. Bospor. v. II p. 80 № 5). Denuo e lapide transcriptum dedit Newton Inscr. mus. Brit. v. II № CCVI.

Lapis Phanagoriae repertus teste Guthrie postea in oppidum Jenikale translatus erat et muro ad domum praefecti militaris insertus; a. 1856 ab Anglis ablati servatur hodie in museo Britannico. Repeto exemplum Newtonianum.

Η Ζ Ο Υ Σ Α Π Ο Λ Λ Ο . .
Δ Ο Υ Τ Ο Ι Σ Π Α Ρ Α Γ . .
Σ Ι Ν Χ Α Ι Ρ Ε Ι Ν

Ἡζοῦς Ἀπολλ[ωνί]-
δου τοῖς παράγ[ου]-
σιν χαίρειν.

Varias lectiones trium priorum editionum enotavit Boeckhius; huius vero exemplum e tribus illis contaminatum ab exemplo Newtoniano hisce differt: v. 1 extr. ΛΩΝ (e Pall.), v. 2 extr. ΠΑΙΑΤΟΥ (contam. ex omnibus prior. edd.), v. 3 extr. ΧΑΙΡΝ (e Pall.). Inde patet titulum olim plenius potuisse legi, quam hodie.

«The form τοῖς παράγουσιν χαίρειν instead of χαῖρε παροῦσα is unusual» Newton dixit non recte: eadem enim forma etiam aliis locis invenitur, ex. c. apud LeBas-Waddington, *Inscr. d'Asie Mineure* № 1080.

379. Fragmentum tabulae lapidis calcarii a. 0,22 m., l. 0,35, cr. 0,18. Ex anaglypho, quo ornata erat, supersunt duae tantum equi ungulae. Infra est inscriptio aetatis Romanae, quae bene etiam nunc legitur. Edid. Stephani, *Compte-rendu p. 1873 pag. 62* № 10.

Lapis a. 1872 in paeninsula Tamanica effossus est. Exscripsi in tumulo regio.

ΑΛΛΙΣΘΕΝΗ· ΥΙΕ
ΚΟΛΛΕΙ ΧΑΙΡΙΝ

[Κ]αλλισθένη υἱὲ
Κόλλει, χαίριν.

Var. lect. V. 1 in. Κ Stephani.

Pro Κόλλει genetivi forma, quam hic habemus, alibi invenitur Κόλλιος (n° 68).

380. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,91 m., l. 0,49, cr. 0,11, superne ornata aetomate acroteriis et rosa instructo. Infra, sub fornice pilis suffulto, sculptus est iuvenis pallio amictus, stans facie adversa. Titulus anaglypho subscriptus a sinistra paululum detritus est. Edid. Stephani, *Compte-rendu p. 1870/71 pag. 276* № 38.

Lapis a. 1870 in paeninsula Tamanica repertus exstat in tumulo regio. Exscripsi.

ΠΑΤΕΙΣ ΥΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Πάτεις υἱὸς Χρήστου,
χαῖρε.

Var. lect. V. 1 in. . . ΑΣΕΙC Stephani. Titulus Romanae est aetatis.

381. Pila lapidis calcarii superne paululum mutilata, a. 1,33 m., l. 0,33, cr. 0,22, nullo ornamento instructa; infra est spina basi infigenda, in superiore parte titulus integer, litteris grandioribus (a. circa 0,04 m.) exaratus facilisque lectu.

Lapis m. Augusto a. 1885 repertus est in tumulo quodam 6 verstis ab oppido Taman distante occidentem versus, prope viam, quae Tuslam ducit. Utor delineatione et ectypo, quae Grossius misit Consilio archaeologico.

Ξ	Α	Τ	Ρ	Α	Β	Α	
Τ	Η	Ξ	Ε	Ρ	Ι	Θ	Α
Μ	Ε	Λ					

Σατραβάτης Σπιδάμεω.

Titulus est quarti a. Chr. saeculi. Nomina sunt Persica.

382. Pila altissima lapidis calcarii integra, aetomate ornata acroteriis instructo, a. 2,265 m., l. 0,58, cr. 0,13. Titulus superiori pilae parti satis negligenter est inscriptus litteris circa 0,05 m. altis.

De loco ubi lapis repertus sit v. ad № 377. Utor Grossii delineatione et ectypo.

Ξ	Ω	Ξ	Ι	Ξ			
Δ	Η	Μ	Η	Τ	Ρ	Ι	Ο

Σῶσις
Δημητρίο(υ).

Cf. quae de hoc titulo dixi ad n° 377.

383. «Marmor in loco *Phanagoriae* repertum, in cuius utroque latere anaglypho exprimitur eques cum puero, ut in multis huius regionis monumentis; lapis fuit versatilis, ut eius utrumque planum adspici posset. Clarkius detulit Cantabrigiam, ubi est ad scalam bibliothecae Universitatis, et titulum edidit *Gr. Marbl.* n. 6 p. 5, quod apographum prorsus certum est; sine varietate praebet Müllerus in schedis. Tractarunt Iacobs Anthol. Pal. t. III add. p. CIV. Osann Syll. inscr. p. 144 sq. Editor Mus. crit. Cantabr. t. I p. 326. Graefius Act. Acad. Petrop. vol. VIII p. 648 sq. Boissonad. App. epist. Holsten. p. 431, ac nuperrime Welcker Syllog. ed. alt. n. 48 p. 67 sq. Cf. etiam Dobraeum Diar. class. t. XXX p. 147 (Ros. Inscr. p. 417)». Boeckh C. I. Gr. II n° 2127; inde sumpserunt: Aschik R. Bospor. v. II p. 61 n° 7; Kaibel, Epigr. Gr. ex lapp. conl. n° 539.

Repetitur exemplum Boeckhianum.

1 ΤΕΙΜΟΘΕΟΣ ΔΑΣΕΙΟΣ ΧΑΙΡΕ
 ΤΕΙΜΟΘΕΟΣ ΟΠΑΤΡΑΣ ΟΣΙΟΣ ΦΩΣ ΠΑΙΣ ΔΕ ΔΑΣΕΙΟΣ
 ΤΡΙΣΔΕΚΑΤΑΣ ΕΤΕΩΝ ΤΕΡΜΑΤΙΣΑΣ ΕΘΑΝΕΣ
 ΑΤΑΛΛΑΝΟΙΚΤΕΙΡΩΣ ΕΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΩ ΕΠΙ ΤΥΜΒΩ
 5 ΗΥΝΔΕΣΥΝ ΗΡΩΩΝ ΧΩΡΟΝ ΕΧΟΙΣ ΦΘΙΜΕΝΟΣ

«Vs. 5 falso a quodam dicitur in lapide esse ΣΥΜΗΡ». Boeckh.

1 Τιμόθεος Δάσειος χαίρε.
 Τιμόθεος ὁ πάτρας ὀσιος φῶς, παῖς δὲ Δάσειος,
 τρεῖς δεκά(δ)ας ἐτέων τερματίσας ἔθανες.
 Ἄ τάλαν, οἰκτεῖρω σε πολυκλαύστῳ ἐπὶ τύμβῳ·
 5 [ν]ῦν δὲ σὺν ἡρώων χώρον ἔχοις φθίμενος.

De forma Δάσειος v. quae adnotavit Boeckhius; nominativus est Δάσεις. V. 2 Boeckhius Πάτρας legit cum editore Mus. crit. Cantabr., qui huc rettulit Strabonis locum p. 494, ubi κώμη Πατραεύς nominatur in proxima Phanagoriae vicinia sita; ego Kaibelii sententiam praefero, qui patriam intellegit. V. 3 idem «qui δεκάδας, inquit, correxerunt nescio an alterum errorem lapidario non recte condonaverint: poeta enim scripserat τρεῖς ἐτέων δεκάδας». Cf. Kaib. 621 = C. I. Gr. 6207, quod epigramma inter alia formulae exempla haud pauca indicavit iam Welckerus. «Vs. 4 πολυκλαύστῳ ἐπὶ τύμβῳ, ut in epigr. Meleagri epitymb. n. 476. Anal. Brunck. t. I p. 30». Boeckh. Vs. 5 νῦν δὲ σύ γ' ἡρώων etc. coniecerunt plures, quod sensu cassum videtur Boeckhio. Is cum Welckero et Jacobsio scripsit ἡῦν δὲ συνηρώων, explicans συνήρωας esse defunctos ante Timotheum, eodem in sepulcro conditos; σὺν ἡρώων dicere pro σὺν ἡρώσι se non audere ultro professus est. Cum tamen nulla re indicaretur Timotheum una cum aliis sepultum esse offenderetque ἡῦν monosyllabum vel apud Phanagorensem poetam, σὺν vero praepositionem in harum terrarum sermone genetivum interdum traxisse compluribus iam exemplis esset comprobatum (v. indices), ego Graefii et Kaibelii lectionem in textum recipere non dubitavi: Η enim littera v. 5 in. facillime pro N accipi potuit a describentibus.

Переводъ. Тимофей Дасеевъ, прощай. — Ты, Тимофей, благочестивый мужъ своей родины, сынъ Дасея, умеръ, окончивъ три десятка лѣтъ. О несчастный, жалѣю я тебя при многоплакиваемомъ гробѣ! Теперь же, скончавшись, да имѣешь ты мѣсто съ героями!

384. Tabula lapidis calcarii sine ornamentis a. 1,15 m., l. 0,56, cr. 0,18; anguli sinister superior et dexter inferior fracti sunt. Titulus aetatis Romanae maximis (a. 0,05) litteris profunde exaratus initio caret, quod lapidis fractura est haustum.

Lapis a. 1869 in tumulo quodam paeninsulae Tamanicae haud procul a statione Sen-
naja repertus (v. *Compte-rendu* p. 1869 pag. V) exstat nunc in tumulo regio. Exscripsi.

ΠΙΕΛΒΡΙΣΚΟΥ ΑΙΡΕ	[Ο δεινα] υἱὲ Ἀβρίσκου [χ]αίρε.

385. Tabula lapidis calcarii superne fracta, a. 0,92 m., l. 0,53, cr. 0,18, ornata
anaglypho, quod repraesentat mulierem sellae insidentem dextrorsum conversam, sed facie
adversa, laeva manu himatium apud umerum sustentem, utrimque adstantibus puellis
longo vestitu, e quibus una cistulam tenet. Infra est titulus aetatis Romanae hodie admodum
detritus. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1873 pag. 61 № 7.

Lapis a. 1872 repertus est in paeninsula Tamanica. Exscripsi in tumulo regio.

ΠΑΡΘΑΙΝΗ ΓΥΝΗΚΑ	Παρθαίνη? γυνή Κα

Var. lect. Vs. 2 reliquias omisit Stephanus, v. 1 supplevit Παρθαίνι[α].

386. Tabula lapidis calcarii superne fracta, a. ut nunc est 1,33 m., l. 0,50, cr. 0,16.
Ornata est anaglypho satis bene elaborato, sed hodie admodum laeso: superest inferior
pars mulieris copiose amictae, sellae insidentis pedibus impositis subsellio; coram adstat
puella longo vestitu, mulieri vas porrigens; pone sellam altera puella erat, cuius non su-
perest nisi pars inferior. Ab utraque anaglyphi parte pilae erant basibus ornatissimis impo-
sitaе, e quibus superest ea, quae ad dextram est spectanti. Infra est titulus Romanae aetatis
binis lineolis circumductus.

Lapis a. 1880 repertus est prope Schapirovi villam in tumulo quodam septentrionem
versus a via publica, quae est inter oppida Taman et Temrjuk. Exscripsi a. 1883 in villa
Semeniakae in domo musei Kertschiensis.

ΡΩΜΗΙΓΥΝΗΙΔΑΔΑ ΧΑΙΡΕΙΝ Ρ	Ῥώμη(ι) γυνή(ι) Δάδα, χαίρειν.

387. Tabula lapidis calcarii superne mutilata et in duas partes fracta, a. 0,61 m.,
l. 0,54, cr. 0,165. Titulus grandibus litteris inter lineolas diligenter exaratus superest
integer. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1873 pag. 62 № 9.

Lapis a. 1872 in paeninsula Tamanica effossus exstat in tumulo regio. Exscripsi.

ΧΡΥΣΕΙΝΓΥΝ
Η ΚΑΛΛΙΘΕ
ΝΟΥΧΑΙΡΕ

Χρύσειν γυν|ή
Καλλισθέ|νου,
χαῖρε.

Varia lectio nulla est. Χρύσειν videtur scriptum esse pro Χρύσιν = Χρύσιον (cf. ad n° 222). Titulus Romanae est aetatis.

388. P. Becker Propyl. v. III p. 379 tradit m. Aprili a. 1852, cum C. Begitschev solum foderet in paeninsula Tamanica, in ligula meridionali haud procul a Tusla in tumulo quodam lapidem sepulcralem repertum esse altum 1 arsch. (0,71 m.), l. 11 versch. (0,49), cuius in parte antica fuerit ornamentum tecti instar titulo praeditum e tribus versibus composito, quorum primus omnino fuerit deletus, v. 2 primae quinque litterae ΟΣΤΡΑ poterint dispici, reliquis duabus tribusve oblitteratis, v. 3 bene legatur nomen ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ. Lapidem multo peius elaboratum esse, quam eos, qui Panticapaei sint reperti. Non prorsus eadem habet Goertz in libro russica lingua conscripto, cuius titulus est *Истор. обзоръ археолог. изслѣдованій на Таманскомъ полуостровѣ* (M. 1876), p. 49, narrans in tumulo illo tria reperta esse sepulcra lapidibus structa itemque parvis tabulis lapideis tecta; e quibus unam in parte introrsum conversa titulum habuisse duobus compositum versibus:

ΟΣΤΡΑΚΗΟΙ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

Veram lectionem ex his extricare satis mihi videtur difficile, nisi Goertzio credamus duos tantum versus fuisse in lapide et legamus Ὀστραχ[ίων] | Ἀπολλωνίου.

CLASSIS SEXTA.

Varia.

389. Fragmentum columellae doricae marmoris candidi, a. 0,78 m., diam. 0,355, per tres strias litteris inscriptum aetatis admodum recentis. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1869 pag. 194 ligno incisum.

Lapis a. 1868 effossus est prope oppidum Taman in litore. Apographum factum ex imagine photographica cum lapide contuli, qui servatur in tumulo regio.

1	ΙΠΣΛΟΥ	ΟΥΣΕΠΤ,	.. πολου ους έπτ[ά? . . .
	ΥΣΣΡΑΥ	ΤΟΥΣ ΚΑΙΜΝΗΜ	αυτούς και μνημ . . .
	ΙΟΜΕΤΑ	ΤΩΝΑΓΙΩΝΥΙ	.. ιο μετά των άγιων υ . . .
	ΙΩΤΝ	ΑΝΙΜΝΕΙΞΑΝΘΙΚ	μ]ην(ι) Ξανδικ[ῶ . . .
5	ΛΟΙΠΙΛ	ΟΙΣΥΝΘΕΙΑΣΕΙΤ	.. οι . . λ . οι συνθειασειτ[αι . .
	Υ.ΤΖΑ	ΓΑΓ+ΣΑΥΑΓΑΣΚΟ	.. . τζάγας Σαυαγάσκο[υ? . . .
	ΟΡΙΜΑΓ	ΔΑΠΠΑΣΙΣ	.. ορίμαγ(ος?), Δάππασις,
	ΤΡΟΦΙΜ	ΟΣΟΜΑΡ	Τρόφιμος, Όμαρ
		ΜΙΔΑΧ	Μίδαχ(ος),
10	ΟΥΑΓ	ΑΙΣΙΣΑΤΤΑΣΙΣ	Ουάγ[α]σις, Άττασις
	ΙΑΛΔΑ	ΓΑΝΔΤΖΙΣ	Μά]λδα[γος?], . . νδ . τζις,
	ΛΑΜ	ΙΣΣΕΥΡΑΓ	Άλμ : ις, Σεύραγ(ος),
		ΙΝ	ν.

Var. lect. V. 3 in. ΤΙΟ, v. 8 in. ΤΡΟΦΙΝΟΣ, v. 11 in. ΑΛΔΑΞ, v. 12 in. ΑΛΜ, v. 13 in. Δ^c Stephani.

Nihil in hoc titulo praeter paucas voces se intellegere pronuntiavit Stephanus. Et re vera admodum difficilis est ad restituendum, quamvis singulae litterae bene sint conservatae: nam si quis v. 3 animadverterit et crucem v. 6 interpositam, facile coniciet eum esse Christianum, sed obstat v. 4 mentio mensis Macedonici et v. 5 vox συνθειασεῖται nulli obnoxia dubitationi. Mihi videtur titulus aut sepulcralis esse ei similis, quem supra dedimus n° 365, aut potius catalogus conlegii sodalium, quales infra habebimus inter inscriptiones Tanaidis. Utcunque est, titulum recentissimum esse primo aspectu apparet. Nomina pleraque sunt barbara; Μίδαχος exstat in titulo Tanaitico n° 448.

390. «Tabula e lapide calcario secta, a. 11 versch. [0,49 m.], cr. 3½ v. [0,155 m.], cum inscriptione». Firkovicz Act. soc. archaeol. imp. Russ. v. IX p. 373 (a. 1857) russice.

Lapis, quem Firkoviczius in dextra parte hodierni oppidi Taman inventum in taberna prope portum reliquit, hodie nescio ubi latet.

ΕΠΗΣΤ.Η...ΟΝΤΟ
ΣΑΣΑΣΣΙΝΔΕΟΘ
ΔΩΡΟΘΕΟΣΔΩΡΟΘΕΟΥ
ΠΑΠΙΑΣΤΙΜΟΘΕΩΣ

Έπ[ι]στή[μων? . . .]οντο[ς],
Σάσας Σινδέο(υ),
Δωρόθεος Δωροθέου,
Παπίας Τιμοθέ[ου].

Pertinere haec videntur ad nominum catalogum, nescio qua de causa lapidi incisum.

Quae sequuntur fragmenta duo reperta sunt a. 1872 ab Io. G. f. Zabelino in explorando solo prope Phanagoriam hodiernam, servantur in museo Kertschiensi, ubi exscripsi a. 1883.

391. Fragmentum tabulae marmoris candidi.

ΑΙ	
Α Θ Ο Υ	... Ἀγ]αθοῦ[ς? ...
Λ Λ Ω Ν	.. Ἀπο]λλών[ιος? ..
ΔΙΟΝΥΣ	... Διονύσ[ιος ...
ΥΣΙΟ	.. Διον]ύσιος ...

Videntur haec superesse e catalogo nominum virorum.

392. Fragmentum marmoris leucophaei.

ΔΜΟΚΡ/	... Δ]ημοκρ[άτης? ...
ΣΙΛΙΣ	... Βα]σιλίσ[χος? ...
vac. Ε	Ξ[τους? ...

Haec quoque videntur ad catalogum nominum pertinuisse.

393. «Fragmentum marmoris candidi sepulcralis, in quo eques lancea armatus repraesentatur, repertum *Phanagoriae*, nunc ad ecclesiam oppidi Taman; dedit Dubois». Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1007 n° 2129 b¹). Inde rep. Aschik R. Bospor. v. II p. 81 n° 6. Ubi nunc sit, ignoratur.

ΤΟΜΝΗΜΟΡΟ
ΜΟΥΛ
ΠΑΙΡ

Pro ΠΑΙΡ v. 3 posse etiam ΠΑΝΤ vel ΠΑΠ legi notat Boeckhius sine dubio ex Duboisii schedis. Eidem titulus videtur versibus iambicis fuisse compositus: Τὸ μνημ' ὀρθῶν etc.

1) Alterum titulum a Duboisio ibidem repertum et a Boeckhio editum n° 2129 c hic non repeto, quoniam is sine dubio christianus est aetatis Byzantinae.

Quae sequuntur fragmenta reperta sunt a. 1870 in paeninsula Tamanica, servantur Petropoli in museo Imperiali, ubi exscripsi.

394. Fragmenta duo tabulae marmoris candidi; a dextra marginis pars servata est.

ΝΠΟΛ

ΑΘΛ

ΛΙΜΙ

ΤΙΣ

ΛΙΛΙ

395. Fragmentum marmoris candidi undique mutilum.

ΛΙΘ.

.....
'Εν τῷ θ[φ' ἔτει?

396. Frustum marmoris candidi undique mutilum.

ΣΕ.

ΔΙΣ

397. Frustum marmoris undique praeter dextram mutilum.

ΜΑ
Ν

III. GORGIPPIA

(Anapa).

1. Titulus dedicatorius.

398. Fragmentum marmoris candidi ab omnibus partibus praeter inferiorem mutilum, a. 0,22 m., l. 0,24. Tituli reliquiae bene etiam nunc leguntur (litt. a. 0,015). Ed. Stephani Miscell. gr. et rom. v. II p. 205. Rep. I. Pomialovski, Sylloge inscriptionum Caucasi Graecarum et Latinarum (Petrop. 1881) n° 55.

Fragmentum Anapae repertum a. 1859 una cum n° 404 Petropolin pervenit in museum Imperiale, ubi exscripsi.

—
 — ΑΛΚΙΜ
 ΟΦΙΛΟΥΕΚ
 ΩΜΑΤΩΝΥ
 ΞΕΑΥΤΩΝΥ

epistylum.

.....
 ...ς Ἀλκ[ι]μ[ά]χου, ὁ δεῖ-
 να Θε]οφίλου ἐκ [τῶν ἰδίων
 ἀναλ]ωμάτων ὑ[πὲρ
 . . τῆ]ς ἐαυτῶν ὑ[γείας.

Litterarum formas exquisitiores non ubique recte reddidit Stephanus. V. 1 idem legit —ΑΛΚΙΜ, v. 4 in. ΞΕΥ etc.

Supplementa mea sunt. Supersunt haec, si quid video, e subscriptione donarii, quod a viris duobus vel pluribus pro ipsorum salute proprio sumptu deo alicui erat positum. Tituli aetatem Romanam ipsa litteratura prodit.

Переводъ. ...Такой-то сынъ Алкимаха и такой-то сынъ Теофила на собственное издвѣненіе [поставили или посвятили] за свое здоровье.

2. Titulus honorarius.

399. Lapis calcarius ab omnibus, ut videtur, praeter inferiorem partibus mutilatus, grandibus litteris inscriptus. Ed. Ph. Bruun act. soc. Odess. v. IX (a. 1875) p. 422 litteris vulgaribus. Rep. Pomialovski Inscr. Cauc. n° 57, additis formis litterarum ad fidem imaginis photographicae, quam Tiesenhausen cum eo communicaverat.

Lapis circa a. 1870 Anapae repertus exstat hodie Tiflisi in museo. Utor imagine photographica, cuius usum Pomialovskius liberalissime concessit.

ΓΕΤΗΝΦΑΡΝΑΡΝ
 ΝΕΣΤΗΣΑΑΝΔΡΙΑΝ
 ΜΗΣΧΑΡΙΝΘΕΝΤΩ
 ΓΘ

..... εὐερ]γέτην Φάρναρν[ος?
 ἀν]έστησα ἀνδριά[ντι
 τει]μῆς χάριν ἐν τῷ [. . . ἔτει καὶ
 μηνὶ τῷ δεῖνι] γ'.

Var. lect. V. 1 in. ΣΕ, v. 2 in. ΝΕ, extr. ΑΓ Bruun.

Superesse haec e subscriptione statuae in honorem viri alicuius a Pharnarno positae primo apparet aspectu; sed in integrum restitui titulus vix potest, quoniam e vv. 3 et 4, si recte eos supplevi, patet ab utraque parte satis multa periisse. Φάρναρν[ος] nomen alibi me legisse non memini; fortasse erravit lapidarius litteris APN repetitis, cum scribendum ei esset Φαρνά[κης] sive Φαρνα[χίων], quae nomina in hac regione erant usitatissima. V. 2

supplevi titulo Olbiopolitano n. I n° 110, ubi legimus ἀγάματι ἀνέστησεν. Titulus noster Romanae est aetatis recentioris.

Переводъ. ... благодѣтеля Фарнария (?) поставилъ статуею чести ради въ ... году и мѣсяцѣ такомъ-то, 3-го числа.

3. Servorum manumissiones.

400. Tabula integra marmoris candidi a. 0,29 m., l. 0,21. Tituli litterae circa 0,013 altae satis neglegenter exaratae sunt et ad sinistram admodum detritae. Ed. Stephani Miscell. gr.-rom. v. II p. 200. Inde repetiit Pomialovski Inscr. Cauc. n° 53. Tractaverunt: Levy, *Jahrbuch für Geschichte der Juden* II (1861) p. 298—300; A. Harkavy, *Die Juden und die Slawischen Sprachen* (Vilnae 1867); Derenbourg, *Journal asiatique* VI ser. v. 11 (a. 1868) p. 526.

Tabula Anapae reperta ex collectione principis Sibirskii a. 1859 pervenit in museum Petropolitanum, ubi exscripsi.

A. 338 Bosp. = 41 p. Chr.

1	ΘΕΩΙΥ+ΙΞΤΩΙΓΑΝΤΣ	Θεῶι υἱίστωι παντο-
	ΚΡΑΤΟΡΙΕΥΛΟΓΗΤΩΒΑ	κράτορι εὐλογητῶ, βα-
	ΞΙΛΕΥΟΝΤΟΣΒΑΣΙΛΕ	σιλεύοντος βασιλέ-
	ΩΞΟΙΗΝΥΟΛΓΓΘΦΙΛΟ	ως [Πολέμωνος] φιλο-
5	ΓΕΡΜΑΚΟΥΚΛΙΦΙΛΟΠΑΤ	γερμα[νί]κου και φιλοπάτ-
	ΡΙΔΟΣΕΤΟΥΣΗΛΤ ΜΗ	ριδος, ἔτους ηλτ', μη-
	ΝΟΣΔΕΙΟΥΠΟΘΟΣΕΤ	νός Δείου, Πόδος Στ-
	.ΛΤΩΝΟΣΑΝΕΘΗΚΕΝ	[ρά]τωνος ἀνέθηκεν (ἐν)
	ΤΙΠΠ.ΛΡΕΥΧΗΚΑΤΕΥΧΙ	τ[ῇ]ι [προσ]ευχῇι κατ' εὐχ[ῇ]-
10	ΝΘΙΕΠΤΗΝΕΛΥΤΟΥΗΟΝ	ν θ[ρ]επτήν ἑαυτοῦ, ἢ ὄνο-
	ΜΑΧΙΥΣΑΕΦΩΗΛΝΕΠΑ	μα Χ[ρ]ύσα, ἐφ' ᾧ ἡ ἀνέπα-
	ΦΟΞΚΑΙΑΝΕΠΗΡΕΑΣΤΟ	φος και ἀνεπηρέαστο[ς]
	ΑΠΟΠΑΝΤΟΣΚΛΗΡΟΝ	ἀπό παντός κληρον[όμ]-
	ΟΥΥΠΟΔΙΑΓΗΝΗΛΙΣ	ου ὑπό Δία, Γῆν, Ἥλιο[ν].
	vac.	

Var. lect. V. 4: ΩΣ ΛΛΙ .Υ etc. legit St. et supplevit [Μωρα]δά[το]υ; in lapide regis nomen erasum est et in rasura ductus quidam obscuri leviter exarati, quos accurate typis exprimendos curavi. V. 5 in. I. ΜΛΙΟΥ = φιλο[ρ]ω[μα]ίου St. In lapide ea quae dedi satis bene etiam nunc dispiciuntur. V. 7—8: ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ; sed in lapide Τ littera v. 8 satis certa est. V. 9: ΤΙΠΡ . . ΕΥΧΗΚΑΤΕΥΧΙ.

Stephanium in titulo Mithridatis II nomen temere restituisse sponte patet. Mihi res ita explicanda videtur: titulus a. 41 Polemone II etiam tum regnante lapidi inscriptus est, qui cum ab imperatore Caio Caligula (quem Germanicum quoque vocatum esse constat) a. 38 p. Chr. regnum accepisset (Dio Cass. LIX, 12), φιλογεργμάνικον se nuncupavit; sed mox, cum Claudius imperator eodem anno 41 regnum Bosporanum Mithridati II donasset Polemoni Ciliciae parte concessa (Dio Cass. LX, 8), nomen Polemonis in titulo erasum est sine dubio eo consilio, ut eius loco Mithridatis nomen inscriberetur; quod tamen quadratario imperito facere non contigit.

Titulum non Iudaeorum esse, ut Stephanus putabat, sed ethnicorum, probavi huius sylloges v. I p. 130 et in libro de rebus publicis Olbiopolitarum lingua Russica conscripto (Petrop. 1887) p. 270 sq. Nota igitur novum exemplum vocis προσευχή de ethnicorum sacello usurpatae. Vv. 8—9 vix recte Stephanus legit ἀνέδηκ' ἐν τῇ προσευχῇ, quoniam in harum regionum titulis Romana aetate pedestri sermone conscriptis elisionis vocalium exempla perraro occurrunt; probabilius mihi videtur praepositionem ἐν a quadratario omis- sam esse, proxime praecedentibus litteris EN in errorem inducto; nisi dixit Pothus servam suam a se templo ipsi consecratam, i. e. dono datam esse (ἀνέδηκεν τῇ προσευχῇ).

Переводъ. Богу всевышнему, вседержителю, благословенному, въ царствованіе царя [Полемона], друга Германика и друга отечества, года 338, мѣсяца Дія, Поеъ Стратоновъ посвятилъ въ модельнѣ по обѣту свою вскормленницу (т. е. рабыню), которой имя Хриса, съ тѣмъ чтобы была она неприкосновенна и необи- жаема отъ всякаго наслѣдника подѣ попеченіемъ Зевса, Земли и Солнца.

401. «Marmor est candidum, oblongum [a. 0,37 m., l. 0,29, cr. 0,035], *integris utrimque lateribus*, sed superius et inferius mutilum, praeterea fractum in duas partes, sed ita, ut ne litera quidem periret. Literae, bene exaratae, sunt fere pollicis [circa 0,017] altitudine». Fr. Graefe, Inscr. aliquot Graecae (a. 1841) p. 16 sq. Inde rep. R. Klotz in epicrisi editionis Graefianae inserta Novis annal. philol. et paedag. ed. a Seebodio, Jahnio, Klotzio, v. 36 (a. 1842) p. 223, et Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1007 n° 2131 b, ex hoc rursus Aschik R. Bospor. v. I p. 80 n° 22. Ex lapide denuo transcriptum titulum edidit Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° XXIII. Tractaverunt: Levy, *Jahrbuch f. Gesch. d. Juden* II (a. 1861) p. 301; Harkavy, *Die Juden und die slaw. Sprachen* (Vilnae 1867); Derenbourg, *Journal asiatique* ser. VI v. 11 p. 527. Habet etiam Pomialovski Inscr. Cauc. n° 52.

Lapis Anapae repertus a. 1841 Petropolin asportatus est, ubi hodie servatur in museo Imperiali.

(Textum vide p. 210).

Varia lectio fere nulla est. Vv. 4 et 5 lapidarius aliquot litteras, quas punctis notan- das curavimus, temere repetitas eradere studuit, sed vestigia satis clara etiam nunc restant (v. 4 extr. IO, edd.).

1	ΙΙC,	[Θεῷ ὑψί]ς[τῳ παν-
	ΙΙΟΡΙΕΥΛC,	τοκράτ]ορι εὐλο[γη-
	ΙΩ ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤC	τ]ῳ· Βασιλεύοντ[ος]
	ΒΑΣΙΛΕΩCΤΙΒΕΡΙΟΥΙΩ	βασιλέως Τιβερίου Ἰ(κω)-
5	ΟΥΛΙΟΥΛΙΟΥCΑΥΡΟΜΑ	κυλίου(κίς) Σαυρομά-
	ΤΟΥΦΙΛΟΚΑΙCΑΡΟCΚΛΙΦΙ	του, φιλοκαίσαρος κ(α)ι φι-
	ΛΟΡΩΜΑΙΟΥΕΥCΕΒΟΥC	λορωμαίου, εὐσεβοῦς,
	ΤΕΙΜΟΘΕΟCΝΥΜΦΑ	Τειμόθεος Νυμφα-
	ΓΟΡΟΥΜΑΚΑΡΙΟΥCΥΝ	γόρου Μακαρίου σὺν
10	ΑΔΕΛΦΗCΗΛΙΔΟCΓΥ	ἀδελφῆς Ἡλίδος γυ-
	ΝΑΙΚΟCΝΑΝΟΒΑΛΑ	ναϊκός Νανοβαλα-
	ΜΥΡΟΥΚΑΤΑΕΥΧΗΝ	μύρου κατὰ εὐχὴν
	ΠΑΤΡΟCΗΜΩΝΝΥΜ	πατρός ἡμῶν Νυμ-
	ΦΑΓΟΡΟΥΜΑΚΑΡΙΟΥ	φαγόρου Μακαρίου
15	ΑΦΕΙΟΜΕΝΤΗΝΘΡΕΠ	ἀφείομεν τὴν θρεπ-
	ΥΡΕΑΝ	[τὴν ἡμῶν Δ]ωρέαν
		[ἐλευθέραν κτλ.]

Ex eis, quae vv. 1—3 Graefius restituerat [Δι' μεγί]ς[τῳ ἀφέτ]ορι εὐλο[γητ]ῳ, Boeckhio ultima tantum vox probabilis visa est; postquam titulus proxime praecedens repertus est, vera supplementa ex eo petiit Stephanus Misc. gr.-rom. v. II p. 204, putans hunc quoque titulum esse Iudaicum; quam sententiam receperunt omnes viri docti, quos supra nominavimus; sed falsam eam esse diximus l. l. ad n° 400.

Titulum ad Sauromatae I potius aetatem pertinere, quam Sauromatae II, conligo e litteratura.

Servam libertate donavit Timotheus quidam Nymphagorae f. una cum Elide sorore germana, quae Nanobalamyro cuidam homini barbaro nupserat. De nominibus propriis haec verissime observavit Boeckhius: «Graefius... μακαρίου putabat esse adiectivum; sed frequens in titulis Anapae repertis est avi adiectio, eaque nunc videtur prope necessaria fuisse, quod plures ibi erant Nymphagorae [v. titulos proxime insequentes]. Proinde iam nullus dubito, quin in nostro titulo sit agnoscendus Νυμφαγόρας Μακαρίου isque idem sit atque ille, quem n. 2131 [nobis n° 403, v. 16] restituo. Nomen Νανοβαλάμυρος merito suspectum visum Graefio; coniecit igitur Νάνος[υ] Βαλαμύρου [ap. Graefium est Νανοῦ (τοῦ) Βαλαμύρου]; sed in lapide certe hoc non est. Scytham *Balamerum* inveniri apud Priscum, *Balamirum* apud Iordanem, Gothorum regem Θεοδέρχον τὸν Βαλάμερος apud Theophanem, et Rossorum Wladimirum a Cedreno [p. 699] *Balamerum* vocari notat ap. Graef. Krugius». — Δωρέαν omnibus editoribus videbatur esse adverbium (= προῖκα) coniungendum cum verbo ἀφείομεν; ego tamen puto potius servae nomen esse, quod id adverbium in huius plagae manumissionibus verbo addi non solet (v. nn° 52—54 et 400), nomina vero propria eo ipso loco ponun-

tur (v. n° 52). Id vidit iam Graefius et brevissimum nomen, ut ipse dixit, quod litterarum in versibus singulis numerus ferat, circumspiciens, exempli causa vocibus θρεπτήν et δωρεάν interposuit Ἰω. Orationem quod attinet, praepositionem σύν cum genetivo constructam saepius iam vidimus, ἀφείομεν vero forma insolens pro ἀφίεμεν primum hic reperitur; praeterea notandus est articulus aliquotiens omissus, ex. causa ante ἀδελφῆς, πατρός etc.

Переводъ. Богу всевышнему, вседержителю, благословенному. Въ царствованіе царя Тиберія Юлія Савромата, друга кесарей и друга римлянъ, благочестиваго, Тимоеей, сынъ Нимфагора Макаріева, съ сестрой Илдой, женой Нановамира, по обѣту отца нашего Нимфагора Макаріева отпускаемъ рабыню нашу Дорею [свободною и т. д.].

4. Civium catalogi.

402. «Tabula marmorea grandis cum titulo pulchre exarato, in expugnatione *Anapae* Circassicae reperta in balneo Turcico, et Pallasio hortante in Chersonesum Tauricam, mox a Clarkio Cantabrigiam asportata, ubi ad scalam bibliothecae Universitatis collocata reperitur; sed in transvectione pars fracta est. Titulus circa vs. 15—25 minus latus fuisse videtur. Hodie plurima prorsus deleta sunt, maxime in superiore parte vs. 3—15, quod docuit me Müllerus, qui aliquot inde versus transcripsit, idque coniicias etiam ex notula Dobraei *Diar. class. t. XXX p. 147* (Ros. *Inscr. p. 417*). Titulum tum perfectiorem in Chersoneso transcripsit Clarkius et edidit *Gr. Marbl. n. 7 p. 6* ac cum lapide hoc apographum contulit Porsonus... [Hanc inscriptionem in proxima Anapae vicinia repertam esse] ex Clarkii narratione putaveris. Verum ex Pallasii *Itin. in merid. provinc. Russiae t. I p. 399* didici titulum in balneo Turcico vici Tscherakee «in expugnatione Anapae» repertum esse, non in ipsa arce Anapa: et is vicus sex verstis Russicis, hoc est stadiis fere XXXIV, super ostio fluvii Bugur situs dicitur. Sed etiam sic inscriptio ad proximam Anapae viciniam pertinet; Bugur enim apud Anapam ipsam in mare effunditur». Boeckh, *C. I. Gr. II n° 2130*. Inde repetierunt Aschik R. *Bospor. v. I p. 80 n° 23* et Pomialovski *Inscr. Cauc. n° 49*.

Lapis etiam nunc Cantabrigiae servatur in museo Fitzwilliamiano, unde ectypum chartaceum principe Abameleko-Lazarevio intercedente benignissime mihi misit C. Waldstein. Ex ectypo apparuit tituli litteras satis grandes esse et diligentissime exaratas, sed admodum detritas, ita ut in superiore lapidis parte nihil iam dispici possit; marginem sinistrum inde a v. 25 integrum quidem esse, sed superficie prope eum oblitterata; marginem dextrum integrum esse inde a v. 29, sed ad v. 40 oblitteratum; superiorem lapidis partem fractam esse ita, ut v. 25 totus fractura perierit. Quod Boeckhius dicit titulum circa vs. 15—25 minus latum fuisse videri, vix opinor verum esse, nam satis magna lapidis pars inde ab angulo dextro superiori prorsus videtur periisse. His omnibus addendum in inferiore lapidis parte per totam longitudinem rimam decurrere, qua in unoquoque versu singulae vel binae litterae corruptae sint: quae incipit inter litteras A et N nominis Φανδράζου v. 29 et desinit v. 60 eo loco, ubi litterae MA erant nominis Σαρμάτα. — Ad textum

componendum eis, quae ipse ex ectypo transcripsi, ex Boeckhiano exemplo addidi ea, quae in ectypo non dispiciuntur, sed uncis quadratis inclusi. Reliquam lectionis varietatem textui subiciam.

(Textum vide in tabula).

Var. lect. V. 17: ΚΟΣΣΟ; v. 19 extr. ΕΠ/; v. 20 extr. Θ . . ; v. 21 extr. Ο . . ; v. 23 extr. ΝΟΥ; v. 24: ΦΑΡΝΑΚ . ΟΥ; v. 26 extr. ΤΩΝΠΟ .; v. 27 in. ΟΝΟ . ΖΑ etc.; v. 28 extr. ΜΥΡΕΙΝΟ; v. 29 med. ΣΕΡΕΙΣ et in fine tria puncta; v. 30 in. ΕΥΖ, in fine post Ω tria puncta; v. 31 in fine puncta duo; v. 32 in. ΙΗΓΟΣ lacuna non signata; med. Ψ . . . ΘΑ, tum ΕΡΜΗΣ et in fine post Σ puncta duo; v. 33 extr. ΤΑΣ . . .; v. 34 in. ΜΑ, tum ΣΑΦΑΣΑΣ et in fine post Σ integrum duo puncta; v. 35 in. unius litterae spatio vacuo relicto ΡΝΑΚΗΣ; in fine post Σ integrum tria puncta; v. 36 med. ΚΙΩΝΟΣ, extr. ΠΡΑΞ . . .; v. 37 in. . Σ, in fine tria puncta; v. 38 extr. ΝΕΟΚΛΗΣ vix recte; v. 39 ad fin. ΚΟΣΣΟΥΑΤΤΑΜΑΣΑΣ etc.; v. 40 ad f. ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΟΥ; v. 41 in. ΡΟΣΒΩΡΑ etc., in fine tria puncta non recte; v. 42 in. post quinque litterarum spatium ΣΑ etc., in fine duo puncta; v. 43 in. puncta duo supervacanea videntur; med. ΑΤΑΜΑΣΑΣ; v. 44 in. spatio octo litterarum relicto ΠΟΘΟΣ, med. ΝΙΟΣ; v. 45 post ΣΕΙ litteras lacuna signatur duodecim litterarum, quam sequitur ΥΡΑ etc., tum ΩΝΟΘΕ etc.; v. 46 post spatium 18 litterarum ΣΠ . ΝΝΥ etc., in fine punctum; v. 47 extr. Υ .; v. 48 primum Ο praeberetur integrum; v. 49 post lacunam ΑΓΑΘΟΥΑΣ etc.; v. 50 post lacunam ΠΥΛΩΡΟΥ; v. 52 med. ΦΑΡΝΑΚΙΩΝΟΣΙΠΠΑ etc.; v. 54 med. ΕΡΜΗ, extr. ΠΑΠ; v. 55 extr. ΠΟΘΟΣΑΤ; v. 56 extr. ΩΝΟΣΦΑΡ; v. 57 extr. ΒΙΩ; v. 58 in fine lacuna signatur punctis sex non recte; v. 59 med. ΕΡΜΟΥΚΟ etc., extr. ΑΓΑΘΟΙ; v. 60 ad f. ΔΙΩΝΝΟΥΜΗΝΙΟΥΧΡΗΣΤΟΥΣ.

V. 1—2: Βασιλεύοντος βασιλέως Τιβερίου [υ 'Ιουλίου φιλο]-
καίσαρος καὶ φιλορωμα[ί]ου [ε]ύσε[β]οῦς κτλ.

Post haec singula tantum nomina dispici possunt: v. 4 Πόθος, v. 9 Πόθος Χρηστίωνος, v. 10 Νουμ[ή]νιος Πα—, v. 12 «fortasse non tam --σος [Α]ζάλζου, quam ὁ δεινα --]σόσ[α] Ζάλζου» (Boeckh); cf. Ζάλσις nomen muliebre v. I n° 110; v. 16 [Ἀλέ]ξανδρος, v. 17 «Κοσσο[υ] vel Κοσσο[υς], idemque v. 18» (B.), v. 19 --ο[ς] Ἀλεξάνδρου Ἐπ—, v. 20 [ὁ δεινα Λυ?]κίσκου, Νεοκλῆς Θ—, v. 21 --ων β' Φαρνάκου· Τειμό[θεος τοῦ δεινός], v. 22 Γ[λ]ύκων Σωσία Γοργία, v. 23 --λάτας Ἰππαρέινου, v. 24 --ω[ν] Φαρνάκου· λοχα[γός? ὁ δεινα]. Quae sequuntur per versus iam disponam:

25 Φαρνακίων Ἰα[σποσί]ου? Λη?]-
τοδώρου Λεφαόσα (?)· Ἀρίστων Πο
ικ[ου] Ζαβαγίου· Ἀθηνόδωρος Πόθου [. Νουμή]-
νι[ο]ς Πάπα Χώλου· Χρηστοῦς Μυρίσκου· Μυρεῖνο[ς τοῦ δεινός]
Κ]όνου· Νεοκλῆς Φαρνακίωνος Χάρδει· Σέρεις Φανδαράζου [. .

1 [ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΙΒΕΡΙΟ.]
 [ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΡΩΜΑΟΥΣΥΣΕΡΟΥΣ..]
 [..... Ω..... ΙΩΝΟΣ. Σ..... Ν Ο...]
 [ΙΝΙΠΟΘΟΣΩ. Ν. ΙΣΡΟ.....]
 5 [ΩΜΓΙΩ.. Ο. ΙΩΑΝΟ. ΛΑΙΝΙ..... Ι.....]
 [ΘΕΑ..... Ω Τ..... ΣΠ. ΛΜ. Ο.....]
 [Ν.. Ο..... ΤΟΙ..... ΤΑΙ.. ΑΣΠΟ.. Ω Ε...]
 [..... Ο. Μ.. ΣΝΟΣΧΡ.....]
 [..... ΠΟΘΟΣΧΡΗΣΤΙΩΝΟΣ.....]
 10 [..... ΙΣΟΥ. ΝΟΥΜΙΝΙΟΣΠΑ.....]
 [..... ΑΤΟΥΣΝ... ΟΡΑΝΡΣΟΡ.....]
 [..... ΣΟΣΑΖΑΛΖΟΥ. ΣΜ.. ΟΠ.....]
 [..... ΡΑΤΟ.....]
 [..... Ω. ΓΕ.....]
 15 [Λ..... Υ. Ω.....]
 [..... ΞΑΝ]ΔΡΟ[Σ]
 [.....] ΡΟΣΣ[
 [Ω..... Ο]ΥΚΟΣΣΟΥ
 [.... Ο. ΑΛΕΞ] ΝΔΡΟΥΕΙΙ
 20 [ΚΙΣΚ] ΟΥΝΕΟΚΛΗΣΟ
 [Ω] ΝΒΦΑΡΝΑΚΟΥΤΕΙΜ[
 [ΓΑ]ΥΚΩΝΣΩΣΙΑΓΟΡΓΙΑ
 [Λ] ΑΤΑΣΙΠΠΑΡΕΙΝΟ
 [Ω] ΑΑΡΝΑΡΟΥΛΟΧ[Α.]
 25 [ΦΑΡΝΑΚΙΩΝΙΑ..]
 [ΤΟΔ]ΩΡΟΥΛΕΦΑ[ΟΣ]ΑΑΡΙΣ[ΤΩ]...
 ΙΚ.. ΖΑΒΑΓΙΟΥΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣΤΤΟΘΟ[Υ]
 [ΝΙ.]ΣΠΑΠΑΧΩΛΟΥΧΡΗΣΤΟΥΣΜΥΡΙΣΚΟΥΜΙΙΕΙ
 30 [Ο]ΝΟΥ ΝΕΟΚΛΗΣ ΦΑΡΝΑΚΙΩΝΟΣΧΑΡΔΕΙΞΕΡΕΙΣΦΑΥΔΑΡΑΖΟΥ
 ΣΥΣΠΑΠΠΟΣΦΑΡΝΑΚΙΩΝΟΣΓΑΣΤΕΙΑΓΑΘΟΥ ΚΕΦΘΟΥ ΑΘΗΝΟΔ[Ω]
 [Ρ]ΟΣ ΦΑΡΝΑΚΙΩΝΟΣ ΑΤΙΑ ΝΕΟΚΛΗΣ ΠΟΘΟΥ ΘΕΟΤΕΙΜΟΥΤΟΘ[Ο]ΣΜΑΡΙΟ[Υ]
 ΤΗΓΟΣΤΕΙΜΟΘΕΟΣ ΥΙΙΙΙΘΑΠΑΠΑΣΧΡΗΣΤΙΩΝΟΣΕΡΜ'ΙΣΚΑΙΑΓΑΘΟΥΣ
 ΧΡΗΣΤΙΩΝΟΣΕΡΜΟΥΛΥΣΙΜΑΧΟΣ Β ΠΑΠΙΑΣΧΡΗΣΤΟΥΑΓΡΩΗΓΑΣ
 35 [Μ]ΑΚΑΡΙΟΣΦΑΡΝΑΚΙΩΝΟΣΑΡΙΣΤΩΝ ΒΑΓΙΟΥΣΑΦΑ'ΙΣΧΡΗΣΤΙΩΝΟ:
 [Ρ]ΝΑΚΗΣΒΕΡΩΤΟΣΦΙΛΟΔΕΣΠΟΤΟΣΦΑΡΝΑΚΣΥΕΡΩΤΟΣΠΟΘΟΣ
 [..]ΧΡΥΣΟΧΟΟΥΠΟΘΟΣΠΑΠΑΕΡΩΣΦΑΡΝΑΚΙΣ ΎΟΣΕΡΩΤΟΣ ΠΡΑΣ
 ΑΣΧΡΥΣΩΤΟΥ ΠΟΘΕΙΝΟΣ ΤΕΡΓΟΝΙΟΥ ΑΘΗΝ'ΔΩΡΟΣΜΥΡΙΣΚΟΥ Α
 [Σ]ΤΩΝΧΡΗΣΤΙΩΝΟΣΖΑΖΖΟΥΣΤΕΙΜΟΘΕΟΥ[Α]ΘΗΝΟΔΩΡΟΣ ΝΕΟΚΛ
 [..]ΣΗΡΟΥΜΕΝΟΥ ΠΑΠΑΣΜΥΛΑΒΟΡΑΝΤΕΡΩΝ ΑΤΤΑΝΑΓΕΡΩΤΟΣ

- 30 . έ]ους· Πάππος Φαρνακίωνος Γάστει· Άγαθοῦ[ς] Κέφδου· Άθηνόδω-
 ρος Φαρνακίωνος Άτία· Νεοκλῆς Πόδου Θεοτείμου· Πόδος Μαρίου·
 [στρα?]τηγός Τειμόθεος Ψι. . . θα· Πάπας Χρηστίωνος· Έρμῆς και Άγαθοῦς [υί-
 οι] Χρηστίωνος Έρμου· Λυσίμαχος β'· Παπίας Χρηστοῦ· Άγρων Γάσ[τει]·
 Μακάριος Φαρνακίωνος· Άρίστων Βαγίου· Σαφά[τ]ας Χρηστίωνος·
 35 [Φα]ρνάκης β' Έρωτος· Φιλοδέσποτος Φαρνάκου Έρωτος· Πόδος
 Χρυσόχου· Πόδος Πάπα· Έρωτος Φαρνακίωνος Έρωτος· Πραξ[ί-
 α]ς Χρυσώτου· Ποδείνος Τεργονίου· Άθηνόδωρος Μυρίσκου· Ά[ρί]-
 στων Χρηστίωνος· Ζαζζοῦς Τειμοθέου· Άθηνόδωρος Νεοκλ[έ-
 ου]ς Έγουμενοῦ· Πάπας Μυφαγόρα Κοσσοῦ· Άτταμάζας Πάπου·
 40 Κοσσοῦς και Άθηνόδωρος υἱοὶ Βάγητος· Δαμόστρατος Άγίου· Μηνό-
 δωρος Βωράκου· Φαρνακίων Έρμαδίωνος· Άτακούας Π[άπ]που Κόνου·
 . . . υς Άγαθοῦ Γοργίου· Πάβας Φαρνάκου Τράγου· Φαρνακίων Άγα-
 θοῦ Γοργίου· Ποδείνος β' Γναφίσκου· Άταμάζας Κάρσα· Προσδοκίων
 [τοῦ δεινός]· Πόδος Πάππου· Νουμήνιος Ποδείνου· Χάχας Γοργόσα·
 45 . σει[. . . τοῦ δεινός· ὁ δεινα Κ]υράδωνος· Χρηστίων Θέκα Δημητρί-
 [ου·]ς· Π[ά]ννου[χ]ος Φαρνακίωνος Έγου-
 μενοῦ [. ὁ δεινα κ]αι Νουμήνιος υἱ-
 [οὶ τοῦ δεινός Νε]οκλῆς Άγαθοῦ·
 Άγαθούας Άγαθοῦ Φαρ-
 50 νακίωνος· Μ Πυ[λ]ώρου· Ρόδων
 [τοῦ δεινός] Φαρνακίωνος· [ὁ δεινα] Κοσσοῦ· Νουμήνιος Έρωτος
 Χρηστίωνος· Ανδραλέ[ω]ν [Π]όσεος Φαρνακίωνος· Ίππαρεῖνος Χάρδει·
 εος Χρηστοῦ· Πάππος Θέκα· Κατόκας Δάδου·
 τ[ους]· Πάππος Έρμῆ· Γλύκων Άγαθοῦ· Χρηστοῦς Πά[π]-
 55 [π]ου Μ[ο]ι[ρ]όδωρος (?) Λιμνάκου· Μαστοῦς Κοδίνα· Πόδος Αν-
 ος Άγαθοῦ· Πάπας Άζία· Σιαγοῦς Χρηστίωνος Φαρ-
 νακίωνος· [ὁ δεινα -]ατησία· Πάππος Γοζίνου· Νυμφαγόρας Σαμβίω-
 [νος -]οσίμο[υ]? Φαρνάκης Φαρνακίωνος Έγουμενοῦ· Έρακλέ-
 ων Νεοκλέους· Χρηστίων Έρμου· Πόδης Άρίστωνος· Ποδίσκος Άγαθο[ῦ]·
 60 Ά[ζι]ας Άλφο[κράτ]ους· Σι[αγ]οῦς Σαρμάτα· Έρμαδίων Νουμηνίου· Χρηστοῦς.

Hic titulus et ii qui proxime insequuntur sunt catalogi nominum incertum quam ob rem inscriptorum; plerumque inscripta sunt nomina privatorum, sed interdum etiam magistratus comparent, ut in hoc titulo fortasse v. 24 λοχαγός et v. 32 στρατηγός, n° 403 v. 14 γυμνασιάρχος, n° 404 v. 9 item στρατηγός et v. 16 ἱερεύς; hic memoratur etiam n° 410. Inde coniecieris lapidibus potius sodales conlegiorum fuisse inscriptos, ut in titulis Tanaiticis, quos infra dabimus, quam ephebos in gymnasio exercitos, ut putabat Boeckhius; sed ne in hac quidem opinione perseverari posse puto.

Quod ad aetatem tituli attinet, Boeckhius eum Tib. Iulio Sauromate II rege aetate Tiberiana inscriptum putabat; sed cum hodie constet nullum Sauromaten Tiberii fuisse aequalem, titulus recentiori aetati adscribendus; accuratius tamen aetatem eius definire regis nomine deperdito vix licebit.

De singulis nominibus pauca adnotabimus. Et primum quidem tenendum est avi nomen saepe (non tamen semper) addi, fortasse ideo quod pauca in illo oppido nomina usitata fuerint, ut animadvertit Boeckhius; ultra avum non reditur. Deinde ubi viri et patris (non patris et avi, ut B.) nomen idem est, sollemni aetatis Romanae usu nomini additur β', ut v. 33 Λυσίμαχος β' est Λυσίμαχος Λυσιμάχου, v. 35 Φαρνάκης β' Ἐρωτος idem est atque Φαρνάκης Φαρνάκου Ἐρωτος etc. — Vs. 25 Ἰα[σποσίου] dubitanter posui ex n° 403 v. 4. Vs. 29 Boeckhius legit Χαρδεϊσέρεϊς, sed p. 111 b vidit Χάρδει formam ut genetivum praecedenti addi posse voci Φαρνακίωνος; hoc mihi multo videtur probabilius, maxime ob v. 52, ubi integram esse vocem Χάρδει ostendit spatium duarum litterarum vacuum relictum. Vs. 30 Γάσται genetivum puto ad praecedens nomen pertinentem; nominativus esse videbatur Boeckhio propter sequentes genetivos duos Ἀγαθοῦ Κέρθου; sed cum in ectypo ante K litteram spatium compareat vacuum, verisimilius videtur ibi Σ litteram extitisse legendumque esse ut in transcriptione dedi. «V. 31 Ἀτία dixeris esse Scythicum ob regem Ἀτίαν, neque obsto, quominus Scythicas quoque voces aliquot apud Sindos reperiās. Fortasse tamen Ἀττα fuit» (B.); hoc eo fit probabilius, quod Ἀττα nomen persaepe in his regionibus obvenit. Vs. 33 extr. nomen non suppletum reliquit Boeckhius; Destunis ap. Pomial. proposuit Τασ[ίου]; quod ego dedi, nulli puto dubitationi esse obnoxium. V. 34 B. legit β' Ἀγίου, quamvis videret etiam sic legi posse, ut dedi; utrum nomen hic fuerit, decerni nequit, quoniam utrumque in titulis Anapae repertis occurrit: Ἀγίου in nostro titulo v. 40; Βαγίου, ni fallor, exstat n° 403 v. 22; etiam Panticapaei simile nomen obvenit, cuius genetivum Βαγέος habes n° 78. V. 35 Pharnaces et Philodespotus videntur fuisse fratres, ut v. 42 . . . υς et Φαρνακίων Ἀγαθοῦ Γοργίου, v. 46 Πάννυχος Φαρνακίωνος Ἡγουμενοῦ et v. 58 Φαρνάκης Φ — ἰωνος Ἡ — νοῦ. «V. 37 malim Τερ[πών]νιου» B.; sed in lapide omnes huius vocis litterae sunt certissimae, item v. 39 Μυραγόρα, pro quo nomine B. restituit [N]υ[μ]φαγόρα; fortasse erravit quadratarius. Ibidem B. legit Πάπ[π]ου, sed cf. n° 222. V. 45 Ὀδέξα et v. 53 [Ὀ]δέξα dedit B. apographo in errorem inductus, v. 54 Ἐρμ[ᾶ] et v. 59 Κόθις. Vs. 60 in. Ἀ[ζία]ς dedi e v. 56 et patris nomen e n° 404 v. 14, ubi est Ἀλφακράτης. Cum post v. 60 nihil videatur fuisse scriptum, finem catalogi in postica lapidis parte aut in alio lapide fuisse statuendum est.

403. Tabula marmoris candidi ab omnibus partibus mutila praeter dextram, a. 0,38 m., l. 0,30, cr. 0,06. Quae superest pars tituli profunde et elegantissime exarata optime adhuc conservata est. Primus edidit ex Stempkovskii schedis Rochettus Antt. Bosp. Cimm. tab. X n° 4. Inde repetiit Boeckh C. I. Gr. II n° 2131 et p. 1007 Duboisii varietatem

lectionis adiecit, qui et ipse titulum edidit Itin. Caucas. atl. ser. IV tab. 26 d n° 32. Ex C. I. Gr. dederunt: Aschik R. Bospor. v. I p. 85 n° 24; Pomialovski Inscr. Cauc. n° 50, hic quidem Duboisii varietate lectionis diligenter enotata.

Lapis Anapae repertus Theodosiam transportatus est (cf. Koeppen. *Nordgest.* p. 78), ubi etiam nunc exstat in museo. Exscripsi a. 1883.

1
 V. C
 C. MYPIKOC ZAZZO
 TANTALEONTOS TEIMOΘE
 ATIONOC IACPOC IOY ΦAPNA
 5 TACXOPHΓIONOC ΠANTALE
 ATTA KOΛCMYPEINOY KATTA C
 CTION ΠATA XPHCTIONAI
 TA CAPMATACXODEKIOY A
 APITON NEOKLEOY C AΘHNO
 10 CΦIAOTA ΠOΘOCΘEOΔO
 VAGATHOY C B AΘHNOΔOPOC
 ΠOΘOY XPY CEPΩCHPAKΛA
 YMHNIOC KOCCOY ΓADIKI
 3 ΓYMNACIAPXOC ΦAPNAKI
 15 IOC ΦAPNAKIONOC KOΦAP
 TOPAC MAKAPIOY NEOKΛHC
 OC ΦAPNAKIONOC CTIOY
 KHC ΓACTEI ΠATAC KOMINI
 YC ΠATA EYTYXOC TIMO
 20 OY ZAZZOY C AΠOΛΛO
 V ΔIOΦANTOC ΓADIKIOY
 BΛΓIOY KOCCOY C ATTA
 CP. OPR ANHTPI N

Var. lect. V. 1 reliquias omisit Roch., item v. 2 in. vestigium O litterae; v. 2 extr. ZAZZOY edd., v. 3 in. Π; v. 3 extr. TEIMO Roch., TEIMOΘE Dub.; v. 4 primam litteram om. Roch., integram dedit Dub.; v. 5 in. TACKO Roch.; v. 6 extr. C om. Roch.; v. 7 extr. AI Roch., v. 8 in. CTA Roch., TTA Dub.; v. 11 in. Y Roch.; v. 14 primam litteram B om. Roch., integram praebet Dub.; v. 15 in. KOC Dub.; v. 16 in. IO Roch., v. 18 in. HC Roch., KHC Dub.; v. 22 in. BAΠOY Roch., CBAΠOY Dub.; v. 23: CP. OPA Roch., CB. OPA ANHTPI. Dub. Manifestos aliquot Duboisii errores omitto. Boeckhius cum primum ederet titulum ut integrum dedit in transcriptione, quamvis videret ipse lacunas magna ex parte non fuisse signatas; sed ex apographi Duboisiani forma postea collegit initiis versuum plura deesse, quam antea putaverat. Revera sinistra lapidis

pars per totam longitudinem fracta est, ut non minor tituli pars desit, quam in transcriptione indicamus.

1
 ος· Μυρίσχος Ζαζζο[υ . . .
 ὁ δεῖνα] Πανταλέοντος· Τειμόθ[ε-
 ος τοῦ δεινός· ὁ δεῖνα Κ]ατίωνος· Ἰασποσίου· Φαρνα-
 5 [κίων τοῦ δεινός· Σαρμά?]τας Χορηγίωνος· Πανταλέ-
 [ων τοῦ δεινός τοῦ δεινός]· Ἀτταχόας Μυρείνου· Κάττας
 [τοῦ δεινός Χρη]στίων Πάπα· Χρηστίων Λι-
 [μνάγου? ὁ δεῖνα Ἀτ]τα· Σαρμάτας Χοδεκίου· Ἀ-
 [. τοῦ δεινός· Χα]ρίτων Νεοκλέους· Ἀθηνό-
 10 [δωρος τοῦ δεινός·]ς Φιλώτα· Πόθος Θεοδο-
 [σίου· ὁ δεῖνα τοῦ δεινός·] Ἀγαθοῦς β'· Ἀθηνόδωρος
 [τοῦ δεινός· ὁ δεῖνα] Πόθου· Χρυσέρως Ἡρακλᾶ·
 [ὁ δεῖνα τοῦ δεινός· Ν]ουμήνιος Κοσσῶ· Γαδίχι-
 [ος τοῦ δεινός· ὁ δεῖνα] β'· γυμνασίαρχος Φαρνακί-
 15 [ων τοῦ δεινός·]ιος Φαρνακίωνος· Κόφαρ-
 [νος τοῦ δεινός· Νυμφαγ]όρας Μακαρίου· Νεοκλῆς
 [τοῦ δεινός·]ος Φαρνακίωνος Πόθου·
 [ὁ δεῖνα τοῦ δεινός· Φαρνά]κης Γάστει· Πάπας Κομινί-
 [ου· ὁ δεῖνα]έος Πάπα· Εὐτυχος Τιμο-
 20 [θέου· ὁ δεῖνα]ου· Ζαζζοῦς Ἀπολλο-
 [δώρου· ὁ δεῖνα τοῦ δεινός]· Διόφαντος Γαδικίου·
 [ὁ δεῖνα τοῦ δεινός· ὁ δεῖνα] Βαγίου· Κοσσῶς Ἀττα·
 [ὁ δεῖνα τοῦ δεινός·]ς β'· Ορβανηπριν

De tituli ratione diximus ad n° 402. Ad aetatem eius definiendam prodest mentio Nymphagorae Macarii f. vs. 16, qui sine dubio idem est atque is qui memoratur n° 401; qui titulus cum post mortem demum Nymphagorae scriptus sit, nostro aliquanto est recentior. Nomina aliquot exempli tantum causa supplevi.

404. Fragmentum tabulae marmoris candidi undique mutilum, a. 0,40 m., l. 0,29, litteris inscriptum c. 0,013 altis, diligentissime exaratis optimeque etiam nunc conservatis. Ed. Stephani Miscell. gr.-rom. v. II p. 205. Rep. Pomialovski Inscr. Cauc. n° 54.

Fragmentum Anapae repertum Petropolin pervenit in museum Imperiale una cum n° 398. Exscripsi ex ectypo chartaceo.

1	ΛΕΙ	... λει ...
	ΟΝΤΣ	... οντο ...
	ΙΟΣΛΘΗΙ	... λος Ἀθη[νοδώρου ...
	ΙΕΙΔΟΥΘΑ	... λείδου· Θα ...
5	ΣΤΟΥΧΟΡΑΓ	... Μα]στοῦ· Χοραγ[ίων ...
	ΟΣ ΣΚΟΖΟΣ	... ος· Σκόζος ...
	ΣΑΤΑΚΟΥΑΣ	... ς· Ἀτακούας ...
	ΦΑΡΝΑΚΗΣ Φ	... Φαρνάκης Φ ...
	ΦΡΟΥΣΤΡΑΤΗΓΣ	... δ]ώρου· στρατηγός ...
10	ΟΜΟΣΛΘΗΝΟΔΣ	... ομος Ἀθηνοδώ[ρου ...
	ΩΡΟΣΦΑΡΝΑΚΙΩΝ	... δ]ωρος Φαρνακίων[ος ...
	ΑΡΔΑΡΟΣΖΑΖΟ	... Ἀρδαρος Ζαζο[ῦ ...
	ΙΟΙΦΑΡΝΑΚΟΥΠΟΣ	... οί Φαρνάκου· Πό[θος ...
	ΣΟΥΑΛΦΑΚΡΑΤΗΣ	... σου· Ἀλφακράτης ...
15	ΦΑΡΝΑΚΗΣΛΘΗ	... ου]· Φαρνάκης Ἀθη[νοδώρου ...
	ΛΩΝΙΟΥΙΕΡΕΥΣ	... Ἀπολ]ωνίου· ἱερεὺς ...
	ΟΥΦΑΡΝΑΚΤ	... ου· Φαρνάκης ...
	ΟΥΦΑΡΝΑΚ	... ου· Φαρνάκ[ης ...
	ΤΡΑΤΟΙ	... σ]τρατο[ς ...
20	ΝΑΣ	... ω]ν Ἀσ ...
	ΣΛ	

Var. lect. V. 13 primae et extremae litterae reliquias om. St., item v. 14 primae; v. 19 legit ΤΡΑΤΟ, v. 20 ΟΝΣ, v. 21 ΣΛ.

405. Fragmentum tabulae marmoris candidi ab omnibus, ut videtur, praeter sinistram partibus mutilum. Ed. Dubois de Montpéroux *Itin. Caucas. atl. ser. IV tab. 26 d n° 31*; inde repetierunt: Muralt, *Bulletin hist.-phil. de l'Acad. de St.-Petersbourg* v. III p. 352 (ex hoc rursus rep. *Zeitschrift für die Alterthumswissenschaft* a. 1847 n° 85 p. 680) et Pomialovski *Inscr. Cauc.* p. 29 ad n° 50 (memorat etiam Boeckh *C. I. Gr. II* p. 1007 ad n° 2131).

Repetitur Duboisii exemplum. Nam lapis, quem is in oppido Kertsch exscripserat, postea videtur periisse.

(*Textum vide p. 218*).

Muralti exemplum typothetarum erroribus scatet.

Duboisius hoc fragmentum eiusdem lapidis esse putabat, cuius alteram partem supra dedimus n° 403. Quod cum iam Boeckhio visum esset dubium, Pomialovskius minime esse verisimile probavit, cum animadvertisset Ε litterae formam in hoc fragmento et in illo non

1	ΗΙ	ηι [. 'Ρ]-
	ΟΔΩΝΑΤΑΙΙΟ	όδων Ἀτά[μ]ο[υ? ὁ δεινα]
	ΤΕΙΜΟΘΕΟΥΔΙ	Τειμοθέου Δι[οφάντου? Κόφρα?]-
	ΣΜΟΣ ΑΠΟΛΛΩΙ	σμος Ἀπολλω[νίου· ὁ δεινα]
5	ΛΤΤΑ· ΓΑΓΑΘΟΥΣ	Ἄ]ττα· Γαγαθοῦς [τοῦ δεινός Ψυχ]-
	ΑΡΙΩΝΟΣ· ΜΟΙΡΟΛ	αρίωνος· Μοιρό[δωρος]-
	ΟΥ· ΣΩΠΑΤΡΟΣΟ	ου· Σώπατρος Ο[.]-
	ΟΥΣΟΓΟΣ ΑΣΧΟ	ου· Σόγος Ἀσχο[. ὁ δεινα]
	ΠΟΘΟ	Πόθο[υ κτλ.].

eandem esse. Attamen quin eiusdem sit generis hic titulus, non licet dubitare. Anapae potius eum tribuendum esse, quam Panticapaeo (vel Phanagoriae, cui nescio qua ratione tribuit Muraltius), litteratura nominumque formae et totus lapidis habitus vel maxime suadent.

406. «Fragmentum marmoris candidi undique mutilum, characteribus elegantissime exaratis, habeo a Duboisio. Et hic quidem ibi ubi nunc conservatur, Panticapaei repertum dicit; sed non certa esse quae vir cetera diligentissimus tradit de locis, ubi tituli huius plagae reperti sint, usu didici. Hic quidem cum titulis *Anapae* repertis n. 2130. 2131 [nobis nn° 402. 403] ita congruit, ut eum non dubitem his interponere, quum praesertim etiam n. 2131, quem *Anapae* repertum esse constat, Dubois tribuat Panticapaeo. Accedit quod scripturae forma n. 2130 et 2131 *b* simillima est, quantum ex schedis Duboisii cognovi; nisi quod n. 2131 habet C, non Σ». Boeckh, C. I. Gr. II add. p. 1007 n° 2131 *b* (ex hoc Aschik R. Rosp. v. II p. 81 n° 7). Dubois et ipse hunc titulum edidit Itin. Cauc. atl. ser. IV tab. 26 *d*, n° 31. Inde rep. Pomialovski Inscr. Cauc. n° 59.

Hodie ubi lapis sit, non constat. Repeto exemplum Duboisii.

1	ΙΑΒΙ	. . . αβι . . .
	ΝΟΣΔΑΔΑ	. . . νος Δάδα, . . .
	ΞΑΝΔΡΟΣΚ	. . . Ἀλέ]ξανδρος Κ . . .
	ΑΦΑΡΝΑΚΙΩ	. . . α· Φαρνακίω[ν . . .
5	ΣΠΟΘΟΥΠ	. . . ς Πόθου· Π . . .
	ΑΔΙΚ	. . . Γ]αδix[ιος . . .
	<i>vac.</i>	

Var. lect. V. 1: ΙΑΒΙ, v. 4 extr. ΚΤΩ Boeckh.

Fragmentum catalogi nominum propriorum. Nomina in -ινος exeuntia cum complura in harum regionum titulis reperiantur (ut Ποθεῖνος, Μυρεῖνος, Ἰππαρεῖνος, alia), versum 2 non suppletum reliqui.

407—412. Quae sequuntur fragmenta septem reperta sunt Anapae a. 1842 — 43 ab E. Taitbout de Marigny. Apographa eiusdem, ut videtur, manu facta servantur in museo societatis Odessitanae (catal. Bertier-Delagarde s. IV № 121).

407. Fragmentum undique mutilum.

1	Σ	... σ ...
	Ε Π /	... επα ...
	Θ Ε Ι Ν Ο	... Πο]θεῖνο[ς ...
	Δ Ω Ρ Ο Σ Ι	... Ἀθηνό]δωρος [τοῦ δεινός ...
5	Κ Ο Υ Φ Α Ρ Ν	... κου· Φαρν[άκης ...
	Α Σ Α Ν Τ	... ας Ἄντ ...
	Ι Σ Π Ο	... ισπο ...
	Θ Λ Μ Ϟ	... θαμφ ...
	- Π	... π ...

408. Fragmentum ab omnibus praeter sinistram partibus mutilum, fortasse ad eandem tabulam pertinens, cuius est fragmentum proxime praecedens.

1	Π Ο Δ	... ποδ[..... δ δεινα]
	β Ἀ Τ Τ Ἀ Σ Ν Σ	β'. Ἄττας Νο[υμηνίου]
	Φ Ἀ Ρ ῆ ῆ Σ Α Θ	Φαρνάκης Ἀθ[ηνοδώρου]
	Α Τ Η Ο Κ Α Σ Θ Ε	ατηοκας? Θέ[χα?]
5	Μ Υ Ρ Θ Ν Ο Σ Μ Ϟ	Μυρ(ει)νος Μ[υρείνου?]-
	Ο Σ Π Ο Θ Ι Σ Κ	ος Ποθίσχ[ου]-
	Σ Λ Υ Σ Ι Μ Ϟ	. ς Λυσιμ[άχου κτλ.

409. Fragmentum undique, ut videtur, mutilum.

Α Π Ε Ρ Σ Ε	... α· Περσε[ύς? ...
Κ Ἀ Τ Ἀ Μ Ἀ Ζ Ϟ	... ς] Ἀταμάζα ...
Ο Σ Ἀ Θ Η Ν	... ος Ἀθην[οδώρου ...
Λ Κ Ϟ	... λκ ...

410. Fragmentum undique mutilum, fortasse (quantum e litteratura conligi potest) eiusdem lapidis, cuius est fragmentum proxime praecedens.

1	Α Τ Τ Ἀ Ζ	... Ἄττας ...
	Υ Π Ἀ Ν Τ Α	... ο]υ· Παντα[κλῆς ...
	Ο Σ Ι Ε Ρ Ε Υ Σ Κ	... ος· ἱερεὺς Κο ...
	Ο Κ Ο Υ Τ Ρ Α	... τ]όκου· Τρ[ύφων? ...
5	Υ Τ Ε Ι Ν Ο	... υτεῖνο ...
	Ο Ο Σ	... ος ...

411. Fragmenta duo, e quibus *a* supra epistylī partem servat, a reliquis partibus mutilatum est, *b* superne consulto, ut videtur, abscisum est, a reliquis partibus fractum. Coniunxi.

<i>a</i>	<u> </u>	<i>b</i>	
	Τ Ἀ Χ Ρ Ι Σ Μ Ο Ν		[Κα]τὰ χρ[η]σμόν [..... Βασιλεύοντος βα-
	Ε Σ Τ Ι Β Ε Ρ Ι Ο		σιλ]έω[ς] Τιβερίο[υ] Ἰουλίου φιλοκαίσαρος καὶ φι-
	Ε Υ		λορωμαίου] εὐσεβ[οῦς] κτλ.

412. Fragmentum marmoreum undique, ut videtur, mutilum, grandibus litteris inscriptum. Memorat illud ipse Taitbout de Marigny act. soc. Odess. v. I p. 629 (Pomialovski Inscr. Cauc. n° 48).

Ι Ι Β Ε Ρ	[Βασιλεύοντος βασιλέως Τ]ιβερ[ίου] Ἰου-
Ρ Ο Ο	λίου φιλοκαίσα]ρος [καὶ
Ο Υ Σ	[φιλορωμαίου, εὐσεβ]οῦς [κτλ.

In fragmentis 411 et 412 fortasse praescripta exstant catalogorum proxime praecedentibus similium (cf. n° 402).

413—418. Una cum lapide, qui nobis est 401, Petropolin Anapa asportata esse sex fragmenta totidem diversorum lapidum, ut et discrepans litterarum modulus et impar lapidum natura et conformatio facile doceret, dixit Graefius Inscr. aliquot Gr. p. 21, textu fragmentorum vulgaribus addito litteris. Inde repp. R. Klotz l. I. ad n° 401 p. 224; Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1008 n° 2131 c (ex hoc Aschik R. Bosp. v. II p. 81 n° 8); Pomialovski Inscr. Cauc. n° 56. Denuo e lapidibus transcriptos titulos ed. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II nn° XXIV et XXV. Is putat omnia sex fragmenta ad duas tabulas perti-

nere, nempe nn° 413. 417. 418 unius esse, nn° 414—416 alterius; sed nn° 413 et 417 non esse unius lapidis fragmina inde patet, quod utrumque tituli finem praebet. Mihi diligenter litteraturam inspicienti visum est posse unius tabulae esse nn° 414 et 416, alterius nn° 413 et 418; sed pro certo id adfirmare non ausim. Omnia fragmenta Petropoli exscripsi in museo Imperiali.

413. Fragmentum marmoris candidi a partibus sinistra et inferiori marginem servans, a reliquis mutilum, a. 0,19 m., l. 0,40, cr. 0,04, litteris inscriptum 0,02 altis. Graefe n° 2. Stephani XXIV, 2.

ΝΕΙΤΗΣ
ΣΙΜΟΣΣ.
ΟΣΑΡΔΙΩΝΔ
ΧΟΤΥΣ vac.

Var. lect. Vs. 1: ΝΕΙΤΗΣ edd., v. 2 extr. ΣΙ Gr., ΣΥ St.; v. 3 extr. A Graefe.

Quod Graefius v. 1 legendum proposuit [τεχ]νείτης, parum est probabile. Boeckhius v. 4 coniecit [Κ]ότυς, sed X littera certissima est. In reliquis nihi certo suppleri potest.

414. Fragmentum marmoris candidi ab omnibus partibus mutilum, a. 0,15 m., l. 0,14; litterae 0,015 altae diligenter exaratae sunt et admodum bene etiam nunc conservatae. Graefe n° 4. Stephani XXV, 2.

1	ΕΛΝΤΑ	
	ΕΠΑΠΑΣ	... Πανταλ[?]έων Τα ...
	ΣΔΗΜΗ	... ς Πάπας ...
5	ΣΒΚΟΣΣ	... ος Δημη[τρίου] ...
	ΙΠΠ	... ς β' Κοσσ[οῦς] ...
	Λ	... Ἰππ[αρεῖνος?] ...

Var. lect. V. 2 in. ΕΟΝ Gr., ςΟΝ St., ductus qui supra exstant uterque omisit. Vs. 3 in. Ε Gr., — St.; vs. 4: ΟΣΔΙΗΜΗ Gr. Vs. 6 primum ductum om. Stephani.

V. 3 iam Graefius Πάπας nomen deprehendit et v. 5 littera Β quid significaret recte explicuit; Boeckhius addidit nomen Κοσσοῦ. Vv. 2 et 6 exempli causa supplevi.

415. Fragmentum undique mutilum marmoris candidi, a. 0,11 m. totidemque latum; litt. a. 0,015. Graefe n° 5. Stephani XXV, 3.

—
 .ΤΙΩ,,
 ΣΥΒΛΗ,
)ΣΠΑΠΙΑ
 vac.

Var. lect. V. 1 Gr. dedit ΤΙΩΜ ductu, qui supra est, omisso, et v. 3 ΠΑΠΙΑ.
 Nihil in fragmento dispici potest praeter nomen Παπία[ς] v. 3.

416. Fragmentum marmoris candidi ab omnibus partibus praeter sinistram mutilum, a. 0,09 m., l. 0,10, litteris inscriptum 0,015 altis. Graefe n° 1. Stephani XXV, 1.

ΛΝΑ
 | ΦΑΡΝ
 | ΦΑΓΟ
 | ΝΥΛ

Var. lect. Vs. 4 NYM Graefe, qui adnotat haec: «Satis aperte fr. 1. Φαρνάχου vel Φαρναχίωνος mentionem fecit, quae nomina alibi frequentantur... Probabiliter et Νυμφαγόρου inerat, quod paulo ante vidimus».

417. Fragmentum marmoris candidi ab omnibus partibus praeter sinistram mutilum, a. 0,26 m., l. 0,195, litteris inscriptum ornatissimis et optime etiam nunc conservatis, a. 0,02. Graefe n° 3. Stephani XXIV, 1.

1 | ΚΥΡΩΣ.
 | ΚΑΤΑΕΤΟ
 | ΚΑΤΑΚΕΦ
 | ΤΕΡΑΣΒ'
 5 | ΣΙΝΤΙ-
 | ΑΗΔΙ
 | ΣΤΕ
 vac.

Var. lect. V. 2 extr. Ο et v. 5 extr. Η edd. V. 4 extremum ductum om. Gr., qui etiam Ε, C, Ω formas dedit pro eis, quae in lapide exstant. Boeckhius tres extremos versus nescio quam ob rem omisit.

Proposuit quaedam supplementa Graefius, quae tamen omnia incertiora sunt, quam ut recipi possint. Certe ad rationem tituli intellegendam nihil inde lucramur.

418. Fragmentum undique mutilum, a. 0,09 m., l. 0,13, litteris inscriptum 0,02 altis. Graefe n° 6. Stephani XXIV, 3.

ΡΥΛΟΣ
ΛΟΙΥ

Var. lect. V. 1 extr. ΣΙ Graefe.

5. Tituli sepulcrales.

419. Fragmentum tabulae lapidis calcarii superne et a dextra mutilatum. Tabula ornata erat anaglypho, e quo supersunt inferiores partes duarum figurarum humanarum longo vestitu. Anaglypho subscriptus est titulus, cuius dextra pars deleta est altero anaglypho, posterioribus temporibus lapidi inciso, quod hodie item laesum est; in sinistra huius anaglyphi parte, quae sola superest, exstat puerulus columnae adstans et particula vestimenti figurae virilis, quae ad dextram columnae erat sculpta. Tituli litterae superstites bene etiam nunc leguntur (v. 1 maioribus scriptus est litteris). Infra magnum spatium restat vacuum. Edidd. Pomialovski Inscr. Cauc. n° 58 ad imaginem photographica a Tiesenhauseno suppeditatam; I. H. Mordtmann, 'Ο ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλλην. φιλόλ. Σύλλογος, παράρτημα τοῦ γ' τόμου (a. 1881) p. 17 ἀρ. γ'.

Lapis circa a. 1880 Anapae repertus exstat hodie in museo Tifisiano. Imaginis photographicae usum liberalissime mihi concessit Pomialovskius.

	<i>anaglyphi reliquiae.</i>	
1	ΓΑΣΤΕΙΣΚΑΙΑΔΕ	
	ΟΙΧΟΡΗΓΙΩΝΟΣΧ	
	ΤΡΟΣΘΕΜΕΝΗΔΥΝΕΓΩΙΦ	ana-
	ΣΥΜΒΙΩΙΚΟΥΡΙΔΙΩΙΤΕΚ	gly-
5	ΗΥΝΔΕΜΟΙΕΙΣΑΙΔΑΟ	
	ΣΕΜΝΗΝΘΥΓΑΤΕΡΑΚ	phum.
	ΘΑΥΜΑΣΙΟΥΣΓΑΤΡΑΣ	
	ΑΙΔΙΟΥΤΥΧΜΕΝΚΗ,	

Var. lect. V. 3 extr. ΕΤΩΙΦ Mordtmann. — V. 4 extr. ΤΕΡ Pom., ΤΕΣ M. — V. 6 med. ΘΥΣΙΑ etc. M. — V. 7 in. ΟΧΥ Pom., extr. ΣΜ Mordtm. — V. 8 med. ΤΥ/ M Pom., ΤΥΧ . . ΥΡΝΚΗ Mordtmann.

1 Γάστεις καὶ Ἀδε[ίμαντος?]
 οἱ Χορηγίωνος, χαίρετε].
 Πρόσθε μὲν ἡδὺν ἐγὼ ἰφ[. . . Γάστεις βίον ἔζων],
 συμβίῳ κουριδίῳ τέκ[να].
 5 νῦν δ' ἐμοὶ εἰς Ἀἶδαο [δόμον φίλος ἔσπετ' ἀδελφός],
 σεμνὴν θυγατέρα καὶ γαμετὴν προλιπών].
 θαυμασίους πάτρας
 αἰδίου τύχ[ο]μεν κή[δεος ἀμφοτέροι?].

Cum neque ea supplementa, quae Mordtmannus proposuerat, satis mihi placuissent, neque ipsi titulum in integrum restituere contigisset, sententiarum certe tenorem coniectura assequi studui: satis veri simile mihi videtur titulum ita esse compositum, ut e duobus fratribus una sepultis is, qui maior sit natu ideoque in praescriptis priorem teneat locum, inducatur primum de se suaque familia viatori narrans, tum de fratre et eius familia, denique quid uterque vivus fecerit quidque nactus sit mortuus: v. 7 fortasse dixit *se cum fratre admirabiles patriae viros factis superasse* vel simile quid. Errores metricos (v. 4 ω correptum in συμβίῳ et v. 6 extremum α productum in θυγατέρα) in titulo admodum recentis aetatis et plagae remotissimae non est quod miremur.

420. Tabula integra marmoris candidi anaglypho ornata, quo expressus est ad dextram spectanti iuvenis togatus, ad sinistram mulier humilis staturae. Sub anaglypho est inscriptio Romanae aetatis. Ed. Jurgievicz act. societ. Odess. v. XII (a. 1881) p. 214 litteris vulgaribus.

Lapis m. Martio a. 1880 Anapae repertus exstat hodie in museo Tifisiano. Utor apographo accuratissimo, quod Pomialovskius humanissime mecum communicavit.

ΠΑΝΤΑΧΛΗΣ
ΓΑΔΙΚΕΙΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Πανταχλῆς
 Γαδικείου,
 χαίρε.

Var. lect. V. 1 extr. ΗΣ Jurgievicz.

Γαδικείου non differt nisi scripturae varietate a nomine Γαδίκιος, quod in titulis Anapae repertis saepius redit.

IV. TANAIS

(ad vicum Nedvigovkam).

Veteris Tanaidis locum primus indicavit J. Stempkovski in litteris duabus ad Blarbergium scriptis, insertis operi periodico Russico, cuius titulus est *Вѣстникъ Европы*, a. 1824 nn° 4 et 23 (anno 1854 eas repetiit Leontjev in opere suo periodico *Проникъ* inscripto, v. IV p. 387 sq.). Is inter vicos Nedvigovkam, 60 fere verstis ab oppido hodierno Novotscherkassk et 10 verstis a Maeotide distantem, et Siniavkam in ipso fere Maeotidis litore situm, in ripa excelsa et ardua ostii, quod septentrionem versus Tanais habet postremum quodque russice Mertvy Donetz vocatur, exploravit et descripsit rudera dudum nota urbis antiquae (quae russice vulgo dicuntur *gorodistsche*) vallo et fossa cinctae, in quibus vasorum fictilium fragmenta disiecta ubique apparebant neque raro nummi reperiabantur¹⁾. Solum tunc temporis possidebat Andreas D. f. Martynov vir militaris. Rudera a Stempkovskio descripta revera Tanaidis esse probarunt tituli quattuor tertio huius saeculi decennio ibi reperti, e quibus duo (nobis nn° 428 et 434) Odessae hodie adservantur, duo (nn° 422 + 426 et 423) nescio ubi latent. Fuerunt tamen, qui ne his quoque titulis repertis persuadere sibi possent Stempkovskium verum vidisse (cf. quae contra eum a. 1842 scripsit Butkov academiae Petropolitanae socius, cuius disputatio anno demum 1873 impressa est Oper. soc. arch. Mosquensis v. III p. 155 sq.). Sed omnes iam dubitationes sublatae sunt postquam aestate et auctumno a. 1853 Paulus M. f. Leontjev professor Mosquensis rudera diligenter exploravit et multas res antiquas repperit, inter quas tituli fuerunt decem, plerumque ad restituenda Tanaidis aedificia pertinentes. Leontjevius de explorationibus suis

1) Rudera descriptionem a Stempkovskio factam repetere hic placet: «И подлинно я думаю, что остатки сего города [т. е. Танаиса] существуют донынѣ... въ 10 верстахъ отъ моря, близь Донскаго села *Недеюки*. Тутъ, на возвышенномъ и крутомъ берегу рѣки, нашелъ я слѣды *акрополи*, или *цитадели*, весьма сходной съ Ольвійскою, но немного поменьше; укрѣпленіе сіе окружено глубокимъ ровомъ и въ нѣкоторыхъ мѣстахъ, на валу, кучами земли и камней, показывающими основанія башенъ. Повсюду разбросаны обломки древнихъ, глиняныхъ, остроконечныхъ сосудовъ съ ручками, называвшихся *амфорами*, и обыкновенно находимыхъ вездѣ, гдѣ Греки имѣли свои поселенія; а за ровомъ вся окрестность, на далекое разстояніе,

покрыта ямами, кучами земли и золы (слѣды бывшаго жилья), равно множествомъ большихъ и малыхъ кургановъ, подобно какъ и окрестности *Ольгии* и *Пантикапеи*. Съ вершины, гдѣ видно сіе укрѣпленіе, взоръ объемлетъ большое пространство какъ со стороны степи, такъ и къ рѣкѣ и къ морю; а подъ горою, у самой подошвы оной, протекаетъ *Донецъ*, одинъ изъ судоходныхъ рукавовъ Дона, нынѣ нѣсколько омерзѣвшій, но недавно еще служившій къ плаванію Донскими лодкамъ. По всѣмъ симъ чертамъ невозможно не признать развалины сихъ остатками древняго Греческаго города, и сей городъ не можетъ быть иной, какъ *Танаисъ*».

copiosissime rettulit Propyl. v. IV p. 397—524¹⁾ et multo brevius in libro inscripto *Извлечение из всеподданнейшаго отчета обь археологическихъ розысканіяхъ въ 1853 г.* (Petrop. 1855) p. 65—121. Lapidés ab eo reperti Petropolin asportati exstant in museo Imperiali. E reliquis titulis, quos infra edimus, nonnulli casu reperti sunt a. 1869, cum operae, lapides prope Nedvigovkam eruentes ad viam ferratam inter oppida Rostov et Taganrog exstruendam, ductum subterraneum invenissent, in quo plurima erant fragmenta tabularum marmorearum graece inscriptarum, consulto fractarum. De hypogaeo et lapidibus in eo inventis breviter relaturn est in ephemeridibus Russicis: v. *Современная Лѣтопись* d. 24 m. Augusti a. 1869 n° 32 (rep. Oper. soc. arch. Mosq. v. II p. 188), *С.-Петербургскія Вѣдомости* d. 26 Oct. a. 1869 n° 295, *Русскія Вѣдомости* a. 1869 n° 235 (rep. Oper. soc. arch. Mosq. II p. 190); cf. etiam *Archäologische Zeitung* a. 1870 p. 121 sq. et *Compte-rendu de la Comm. archéol.* p. 1869 pag. XXII. Titulorum argumenta breviter indicavit Th. Struve Oper. soc. arch. Mosq. v. III p. 71—74. Denique a. 1870 Chitzunov a Consilio archaeologico iussus parietinarum solum explorare in eo angulo qui est inter meridiem et orientem plus 700 fragmenta tabularum inscriptarum repperit (v. *Compte-rendu* p. 1870/71 pag. XXIII). Omnia fragmenta annis 1869 et 1870 reperta Petropolin translata sunt in museum Imperiale, ubi I. Doell, qui tunc temporis adiutor erat custodis

1) Is urbis locum hisce descripsit p. 409: «[Городище] расположено на возвышенномъ берегу Мертваго Донца; надъ самымъ спускомъ къ рѣкѣ, и имѣетъ видъ не совсѣмъ правильнаго четырехугольника, приближающагося къ формѣ квадрата. Въ каждой изъ сторонъ этого четырехугольника около 100 сажень, и потому площадь городища заключаетъ въ себѣ около 10,000 кв. сажень. Оно окружено валами, по внѣшней сторонѣ которыхъ съ востока, сѣвера и запада тянутся рвы, между тѣмъ какъ южный склонъ вала переходитъ въ спускающуюся къ рѣкѣ покатость берега. На углахъ окопа были весьма замѣтныя возвышенія, поднимавшіяся надъ уровнемъ вала; такія же возвышенія находились въ нѣкоторыхъ другихъ мѣстахъ вдоль по протяженію валовъ. Живущій въ сосѣдствѣ помѣщикъ г. Мержановъ увѣрялъ насъ, что на этихъ валахъ еще на его памяти были явственно видны основанія башней, и дѣйствительно произведенныя нами раскопки показали, что подъ помянутыми возвышеніями скрывались остатки башней. На южномъ, тянущемся вдоль рѣки, валѣ городища, почти въ самой его срединѣ, было видно углубленіе, которое могло служить для въѣзда; раскопки показали потомъ, что здѣсь были ворота. Рѣка Мертвый Донецъ дѣлаетъ вблизи городища небольшой изгибъ и оставляетъ на сторонѣ городища мысъ, который могъ служить мѣстомъ для пристани; здѣсь-то въ прежніе годы бывали находимы монеты, которыя вымывала вода во время

сильныхъ низовыхъ вѣтровъ. Монеты и теперь еще изрѣдка попадаютъ на этомъ мѣстѣ; мнѣ удалось впрочемъ приобрести всего только шесть мѣдныхъ монетъ, здѣсь найденныхъ, которыя всѣ были боспорскаго царства. На этомъ же мысѣ, между южнымъ валомъ городища и рѣкою, насыпанъ огромный курганъ, состоящій весь изъ золы и черепковъ битой посуды, въ родѣ римскаго Monte Testaccio. Поверхность внутренней площади городища была изрыта ямами, глубиною отъ одного до двухъ аршинъ, изъ которыхъ мѣстные жители издавна уже добываютъ камень. Въ этихъ-то ямахъ были найдены надписи, сообщенныя г. Мартыновымъ и уже извѣстныя въ ученой литературѣ. Упомянутый выше помѣщикъ Мержановъ свидѣтельствуетъ, что площадь городища была на его памяти покрыта мостовой, сложенною грубо изъ простаго неотесаннаго камня. Если память не обманываетъ его, то во всякомъ случаѣ эта мостовая не можетъ быть приписана Грекамъ. Вообще наружный видъ городища показываетъ, что это мѣсто было употребляемо для жилища и нѣсколько разъ укрѣпляемо разными народами. Въ томъ же убѣждаютъ предметы позднѣйшей работы и варварскаго искусства, которые были здѣсь находимы вмѣстѣ съ остатками греческаго поселенія. Чтобы дать общее понятіе о видѣ, который имѣетъ его внутренняя площадь, можно сказать, что оно очень похоже видомъ на мѣстность Короуна».

antiquitatum Graecarum et Romanarum, diligentissime ea examinavit et pleraque in tabulas coniunxit 18, quae hodie servantur gypso conglutinatae. Ita restitutos titulos edidit Stephanus in *Compte-rendu* p. 1870/71 pag. 228 sq. Fragmentorum coniungendorum opus arduum illud quidem et laboriosum tam bene cessit Doellio, ut ego cum qua potui diligentia ea examinarem, perpauca vel addere tabulis potuerim (ex eis quae non composita manserunt), vel aliter disponere. Nunc iam ad ipsos titulos accedam, breviter expositis quae videbantur praemonenda.

CLASSIS PRIMA.

Tituli dedicatorii.

421. «Ο κ. Ι. Βαλαβάνης ἐκ Κερασσοῦντος ἐκοινοποίησε, πρὸ τινος καιροῦ, τῷ Συλλόγῳ τὰς ἐξῆς ἐπιγραφὰς προερχομένας ἐκ τῆς Κριμαίας καὶ τῶν γειτνιαζουσῶν παραλιῶν. Ὡς δείκνυται ἐν τῇ ἐκθέσει του, ὁ πρῶτος ἀριθμὸς ἀντεγράφη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κ. Βαλαβάνη... Ἡ παρούσα ἐπιγραφή, ὡς λέγει ὁ κ. Βαλαβάνης, εὑρέθη πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν ἐν Ἀγουρζόφκῃ, θέσει χειμένη παρὰ τὸν Τάναϊν ποταμὸν πλησίον τοῦ Ῥεστόφ. Ἡ πωρία λίθος, ὕψους μὲν 0,80, πλάτους δὲ 0,52, ἔκειτο πρὶν ἐν περιτειχίσματι περιέχοντι ἕτερόν τι κτίριον κατερρηχός, ἴσως ναῖσκον, ὅθεν καὶ μετηνέχθη εἰς Ταϊγάνιον». I. H. Mordtmann, Παράρτημα τοῦ γ' τόμου τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ φιλολογ. Συλλόγου (a. 1881) p. 15 sq. n° 1.

Lapidem a. 1883 in oppido Taganrog frustra quaesivi. Repeto exemplum editum a Mordtmanno. Titulus haud dubie est Tanaiticus.

A. 430 Bosp. = 133 p. Chr.

1	ΘΕΛΑΡΤΕΜ	Θεᾶ Ἀρτέμ[ι-
	..ΙΕΔΕΟΥ	δι μ]εδεού-
	ΙΝΕΩΟΥΩΙ	ση] ΝΕΩΟΥΩΙ
	.ΕΥΧΗΝΠΔ	κατ'] εὐχὴν Π[αρ-
5	.ΕΝΟΚΛΗ	θ]ενοκλή[ς
	...ΡΩΤΟΣΕΥ	"Ε]ρωτος εὐ-
	.ΑΜΕΝΟΣΕΥ	[ξ]άμενος εὐ-
	ΧΗΝΚΑΙΤΣ	χὴν καὶ τ[ό]
	ΤΕΛΟ.ΕΤΥ	τέλο[ς] ἔτυ-
10	ΧΑΕΝΤ.	χα ἐν τ[ῷ]
	ΕΤΕΙΛΥ	ἔτει λυ'.

V. 6 Mordtmannus restituit [Ἀντέ]ρωτος; ego brevius nomen praetuli maxime propter n° 438 v. 19, ubi memoratur Ἐρως Παρθενοκλέους, huius fortasse filius. Parthenocles noster cum donarium nescio quod Dianae ex voto dedicaret, titulum admodum inconcinne

scripsit: nam supervacanea sunt v. 4 κατ' εὐχὴν et v. 7—8 εὐχὴν, v. autem 9—10 participium potius requiritur τυχών s. ἐπιτυχών cum genetivo casu coniunctum pro indicativo εὐτυχα. Haec ipsa aoristi forma admodum recentis est aetatis. ΝΕΩΡΟΥΩΙ quid significet, non magis expedio quam Mordtmannus, et videntur haec non recte esse transcripta; nam post μεδεύουσι expectatur genetivus.

Переводъ. Богинѣ Артемидѣ, владычествующей.... по обѣту Пареенокъ Еротоны, давъ обѣтъ и достигъ цѣли въ году 430.

422. Prope Nedvigovkam «a. 1834 repertus est hic lapis in utraque area, et adversa et aversa, perscriptus. Titulus *b* [nobis 426] ad dextram mutilus est, litteris exaratus triplo quam in altero maioribus; lapis quum iam fractus esset, inscriptus est titulus *c* [quem hoc loco edimus], qui excepto fine superest integer, atque ita quidem inscriptus est, ut quae prius dextra ora lapidis esset, fieret inferior» (B.). Edidd. Graefe Inscr. al. Gr. p. 40 n° III ex apographo, quod Koeppeno oblatum erat; inde Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1008 n° 2132 c. Ex hoc Aschik R. Bospor. v. I p. 100 n° 33 et Leontjev Propyl. v. IV p. 418 n° 1 (hic quidem minusculis tantum litteris), qui e Martynovii schedis addidit lapidem fuisse 5 versch. [0,21 m.] altum, 8 v. [0,35] latum, repertum a Martynovii famulis eo loco, ubi antiquae urbis portae fuissent; tituli apographum a Martynovio missum esse casacorum duci Kuteinikovio m. Aprili a. 1836, ipsum vero lapidem a Kuteinikovio eiusdem anni m. Septembri ablatum esse; ubi servaretur, non constare; cum Koeppeno id ipsum Martynovii apographum esse communicatum.

Repetitur exemplum Graefii.

1	ΑΤΑΘΗΤΥΧΗ	Ἀ[γ]αθῇ τύχῃ.
	ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΒΑ-	Βασιλεύοντος βα-
	ΣΙΛΕΩΣ ΤΙΒΕΡΙΟΥ	σιλέως Τιβερίου
	ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΥΠΑΤΟ	Ἰουλίου Εὐπάτο-
5	ΡΟΣΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΟΣ	ρος φιλοκαίσαρος
	ΚΑΙΦΙΛΟΡΩ[Μ]ΑΙΟΥ	καὶ φιλωρ[μ]αίου
	ΕΥΣΕΒΟΥΣ ΘΕΩΑΠΟΛ	εὐσεβοῦς θεῶ Απολ-
	ΛΩΝΙΕΥΣΑΜΕΝΟΣ ΑΝ	λωνι εὐ[ξ]άμενος Ἀν-
	ΤΙΜΑΧΟΣ ΧΑΡΙΤΩ	τίμαχος Χαρίτω-
10	ΥΤΡΥ	[νος πρεσβε]υτ[ή]ς . . .

«Praeter mutilum extremum versum reliqua fere integra sunt, et Ἀ[γ]αθῇ quidem et φιλωρ[μ]αίου iam Koeppen emendavit; non minus certum εὐ[ξ]άμενος, quod alibi, C. I. n. 2109 *b* [nobis supra n° 28], simili errore εὐξάμενος scriptum. Quid ex voto dedicatum, non opus erat dicere, cum locus inscriptionis et res ipsa clamaret; nobis vero, quibus neutrum videre contigit, emendatio v. extr. incerta redditur. Sed si quid truncatis litteris tri-

buendum, inter quas non tam E quam H penultimum locum occupasse videtur, vix aliud ac ἐτελεύτησα vel -σε poterat expectari». Graefe. Boeckhius tamen hanc versus extremi emendationem optimo iure in textum non recepit utpote vel maxime suspectam. Ego, cum in titulis Tanaiticis regum Bosporanorum legati persaepe obveniant, etiam hic nihil aliud scriptum fuisse puto, quam muneris nomen, quod reliqua inscriptionis pars sequebatur; nam quominus complures versus periisse putemus post v. 10, mea quidem sententia nihil obstat, cum non videam, quibus indiciis nisus Graefius dixerit hunc titulum lapide iam fracto scriptum esse.

Переводъ. Съ добрымъ счастьемъ. Въ царствованіе царя Тиберія Юлія Евпатора, друга кесарей и друга римлянъ, благочестиваго, богу Аполлону, давъ обѣтъ, [посвятимъ] Антимахъ Харитоновъ посолъ...

423. «Lapis repertus est anno huius seculi XXXIII. Inscriptio dicitur occupare circiter 10 wersch. [0,445 m.] in altitudinem et 6—7 in latitudinem [c. 0,27—0,31]. Probabile est satis altam fuisse stelen, cuius superior pars periit et inferior tantum relicta est, verum ne haec quidem integra, sed rupta in decem frusta, ex quibus rursus tria deperdita... Quam poteram, dedi accuratissimam utili lapidis descriptionem una cum coronide, nisi monogramma malueris appellare». Graefe Inscr. al. Gr. p. 34 sq. ex apographo, quod Koeppen ei obtulerat a Martynovio acceptum. Inde Boeckh, C. I. Gr. II add. p. 1009 n° 2132 e, ex hoc rursus Aschik R. Bosp. I p. 103 n° 37; Leontjev Propyl. v. IV p. 422 n° 4.

Repetitur exemplum Graefianum; ignoratur enim, ubi fragmenta hodie lateant (a. 1836 ablata ea esse Kuteinikovii inssu casacorum ducis tradit Leontjev).

(Textum vide p. 230).

De singulorum locorum lectione et de litterarum formis haec adnotavit Graefius: v. 1 «litteram H scriptam ut hic, II, miror semel tantum hac forma occurrere». V. 2 ΣΙΨΑΧΟΥΣ «in marmore lectio est certa; etsi enim litterae P sinistra pars fisso lapide absumpta est, spatia tamen monstrant hanc unam litteram hic quaeri posse. Idem accidit infra v. 20 notae numerali 4». Vv. 4—5 in vocabulis ΑΕΥΘΕΠΟΝΑΠΕΔΕΙΣΕ litteram E «videtur lapidarius omisisse, sed II loco P in ἐλεύθερον, quod Attice dictum pro ἐλευθέραν, describentis vitium habeo; Σ et Ξ saepe confusa». Post haec v. 5 «litteram integriorem esse N, sed Ruthenico more scriptum nemo dubitabit». — Mutatam repente litterae sibi formam C v. 18 in nom. TANAΕΩC et v. seq. in XAPIT[Ω]NOC nescio, descriptori, an lapidario tribuam».

Lacunas omnes explevit iam Graefius, ita tamen, ut Boeckhius multis locis pro supplementis eius sua posuerit probabiliora illa quidem, sed non ubique pariter certa. De initio inscriptionis haec Graefius: «Vocabulum χειλούς, v. 1 quod primum in truncato marmore, quo spectaverit, non est facile dictu; potuit de hostibus, de sociis, imo de pecuniis ad expeditionem iuvandam suppeditatis sermo esse. Sed quae in lapide non habentur, expediant, qui velint». Idem recte videtur protasin totam suspendisse ex particula ἐπειδὴ («Ἐπειδὴ βασιλεὺς

A. 490 Bosp. = 193 p. Chr.

1 ΧΕΙΛΙΟΥΣ ΠΟΛ ΜΗΣΑΣ
ΔΕΚΑΙ ΣΙΡΑΧΟΥΣ ΚΑΙ ΣΚΥ
ΘΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΑΥΡΙΚΗΝ
ΠΟΣΠΟΝΔΟΝ ΛΑΙΩΝ ΛΕΥ
5 ΘΕΠΟΝΑΝ ΕΔΕΙΣ ΕΦΗΠΟΝ
ΤΟ ΒΕΙΘΥΝΙΑ ΤΟΙΣ ΤΛΕΟΥ
ΣΙΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ Ε ΤΤΡΑ
ΤΗ ΓΩ ΠΟΛΕΙΤΩ
ΝΩΝ ΟΣ ΛΑΔΑ ΕΚΙΟ
10 :ΙΟΥΛΑ Δ ΟΝΟΥ ΚΑΙ ΟΥΛ
ΙΘΑΥ Σ ΤΩΝ ΠΡΙΝΕΠ
ΒΑΣΙΛΕΥ Σ ΤΩΝ ΝΩΝ ΒΤΟΥΑ
ΔΑ ΕΚ ΠΕ ΡΘΕΙΣ ΤΠΟΤΟΥ
ΒΑΣΙΛΕΥ ΕΙΣ ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ
15 ΚΑΘΙΕΡΩ Α ΔΠ ΑΡΗ ΚΑΙ
ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΕΠΙ ΒΟΡΑ
ΣΠΩΚΑ ΒΟΥ ΑΡΧΟΝΤ ΤΑ
ΝΑΕΩΣ ΚΑΙ ΕΜΗΝ ΑΡΧ
ΡΟΔΩΝ ΟΣ ΧΑΡΙΤΟΝ ΟΣ
20 ΕΝ ΤΩ ΓΥΓ ΤΤΡΟΥΑ

.....
χειλίους, πολ[ε]μήσας
δὲ καὶ Σιραχοὺς καὶ Σκύ-
θας καὶ τὴν Ταυρικὴν ὑ-
πόσπονδον λα[β]ών, (ἐ)λεύ-
θε[ρ]ον ἀπέδει[ξε] (ἐν) Πόν-
τι[φ], Βειθυνίᾳ τοῖς [π]λέου-
σι τὸ πέλαγος ἐπὶ στρα-
τηγῶ πολειτῶν . . . Ζή-
νωνος [Δ]άδα Ε[ύ]ιο[υ], καὶ
Ἰουλ(ίου) Δ . . ον(ου) κα(ι) Ἰουλ(ίου)
Ῥόδω[ν]ος τῶν πρὶν ἐπὶ [τῆ]ς
βασιλε[ί]ας, Ζήνων β' τοῦ [Δ]ά-
δ[α] ἐκπ[ε]μφ[θ]είς ὑπὸ τοῦ
βασιλέ[ω]ς εἰς τὸ ἐμπόριον
καθιέρω[σ]α Διί, Ἄρη καὶ
Ἀφροδίτῃ ἐπὶ Βορά-
σπῳ [Β]άβου ἀρχοντ(ος) Τα-
νάεως καὶ Ἑ[λλ]ηνάρχ(ου)
Ῥόδωνος Χαρίτ[ω]νος
ἐν τῷ γυ', Δύ[σ]τρου α'.

Σαυρομάτης» κτλ. fuisse in lapide opinatur Boeckh) et v. 1 πολεμήσας pro καταπολ. dictum putare. V. 4 λα[β]ών rescripsit Boeckh) adnotans mirari sese, quod desperasset de hac voce expedienda Graefius. V. 5—6 Boeckhii supplementa recepi, qui ipse locutionem insolentem praedicavit: nisi falleretur, esse hoc pro ἐν Πόντῳ καὶ Βειθυνίᾳ (Latino fere more): *mare quod est apud Pontum provinciam et Bithyniam*. Multo minus probabile est quod Graefius dederat [ἐν] Πόντι[φ] Βειθυνιάτ[α]ις πλείουσι etc. Idem vv. 7—8 volebat ἐπ[ισ]τρατηγῶ[ν], πολειτ[ευόντων] cet., ἐπὶ στρατηγῶ[ν] πολειτῶ[ν αὐτοῦ?] cet. Boeckh) ita haec intellegi iubens: «*ducibus belli usus civibus suis Zenone cet.*», ut *cives opponantur peregrinis*. Mihi videtur belli dux solus fuisse Zeno, Iulii vero duo tunc temporis τῶν ἐπὶ τῆς βασιλείας munere functi; ita πολειτῶν pendebit a voce στρατηγῶ et τῶν v. 11 regetur praepositione ἐπὶ (v. 7). Similiter v. 9 Boeckh) restituit Ε[ύ]ιο[υ] putans in tit. 428 v. 16 hanc formam genetivi esse; sed ibi inter quattuor genetivos hunc unum esse nominativum mihi quidem certissimum videtur; ideo in nostro titulo genuinam supplevi genetivi formam. «V. 15 Ἄρη de industria retinui cum Graefio. Paulo ante Graefius καθιέρωσε, quo non opus videtur». Boeckh. V. 16 sq. ἐπὶ Βοράσπῳ Graefius ad Ἀφροδίτην rettulit loci nomen ignotum ratus; bene Boeckh) perspexit praepositionem ἐπὶ secuta esse nomina archontis et patris eius, sed minus proba-

biliter transcripsit ἐπὶ Βορᾶ Σπωκάβου; mihi Βόρασπος Βάβου pater videtur esse eius viri, qui memoratur tit. 430 v. 6; Βόρασπος utrum falso scriptum sit pro Βαιόρασπος, an scripturae varietate differat, certo definiri nequit.

Donarium nescio quod Iovi, Marti, Veneri Zeno Zenonis f. Dadae n. a rege Sauro-mata II missus in emporium, i. e. in urbem Tanain, consecravit a. 193 p. Chr. postquam *patre* eius (quod non animadverterunt editores) Zenone Dadae f. Euui n. duce Sirachos Scythasque debellavit et Tauricam foedere sibi iunxit nescio quis, fortasse idem rex Sauromates. Ὁ ἐκπεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως alibi dicitur πρεσβευτὴς βασιλέως. Ῥόδων Χαρίτωνος memoratur etiam in tit. 428 pertinenti ad a. 192, quo ille nondum fuit Hellenarches. De gen-tibus et magistratibus v. introductionem.

Переводъ. ...тысячу, покоривъ и Сираховъ и Скивовъ и землю Таврическую присоединивъ по договору, сдѣлавъ [собств. *показавъ*] море въ Понтѣ и Вониннѣ свободнымъ для мореплавателей при воеводѣ гражданъ... Зинонъ сынъ Дады, внукъ Евія, и при Юліи Д...овѣ и Юліи Родонѣ, бывшихъ намѣстникахъ царской страны, — я Зинонъ сынъ Зинона, внукъ Дады, посланный царемъ въ торжище, посвятилъ Зевсу, Арею и Афродитѣ при Вораспѣ сынѣ Вава архонтѣ Танаида и еллинархѣ Родонѣ сынѣ Харитона въ 490 г., мѣсяца Дистра 1-го дня.

424. Tabula marmoris candidi a. 0,29 m., l. 0,40, ornata anaglypho, quo exsculptus est eques iuvenis imberbis, longis capillis, dextrorsum insiliens, indutus lorica squamata et bracis et chlamyde, capite pileato, manibus hastam tenens. Titulus equi pedibus accuratissime subscriptus superest integer. Edidd. cum anaglyphi descriptione Leontjev Propyl. v. IV p. 416; Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° LXXVII. Anaglyphi imago exstat in Antt. Bosp. Cimm. v. I p. 278; *Извлеч. изъ осен. отд. отчета объ археол. розысканіяхъ въ 1853 г.* p. 77 n° 38; Antt. Russic. ed. a comite I. Tolstoi et a N. Kondakov (Русскія древности въ памятникахъ искусства, издаваемые графомъ И. Толстымъ и Н. Кондаковымъ, Спб. 1889) v. I p. 14.

Lapis a. 1853 a Leontjevio repertus Petropoli adservatur in museo Imperiali. Exscripsi.

	equitis	ΤΡΥ ΦΩΝ
equi	ANΔ	res PROMENOYANE
res		ΘΗΚΑ

Τρύφων
Ἀνδρομένου
ἀνέθηκε.

Vix recte opinatur Stephanus hanc imaginem strenui militis Tanaitici, ei ipsi dono datam a cognato quodam vel amico nomine Tryphone, parieti domus eius vel aedificii cuiusdam publici fuisse inmissam: mihi multo videtur probabilius a Tryphone hoc anaglyphum deo alicui fuisse oblatum, cuius nomen ideo fortasse omissum, quod anaglyphum in ipso templo fuit positum. (Urbis moenibus id fuisse inmissum vix recte putat Leontjev). Τρύφων Ἀνδρομένους, fortasse hic ipse, infra nobis occurret in tit. 445 pertinenti ad finem saec. II vel initium saec. III p. Chr. Patrem eius fuisse Ἀνδρομένην Τρύφωνος memoratum n° 443 satis probabilis est coniectura.

Переводъ. Трифонъ, Андроменовъ посвятилъ.

425. Fragmentum tabulae lapidis candidi, a. 0, 355 m., l. 0, 42, in quo duae tantum voces supersunt ac ne illae quidem integrae. Ed. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° LXXVIII.

Lapis a. 1853 a Leontjevio. repertus Petropoli servatur in museo Imperiali, ubi exscripsi.

... >III IYX.

[Ἀγα]θή τύχ[η].

Stephanii exemplum cum nostro plane consentit. In lapide nihil aliud videtur fuisse scriptum: cf. supra nn° 314 et 315.

CLASSIS SECUNDA.

Tituli honorarii.

426. Lapidis descriptionem v. ad n° 422. Antiquiorem hunc titulum edidd. Graefe Inscr. Gr. p. 42 n° IV; Boeckh C. I. Gr. 2132 b; Aschik R. Bosp. I p. 100 n° 34; Leontjev Propyl. v. IV p. 418 n° 1. Graefius, cuius exemplum repeto vulgaribus litteris scriptum, diserte tradit litteras eis, quae in postica lapidis parte scriptae sunt [n° 422] triplo esse maiores, forma satis simplici, O reliquis litteris esse minus, K brachia habere brevissima.

1	ΒΑΣΙΛΕΙΝ	Βασιλεῖ
	ΤΗΝΕΙΚΤ	τὴν εἰκ[όνα ἀνέστησεν Ἐπιτυχ]-
	ΧΑΝΩΝ	χάνων [τοῦ δεῖνος]
	ΟΕΠΙΤΟΥ	ὁ ἐπὶ τοῦ [.]
5	ΕΝΤΩ	Ἐν τῷ [. . . ἔται].

«Titulus a Graefio refertur ad Claud. Mithradatem Bospori regem et duplici ratione expletur. Equidem non video, cur de Mithradate potissimum cogitandum sit, etiamsi v. 1 extr. ductus supersit ex M, quum ipse Graefius viderit posse hoc etiam ex voce μ[εγάλη] superesse». Verba sunt Boeckhii, cui ea supplementa probabilia videntur esse, quae supra dedimus in transcriptione. Idem vidit v. 4 Graefium non recte supplevisse ἐπὶ τοῦ [βασιλείας], quoniam formula in his terris usitata fuisset ἐπὶ τῆς βασιλείας. An fuit ὁ ἐπὶ τοῦ ἐμπορίου eodem sensu, quo n° 423 dictum est ὁ ἐκπεμφθεὶς εἰς τὸ ἐμπόριον?

CLASSIS TERTIA.

Tituli aedificiorum.

427. Tabula lapidis calcarii fere integra, a. 0,755, l. 0,58. Titulus litteris satis altis inscriptus aliquot locis laesus est. Edidd. Leontjev Propyl. v. IV p. 419 (minusculis tantum

litteris) et *Bericht über die... Verhandlungen der Kön. Preuss. Akademie der Wissenschaften zu Berlin aus dem Jahre 1854*, p. 688 № II; praeterea exstat titulus in «*Извѣщеніе изъ оспенн. общества объ археолог. розысканіяхъ въ 1853 г.*» p. 81 sq. et delin. № 43. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II № LXX.

Lapis a. 1853 a Leontjevio repertus Petropoli servatur in museo Imperiali. Exscripsi.

A. 485 Bosp. = 188 p. Chr.

1	ΑΩΗ ΤΥΧΗ	[Αγαθ]ῇ τύχῃ.
	ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ	Βασιλεύοντος βασιλέως
	ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΣΑΥΡΟ-	Τιβερίου Ιουλίου Σαυρο-
	ΜΑΤΟΥ ΥΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ	μάτου, υιού μεγάλου
5	ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΟΙΜΗΤΑΛΚΟΥ ΔΙ-	βασιλέως Ροιμητάλκου, Δι-
	ΔΥΜΟΞΑΡΘΟΣ ΧΟΔΑΙΝΟΥ	δυμόξαρδος Χοδαίνου
	ΑΡΧΩΝΤΑΝ ΑΕΙΤΩΝ ΚΑΙ ΡΩΔΩΝ	ἄρχων Ταναειτῶν καὶ Ῥόδων
	ΦΑΖΙΝΑΜΟΥ ΕΛΛΗΝΑΡΧΗΣ	Φαζινάμου Ἑλληνάρχης
	ΧΡΟΝΟΥ ΚΑΤΑΦΘΑΡΕΝΤΑ ΤΟΝ	χρόνου καταφθάρεντα τὸν
10	ΠΥΡΓΟΝ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΑΝΤΕΣ	πύργον ἀνοικ[κ]οδομήσαντες
	ΑΠΕΚΑΤΕΣΤΗΣΑΝ Τῶ ΕΝΠΟΡΙῶ	ἀπεκατέστησαν τῷ ἐνπορίῳ
	ΔΙΑ ΕΠΙΜΕΛΗΤΩΝ ΣΥΝΕΚΔΗΜΟΥ Α-	διὰ ἐπιμελητῶν Συνεκδήμου Ἀ-
	ΡΙΣΤΟΔΗΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΗ ΕΥΔΗΜΩ-	ριστοδήμου[υ] καὶ Μάῃ Εὐδήμω-
	ΝΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΤΟΥ ΡΩΔΩ-	νος κα[ι] Θαυμάστου Ῥόδω-
15	ΝΟΣ ΚΑΙ ΑΡΥΣΟΥ ΨΥΧΑΡΙΩ-	νος κα[ι] Χ[ρ]ύσου Ψυχαρίω-
	ΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ ΜΕΝΕ-	νος καὶ Πολυκάρπου Μενε-
	ΣΤΡΑΤΟΥ ΚΑΙ ΑΡΔΑΡΑΚΟΥ	στράτου καὶ Ἀρδάρακου
	ΤΡΥΦΩΝΟΣ ΚΑΙ ΚΙΑΥΛΚΟΥ ΙΡΑΜ-	Τρύφωνος καὶ Σιαυ[ά]κου Ἰραμ-
	ΒΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙ ΟΧΟΛΡΖΑΝΟΥ	βούστου καὶ Ὀχο[α]ρζάνου
20	ΤΑΤΕΙΡΒΙΔΟΣ ΙΡΑΜΒΟΥ Γ-	Π[ά]τει, Ἰρβιδος Ἰραμβού[στου].
	ΙΤΩ ΕΠΥ ΚΑΙ Μ	Ἐν] τῷ ἐπυ' καὶ μ[ηνός
	ΛΗΝ ΜΟΥ	Πα]νήμου.

Var. lect. V. 1: ΩΗ Monatsber., ΩΗ «Извѣ.» et Steph. — V. 2: ΒΑΣΙΛΕΥ Извѣ. — V. 4: ΙΟΥ L. — V. 10: ΑΝΟΙΚΟ Mtsb. — V. 11: ΑΠ Извѣ., ΕΑΝ Mtsb. et St. — V. 13: ΜΟΥΚΑΙ L., ΜΟ. ΚΑΙ St. — V. 14: ΚΑΙΘΑ L., ΚΑΙΘΑ St. — V. 15: ΚΑ. ΑΡ Извѣ., ΚΑΙ ΑΡ Mtsb. — V. 16 extr. ΜΕΙΕ Извѣ. — V. 17: ΑΡΔΑΓΑΚΟΥ L. — V. 19: ΟΧΘΑΡΖΑΝΟΥ L., ΟΧΟΛΡ etc. St. — V. 20 extr. ΕΤ L., Ε Stephani.

Huius classis titulis edocemur extremis decenniis saeculi II et primis saeculi III p. Chr. Tanaidis urbis, quae vulgo vocatur ἐμπόριον, moenia turresque et aedificia vetustate collapsa partim publicis sumptibus restituta esse, partim privatis. Hanc turrim restituisse dicuntur archon Tanaitarum, i. e. barbarorum urbem incolentium, et Graecorum praefectus

per curatores novem; quod utrum suis ipsorum fecerint sumptibus, an omnium incolarum (ut in titulo 428), non liquet; hoc tamen probabilius videtur. Ῥόδων Φαζινάμου redit in tit. 428 pertinenti ad a. 192 p. Chr., quo anno iam non fuit Ἑλληναρχης. Quod ad curatorum nomina attinet, miror Stephanium v. 13 de restituendo nomine plane desperantem transcripsisse Μαηεу Δημῶνος; Μάης nomen, cuius hic genetivum habemus Μάη, exstat in tit. 172 et 451; alteram genetivi formam Μαέους habemus in titulo Olbiopolitano vol. I n° 86. V. 18 non Σιάύλχου nomen esse, ut transcripsit St., probat tit. 448 (v. 18). V. 19 utrum legendum sit Ὁχαρζάνου an Ὁχοαρζάνου, certo definiri non potest. Huius patri nomen fuit Πάταις, quod saepius occurrit; distinguenda igitur sunt v. 20 duo nomina Πάταις Ἰρβιδος, pro quibus edd. dabant Πατεῦρβιδος; sed Ἰρβιδος utrum sit nominativus, an genetivus nominis Ἰρβις, nondum patet; probabilius tamen illud videtur; rectum casum genetivis immixtum videbimus n° 428 v. 16 et 429 v. 19. Simili soloecismo v. 9 χρόνου genetivus positus est pro dativo. Ἀπεκατέστησαν (v. 11) duplici augmento solebant scribere Tanaïtae.

Переводъ. Съ добрымъ счастьемъ. Въ царствованіе царя Тиберія Юлія Савромата, сына великаго царя Римиталка, Дидимоксарѣъ Ходэновъ архонтъ Танантовъ и Родонтъ Фазиномовъ еллинаρχъ временемъ испорченную башню, отстроивъ, возстановили торжищу чрезъ попечителей Синекдима Аристодимова и Мая Евдимонова и Фавмаста Родонова и Хриса Психаріонова и Поликарпа Менестратова и Ардарака Трифонова и Сіавака Ирамвустова и Охоарзана Патеова, Ирвидъ Ирамвустовъ. Въ 485 году и мѣсяца Панима.

428. Tabula lapidis arenarii leucophaei integra, a. 1 m., l. 0,55, cr. 0,23. Tituli litterae c. 0,025 altae bene adhuc servatae sunt exceptis extremis versibus, ubi satis sunt detritae. In dextro latere figurae duae comparent, quas accurate exprimendas curavimus. Edidd. Graefe Inscr. aliquot Graec. p. 28 litteris vulgaribus ex apographo, quod cum Koepeno communicatum erat; inde Boeckh C. I. Gr. II add. p. 1009 n° 2132 d (ex hoc Aschik R. Bospor. v. I p. 102 n° 36). E lapide denuo exscripsit et minusculis litteris edidit Leontjev Propyl. v. IV p. 420 n° 3.

Lapis a. 1836 repertus servabatur in horto publico oppidi Novotscherkassk; inde circa a. 1850 Mursakeviczii cura Odessam transportatus est in museum societatis, ubi hodie exstat. Exscripsi.

(Textum vide p. 235).

Var. lect. Graefius dedit v. 1 in. BACIA; v. 2 extr. ΥΥ; v. 3 in. ME, extr. EΩ; v. 4 in. PDI; v. 5 extr. tres lacunas signavit non recte; v. 8 med. ΧΡΟΗΩ, quam scripturam vitium esse manus Rossicae, suam litteram pro Graeco N scribentis, ipse agnovit; contra v. 9 med. Π forma, quae item transcribentis errore irrepsisse ei videbatur, in ipso lapide est. V. 11 extr. ΔΙΑ; v. 13 in. ZINA; v. 14 in. ΧΟΥ; v. 15 med. ΑΤΤΑ; v. 17 in. ΚΑΙΜΥΡΩΝΟC; v. 18 in. ΠΑΝΝΥΧ; v. 19: ΕΝΤΩ·Θ cett.; v. 20: ΟΥ·Α. Leontjevius enotavit v. 1 extr. C litteram bene dispici, item v. 3 extr.; v. 8 in voce χρόνῳ N litteram esse in lapide, non H; v. 13 in. se legisse CΙΝΑΜΟΥ et v. 16 extr. ΖΗΜΩΝ (haec non recte).

A. 489 Bosp. = 192 p. Chr.

1 ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΒΑ
 5 ΨΕΣΑΥΡΟΜΑΤΟΥ
 . ΕΓΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
 ΙΟΙΜΗΤΑΛΚΟΥ ΚΑΙ ΠΡΕΣ
 ΒΕΥΣΑΝΤΟΣ ΙΟΥΛΙΟΥ
 ΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΥ ΑΡΧΙΚΟΙ
 ΤΟΝ ΕΙΤΩ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΤΑ
 ΝΑ ΕΙΤΑΙ ΧΡΟΝΩ ΚΛΤΑ ΦΘΑ
 ΡΕΝΤΑ ΤΟΝ ΠΥΡΓΟΝ ΑΝΟΙ
 10 ΚΟΔΟΜΗΣΑΝΤΕΣ ΑΠΕΚΑΤΕ
 ΞΤΗΣΑΝΤΩ ΕΜΠΟΡΙΩ ΔΙΛ
 ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΡΟΔΩΝΟΣ ΦΑ
 ΖΙΝΛΜΟΥ ΠΡΙΝ ΕΛΛΗΝΑΡ
 ΧΟ ΚΑΙ ΡΟΔΩΝΟΣ ΧΑΡΙΤΩ
 15 ΝΟΣ ΚΑΙ ΑΓΓΑ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ
 ΚΑΙ ΕΥΙΟΣ ΔΑΔΑ ΤΟΥ ΖΗΝΩΝ
 ΚΑΙ ΜΥΝΟΣ ΟΥ ΑΡΑ ΚΛΙ
 ΠΑΝ ΚΟΥ ΠΑΝΝΥΧΟΥ
 20 ΕΝΤΙ ΟΠΥ
 ΛΩΣΥΑ

Βασιλεύοντος βα[σιλέ]-
 ως Σαυρομάτου, [υίου
 μ]εγάλου βασιλέως
 'Ριομητάλκου, και πρεσ-
 βεύσαντος 'Ιουλίου
 Μενεστράτου ἀρχικοί-
 τ(ω)νείτω 'Ελληνες και Τα-
 ναίται χρόνῳ κ[α]ταφθα-
 ρέντα τόν (π)ύργον ἀνοι-
 κοδομήσαντες ἀπεκατέ-
 στησαν τῷ ἐμπόριῳ δι[α]
 ἐπιμελείας 'Ρόδωνος Φα-
 ζιν(ά)μου πρίν 'Ελληνάρ-
 χο[υ] και 'Ρόδωνος Χαρίτω-
 νος και 'Α[τ]τα 'Ηρακλείδου
 και Εὐίος Δάδα τοῦ Ζήνων(ος)
 και Μύ[ρω]νος Οὐάρα κ[α]ι
 Παν[νύχ]ου Παννύχου.

'Εν τ[ῷ] δ[ι]πύ',
 Λώου α'.

V. 16 extr. omissam genetivi terminationem non barbariei tribuendam, sed aut negligentiae et oblivioni, aut compendio propter praecedentem articulum facile excusando iure putat Graefius monens similia exempla suppeditare n° 423 vv. 17 et 18. — Alteram hanc turrim vetustate collapsam ipsi Graeci et barbari, qui Tanain urbem incolebant, restituerunt. Iussos vel monitos eos esse a rege per Iulium Menestratum ad eos missum cur putemus cum Graefio, nullam video causam: sua sponte id facere potuerunt.

Pro πρεσβεύσαντος v. 4 exspectatur πρεσβεύοντος; sed poterat part. aor. eadem vi dici, qua esset πρεσβευτοῦ γενομένου. Iulium Menestratum eundem, qui hic est legatus, Sauromatae regis statuam Phanagoriae posuisse probabile nobis videri diximus ad n° 357. 'Αρχικοι τω νείτου dignitatem aulae Bosporanae fuisse, non Tanaiticam, sponte patet. De Rhodone Phazinami f. vide ad n° 427. Rhodonem Charitonis f. (v. 14) Hellenarchae munere functum esse anno proxime subsequenti docet n° 423. "Ατταν 'Ηρακλείδου videbimus n° 445.453 et eius filium 'Ηρακλείδην nn.° 434.445.456. Εὐιον Δάδα τοῦ Ζήνωνος cognatum fuisse duorum virorum n° 423 memoratorum similitudo nominum docet; de nominis Εὐίος forma male ab editoribus intellecta diximus ad n° 423.

Переводъ. Въ царствованіе царя Савромата, сына великаго царя Римиталка, и при посланникѣ Юліи Менестратѣ главномъ спальникѣ, Еллины и Танаиты временемъ испорченную башню, отстроивъ, возстановили торжищу попеченіемъ Родона Фазинова, бывшаго еллинаρχа, и Родона Харитонова и Атты Ираклидова и Еввій сынъ Дады Зионова и Мирона Варова и Панниха Панникова въ 489 году, мѣсяца Лоя 1-го дня.

429. Fragmentum tabulae marmoris candidi undique mutilum, a. 0,17 m. totidemque latum, rep. prope Nedvigovkam a. 1870. Exscripsi Petropoli in museo Imperiali.

A. 512 Bosp. = 215 p. Chr.

ΔΙΣΕΝΓ
'ΤΕΚΤΟΝC
'ΕΙΝC
ΡΙ

[... ἀπεκατέστησε τῇ πόλει
καὶ τοῖς ἐν[πόροις διὰ
ἀρχι]τέκτον[ος Αὐρηλίου
Ἀντων]εῖνο[υ.
Ἐν τῷ] βί[φ' ἔτει].

Architectus idem sine dubio memoratur in titt. 430.433.434. Inde notas restitui numerales annum indicantes.

Переводъ. ...возстановилъ городу и купцамъ чрезъ архитектора Аврелія Антонина въ 512 году.

430. Tabula marmoris candidi a. ut nunc est 0,71 m., l. 0,53, in utraque area inscripta. Primitus, cum lapis multo maior esset, areae adversae inscriptus erat titulus sodalium catalogum continens, quem infra dabimus n° 441, posterioribus vero temporibus lapide fracto aut de industria absciso hic titulus exaratus est in parte aversa, ita ut illius dextra tantum pars, hic vero integer supersit. Postea lapis rursus in quattuor partes fractus est, quae tamen arcte cohaerent. Titulus partis aversae diligenter exaratus est et bene etiam nunc legitur. Edidd. Leontjev Propyl. v. IV p. 423 n° 5 (litt. minusculis); *Monatsber. d. Berl. Akad.* 1854 p. 689 n° III; *Извлеч. изъ отч. объ археолог. розысканіяхъ въ 1853 г.*, p. 84 et delin. n° 44. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° LXXI.

Lapis d. 10 m. Septembris a. 1853 a Leontjevio repertus Petropoli hodie adservatur in museo Imperiali. Exscripsi.

(Textum vide p. 237).

Var. lect. V. 1: ΑΓΩΗΙ St. — V. 3 extr. ΚΑ. St. Leontjev has duas litteras omisit. in Mtsber. et Извл., in Propyl. posuit καί. — V. 9—10: ΦΟΡΓΑ|ΒΛΑΚΟΥ edd. — V. 14 in. ΡΟΙCΔΙΑ L., extr. ΦΑΝ|. ΕΩC L., ΦΑ|ΙΕΩC (rest. Ἀφα|[ρ]έως) St. — V. 16 in. CΑΑ L. — V. 17 in. ΑΡΧΙ idem. — V. 18: ΚΑΙ, extr. ΝΕΙ edd. — V. 20: ΖΙΦ edd.

Titulus soloecismis pessime foedatus est, adeo ut Stephanus ne id quidem clarum esse dixerit, utrum solus Basilides Hellenarches forum proprio sumptu restituerit, reliquorum

A. 517 Bosp. = 220 p. Chr.

1 ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
 ΕΠΙΒΑΣΙΛΕΙΡΗΣΚΟΥΠΟΡΙΔΙΥΙΩ
 ΜΕΓΑΛΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΑΥΡΟΜΑΤΟΥΚΑ
 5 ΖΗΝΩΝΦΑΝΝΕΩΣΠΡΕΣΒΕΥΤΗΒΑ
 ΣΙΛΕΩΣΡΗΣΚΟΥΠΟΡΙΔΟΣΚΑΙΧΟ
 ΦΑΡΝΟΥΣΑΝΔΑΡΖΙΟΥΒΑΒΟΣΒΑΙΟ
 ΡΑΣΠΟΥΣΝΙΒΛΩΒΡΟΣΔΟΣΥΜΟΣΑΡ
 ΘΟΥΣΧΟΡΟΑΘΟΣΑΝΔΑΡΖΙΟΥΑΡΧΟΝ
 10 ΤΕΣΤΑΝΑΕΙΤΩΝΣΧΟΦΡΑΖΜΟΣΦΟΡΓΑ
 ΒΛΚΟΥΒΑΣΙΛΕΙΔΗΣΘΕΟΝΕΙΚΟΥΕΛ
 ΛΗΝΑΡΧΗΣΕΞΑΡΤΙΣΑΣΤΗΝΑΓΟΡΑΝ
 ΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΑΝΑΛΩΜΑΤΩΝΑΠΕΚΑ
 ΤΕΣΤΗΓΑΤΗΠΟΛΕΙΚΑΙΤΟΙΣΕΜΠΟ
 15 ΡΑΙΣΔΙΑΕΠΙΜΕΛΗΤΩΝΖΗΝΩΝΑΦΑ
 ΕΩΣΦΑΡΝΟΣΑΡΘΟΣΤΑΥΡΕΟΥ
 ΦΑΛΔΑΡΑΝΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΚΑΙ
 ΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝΔΙΟΦΑΝΤΟΥΝΕ
 ΟΠΟΛΟΥΚΑΛΑΥΡΗΛΙΟΥΑΝΤΩΝΕ
 20 ΝΟΥΝΑΥΑΚΟΣΜΕΥΑΚΟΥ
 ΕΝΤΩΖΙΦ

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Ἐπὶ βασιλεῖ Ῥησκουπόριδι, υἱῷ
 μεγάλου βασιλέως Σαυρομάτου, κα[ι]
 Ζήνων Φάννεως πρεσβευτῇ βα-
 σιλέως Ῥησκουπόριδος, καὶ Χο-
 φάρνου Σανδαρζίου, Βάβος Βαιο-
 ράσπου, Νιβλόβωρος Δοσυμοξάρ-
 θου, Χορόαθος Σανδαρζίου ἄρχον-
 τες Ταναιτῶν, Χόφραζμος Φοργα-
 β[ά]κου, Βασιλείδης Θεονείκου Ἑλ-
 ληνάρχης ἐξαρτίσας τὴν ἀγοράν
 ἐκ τῶν ιδίων ἀναλωμάτων ἀπεκα-
 τέστη[σ]α τῇ πόλει καὶ τοῖς ἐμπο-
 [ροῖς] διὰ ἐπιμελητῶν Ζήνωνα Φά[ν]-
 ν[ε]ως, Φαρνόξαρθος Ταυρέου,
 Φαλδάρανος Ἀπολλωνίου καὶ
 [ἄρ]χιτεκτόνων Διοφάντου Νε-
 οπόλου κα[ι] Αὐρηλίου Ἀντωνεί-
 νου, Ναύακος Μευάκου.

Ἐν τῷ ζιφ'.

vero magistratum nomina ἐπωνυμίας tantum causa sint adscripta, an omnes viri, quorum nomina recto casu sint posita (inter quae posuit v. 6 Χοφάρνου[ς], cum Χόφαρνος formam nominativi fuisse multis exemplis probetur), operis fuerint participes. Mihi tamen singularis numerus verborum ἐξαρτίσας et ἀπεκατέστησα clarissime indicare videtur hoc opus Basilidae solius sumptibus fuisse perfectum; nominum casus saepissime mutari in unoquoque titulo Tanaitico videre licet. Quo munere fungatur Χόφραζμος Φοργαβάκου hic (v. 9) et in titulis proxime insequentibus duobus, non liquet; postea fuit regis Ininthimaei legatus (nn° 434. 435); memoratur etiam n° 446 et 448. Operis curator Zeno Phannis f. (v. 14) utrum idem sit atque legatus (v. 4), an alius, item incertum. Inter architectos nobilissimus fuit Aurelius Antoninus, qui redit nn° 429, 433, 434; reliqui duo hic tantum nominantur ut architecti; Stephanus videtur adeo vocabula Ναύακος Μευάκου ad Aurelii Antonini nomen rettulisse; sed separanda ea esse probat n° 447, ubi idem vir inscriptus est v. 18. Alii viri nonnulli item in titulis sodaliciis redeunt, ut Nibloborus Dosymoxarthi f. n° 450, Basilides Theonici f. n° 445, Pharnoxarthus Taurei f. n° 450 et 455, Phaldaranus Apollonii f. nn° 445 et 446, Aurelius Antoninus n° 450.

Переводъ ¹⁾. Съ добрымъ счастьемъ. При царѣ Рискупоридѣ, сынѣ великаго царя Савромата, и Зинонѣ Фаниеевѣ посланникѣ царя Рискупорида и при Хофарнѣ Сандарзіевѣ, Вавѣ Взорасповѣ, Нивловорѣ Досимоксаревѣ, Хороавѣ Сандарзіевѣ архонтахъ Танаитовъ, Хофразмѣ Форгаваковъ, я Василидѣ Θεονиковѣ еллинархѣ, возобновивъ рыночную площадь на собственный счетъ, возстановилъ городу и купцамъ чрезъ попечителей Зинона Фаниеева, Фарноксарва Тавреева, Фалдарана Аполлоніева, и архитекторовъ Діофанта Неополова и Аврелія Антонина, Навака Мевакова. Въ 517 году.

431. Tabula marmorea in frustula minutissima fracta, e quibus reperta sunt triginta duo. Ex his novem et viginti a Leontjevio pristinis locis reposita et gypso conglutinata partem tabulae effecerunt altam 0,82 m., latam 0,62, reliqua tria separatim eduntur. Edidd. Leontjev Propyl. v. IV p. 424 n° 6 minusculis tantum litteris; *Monatsber. d. Berl. Akad.* 1854 p. 690 n° IV; *Извѣст. изъ отчета объ археолог. розыск. въ 1853 г.* p. 86 et delin. n° 45. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° LXXIII.

Fragmenta inter d. 30 m. Septembris et d. 10 m. Octobris a. 1853 a Leontjevio reperta sunt. Exscripsi Petropoli in museo Imperiali.

1	ΑΓΛΘΗ	2	ΥΧΗ
	ΕΠΙΒΑΣΙΛΕΙΡΗ		ΑΝΩΝΚΑΙ
	ΣΚΟΥΠΟΡΙΔΟΣ		ΣΦΕΥΤΗ
	ΥΙΩΜΕΓΑΛΟΥ		
5	ΒΛ. ΙΛΕΩΣΣΑΥ		
	ΤΣΥ		
			ΡΙΔΟΣΚ
			ΧΟΦΡ
			ΣΦΟ
			ΟΥ
10	ΑΝ		ΝΕΙΚΟΥΕΛΛΗΝ
	ΠΙΤ		ΑΤΑΦΘΑΡΕΝΤΑΤ
	ΛΕ.		ΥΟΔΟΜΗΘΗΕΥΘΕΜΕΛΗ
	ΧΡ		ΑΝΤΕ
	ΧΣ		ΤΡΙΟΥ
	Σ. Δ		
	ΑΓ		
	ΙΩ		ΕΤΕΙ
	ΚΑΙΩΝΗΝ		ΑΡΓΕΜΕΙΣΙΟΥΑ

Fragmenta sedis incertae:

a	b	c
Η	Ω	ΙΑΙΣ
	Τ	ΝΟ
		vac.

¹⁾ Въ переводѣ измѣнены падежи нѣкоторыхъ личныхъ именъ согласно съ пониманіемъ текста изложеннымъ выше, въ комментаріи.

Var. lect. V. 3: **ΟΥΒΕΥΤΗ** Monatsber. — V. 13 med. **ΛΗΤΩ** Monatsber., λητων Prop.

1	Ἀγαθῇ	[τ]ύχη.
	Ἐπὶ βασιλεῖ Ῥη-	γι]ανῶν καὶ
	σκουπόριδος	[πρ]εσβευτῇ
	υἱῷ μεγάλου	[βασιλέως
5	β[ασ]ιλέως Σαυ-	Ῥησκουπό]-
	[ρομά]του [καὶ	ριδος κ[αὶ]
	Ζήνωνος Φ]-	Χόφρ[αζμο]-
	άν[νεως τοῦ ἐ]-	ς Φορ[γαβάκ]-
	πὶ τ[ῶν Ἀσπουρ-	ου [καὶ Βασι]-
10	λεί[δης Θεο]νείκου Ἑλλην[άρχης]	
	χρ[όνῳ κ]αταφθαρέντα τ[ὸ τ]ετ-	
	χο[ς άνφκ]οδομήθη ἐ[κ θ]εμελή-	
	[ων] δι[ὰ ἐπιμε]λητ[ῶν Δημη]τρίου	
	Ἀπ[ολλωνίου] κτλ.	
	[Ἐν τ]ῷ . . .	ἔτει
	καὶ μην[ὸς Ἀρτ]εμισίου α'.	

Titulum proxime praecedenti aetate subparem esse virorum nomina demonstrant. Ceterum hic titulus et is qui subsequitur illo paulo recentiores sunt, quoniam ibi Zeno Phannis f. nondum vocatur Aspurgianorum praefectus. De Chophrazmo Phorgabaci f. et Basilide Theonici f. diximus ad n° 430. Demetrius Apollonii f. redit in titt. 433, 445, 450.

Переводъ. Съ добрымъ счастьемъ. При царѣ Рискупоридѣ, сынѣ великаго царя Савромата, и Зи-
нонѣ Фаннеевомъ начальникѣ Аспургіановъ и посланникѣ царя Рискупорида и Хофразмѣ Форгаваковъ и
Василидѣ Θεονиковъ еллинаρχѣ, временемъ попорченна стѣна восстановлена отъ основанія чрезъ попечи-
телей Димитріа Απολλονіева и т. д. — Въ . . . году и мѣсяца Αρτεμισία 1-го дня.

431 bis. Tria fragmenta tabulae lapidis calcarii a. 0,665 m., l. 0,40. Edidd. Leontjev Propyl. v. IV p. 411 et Monatsber. d. Berl. Akad. 1854 p. 691 № V. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II № LXXII.

Lapis m. Iulio a. 1853 a Leontjevio repertus Petropoli servatur in museo Imperiali. Exscripsi.

(Textum vide p. 240).

Var. lect. Ex Leontjevii apographis apparet titulum statim postquam repertus sit melius quam hodie potuisse legi: nam quae servantur partes versuum integrae ab eo datae sunt, nullis litteris omissis, nisi quod v. 6 indicatum est litteram Α et v. 8 litt. ΟC lapidis

1	ΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ	[Α]γαθήι τύχηι.
	ΑΣΙΛΕΙΡΗΣΚΟΥΠΟ	[Ἐπὶ β]ασιλεῖ Ῥησκουπό-
	ΥΙΩΜΕ...ΛΟΥΒΑ	[ριδι], υἱῷ με[γά]λου βα-
	ΥΣΣΑΥΙ. ΜΑΤΟΥΚΑ.	[σιλέ]ως Σαυ[ρο]μάτου, κα[ι]
5	ΝΟΣΦΑ. ΝΕΩΣΤΩ	Ζήνω]νος Φά[ν]νεως τῷ
	ΠΙΤΩ...ΠΟΥ. ΓΙΑΝΣΙΝΚΑ.	[ἐ]πὶ τῷ[ν Ἀσ]που[ρ]γιαν[ῶ]ν κα[ι]
	ΠΡΕΣΒ. Υ...ΙΛΕΩΣΡΗ	πρεσβ[ε]υ[τῇ βασ]ιλέως Ῥη-
	ΣΚΟΥΠΟΡΙΔ...ΚΑΙΧΟΦΡΑ	σκου[π]όριδ[ος] καὶ Χοφρά-
	ΣΜΟΥΦΟ. -Α...ΝΥΡΛΙ	[ζ]μου Φο[ργ]α[βάκ]ου κα[ι] Βα-
10	ΣΙΛΕΙΔΗΣΘΦΟΙ	σιλειίδης Θεο[νείκου Ἑλ]-
	ΛΗΝΑΡΧΗΣ ΧΡ	ληνάρχης χρ[όν]ω κατα]-
	ΦΘΑΡΕΝΤΑΤΣ	φθαρέντα τὸ [τεῖχος ἀν]ω]-
	ΚΟΔΟΜΙΘΗΕ	κοδομήθη ἐ[κ θεμελί]ων
	ΕΠΙΜΕΛΗ	διὰ] ἐπιμελη[τῶν Δημη]-
15	ΠΟΛ	τρίου Ἀ]πολ[λωνίου] κτλ.

fractura periisse et v. 9 legitur ΦΟΡΓΑΡ...ΝΥΛΙΡ. Stephanio in titulo exscribendo minus bene res cessit quam nobis; ideo lectionis eius varietatem hic enotare supervacaneum puto, quoniam ad textum restituendum nihil prodest.

Textum totum fere restituit Leontjev: solum de v. 12 animadvertit (Propyl. p. 412) non apparere, quod aedificium a fundamentis restitutum esset, quoniam in textu soloecismis foedato et τὸ τεῖχος et τὸν πύργον exstare potuisset. Ego e titulo proxime praegresso illud supplementum sumpsit, cum putarem utrumque lapidem eiusdem tituli ἀντίγραφα continere.

432. Tabula lapidis calcarii in duas partes desuper ad imum discissa, a. 0,53 m., l. 0,49. Titulus negligenter exaratus est litteris modicae altitudinis. Edidd. Leontjev Propyl. v. IV p. 425 № 8 (litt. minusculis); *Monatsber. d. Berl. Akad.* 1854 p. 692 № VI (maiusculis tantum); *Извѣст. изъ общества любителей древности* 1853 г. p. 89 (minusc.). Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II № LXXIV.

Lapidem d. 21 m. Iulii a. 1853 in media parte aggeris meridionalis Tanaidis parietinarum, ubi olim urbis portae erant, repperit Leontjev. Exscripsi Petropoli in museo Imperiali.

(Textum vide p. 241).

Var. lect. V. 3: ΙΟΥΛΙΟΥΚΟΤΤΥΟΣ L. — V. 5: ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΟΣ L., ΟΙΛΟ ΚΑΙΣΑΡΟΣ St. — V. 8: ΚΑΙΕΛΛΗΝ L., ΚΔΙΕΛ/ΗΝ St., extr. ΗΜΗΛΗΝΗΝ L., ΗΜΕ ΛΗΜΕΝ . . St. (uterque falso). — V. 10: ΕΚ edd. — V. 14 extr. l om. Leontjev.

1 Α Γ Α Θ Η Τ Υ Χ Η
 ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
 ΤΙΒΕΡΙΟΥΙΟΥΪΟΥΚΟΤΤΥΟΥΣ
 5 ΙΟΥΜΕΓΑΛΟΪ ΒΑΣΙΛΑΙΩΣΡΗΣ
 ΚΟΥΠΟΡΙΔΟΣΦΙΛΟ . ΛΙΣΑΡΟΣΚΑΙ
 ΦΙΛΩΡΩΜΑΙΩΕΥΣΕΒΟΥΣ
 ΜΗΝΙΟΣΧΑΡΙΤΩΝΟΣΠΡΙΝΠΡΟΣΟ
 ΔΙΚΟΣΟΚΑΙΕΛ . ΗΝΑΡΧΗΣΗΜΕΛΗΝΗΝ
 10 ΤΗΝΠΥΛΗΝΤΑΥΤΗΝΑΠΟΧΡΩ
 ΕΞΑΡΤΙΣΑΣΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΑΝΑ
 ΛΩΜΑΤΩΝΑΠΕΚΑΤΕΣΤΗΣΑΤΗ
 ΠΟΛΕΙΚΑΙΤΟΙΣΕΜΠΟΡΙΣ

 ΕΝΤΩ ΕΤΕΙ ΚΑΙΜΗ
 14 ΝΙ ΔΕ Ω Ι

1 Ἀγαθῇ τύχῃ.
 Βασιλεύοντος βασιλέως
 Τιβερίου Ἰο[υλ]ίου Κόττυος υ-
 ιοῦ μεγάλου βασιλ(έ)ως Ῥησ-
 5 κουπόριδος, φιλοκαίσαρος καὶ
 φιλωρωμαίω, εὐσεβοῦς,
 Μήνιος Χαρίτωνος πρὶν προσο-
 δικός ὁ καὶ ἐλ[λ]ηνάρχης ἡμελη(μέ)νην
 τὴν πύλην ταύτην ἀπὸ χρόνω
 10 ἐξαρτίσας ἐκ τῶν ιδίων ἀνα-
 λωμάτων ἀπεκατέστησα τῇ
 πόλει καὶ τοῖς ἐμπόροις.

 Ἐν τῷ . . φ' ἔτει καὶ μη-
 14 νι Δε[σί]φ ι'.

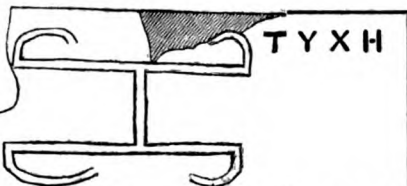
Regem Cotyn III inter annos 524 et 530 epochae Bosporanae regnasse constat e nummis. Τοῦ προσοδικοῦ munus semel hic memoratur. Φιλωρωμαίω v. 6 et χρόνω v. 9 generativi sunt in -ω exeuntes pro -ου, non dativi, ut putabat Stephanus. Βασιλαίως v. 3 et Δε[σί]φ v. 14 quadratarius scripsit secundum pronuntiationem et v. 8 extr. ante ΝΗΝ litteras ΜΕ per neglegentiam omisit.

Переводъ. Съ добрымъ счастьемъ. Въ царствованіе царя Тиберія Юлія Коттиса, сына великаго царя Рискупорида, друга кесарей и друга римлянъ, благочестиваго, Миній Харитоновъ бывшій доходчикъ, онъ же и еллинархъ, заброшенныя отъ времени ворота эти возобновилъ на собственный счетъ, возстановилъ городу и купцамъ въ 5... году и мѣсяцѣ Десіи, 10-го числа.

433. Tabulae marmoris candidi fragmenta quindecim coniuncta et gypso conglutinata. Tabula alta erat 0,755 m., l. 0,49. Edidd. Leontjev Propyl. v. IV p. 426 № 9 (minusc.); *Monatsber. d. Berl. Akad.* 1854 p. 693 № VII; *Извѣст. изъ отчета объ археолог. розыск.* 1853 г. p. 90 et del. № 46. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II № LXXV.

Fragmenta reperta esse inter dd. 10 et 18 m. Augusti a. 1853 in eo parietinarum Tanaidis angulo, qui sit inter meridiem et occidentem, tradit Leontjev. Exscripsi Petropoli in museo Imperiali.

A. 533 Bosp. = 236 p. Chr.

1		[Ἀγαθῇ] τύχη.																								
5	<table border="0" style="width: 100%;"> <tr> <td style="width: 50%;">ΒΑΣΙΛΙΕΥΟΝΤ</td> <td style="width: 50%;">ΣΙΛΕΩΣ</td> </tr> <tr> <td>ΤΙΒ.ΙΟΥΛΙΟΥΙΝΙΝ</td> <td>ΛΙΛΛ</td> </tr> <tr> <td>ΛΑΡΟΣΚΑΙΦΙΛΟΡ</td> <td></td> </tr> <tr> <td>ΚΑΙΠΡΕΣΒΕΥΤ</td> <td></td> </tr> <tr> <td>ΝΟΣΤΟΥΕΠΙΤΗ</td> <td></td> </tr> <tr> <td>ΤΡΙΟΣΑΠΟΛΛ</td> <td>ΙΝΛΕΙΗΣΗΕ</td> </tr> <tr> <td>ΛΗΜΕΝ</td> <td>ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗ</td> </tr> <tr> <td>ΣΑΕΚΤ</td> <td>ΑΛΩΜΑΤΩΝ</td> </tr> <tr> <td>ΚΑΙΑΙ</td> <td>ΑΤΗΠΟΛΕ</td> </tr> <tr> <td>ΚΑΙΤΟ</td> <td>ΑΡΧΙΤΕΚΤΟ</td> </tr> <tr> <td>ΝΟΣΑ</td> <td>ΝΕΙΝΟΥ</td> </tr> <tr> <td>ΕΝΤΩΙΑ</td> <td>ΙΗΜΟΥ Α</td> </tr> </table>	ΒΑΣΙΛΙΕΥΟΝΤ	ΣΙΛΕΩΣ	ΤΙΒ.ΙΟΥΛΙΟΥΙΝΙΝ	ΛΙΛΛ	ΛΑΡΟΣΚΑΙΦΙΛΟΡ		ΚΑΙΠΡΕΣΒΕΥΤ		ΝΟΣΤΟΥΕΠΙΤΗ		ΤΡΙΟΣΑΠΟΛΛ	ΙΝΛΕΙΗΣΗΕ	ΛΗΜΕΝ	ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗ	ΣΑΕΚΤ	ΑΛΩΜΑΤΩΝ	ΚΑΙΑΙ	ΑΤΗΠΟΛΕ	ΚΑΙΤΟ	ΑΡΧΙΤΕΚΤΟ	ΝΟΣΑ	ΝΕΙΝΟΥ	ΕΝΤΩΙΑ	ΙΗΜΟΥ Α	Βασίλειεύον[τος βα]σιλέως Τιβ. Ίουλίου Ίνιν[θιμαίου] φιλοκ[αί]- σαρως καὶ φιλορ[ωμαίου, εὐσεβοῦς], καὶ πρεσβευτοῦ νος τοῦ ἐπὶ τῇ[ς βασιλείας, Δημή]- τριος Ἀπολ[ωνίου Τανα]ε[ίτ]ης ἡμε- λημένο[ν τὸν πύργον?] ἀνοικοδόμη- σα ἐκ τ[ῶν ἰδίων ἀνα]λωμάτων[ν] καὶ ἀ[πεκατέστησ]α τῇ πόλει[ι] καὶ το[ῖς ἐμπόροις δι]ὰ ἀρχιτέκτο- νος Α[ὑρηλίου Ἀντω]νείνου. Ἐν τῷ [γ]λ[φ], Πα[ν]ήμου α'.
ΒΑΣΙΛΙΕΥΟΝΤ	ΣΙΛΕΩΣ																									
ΤΙΒ.ΙΟΥΛΙΟΥΙΝΙΝ	ΛΙΛΛ																									
ΛΑΡΟΣΚΑΙΦΙΛΟΡ																										
ΚΑΙΠΡΕΣΒΕΥΤ																										
ΝΟΣΤΟΥΕΠΙΤΗ																										
ΤΡΙΟΣΑΠΟΛΛ	ΙΝΛΕΙΗΣΗΕ																									
ΛΗΜΕΝ	ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗ																									
ΣΑΕΚΤ	ΑΛΩΜΑΤΩΝ																									
ΚΑΙΑΙ	ΑΤΗΠΟΛΕ																									
ΚΑΙΤΟ	ΑΡΧΙΤΕΚΤΟ																									
ΝΟΣΑ	ΝΕΙΝΟΥ																									
ΕΝΤΩΙΑ	ΙΗΜΟΥ Α																									

Var. lect. V. 2: ONT edd. — V. 3: ININ[θιμαίου] ΛΙΛΛ[καί] L. in Monatsber., φιλοκ[αί] in Prop. — V. 5 extr. ΤΟ edd. — V. 8: NON L., NOI St. — V. 9: EK edd. — V. 10 extr. ΠΟΛΕΙ L., ΠΟΛΕ. Stephani.

Legati nomen certo suppleri non potest; reliqua iam priores editores restituerunt. Demetrium Apollonii f. vidimus in tit. 431, ubi inter curatores nominatus est; de Aurelio Antonino architecto v. ad n° 430. Tituli sermo proxime praecedentibus multo correctior.

Переводъ. Съ добрымъ счастьемъ. Въ царствованіе царя Тиберія Юлія Інініемэя, друга кесарей и друга римлянъ, благочестиваго, и при посланникѣ повѣ, намѣстникѣ царской области, я Димитрій Аполлоніевъ Танайтъ заброшенную башню (?) отстроилъ на собственный счетъ и возстановилъ городу и купцамъ чрезъ архитектора Аврелія Антонина. Въ 533 году, Панима 1-го числа.

434. Tabula lapidis calcarii leucophaei integra, a. 1,10 m., l. 0,82, cr. 0,28, ab omnibus partibus quadro eminenti ornata et in parte superiori figura quadam hodie paululum laesa. Titulus litteris circa 0,035 altis incisus satis bene servatus est. Edid. Fr. Graefe *Bulletin hist.-philol. de l'Acad. des sciences de St.-Petersbourg* v. VIII p. 167 = *Mélanges gréco-rom.* v. I p. 97, apographo usus P. Koeppeni, qui titulum exscripsit aestate a. 1850 in horto publico oppidi Novotscherkassk. Paulo postea lapis Mursakeviczii cura Odessam transportatus est, ubi titulum contulit Leontjev, qui edidit litteris minusculis Propyl. v. IV p. 427 n° 10.

Lapidem post a. 1836 repertum esse tradit Leontjev. Exscripsi Odessae in museo societatis.

A. 533 Bosp. = 236 p. Chr.

1	ΑΓΑΘΗ	ΤΥΧΗ
	ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ	ΒΑΣΙΛΕΥΣΤΙΒΕ
	ΡΙΟΥ·ΙΟΥΛΙΟΥ	ΙΝΙΝΘΙΜΑΙΟΥΦΙ
	ΛΟΚΛΙΣΑΡΟΣΚΑΙ	ΦΙΛΟΡΩΜΑΙΟΥΕΥ
5	ΣΕΒΟΥΣ	ΧΡΟΝΩΗΕ
	ΛΗΘΕΙΣΑΝ	ΤΗΝΚΡΗ
	ΝΗΝΛΝΟΙΚΟΔΟΜΗΘΗΕΚΘΕΜΕ	
	ΛΙΩΝΚΑΙΓΕΓΟΝΕΠΥΡΓΟΣΕΠΙΠΙΕΣ	
	ΒΕΥΤΗΧΟΦΡΑΣΜΟΝΦΟΡΓΑΒΑΚΟΥ	
10	ΚΑΙΕΛΛΗΝΑΡΧΥΨΥΧΑΡΙΩΝΑΦΙΔΑΝΟΙ	
	ΚΑΙΔΙΑΔΟΧΩΗΡΑΚΛΕΙΔΗΝΑΤΤΑΚΑΙΔΙ	
	ΑΕΠΙΜΕΛΗΤΩΝΙΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥΚΑΙΑΝΤΙ	
	ΜΑΧΟΝΚΙΜΠΡΟΥΚΑΙΕΡΩΤΟΣΜΑΣΤΟΙΣΑΜ	
	ΒΑΤΙΝ'ΗΑΣΙΑΝΟΥΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΝΦΑΔΙΝΑ	
15	ΜΟΥΦΙΔΑΝΟΥΣΚΙΜΒΡΟΥΑΦΘΑΙΜΑΚΟΣ	
	ΑΨΑΧΟΥΚΟΣΣΟΥΣΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥΜΥΡΙΠΤΩ	
	ΗΔΥΚΩΗΟΣΔΙΑΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΟΣΑΥΡΗ	
	ΛΙΟΥΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥΕΝΤΩΓΛΦΓΟΡΠΙΑΙΩ	
	Λ	

Var. lect. V. 5 in. LE OYΣ Gr. (corr. L.). — V. 6: ΛΗΘΕΙ ΑΝ Gr., ληθεῖσαν L. — V. 7 in. ΝΗΜ—ΝΟΙ Gr., νην αναί etc. L. — V. 8 extr. ΕΠΙΠΙΕ Gr., ἐπὶ πρε L. — V. 9: Φοργαβάχου L. — V. 10 in. ΚΑΙ, tum ΧΗΨΧΑ etc. Gr., Ψυχάρων L. — V. 12 in. ΑΣΠΙΡΕΛΗ Gr. (corr. L.). — V. 13: ΚΙΜΙΡΟΥ Gr., Κίμβρον L. — V. 14: Ἀσριανοῦ L. — V. 16 in. ΑΨΑΛΟΥ Gr. (corr. L.), extr. ΜΥΡΙΠΙΟΙ Gr. (corr. L.). — V. 17: ΤΕΝΤΟ Gr. (corr. L.). — «Sub extremo versu apparet α littera non enotata in apographo, quod edidit Graefius». L. (russice).

- 1 Ἀγαθῇ τύχῃ.
 Βασιλεύοντος βασιλέως Τιβε-
 ρίου Ἰουλίου Ἰννιδιμαίου φι-
 λок(α)ίσαρος καὶ φιλωρωμαίου, εὐ-
 5 σεβοῦς, χρόνῳ ἡμε-
 ληθεῖσαν τὴν κρή-
 νην (ἀ)νοικοδομήθη ἐκ θεμε-
 λίων καὶ γέγονε πύργος ἐπὶ π[ρ]ε[σ]-
 βευτῇ Χόφρασμον Φοργα[β]άκου
 10 κ(α)ὶ ἐλληναρχῇ Ψυχαρῖωνα Φιδάνοι
 καὶ διαδόχῳ Ἡρακλείδῃ Ἄττα καὶ δι-
 ᾶ ἐπιμελητῶν [Π]άπα Χρήστου καὶ Ἀντί-
 μαχον Κίμ[β]ρου καὶ Ἑρωτος Μαστοῦ, Σαμ-
 βατίωνα Σι[ρ]άνου, Μενέστρατον Φαδινά-
 15 μου, Φιδάνους Κίμβρου, Ἀφθαίμακος
 Ἀψάχου, Κοσσοῦς Ἡρακλείδου, Μύριππος
 Ἡδύκωνος, διὰ ἀρχιτέκτονος Αὐρη-
 λίου Ἀντωνεῖνου. Ἐν τῷ γλφ', Γορπιαίῳ [α']

Titulus eodem anno scriptus est, quo proxime praecedens, sed duobus mensibus post. Intra hoc temporis spatium Chophrasmus Phorgabaci f., vir nobis e titulis proxime praece-
 dentibus notus, legati munus iniit. Τοῦ διαδόχου munus, quo fungitur Heraclides Attae filius
 (fortasse eius, quem vidimus n° 428), primum ex hoc titulo innotuit. Item primum cogno-
 scimus genetivi terminationem -αι pro -ου positam primitus, ut videtur, in eis tantum nomi-
 nibus, quae exhibant in -ους (Φιδάνους, -οι; Μαστοῦς, -οῖ), mox etiam in reliquis (cf. Σόγου
 n° 453 et Σόγοι n° 454). E viris in hoc titulo memoratis nonnulli in aliis redeunt, ut Psy-
 chario Phidani f. nn° 447 et 456, Heraclides Attae f. nn° 445 et 456, Papas Chresti f.
 nn° 450, 453, 454, Antimachus Cimbri f. n° 447, Aphthaemacus Apsachi f. fortasse n° 446,
 Cossus Heraclidis f. n° 449, Aurelius Antoninus n° 450.

Переводъ. Съ добрымъ счастьемъ. Въ царствованіе царя Тиберія Юлія Иннидімѣя, друга кесарей
 и друга римлянъ, благочестиваго, временемъ заброшенный источникъ отстроенъ отъ основанія и сдѣлалась
 башня при посланникѣ Хофрасмѣ Форгаваковѣ и еллинаρχѣ Психаріонѣ Фидановѣ и наслѣдникѣ Ираклидѣ
 Аттовѣ и чрезъ попечителей Папа Хрістова и Антимаха Кимврова и Ерота Мастога, Самватіона Сиранова,
 Менестрата Фадинамова, Фидана Кимврова, Афѣзмака Апсахова, Коссуса Ираклидова, Мириппа Идиконова,
 чрезъ архитектора Аврелія Антонина въ 538 году, мѣсяца Горпія 1-го числа.

435. Fragmenta duo coniuncta tabulae marmoris candidi ab omnibus partibus praeter
 superiorem mutila, a. 0,36 m., l. 0,13, cr. 0,045, utrimque inscripta. Alterum titulum

hic edo, alterum proxime subiciam. Utrumque ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1870/71 pag. 269 n° 25.

Fragmenta apud Nedvigovkam a. 1869 reperta Petropoli exscripsi in museo Imperiali.

1	Τ	[Ἀγαθῇ] τ[ύχῃ].
	ΩΣΦΣ	[Χόφρασμ]ος Φο[ργα-
	ΕΣΒΕ	βάκου πρ]εσβευ[τῆς βα-
	ΝΙΝΘ	σιλέως Ἰ]νινθ[ιμαίου
5	ΛΗΝ	τὴν πύ]λιν [ἐξαρτίσας
	ΔΙΩΝ	ἐκ τῶν ἰ]δίων [ἀνα-
	ΑΠΟΚ,	λωμάτων] ἀποκ[ατέ-
	ΙΠΟΛ	στησα τ]ῇ πόλ[ει κτλ.

Lectionis varietas adeo exigua est, ut enotare eam vix operae sit pretium. Quae proposui supplementa e titulis proxime praecedentibus petita satis probabilia esse concessum iri spero. Videmus Chophrasmm Phorgabaci f., qui a. 533 ep. Bosp. exeunte regis Ininthimaei legatus est factus (v. n° 434), proprio sumptu portam quandam urbi restituisse. Miror Stephanium v. 2 supplevisse [Β]οσφό[ρου], cuius nominis per Φ scripti nullum in titulis habemus exemplum. V. 3 idem agnovit [πρ]εσβευ[τοῦ], quod nescio cur posuerit casu genetivo, et v. 4 regis Ininthimaei nomen, reliquos versus non attigit; acute tamen observavit posse titulum ad restituta Tanaidis munimenta referri.

Переводъ. Съ добрымъ счастьемъ. Хофрасмъ Форгаваковъ, посолъ царя Ининимая, возобновить ворота на собственный счетъ, возстановилъ городу и т. д.

436. Titulus alteri areae eiusdem lapidis inscriptus, in quo est n° 435.

1	ΑΘΡ	[Ἀγ]αθῇ [τύχῃ].
	ΕΥΟΝ	Βασιλ]εύον[τος βασιλέ-
	ΒΕΡΙΟ	ως Τι]βερίο[υ Ἰουλίου . . .
	ΟΥΝ	. . .]ου μ[εγάλου?
5	ΛΟΡΣ	φι]λορ[ωμαίου, εὐ-
	ΟΥΣ	σεβ]οῦς
	ΟΥΤ	. . . ουντ . . .
	ΗΣΟΙ	. . . ης οι . . .
	ΙΝΠΗΛ	. . . ηνπηλ . . .
10	ΠΡΕ	ἐπ[ι] πρ[εσβευτοῦ? . . .

Varietas lectionis hic quoque fere nulla est. Regis nomen neque Stephanio restituere contigit, neque mihi. Vv. 4—6 lectio videtur esse confusa nomine patris regis et epitheto φιλοχαίσαρος omisso; vv. 7—10 tam exiguae servatae sunt laciniae, ut de tituli argumento

nihil certi inde erui possit. Malui tamen duos titulos in uno lapide exaratos una ponere, quam alterum hunc ad calcem inscriptionum Tanaiticarum reicere.

CLASSIS QUARTA.

Tituli conlegiorum.

In hac classe componuntur tituli pertinentes ad conlegia colendo deo destinata, quae Tanaide secundo et tertio p. Chr. saeculo floruerunt. Egit de iis vir clarissimus I. Pomialovski commentatione peculiari, quae in VI congressu archaeologorum Odessae m. Augusto a. 1884 recitata volumini II congressus operum inserta est, a. 1888 in lucem edito¹⁾. Quem librum cum ne nostrates quidem omnes facile possint adire, ut taceam de peregrinis, potiora quaedam de conlegiorum Tanaiticorum statu brevibus hic praemonere placuit.

Deus, quem colebant conlegiorum sodales, in titulis praedicatur θεός ὑψίστος ἐπήκοος; nomen ipsum semper reticetur. Pomialovskius putat Iovem eum fuisse unum ex iis, qui in Oriente primis p. Chr. saeculis culti sint, ut Ζεὺς σωτήρ, Ζ. στρατίας, Ζ. Λαβράνδιος, Ζ. Χρυσασρεύς etc. Idem rectissime monuit nullam esse idoneam causam, cur Stephanium secuti putemus ὑψίστου ἐπήκοου epitheta a Christianis esse petita, quoniam permulti sint ethnicorum tituli antiquioris etiam aetatis, in quibus haec epitheta variis diis addantur praecipue orientalibus. Eum ipsum deum, qui Tanaide colebatur, orientalem fuisse *Sabazium* cum aliqua veri specie statui posse mihi videtur conlato titulo aetatis Romanae Piroti in Bulgariae urbe nuper reperto et ab A. Domaszewskio edito in *Arch.-epigr. Mittheil. aus Oesterreich* v. X (a. 1886) p. 238 n° 2: Ἀγαθῇ [τύ]χῃ. Θεῷ ἐπηκόῳ ὑψίστῳ εὐχὴν ἀνέστησαν τὸ κοινὸν ἐκ τῶν ἰδίων διὰ ἱερέως Ἑρμογένους καὶ προστάτου Αὐγουστιανοῦ. Post haec XIV sodalium nominibus inscriptis additum est: Δία[σος] Σεβαζιανός. Vides titulum nostris tam similem esse, ut eundem deum Tanaide cultum esse facilis sit coniectura.

Tituli conlegiorum Tanaiticorum non omnes unius sunt generis: plerique vocibus ἡ σύνοδος ἢ περὶ ἱερέα τὸν δεῖνα et magistratuum nominibus praepositis continent catalogos omnium sodalium, sed quinque tituli (449, 451, 455, 456, 459) exstant, in quibus enumerantur εἰσποιητοὶ ἀδελφοὶ σεβόμενοι θεὸν ὑψίστον praeposito nomine τοῦ πρεσβυτέρου. In catalogis prioris generis sodalicia ipsa vocantur σύνοδοι, sodales συνοδεῖται vel διασωται (var. lect. διασῖται, διεσεῖται). Unicuique conlegio praesunt magistratus complures, qui in titulis pro dignitate videntur disponi. Primus inter eos est ἱερεύς, secundus πατὴρ συνόδου, quem conlegii patronum fuisse satis probabiliter statuit Pomialovskius, monens in latinis quoque titulis *matres* et *patres conlegii* obvenire. Tertio loco poni solet συναγωγός, post hunc ὁ φιλάγαθος eiusque socius ὁ παραφιλάγαθος; horum munera qualia fuerint, nondum satis constat (cf. Foucart, *Des associations relig. chez les Grecs* pp. 239 et 242). Reliqui magistratus

1) Труды VI археологического съезда въ Одессѣ, т. II (Од. 1888), стр. 24—28.

sunt γυμνασιάρχης, νεανισκάρχης, γραμματεὺς; inde patet conlegia non solum deo colendo instituta esse, sed etiam adulescentes in gymnasiis exercendos curasse (cf. quae de his dixit Pomialovskius). Ceterum monendum est non in omnibus titulis omnes magistratus enumerari ordinemque eorum interdum mutari. Sic in tit. 443 magistratus nomen in -άρχης exiens (i. e. γυμνασιάρχης s. νεανισκάρχης) sacerdoti et reliquis magistratibus praemissum est, nn° 445, 448, 454 νεανισκάρχης ante γυμνασιάρχην positus; uterque omissus videtur esse n° 438; πατὴρ συνόδου mentio omittitur nn° 442, 446 (ubi fortasse memoratur inter sodales gregarios v. 23), 447, 448, 453; ὁ γραμματεὺς memoratur in antiquioribus titulis aliquot (nn° 440, 441, 442, 445); in recentioribus nomen eius nusquam invenitur. Quod semel in tit. 454 v. 10 occurrit magistratus nomen, certo restitui nequit. Praeter magistratus his titulis saeculo II p. Chr. et saeculi III initio regum nomina praescribebantur; inter titulos anno 220 recentiores unus est n° 454, qui regis nomen habeat praescriptum. Catalogis τῶν εἰσποιητῶν ἀδελφῶν regum nomina semper videntur esse praeposita.

Qui fuerint οἱ εἰσποιητοὶ ἀδελφοί, nondum certo indagatum est. Pomialovskius cum animadvertisset eorum nomen latino nomini *fratres* respondere, quo designarentur sodales conlegiorum funeraticiorum, Tanaide quoque τῶν εἰσποιητῶν ἀδελφῶν conlegia fuisse funeraticia coniecit, sed cum in titulis nihil sit aliud, quod huic coniecturae faveat, certam eam praedicare non ausim. Iam si animadverterimus eorum numerum semper multo minorem esse quam numerum sodalium in titulis prioris generis indicatorum, fortasse non multum a vero aberrabimus, cum statuerimus eos esse sodales *novissime in conlegium ingressos* et τὸν πρεσβύτερον eum esse sodalem, qui reliquis maior sit natu, non sacerdotem (ut putabant Stephanus et Pomialovskius).

Tanaide non unum fuisse huius modi conlegium, sed complura, Stephanus iam animadvertit quattuor maxime nomen titulis, qui nobis sunt nn° 447, 448, 450, 451: quorum cum priores duo eiusdem sint anni et mensis, titulus vero n° 450 proxime subsequenti uno tantum mense sit antiquior, nomina in eis leguntur diversissima. Qui tituli unius visi sint conlegii, infra in commentariis adnotabimus. Hic monere sufficiet eundem virum persaepe duorum vel adeo complurium conlegiorum fuisse sodalem; quo fit ut eadem nomina saepe in titulis occurrant, id quod ad restituenda ea maximi est momenti.

Lapides, quibus catalogi inscripti sunt, τελαμῶνες vocantur; eos donariorum loco deo fuisse oblatos a conlegiorum sodalibus cum voces ipsae θεῷ ὑψίστῳ ἐπηκόῳ εὐχῇ probant compluribus catalogis superscriptae, tum ea, quae in tit. 438 leguntur in dextra lapidis parte inde a v. 22.

Superest ut moneam omnes huius classis titulos, exceptis nn° 441 et 454, repertos esse apud Nedvigovkam a. 1869 et 1870 (cf. supra p. 226). Servantur omnes Petropoli in museo Imperiali, ubi eos a. 1883 qua potui diligentia exscripsi, nonnullos charta quoque madida expressi. Ex eis virorum nominibus, quae in lapidibus ex parte tantum servata sunt, plura mihi in integrum restituere contigisse, quam Stephanio, semel hic monitos velim lectores.

A. 452 Bosp. = 155 p. Chr.

*In aeternitate
aquila et utrinque sertum.*

1

Ε Η Ι Τ

*Aquila
etiam nunc
conservata.*

Θ Ε Ω
Υ Ψ Ι Σ Τ Ω Ε Π Η
Κ Ο Ω Ε Ψ Χ Η
sertum.

*(Hic fuit
aquila nunc
deperdita).*

5

ΒΑΣΙΛΕΥΟΝ. ΞΣΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΥΓ. ΞΡΟΣΦΙΛΟΚ
ΚΑΙ ΦΙΛ. ΡΩΜΑ. ΞΣΒΟΥΣ
Β. Η. Ψ. Ι. Μ. Η. Ν. Ι. Γ.
Η. Γ. Ρ. Ε. Α. Φ.
Ω. Γ. Ο.
Ο.

10

15

20

25

Λ Ε Ι Λ

Τ Α Ι *vac.*Δ Α Σ Β *vac.*

Ι Μ Η Τ Ρ Ι Ο Σ

Τ Α Ρ Β Α Σ Ζ Α Β,

Α Δ Α Σ Θ Ε Α Γ

Θ Η Ν Ο Δ Ρ Ο Σ Μ Η

Κ Α Ι Μ Ε Ν Η Σ Ε

Ι Ε Κ Δ Η Ι Ι Ο Σ Α Ρ

Ι Λ Ε Δ Ι

Λ

Υ Λ Ι Α Δ Ι

Ο Ι Π Ο Ι Θ . Α .

vac.

Ω Ν Α Μ Α Ρ Θ . Σ Τ Ο Υ

Α Κ Ο Σ Χ Ι Ρ Ι Τ Ω Ν Ο Σ

Ι Ρ Θ Α Σ . Ο Σ Β

Υ Α Ρ Δ Α Ρ Ο Σ Ι Υ Ρ Ω Ν Ο Σ

Ι Ο Υ Ε Ρ Ω Σ Π Α Ρ Ε Ι Ν Ο Κ Λ Ε Ο Υ

Ι Ο Υ Ο Μ Υ Α Λ Α Κ Ο Σ Φ Ι Δ Α

Ο Υ Μ Υ Ρ Ε Ι Ν Ο Σ Β

vac. Φ Α Ν Ν Η Σ Ε Τ

Ρ Ι Τ Ω Τ . Ν Ε Ι Κ Ο Ψ Ι Ε

Ο . Ε Ψ Ε Ψ Ε Ψ

Ξ Σ Φ Ι Λ . Τ Ο Υ Μ Ε Ν Ο Σ Α Π Ε

Ξ Σ Π Α Γ Ι Ο Υ Κ Α Τ Ε Σ Τ Η Σ Ε

Σ Τ Ρ Α Τ Ο Σ Β Τ Ε Λ Α Μ Ω Ν Α

Ν Φ Α Ν Ν Ε Ω Σ Ε Κ Τ Ω Ν Ι Δ Ι Ω

Litteras, quarum in lapide vestigia tantum exstant, Stephanus aliquoties integras dedit, aliquoties prorsus omisit. Singulas huiusmodi varietates persequi vix operae est pretium. Ceterum versus 8—11 integros hic exscribendos puto, ut indicem, quomodo is fragmenta disposuerit:

| Β̄ΝῩ . . . ΙΜΗΝΙ ΥΛΙΑΔΙ . . .
 | ΗΓ ΡΕΑΦ. ΛΕΙΔ ΟΙΠΟΙΘ.Α
 ΩΓΟ.ΤΑΙ
 ΟΥ.ΔΑΣΒ ΩΝΑΜΑΡΟ.ΣΤΟΥ

In transcriptione horum versuum apud St. legimus haec:

β̄νυ [ἔτει] μηνι υλιαδ . . .
 ἡ περὶ ἰε]ρέα Φ[υ]λείδ[ην καὶ οἱ λ]οιποὶ θ[ι]α-
 σῶται] . . . ωγο . . . ται.
 ου, [Δά]δας β, ων Ἀμαρο[υ]στοῦ κτλ.

Accipe nunc meam transcriptionem, quam multo maiorem probabilitatis speciem prae se laturam vel ideo spero, quod in ea omnes sodalicii magistratus continentur et ωγο . . . ται illud monstruosum extruditur.

- 1 [Ἀγα]θῇ τ[ύχη].
 Θεῶ
 ὑψίστῳ ἐπη-
 κόῳ εὐχῇ.
- 5 Βασιλ[ε]ύον[το]ς βασιλ[έ]ως [Τιβερίου]
 Ἰουλίου Εὐ[πάτο]ρος, φιλοκ[αίσαρος]
 καὶ φιλορωμα[ίου], εὐ]σεβοῦς, [ἐν τῷι]
 βνυ' [ἔτε]ι, μηνι [. Ἡ σύνοδος]
 ἡ περὶ ἰε]ρέα Φ[άννην Στρατο]νείκου
- 10 καὶ συναγ]ωγῶν
 καὶ φιλάγαθ]ον
 καὶ παραφιλάγαθον Ἰο]υλιάδ[ην]
 Ἡρακ]λείδ[ου καὶ οἱ λ]οιποὶ θ[ι]α-
 [σῶ]ται.
- 15 [Δά]δας β', ων Ἀμαρθ[ά]στου,
 [Δ]ημήτριος [τοῦ δει]νος, . . .]ακος Χ[α]ρίτωνος,
 [Ἀ]τάρβας Ζαβ[άργου], Ἀμά]ρθασ[το]ς β',
 [Δ]άδας Θεαγ[γέλο]υ, Ἀρδαρος [Μ]ύρωνος,
 [Ἀ]θηνόδωρος Μη[νοφί]λου, Ἐρως Παρ[θ]ενοκλέου[ς],
- 20 [Ἀ]χαιμένης Θεαγ[γέ]λου, Ὀμψάλακος Φίδα,
 [Συν]έκδημος Ἀρ[ιστοδῆμ]ου, Μυρεῖνος β,
 [Ἡρακ]λε[ί]δ[ης] Φάννης Στ[ρα]-
 [. Χα]ρίτω- τ[ο]νείκου ἰε-
 [νος, ὁ δει]να κ]ου, [ρ]εὺς εὐξ[ά]-

25 ος Φιλ[ώ]του, μενος ἀπε-
 ος Πά[π]που, κατέστησε [τόν]
 [Μενέ?]στρατος β', τελαμῶνα
 [Ζήνω?]ν Φάννεως. ἐκ τῶν ἰδίω[ν].

Stephanius tituli scripturae varietatem hisce explicare studuit: «Ursprünglich reichte die Inschrift nur bis zu dem Namen Ἀρείου in Zeile 13 [nobis v. 21, ubi restituimus Ἀρ[ιστοδῆμ]ου]. Dieser Theil der Inschrift ist im Jahre 452 der bosporischen oder 156 der christlichen Zeitrechnung während der Regierung des Königs Tiberius Julius Eupator abgefasst... Später hat die Genossenschaft zwei neue Mitglieder: Myrheinos, Sohn des Myrheinos, und den Priester Phannes erhalten, den letzteren wahrscheinlich in Folge des Todes oder Austritts des älteren Priesters Phyleides, und dieser hat den in das Erdreich versunkenen oder sonst beschädigten Marmor wieder ausbessern und zur Rechten des Beschauers acht kurze Zeilen der Inschrift hinzufügen lassen. Denn im keinem Fall darf man das Wort ἀπεκατέστησε so verstehen, als ob er eine ganz neue Platte habe anfertigen lassen, da jene Zeilen durch die Formen und den Schnitt der Buchstaben ausser allen Zweifel setzen, dass sie von einer zweiten Hand hinzugefügt sind. Noch später hat eine dritte Hand in sehr flüchtiger Weise zur Linken des Beschauers den übrigen Theil der Inschrift eingemeiselt, welcher die Namen der noch später eingetretenen Mitglieder enthält».

Haec acute quidem perspecta, sed non ex omni parte recte explicata nobis videntur. Nihil enim obstat, quominus iam a. 452, cum prima tituli pars exararetur, Phannem fuisse sacerdotem putemus; revera v. 9 post Φ vestigia A litterae etiam nunc in lapide exstant, et novum sodalem statim sacerdotem factum esse, ut putat St., minime est probabile. Statuendum igitur eundem sacerdotem, non alium, tabulam casu quodam laesam aliquanto post redintegrasse et quae leguntur vv. 21—28 ad dextram spectanti curasse addenda.

Stephanius cum fragmentum vv. 13—23 sinistras partes continens cum eorundem versuum dextris partibus nimis arcte coniunxisset, patrum nominum restituendorum potestatem sibi ademit (ex. causa v. 18 legit . . . αδας, Θεαγυάρδαρος [Μ]ύρωνος, v. 19 [Ἀ]θηνόδωρος Μη. λου, v. 20 [Ἀ]χαιμένης Θ[αλ]λεῦ, v. 21 ut supra vidimus). Nos v. 12 [Ἰ]οῦλιαδ[ην] restituimus e n° 439 et 447; vv. 15 et 17 extr. idem nomen legi sponte patet (St. priore loco dedit Ἀμαρ[α]στου, altero . . . [α]ρθάσ[ι]ος β'). Ζαβάργου nomen (v. 17) legitur in tit. 440 et 446. Ἐρως Παρθενεκλέους (v. 19) filius fortasse fuit eius viri, qui a. 433 ep. Bosp. Dianae donarium dedicavit (v. n° 421). V. 21 prius nomen restitui e n° 427 v. 12, ubi fortasse idem vir inter curatores nominatur turris exstruendae. V. 28 in. viri nomen exempli causa supplevi e tit. 430 et 431, in quibus fortasse huius habemus nepotem cognominem.

Переводъ. Стр. 1—10: Съ добрымъ счастьемъ. Богу высочайшему, милостивому объѣтъ. Въ царствованіе царя Тиберія Юлія Евпатора, друга кесарей и друга римлянъ, благочестиваго, въ 452 году и мѣсяцъ такомъ-то. Сходъ, имѣющій во главѣ жреца Фаннея Стратоникова и т. д. (слѣдуютъ имена должностныхъ лицъ и членовъ сіаса). Стр. 22—28 направо: Фанней Стратониковъ жрецъ, давъ объѣтъ, возстановилъ столпъ изъ собственныхъ средствъ.

439. «Aus 13 Bruchstücken zum Theil wiederhergestellte Platte, welche oberhalb mit einem ganz einfachen Giebel versehen, jedoch von keinem Leisten eingefasst war. Der erstere Umstand erlaubt noch ungefähr die ursprüngliche Breite der Platte (12 Verschok = 0,53 Mètre) zu bestimmen. Die Dicke beträgt 2 Verschok (0,09 Mètre). Die gegenwärtige Höhe, welche 1 Arschin $8\frac{1}{2}$ Verschok (1,09 M.) beträgt, ist wesentlich geringer, als ursprünglich. Denn Zeile 7 meiner Wiederherstellung repräsentirt eine unbestimmte Zahl von Zeilen und überdies kann man nicht wissen, wie viel am Ende verloren gegangen ist». Stephani, *ibid.* p. 235, № 3. *Litterae sunt pulcherrimae et diligentissime incisae.*

1	ΘΗΙ ΛΕΥΟΝΤ ΠΑ	ΤΩΙ ΕΡΙΟΥ Σ·ΚΑΙ <i>vac.</i> ΙΑΤΕΙ ΚΑ
	ΟΥ	
	ΟΥ·ΚΑΤΕ	
10	ΥΤΗ·ΓΕΝΟΜΕ ΣΘΙΑΣΕΙΤΑΣ, ΩΝΑΕΝΓΡΑΨΑ <i>vac.</i> ΩΣΥΠ ΩΝΟΣΕΛΛ	
15	ΙΗΤΡΙΟΥ·Σ ΑΔΑ ΦΙ/ ΝΕΣΤΡΑΤΟΥΠΑΡ Σ·ΕΥΝΙΚΟΥ·ΓΥΜΝ ΙΕΝΕΣΤ	
20	ΧΡΥΣΙΩΝΟΣ ΟΙΛΟΙΠΟΙΘΙΑΣ ΟΥ·ΙΟΥΛ·ΑΛΛΑ Ο -	

Fragmenta sedis incertae:

<i>a</i>	<i>b</i>	<i>c</i>	<i>d</i>
Λ	ΛΙΛ	ΑΟΝ	ΣΤ
ΞΙ	ΤΟΣ	ΛΙΟΣ	<i>vac.</i>
ΖΑ	Α	ΜΑ	
ΔΙ	ΝΙ-	ΚΑ	
ΦΑ			

Ex his fr. a initia aliquot versuum continere vidit iam Stephanius. Reliqua ego separatim posui, cum nullam viderim rationem, cur apud St. versui 22 subiuncta sint hunc in modum:

..... ΟΥ . ΙΟΥΛ . ΑΛΗΣΑΟΝ
 ΛΙΛ ΛΙΟΣ
 ΤΟΣ ΜΑ
 Α ΚΛ . ΣΤ
 Η -
 Η -

E reliqua lectionis varietate nihil est dignum quod enotetur.

- 1 [Ἀγα]θήι [τύχηι. Θεῶι ὑψίσ]τῃ.
 [Βασιλ]εύοντ[ος βασιλέως Τιβ]ερίου
 [Ἰουλίου Εὐ]πά[τορος φιλοκαίσαρο]ς καὶ
 [φιλωρωμαίου εὐσεβοῦς].
- 5 Π]άτει
 κα

 του
 ου κατε
 10 ντη[ς] γενόμε[νος]
 τοῦ]ς διασείτας, [ἀνέστησε
 τὸν τελαμ]ῶνα ἐνγράψα[ς αὐτῶν τὰ
 ὀνόματα]. Ὡς ὑπ[ο]γέγραπται? ..
 ωνος ελλ
 15 Δη]μητρίου, σ[υναγωγός]
 Δ]άδα, φιλ[άγαθος]
 Με]νεστράτου, παρ[αφιλάγαθος] ..
 ς Εὐ]νοίκου, γυμν[ασιάρχης] ..
 Μ]ενεστ[ράτ]ο[υ, νεανισκάρχης] ..
 20 ς Χρυσί]ωνος
 καὶ] οἱ λοιποὶ διασ[εῖται]
 ου, Ἰουλ[ι]ά[δ]ης κ. τ. λ.

Vv. 3—4 quod St. posuit Εὐ]πά[τορος εὐσεβοῦς] καὶ [φιλοκαίσαρος] cum sollemni formula pugnat. Vv. 10—13 sermonis tenorem restituere conatus sum: videtur unus e sodalibus, cum munus aliquod inisset, proprio sumptu sodalium nomina lapidi inscripsisse.

440. «Aus 4 Stücken bestehendes Fragment einer Marmor-Tafel, an dessen zur Rechten des Beschauers befindlicher Seite noch der ursprüngliche Rand vorhanden ist, welcher die Form eines schmalen Leistens hat...¹⁾. Die Buchstaben sind klein und wenig vertieft. [Vv. 1—6 litterae reliquis sunt maiores]. Das erhaltene Stück ist $9\frac{1}{2}$ Verschok (0,42 Mètre) hoch und $6\frac{3}{4}$ Versch. (0,3 M.) breit». Stephani, *ibid.* p. 266, № 17.

1		ΟC	
		ΑΓΑΘ	
	Ι. ΕΛΟ.	ΙΑΙΑ	///
	ΔΙΟΦΑΝΤΟΥ.	ΝΑΣΙΑ	
5	KINΩΛΟΥΝΕΑΝΙΣΚΑΡΧΗΣ		
	ΑΤΗΣ ΜΥΡΩΝΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤ		
	ΟΥC ΖΟΤΟΜΑ		
	ΝΟC ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΚΛΙΣΤΙΩ		
	ΩΝ ΖΑΒΑΡΓΟΥ ΗΓΠCΙΠΤC		
10	ΑΤΟC ΤΕΙΜΟΚΡΑΤΟΥ		
	ΩΡΟC ΝΕΙΚΙΑ		
	<i>vac.</i> ΦΙΔΑ		
	ΝΟΥC ΘΑΜΟΥ		
	ΑΡΟΥ Β		
15	ΦΑΝΗΣ ΦΑΡΝΑΨΟΥ		

ΕΤΕΙΚΑΙΜΗΝ

Var. lect. Quae vv. 8—9 ad dextram leguntur neglegenter scripta (fortasse alia manu), St. lapicidae erroribus tacite correctis ita dedit: ΚΑΛΙCΤΙΩ . | ΗΓΗCΙΠΠΟ . et posuit uno versu superius. V. 14 in. idem habet . . ΑΡΟC Β.

1	ος
	φιλά]γαθ-
	[ος ό δεινα Θεαγγέ]λο[υ?, παραφιλ]ά[γ]α[θος
	ό δεινα] Διοφάντου, [γυμ]νασιά-
5	[ρχης ό δεινα] Κινώλου, νεανισχάρχης
	κρ]άτης Μύρωνος, γραμματ-
	εύς]ους Ζοτομά.
	νος Ήρακλείδου, Κ[α]λλιστίω[ν]
	[Χαρίτ?]ων Ζαβάργου, Ήγ(η)σίπ[π]ο[υ]

1) Post haec non recte dicit St. extremas complurium versuum litteras ei parti, quam *Leisten* nominat, esse incisas.

- 10 ατος Τειμοκράτου,
 ὀδ]ωρος Νειχία,
 Φίδα,
 νους Θαμοῦ,
 αρο(ς) β',
 15 φάνης Φαρνάκου.

[Ἐν τῷ . . . ὅ] ἐτει καὶ μην[ι]

Supplementa praeivit Stephanus. Cum v. 16 primus ductus manifesto pertineat ad Y notam numeralem, titulus noster est quarto saeculo epochae Bosporanae, i. e. inter annos 103 et 203 p. Chr. lapidi inscriptus. Praeter magistratus novem sodales in conlegio videntur fuisse. Ex his unius tantum nomen restituere contigit (sed ne id quidem certo) e n° 446, ubi exstat Ζάβαργος Χαρίτωνος, huius fortasse filius.

441. Lapidis descriptionem v. ad tit. 430, qui aversae eius parti recentioribus temporibus inscriptus est lapide iam fracto ita, ut antiquioris tituli initium et sinistra pars perierint. Reliqua eius pars admodum laesa est lectuque difficilis. Vv. 1—8 maioribus litteris sunt scripti, quam reliqui. Edidd. Leontjev Propyl. v. IV p. 428 n° 11 minusculis tantum litteris et *Monatsber. d. Berl. Akad.* 1854 p. 689 cum tabula lithographica. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° LXXI.

Hunc titulum exscribere mihi non licuit, quoniam in museo ita positus est, ut haec area parieti adversa sit, et ferro adfirmatus. Licuit tamen ectypa chartacea accommodare, quibuscum editorum apographa contuli. Hic praebeo Stephani apographum tali modo correctum litteris aliquot, quas neque St. exscripsit neque ego in ectypis dispicere potui, ex Leontjevii tabula lithographica adsumptis; has uncis quadratis inclusi.

(Textum vide p. 256).

E Leontjevii tabula hae lectionis varietates videntur enotandae: v. 2: ΚΑΙΠΑΤΕΡΑ, v. 4: ΠΑΡΑΦΙΛΑΓΑΘΟΝ, v. 7: ΚΑΙΛΟΙΠΟΙ, v. 8: ΤΑΡΧΩΝΟΣ, v. 11 in. ΔΑΔΑΙ. Post v. 2 in lapide rima exstat, qua versus 3 totus videtur deletus esse.

- 1 [. . . Ἡ σύ]νοδος ἡ περὶ
 [ιέρεια τὸν δεῖνα ων]ος καὶ πατέρα συ-
 [νόδου τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνος καὶ συναγωγὸν
 τὸν δεῖνα Σωσ]ιβίου καὶ φιλάγαθο[ν] Ἀρδαρον Η-
 5 καὶ παραφιλάγαθον [Ἡ]ρ[ακλ]εῖ[δ]ην Ἰ. ου
 [καὶ γυμνασι]άρχην Φ[ά]ν[η]ν]ου καὶ ν[ε-]

1 . ΝΟΔΟΣΗΠΕΡ [Ι]
 Ο . ΟΣΚ / [Ι] ΠΛΤΕΙΛΣ [Υ]

 . ΙΒΙΟΥΚΑΙΦΙΛΑΓΑΘΟ [Σ] ΛΡΔΛΡΟΝΗ
 5 ΚΑΙΤ [Α] Ρ ΦΙΛΑΓΑΘΟ . Ρ . . ΕΙΗΗΝΙΟΥ
 . . . ΛΡΧΗ [Ν] Φ ΙΗΝΙ [Ο] ΥΚ [Α] ΙΗ [Ι]
 ΗΝΙΣ . Δ [Α] ΣΑ [Η] Ν . . ΙΟΥΚΛΙ . . Μ . Ι . . ΙΑ
 Ρ . . . ΚΑΙΟΙ / [Ο] ΙΠΟΙΟΙΑΣΩΤΑΙ
 . ΤΛΙΚΩΝΟΣ ΦΑΔΙ . Ι . . ΟΣΗ . ΙΟ
 10 . ΕΙΝ . . . ΝΥ . . . Ξ
 ΞΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΑΣ . . ΛΣ Λ
 . ΔΑΔΛ ΑΝΤΙΜΑΧΟΣ [Ι] ΟΥ
 . ΟΠΛΙΟΥ Ν ΚΡΑΤΗΣ Ε
 ΧΡΗΣΤΙΩΝΟΣ ΜΗΝΙΟ
 15 ΕΡΩΤΟΣ ΑΣΤΗΡ
 . ΑΠΠΟΥ ΘΕΑΝΓΕΛΟΣ . . Φ
 . ΑΚΛΕΙΔΟΥ ΠΟΛΥΕΙΔ[Ο] [Κ] ΟΥ
 . . ΟΥ ΠΟΝΤΙΚΟ[Υ] . . ΕΙ
 . . ΣΙΩΝΟΣ ΜΕΝΕΣΤΡΑ [Ι]
 20 ΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΥ vac.

ανισκάρχ]ην Ἰο . δασα[ν? Μην]ίου κ[α]ι [γρα]μ[ματέ]α
 [τὸν δεῖνα τοῦ δεινός] καὶ οἱ λοιποὶ [θ]ιασῶται·
 [Ὁ δεῖνα Γ]λ[ύ]κωνος, Φαδί[ναμ]ος Η . . ο . . . ,
 10 [Ὁ δεῖνα . . .]έν[ου], [Διο]νύσ[ιος] Ξ ,
 ς Ἀντισθένης, Ἀσ[τία]ς? Λ ,
 [Ὁ δεῖνα] Δάδ[α], Ἀντίμαχος ίου,
 [Ὁ δεῖνα Π]οπλίου, [Εὐ?]κράτης Ε ,
 [Ὁ δεῖνα] Χρηστίωνος, Μήνιο[ς τοῦ δεινός],
 15 [Ὁ δεῖνα] Ἑρωτος, Ἀστήρ [τοῦ δεινός],
 [Ὁ δεῖνα Π]άππου, Θεάνγγελος . . φ ,
 [Ὁ δεῖνα Ἡρ]ακλείδου, Πολυεῖδ[η]ς κου,
 [Ὁ δεῖνα]ου, Ποντικὸ[ς . .]ει ,
 [Ὁ δεῖνα Πα]σίωνος, Μενέστρα[τος τοῦ δεινός].
 20 [Ὁ δεῖνα] Μενεστράτου,

Titulus cum altero, in aversa area a. 220 p. Chr. scripto, manifesto sit antiquior, inter catalogos II p. Chr. saeculi referendus mihi visus est. Ab initio perierunt praescripta, quibus sine dubio regis nomen continebatur et anni indicatio. Ex eis, quae in lapide conservata sunt, quamvis pessime sint detrita, nonnulla priores editores restituerunt, reliqua ego;

singillatim persequi, quae illis debeantur, vix operae est pretium. V. 7 extr. nihil aliud videtur fuisse, quam scribae mentio, quae item exstat n° 440 et, nisi fallor, nn° 442 et 445. In titulis sodaliciorum Panticapaeensium similiter memoratur interdum ὁ πραγματᾶς (v. supra nn° 61—63). Col. I v. 9 Steph. proposuit [Εὐδ]χι[μ]ωνος, pro quo nomine ego id substitui, quod propius ad litterarum vestigia accedat; item v. 16 quod St. posuit [Φιλοπ]άππου, nimis longum videtur; Πάππου nomen notum est inter Tanaitica; v. 19 pro [Σω]σίωνος posui nomen, quod saepius obveniat. Col. II vv. 9—11 virorum nomina ipse supplevi.

442. «Aus 4 Stücken bestehendes Fragment einer Marmor-Tafel, deren von einem ziemlich breiten Leisten gebildete Einfassung zur Rechten des Beschauers und unterhalb noch erhalten ist. Die letzte Zeile ist auf diesem Leisten eingegraben und dasselbe gilt von einigen Endbuchstaben einiger Zeilen. Das erhaltene Stück ist 9 Verschok (0,4 Mètre) hoch und 6 $\frac{1}{2}$ Versch. (0,29 M.) breit». Stephani, *Compte-rendu* p. 1870/71, pag. 266, № 18. Adiunxi fr. a, quod separatim edidit Stephanus ibid. p. 268 n° 23, et b ineditum. Vv. 1—7 litterae maiores sunt, quam reliquorum.

a

1	ΔΟΛΠΤ	..
	ΙΙΣΥΝΑΓ	ΖΓΟΝΟΜΨΑ,
	ΟΝΕΥΝ	ΩΝΑΝΜΕΝΕΣΤΙΛ
	ΔΟΝΦ.	ΡΝΑΚΗΝΘΕΟΤΕΙΜΟΥΚ
5	ΗΝΟΦΙΛΟΝ	ΧΡΗΣΤΙΩΝΟΣ
	ΑΡΙΣΤΩΝΑ	ΘΕΟΤΕΙΜΟΥΡ
	ΙΑΔΑΔΑ	ΚΑΙΟΙΛΟΙΠΟΙΘΙΑ
	ΠΑΣΙΦΙΛΟΣ	ΣΤΡΑΤΟΝΕΙΚ
	ΠΑΝΤΑΓΑΘΟΣ	ΣΤΡΑΤΟΝΕΙΚ
10	ΙΡΔΑΡΙΣΚΟΣ	ΨΥΧΑΡΙΩΝΟΣ
	ΤΑΣΟΡΤΥΓΑ	
	ΘΟΥΣΜΕΝΕΣ	ΤΡΑΤΟΥ
	ΙΣΚΟΣ	ΣΤΡΑΤΟΝΕΙΚΟΥ
	ΘΗΝΙΟΣ	ΒΕΥΙΟΣ ΤΡΥΦΩ
15	ΟΑΡΟΖ	ΑΛΑΚΟΣ ΚΑΤΑΛ

vac.

ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΣΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Var. lect. V. 2 extr. St. dedit Α, v. 5 extr. ΝΟ . . , v. 6 extr. Κ, v. 14: .ΟΗΝΙΟΣ ΒΕΙΙΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟ . , v. 15: ΟΑΡΟΖΟΑΛΛΑΚΟΣ etc.

Vv. 8 et 9 patrum nomina alia manu in rasura neglegenter sunt adscripta. Eadem manu additae sunt extremae duae voces v. 14 et quae leguntur v. 15 ¹⁾.

-
- 1 [Ἡ σύνο]δος ἡ [περ]ι ιε[ρέα]
 κα]ι συνα[γ]ωγὸν Ὁμψά[λακον β']?
 καὶ φιλάγαθ]ον Εὐνώναν Μενεστ[ρ]ά[του καὶ
 παραφιλάγαθ]ον Φ[α]ρνάκην Θεοτείμου καὶ
 5 γυμνασιάρχην Μ]ηνόφιλον Χρηστίωνος [καὶ
 νεανισκάρχην] Ἀρίστωνα Θεοτείμου καὶ
 γραμματέα . . .]να Δάδα καὶ οἱ λοιποὶ δια[σώ-
 ται']
- Πασίφιλος Στρατονεῖκ[ου],
 Παντάγαθος Στρατονεῖκ[ου],
 10 [Α]ρδαρίσκος Ψυχαρίωνος,
 [Ἄτ]τας Ὀρτύγα,
 [Ἀγα]θοῦς Μενεστράτου,
 υσκος Στρατονεῖκου,
 [Ἀ]θήνιος β', Εὖιος Τρύφων[ος],
 15 Ὁαροζ[β]άλακος Καταλλ . . .
- [Ο]υαλέριος σ[τ]ρατιώτης.

In fragmento *b* ad finem prioris columnae nominum sodalium pertinenti leguntur haec:

ΙΛΙΑΔ
 ΞΑΝΘΟΣ
 ΤΡΜΟΥ
 vac.

Praescripta ipse supplevi praeter v. 2, ubi St. agnovit συναγωγόν, item v. 12 viri nomen. Omnis tituli ratio proxime praecedentibus adeo est similis, ut saeculo II p. Chr. non recentiore eum esse persuasum habeam. Ὀρτύγας nomen redit in tit. in paeninsula Tamanica reperto n° 365, ubi pro Γ est Κ.

1) Stephanus minus accurate scripsit haec: «In den Zeilen 7. 8. 9. 10. 13 waren ursprünglich statt der gegenwärtig vorhandenen Namen der Väter andere Namen eingegraben. Eine zweite spätere Hand hat diese aus-

getilgt und die Namen der Väter, welche man gegenwärtig liest, in roherer Weise an deren Stelle gesetzt, zugleich aber auch die ganze Zeile 14 neu hinzugefügt».

443. Fragmenta duo coniuncta tabulae marmoris candidi superne et inferne fractae, a. ut nunc est 0,71 m., latae 0,35, cr. 0,18; superiori fragmento inscripti sunt vv. 1—14, inferiori reliqui. Litterae sunt pulchrae et diligenter admodum incisae; v. 8 lapidarius ipse Y litteram primitus omissam super versum addidit. Ed. Stephani ibid. p. 264 n° 16.

1	ΑΡΧΗΝ	ἀρχην [τόν δεινα
	ΙΕΡΕΑ·ΗΓΗΣ	τοῦ δεινός καί] ἱερέα Ἡγήσ[ιππον
	ΕΝΕΣΤΡΑΤΟΥ·ΚΑΙΣΥΡ	Μ]ενεστράτου καὶ συν[αγω-
	ΤΟΝ·ΘΕΑΓΕΝΗ·ΚΑΣΑΝΔ	γ]όν Θεαγένην Κασάνδ[ρου]
5	ΚΑΙΦΙΛΑΓΑΘΟΝ·ΣΑΣΑΝ·ΣΑΣΑ	καὶ φιλάγαθον Σάσαν Σάσα
	ΑΙΠΑΡΑΦΙΛΑΓΑΘΟΝ·ΔΟΜΟΝ	[κ]αὶ παραφιλάγαθον Δόμον
	ΕΛΕΥΚΟΥ·ΚΑΙΤΩΝΛΟΙΠΩΝ	[Σ]ελεύκου καὶ τῶν λοιπῶν
	ΘΙΕΣΕΙΤΩΝ·ΔΡΟΥΣΟΝ·ΠΑΣΙΩΝΟΣ	θιεσειτῶν· Δροῦσον Πασίωνος,
	ΚΑΡΙΖΕΝΟΝ·ΤΡΥΦΩΝΟΣ	[Χ]αρίζεον Τρύφωνος,
10	ΑΝΔΡΟΜΕΝΗΝ·ΤΡΥΦΩΝΟΣ	Ἀνδρομένην Τρύφωνος,
	ΜΑΚΑΡΙΟΝ·ΒΑΣΤΑΚΟΥ	Μακάριον Βαστάκου,
	ΑΝΤΙΜΑΧΟΝ·ΑΝΤΙΜΑΧΟΥ	Ἀντίμαχον Ἀντιμάχου,
	ΕΡΩΤΑ·ΜΗΝΟΦΙΛΟΥ	Ἔρωτα Μνηοφίλου,
15	ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΝ·ΑΤΑΣΑ	Ἡρακλείδην [Ἀ]τάσα,
	ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΝ·ΑΙΣ	[Ἀφρο]δεΐσιον Αἰσ[χίνου],
	ΙΗΝΟΦΙΛΟΝ·ΑΓΑΘΟΔ	[Μ]ηνόφιλον Ἀγαθοδ[ώρου],
	ΑΔΑΜΕΙΣΤΟΝ·ΦΙΛΩ	[Ῥ]αδάμειστον Φίλω[νος],
	ΟΜΨΑΛΑΚΟΝ·ΟΥΡΓΙΟΥ	[Ὀ]μψάλακον Οὐργίου,
	ΟΜΨΑΛΑΚΟΝ·ΤΡΥΦΩΝΟΣ	[Ὀ]μψάλακον Τρύφωνος,
20	ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ·ΑΠΑΤΟΥΡΙΟΥ	Δημήτριον Ἀπατουρίου,
	ΙΜΒΡΟΝ·ΔΕΙΟΥ	[Κ]ίμβρον Δείου,
	ΑΝΤΑΓΑΘΟΝ·ΛΙΒΑΝΟΥ	[Π]αντάγαθον Λιβάνου,
	ΡΙΣΤΟΔΗΜΟΝ·ΕΡΩΝΑ	[Ἀ]ριστόδημον Ἐρωνᾶ,
	ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ·ΑΓΑΘΟΔΩΡΟΥ	Δημή[τ]ριον Ἀγαθοδώρου,
25	ΕΥΙΟΝ·ΔΙΟΔΩΡΟΥ	Εὔιον Διοδώρου,
	ΤΑΝΚΑΡΠΟΝ·ΕΡΩΤΟΣ	[Π]άνκαρπον Ἔρωτος,
	ΟΜΨΑΛΑΚΟΝ·ΘΕΟΦΙΛΟΥ	Ὀμψάλακον Θεοφίλου,
	ΑΡΝΑΚΗΝ·ΑΠΑΤΟΥΡΙΟΥ	Ἀρνάκην Ἀπατουρίου,
	ΕΡΩΤΑ	Ἔρωτα [τοῦ δεινός],
30	ΑΡΙΣΤΩΝΑ·ΚΡΑΤΟΥ	Ἀρίστωνα]κράτου,
	ΕΡΩΤ	Ἔρωτ[α τοῦ δεινός].

Var. lect. V. 1: ΡΧΗΝ, v. 3 in. . ΕΝΕ, v. 6 in. . ΑΙ . ΤΑ, v. 15 in. ΔΕ, v. 22: ΘΟΝ, v. 24: ΜΗ . ΡΙ, v. 30: ΑΡΙΣΤΟ ΚΡΑΤΟΥ. V. 17 primam

litteram Α ipso margini adposuit St. et legit Ἀδάμειστον, cum in lapide unam litteram ei antecessisse manifestum sit; contra v. 28 in., ubi St. restituit [Φ]αρνάκην, re vera nulla littera periit. Praeterea vv. 4, 7, 9, 10, 13, 16, 18, 19 in. et vv. 3, 4, 15 extr. litterarum vestigia in lapide conservata St. omisit, vv. vero 5, 8, 11, 12, 14, 20, 26 in. litteras integras posuit.

Hunc quoque titulum puto ad II p. Chr. saeculum esse referendum cum propter litteraturam, tum propterea quod inter virorum nomina plura sunt mere graeca, quam in III saeculi titulis. V. 10 Andromenes Tryphonis f. fortasse pater est eius viri, qui memoratur nn° 424 et 445. V. 18 St. legit Οὐργείου et adnotavit ideo hoc nomen memorabile esse, quod confirmaret gentis nomen Οὐργεῖοι ap. Strab. VII p. 306 dubitationi obnoxium. Sed in lapide nomen videtur esse Οὐργίου in rasura scriptum, ubi inter Γ et Ι vestigia Φ litterae comparent. V. 30 St. minus recte restituit Ἀριστό[δημον].

444. Fragmenta duo coniuncta tabulae marmoris candidi, a. ut nunc sunt 0,34 m., l. 0,23; fr. a margines servat sinistrum et inferiorem quadro eminenti ornatos. Tituli litterae diligenter sunt exaratae. Ed. Stephani ibid. p. 237 n° 4.

A. 506 Bosp. = 209 p. Chr.

a	b	
1	Δ Η Μ Η Ο Σ Χ	,
	Ε Υ Σ Χ Η Ξ Ν Μ	Δημή[τρι]ος Χ[αρίτωνος?],
	ΑΣΚΛΗΠΙ Δ Η Σ	Εὐσχ[ή]μων Μ[ηνεφίλου],
	ΕΥΝΟΙΚΟΣ ΛΥΝ	Ἀσκληπι[ά]δης [τοῦ δεινός],
5	ΧΟΦΑΡΝΟΣ Α	Εὐνόικος [Ε]ὐν[οίκου],
	ΒΑΛΩΔΙΣ Δ	Χόφαρνος Ἀ,
	ΖΩΡΘΙΝΟΣ Φ	Βαλῶδης Δ[ημητρίου],
	vac.	Ζωρθίνος Φ[αζινάμου?]
	Ε Ν Τ Ω Ξ Φ	Ἐν τῷ ςφ' [ἔτει]

Var. lect. In fr. b Stephanus v. 1 dedit ΟΣΧ, v. 2 ΩΝΜ, v. 3 ΔΗ, v. 4 ΥΝ.

Patrum nomina supplēvi ex aliis titulis, ubi eosdem commemorari viros admodum est probabile: Εὐσχ[ή]μων Μηνεφίλου exstat nn° 450 et 455, Εὐνόικος Εὐνοίκου (quod nomen solum restituit St.) n° 446 v. 8, Βαλῶδης Δημητρίου nn° 447 et 449, Ζωρθίνος Φαζινάμου n° 446 v. 14 (ubi est Ζωρθίνης). V. 1 supplēvi e n° 453, ubi memoratur Χαρίτων Δημητρίου, huius fortasse filius.

445. «Aus 31 Bruchstücken bestehende Marmor-Platte, welche oberhalb mit einem Giebel versehen war, von welchem noch zwei Adler erhalten sind. An den übrigen Seiten ist die Platte durch einen schmalen Leisten eingefasst. Die Höhe beträgt 1 Arsch. 5 Versch. (0,92 Mètre), die Breite 1 Arsch. $\frac{1}{2}$ Versch. (0,73 M.) und die Dicke 2 Versch. (0,09 M.). Stephani ibid. p. 258 n° 13 cum aetomate ligno inciso. Litterae satis-minutae sunt et arcte dispositae.

1	ΘΕΩΥΥ.ΣΤΩ	aquila.	aquila.	ΑΓΑΘΗΤΥ>ΗΙ
	ΒΑΣΙΛΕΥΟΝ	ΒΑΣΙ	Σ.ΤΙΒ.ΙΟΥΛ.ΣΑΥΡΟΜΑΤΟΥ	
	ΦΙΛΣ ΚΑΙΣΑΡ	ΙΦΙΛΟ.	ΩΜΑΙΟΥΕΥΣΕΒΟΥΣΗΣΥΝΟΔΟΣ	
	ΗΠΕΡΙ.Ι	ΑΙΟΛ.ΣΑ/	ΧΑΔΟΥΚΑΙΠΑΤΕΡΑΣ.ΝΟΔΟΥ	
5	ΧΟΡΟΥΑ		ΚΑΙΣΥΝΑΓΩΓΟΝ ΑΡΔΑΙ. >ΟΝ	
	ΥΝΕΓΔΗΙ		ΟΝΔΙΑΓ. >ΥΓΡΑΘΗΑΚΣ	ΚΑΙ
	ΑΡΑΦΙΛΑΓΑΘ		ΙΟΝΦΟΡΓΑΒΑΝ	ΚΑΙ ΙΣ
	ΑΡΧΗΝΔΗΜΗ		ΛΩΝΙΟ.ΚΑΙΓΥΜ	ΙΣΙΑ ΒΑ
	ΛΕΙΛΗΝΘΕΟΡ		Τ/ΗΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ	ΙΛΙ.ΤΙ.Σ
10	ΙΔΟΥ vac.	ΟΙΛ	ΣΙ.ΑΙ vac.	ΑΡΔΑΡ.ΙΙΣΣΙ
	ΥΔΗ	ΡΙΟ	ΟΥ	ΙΕΙΜΑΝΟΣΦΙ.Ι vac.
	ΔΑΧΥΓ vac.	ΙΝC vac.	ΛΗΤΙΑΔΗΣ vac.	ΟΥΑΛΙ.ΙΟΥ
	ΟΔΑΝ.Λ	ΡΙΟΥ	ΙΕΝΕΣΤΡΑΤΟΣΛΥΚΙ>.	Υ
	ΙΚ.ΙΧΟ.ΔΙ.ΦΑΝΙ		ΔΕΙΟΥ vac.	ΠΟΠΛ Σ
15		ΔΑ ΗΡΑΚΛΕΙΔ	ΕΠΙΓΟΝΟΥ Ι, >ΔΟ	
		ΙΜΗ-ΡΙΟΥ vac.	Α.ΡΟΔΕΙΣΙΟΣ vac.	ΧΡΥΣΕ vac.
		ΔΑ.ΙΝΟΣ vac.	ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ vac.	ΒΙΛ.Π vac.
		Υ	ΚΛΛΟΥΣΑΘΗΝΙΟΥ	ΚΟΦΛΗΝΟΣ
			ΥΦΣΗ vac.	ΑΝΔΡΟΜ.ΟΥΣ
20	Υ	ΧΟΡΑΘΟΥ	ΞΕΟΤΕΙΜΟΣ	ΨΥΧΛ
	ΡΙΩΙ	ΙΒΑΛΟΣ	ΦΑΙ	ΥΙΟ-ΡΟ
	ΔΩΤ	ΚΛΕΙΔΗΣ	ΑΤ	
	ΤΟΔ	ΙΧΟΣ	Σ/	
	ΚΟΣ			
25	ΦΙΛΟ			
	ΟΡΑΝ	ΥΟΣ	ΒΕ	
	ΡΑΔΑ	ΦΛΔΙΝΑ		
	ΜΙ	ΜΑΣΤΟ		
	ΠΟ	ΟΣΑΡΔΑ		
30	ΦΙΔ	ΥΣΙΧΑΡΙ		
	ΡΑΘΙ	vac.		
	ΕΝΤ	ΙΝΙΛΩ		

Var. lect. V. 2 med. Steph. dedit ΛΖΙ et in sequentibus puncta tria voces dividendia omisit. V. 3 in. ΦΙΛΟ, med. 2Α . ΧΑ etc.; v. 5 extr. ΑΡΔΑΙ . ΚΟΗ; v. 8 med. ΛΩΝΙΟΥ; v. 9 inde a 7 littera: ΘΕΟΝ. ; v. 10 post alteram lacunam ΣΙ litteras omisit St., mox dedit ΑΡΔ . ΡΗ . ΟΣΖΙ; v. 11 extr. post Φ praebebat sex puncta; v. 14 in. ΙΚ . . ΧΟ etc.; v. 17 extr. . . ΙΛ . Π; v. 18 extr. Κ . . . ΡΗΟΣ; v. 20 extr. quattuor litterae omisae; v. 21 extr. ΞΙΟ . . ΡΟ; v. 22 in. ΔΩΝ; v. 23 med. ΛΔΟΣ Σ/; v. 27 in. ΟΙΔΑ; v. 29 med. ΟΠΑΡΔΑ.

Fragmenta sedis incertae:

<i>a</i>	<i>b</i>	<i>c</i>	<i>d</i>
ΙΦ	ΙΥ	ΟΣ	ΙΙ
ΑΓ	ΛΓ		ΤΟΣ
ΟΛ -			ΥΙ

Quonam indicio fretus Stephanus fragmentum *d* posuerit prope initia vv. 19—21, equidem non perspicio.

1 Θεῶ ὑψ[ί]στῳ. Ἀγαθῇ τύχῃ.

- Βασιλεύον[τος β]ασι[λέω]ς Τιβ[ερίου] Ἰουλ[ίου] Σαυρομάτου
 φιλοκαίσαρ[ος κα]ὶ φιλο[ρ]ωμαίου εὐσεβοῦς, ἡ σύνοδος
 ἡ περὶ ἱερέα Ἰού[?]λιον Σα. χάδου καὶ πατέρα σ[υ]νόδου.
- 5 Χορούα[δον] καὶ συναγωγὸν Ἀρδα[ρίσκ]ον
 [Σ]υνεγδή[μου καὶ φιλάγαθ]ον Διαγ[όραν? . .]βλωνάκ[ου] καὶ
 [π]αραφιλάγαθ[ον Χόφρασμ?]ον Φοργαβά[κου] καὶ [νεαν]ισ-
 [κ]άρχην Δημή[τριον Ἀπολ]λωνίου καὶ γυμ[να]σιά[ρχην] Βα-
 [σι]λειδὴν Θεον[εῖκ]ο[υ καὶ Ἀτ]τ[α]ν Ἡρακλείδου [γρ]α[μμα]τ[εὺς]
 10 [συν]όδου· οἱ λοιποὶ δια[σ]τ[ῆ]ται· Ἀρδα[ρίσκ]ος Ζ[η]-
 νοδότ[ου], Δη[μήτ]ριος ου, Λεῖμανος Φί[δα],
 [Μί]δαχ[ος Στυρ?]άνο[υ], Ἀσκ[λη]πιάδης Οὐαλ[ερ]ίου,
 . . . ὅδαν[ος Δημητ?]ρίου, [Μ]ενέστρατος Λυκίσ[χο]υ,
 ικ . . χο[υ], Δι[ό]φαν[τος] Δείου, Πόπλ[ιο]ς
 15 δα, Ἡρακλείδ[ης] Ἐπιγόνου, Ἰ[αρ]δο-
 [. Δ]ημη[τ]ρίου, Ἀ[φ]ροδείσιος Χρυσέ-
 [ρωτος, Φαλ]δά[ρα]νος Ἀπολλωνίου, Φίλ[ι]π-
 [πος]νο[υ], Καλοῦς Ἀθηνίου, Κόφαρνος
 [. , Τρ]ύφων Ἀνδρομ[έν]ους,
 20 Χοροάδου, Θεότειμος Ψυχα-
 ρίω[νος, . . .]δίβαλος Φα , [Ε]ύιο[ς] Ῥό-
 δω[νος, Ἡρα]κλείδης Ἀτ[τα], Ἄρισ-]

τόδ[ημος τοῦ δεινός, . . .]αχός Σα
 κοσ
 25 φιλο
 οραν[. Ζωρδῆ?]νος Βε[λλικοῦ],
 Ῥαδα Φαδινά[μου,]
 μι Μαστοῦ
 πο ος Ἀρδα[ρίσκου?]
 30 φιδ νοι, Χαρί[των, Ἀ]-
 ράδ[ης].

Ἐν τ[ῷ] . . . ἔτει καὶ μη[ν]ι Λώ[φ] . . .].

Rex Sauromates sine dubio is est, quem inter annos 175 et 211 p. Chr. regnasse nummis edocemur. E virorum nominibus huic titulo inscriptis multa ex aliis titulis sunt nota. Chophrasmus Phorgabaci f., qui hic τοῦ παραφιλάγαδου munere fungitur, et Demetrius Apollonii f. adolescentibus praefectus et Basilides Theonici f. gymnasiarches iam nobis occurrerunt in tit. 431. Idem Chophrasmus ut sacerdos inscriptus est titulo proxime subsequenti, praeterea redit nn° 430, 434, 435, 448; Demetrius Apollonii f. redit etiam nn° 433 et 450, Basilides n° 430; Attas Heraclidis f., quem in nostro titulo scribae munere functum esse satis est probabile, occurrit nn° 428 et 454; huius filius Heraclides, in nostro titulo inter sodales gregarios inscriptus v. 22, redit nn° 434 et 456. Asclepiades Valerii f., hic item gregarius (v. 12), φιλάγαδος est in tit. 448. Phaldarani Apollonii f. nomen v. 17 restitui e n° 430. Tryphon Andromenis f. (v. 19) sine dubio is est, qui donarium dedicavit n° 424; Andromenem Tryphonis f., huius fortasse patrem, vidimus n° 443. Euius Rhodonis f. (v. 21) in titulo proxime subsequenti est παραφιλάγαδος. Supplementa v. 26 petii, dubitanter sane, e n° 448, ubi v. 16—17 exstat Βελλικός Ζωρδίνου, huius fortasse filius. Denique adnotandum videtur in titulo Panticapaeensi n° 29 septuaginta fere annis recentiore inter magistratus inscriptum esse Λείμανον Φίδα ei viro cognominem, qui in nostro titulo exstat v. 11; quod potest sane casu factum esse, sed probabilius videtur illum huius fuisse nepotem: fortasse Limanus noster vel filius eius Tanai Panticapaeum transmigravit, ubi nepos summos magistratus adeptus est.

446. Tabula marmoris candidi e 98 fragmentis restituta, ornamentis carens, a. 1,24 m., l. 0,94, cr. 0,07, litteris grandibus inscripta. Ed. Stephani ibid. p. 239 n° 5.

(Textum vide p. 264).

Var. lect. V. 3 med. Π . ΚΟΥ, v. 4 med. ΛΑ-Α, tum ΔΙΠΠΙΤΡΙΟΝΗΡ, v. 5 med. ΕΥΙΟ, v. 6 in. Χ, tum ΝΕΑΝΙΣΚΑΡ . ΗΝΧΑ, v. 7 ΖΗΝΩΝ, extr. ΣΟ. (supplem.

A. 517 Bosp. = 220 p. Chr.

	Α Γ Λ	Τ Υ Χ Η Ι	
1	ΘΕΩΙΥΨΙΣΤΩΙΕΠΗΚΟΩΙΙ . ΥΝΟΔΟΣΗ .	ΙΘΕΟΝΥΨΙΣΤΟΝΚΑ .	
	ΙΕΡΕΛΧΟΦΡΑΣΜΟΝΦΟΡΓΑΡ . ΚΟ΄ΚΑΙΣ	ΑΓΩΓΟΝΡΑΔΑΜΟ	
	ΦΟΥΡΤΟΝΤΡΥΦΩΝΟΣΚΑΙΦΙΛΑΓΑΘΟΝΔΙΠΠΗ ΓΡΙΟΝΗ ΡΑΚΛΕΙ		
5	ΔΟΥΚΑΙΠΑΡΑΦΙ . ΑΓΑΘΟΝΕΥΙΟ΄ΙΡΟΔΩΝΟΣΚΑΙΓΥΜΕ	ΑΡ	
	ΛΗΝΘΙΑΓΑΡΟΝΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΚΑΙΝΕΑΝΙΣΚΑΡ .	ΧΗΧΑΡΙΤΩ	
	ΝΑΜΑΚΑΡΙΟΥΚΑΙΟΙΛΟΙΠΟΙΘΙΑΣΩΤΑΙΖΙΝΩΙ	ΗΝΕΩΤΩ	
	ΑΝΤΙΜΑΧΟΣΠΑΣΙΩΝΟΣΕΥΝΟΙΚΟΣΕΥΝΙΚΟΥ	ΡΓΙΑΣΦΑ	
	΄ΙΩΝΟΣΘΑΛΑΜΟΣΠΙΤΟΦΑΡΝΑΚΟΥΑΣΑΝΔΡΟΣΘΑΥΜΑΣΤΟΥ		
10	. ΓΑΛΩΡΑΣΙΠΙΟΣΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥΑΡΑΘΗΣΦΙΔΑΝΟΙΦΑΝΗΗΣΔΑΔΑ		
	ΙΙΑΤΕΙΣΑΛΚΙΜΟΥΗΡΟΣΕΝΟΣΒΑΣΙΛΕΙΔΟΥΚΑΔΑΝΑΚΟΣΝΑΥΑΓΟΥ		
	ΖΑΒΑΡΓΟΣΧΑΡ . ΤΩΝΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΔΑΔΑΣΠΑΤ		
	ΠΟΥΦΑΡΝΑΚΗΣΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥΧΑΡΑΣΤ	ΩΣΦΑΡΝΑΚΟΥΣ	
	ΑΧΑΙΜΕΝΟΥΟΣΑΡΔΩΖΙΣΕΥΒΑΡΗΛ	ΩΡΘΙΝΗΣΦΑΖ	
15	ΑΡΔΑΡΑΚΟΣΤΡΥΦΩΝΟΣΖΑΣΤΟΣΒ	ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	
	ΜΑΧΟΥΣΑΜΒΑ . ΙΩΝΓΟΡΓΙ	ΔΟΣΔΗΜΗΤ	
	ΓΩΣΑΚΟΣΑΣΠΑΚΟΥΜΑΚΑΡ	ΟΥΦ	ΑΡΑ
	ΑΠΟΛΩΝΙΟΥΧΟΑΡΟΦΑΔΙΟΣ	ΑΡΑ	ΑΚΟΣ
	ΑΡΔΟΥΦΑΡΝΟΣΑΡΘΟΣΗΡΑΚΛ		ΕΚΛΗ
20	ΔΟΥΔΟ . Β . Ι . ΟΔΑΣΤΟΥΑΖΑ		ΑΝΔΑΥΑ
	ΚΕΣΧΟΖΙΑΚΟΥΜΙΔΑΧΟΣΘΙΑΙΑΡΟ		ΑΠΠΟΥΘΕ
	ΑΚΟΥΑΦΘΕΙΜΑΚΟΣΔΙΟ		ΒΑΝΖΟΣΕΛΕΥ
	ΝΟΔΟΥΦΑΖΙΝΑΜΑΙ		ΑΜΟΥΧΟΑΡΓΑΡ
	ΔΑΜΟΥΣΑΜΒΑΤΙΩΝ		ΑΚΟΥΟΣΣΙ
25	ΒΡΑΕΖΩΣΛΕΙΜΑΝΣ		ΩΣ
	ΙΝΟΙΚΟ	ΥΥΛΑΣ	ΚΟΣΑΜΒΟΥΣΤΟΥ
	ΟΣΑΚΟ	ΑΓΕΙ	ΙΟΥΟΥΣΤΑΝΟΣΖΗ
	ΑΥΟΣΑ	Ω	ΕΙΣΜ . ΚΟΣΑΝΤΙ
	ΒΑΤΙΩΝΑ		ΡΘΕΙΜΑ
	Υ	ΜΗΝΙΔΕΙ	ΑΙΖΙΦΕ
30	ΣΜΥΡΩΝΟΣ	ΑΝΑ	ΝΑΓΑΣΑΒΗΔΑΜΝ
			ΝΑΚΩ vac.

.. ννεώσο[υ], v. 8 extr. ΕΥΝΟΙΚΟΥ . ΡΓΙΑΣΦΑ . . . et v. 9 in. /Ι (suppl. . ργιάσφα[γος] X[ίωνος]); v. 10 in. . ΤΑΛΟ et ΠΟΣ, v. 11 in. Π, tum ΒΑΣΙΛΕΔΟΥ cum nota: «In Zeile 11 steht Βασιλέδου natürlich für Βασιλείδου; jedoch, wie nach anderen Anzeichen in diesen Inschriften zu vermuthen ist, wohl nicht aus Versehen, sondern in Folge von Unwissenheit». V. 12 med. Λ . ΝΙΟΣ, tum ΛΩ, extr. ΔΑΔΑΣΠΑΤ; v. 14 med. ΣΑΡ . Ω; v. 15 med. ΒΑΣΣΟΣΒ, extr. ΟΣ; v. 16 med. ΓΙ . . Ρ, extr. Τ; v. 17 extr. ΑΡΑ;

v. 18 extr. ΑΡΑ . . . ΑΚΟΣ; v. 19 sexta ab in. littera est O, quarta a f. E; v. 20 in. ΔΟΥΦΟΙΒ O etc.; v. 21 in. ΚΟΣΧΟΖ . ΚΟΥ, tum ΓΑΡΟ; v. 22 quarta a fine littera est B; v. 23 ante lacunam ΑΓ; v. 25 quinta et sexta litt. ΔΟ; v. 26 post lacunam ΝΥΛΛΟ, v. 27 ibid. ΑΓΕ, v. 28 ibid. Ξ et post alteram lacunam ΘΕΙΜΑ; v. 30 extr. Ξ . . .

De vv. 30—32 haec recte animadvertit editor: «Die Namen, welche in den Zeilen 30—32 nach der Angabe des Monats-Tags folgten, sind erst später bei einer Vermehrung der Mitglieder der Genossenschaft hinzugefügt. Daher sind die Buchstaben kleiner und roher eingemeiselt, als in den übrigen Theilen der Inschrift, und statt Ω und Σ findet sich Ξ und C».

1

Ἀγα[θῆι] τύχηι.

- Θεῶι ὑψίστῳ ἐπηκόῳ[ι ἢ σ]ύνοδος ἡ [περ]ὶ θεὸν ὑψιστον κα[ι]
 ἱερέα Χόφρασμον Φοργα[βᾶ]κο[υ] καὶ σ[υν]αγωγὸν Ῥαδαμό-
 5 φουρτον Τρύφωνος καὶ φιλάγαθον Δ[η]μήτριον Ἡρακλεί-
 δου καὶ πα[ρ]αφι[λ]άγαθον Εὐιο[ν] Ῥόδωνος καὶ γυμ[νασι]άρ-
 χην Θιάγαρον Ἀντισθένου καὶ νεανισκά[ρ]χην Χαρίτω-
 να Μακαρίου καὶ οἱ λοιποὶ διασῶνται· Ζ[ή]νω[ν Φά]ννεως,
 Ἀντίμαχος Πασίωνος, Εὐνόικος Εὐνοίκου, [Γορ]γίας Φα[ρνα-
 10 χ]ίωνος, Θάλαμος Πιτοφαρνάκου, Ἀσανδρος Θαυμάστου,
 [Ἴτ?]αλόρασ[π]ος Ἡρακλείδου, Ἀράδης Φιδάνοι, Φάννης Δάδα,
 [Π]άτεις Ἀλκίμου, Ἡρόξενος Βασιλείδου, Καδάννακος Ναυάγου,
 Ζάβαργος Χαρ[ί]τωνος, Ἀπολλ[ώ]νιος Ἀπολλωνίου, Δά[δ]ας Πάπ-
 15 που, Φαρνάκης Ἡρακλείδου, Χάραξ[στ]ος Φαρνάκου, Ξ[ηγ]όδης
 Ἀχαιμένου, Ὁξαρδῶζις Εὐβαρ[νά]κου, Ζ[ωρ]δίνης Φαζ[ινά]μου,
 Ἀρδάρακος Τρύφωνος, [Β]άσσος Β[άσσου?], Δημήτριος [Ἀντι]-
 μάχου, Σαμβά[τ]ιων Γοργί[ου],]δος Δημητ[ρί]ου,
 Γώσακος Ἀσπάκου, Μακάρ[ιος Ἀχαιμέν?]ου, Φ[αλδ]άρα[νος]
 Ἀπο[λ]λωνίου, Χοροφάδιος [., Δαν]αρά[σμ]ακος [Ὀδι]-
 20 άρδου, Φαρνόξαρθος Ἡρακλ[είδου], Ἀ[σκλη]πιά-
 δου, Φό[ρ]β[ας?] Φ . . .]οδάστου, Ἀζα[ρίων] Δημητρίου?, Ἀνδά[ν]α-
 κος Χοζι[ά]κου, Μίδαχος Θια[γ]άρο[υ], Π[ά]ππου, Θε-
 άκου, Ἀφθείμαχος Διο, βανζος Ἐλευ-
 [. . . πατήρ συ?]νόδου, Φαζίναμ(ος) Ἀ αμου, Χοάργα-
 25 [ρος]δάμου, Σαμβατίων άκου, Ὀσσί[γας?]ος
, . . βράεδος Λειμάνο[υ],]κος Ἀμβούστου,
 [. Ε]ὑνόικο[υ], Μέ[νυ]λλο[ς] Χρυσίπ[π]ου, Οὔστανος Ζή-
 [νωνος, Δαλ?]όσαχο[ς] . . .]αγει εἰσμ[α]κος Ἀντι-
 [μάχου, Σοζίρσ]αυος Ἀ[σκλη]πιάδου, Ἀφθείμα[χος Ἀψ]ά-

11.

34

[χου, Σαμ]βατίων Ἀ[.] Ἐν τῷ ζῆτι
 30 καὶ μηνὶ Δεῖ[ωι]νάγας Ἀβηδάμω?
 ο]υ
 ς Μύρωνος, Ἀνα νάκω.

E viris, qui in hoc titulo enumerati sunt, Chophrasmum Phorgabaci f. (v. 3), Zenonem Phannis f. (v. 7), Phaldaranum Apollonii f. (v. 17) vidimus in tit. 430, ad eundem pertinenti annum. Eunoicus Eunoici f. (v. 8) et Zorthines Phazinami f. (v. 14) exstare videntur in tit. 444 anni 209. Euius Rhodonis f. (v. 5) redit n° 445, Antimachus Pasionis f. (v. 8) et Gosacus Aspaci f. (v. 17) n° 447 (a. 225), Asander Thaumasti f. (v. 9) n° 448 eiusdem anni, Heroxenus Basilidis f. (v. 11) n° 455, Ardaracus Tryphonis f. (v. 15) n° 427 (a. 188). Praeterea nonnulla nomina in nostro titulo ex parte tantum conservata magis minusve probabiliter restitui ex aliis titulis, ubi melius leguntur, ut Ξ[ηγόδης] Ἀχαιμένου (v. 13) e n° 454, Μαχάρ[ιος Ἀχαιμένου] v. 17 et [Σοζίρ]αυος Ἀ[σκλη]η[πιάδου] v. 28 e n° 450, Ἀζα[ρίων Δημητρίου] v. 20 e n° 454, [Μέ]νυλλο[ς Χρυσίππου] v. 26 e n° 452, [Ἀ]φθείμα[χος Ἀψ]ά[χου] v. 29 e n° 434. De Zabargo Charitonis f. (v. 12) cf. quae adnotavi ad n° 440. Vs. 24 Ὅσσι[γασ]ος dubitanter supplevi usus titulo Olbiopolitano v. I n° 55, ubi legitur Οὐσίγασος. Vv. 22—23 conieci eum magistratum inscriptum esse, qui dicebatur *synodi pater*, propterea quod nomen eius in praescriptis esset omissum; quam coniecturam tamen non me fugit dubitationi esse obnoxiam vel ideo quod huius magistratus nomen etiam in aliis titulis interdum omittitur (cf. nn° 442, 447, 448, 453).

447. Tabula marmoris candidi e 51 fragmentis restituta, nullo ornamento instructa, a. 0,92 m., l. 0,70, cr. 0,08; tituli litterae satis minutae sunt (a. fere 0,02), sed profunde exaratae et optime etiam nunc conservatae. Ed. Stephani *ibid.* p. 244 n° 7.

(*Textum vide p. 267.*)

Vv. 18 et 19 lineola subducta ea enotavi, quae alia manu in rasura leviter exarata sunt, ut iam St. animadvertit. Idem de vv. 28 et 29 recte adnotavit: «Ebenso bestehen die Zeilen 28 und 29 mit Ausnahme der drei ersten Buchstaben offenbar ebenfalls aus einem späteren Zusatz, der jedoch von einer anderen Hand herrührt, als die beiden eben erwähnten Veränderungen. Denn die Buchstaben beider Zeilen sind weit grösser und weit leichter eingeritzt, als die der übrigen Zeilen».

Var. lect. V. 15—16: ΜΙΔΑ|ΧΟCΑΡΛΑΡΟΥ. — V. 16—17: . . . ΡΑCΟ|ΓΟΥ. — V. 22: ΡΟΘΑ|, tum ΦΛ. — V. 24 in. ΕΞΑΝ. — V. 27: Χ . . ΙΟC . . ΟΔΩ. — V. 30: ΚΑΙ, sed Λ littera certa est. Praeterea aliquot locis St. integras dedit eas litteras, quae lapidis fractura ex parte deletae sunt.

A. 522 Bosp. = 225 p. Chr.

1 Α Γ Α Θ Η Τ Υ Χ Η
 Θ Ε Ω Υ Ψ Ι Σ Τ Ω Ε Π Η Κ Ο Ω Ι Η Σ Υ Ν Ο Δ Ο Σ Π Ε
 Ρ Ι Θ Ε Ο Ν Υ Ψ Ι Σ Τ Ο Ν Κ Α Ι Ι Ε Ρ Ε Α Χ Ο Φ Ρ Α Σ Μ Ο Ν
 Φ Ο Ρ Γ Α Β Α Κ Ο Υ Κ Α Ι Σ Υ Ν Α Γ Ω Γ Ο Ν Ε Υ Π Ρ Ε Π Η Ν
 5 Σ Υ Μ Φ Ο Ρ Ο Υ Κ Α Ι Φ Ι Λ Α Γ Α Θ Ο Ν Α Ν Τ Ι Μ Α Χ Ο Ν Π Α
 Σ Ι Ω Ν Ο Σ Κ Α Ι Π Α Ρ Α Φ Ι Λ Α Γ Α Θ Ο Ν Σ Υ Μ Φ Ο Ρ Ο Ν Δ Η Μ Η
 Τ Ρ Ι Ο Υ Κ Α Ι Γ Υ Μ Ν Α Σ Ι Α Ρ Χ Η Ν Β Λ Ω Δ Ι Ν Δ Η Ι Η Τ Ρ Ι Ο Υ
 Κ Α Ι Ν Ι Α Ν Ι Σ Κ Α Ρ Χ Η Ν Σ Α Υ Α Ν Ω Ν Χ Ο Φ Ρ Α Σ Μ Ο Υ Κ Α Ι Ο Ι
 Λ Ο Ι Π Ο Ι Θ Ι Α Σ Ω Τ Α Ι Μ Η Ν Ο Φ Ι Λ Ο Σ Μ Ο Σ Χ Α Α Β Ρ Ο Ζ Ε Ο Σ
 10 Α Ρ Ι Σ Τ Ω Ν Ο Σ Ω Τ Η Ρ Ι Κ Ο Σ Π Ο Π Λ Ι Ο Υ Φ Α Χ Ο Σ Π Ο Π Λ Ι Ο Υ
 Μ Ι Α Ι . . Η Δ Ο Σ Α Ν Τ Ι Μ Α Χ Ο Υ Ρ Α Χ Ο Ι Σ Α Κ Ο Σ Ε Υ Ν Ο Ι Κ Ο Υ Λ Ο Ι
 Α Γ Α Σ Β Α Λ Ω Δ Ι Ο Υ Μ Ε Γ Ι Σ Β Ε Υ Τ Υ Χ Η Σ Α Ν Τ Ι Μ Α Χ Ο Υ Δ Υ Ν Α
 Τ Ω Ν Δ Η Μ Η Τ Ρ Ι Ο Υ Ι Ρ Α Υ Α Δ Ι Σ Δ Η Μ Η Τ Ρ Ι Ο Υ Σ Υ Μ Φ Ο Ρ Ο Σ Κ Α Λ
 Λ Ι Σ Θ Ε Ν Ο Υ Α Σ Π Α Ν Δ Α Ν Ο Σ Λ Ε Ι Μ Α Ν Ο Υ Α Ρ Δ Α Γ Δ Α Κ Ο Σ Π Ο
 15 Π Λ Ι Ο Υ Μ Α Δ Ω Ι Σ Σ Α Μ Β Α Τ Ι Ω Ν Ο Σ Ν Α Β Α Ζ Ο Σ Κ Ι Μ Β Ρ Ο Υ Μ Ι Λ Α
 Χ Ο Σ Α Ρ Δ Α Ρ Ο Υ Φ Ο Ρ Ι Α Υ Ο Σ Α Ν Τ Ι Σ Θ Ε Ν Ο Υ Ρ Α Χ Ο Ι Σ Ω Ρ Α Σ Σ .
 Γ Ω Ν . Α Υ Α Ρ Θ Α Κ Ο Σ Ζ Ε Υ Α Κ Ο Υ Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Δ Η Σ Μ Α Ρ Κ Ε Α Ν Ο Υ
 Κ Ο Σ Σ Ι Α Υ Α Κ Ο Υ Ο Χ Ω Δ Ι Α Κ Ο Σ Δ Ο Υ Λ Α Γ Α Ο Σ Π Α Ν Α Υ Χ Ο Σ Α Ρ
 Υ Ο Σ Μ Α Ρ Α Κ Ο Σ Α Μ Α Ι Α Κ Ο Υ Υ Υ Χ Α Ρ Ι Ω Ν Τ Ρ Υ Φ Ω . . . Ι Σ Τ Ω Ν
 20 Τ Ρ Α Τ Ο Υ Ο Δ Ι Α Ρ Δ Ο Σ Λ Η Μ Η Τ Ρ Ι Ο Υ Σ Υ Μ Φ Ο Ρ Ο Σ Χ Ο
 ' Α Ι Ε Ι Σ Β Ε Λ Ο Κ Ξ Υ Μ Α Κ Ο
 Β Ο Θ Λ Ι Ι Ι Ο Φ Α Ν Τ Ο Υ Ε Υ Τ Ι
 Α Μ Α Ρ Δ Ι Α Κ Ο Σ Μ Ε Ν . Σ Τ Ρ Λ Τ Ο Υ
 Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Υ Γ Ω Σ Α Κ Ο Σ Α Σ Π Α . Ο Υ Α Ρ Α Ο Υ Η Δ Ο Σ
 25 . . Δ Υ Λ Λ Ο Δ Α Λ Ο Σ Α Κ Ο Σ Σ Υ Μ Φ Ο Ρ Ο . . Ρ Δ Ο Ν Α Σ Τ Ο Σ
 Ω Φ Ρ Ω Ν Ο Σ Β Α Γ Δ Ο Χ Ο Σ Σ Υ Μ Φ Ο Ρ Ο Υ Σ Α . . . Σ Α Ο Σ Α Μ
 Α Ε Ι Α Κ Ο Υ Γ Ω Δ Ι Γ Α Σ Ο Σ Σ Υ Μ Φ Ο Ρ Ο Υ Χ . Ν Ι Ο Σ Α . . Ω Ο Δ Ω
 Ρ Ο Υ Ξ Ι Α Μ Φ Ω Κ Α Ν Ο Σ Α Ν Τ Ι Μ Α Χ Ο Υ Α Υ Β Α
 Δ Α Γ Ν Α Ε Ι Σ Τ Ο Υ *vac.*
 30 Ε Ν Τ Ω Β Κ Φ Ε Τ Ε Ι Κ Α Ι Μ Η Ν Ι Ι Ε Ι Τ Ι Ο Υ Κ

1 Ἀγαθὴ τύχη.
 Θεῶ ὑψίστῳ ἐπηκόῳ ἡ σύνοδος πε-
 ρὶ θεῶν ὑψίστων καὶ ἱερέα Χόφρασμον
 Φοργαβάχου καὶ συναγωγὸν Εὐπρέπην
 5 Συμφόρου καὶ φιλάγαθον Ἀντίμαχον Πα-
 σίωνος καὶ παραφιλάγαθον Σύμφορον Δημη-

τρίου καὶ γυμνασιάρχην Β[αλ]ῶδιν Δημητρίου
 καὶ νιανισκάρχην Σαυάνων Χοφράσμου καὶ οἱ
 λοιποὶ διασῶνται· Μηνόφιλος Μόσχα, Ἀβρόζιος
 10 Ἀρίστωνος, Σωτηρικὸς Ποπλίου, Φα[ύ]χος Ποπλίου,
 Μία . . . ἡδος Ἀντιμάχου, Ῥαχοῖσακος Εὐνοΐκου, Λοι-
 άγας Βαλωδίου, Μέγας β', Εὐτύχης Ἀντιμάχου, Δυνά-
 των Δημητρίου, Ἰραύαδης Δημητρίου, Σύμφωρος Καλ-
 λισθένου, Ἀσπάνδανος Λειμάνου, Ἀρδάγδακος Πο-
 15 πλίου, Μάδωις Σαμβατίωνος, Νάβαζος Κίμβρου, Μίδα-
 χος Ἀρδάρου, Φορίαυος Ἀντισθένου, Ῥαχοῖς[ακος] Ῥασσ[ό]-
 γου, . αὐάρδακος Ζευάκου, Ἡρακλείδης Μαρχεανοῦ,
 . . . κος Σιαυάκου, Ὀχωδίακος Δούλα, Γάος, Πάναυχος Ἀρ-
 [δάρ]ου, Ὀσμάρακος Ἀμαιάκου, Ψυχαρίων Τρύφω[ν(ος)]; Ἀρ[ίστων
 20 [Μενεσ]τράτου, Ὀδιάρδος [Δ]ημητρίου, Σύμφωρος Χο-
 καὶ εἰσβε α Ὀκξύμακος[ς] . . .
]οθαί[. Δ]ιοφάντου, Εὐτ[ύχης] . .
], Ἀμαρδίακος Μεν[ε]στρ[ά]του, [. . . .
 . . . Ἀλ]εξάνδρου, Γώσακος Ἀσπά[κ]ου, Ἀραούη[β]ος
 25 . . δύλλο(υ), Δαλόσακος Συμφόρο[υ], Ἀ]ρδόναστος
 Σώφρ(ο)νος, Βάγδοχος Συμφόρου, Σα . . . σ[κ]ος Ἀμ-
 αειάκου, Γωδίγασος Συμφόρου, Χ . κιος Ἀ[θην]οδώ-
 ρου, Ξιαμφώκανος Ἀντιμάχου, Αὐβα-
 δαγ ναείστου.

30 Ἐν τῷ βκφ' ἔτει κ(α)ι μηνι [Περ]ειτίου κ'.

Titulum eiusdem esse conlegii, cuius est proxime praegressus, probat nomen sacer-
 dotis. Admodum tamen mirandum e plus 60 viris, qui a. 220 fuerant conlegii sodales,
 quinque annis post duos tantum esse inscriptos, Antimachum Pasionis f. (v. 5) et Gosacum
 Aspaci f. (v. 24), reliquos omnes esse novos. Ex his nonnulli memorantur in aliis titulis,
 ut Balodis Demetrii f. (v. 7) nn° 444 et 449, Sotericus Publii f. (v. 10) n° 450, Eutyches
 Antimachi f. (v. 12) et Aristo Menestrati f. (v. 19) et Dalosacus Symphori f. (v. 25) n° 451,
 Psychario Tryphonis f. (v. 19) fortasse n° 449 (huius filium fuisse Psycharionem memora-
 tum n° 450 admodum est probabile). Vs. 18 cur post Γάος patris nomen sit omissum, non
 patet; conici tamen potest fratrem eum fuisse Panauchi, qui statim inscriptus sit; certe
 quod St. dedit Δουλάγας (nomine Γάος proxime praecedenti adiuncto), omni caret analogia,
 Δούλα vero nomen saepius obvenit. Vs. 19 extr. St. scripsit Τρύφω[ν(ος),] Ἰστων; mihi pro-
 babilius videtur genetivum scriptum esse terminatione omissa (ut v. 25 in.), nam Ἰστων
 nomen nusquam obvenit inter Tanaitica.

448. Tabula marmoris candidi e 81 fragm. restituta, ornamentis carens, a. 1,57 m., l. 0,83, cr. 0,08. Litterae magnae sunt (a. 0,035), sed satis rudi manu exaratae. Ed. Stephani ibid. p. 241 n° 6. Fragmentum continens initia vv. 26—28, quod separatim posuerat Stephanus p. 243, ipse adiunxi.

A. 522 Bosp. = 225 p. Chr.

1 Α Γ Λ Θ Η ' Τ Υ Χ Η
 Θ Ε Ω Υ Υ Ι Σ Τ Ω Ι Ε Π Η Κ ' Ο Ω Ι Η Σ . . Ο
 Δ Ο Σ Η Π Ε Ρ Ι Θ Ε Ο Ν Υ Υ Ι Σ Τ Ο Ν Κ Α Ι Ι Ε Ρ Ε
 Α Κ Α Λ Λ Ι Σ Θ Ε Ν Η Ν Π Α Π Π Ο Υ Σ . Α Ι
 5 Θ Υ Λ Ο Γ Α Ν Ο Σ Κ Α Ι Σ Υ Ν Α Γ Ω Γ Ο Ν Υ Υ Χ Α Ρ Ι
 Ω Ν Ρ Ι Δ Α Ν Ο Ι Κ Α Ι Φ Ι Λ Α Γ Α Θ Ο Ν . . < Λ Η Π Ι
 Α Δ Η Ν Ο Υ Α Λ Ε Ρ Ι Ο Υ Κ Α Ι Π Α Ρ Α Γ Α Θ Ο Ν
 Χ Α Ρ Α Κ Σ Τ Ο Ν Ο Μ Ρ Α Σ Μ Α Κ Ο Υ Κ Α . Ν Ι Α Ν Ι Σ Κ Α Ρ
 Χ Ι Ν Φ Α Ν Η Ν Η Ν Κ Α Ι Γ Υ Μ Ν Α Σ Ι Α Ρ Χ Η Ν Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι
 10 Δ Η Ν Β Κ Α Ι Ο Ι Λ Ο Ι Π Ο Ι Θ Ι Α Σ Ω Τ Α Ι Δ Η Μ Η Τ Ρ Ι Ο Ν
 Φ Α Ζ Ι Ν Α Μ Ο Υ Σ Τ Ο Σ Α Ρ Α Κ Ο Σ Φ Ι Δ Α Φ Ο Ρ Η Ρ Α Ν Ο Σ
 Ε Υ Ι Ο Υ Φ Α Ρ Ν Α Κ Η Σ Δ Α Δ Α Α Σ Α Ν Δ Ρ Ο Σ Θ Α Υ Μ Α Σ
 Τ Ο Υ Α Ζ Ο Σ Χ Ω Δ Ι Α Κ Ο Υ Α Ρ Δ Α Ρ Ο Σ Μ Α Σ Τ Ο .
 Α Ν Τ Ι Σ Θ Ε Ν Η Σ Μ Ε Υ Α Κ Ο Υ Α Ρ Ι Σ Τ Ω Ν Φ Α Ζ Ι Ν Α
 15 Μ Ο Υ Σ Τ Ο Ρ Μ Α Ι Σ Χ Ω . Δ Ι Α Κ Ο Υ / Α Ν Σ Α Β Ο Γ Α
 Ζ Ο Σ Χ Ω Δ Ο Ν Α Κ Ο Υ Σ Ζ Η Θ Υ Β Ε Λ Λ Ι Κ Ο Σ
 Ζ Ω Ρ Θ Ι Ν Ο Υ Α Ρ Δ Ι Ν Δ Ι Μ Ψ Υ Ι Ι Ι Ι Ο Υ Σ Υ Μ Μ Α
 Χ Ο Σ Θ Α Υ Μ Α Σ Τ Ο Υ Ν Α Σ Μ Ε Υ Α Κ Ο ' Ι Ο Ν Υ
 Σ Ι Ο Σ Π Α Τ Ε Ι Ε Ρ Ω Σ Χ Ω Ω Ο Υ Μ Σ Τ Δ
 20 Π Π Ο Υ Μ Ε Ν Ε Σ Τ Ρ Α Τ Ο Σ Ζ Ω ,
 Μ Ο Γ Ε Ν Ο Υ Ρ Ο Δ Ω Ν Δ Α Υ Μ Α Σ Τ Ω
 Κ Ι Σ Κ Α . Ϊ Ν Ε Ι Ι Ο Σ Ε Ρ Μ Η
 Ν Ο Σ Σ , Ρ Ο Ρ Γ Ρ Α Τ Ο Ν Ε Ι
 Ο Σ Α Ρ Ι Σ Τ Ω Α Β Α Ρ Δ
 25 Ο Υ Λ Ι Α Δ Η Σ Σ Ξ Α Ν Η Η
 Ι Κ Ο Υ Σ Α Υ Ν Α Σ Ξ Χ Ο
 Φ Α Ρ Ν Ο Σ . Τ Ρ Α Τ Ο Ν Δ Υ Ε Ρ Μ Η Σ Α Σ Τ Ε Ρ Ο Σ
 Σ Α Μ Β Ϊ . . Ω Ν Α Σ Μ Α Ν Τ Ι Μ Α Χ Ο Σ Κ Ι Μ Β Ρ Ο Υ
 Υ Μ Φ Ο Ρ Σ Α Ρ Δ Ω Ζ Ι Σ Ι Ρ
 30 Ν Σ Ι Ω Ζ Ι Σ Μ Ρ Δ Μ Ι Μ Κ Ο Ν Φ Ι Δ Ο Σ
 Ξ Ο Υ Δ Α Ν Α Ρ Α Ζ Μ Α Κ Ο Σ Μ Η Ν Ι Ο Μ

Β Κ Φ Ε Ϊ Ν Ι Π Ε Ρ Ε Ι Τ

Var. lect. V. 1: ΘΗΙ et extr. Η ., v. 2 extr. C . . O, v. 4 extr. O . ΑΙ, v. 6 *tertia ab* in. littera est Φ, v. 7 ante lacunam ΡΑ, v. 9 in. Χ . Η, tum ΓΥΜΗΑ fortasse *typo-*thetae errore, v. 17 ante lacunam Δι^, v. 19 extr. ΠΛ, v. 21 med. Θ, v. 22 ad fin. ΙΟC, v. 23 med. ΗΟCΟ/ . P etc. et post lacunam ΡΑ, v. 28 med. ΩΜΑCΜ, v. 30: ΟΙΩΖ . . ΟΑΡΔΑΙ ΛΚΟΥ, v. 31: ΟΥΔΑΝΑΡΑΖ etc.

- 1 Ἀγαθῇ[ι] τύχη[ι].
 Θεῶ ὑψίστῳ ἐπηκόῳ ἢ σ[ύν]ο-
 δος ἢ περὶ θεὸν ὑψιστον καὶ ἱερέ-
 α Καλλισθένην Πάππου, [δ x]αί
 5 Θυλόγανος, καὶ συναγωγὸν Ψυχαρί-
 ων Φιδάνοι καὶ φιλάγαθον [Ἀσ]κληπι-
 άδην Οὐαλερίου καὶ παρα[φιλά]γαθον
 Χάρακτον Ὀμρασμάκου κα[ι] νιανισκάρ-
 χ[η]ν Φάννην β' καὶ γυμνασιάρχην Ἡρακλεί-
 10 δην β' καὶ οἱ λοιποὶ διασῶνται· Δημήτριον
 Φαζινάμου, Στοσάρακος Φίδα, Φορήρανος
 Εὐίου, Φαρνάκης Δάδα, Ἀσανδρος Θαυμάσ-
 του, Ἄζος Ὀχωδιάκου, Ἄρδαρος Μαστο[ύ],
 Ἀντισθένης Μευάκου, Ἀρίστων Φαζινά-
 15 μου, Στόρμαις Ὀχ[ω]διάκου, [Χ]ανσαβόγα-
 ζος Χωδονάκου, [Ζῆθο?]ς Ζήθου, Βελλικός
 Ζωρδίνου, Ἀρδινδί[ανος Χρ]υσί[ππ]ου, Σύμμα-
 χος Θαυμάστου, Να[ύαχο]ς Μευάκο[υ, Δ]ιονύ-
 σιος Πάτει, Ἔρωc Ὀχωδ[ιάκ]ου, Μό[κκος?] Πά-
 20 ππου, Μενέστρατος Ζω[ρδίνου?], Ἑρ-
 μογένου, Ῥόδων [Θ]αυμάστ[ου,
, Λύασ]κίς Κα[λλ]ινεί[κου, Μήν]ιος Ἑρμῆ,
 νος Σ . . οργ[. . ., Στρ]ατονεί-
 [κου,]ος Ἀρίστω[νος,]αβαρδ-
 25 [., Ἴ]ουλιάδης Σ, Φάννη-
 ς ικου, Σάυνα[σος? ο]υ, Χό-
 φαρνος [Στ]ρατον[εῖκ]ου, Ἑρμῆς Ἀστέρος,
 Σαμβ[ατί]ων Ἀσμ, Ἀντίμαχος Κίμβρου,
 [. Σ]υμφόρο[υ, Ὀξ]α[ρδῶ]ζις Σιρ[άνου?],
 30 . . . ιωζις Ἀρδα[ρ]άκου, Φιδος
 κου, Δαν[α]ρ[ά]ζ[μαχος Μηνίο]υ . . .]μ
 [Ἐν τῷ] βκφ' ἔ[τει καὶ μη]νὶ Περειτ[ίῳ . . .]

Titulus eodem anno et mense scriptus, quo proxime praegressus, alius conlegii sodalium catalogum continet. Ex illo conlegio unus tantum sodalis adscriptus est, Asander Thaumasti f. (v. 12), qui memoratur n° 446 v. 9. Alterum huius conlegii catalogum praebere videtur n° 456, ubi redeunt Psychario Phidani f. (qui hic est συναγωγός v. 5), Ardindianus Chrysippi f. (v. 17), fortasse etiam Phoreranus Euui f. (v. 11) et Menius Hermae f. (v. 22). Praeterea idem Psychario et Antimachus Cimbri f. (v. 28) memorantur n° 434 (a. 236), Asclepiades Valerii f. (v. 6) n° 445, Aristo Phazinami f. (v. 14) n° 449, Chansabogazus Chodonaci f. (v. 15) et Danarazmacus Menii f. (v. 31) n° 452. Ἡρακλείδης β' redit n° 450, sed cum ibi distinguatur addito altero nomine Αὔναμος, non puto eundem esse. V. 16 [Ζῆθος] dubitanter supplevi e n° 453 v. 7. Ναύαχος Μεύαχος v. 18 restitui e n° 430, ubi idem vir inter architectos videtur nominari. Vs. 22 [Λύασις] restitui e n° 453 v. 28, sed ibid. v. 20 alterum nomen videtur exstare similiter terminatum Σιάσσις. Rhodo Thaumasti f. (v. 21) videtur esse filius eius viri, qui inscriptus est in tit. 427 pertinenti ad a. 188 p. Chr.

449. «Aus 24 Bruchstücken wiederhergestellte Marmor-Platte, welche keine Rand-Verzierung hat, jedoch oberhalb... mit zwei in roher, vertiefter Linear-Zeichnung dargestellten Adlern und einem Kranz zwischen ihnen verziert war. Die gegenwärtige Höhe, welche auch die ursprüngliche ist, beträgt 1 Arsch. 4 Versch. (0,9 M.) und die Dicke 1¼ Versch. (0,06 M.). Die ursprüngliche Breite lässt sich nicht genau bestimmen, muss jedoch nach dem noch Vorhandenen ungefähr 12 Versch. (0,53 M.) betragen haben». Stephani ibid. p. 255 n° 12. Adiunxi fragmentum (a) continens medias partes vv. 17—21, quod separatim posuit St. Alterius fragmenti item separatim editi locum genuinum reperire non potui.

(Textum vide p. 272).

E lectionis varietate haec videntur adscribenda: v. 4 in. ΕΛΡΟ. Κ etc., v. 6 extr. ΑΝ. Vv. 19—21 nomen Κοσσοῦς | Ἡρακλείδου alia manu adscriptum est (minus recte scripsit St. alius manus esse litteras ΗΡΑΚΛΕΙ v. 20 et totum v. 21).

Non recte nobis videtur Stephanus statuere hunc titulum ad eius Rhescuporidis aetatem pertinere, qui regnavit inter annos 240 et 262: nam Balodis Demetrii f., qui hic primus inter fratres inscriptus est, primum memoratur iam a. 209 (n° 444), alterum a. 225 (n° 447; eodem anno commemoratur Aristo Phazinami f. n° 448 v. 14), Athenodorus Phazinami f. (v. 18) exstat in titulo proxime subsequenti (v. 9), pertinenti ad a. 228, ut taceam de reliquis. Ideo probabilius puto titulum nostrum sub eo Rhescuporide scriptum esse, qui regnavit inter annos 212—229 p. Chr. — V. 10 viri nomen in integrum restituere non contigit; similes terminationes habemus n° 446 v. 20 et n° 453 v. 29. Vs. 11 Γάος nomen restitui e n° 447 v. 18. Vs. 12 patris nomen dubitanter supplevi e nn° 453 et 454, v. 14 e n° 447 v. 19. Κοσσοῦς Ἡρακλείδου adscriptus vv. 19—21 iam apparuit nobis in tit. 434.

1 | ⊕ Ε Ψ Ι
 ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΒ,
 ΙΟΥΛΙΟΥΡΗΣΚΟΥΠΚ
 5 | ΕΑΡΟΣΚΑΙΦΙΛΟΡΩΝ
 ΙΣΠΟΙΗΤΟΙΛΔΕΛΦΚ
 ΝΥΨΙΣΤΟΝΑΝ
 ΤΕΛΛΜΩΝΑΕΝΓ
 ΤΑΟΝΟΜΑΤΑ
 'ΑΛΩΔΙΣΔΗΜΗ
 10 | ..ΔΑΣΤΟΣΧΑΡΓ
 .ΛΟΣ ΖΗΟ^
 ΦΑΖ..ΑΜΟСК/
 ΦΟΔΑΚ..ΕΛ
 ΨΥΧΑΡΙ..Τ'
 15 | ΜΥΡΜΗΖ
 ΖΗΝΙΑΡ (a)
 ΑΡΙΣΤΩ . ΦΑΖΙΝΑ
 ⊕ ΗΝΟ . ΨΡΟΕΦ
 -ΑΡΑΚΟ . ΜΗΕΛΚ
 20 | ΑΝΟΣ ΦΟΕΛ
 ΙΡΔΚ ΤΛ
 ΕΤΙ

ΙΟ,
 ΜΟΥ
 ΟΣΣΟΥΣ
 ΟΥΗΡΑΚΛΕΙ
 ΟΥ ΔΟΥ vac.
 ΙCΙΟΥ Α

Θεῶι [ὕψιστῳ]
 Βασιλεύοντος β[ασιλέως Τιβερίου]
 Ἰουλίου Ῥησκουπό[ριδος φιλοκαί]-
 σαρὸς καὶ φιλωρωμ[αίου, εὐσεβοῦς],
 ἰσποιητοὶ (ἀ)δελφοὶ σεβόμενοι
 θεῶν ὑψιστον ἀν[έστησαν τὸν]
 τελ(α)μῶνα ἐνγ[ράψαντες ἑαυτῶν]
 τὰ ὀνόματα·
 [Β]αλῶδης Δημη[τρίου, ,
 . ὁ]δαστος Χαρ ,
 [Γ]ᾶος Ζή[θου, ,
 Φαζ[ίν]αμος Κ[αλλιστίωνος?, . . .
 Φόδακ[ος] Σα ,
 Ψυχ[αρίων] Τ[ρύφωνος, ,
 Μύρμηξ , ,
 Ζηνιαρ , ,
 Ἀρίστω[ν] Φαζινά[μου], . . . ο[υ,
 Ἀ]θηνό[δω]ρος Φ[αζινά]μου,
 [Στοσ?]άρακο[ς] Μησάκ[ου. Κ]ρσσοῦς
 ανος Φοσά[κ]ου. Ἡρακλεί-
 [Ὀδία?]ρδο[ς . τα]ου. δου.
 [Ἐν] ἐτ[ε]ι . . . μηνὸς Δα[ρίσιου α'].

Fragmentum sedis incertae:

Ι
 ΟΥ
 ΙΟΥ
 ΔΑΔ
 VI/

Hoc fragmentum (e duobus compositum), dextrum marginem servans, fines versuum quinque ex eis sunt inter 9 et 16 continere vidit iam Stephanus.

450. «Aus 25 Fragmenten wiederhergestellte Marmor-Platte, welche ohne jede Randverzierung gelassen ist, oberhalb jedoch in roh vertiefter Linear-Zeichnung mit zwei Adlern und einem zwischen denselben befindlichen Kranz verziert war. Sie ist 14 Verschok (0,62 Mètre) breit und 1¼ Versch. (0,06 M.) dick. Ihre ursprüngliche Höhe kann nicht angegeben werden... Die gegenwärtige Höhe beträgt 1 Arsch. 2⅓ Versch. (0,82 M.). Die

Buchstaben sind roh eingemeiselt». Stephani ibid. p. 253 n° 11. Addidi fragmentum continens medias partes vv. 5 et 6, quod Stephanus separatim edidit ibid. p. 268 n° 21.

1	ΑΓΛΘΗΙ	ΤΥ . ΗΙ
	aquila. corona. aquila.	
	Θ - WI ΥΨΙCΤΙ Ε - Χ Η Ι	
	ΒΑC 'ΟΝΤΟCΒΑCΙΑΛ . WCΤ . ΒΕΡΙΛ	
	ΙΘ' "Λ	ΓΦΙΛΟΚΑΙCΑ
5	ΡΛ ΛΟΡΛ	ΥCZICΠ
	ΛΦΟΙΓ	ΝΥ
10	ΠΡΕCΒΥΤΕΡ	
	ΦΑΝΝΗCZΑΜΛ ΑΖΜΘ	
	ΗΡΑΚΛΕΙΔΗCΙΤΤΑZΦΟΡΗΡ	
	ΑΡΔΙΝΖΙΑΝΟC'ΡΥCΙΠΠΟΥZΦΑΡΙ	
	'ΥΧΑΡΙΩΝΦΙΔΑΝΟΙZΟΜΨ	
	ΖΙΝΑΜΟVZ ΜΗΝΙΟCΕΡΜ	
15	ΙΝΟΔΩΡΟCΦΑΖΙΝ	
	ΙΛ	
ΛΙΔ		
ΙΔΙΚΟΥ.Α.		

Praeter fragmenta a me in tabulam recepta Stephanus in fine ad sinistram posuit frustulum minutum continens litteras ΙΜΦΤ, de quo v. infra. E lectionis varietate haec videntur enotanda: v. 3 extr. WC . . ΒΕΡΙΟΥ, v. 4 med. 'ΟΥ, v. 5 extr. ICΠ . . , v. 6 extr. ΙΥ, v. 11 extr. ΦΟΡΙ/. Litteras ex parte tantum in lapide servatas St. partim integras posuit, partim prorsus omisit.

1	Ἀγαθῇ τύ[χ]ῃ.
	Θ[ε]ῶι ὑψίστ[ωι] ἐ[ύ]χῃ.
	Βασ[ιλεύ]οντος βασιλ[έ]ως Τ[ε]βερί[ου]
	Ἰου[λίου] Ῥησ[κου]πόριδα[ς], φιλοκαίσα-
5	ρ[ος] καὶ φι[λ]ορω[μαίου], εὐσεβ[οῦς], ἱσπ[οι]-
	ητοὶ ἀδελφοὶ σ[εβόμενοι] θεόν ὑψισ-
	τον ἀνέστησαν τὸν τελαμῶνα ἐνγρά-

ψαντες εαυτων τα ονόματα, περι]
 πρεσβύτερον τον δεινα του δεινος].
 10 Φάννης Άμω... άζμο[υ,],
 'Ηρακλείδης [Α]ττα, Φορήρα[νος Εύιου?],
 Άρδινζιανός [Χ]ρυσίππου, Φαρ[νάκης β'?],
 [Ψ]υχαρίων Φιδάνοι, Όμψά[λακος
 Φα]ζινάμου, Μήνιος Έρμ[η,
 15 Άδη]νόδωρος Φαζιν[άμου
 . . . ιο . . .

. αιδ . .

[Έν τῷ . . . έτει, μηνός Ξαν]δικού α'.

Stephanius hunc titulum ad a. 245 p. Chr. rettulit anni indicatione nisus servata in eo fragmento, quod supra memoravimus; sed mihi hoc minime videtur veri simile: primum enim in fragmento post anni numerum Π littera exstat vel pessime oculato homini perspicua, quae non potest pertinere nisi ad mensium nomina Περίτιος sive Πάνεμος, cum hic titulus scriptus sit mense Xandico; nam quod St. putat Π litteram per negligentiam pro litteris ΕΤ (vocis έτους) exaratam esse, parum habet probabilitatis. Deinde multo maioris etiam momenti est, quod e virorum nominibus in hoc titulo conservatis pleraque in aliis titulis redeunt ad secundum maxime decennium tertii p. Chr. saeculi pertinentibus: Heraclidem Attae f. vidimus nn° 434 et 445, quorum ille est anni 236, hic anno 211 nou recentior; Phoreranus Euui f., Ardindianus Chrysippi f., Psychario Phidani f., Menius Hermae f. exstant in tit. 448 pertinenti ad annum 225 (Psychario etiam n° 434 anni 236), Athenodorus Phazinami f. in titulo proxime praegresso, de cuius aetate vide commentarium, denique Ompsalacus Phazinami f. in titulo proxime subsequenti anni 228. Iam omnes hos viros, qui floruerint circa a. 225, viginti annis post in idem conlegium simul ingressos esse nemo mehercle credit. Quae cum ita sint, fragmentum anni indicationem continens non huius esse tabulae persuasum habeo, ad quam Doellius et Stephanus scripturae similitudine decepti id rettulerunt, et titulum puto ad eius Rhescuporidis aetatem pertinere, qui regnavit inter annos 212 et 229.

451. Tabula marmoris candidi e 83 fragmentis restituta, ornamentis carens, a. 1,55 m., l. 0,83, cr. 0,06; litterae grandes sunt, sed neglegenter exaratae. Ed. Stephani ibid. p. 247 n° 8.

(Textum vide p. 275).

Var. lect. V. 4 in. . . . YNIPΔΘΒΩPON, v. 7 extr. ΑΡΑΘΟΥ, v. 8 extr. ς . ZINAMOY, v. 9: ΔΩPONΑΔΙ etc., v. 21 in. . . . ΚΟΣ, v. 24: . . . ΡΑΚΛΕΙΔΗCΜΕΝΙΔΩΡΟΥ ΠΑΠΑΣ, v. 26 extr. ΗΝΟΔΩ . . Υ, v. 28: ΟΞΑΡΔΩΖΙΟΥΜ . . , v. 31: ΑΧΑΙΜΕΝΟΥ Φ . . ΡΟΣ . . ΕΛ . . , v. 32: CTPANOY, extr. ΕΛΓΕΟΥC, v. 33: . . . ΕΥΡΗΜΟΝΟC.—

A. 525 Bosp. = 228 p. Chr.

1 ΑΓΛΘΗ Τ. ΧΗ
 Ν ΔΟΣ ΠΕΡΙΘΕΟΝΥΨΙΣΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΕΑ
 ΜΗΤΡΙΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΚΑΙ ΠΑΤΕΡΑΣΥΝ
 ΔΥΝΙΡΛΟΒΩΡΟΝ ΔΟΣΥΜΟΣΑΡΘΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝ
 5 ΙΩΓΟΝΗΡΑΚΛΕΙΔΗΝ ΒΟΚΕΛΥΝΑΜΟΣ ΚΑΙ
 ΦΙΛΑΓΑΘΟΝ ΕΥΣΧΗΜΩΝΑΜΗΝΟΦΙΛΟΥ ΚΑΙ
 ΠΑΡΑΦΙΛΑΓΑΘΟΝ ΝΕΙΚΟΤΡΑΤΟΝ ΑΡΛΘΟΥ
 ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΝ ΦΑΖΙΝΑΜΟΝ ΑΖΙΝΑΜΟΥ
 10 ΝΕΑΝΙΣΚΑΡΧΗΝ ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΝ ΑΔΙΝΑΜΟΥ ΚΑΙ
 ΟΙΛΟΙΠΟΙΘΙΑΣΩΤΑΙΜΗΘΑΚΟΝΣΙΡΑΤΟΝ Ε. ΚΟΥ
 ΠΟΠΛΙΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΦΑΔΙΑΡΟΑΖΟΣ ΠΟΠΛΙΟΥ
 ΣΩΤΗΡΙΚΟΣ ΠΟΠΛΙΟΥ ΦΑΡΝΟΣΑΡΘΟΣ ΤΑΥΡΕΟΥ
 ΟΜΨΑΛΑΚΟΝ ΦΑΔΙΝΑΜΟΥ ΔΑΔΑΣΟΥ ΑΛΕΡΙΟΥ
 ΟΥΑΡΑΖΑΚΟΝ ΗΡΟΦΑΝΟΥ ΜΑΔΑΚΟΝ ΜΕΝΕΣΙΡΑ
 15 ΤΟΥ ΕΥΝΩΝΣΥΝΕΚΔΗΜΟΥ ΜΑΡΔΑΥΟΣ ΑΡΑΝΔΟΥ
 ΘΕΑΓΕΝΗΣ ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΤΡΥΦΩΝ ΨΥΧΑΡΙΩΝΟΣ
 ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ ΔΑΔΑΣ ΒΩΔΑΚΟΣ ΨΥΧΑΡΙΩ
 ΝΟΣ ΒΑΓΔΟΣ ΑΥΟΣ ΑΥΑΙΩΣΟΥ ΠΑΡΘΕΝΟΚΛΗ
 ΣΚΑΡΔΙΟΥ ΣΑΜΒΑΤΙΩΝ ΣΑΚΔΕΟΥ ΣΟΖΙΡΣΑΥΟΣ
 20 ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΟΥΡΟΑΣΤΙΡΟΣ ΟΡΧΑΚΟΥ ΣΤΡΑ
 ΤΙΝΟΣ ΜΟΚΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ
 ΤΟΝ Ε. ΚΟΣΚΑΡΔΙΟΥ ΛΟΓΟΣ ΧΟΔΙΑΚΙΟΥ
 ΟΥΣΚΑΛΛΙΓΕΝΟΥ ΟΧΩΔΙΑΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙ
 ΙΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΜΕΝΙΔΩΡΟΥ ΠΑΤΑΣΧΡΗΣΤΟΥ
 25 ΣΙΛΛΥΝΑΝΟΣ ΕΥΑΡΙΣΤΟΣ ΟΣΣΕΥ. ΟΥ
 ΦΟΥΡΤΑΣ ΑΓΑΘΟΥ ΧΟΜ ΙΝΟΔΩ
 ΕΡΜΗΣ ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ ΑΚΟΥ
 ΠΑΠΙΑΣΟΣ ΑΡΔΩΖΙΟΥΝΙ. ΤΟΥ
 vac. ΣΤΥΡΑΝΟΣ ΠΗΡΙΩ ΑΖΙΣ
 30 ΑΡΑ ΟΥΑΣΤΟ ΒΑΛΟΣ ΣΤΡΑ ΚΟΥ
 ΚΑΡΙΟΣ ΑΧΑΙΜΕΝΟΥ ΦΟΡΟΣ Υ
 ΟΜΕΝΟΣ Τ. ΑΝΟΥ ΑΝΤΩΝΕΙ... ΡΕ ΕΛΓΕΟΥ /
 ΕΥΡΗΜΟΣ ΜΑΣΤΟΥΣΙ
 34 . ΝΤΩ ΕΚΦ ΣΤΕΙ ΚΑΙ ΜΗΝΙ ΛΩΟΥ Λ

V. 34 mensis dies omissus est. Praeterea St., ut solebat, integras dedit litteras aliquot, quarum partes tantum servatae sunt in lapide. De vv. 31—33 idem recte animadvertit

35*

haec: «Was in Zeile 30 [leg. 31] auf den Namen Ἀχαιμένου folgt, so wie Alles, was die Zeilen 31 und 32 [l. 32 u. 33] enthalten, ist erst später mit kleineren und nur sehr flüchtig eingeschnittenen Buchstaben hinzugefügt, als die Genossenschaft noch weitere Mitglieder aufgenommen hatte».

- 1 Ἀγαθῇ τ[ύ]χη.
 [Ἡ σύ]νδος περὶ θεὸν ὕψιστον καὶ ἱερέα
 [Δη]μήτριον Ἀπολλωνίου καὶ πατέρα συν-
 [όδ]ου Νι[β]λόβωρον Δοσυμοξάρθου καὶ συν-
 5 [αγ]ωγὸν Ἡρακλείδην β', ὁ κ(αὶ) Αὔναμος, καὶ
 φιλάγαθον Εὐσχήμενα Μηνοφίλου καὶ
 παραφι[λά]γαθον Νεικόστρατον Ἀρ[ά]θου
 καὶ γυμνασιάρχην Φαζίναμον [Φα]ζινάμου,
 νεανισκάρχην Ἀθηνόδωρον [Φ]αδινάμου, καὶ
 10 οἱ λοιποὶ διασώτῃ· Μήθακον Σ[τ]ρατονε[ί]κου,
 Πόπλιον Δημητρίου, Φαδιαρόαζος Ποπλίου,
 Σωτηρικός Ποπλίου, Φαρνόχαρτος Ταυρέου,
 Ὀμφάλακον Φαδινάμου, Δάδας Οὐαλερίου,
 Οὐαράζακον Ἡροφάνου, Μάδακον Μενεσ[τ]ρά-
 15 του, Εὐνων Συνεκδήμου, Μάρδακος Ζαράνδου,
 Θεαγένης Μακαρίου, Τρύφων Ψυχαρίωνος,
 Ἀριστόδημος Δάδα, Σαβώδακος [Ψ]υχαρίω-
 νος, Βαγδόσαυος Σαναιώσου, Παρθενοκλή-
 ς Καρδίου, Σαμβατίων Σακδέου, Σοζίρσαυος
 20 [Ἀσκ]ληπιάδου, Οὐροάστιρος Σορχάκου, Στρα-
 [τόνει]κος Μόκκου, Αὐρήλιος Ἀντωνεῖνος,
 [Στρα]τόνε[ί]κος Καρδίου, Λόγος Χοδιακίου,
 ους Καλλιγένου, Ὀχωδίακος Δημητρί-
 [ου, Ἡ]ρακλείδης Μενιδ[ώ]ρου, Πάπας Χρήστου,
 25 [Εὐα]ύναντος Εὐαρίστο[υ], κ[ος] Σεύ[θ]ου,
 Φούρτας Ἀγαθοῦ, Χόμ[ευος] Ἀθηνωδώ[ρο]υ,
 Ἑρμῆς Ἀθηνωδώρου, Ω ακου,
 Παπίας Ὀ[ξ]αρδωζίου, Νι που,
 Στύρανος Πηρι[ω] . . . , Φ[α]ζί[ους?]
 30 Οὐάρα, Οὐαστόβαλος Στρα[τονεί]κου,
 [Μα]χάριος Ἀχ[α]ιμέ[νο]υ, Φόρος . . . υ . . .
 Σωζ[ο]μενός Στ[υρ]άνου, Ἀντωνεῖ[νος] Θε[α]γέ[νο]υ . . .
 ς Εὐρήμ[ων]ος, Μαστοῦς [β'].
 34 [Ἐ]ν τῷ εκφ' [ἔ]τει καὶ μ[η]νὶ Λώου α'.

Etiam in hoc titulo permulti nobis obveniunt viri ex aliis titulis noti. Sacerdotem Demetrium Apollonii f. vidimus in tit. 431 inter curatores moenium exstruendorum et in tit. 433, ubi proprio sumptu turrim restituisse praedicatur; praeterea inter conlegii magistratus inscriptus est n° 445. Niblorum Dosymoxarthis f. synodi patrem Tanaitarum archontem fuisse a. 220 constat e tit. 430, ubi memoratur etiam inter curatores Pharnoxarthus Taureae f. conlegii sodalis (v. 12); hic redit etiam n° 455, ubi praeter eum videbimus Euschemonem Menophili f. (v. 6) et Stratonicum Mocci f. (v. 20). Eundem Euschemonem puto n° 444 esse inscriptum. Athenodorus Phadinami f. (v. 9) exstat nn° 449 et 456, Sotericus Publii f. (v. 12) n° 448, Ompsalacus Phadinami f. (v. 13) n° 456; nomina Sozirsau Asclepiadis f. (v. 19) et Macarii Achaemenis f. (v. 31) ex hoc titulo restitui in tit. 446. Aurelius Antoninus (v. 21) est sine dubio architectus ille, quem vidimus n° 429 sq. Papam Chresti f. (v. 24) vidimus iam n° 434 et mox videbimus nn° 453 et 454. Denique Phurtas Agathi f. (v. 26) et Sozomenus Styranii f. (v. 32) statim nobis occurrunt in titulo proxime subsequenti.

V. 16 videtur eius Psycharionis filius commemoratus esse, quem vidimus n° 447 v. 19. Synagogum Ἡρακλείδην β' (v. 5) diversum esse videri ab illo, qui memoratur n° 448, dixi ibi in commentario. Ceterum litteras quae sunt ΒΟΚΕΑΥΝΑΜΟC ita esse legendas, ut dedi in transcriptione, non cum Stephanio accipiendas pro genetivo patris nominis (Βοκεαύναμος) vix est quod probem: ΚΕ enim pro ΚΑΙ eadem ratione scribi potuit tam recenti aetate, qua scriptum est ex. c. ΒΑΣΙΛΑΙΩC n° 432 v. 4, et locutionem ipsam ὁ καὶ notam fuisse Tanaitis probat n° 448 v. 4, Βοκεαύναμος vero cuius fuerit nominis genetivus, vix quisquam perspiciet.

452. Tabula marmorea e 68 fragmentis restituta, ornamentis carens, a. 0,76 m., l. 0,60, cr. 0,06. Litterae altae 0,03 m. arcte et negligenter sunt exaratae. Ed. Stephani ibid. p. 249 n° 9.

(Textum vide p. 278).

Var. lect. V. 1: ΗΙ ΤΥΧΗ. — V. 3: ΕΒΑΣΙΛΕΩΓ. — V. 4: . ΟΥΛΙΟΥ. — V. 7 med. ΤΩΝΤΑ. — V. 9 in. ΛΚ ΟΥ, tum ΜΕΝΕCΤΡΑΤΟΥ. — V. 12: ΜΑΙΙ ΛΛΑΛΛΑΙΔΙΟΥ, tum ΔΙΟΝΥCΙΟΥC (in lapide est Λ). — V. 14: ΔΙΟΦΑΝΤΟCΔΙΟΝΥCΙΟΥ Steph., qui praeterea multis locis integras dedit eas litteras, quae lapidis fractura ex parte laesae sunt. De extremis tituli versibus idem recte scripsit haec: «Der Sambion, welcher den Telamon hat setzen lassen, ist offenbar derselbe, welcher schon vorher als Mitglied der Bruderschaft genannt ist. Mit dieser Nachricht und der darauf folgenden Zeitangabe schloss ursprünglich die Inschrift. Die Namen des Phurtas und des Agathemeros sind in ganz kleinen und rohen Buchstaben erst später hinzugefügt, als auch diese Personen in die Genossenschaft aufgenommen worden waren».

[φ]ος Σαμ[βίω]ν Ἐλπίδιωνος. Φούρτας Ἀγαθοῦ, Ἀγαθή-
μερος Ποπλίου.

20 Ἐν τῷ εκφ' ἔτει, Γορπιαίου α'.

Titulus proxime praecedenti uno tantum mense recentior continet catalogum fratrum recens ingressorum. Cum inter eos duo tantum viri redeant titulo proxime praecedenti inscripti, Sozomenus Styran f. (v. 11) et Phurtas Agathi f. (v. 18), hos duos catalogos non eiusdem esse conlegii statuendum est. Praeter viros modo nominatos Aristo Menestrati f. (v. 9) et Dalosacus Symphori f. (v. 13) et Eutyches Antimachi f. (v. 14) redeunt in tit. 447.— V. 7 lapidarius formula sollemni usus non animadvertit enuntiatum praedicato carere.

453. Tabula marmoris candidi e 34 fragmentis restituta, ornamentis carens, l. 0,45 m., cr. 0,04; quam alta fuerit primitus, hodie definiri iam non potest, cum ignoremus, quanta pars perierit inter vv. 7 et 9; hodie fragmenta in tabulam altam 0,70 m. conglutinata sunt. Tituli litterae profunde et diligenter exaratae optimeque etiam nunc conservatae sunt (a. 0,03 m.). Ed. Stephani ibid. p. 251 n° 10.

A. 527 Bosp. = 230 p. Chr.

1	Α Γ Α Θ Η Ι	
	Θ Ε Ω Υ Ψ Ι Σ Ι	
	Σ Ι Λ Ε Ω Σ	
	Κ Ο Ι Υ Ο Σ Υ Ι Ο Υ Μ Ε Ι	
5	Σ Ι Λ Ε Ω Σ Ρ	ΟΥ Π
	Θ Ι Η Σ	Ι Δ Ε Λ Φ
		Ο Φ Α Ρ Ν Ο
	Κ	Α Ι Φ Ι
10	Λ Α Γ Α Θ Ο Ι	Ι Λ Α
	Δ Α Κ Α Ι Π Α Ρ Α Φ Ι,	
	/ Α Ν Σ Α Β Ο Γ Α Ζ Ο	
	ΟΥ Κ Α Ι Τ Ο Υ Σ Λ Ο	
	Ο Δ Ε Ι Τ Α Σ Σ Α Υ Ν	
15	. Μ Ο Υ Κ Α Ι Μ Ε Ν Υ	
	Σ Ι Π Π Ο Υ Κ Α Ι Γ Ο	
	Ν Α Κ Ο Υ Κ Α Ι Μ Ε Ν	
	Χ Ρ Υ Σ Ι Π Π Ο Υ Κ Α Ι Ε Υ Ν Ω Ν Α Λ	
	Φ Ρ Α Σ Μ Ο Υ Κ Α Ι Δ Α Ν Ι Ρ Α Σ Μ Α	
20	Κ Ο Ν Ή Ν Ι Ο Υ Ο Ε Ν Τ Ω Ι Ζ Κ Φ	
	Η Ν Ι Δ Ε Ι Ω Ε Ψ Ν Ω Ν Β	

Ἀγαθῇ [τύχῃ].
Θεῷ ὑψίσ[τῃ εὐχῇ].
[Βα]σιλέως [Τιβ. Ἰουλίου]
Κό[τ]υος υἱοῦ με[γάλου βα]-
σιλέως Ῥ[ησκ]ουπ[όριδος]
θεῖσ[. . . ἁ]δελφ[ῶν τῶν
περὶ ἱερέα Κ]όφαρνο[ν? . . .
.....
.. x [x]αὶ φι-
λάγαθο[ν]ν Δά-
δα καὶ παραφιλ[άγαθον
Χ]ανσ[α]βόγαζο[ν Χωδονά]-
κου καὶ τοὺς λο[ιποὺς συν]-
οδεί[τ]ας Σαύν[ασον
.]μου καὶ Μένυ[λλον Χρυ]-
σίππου καὶ Γο[.
νάκ[ου] καὶ Μεν[έστρατον]
Χρυσίππου καὶ Εὐνων[α Χο]-
φράσμου καὶ Δαν[α]ράσμα-
κο[ν Μ]ηνίου. Ἐν τῷ ζκφ'
[καὶ μ]ηνὶ Δεῖφ . . Εὐνων β.

Fragmenta sedis incertae:

<i>a</i>	<i>b</i>
ΩΙΘ	Λ
ΣΥΝ	ΙΡΙ
ΝΑ	Ο
ΙΑ	

Fragmentum *a* dextrum marginem servans Stephanus superne adiunxit fragmento continenti fines vv. 9 et 10; sed mihi inter versus qui nobis sunt 7 et 9 tot versus periisse parum videtur probabile.

Var. lect. V. 4 St. dedit KOTY et mox ML, v. 10 extr. ΝΔΑ, v. 20: NAKO . KAI, v. 18 extr. EYNΩNAΛ., praeterea, ut solebat, integras posuit litteras aliquot, quae in lapide ex parte tantum servatae sunt.

Litterae ΘΙΗΣ v. 6 in. positae quid sibi velint, non expedio. Stephanus v. 5 extr. post regis nomen duobus punctis additis v. 6 posuit θι ή σ[ύνοδος ἀ]δελφῶν κτλ., sed tot litteris supplendis in lacuna locus deest et σύνοδος ἀδελφῶν nunquam in his titulis reperitur. Nisi frustulum minutissimum vv. 5 et 6 primas litteras (Σ et Θ.) continens perperam huic tabulae additum est — quamvis optime conveniat —, fortasse legendum est θιησ[ος ἀ]δελφῶν littera Η a quadratario per errorem pro Ε posita (cf. θισσειτων formam n° 443 v. 8). — V. 12 viri nomen restitui e n° 448 v. 15, et v. 15 e n° 446 v. 26. Ex huius tituli vv. 19—20 supplevi n° 448 v. 31. De ultimo nomine v. 21 Stephanus satis probabiliter animadvertit haec: «Der ganz am Ende der Inschrift noch nach der Zeitangabe genannte Name scheint nicht später hinzugefügt zu sein, da die Buchstaben in Schnitt und Formen genau mit den übrigen übereinstimmen. Vielleicht ist dieser Name in so besonderer Weise an das Ende gesetzt, weil er dem Geber des Denkmals angehört».

454. Tabula marmoris candidi e 61 fragm. restituta, ornamentis carens, a. 1,11 m., l. 0,80, cr. 0,07, litteris inscripta grandibus quidem, sed rudi manu exaratis. Ed. Stephani ibid. p. 263 n° 15.

(*Textum vide p. 281.*)

Var. lect. V. 3: ΤΙ ΠΑΙ, v. 4: ΦΙΛΑΡΑΒΟΝΒΕΩΝΑ, v. 6: ΚΛΛΙΣΤΙΩΝΟΣ, v. 8 in. ΚΑΙ, tum ΕΤ. ΕΑ, v. 10: ΝΕΡΩΝΟΣ, v. 11: ΣΑ. ΛΡΟ. ΕΩΓΟΥ, v. 14 med. . ΛΕΞΑ . . . , v. 15: ΟΡΣΙΟΜΝΥΟΣ, v. 16 extr. ΝΕΙΚΟ, v. 17: ΤΡΥΦΩΝ . ΝΝΕ, v. 18 med. ΓΑΔΟΣ, v. 19 med. ΚΟ . ΕΤ . Α . . . , v. 20: ΧΑΡΙΤΩΝ, v. 21 in. ΛΕΚΙ . Α etc., tum ΘΙΑΒΩΓΟΕΙΩΜΑΧ . . . ΜΑ, v. 22 extr. ΙΖΙ . . . , v. 23 in. ΑΡΧΑΘΟΥ, extr. ΔΗΝ . , v. 24 in. ΙΙΙΟ, v. 26 extr. ΕΥΝΩΝΥΟΕΥ . . , v. 28: ΑΥΑΣΚΙΣΑΜΑΙΑ, v. 29 extr. ΑΣ, v. 33 Α littera omissa.

1 Ἀγαθῇ τύχῃ.

Θε[ῶ] ὑψίστ[ω] ἐπηκόω εὐ[χ]ῇ· ἡ σύνοδος περὶ
 ιερέα [Π]άπαν Χρήστου καὶ [σ]υναγωγὸν Νυμ-
 φέρωτα Ὀχωζιάκου [κα]ὶ φιλάγαθον [Θέ]ωνα
 5 Φαζινάμου κα[ὶ] παραφι[λ]ά(γ)αθον Φαζίναμ-
 ον [Κα]λλιστί[ω]νος κα[ὶ] γυμνασιάρχην Μακάρι-
 ον Μαστοῦ καὶ νεανισκάρχην Ζῆθον Ζήθου
 κα[ὶ] οἱ λοιποὶ δι[α]σῶται· Ν[α]ύακος Στ[ο]σαράκου,
 Μενέστρ[α]τος [Ἐ]ρμῆ, Μηνᾶς Νεοκλέους, Μα-
 10 κάριος Νέ[ρ]ωνος, Θιά[ρ?]μακος Χρυσίππου, Ἀλέ-
 ξαν[δ]ρο[ς] Σόγου, Σάρακος Δάδα, Ξάρθανος
 Ἀσκληπιάδου, Γιλγ[?] . υος Μανδάσου, Αὐρά-
 ζακος Ῥόδωνος, Ὀχ[ω]ζίακος Π[οπ]λίου, Ἐπά-
 γαθος Πεισιθέου, [Ἀ]λέξα[νδ]ρος Ἀβ[?]δαράκου,
 15 Ὀρσιόμιχος Ἀβδαράκο[υ,]νακος Ἀ-
 στέρος, Δούλας Τρύφων[ος, Στρατό]νεικος
 Ζήνωνος, Τρύφων [Φά]ννε[ως, Ἄττα]ς Ἡρακλε[ί]-
 δου, Χαρζαβόγα[ζ]ος Δημη[ητρίου, Φάνν]ης Στρα-
 [τ]ονείκου, Χαύχακο[ς] Στ[ρ]α[τονείκου?, . . .]ρσοα-
 20 . . . ος Δάδα, Χαρί[τ]ων Δημη[τρίου], Σιού-
 ασκ[ις] Ἀμαιάκου, Θι[ά]βωγος? Σιωμάχ[ου, . .]μα-
 κος Ποπλίου, Σιώμαχος Θαυμάστου, Ἰζια . . .
 Ἀρχαδίου, Χόμευος Μ[α]καρίου, Ἀζαρίων Δημη-
 [τρί]ο[υ, . .]θιόχακος Ἀρδοναγάρου, Οὐανουνό-
 25 βαρο[ς] Μενε[στράτου, Φαζίου] Πάππου, Ἰργα-
 νος Χ[.]ο[υ, Φηδάνακος] Εὐνώννου, Εὐ[ί]ος
 Ἀστέρο[ς,]λος Φαρνάκου, Φιλα . . .
 χου, Φαζ[ί]ναμος? Φα[ζίου, Λύασκ]ις Ἀ[μ]αϊά[κου, . .]ό-
 δαστος, Γοδόσαυος Ἀροασί[ου?, Φα]-
 30 ζίου Δούλα, Ἰασά[ν?]δάνακος Ἰαυάκο[υ, ὁ δεῖνα]
 Πάππου, Σείμεικος . ωροβαράκου, Λώβει[ς Στρα-
 τ]ονείκου.

Ἐν τῷ [. . . ἔτει, Π]α[ν]ήμου . .

De tituli aetate dicam ad tit. 455, quem huic subparem esse aetate sponte patet e nominibus, quae illic aut etiam nunc leguntur aut certo restituuntur. His exceptis in aliis titulis hosce reperimus viros ex iis qui hic enumerantur: Papas Chresti f., qui hic est sacerdos, redit nn° 434 et 450, Phazinamus Callistionis f. (v. 5) fortasse n° 449, Attas Heraclidis f. (v. 17) nn° 428 et 445, Azario Demetrii f. (v. 23) n° 446. Vs. 18 [Φάνν]ης

Στρα[τ]ονείκου supplevi e n° 438, cum putarem hunc virum illius esse nepotem cognominem. V. 20 Charitonem habemus fortasse eius Demetrii filium, qui inscriptus est n° 444. V. 18 Χατζαβόγαζος nomen scripturae tantum varietate differre puto a nomine Χανσαβόγαζος, quod habemus nn° 448 et 452. Nonnulla nomina in aliis inscriptionibus non redeuntia certo restituere non contigit.

455. Fragmenta duo tabulae marmoris candidi, a. 0,59 m., l. 0,465, mutilata a partibus sinistra et inferiori. Litterae tituli satis altae sunt et diligenter exaratae. Edidd. Leontjev Propyl. v. IV p. 429 n° 12 minusculis tantum litteris; *Monatsber. d. Berl. Akad.* 1854 p. 687 n° I; *Извѣст. изъ оцѣнахъ археолог. развѣск. въ 1853 г.*, p. 92. Stephani Antt. Bosp. Cimm. v. II n° LXXVI (inde rep. Foucart, *Des associations relig. chez les Grecs* p. 241 n° 67, falso tribuens Panticapaeo).

Fragmenta a Leontjevio reperta m. Octobri a. 1853 in septentrionali parte Tanaidis parietinarum Petropoli servantur in museo Imperiali, ubi exscripsi.

1	ΑΣΙΛΕΩΣΤΙΒΕΡΙΟΥΙΟΥΛΙ	[Βασιλεύοντος β]ασιλέως Τιβερίου Ἰουλί-
	ΚΑΙΣΑΡΟΣΚΑΙΦΙΛΟΡΩ	[ου Κότυος, φιλ]οκαίσαρος καὶ φιλωρ-
	ΣΘΕΩΕΠΗΚΩΕΥΧΗ	[μαίου, εὐσεβοῦ]ς, θεῶ ἐπηκόῳ εὐχῇ·
	ΙΣΤΟΥ΄ΠΑΤΕΡΑΣΥΝΟ	[ιερέα Πάπαν Χρ]ήστου, πατέρα συνό-
5	ΝΑΤΑΜΑΖΑ΄ΣΥΝΑΓΩ	[δου]ν Ἀταμάζα, συναγω-
	ΩΔΙΑΚΟΥ·ΦΙΛΑΓΑΘΟΝ	[γόν Νυμφέρωτα Ὁχ]ωδιάκου, φιλάγαθον
	ΟΥ·ΠΑΡΑΦΙΛΑΓΑΘΟΝΦΟ	[θέωνα Φαδινάμ?]ου, παραφιλάγαθον Φο-
	ΝΟΣ·ΝΕΑΝΙΣΚΑΡΧΗΜΑΡΙ	νος, νεανισκάρχην Μακάρι-
	ΑΡΧΗΦΑΔΙΝΑΜΟΝΚΑΛΛΙΣΤΙ	[ον β'(?)], γυμνασι]άρχην Φαδινάμον Καλλιστί-
10	ΑΙΜΥΡΜ·ΖΥΛΔΙΝΑΜΟΥΚΑΙ	[ωνος]αι Μύρμ[ηξ Φα]δινάμου καὶ
	ΑΚΟΥ·ΚΑΙΛΟΙΠΟΙΘΙΑΣΩ	[ὁ δεῖνα]ακου καὶ λοιποὶ διασω-
	ΟΥ·ΜΑΚΑΡΙΟΣΝΕΡΩΝΟΣ	[ται· ὁ δεῖνα . . .]ου, Μακάριος Νέρωνος,
	ΟΥ·ΛΕΞΑΝΔΡΟΣΣΟΓΟΙ	[ὁ δεῖνα]ου, [Ἀ]λέξανδρος Σόγοι,
	[ΟΥ·]ΞΗΓΟΔΙΣΑΧΑΙΜΕΝ	[ὁ δεῖνα]ου, Ξηγόδης Ἀχαιμέν[ου,
15	[ΡΑ]ΨΑΚΟΣΑΡΙ	Αὐ[ράζακος Ἀρί]στωνος? . . .

Var. lect. V. 3 in. ΙΣ Steph.; v. 7 in. ΟΥ Mtsber.; v. 10: ΜΥΡΜΗΞΦΑ Mtsber.; v. 13: ΑΛΕ edd.; v. 14 ΖΗ Mtsber.; v. 15 extr. ΑΡ ibid. Infra lapidis particula fracta est postquam titulus ab editoribus erat exscriptus; litteras quattuor, quae ei inerant, e Stephanii apographo mutuatus uncis includendas curavi (Leontjev in Mtsber. v. 15 in. praebet ΛΖΑ).

Regis nomen v. 2 certo restitui posse puto: nam nomina Phadinami Callistionis f. (v. 9), Macarii Neronis f. (v. 12), Alexandri Sogi f. (v. 13), redeuntia in tit. 454, probant hunc illi aetate subparem esse, n° autem 454 ad prima decennia saeculi III p. Chr. pertinere patet ex aliis nominibus, quae illic in commentario enumeravi; his temporibus regnabant Rhescuporides duo, Sauromates, Ininthimaeus, Cotys III; cum vero illorum nomina longiora sint, quam ut in lacunam recipi possint, in qua 7 fere spatia regis nomini superesse pateat e vv. 1 et 3 certo suppletis, restat ut Cotyis nomen ponamus (Eupatoris nomen parum probabiliter supplevit Leontjev).

Iam cum hic titulus proxime praecedenti sit subpar, praeter nomina quae in utroque supersunt integra etiam alia ex illo magna cum probabilitate peti possunt, ut v. 4 sacerdotis nomen, v. 6—7 τοῦ συναγωγῶν et τοῦ φιλαγάθου. Sane, si v. 6 ita supplemus, ut supra dedi, pro accusativis expectantur nominativi, sed a Tanaitis hos casus promiscue usurpari unusquisque docet titulus; formulae sollemni quae est ἡ σύνοδος ἡ περὶ κτλ. certe nullus est locus in lacuna v. 6. Vv. 10—11 quinam nominentur magistratus post alios, quos in omnibus catalogis invenimus, certo dici non potest. Quod Stephanus coniecit [οἱ ἐπιστάτ]αι, non tam est probabile, ut in textum recipi possit (id ipse animadvertit St. in *Compte-rendu* p. 1870/71 pag. 229 n. 1). Item nequaquam probari potest, quod idem dicit a conlegii praesidibus duobus reliquisque sodalibus pro donario deo oblatas esse imagines magistratum (ex his concludi potest accusativos illos, qui leguntur vv. 4—9, pendere ei visos esse a verbo subaudiendo ἀνέστησαν s. ἀνέθηκαν): nam omnes hi sodaliorum tituli potius ita intellegendi sunt, ut tabulas ipsas catalogos continentes donariorum loco positas fuisse putemus.

456. Media pars tabulae marmoris candidi e 18 fragmentis composita, a. ut nunc est 0,58 m., l. 0,53, cr. 0,07. Litterae profunde et diligenter sunt exaratae. Ed. Stephani, *Compte-rendu* p. 1870/71 pag. 260 n° 14.

1	ΕΙ	30	ει[σποιητοὶ ἀδελφοὶ σε]βό-
	ΜΕΝ . . . ΝΥΨ	Ε	μεν[ο]ι θ[εδ]ν ὑψ[ιστον] ἀν[ε]-
	ΣΤΗΣΑΜΕ . ΤΟΝ	ΝΑ	στήσαμε[ν] τὸν [τελαμῶ]να
	ΕΝΙΡΑΨΑΝΤΕΣ	ΤΑ	ἐν[γ]ράψαντες [ἐαυτῶν] τὰ
5	ΟΝΟΜΑΤΑ ΠΕΡΙΤ	ΕΡΟΝ	ὀνόματα περὶ π[ρεσβύτ]ερον
	ΑΤΤΙΑΝΘ' . . . ΚΑ. ΕΥ		Ἀττίαν Ν[εοπόλ?]ου καὶ Εὐ-
	ΣΧΗΜΩΝ . . . ΙΝΟΦΙΛΟΥ ΚΑΙ		σχήμων[α Μ]ηνοφίλου καὶ
	ΦΑΡΝΣ . . ΡΘΟΝΤΑΥΡΕΟΥ ΚΑΙ		Φαρνό[ξ]αρον Ταυρέου καὶ
	ΗΡΑΚΛ . . ΙΝΠΑΠΠΟΥ ΚΑΙ vac.		Ἡρακλ[εῖδ]ην Πάππου καὶ
10	ΣΤΡΑΤ	ΝΜΟΚΚΟ	Στρατ[όνεικο]ν Μόκκο[υ καὶ
	ΡΟΞ	ΡΑΙΛΕΙ	[Ἡ]ρόξ[ενον] Βασιλεί[δου] . .

Fragmenta sedis incertae:

^a	^b	^c
CNT ΛΩΟ	AC ΜΑ	INΛ Υ

De fragmento *a* rectissime Stephanus animadvertit haec: [Dieses Fragment] «stammt wahrscheinlich vom Ende der Inschrift und enthielt die Zeitbestimmung, wobei allerdings angenommen werden muss, dass der erste vollkommen deutliche Buchstabe vom Steinmetzen statt eines Ε eingehauen ist. Demnach würde man vermuthen dürfen:

ἐν τῷ ἔτει . . .
.. μηνός] Λώο[υ»

De reliquis fragmentis duobus nihil certi dici potest. In fr. *c* v. 1 St. legit . . . / Ν \ . . . E reliqua lectionis varietate nihil est dignum enotatu. V. 6 St. alterum Ν in transcriptione mutavit in Η; cum vero inter Tanaitarum nomina nullum noverimus a litteris ΗΘ incipiens, potius Θ pro Ε scripsisse quadratarium puto. E sex viris, quorum nomina hic conservata sunt, quattuor in aliis titulis redeunt: Euschemon Menophili f. nn° 444 (a. 209) et 451 (a. 228), Pharnoxarthus Taureae f. nn° 430 (a. 220) et 451, Stratonicus Mocci f. n° 451, Heroxenus Basilidae f. n° 446 (a. 220). Inde patet hunc titulum ad alterum vel tertium decennium tertii p. Chr. saeculi pertinere.

Quae sequuntur fragmenta a. 1870 apud Nedvigovkam reperta Petropoli hodie servantur in museo Imperiali in unam tabulam gypso conglutinata. Nonnulla eorum edidit Stephanus in *Compte-rendu* p. 1870/71, reliqua manent inedita. Cum omnia exscripsissem, diligenter quaesivi, num posset unum alterumve tabulis praecedentibus adiungi, sed frustra.

457. Fragmentum tabulae marmoreae duorum versuum reliquias et supra serti anaglypho expressi particulam servans. Ed. Stephani p. 268 n° 19.

sertum.
 ΨΕΠΗΙ [Θεῶ ὑψίστ]ω ἐπη[χόω].
 ΖΑΓΙ [Βασιλεύοντος] βασιλέως κτλ.]

458. Fragmentum tabulae marmoreae ab omnibus partibus mutilum. Ed. Stephani ibid. n° 20.

ΛΘΗΙ [Ἀγ]αθῇ [τύχῃ].
 ΝΤΟC Βασιλεύοντος [βασιλέως κτλ.]

459. Fragmentum tabulae marmoreae undique mutilum. Ed. Stephani p. 269 n° 24.

..... ἀνέστη-
 ΤΕ/ σαν τόν] τελ[αμῶνα
 ΤΕΣ ἐγγράψαν]τες [ἐαυτῶν
 ΤΑ τὰ ὀνόμα]τα [περι
 'Σ πρεσβύτερον] Σ . . .

460. Simile fragmentum. Ed. Stephani p. 268 n° 22. .

νι
 ο ι ε οί λοιπ]οι θ[ιασῶται·
 η φ ν δ δ δεῖνα] Μενε[στράτου κτλ.

461. Fragmentum tabulae marmoreae ab omnibus partibus mutilum praeter dextram; litterae corrosae difficillimae sunt lectu.

Υ	
ΔΙΑΙΟΥ	
ΠΑΜΑΙΟ	
ΙΗΣΜΑΣ	ΤΟΥ
ΑΟΥ	
ΗΝΟ . Ω	
Λ Η	

[δ δεῖνα ο]υ,

 [δ δεῖνα . .]ιδιαίου?,
 [δ δεῖνα] Π[α]μαίο[υ]?, .
]ίνης Μαστοῦ,
 [δ δεῖνα . . .]άου,
 [δ δεῖνα Ἀθ]ηνο[δ]ώ[ρου],

462. Fragmentum tabulae marmoreae undique mutilum, diligentissime inscriptum.

· ΜΟ . . . Μό[χος]
 ΝΟΔΟΤ Ζη]νόδοτ[ος]
 - ΟΧΩΔ . .] Ὀχωδ[ίας] . . .
 ΡΝΙΑ . . Φα]ρνά[κης]

463. Fragmentum undique mutilum.

ΝΩΝΟΣ
 'ΠΑΡΜ'

[Ὁ δεῖνα Κ]όνωνος, [δ δεῖνα
 ο]υ, Παρμ[ένων] κτλ.

464. Simile fragmentum.

Λ
 ΑΡΧΕ

465. Simile fragmentum.

ΝΩΝΙ
 ΑΣΤΟ

466. Simile fragmentum.

ΔΑΔ
 ΝΟ

467. Simile fragmentum.

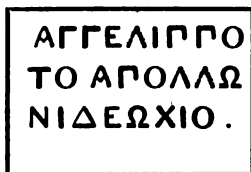
ΔΗΜΙ
 ΙΗΝΙ

In eadem tabula exstant alia fragmenta quindecim singulas vel binas vel ternas litteras servantia, quae iam exscribere taedet.

V. TITULI INCERTORUM LOCORUM.

468. «Apud Kopyl Cubanus fluvius duos in Maeotidem rivos demittit, qui solent in tabulis geographicis notari; sed hinc in orientem, sex miliaris ultra, in media ad oppidum Jekaterinodar via, est rivus Angaly s. Angelinka s. Jerok Angelinka, qui et ipse Cubani aquas in *Maeotidem* emittit (cf. Koeppen, *Nordgest.* p. 24). Ad hunc rivum... titulus inventus est et a Rossinskio, scholae, quae in oppido Jekaterinodar est, rectore et πρωτο-ρετ, in id oppidum allatus est, ubi transcripsit Koeppenius. Hic edidit *Nordgest.* p. 48 post Rochettum Antt. Bosp. tab. IV n. 2, qui sine loci designatione dederat». Boeckh C. I. Gr. II n° 2132 (cf. add. p. 1008). Inde repetierunt: Aschik R. Bospor. v. II p. 79 n° 1; Pomialovski Inscr. Cauc. n° 43; Bechtel Inscr. Ion. n° 176.

Koeppenius titulum m. Septembri a. 1819 exscripsit in gymnasio oppidi Jekaterinodar; utrum lapis etiam nunc ibidem servetur, an perierit, ego ignoro. Repeto exemplum Rochettianum non ideo, quod melius est Koeppeniano, sed quia litterarum formas rectius indicat, cum Koeppenianum vulgaribus typis sit expressum.

Ἀγγελίπρ(ο)
το(ῦ) Ἀπολλω-
νίδεω Χίο(υ).

Koeppenianum exemplum cum hoc conspirat, nisi quod punctum in fine non habet et quod forma A litterae vulgata est. Formam a Rochetto datam in lapide fuisse minime est probabile (quamvis credere videatur Boeckhii), quoniam et patris nominis forma ionica et Υ in terminatione genetivi ter omissum probant titulum quarto a. Chr. saeculo nequam esse recentiore; hac vero aetate A forma nondum fuit in usu.

Boeckhii cum primum titulum ederet, reconditoria, ut ipse ait, expectans prave eum intellexerat, quod ipse postea miratus est et indignatus; veram lectionem dedit in add. monitus a Meinekio. Titulum sepulcralem esse sponte patet.

Переводъ. [Памятникъ] Ангелиппа Аполлоидова Хиосца.

469. Inter Maeotidem et flumen Cara-Cubanum, in urbis magnae parietinis, quae a vicinis Tataris *Esky-Chehir*, i. e. urbs vetusta¹⁾, dicebantur, a. 1712 ineunte A. De la Motraye cum alia monumenta antiqua repperit, tum anaglypha duo, quarum alterum hic,

1) Locum, ubi Motrayus parietinas illas repperisset, p. 7 sq. in nota (cf. v. I p. 322): accuratius definire conatus est Fr. Dubois de Mont- is putat Motrayum visisse parietinas *Madjar-Ouneh* dic-

alterum n° 470 posui, lapidis cani e montibus vicinis, ut putabat, petiti, aequali magnitudine (quinque palmos alta et 6 cum dodrante lata). Prius anaglyphum ad fidem delineationis libro Motrayano insertae Boeckhius hisce descripsit: «Media est Venus amplexura virum a sinistra eius accedentem, manifesto Martem; ad dextram eius adstat Neptunus tridentem tenens; hi omnes prope nudi: Martis ad sinistram est Amor alatus facem sinistra gestans; pone hunc est Vulcanus sinistra forcipem tenens». Sub ipsis fere Veneris Martisque et Amoris pedibus titulus est litteris antiquissimis scriptus. Dedit A. De la Motraye, *Voyages en Europe, Asie et Afrique* etc. (à la Haye 1727) v. II p. 73 et tab. IV n° 11 in aere (ed. angl. Lond. 1732 v. II p. 50 sq. tab. XXVII n° 11). Inde repetierunt: Chishull Antt. As. (Lond. 1728) v. I p. 10 (qui falso tribuit Phanagoriae); Corsini Nott. Gr. (Flor. 1749) p. CV; Boeckh C. I. Gr. II n° 2133 (ex hoc Aschik R. Bospor. v. II p. 79 n° 2); A. Kirchhoff, *Studien zur Geschichte des Griech. Alphabets* ed. 4 p. 37; Pomialovski Inscr. Cauc. n° 41; Roehl Inscr. Gr. ant. n° 350, hic quidem ex imagine Motrayana ligno incisum, reliqui omnes litteris typographicis.

Titulus, quem nemo praeter Motrayum, quantum scio, exscripsit, repetitur ex imagine eius qua par est fidelitate ligno incisus.

ΘΕ·ΑΓΑΤΟΡΟ·ΜΑΤ·ΑΡΜΙΔΕΛΑΙΗ

Iam Boeckhius suspicatus est lacunarum spatia a Motrayo parum accurate esse notata. Boeckhio adsentiens Roehlius titulum ita proposuit restituendum:

Θε[ῶι] Ἀπατούρω[ι . . .] μαχ[ος Κ]αρν[ε]ιδ[ε]λ[εω]?

Patet anaglyphum Veneri Ἀπατούρω ex voto dedicatum esse. Quae cum Phanagoriae praecipue sit culta, titulum in hoc volumen recipiendum statui, quamvis non constet, an urbs illa vetusta, in cuius parietinis Motrayus illud reppererit, ad regnum Bosporanum pertinuerit. De tituli aetate audi Kirchhoffium, virum scripturae epigraphicae Graecae peritissimum (*Stud.* I. I.): «Der Charakter der Schrift ist so alterthümlich, dass Boeckh das Denkmal in die 70—80 Olympiade setzen zu können glaubte. In der That dürfte es auf keinen Fall viel jünger sein können, oder die Colonisten in diesen Gegenden müssten sehr erheblich hinter der Entwicklung im Mutterlande zurückgeblieben sein». Ceterum animadvertenda sunt quae idem vir doctissimus dixit de O littera pro Ω posita et de arte, qua anaglyphum ipsum a Motrayo sit delineatum.

Переводъ. Богинѣ Апатурѣ [посвятилъ] . . . махъ Карнидовъ (?).

tas, sitas in ripa fluminis *Bolschaj-Zelentschouk* 480 fere verstis ab oppido Temrjuk. Motrayus ipse pp. 63—77 itineris, quod ab urbe Temrjuk usque ad parietinas fece-

rat, et parietinarum ipsarum descriptionem copiosam dedit; doleo longiorem eam esse, quam quae hic repeti possit.

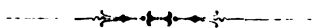
470. Lapis canus ibidem ab eodem viatore repertus. Inest anaglyphum, quo «repraesentatur eques ut in aliis Bosporanis monumentis sepulcralibus, isque ad sinistram adspectanti conversus; ante hunc mulier decumbens, eaque lugens; pone equitem ara sertis et capitibus taurinis ornata, cuius generis multae supersunt; pone aram tibicen» (verba sunt Boeckhii). Edidit A. De la Motraye l. l. ad n. 469 tab. IV nn° 14, 15 (in aere), qui de tituli et anaglyphi statu monuit haec: «L'inscription 15 du bas-relief № 14 quoique de caractères les plus polis, a si fort souffert des injures du tems, aussi bien que le bas-relief, que je ne sçai du tout qu'en faire ou qu'en dire». Ex eius libro titulum typis expresserunt Boeckh C. I. Gr. II n° 2134 (ex hoc Aschik R. Bospor. v. II p. 80 n° 3) et Pomialovski Inscr. Cauc. n° 42.

Repetitur Motrayi exemplum ligno incisum.

ΗΟΑ Υ ΚΑΙΡ ΣΑ ΔΙΟΥΙΣ Ι:

Recte videtur Boeckhius in titulo nomina agnovisse Πολύκαιρος Διονυσί[ου]; littera A in medio titulo fortasse falso exscripta est pro interpunctione <. Litterarum formae, si recte sunt exceptae, Romanam aetatem indicant.

FINIS VOLUMINIS SECUNDI.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Ad n° 4. Georgius Perrot in *Revue historique* v. IV (a. 1877) p. 34 in nota et P. Foucart in *Bull. de corresp. Hell.* v. XIII (a. 1889) p. 183 iisdem ambo argumentis usi coniecerunt decretum in Leuconis honorem non a Peloponnesiis Arcadibus factum esse, sed a Cretensibus. Sed mihi argumenta eorum non tam firma videntur esse, ut de veritate coniecturae iam non liceat dubitare. Nam inde quod in praescriptis decreti Arcadum Peloponnesiorum tertii a. Chr. saeculi (Le Bas et Foucart, *Inscr. du Peloponnèse* n° 340 a) legimus «Ἐδοξε τῇ βουλῇ τῶν Ἀρκάδων καὶ τοῖς Μυρίοις», nondum sequitur iam IV a. Chr. saeculo eandem fuisse praescriptorum formulam; neque in duobus Arcadum Cretensium decretis, quae citavit Foucartus, eadem sunt praescripta, quae in nostro decreto, sed ἔδοξε τῶν Ἀρκάδων τοῖς κόσμοις καὶ τᾷ πόλει. Patet igitur praescriptis horum decretorum nihil probari et rem in medio esse relinquendam.

Ad n° 5. Hunc titulum tetigit etiam pr. A. Sibirski act. soc. Odess. v. VI (a. 1867) p. 152 in nota. Is putat decretum ad IV a. Chr. saeculum pertinere (hoc quidem falso, nam decreti litteratura Romanae est aetatis) et primitus totam tabulam occupasse, — quod confirmetur litteris illis, quae sint supra anaglyphum, — posterioribus vero temporibus partem eius deletam esse ad monumentum sepulcrale efficiendum.

Ad n° 9. De forma Καυκάσιος haec monuit Boeckhius add. p. 1001: «Καυκάσιος potest etiam de monte intelligi, ut Herodotus III, 97 eam formam de monte usurpat, licet ceteris locis Κάυκασον vocet. Stephani Byzantii locus utrum ad montis an ad regionis nomen pertineat, ambiguum est».

Ad n° 12. Hoc fragmentum Kyriakovius vendidit museo Imperiali Petropolitano, ubi inscriptionem contuli a. 1890. V. 1 extr. in lapide exstat ΑΦ, v. 3 dispiciuntur partes superiores litterarum -^Σ'. Inde patet supplementa mea mutanda esse. Lapis mutilus est ab omnibus partibus praeter superiorem, ubi exstat margo.

Ad n° 15. Praeter eos viros doctissimos, quos in lemmate nominavi, hunc titulum a. 1857 edidit B. Koehne Mus. Kotsch. v. II p. 36 litteris epigraphicis, vocibus discretis lacunisque hunc in modum expletis: v. 1 extr. ΑΓΟΛΛ(ωνι), v. 2 in. (ι)ΗΤΡΩΙ, ibid. ad f. (τ)ΟΥ. Is titulum rettulit ad Leuconem II. Ex Boeckhio et Koehnio minusculis litteris repetiit Bechtel, Inscr. Ion. p. 81 n° 122. De loco, ubi lapides reperti sint, M. Blaramberg act. soc. Odess. v. II (a. 1850) p. 818 eadem tradit, quae repetii ex «Журн. М. Вн. Днѣ».

Ad n° 19. Pag. 18 v. 18 post «I. Gr. ant.» inserte: «(v. infra p. 288 n° 469)». Lapidis imaginem repetierunt comes I. Tolstoi et N. Kondakov in libro, cuius titulus est «Русскія древности въ памятникахъ искусства, вып. I» (Petrop. 1889) p. 27.

Ad n° 20. Quod in lemmate conieci Stempkovskium, Koeppenum, Mursakeviczium, qui hunc lapidem Anapae repertum esse tradiderunt, indicia sua ex catalogo musei Theodosiani hausisse, confirmatur catalogo musei illius circa a. 1813 scripto, quem in Olenini tabulario repperi et edidi act. soc. Odess. v. XV (a. 1889) p. 110 sq.: ibi diserte traditur lapidem Anapa advectum esse.

Ad n° 34. Hunc lapidem et eum, qui nobis numero 42 signatus est, Mesaxudes comite Bobrinskio, qui Consilio archaeologico Petropolitano praesidet, suadente museo Kertschiensi dono dedit, unde anno 1889 ineunte Petropolin ambobus in museum Imperiale asportatis apographa mea contuli. Hos duos titulos cum aliis triginta quattuor per annos 1881—1888 repertis iussu Consilii archaeologici nuperrime edidi in appendice ad *Compte rendu de la Comm. Impér. archéol. pour l'année 1882*. Bosporanos titulos appendix illa continet 29, qui omnes praeter unum novissime repertum (v. n° 49¹ in his addendis) iam antea huic syllogae erant inserti. Quos titulos ibi repetierim, infra ad singulos adnotabo.

Ad n° 37. Oblitus sum commemorare hunc titulum primitus ab Aschikio editum esse Ephem. Odess. a. 1840 n° 60 (una cum tit. 35) litteris vulgaribus, vocibus discretis (non ubique tamen recte), cum hac lectionis varietate: v. 2 in. ΑΙΡ ΛΕΞ, extr. ΥΙΕΟΣ, v. 3 in. ΑΣΠΟΥΡΓΩΥ et v. 5 in. ΠΑΤΩΙΟΝ (in his duabus vocibus operas errasse puto), v. 6 in. ΚΟΙΝΑΧΑΙΟΝ ΣΚΗΠΤΡΑ ΠΕ etc.

Ad n° 42. Cum lapis a. 1889 Petropolin in museum Imperiale asportatus esset (cf. add. ad n° 34), Grossii apographo conlato haec inveni corrigenda: v. 1 ~~ΑΘΗ~~ ΤΥΧΗΙ, v. 2 inter PIN et BA exstat spatium vacuum, v. 6 extr. Ν, v. 7 extr. Η; v. 14 litteris minoribus quam praecedentes scriptus nomen mensis praebet integrum (ΥΠΕΡΒΕΡΕΤΑΙΟΥ), vv. 15—16 exstat ΑΙΛΙ|ΟΥΑΙΛΙΑΝΟΥ (= Αἰλίου Αἰλιανοῦ), v. 16 extr. ΤΟΥ. Vv. 2—13 litterae altae sunt 0,035, reliquorum minores. Pro litterarum ϑ, μ, φ formis in apographo datis substituendae sunt Θ, Μ, Φ. Titulum accuratius exscriptum edidi l. l. in add. ad n° 34, p. 17 n° 20.

Ad n° 44. Sero animadverti P. Beckeri commentationem Propylaeorum volumini III insertam, ex qua octo titulos sumpsī, etiam tiudisco sermone conscriptam prodiisse in opere periodico, cuius titulus est *Archiv für wissenschaftliche Kunde von Russland, herausg. von A. Erman*, v. XIII (a. 1854) pp. 167—190 et 335—359. Hic titulus exstat ibi p. 176, nn° 178 et 241 p. 175, nn° 78 et 238 p. 179, n° 243 p. 338, n° 119 p. 341, n° 388 p. 354.

49¹. Tabula marmoris candidi a parte sinistra fracta, a. 0,93 m., cr. 0,13. Titulus litteris circa 0,025 altis incisus multis locis laesus est satisque difficilis lectu. Edidi l. l. ad n° 34, p. 22 sq. n° 31.

Lapis m. Octobri a. 1888 in aula Tomasinii domus in oppido Kertsch haud procul a litore sitae casu repertus museo Kertschiensi a domus possessore dono datus est, unde nuper Petropolin pervenit in museum Imperiale. Hic apographum ad fidem ectypi Grossiani pridem comparatum cum lapide contuli.

1	† ΑΓΛΥΝΗ
	* ΕΠΙΤΙΒΕΡΙΟΥΙΟΥΛΙΟΥΔΙΟΥΠΤΟΥΝΟ
	ΒΑΣΙΛΙΕΥΣΕΒΟΥΣΦΙΛΟΚΕΣΑΡΟΣΚΑΙ
	ΦΙΛΩΡΩΜΕΟΥΛΙΕΣΤΗΟΠΥΡΓΟΣΟΥ
5	ΚΑΙΕΠΙΕΠΑΡΧΟΥΕΙΣΓΟΥΔΙΟΥ
	ΤΟΥΚΟΜΟΠΑΔΙΝΟΥΤΟΥ
	ΝΑΡΙΔΟΣΚΑΙΕΠΙΤΟΥΠΡΩ
	ΤΑΣΕΑΥΑΓΟΥΚΑΙΕΠΙΤΟΥ
	ΥΤΟΥΕΠΙΤΟΥΕΡΓΟΥ
10	ΓΟΡΠΑΙΟΥΚΟΙ
	ΑΓΙΕΤΕ

Regis cognomen v. 2 extr. male in lapide conservatum variis modis exceptum est: equidem supra ea dedi, quae in lapide ipse distinxeram; sed in ectypo apparet potius ΔΟΥΠΤΟΥΝΟ, Grossii apographum praebet ΧΟΥΠΤΟΥΝΟ. Certo igitur restitui cognomen nondum potest; veri simillimum mihi videtur fuisse Διουπτούνης sive Δοιπτούνης.

1	Αγ[αθῇ τύχῃ].
	Ἐπὶ Τιβερίου Ἰουλίου Διουπτούνου[υ]?
	βασίλ(έως) εὐσεβο[υ]ς φιλοκέσαρος καὶ
	[φ]ιλωρωμέου [άν]έστη ὁ πύργος οὐ-
5	[τος] καὶ ἐπὶ ἐπάρχου[υ] Εἰσγυδίου
	[καὶ ἐ]πὶ τοῦ κόμ(ητος) Ὀπαδίνου τοῦ [ἐ-
	πὶ τῆς πι]να[χ]ίδος καὶ ἐπὶ τοῦ πρω-
	[τεύοντος? . . .]τα Σεαυάγου καὶ ἐπὶ τοῦ
	[ἐπιμελητο]ῦ? τοῦ ἐπὶ τοῦ ἔργου
10	[., μηνός Γο]ρπιαίου κο . .
	ἔτ(ους) θ . .

Lapis videtur inmissus fuisse parieti turris exstructae sub rege Tiberio Iulio Diuptune, cuius nomen hucusque neque ex scriptoribus neque ex inscriptionibus neque e nummis erat notum. Regnasse eum non ante quartum a. Chr. saeculum cum propter tituli litteraturam statuendum est et scribendi modum φιλοξέσαρος et φιλορωμέου pronuntiationem indicantem eam, quae inde a Byzantina aetate praevalet apud Graecos, tum propterea quod regum Bosporanorum series usque ad medium fere IV p. Chr. saeculum dudum e nummis et inscriptionibus innotuit. Praeterea cruces vv. 1 et 2 eodem tempore, ut videtur, cum titulus inscriberetur, praefixae, non recentioribus temporibus additae, christianam indicant aetatem. Etiam alia quaedam indicia aetatis recentis titulo insunt: sic v. 3 εὐσεβοῦς ceteris epithetis antepositum est, cum antea semper esset postpositum, et christianam videtur habere notionem (cf. ex. causa C. I. Gr. n° 8621: Ἀυτοκράτωρ Καῖσαρ Ζήνων εὐσεβής κτλ.); item κόμητος nomen (si recte id restitui v. 6), cui Imperatoris nomen non est additum, indicat aetatem Constantino non antiquiorem (cf. H. Schiller, *Geschichte d. Röm. Kaiserzeit* v. II p. 55), et οἱ ἑπαρχοὶ (v. 5) in regno Bosporano antiquioribus temporibus nunquam occurrunt. Quae cum ita sint, admodum dolendum quod anni indicatio v. 11 extr. ex parte servata in integrum restitui nequit. Coniectura tamen tituli aetas aliquatenus definiri potest.

De historia regni Bosporani inde a medio fere saeculo quarto p. Chr. nihil fere cognitum habemus. Probabiliter putat Vassiljevskius vir doctissimus (*Diar. min. inst. publ.* a. 1878 m. Januar. p. 112 sq.) Gothos, qui iam III saeculo in Tauridem venerint, his temporibus omnes terras, quas reges Bosporani in paeninsula possederint, occupasse excepta fortasse ipsa urbe Panticapaeo; extremo saeculo IV christianos iam eos fuisse et suum episcopum habuisse (cf. Migne *Patr.* v. LIII, 501 = Op. I. Chrysost. v. XII, 372). Cum vero Hunnorum copiae huc venissent, Gothos totam paeninsulae partem eis cessisse, quae esset inter Bosporum et Chersonem. Inde usque ad initium VI p. Chr. saeculi paeninsulae imperabant Hunni (Procop. *de b. Pers.* I, 12; *de b. Goth.* IV, 5), qui Panticapaeum ipsum sibi subiecerant; sed Iustino I imperante Panticapaeum, quod tum Bosporus nominabatur, imperatori se subdidit (Proc. *de b. Pers.* l. l.). Brevi postea Iustiniano imperante Hunnorum rex quidam, qui prope Bosporum regnavit, nomine Grod sive Gordas, profectus Constantinopolin illuminatus est imperatore ipso eum suscipiente; a quo muneribus abunde donatus in regnum suum remissus est, ut res ibi Byzantinas Bosporumque custodiret, sed mox a sacerdotibus interemptus est, qui in eius locum fratrem eius Mugel s. Muagerin nomine suffecerunt et, ab Imperatore sibi metuentes, Bosporum ingressi custodibus interfectis totam urbem occuparunt. Imperator vero de his rebus certior factus terra marique ingentes copias Bosporum misit, quas cum advenire audivissent barbari fugam capessiverunt, et Byzantini urbe denuo occupata per longum tempus tranquille incolebant. Haec nobis tradunt Ioannes Malalas (*Chronogr.* p. 431 sq. ed Bonn.) et Theophanes (*Chronogr.* I p. 270 ed. Bonn. = I p. 175 ed. de Boor). Apud Procopium legimus (*de aedif. Iust.* III, 7; v. III p. 261 ed Bonn.) Iustinianum, cum Bospori et Chersonis moenia funditus labescere comperisset, pulcherrima fecisse ac validissima, praecipue vero urbem Bosporum muniisse, quam barbaria pridem infectam et in po-

testatem Hunnorum redactam ad suam dicionem traduxisset¹⁾. Quae cum ita sint, satis facilis mihi videtur coniectura Iustinianum, postquam Bosporum imperio suo denuo subiecerit, reges in eo creasse, qui pristini status memores epitheta sollemnia φιλορωμαίων et φιλοκαισάρων receperint, praesertim cum Byzantini etiam tum Ῥωμαῖοι dicti sint et ipsum Caesaris nomen fuerit in usu (cf. ex. causa Proc. v. I p. 244 ed. Bonn.), ad administrandum vero regnum Constantinopoli comites et eparchos misisse; sub uno igitur ex his regibus, fortasse Iustiniano etiam tum imperante, una e Bospori turribus videtur esse exstructa.

Restat ut moneam Εισγυδίου et Ὀπαδίνου nomina alibi mihi nondum obvenisse, Σεαυάγου autem scripturae tantum varietate differre videri a nomine Σιαυάκου, quod occurrit in inscriptionibus Tanaiticis (nn° 427 et 447). Τοῦ ἐπὶ τῆς πινακίδος munus in aula Bosporana exstabat iam tertio p. Chr. saeculo (v. nn° 29 et 131).

Переводъ. Съ добрымъ счастьемъ. При Тиберіи Юліи Діуптунѣ царѣ благочестивомъ, другѣ Кесарей и другѣ римлянъ, построена [собств. возстала] башня сія и при епархѣ Исгудіи и при комитѣ Опадинѣ секретарѣ [?] и при первенствующемъ [?] тѣ Сеаваговѣ и при попечителѣ постройки , мѣсяца Горпія года . . 9.

Ad nn° 61 et 62. Lapidum imagines e Stephanii editione repetierunt com. Tolstoi et Kondakov l. l. ad n° 19 in his addendis.

Ad n° 63. Edidi hunc titulum l. l. ad n° 34, p. 6 n° 1.

Ad n° 66. Edidi ibid. p. 14 n° 14. Lapis exstat hodie in tumulo regio²⁾.

66¹. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,95 m., l. 0,61, cr. 0,19, ornata aetomate acroteriis et rosa instructo, suffulto pilis, inter quas in aedícula ad dextram spectanti sculpti sunt vir barbatus et mulier manus iungentes, ad sinistram puer et puella item iunctis dextris. In superficie lapidis exstant aliquot locis vestigia coloris fulvi. Infra est titulus aetatis Romanae satis bene etiam nunc conservatus.

Lapis in oppido Kertsch repertus Mosquae exstat in museo historico. Descriptionem et cctypum Oreschnikov misit m. Novembri a. 1888.

ΟΡΟΝΤΗΣ ΤΙΛΛΕΟΥΣ ΚΑΙ ΥΙΟΣ ΤΙΛΛΗΣ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΕΡΕΣ ΑΜΜΙΟΝ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑ ΧΑΙΡΕΤΕ

Ὀρόντης Τιλλέους
καὶ υἱὸς Τιλλῆς καὶ
θυγατέρες Ἀμμίων καὶ
Ἀλεξάνδρεια,
χαίρετε.

1) Cf. de his omnibus F. Braun, *Die letzten Schicksale der Krimgoten* in Jahresber. der reform. Kirchenschule zu St. Petersburg für 1889/90, p. 7 sq.

2) G. Kieseritzkius cum aestate anni 1889 in oppido Kertsch venisset imagines lapidum sepulchralium

arte quae dicitur photographica faciendas curaturus, lapides aliquot non iis iam locis repperit, quibus antea servabantur. Indicationes locorum, ubi lapides hodie in oppido Kertsch servantur, his addendis insertas illius viri clarissimi benignitati me debere scito.

67¹. Tabula lapidis calcarii superne fracta, a. 0,58 m., l. 0,46, cr. 0,09. Anaglypho repraesentata est mulier sellae insidens ad dextram conversa, capite fracto; coram adstant puellulae duae longo vestitu, facie ad spectantem conversa. Infra est inscriptio Romanae aetatis litteris plus 0,03 m. altis exarata, sed admodum laesa.

Lapis nuper in oppido Kertsch repertus Mosquae adservatur in museo historico. Descriptionem et ectypum ab Oreschnikovio accepi m. Novembri a. 1889.

Θ Ε Ο Ν Ι Κ Η . Ψ Ν Η Σ Ξ Σ Α Κ Λ Ι Θ Υ Γ Α Τ Ε Ρ Ξ Σ Λ Α Ο Δ Ι Κ Η Κ Α Ι Μ Α vac. Χ Α Ι Ρ Ε Τ Ε	Θεονίκη [γ]υνή Σάσα x[α]ι θυγατέ- ρες Λαοδίκη και Μᾶ, χαίρετε.

Alterius filiae nomine, quod procul dubio est integrum, comprobatur eadem nominis forma in tit. 243, de qua antea licebat dubitare; cf. etiam n° 91¹. Nomen videtur esse Graecum, contractum ex Μαία (ut Ἀθηνᾶ ex Ἀθηναία). Σάσας nomen virile redit in titt. 390, 443, add. 199¹.

Ad n° **68**. Titulum a Stephanio editum repetiit Bechtel Inscr. Ion. p. 81 n° 121 litteris minusculis.

Ad n° **72**. Edidi hunc titulum l. l. ad n° 34, p. 15 n° 17. Lapis servatur in tumulo regio.

Ad n° **78**. Cf. quae dixi in add. ad n° 44.

79¹. Tabula lapidis calcarii a. 0,83 m., l. 0,47, cr. 0,17, superne ornata fastigio et ab utroque latere pilis, inter quas in aedícula sculptae sunt figurae tres stantes facie ad spectantem conversa: a sinistra vir, a dextra iuvenis, inter utrumque mulier, cui vir dextram porrigit. Infra est inscriptio aetatis Romanae satis diligenter incisa et facilis lectu (litt. a. circa 0,025).

Lapis in oppido Kertsch repertus Mosquae servatur in museo historico. Descriptionem et ectypum accepi ab Oreschnikovio m. Novembri a. 1889.

Δ Ω Ρ Ο Μ Ε Δ Ω Ν Κ Α Ι Μ Ε Ν Α Ν Δ Ρ Ε Υ Ι Ο Ι Π Ο Σ Ε Ι Δ Ι Π Π Ο Υ Χ Α Ι Ρ Ε Τ Ε	Δωρομέδων και Μέναν- δρε, υιοι Ποσειδίου, χαίρετε.

Ad n° **82**. Edidi l. l. ad n° 34, p. 7 n° 3. Lapis exstat hodie in tumulo regio.

Ad n° **86**. Edidi ibid. p. 11 sq. n° 11.

86¹. Tabula lapidis calcarii a. 0,52 m., l. 0,34, cr. 0,18. Superior pars utrimque abscisa est in modum aetomatis, cuius cacumen ipsum hodie fractum est. Titulus litteris

imparibus (a. 0,02—0,03, littera o etiam minor) scriptus superest integer. Errores v. 3 in ipso lapide sunt.

Lapis in oppido Kertsch repertus Mosquae exstat in museo historico. Utor ectypo, quod Oreschnikovius suppeditavit m. Septembri a. 1889.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ
ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ
ΜΥΡ(Ω)Ν ΙΠΠΟ-
ΣΤΡΑΤΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Μητρόδωρος
Νικάνδρου,
Μύρ(ω)ν Ἴππο-
στράτου,
χαῖρε.

Titulus male scriptus Romanae est aetatis. V. 5 imperativus singulari numero positus est pro plurali, ut in tit. 94¹.

86². Tabula integra lapidis calcarii a. 1 m., l. supra 0,355 (infra latior), cr. 0,08, superne ornata aetomate acroteriis et rosa instructo, infra desinens in spinam terrae infigendam. Sub aetomate quadrum est anaglypho destinatum, quod tamen non est sculptum. Sub quadro titulus est litteris 0,025—0,03 altis neglegenter inscriptus, facilis etiam nunc lectu.

Exscripsi Petropoli in domo comitis A. A. f. Bobrinskii, Consilii archaeologici praesidis, cui Buxelius mercator miserat ex oppido Kertsch una cum n° 91¹. Postea lapides ambo transportati sunt in Consilium archaeologicum.

ΠΑΙΡΙΣΑΛΟΣ
ΣΑΥΡΟΦΟΥ
ΕΡΜΗΝΕΥΣ
ΡΕΥΣΙΝΑΛΟΣ
ΠΑΙΡΙΣΑΛΟΥ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Παρίσαλος
Σαυρόφου
ἑρμηνεύς
Ῥευσίναλος
Παιρισάλου,
χαίρετε.

Cave legas vv. 1 et 5 Παιρισά[δη]ς et Παιρισά[δ]ου: est diversum nomen eiusdem radicis. V. 4 fortasse legendum est Ῥευ[ξ]ίναλος (quamvis Σ littera non sit dubia): nam gentium nomina saepius nominum priorum vi usurpata esse nemo ignorat. Ad v. 3 cf. titulum Romae repertum C. I. L. VI n° 5207: Ἀσποῦργος Βιομάσου υἱὸς ἑρμηνεύς Σαρματῶν Βωσπορανός. Ex his duobus exemplis conici potest interpretis munus publicum fuisse in Bosporo. Ceterum N. P. f. Kondakov v. cl. titulum nostrum putat esse spurium.

91¹. Tabula integra marmoris candidi a. 0,69 m., l. 0,33, cr. 0,11. Supra sculptum est fastigium tribus rosis instructum, sub fastigio anaglyphum exstat rudi manu sectum, repraesentans mulierem longo vestitu et virum chitone amictum, stantes facie ad spectantem conversa iunctis dextris; viro a dextra adstat puerulus, mulieri a sinistro puella cistam tenens. Sub anaglypho titulus est aetatis Romanae litteris c. 0,015 scriptus, qui superest integer.

Exscripsi Petropoli apud comitem Bobrinskium (cf. ad n° 86³).

	ΤΟ
1	ΑΛΣΕΙΚΑΡΠΟΙΤΟΚΩΠΑΤΡΗΣΥΠΕ
	ΘΗΚΕΓΟΝΗΑΣ
	ΚΟΝΟΘΑΝΗΜΟΙΡΩΝΓΗΡΑΙΠΑΥΣΑ
	ΜΕΝΟΥΣ
5	ΑΡΓΟΝΑΙΝΚΑΙΜΑΝΟΥΓΑΡΤΑΦΟΝΕΥ
	ΣΕΒΕΩΝΔΕ
	ΔΩΡΟΝΑΙΜΝΑΣΤΟΝΔΕΙΞΕΦΙΛΟΙΣ
	ΧΑΡΙΤΑ
	ΕΥΧΑΙΔΕΓΓΟΝΕΩΝΕΞΑΙΔΟΣΙΤΙ
10	ΠΟΤΕΣΣΙ
	ΑΝΤΙΠΑΤΡΕΚΤΕΚΝΩΝΤΑΣΔΑ
	ΓΕΧΟΙΣΧΑΡΙΤΑΣ

vac.

Litteris ΤΟ primo versui superscriptis videtur quadratarius ipse se correxisse; v. 2 in. videtur legendum esse κο[ι]νοθαν[εῖ]; v. 9 extr. ΙΤΙ sine dubio scriptum est secundum pronuntiationem pro εἴ τι, ut v. 7 αἶμναστον; v. 10 erravit quadratarius priore Σ scripto pro Ι. His correctis titulum ita transcribo:

Ἀλσεὶ καρποτόκῳ πάτρης ὑπέθηκε γονῆας
 κο[ι]νοθαν(εῖ) Μοιρῶν γήραι παυσαμένους,
 Ἀργόναϊν καὶ Μᾶν· οὐ γὰρ τάφον, εὐσεβέων δὲ
 δῶρον αἶμναστον δεῖξε φίλοις χάριτα.
 Εὐχαὶ δ' ἐγ γονέων ἐξ Ἄιδος (εἰ) τί ποτ' εἰ[ι]σί,
 Ἀντίπατρ', ἐκ τέκνων τὰςδ' ἀπέχοις χάριτας.

Epigramma male compositum in plaga remotissima et bonae Graecitatis exemplis carenti nihil est quod miremur. Duo priora enuntiata subiecto carent; quid subaudiendum sit, in fine demum epigrammatis comparet (sc. Ἀντίπατρος). V. 2 adeo insolens est locutio quae est κοινοθανές Μοιρῶν γήρας, ut quadratarii errorem subesse facile suspiceris (adiectivum ipsum videtur esse novum); item mirum est παύεσθαι verbum pro ἀποδνήσκειν vel sim. usurpatum. V. 4 χάριτα est obiectum verbi quod est δεῖξε, δῶρον αἶμναστον appositio obiecti. V. 5 ἐγ γονέων videtur metri tantum causa dictum esse pro simplici genetivo. V. 1 formam ionicam πάτρης et v. 4 doricam αἶμναστον videtur eo tantum consilio posuisse poeta, ut exquisitius loqueretur, dialectorum differentia plane neglecta. De nomine Μᾶ cf. quae dixi ad n° 67¹ in his addendis.

Переводъ. Подъ плодотворной рощей отчизны положилъ родителей, скончавшихся отъ общесмертной старости Миръ, Аргоная и Маю: не гробницу вѣдь, а приснопамятный даръ благочестивыхъ — благодарность показать друзьямъ. Если же мольбы родителей изъ Аида что либо значать, да получишь ты, Антипатръ, эту благодарность отъ дѣтей.

92¹. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii integrum, a. 0,71 m., l. 0,48, cr. 0,14, infra desinens in spinam terrae infigendam. Supra est aetoma acroteriis et rosis tribus ornatum, sub aetomate sculpti sunt vir et mulier stantes facie ad spectantem conversa, iunctis dextris; viro a dextra adstat puerulus, mulieri a sinistra puella cistam tenens. Tota lapidis superficies admodum corrosa est. Sub anaglypho titulus est Romanae aetatis perquam difficilis lectu.

* Ubi et quando lapis repertus sit, non constat. Servatur hodie in tumulo regio. Imaginem photographica a. 1889 confectam liberalissime exscribendam dedit Kieseritzkius.

Γ Α Δ Α Σ Ι Α Ι Γ Υ Ν Η Κ Α Λ Λ Ι Σ Σ Τ Ε Χ Α Γ Γ Γ	Γάδας [κ]αί γυνή Καλλίσ- στ[η], χαίρετε.

94¹. Tabula lapidis calcarii a. 0,85 m., l. 0,45, cr. 0,11. Superne sculptum est fastigium tribus rosis ornatum, sub quo anaglypho expressa est mulier sellae insidens dextrorsum conversa, ante quam stat vir pileo opertus et tunica indutus, facie conversa ad spectantem; pone sellam puella stat manibus tenens cistam. Sub anaglypho est titulus integer Romanae aetatis litteris imparibus neglegenter scriptus.

Lapis in oppido Kertsch repertus Mosquae hodie adservatur in museo historico. Descriptionem et ectypum Oreschnikovius misit m. Septembri a. 1889.

Δ Ω Ρ Ι Ω Ν Κ Α Ι Γ Υ Ν Η Μ Υ Ρ Η Ν Α Χ Α Ι Ρ Ε	Δωρίων καὶ γυνή Μυρήνα, χαίρε.

V. 3 notandus est imperativus singulari numero positus pro plurali (cf. *add.* n° 86¹).

99¹. Fragmentum tabulae sepulcralis lapidis calcarii a. 1,21 m., l. 0,266, cr. 0,22, ab omnibus partibus mutilatum praeter sinistram spectanti. Ex anaglypho nihil superest nisi puellula stans in angulo sinistro. Sub anaglypho titulus erat maximis litteris (a. 0,065) diligentissime inter lineolas exaratus, ex quo initia tantum versuum supersunt.

Fragmentum m. Augusto a. 1889 repertum in coemeterio antiquo ad dextram viae, quae est inter oppidum Kertsch et locum francogallice *quarantaine* dictum, servatur in tumulo regio. Utor Grossii delineatione et ectypo chartaceo.

Κ Α Ρ Γ Κ Α Ι Γ Π Ι Ο Ν Τ Ο Ι	Κάρ[πος? τοῦ δαίμονος] καὶ γυνή αὐτοῦ . . .] ριον.το [χαί]ρετε?

Ad n° **100**. Cum nomine Κόναφος conferendum est gentis nomen Κοναψηνοί, quam in his regionibus commemorat Ptolemaeus *Geogr.* V, 9, 18.

102¹. Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,80 m., l. 0,41, cr. 0,12, superne ornata aetomate sculpto cum acroteriis et rosis tribus, infra desinens in spinam terrae infigendam. Sub aetomate anaglyphum est repraesentans mulierem stantem facie ad spectantem conversa, utrimque adstantibus infantibus. Totius lapidis superficies admodum corrosa est. Sub anaglypho est titulus difficillimus lectu (*«fast unleserlich»*, ut adnotavit Kieseritzky).

* Exstat in tumulo regio. Imaginis photographicae a. 1889 usum liberalissime concessit Kieseritzky.

Μ ΟΚΚΟΘΑΒΑΙΓΥΝΗ	Μοκκόθα? [κ]αι γυνή
Σ Σ.ΠΟΡ Η	..σπορ..η,
Χ ΑΙ Ε Τ Ε	χαίρετε.

Ad n° 109. Cum e tit. 86² (*add.*) innotuerit nomen Παίρισαλος, facile conici posset etiam hic v. 2 legendum esse Παρισάλου, non Παρισά[δ]ου, nisi titulus ille in dubium esset vocatus.

Ad n° 111. Edidi hunc titulum l. l. ad n° 34, p. 20 n° 26. Lapis servatur in tumulo regio.

113¹. Fragmentum tabulae sepulcralis lapidis calcarii ab omnibus partibus praeter sinistram mutilum, a. 0,40 m., l. 0,44, cr. 0,18. Titulus Romanae aetatis litteris 0,035 m. fere altis erat exaratus; quae superest pars bene etiam nunc legitur.

Fragmentum m. Maio a. 1889 in sepulcro quodam ad viam Hadschimuschkaiensem oppidi Kertsch repertum servatur in tumulo regio. Titulus repraesentatur ad fidem Grossii delineationis et ectypi chartacei.

Γ Ε Ν Ο Υ Θ Υ	[Ἡ δεινα.....]
ΓΥΝΗΔΕΔΙΣ	γένου θυ[γάτηρ],
ΔΙΕΒΑΚΙΟΥ	γυνή δὲ Δίο[υ, καί]
ΧΑΙΡΕΤΕ	Δτε Βακ[χ]ίου,
	χαίρετε.

Ad n° 116. Edidi l. l. ad n° 34, p. 18 n° 21. Lapis servatur in tumulo regio.

Ad n° 117. Edidi ibid. p. 21 n° 28. Lapis exstat hodie in tumulo regio.

Ad n° 118. In imagine photographica, quam inspicere humanissime permisit Kieseritzky, v. 1 apparet muliebre nomen ΑΘΗΝΟΚΛΕΙΑ, v. 3 ΑΔΕΛΠΟΗΤΟΞ; quae litterae quomodo explicandae sint, non perspicio. Lapidem nunc servari in tumulo Melek-tschesmensi comperi ab eodem.

Ad n° 119. Cf. quae dixi in add. ad n° 44.

128¹. In aversa parte eius lapidis, cui inscriptus est titulus 76, Kieseritzky a. 1889 invenit alterum anaglyphum et titulum, quem hic edo ad fidem imaginis photographicae,

quam idem mihi liberalissime exscribendam dedit. Anaglyphum superne fractum multisque locis laesum ostendit equitem dextrorsum conversum ad mulierem sellae insidentem pedibus subsellio impositis, dextra genae admota, sinistra dextrae cubitum sustinente; pone sellam in angulo dextro puella stat cistam tenens. Anaglyphum et titulum eiusdem aetatis esse, cuius est n° 76, adfirmat Kieseritzkius, anaglyphum adeo eiusdem artificis. Titulus sub anaglypho inter lineolas scriptus bene etiam nunc legitur exceptis duabus litteris v. l corruptis.

ΑΠΟΛΩΝΙΕΥΠΟΤΑΙΟ ΥΧΑΙΡΕ	Ἀπολώνιε υἱὲ Ποτασίου, χαῖρε.

Si anaglyphum eiusdem aetatis est cum n° 76, facile conici potest Apollonium hunc patrem fuisse Apollodori ibi inscripti.

Ad n° 132. Edidi l. l. ad n° 34, p. 9 n° 6.

136¹. Tabula lapidis calcarii in duas partes fracta, a. 0,72 m., l. 0,40, cr. 0,07, ornata anaglypho, quod repraesentat virum et mulierem stantes iunctis dextris. Infra est titulus aetatis Romanae satis neglegenter scriptus.

Lapidem in oppido Kertsch repertum Kyriakovius vendidit museo Imperiali Petropolitano a. 1888. Exscripsi.

ΑΥΛΥΖΕΛΜΙΣ ΔΑΛΑΖΕΛΜΟΥ ΧΑΙΡΕ	Αὐλυζέλμις Δαλαζ(έ)λμου, χαῖρε.

Eadem nomina viri et patris praebet n° 136. Utrum hoc sit alterum eiusdem viri monumentum, quod quadratarius in officina reliquerit, cum viderit se vitiose nomina exarasse, an duo fuerint viri cognomines (ex. c. avus et nepos), certo diiudicari sane non potest.

139¹. Monumentum sepulcrum lapidis calcarii inferne fractum, a. 0,50 m. totidemque latum, cr. 0,20. In litteris et in lapide ipso aliquot locis supersunt vestigia coloris rubri. Litterae c. 0,04 m. altae tam profunde exaratae sunt, ut facillime distinguantur quamvis lapidis superficie laesa.

Lapis in oppido Kertsch nuper repertus Mosquae servatur in museo historico. Descriptionem et ectypum Oreschnikovius misit m. Septembri a. 1889.

ΒΑΤΤΑΣ ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΙΟ	Βάττας Ποσειδωνίου(υ).

Titulus IV a. Chr. saeculo non est recentior. Ποσειδώνιος formam (pro Ποσειδώνιος) vidimus iam in tit. 291.

143¹. Tabula lapidis calcarii integra, a. 1,30 m., l. 0,26, cr. 0,11, superne ornata aetomate tribus acroteriis instructo; epistylum ornatum erat ovis colore rubro pictis, cuius etiam nunc supersunt vestigia; sub epistyllo sculptae sunt rosae duae, in quibus eiusdem coloris vestigia exstant. Infra est inscriptio satis leviter et neglegenter exarata litteris c. 0,015 m. altis.

Lapis in oppido Kertsch repertus Mosquae exstat in museo historico, unde descriptionem et ectypum accepi ab Oreschnikovio m. Septembri a. 1889.

ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ
ΔΙΟΤΙΜΟΥ

Διόφαντος
Διοτίμου.

Titulus II a. Chr. saeculo non videtur esse recentior.

Ad n° **147.** In imagine photographica, quam inspexi apud Kieseritzkium, v. 1 apparet ΕΙΛΙΚΑΙΡΟΣ, i. e. Ἐπιχαιρος (vel fortasse Εὔχαιρος) nominativo casu positum.

150¹. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii superne et inferne fractum et admodum laesum, a. 1,01 m., l. 0,56, cr. 0,16. Anaglyphum repraesentat virum toro incumbentem, cui mensa tripes est adposita; a dextra adstat infans. Sub anaglypho titulus est integer, litteris plus 0,03 m. altis incisus.

Lapis in oppido Kertsch repertus nuper Mosquam pervenit in museum historicum, unde descriptionem et ectypum m. Novembri a. 1889 misit Oreschnikov.

ΕΡΜΩΝ ΕΡΜΩΝΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Ἑρμων Ἑρμωνος,
χαῖρε.

V. 1 inter utrumque nomen quasi Π littera apparet, quam tamen ad titulum non puto pertinere. Litteratura tituli aetatem Romanam prodit.

154¹. Monumentum sepulcrale lapidis calcarii inferne fractum, a. ut nunc est 0,75 m., l. 0,26, cr. 0,17. Supra ornatum est anthemio, sub quo titulus est profunde et diligenter exaratus litteris c. 0,035 m. altis optimeque conservatis.

Lapidem in oppido Kertsch repertum Kyriakovius vendidit museo Imperiali Petropolitano a. 1888. Exscripsi.

ΕΥΑΛΚΙ
ΔΕΛΤΟΛ
ΕΛΔΙΚΟ

Εὐαλί|δεω το(ῦ) Λ|εωδίσ(ο)υ.

Titulus quarto a. Chr. saeculo nequaquam recentior est, fortasse etiam antiquior. Certe anthemium quinto saeculo non recentius sibi videri dixit Kieseritzkius. Et re vera litteratura ipsa et scribendi genus et ionica genetivi forma illi aetati optime conveniunt.

Ad n° 159. Edidi hunc titulum l. l. ad n° 34, p. 20 n° 27.

165¹. Tabula lapidis calcarii superne fracta, a. 1,37 m., l. 0,83, cr. 0,23, ornata anaglypho, quod repraesentat equitem pileo opertum et arcu armatum, dextrorsum conversum, utrimque adstantibus equis. Sub anaglypho titulus est litteris aetatis Romanae 0,065 m. altis inter lineolas scriptus et satis bene etiam nunc conservatus.

Lapis nuper in oppido Kertsch repertus Mosquae conservatur in museo historico. Descriptionem et ectypum ab Oreschnikovio accepi m. Septembri a. 1889.

Ἰούλιε Πατία,
υἱὲ Δημητρίου,
χαῖρε.

V. 1 tertia a fine littera tam bene dispicitur, ut Πα[π]ία legi nullo modo possit.

Ad n° 172. Edidi l. l. ad n° 34, p. 7 n° 2.

Ad n° 178. Cf. quae dixi in add. ad n° 44.

Ad n° 181. Edidi l. l. ad n° 34, p. 15 n° 16. Lapis servatur in tumulo regio.

181¹. Tabula lapidis calcarii inferne fracta, a. ut nunc est 0,95 m., l. 0,39, cr. 0,13. Superne ornata est fastigio, in quo exstant vestigia ovorum rubro colore pictorum. Titulus litteris 0,025 m. altis inter lineolas incisus superest integer.

Lapis in oppido Kertsch repertus Mosquam pervenit in museum historicum. Descriptionem et ectypum Oreschnikov misit m. Septembri a. 1889.

Μοσχίων
Ὑμεναίου.

Titulum II a. Chr. saeculo non recentiore puto.

182¹. Fragmentum tabulae lapidis calcarii a. 0,51 m., l. 0,40, cr. 0,14. Fractura periit pars superior, quam anaglypho ornatam fuisse probabile est, superest inferior cum inscriptione Romanae aetatis satis diligenter exarata satisque facili etiam nunc lectu. Litterae v. 1 altae sunt fere 0,02, reliquorum circa 0,013.

Lapis nuper in oppido Kertsch repertus Mosquae hodie adservatur in museo historico. Descriptionem et ectypum, ad cuius fidem repeto titulum, Oreschnikov misit m. Novembri a. 1889.

1 ΜΩΛΑΥΙ ΕΜΩΛΑ ΧΑΙΡΕ
 ΣΤΥΓΝΟΣ ΥΠΟΣΚΟΤΙΗΝ ΣΕ ΣΥΝΑΡΤΑΣΕ
 ΠΕΝΘΙΜΟΣ ΑΔΑΣ
 ΜΩΛΑ ΤΟΝ ΜΩΛΑ ΚΟΥΡΟΝ ΕΟΝΤΑ ΝΕΟΝ
 5 ΕΙΔΕΣΕ ΝΟΥΣΟΣ ΕΜΑΨΕ ΦΕΤΩΣ ΒΡΟΤΟΣ
 ΕΣΤΙ ΠΑΡΗΜΕΙΝ ΟΥΣ
 ΤΟΙΑ ΚΑΤΑΝΩΠΟΥΣ ΤΟΛΛΑΚΙΣ ΟΛΛΥΜΕΝ

V. 7 extremae tres litterae spatio deficiente antecedentibus superscriptae sunt.

- 1 Μώλα υἱὲ Μώλα, χαῖρε.
 Στυγνὸς ὑπὸ σκοτίνην σε συνάρτασε | πένθιμος Ἀ[ι]δας,
 Μώλα, τὸν Μώλα, κοῦρον εὐόντα νέον.
 5 εἰ δέ σε νοῦσος ἐμα[ρ]ψε, φέ[ρ]᾽ ὥς βροτός· | ἔστι παρ' ἡμεῖν
 τοῖα κατ' ἀν[δρ]ώπους πολλάκις ὀλλυμένους.

Epigramma non admodum bonae notae. Offendunt duo epitheta unius fere significationis voci Ἀιδης addita et sententia puerilis, quam poeta mortuum consolans exprimit vv. 3—4.

Переводъ. Мола, сынъ Мола, прощай. — Ненавистный, печальный Адъ похитилъ во мракъ тебя, Мола, юнаго сына Мола. Если же болѣзнь настигла тебя, то снеси это, какъ смертный: бываетъ такое съ людьми, часто гибнущими.

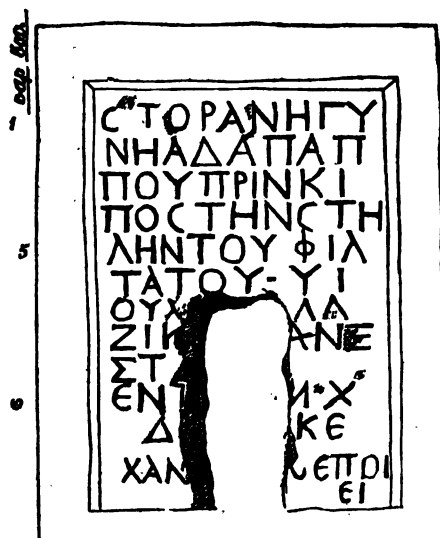
182^a. Tabula lapidis calcarii integra, a. 1,25 m., l. 0,62, cr. 0,22. In superiore lapidis parte, in quadro excavato, titulus exaratus est, cuius media pars inde a v. 6 deleta est foramine nescio qua de causa pertuso. Litterae superstites satis diligenter incisae (a. 0,04, extremis versibus minores), sed admodum parvis interstitiis divisae, bene etiam nunc in ectypo dispiciuntur. In superiore parte lateris sinistri rudi manu sculptum est caput bovinum et sub eo signum quoddam, cuius forma est haec: Υ

Lapis ex oppido Kertsch Mosquam asportatus exstat in museo historico. Descriptionem et ectypum Oreschnikovius misit m. Septembri a. 1889, imaginem photographica ostendit Kieseritzkius.

(Textum v. pag. 304.)

Titulus pertinet ad quintum decennium sexti saeculi ep. Bosp., quod fuit inter annos 343 et 353 p. Chr. Mensis nomen certo suppletur, nam alterum nomen a Δ incipiens (Δαισίον s. Δαισιόιον) nimis est longum. De voce πρίνκιψ v. ad n° 28. Admodum memorabile est quadratarium tam simplici monumento nomen subscripsisse artificum exempla imitatum.

Переводъ. Сторана жена Ады Папцова принцепса надиробный столпъ любезнѣйшаго сына М... лазик... поставила въ 64. году, Дія 25-го. Хан... съ дѣлакъ.

Στοράνη γυ-
νή Ἀδα Πάπ-
που πρίνκι-
πος τὴν στή-
λην τοῦ φιλ-
τάτου υἱ-
οῦ Μ...λα-
ζικ...ἀνέ-
στ[ησεν]
ἐν τ[ῷ .]μ[υ]χ',
Δ[εῖου] χε'.
Χαν...ς ἐποί|ει.

Ad n° 185. Edidi l. l. ad n° 34, p. 8 n° 4. Lapis exstat hodie in tumulo regio.

186¹. Tabula sepulcralis lapidis calcarii nescio an integra, a. 0,32 m., l. 0,43, cr. 0,13. Superne ornata est fastigio acroteriis et rosis instructo, sub quo in aedicula sculptae sunt figurae tres stantes facie ad spectantem conversa, a dextra vir dextram protendens mulieri medium locum tenenti, a sinistra infans. Infra est titulus litteris imparibus pessime scriptus (quoad ex ectypo licet iudicare) lectuque difficillimus.

Lapis in oppido Kertsch repertus Mosquam pervenit in museum historicum, unde ectypum et descriptionem Oreschnikov misit m. Novembri a. 1889.

ΟΝΗCΙΜΟC ΕΡΩΤΟC
ΧΑΙΡΕ

Ὁνήσιμος Ἐρωτος,
χαῖρε.

Titulum Romanae aetatis esse prodit litteratura.

188¹. Tabula lapidis calcarii in duas partes fracta, quae tamen integrae supersunt, a. 0,94 m., l. 0,47, cr. 0,10. Supra est aetoma tribus acroteriis et rosa ornatum, suffultum pilis striatis ionicis, inter quas in aedicula sculpti sunt vir et infans a sinistra viro adstans, uterque admodum hodie laesus. Infra est inscriptio aetatis Romanae leviter exarata; litterae vv. 1 et 3 altae sunt c. 0,03 m., v. 2 aliquanto minores.

Lapis nuper in oppido Kertsch repertus Mosquam pervenit in museum historicum, unde ectypum misit Oreschnikovius m. Novembri a. 1889.

ΠΑΠΗΣ
ΦΙΛΟΚΛΕΩC
ΧΑΙΡΕ

Πάπης
Φιλοκλέως,
χαῖρε.

Ad n° 190. Hic lapis exstat hodie in museo Imperiali Petropolitano.

Ad n° 194. Hunc lapidem Chersonesi repertum esse adfirmat Jurgievicz in catalogo musei soc. Odess. a. 1890 iterum edito, p. 79 n° 6.

199¹. Tabula lapidis, ut videtur, calcarii superne fracta, a. ut nunc est 0,73 m., l. 0,45, cr. 0,10. Super titulo apparet pars excavationis anaglypho destinatae, quod tamen nunquam videtur esse factum. Tituli litterae apicibus ornatae, a. 0,023 m., bene etiam nunc in ectypo distinguuntur.

Lapidis in oppido Kertsch reperti indeque Mosquam in museum historicum asportati descriptionem et ectypum Oreschnikovius suppeditavit m. Septembri a. 1889.

ΣΑΣΑΝ ΟΠΛΙΤΗΝ ΓΥΝΗ
ΤΑΜΥΡΑΥΤΕΡΤΟΥ ΑΤΗΣ
ΑΝΔΡΟΣ ΑΝΕΣΤΗΣΕΝ
ΤΗΝ ΣΤΗΛΗΝ ΧΑΙΡΕ

Σάσαν όπλίτην γυνή
Ταμύρα ύπερ τοῦ ατῆς
άνδρός άνέστησεν
τήν στήλην· χαίρε.

Titulum admodum inconcinne scriptum primo p. Chr. saeculo vix recentiore esse probat forma ατῆς scripta pro εατῆς s. εαυτῆς: nam huius pronominis formas Augusti maxime aetate Y littera omissa scribi solitas esse inter omnes constat. De Σάσα nomine v. pag. 295 ad n° 67¹.

Ad n° 200. Titulus potest etiam ita legi: στε Φάννου υἱε τοῦ Σωσάνδρου, χαίρε.

Ad n° 217. Hunc titulum edidi l. l. ad n° 34, p. 19 n° 24, adiecta tabula lithographica.

Ad n° 223. Edidi ibid. p. 8 n° 5. Lapis servatur hodie in tumulo regio.

Ad n° 238. Cf. quae dixi in add. ad n° 44.

238¹. Tabula lapidis vulgaris integra, superne epistylion ornata tribus acroteriis instructo, a. 1,23 m., l. 0,34, cr. 0,18. Titulus pulchris litteris (a. 0,03 m.) profunde exaratus superest integer.

Lapidis Mosquam in museum historicum ex oppido Kertsch asportati ectypum Oreschnikovius misit m. Septembri a. 1889.

ΚΛΕΩ ΜΑΪΟΤΟΣ ΓΥΝΗ
ΟΤΟΣ ΓΥΝΗ

Κλεώ Μάϊοτος γυνή.

Titulus IV a. Chr. saeculo vix est recentior.

Ad n° **241**. Cf. quae dixi in add. ad n° 44 (in libro ibi laudato v. 2 operarum errore impressum est ΤΕΟΦΙΛΟΥ).

Ad n° **243**. Vide add. ad n° 44. De nomine Mā cf. quae dixi p. 295 ad n° 67¹.

Ad n° **248**. Edidi hunc titulum l. l. ad n° 34, p. 11 n° 9. In imagine photographica arte facta, quam benignissime dedit inspiciendam Kieseritzkius, titulus legitur ita: ΜΗΤΡ ΦΡΗΣ. Patet re vera in lapide fuisse Μητροβίης, sed O et B litteras rimis esse laesas. Lapis servatur in tumulo regio.

Ad n° **251**. Edidi l. l. ad n° 34, p. 11 n° 10. Lapis exstat in tumulo regio.

252¹. Superior pars tabulae sepulcralis lapidis calcarii, a. ut nunc est 0,41 m., l. 0,49, cr. 0,115. Supra sculptum est aetoma tribus rosis ornatum, sub aetomate anaglyphum erat, e quo superest pars figurae humanae eaque perquam laesa. Tituli pars litteris minutis scripti exstat ad dextram anaglyphi in margine; tituli hoc loco scripti alterum exemplum in lapidibus Bosporanis non exstat.

* Servatur in tumulo regio. Imaginis photographicae a. 1889 confectae usum humanissime concessit Kieseritzkius.

ana-
gly-
phum

Ν	Λ	Ο
Ο	Μ	Ε
Ν	Η	Ο

N...ομένη (θ)υγ[άτηρ τοῦ δεινός]?

Ad n° **253**. Edidi l. l. ad n° 34, p. 14 n° 15. Lapis servatur in tumulo regio.

255¹. Lapis sepulcralis in tres partes fractus, a. 0,93 m., l. 0,44, cr. 0,13, ornatus fastigio rosa instructo et anaglypho, quo repraesentatur mulier longo vestitu sellae insidens pedibus impositis subsellio; ad sinistram spectanti puerulus adstat, ad dextra puellula cistam tenens. Infra est titulus litteris 0,025 m. satis diligenter scriptus, in media parte aliquantum laesus.

Lapis m. Maio a. 1889 repertus in tumulo quodam, sito ad dextram viae, quae ex oppido Kertsch ad locum valetudinis spectandae (*quarantaine*) ducit, servatur in tumulo regio. Exscripsi ex Grossii delineatione et ectypo.

ΠΑΡΘΕΝΑ	ΑΧΡΗΣΤΙ
ΩΝΟΣ	ΧΑΙΡΕ

Παρθενα[ι]α? Χρηστι-
ωνος, χαιρε.

Titulus est Romanae aetatis.

Ad n° **260**. Lapidem hodie servari in tumulo Melek-tschesmensi dixit Kieseritzkius.

263¹. Tabula lapidis calcarii superne fracta, a. 0,63 m., l. 0,43, cr. 0,15, ornata anaglypho, quod repraesentat mulierem in aedícula sellae insidentem, ad dextram spectanti conversam, a dextra adstante puella; mulieris caput fractum est. Infra est titulus Romanae aetatis litteris 0,025 m. altis exaratus satisque bene conservatus.

Lapis nuper in oppido Kertsch repertus Mosquae exstat in museo historico. Descriptionem et ectypum m. Novembri a. 1889 accepi ab Oreschnikovio.

ΧΟΣΟΥΜΕΝΗ ΓΥΝΗ ΜΑΚΑΦΙΟΥ ΧΑΙΡΕ	Χοσουμένη γυνή Μακα(ρ)ίου, χαῖρε.

V. 2 loco quinto ab in. videtur lapicida P litteram correxisse ex Φ primitus vitiose scripto.

263². Tabula lapidis calcarii integra, a. 0,97 m., l. 0,47, cr. 0,17, superne ornata aetomate tribus acroteriis et rosa instructo, suffulto pilis, inter quas sculpta est mulier sellae insidens pedibus subsellio impositis, a dextra adstante puella cum vase. Infra est inscriptio Romanae aetatis litteris c. 0,035 m. altis satis diligenter exarata, cuius v. 2 paululum laesus est.

Lapis in oppido Kertsch repertus Mosquae exstat in museo historico, unde descriptionem et ectypum accepi ab Oreschnikovio m. Novembri a. 1889. Imaginem photographicam liberalissime ostendit Kieseritzkius.

ΧΡΗΣΤΗΓΥΝΗ ΑΝΟΤΤΕΗΝΤΟΣ ΧΑΙΡΕ	Χρήστη γυνή Άνο. η. . ντος, χαῖρε.

Mariti nomen extricare non potui.

Ad n° **267**. Edidi l. l. ad n° 34, p. 21 n° 29. Lapis exstat nunc in tumulo regio.

Ad n° **268**. Edidi hunc titulum l. l. ad n° 34, p. 22 n° 30. In imagine photographica, quam mihi postea benignissime ostendit Kieseritzkius, v. 1 ita legitur: ΤΤΑΛΙΑΓΥΝΗ. Cum primum iota superne lineola ornatum sit et a dextra eius in lapide exstet rimula, factum est, ut pro I legerim F; item inter A et Λ rimula est, quam pro altero I accepi; Τ litterae inferior pars laesa est, mediae litterae quattuor aliquantum detritae, item v. 2 litterae NE; ibid. ex extrema littera superest Υ. Lapis servatur in tumulo regio.

268¹. Lapis calcarius integer, a. 1,14 m., l. 0,48, cr. 0,19. Supra est aetoma tribus acroteriis totidemque rosis ornatum (medium acroterium fractum est), sub aetomate arcus pilis suffultus, efficiens aediculam, in qua sculpta est mulier stans facie ad spectantem conversa, a sinistra adstante puella cum vase. Tota lapidis superficies detrita est. Sub anaglypho est inscriptio Romanae aetatis litteris c. 0,025 m. altis exarata itemque detrita.

Lapis ex oppido Kertsch nuper Mosquam asportatus est in museum historicum. Descriptionem et ectypum accepi ab Oreschnikovio m. Novembri a. 1889, imaginem photographica inspexi apud Kieseritzkium.

ΡΥΡΕΝΑΓΓΙΝΗ
ΝΕΟΜΗΔΟΥ
ΧΑΙΡΕ

[Βε]ρεν[ίχ]α? γυνή
Νει[χ]ομή[δ]ου,
χαίρει.

Num recte mulierulae nomen restituerim, ipse dubito.

Ad nn° 273 et 274. Edidi l. l. ad n° 34, p. 20 n° 25 et p. 13 n° 13.

286¹. Tabula lapidis calcarii integra, a. 1,04 m., l. 0,34, cr. 0,14, superne ornata epistyllo. In tota tabula supersunt vestigia coloris rubri, quo illa olim erat picta. Titulus diligenter incisus litteris c. 0,015 m. altis hodie ad sinistram spectanti laesus est.

Descriptionem et ectypum Oreschnikovius misit m. Septembri a. 1889 ex museo historico Mosquensi, ubi lapis in oppido Kertsch repertus hodie adservatur.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΑΜΑΡΟΥ
ΝΕΟΜΗΔΟΥ
ΜΑΝΙΑΓΥΝΗΣ ΣΙΑ

[Σω]σίας Δαμάρου
[Ἀμ]ισηνός
Μαν[ί]α γυνή Σωσία.

Titulum propter litteraturam ad III a. Chr. saeculum rettulerim.

Ad n° 287. Edidi hunc titulum l. l. ad n° 34, p. 10 n° 8.

Ad n° 290. De muneribus militaribus in hoc titulo commemoratis cf. Th. Mommseni de nominibus et gradibus centurionum commentationem doctrinae plenam, insertam Ephem. epigraph. v. IV p. 226 sq.

Ad n° 292. Tituli litteras nimis arcte posuit typotheta.

Ad n° 297. Cum Duboisii liber mihi plagulas corrigenti praesto non esset, minus recte redditus est titulus, quam oportebat. En exemplum accuratius descriptum:

ΤΕΙΜΟΘΕΟΣ
ΑΤΤΑΚΙΝΔΑΣΚΡΑ
ΠΑΤΡΙΟΣ ΚΥΝΓΥ
ΝΑΙΚΟΣΚΑΛΛΙΣΤΡ
ΑΤΕΙΑΣΘΥΓΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΙΜΕΝΚΑΙΥΙΟΥ
ΤΕΙΜΟΘΕΟΥΟΙΚΟ
ΔΟΜΗΣΑΥΤΩΤΟ
ΜΗΜΕΙΟΝ

Ad n° 299. Ad v. 6 cf. epigramma Lipara in insula repertum ap. Kaibelium, Epigr. Gr. ex lapp. conl. n° 640:

Καππαδόκων ἔθνους πολυανθέας οἶδατε ἀρούρας·
 κείθεν ἐγὼ φυ[ό]μην ἐκ τοκέων ἀγαθῶν·
 ἐξ[ό]τ[ε] τοὺς λιπόμην, δύσιν ἤλυθον ἡδὲ καὶ ἡῶ.

Ad n° 300. Lapis servatur nunc in tumulo Melek-tschesmensi.

Ad n° 308. Edidi hunc titulum l. l. ad n° 34, p. 13 n° 12.

312¹. Miror, quomodo acciderit, ut omissus sit titulus dudum notus, qui post n° 312 erat inserendus. Est fragmentum marmoris candidi a partibus dextra et inferiori mutilatum, cuius scriptura dicitur minime elegans esse. Edidit Boeckh C. I. Gr. II. add. p. 1002 n° 2108 *dd* e schedis Duboisii, qui et ipse dedit Itin. Cauc. atl. ser. IV tab. 26^r n° 42. Boeckhii exemplum vulgaribus litteris repetiit Aschik R. Bosp. v. I p. 114 n° 42 (cf. etiam Koehne Mus. Kotsch. II p. 363).

Lapidem a. 1832 in oppido Kertsch repertum teste Aschikio Duboisius vidit in museo eiusdem oppidi. Hodie ubi sit, non constat. Repeto exemplum Duboisianum.

1	Α Γ Α Θ Η
	Α Π Ο Λ Γ Ε Π Ι
	Ρ Α Δ Α Μ Ψ
	Σ Κ Ο Υ Π Ο Ρ
5	Τ Α Θ Η Σ Τ
	Ε Ι Λ Θ

Var. l. In exemplo Boeckhiano v. 4 prima littera est O, v. 5 paenultima O.

De vv. 1—2 haec adnotavit Boeckhius: «Vs. 1 fuit ἀγαθῇ [τύχῃ], vulgari dialecto; quo magis miror vs. 2 incipere Dorice: ἀ πόλ[ις]. Hoc si verum est (nec dubito), supersunt haec ex decreto Doricae civitatis. Coniiciat aliquis Ἐπι[δαυρίων]; sed hoc tamen dissimillimum veri». Idem in sequentibus agnovit regum Rhadampsadii et Rhescuporidis nomina. Equidem de veritate supplementi v. 2 in. valde dubito, quoniam Doricae dialecti vestigia titulo Panticapaeensi tam recentis aetatis inesse minime est probabile; quomodo tamen explicandae sint litterae illae, non inveni. Quae nisi obstarent, reliqua ita restituerem: Ἐπι[βασιλέων] Ῥαδαμψ[αδίου καὶ Ῥη]σκούπό[ιδος ἀνεσ]τάθη ὁ [πύργος? οὗτος ἐπιμελ]εῖ[α] Θ.... Rhescuporidem VI simul cum Rhadampsadio regnasse nummi probant (v. introductionem).

Ad n° 333. Sero animadverti v. 1 errasse typothetam: legendum est / 22Ω.

Ad n° **336**. Hoc fragmentum Kyriakovius vendidit museo Imperiali Petropolitano. In lapide ab omnibus partibus praeter sinistram mutilo dispexi haec:

Σ Ϛ
Το Ι
ΔΙΙ>
ΕΥΧ

Ad n° **346**. De Astara et Sanerge cf. quae dixit Steuding in Roscheri lexico mythol. v. I p. 2866: «Wenn Boeckh und Dittenberger letztere [i. e. Astara] der Astarte mit Recht gleichsetzen, so dürfte Sanerges mit Sandon, Sandes zusammenzustellen sein».

Ad n° **351**. Edidi l. l. ad n° 34, p. 9 n° 7.

Ad n° **357**. Vehementer doleo, quod cum plagulas corrigerem, non animadverti hunc titulum praeter ordinem chronologicum esse positum: ponendus erat inter nn° 359 et 360.

Ad n° **365**. Hodie lapidem in tumulo regio servari dixit Kieseritzkius.

Ad n° **366**. In imagine photographica, quam inspexi apud Kieseritzkius, v. 4 in. legitur ; littera E referenda est ad vocem [υ]έ, reliquae lineolae duae ad nomen proprium, quod utrum [Φίλω]νος an aliud fuerit, definiri non potest.

367¹. Monumentum sepulcrum marmoreum nullis, ut videtur, ornamentis praeditum. Superficies inscripta alta est 0,54 m., lata 0,23. Litterae leviter exaratae, altae 0,03 m., satis bene in ectypo dispiciuntur.

Lapis in paeninsula Tamanica prope casacorum vicum item Tamanicum dictum repertus diu in aula casaci cuiusdam servabatur, unde a. 1888 transportatus est in museum oppidi Jecaterinodar. Ectypum chartaceum benignissime dedit N. P. f. Kondakov.

A. 642 Bosp. = 345 p. Chr.

1	ΓΛΘΗΤΥΧΗ	[Α]γαθή τύχη.
	ΙΦΡΟΣΥΝΟΣ	[Ε]υφρόσυνος
	ΛΑΜΒΙΩΝΟΣ	[Σ]αμβίωνος
	ΟΚΑΙΠΑΤΕΙ	ὁ καὶ Πάτει-
5	ΡΟΣΚΑΙΗΓΥ	ρος καὶ ἡ γυ-
	ΝΗΛΥΤΟΥΛΕΙ	νὴ αὐτοῦ Λει-
	ΜΕΗΤΟΙΣ	μείη? τοῖς
	ΠΑΡΑΓΟΥΣΙΝ	παράγουσιν
	ΧΑΙΡΕΙΝ	χαίρειν
10	ΕΝΤΩΒ·ΙΙ·Χ	ἐν τῷ βμχ'
	ΕΤΕΙΚΑΙΜΗ	ἔτει καὶ μη-
	ΟCΥΠΕΡΒΕ	[ν]ός Ὑπερβε-
	ΤΑΙΟΥΒΙ	[ρε]ταίου βί'.

vac.

Πάτειρος nominis in Bosporo alterum exemplum non novi; sed exstat Πάτεις. Pro Λειμείη fortasse legendum Λειμέ[τ]η.

Переводъ. Съ добрымъ счастиємъ. Евѣросинъ Самвѣоновъ, онъ же и Патиръ, и жена его Лимія мимопроходящимъ *желаютъ* здравствовать. Въ 642 году и мѣсяца Иперверетя 12-го.

Ad n° 378. Formulae τοῖς παράγουσιν χαίρειν, quam in usu fuisse negabat Newton, alterum exemplum nuper repertum est: v. supra n° 367¹.

Ad n° 388. Cf. quae dixi in add. ad n° 44.

Ad pag. 246. De deo ὑψίστῳ cf. Roscheri lex. mythol. s. v. Hypsistos.

Ad n° 440. V. 13 fortasse legendum est Θά(λλ)ου.

ADDENDA NOVA.

Mense Maio a. 1890 Oreschnikovius v. cl. misit mihi apographa quinque titulorum sepulcralium nuperrime a praeceptore quodam ex oppido Kertsch accepta. Quae cum vulgaribus tantum litteris nec satis accurate essent facta, addendis non inserui, sperans me meliora apographa alicunde accepturum. Quae spes cum me fefellerit, hic apographa illa adpono, qualiacunque sunt, ne diutius tituli lateant. Spiritus et accentus signa ipse addidi.

66¹. «Tabula sepulcralis delineatione picta superne praedita».

Ἰστιάιος Δημητρίο·
Φωκρίτη Λεοντίως·
Δημήτριος Ἐπιχάρους·
Παρμένων Δημητρίο.

V. 2 in lapide videtur esse Λεοντέως. Antiquum scribendi genus ο pro ου et Ἐπιχάρους forma probant titulum quarto a. Chr. saeculo non esse recentiore.

128². «In lapide»: Ἀπολλώνιος Νεομηνίο.

215¹. «In lapide calcario. Superne exstant reliquiae rudis anaglyphi repraesentantis mulierem sedentem».

Ἀμασία γυνή
Ἀπολλωνίου, χαῖρε.

228¹. «In tabula marmorea»: ΗΔΙΚΑ|ΓΟΡΔΙΟΣ
ΘΥΓΑΤΗΡ

302¹. «In lapide»: Βίων Ἀπολλοφάνεος
Χερσονηοίτης.

INDICES.

CONSPECTUS.

- I. Geographica et topographica.
 - 1. Nomina regionum, civitatum, locorum cum ethnicis.
 - 2. Urbium partes et aedificia.
 - II. Res publicae.
 - 1. Bosporanorum.
 - 2. Gorgippensium.
 - 3. Tanaitarum.
 - 4. Aliorum.
 - III. Res sacrae.
 - 1. Dii deaeque, heroes, feriae.
 - 2. Menses.
 - 3. Sodalia.
 - a. Panticapaeensia et Phanagorensia.
 - b. Tanaitica.
 - IV. Nomina.
 - 1. Imperatores Romani.
 - 2. Archontes et reges Bosporani eorumque propinqui.
 - 3. Nomina virorum et mulierum.
 - V. Grammatica et orthographica.
 - 1. Vocales.
 - 2. Consonae.
 - 3. Nominum declinatio.
 - 4. Verborum declinatio.
 - 5. Formae dialecticae.
 - a. Ionicae.
 - b. Doricae.
 - VI. Notabilia varia.
 - VII. Index locorum, ubi lapides servantur.
 - VIII. Index librorum et operum periodicorum, in quibus tituli in hanc syllogen recepti (voll. I et II) editi aut explicati sunt.
 - a. Libri Russico sermone conscripti.
 - b. Libri aliis sermonibus conscripti.
 - IX. Numeri titulorum huius syllogae cum prioribus editionibus comparantur.
-

I. GEOGRAPHICA ET TOPOGRAPHICA.

1. Nomina regionum, civitatum, locorum cum ethnicis.

Ἀγριππῆς 356. 360. Ἀγρ. Καισαρεῖς 363.	Μυτιληναῖος 294.
Ἀμαστριανοί 42. 285.	Νεικαιεῖς 39.
Ἀμισηνός 287. <i>add.</i> 286 ¹ .	Νομάδες 171.
Ἀμισός 287.	Νομφα[ί]τ[η]ς? 201.
Ἀπάτουρον 19.	Ὀδησίτης 295.
Ἀρχάδες 4.	Παντικαπαίτας 4. -της 358.
Ἀσπουργιανοί 29. 431.	Παφλαγών 296.
Βιθυνία 423. — Βιθυνός 286.	Πειραεύς 1.
Βοσπορίς γῆ (poet.) 299. — Βοσπ. χθών (poet.) 298.	Πόντος 44. 423.
Βόσπορος (s. Βοόσπορος) 1. 6. 7. 10. 11. 15. [26. 33].	Προυσιέων πόλις τῆς πρὸς Ὑπιον 43.
36. 42. 324. 343—347. 355. 358.	Ῥόδιοι 35.
Βυζάντιος 21.	Σίνδαξ 297. — Σινδοί 6—8. 10. 11. 15. 36. 344—
Δανδάριοι 6. 344.	347.
Διόκλεα, τὰ 351.	Σινωπεύς 298. — Σινώπη 298. 299.
Δόσχοι 347.	Σιραχοί 423.
Εἰνάχιοι poet. (= Ἀχαιοί?) 37.	Σκύθαι 26. 27. 36. 423.
Ἑλληγες 428.	Σπάρτη 23.
Ἡρακλειώτας 288. — Ἡρακλεώτης 44. 46. — Ἡρα-	Συρακόσιος 300.
κλεώτης 289.	Τανχέιται 36. 427. 428. 430. -της 433.
Θατείς 8. 15. 346. 347.	Τάναϊς 423.
Θεοδοσία s. -ίη s. Θευδοσίη 6. [7]. 8. 10. [11]. 15.	Τάρπειτες 36.
29. 36. 344—347.	Ταυρικὴ 423. — Τχῦροι 9. 36.
Θιάννεα, τὰ 353.	Τιανός 301.
Θρακῶν σπεῖρα 290.	Τορέται 6. 36. 344.
Ἰουδαῖοι 52. 53.	Ὑπιος 43.
Καύκασος 9.	Χαλκηδόνιοι 2.
Κρωμνίτης 291.	Χερσονησίτης 302. 302 ¹ (<i>add. n.</i>) 303.
Κυπρία σπεῖρα 293. — Κύπριος 292.	Χίτος 468.
Μαῖται [8?]. 10. 11. 15. 36. 296. 345—347.	Ψησοί 36. Ψησσοί 6.

2. Urbium partes et aedificia.

ἀγορά Tanaidis 430.	κρήνη Tan. 434.
γυμνάσιον Pant. 299. — Phanag. 360.	νχός Ἀρτέμιδος Ἀγροτέρας 344.
ἐμπόριον Tan. 423. 427.	νεωχόρειον 342.
Καισαρείον Phan. 362.	ποον[αον?] 50.

προσευχή 52. 53. 400.
 πύλη Tan. 432. 435.
 πύργοι Pant. 48. *add.* 49¹.

πύργοι Tan. 427. 428. [433?]. 434.
 στοάι περινάιοι 352.
 τείχος Tan. 431.

II. RES PUBLICAE.

1. Bosporanorum.

ἀριστοπυλείται 29.
 ἀρχιγραμματεὺς 29.
 ἀρχικοιτ(ω)νείτης 428.
 ἄρχων 318.
 γραμματεὺς 29 *b.* 316?
 [διάδ]οχος? 312.
 ἑπαρχος 49¹.
 ἐπιμέλειαι 48. 49. 50. 353.
 ἐπιμεληταί [33. 49¹]. 312.
 ἐπιμ. ἰσάντες, οἱ. 29 *b.*
 ἐρμηνεύς 86^a.
 κόμης 49¹.
 κρα[β]άτριος 297.
 λοχαγός 29. 363.
 νύαρχος 25. 27.

ὁ ἐπὶ τῆς αὐλῆς 48. 65. 342.
 — βασιλείας 46. 187. 363. 423. 433.
 — — καὶ ἐπὶ τῆς Θεοδ[οσίας] 29.
 — νήσου 36. 254. 359.
 — πινακίδος 29 *b.* 49¹. 131.
 ὁ ἐπὶ τῶν Ἀσπουργιανῶν 29. 431.
 — ἱερῶν [50]. 352. 353.
 — λόγων 29.
 ὁ ἐπὶ τ. Παιρισάδους 29 *b.*
 πολειτάρχης 29.
 πρίνκιψ 28. 182^a. 278.
 πρω[τεύων?] 49¹.
 χειλιάρχης 41. — καὶ ἐπὶ τῶν Ἀσπουργιανῶν 29.
 χειλιάρχος 46. 357.

2. Gorgippensium.

γυμνασίαρχος 403.
 ἱερεὺς 404. 410.

λοχαγός 402.
 στρατηγός 402. 404.

3. Tanaitarum.

ἀρχιτέκτονες 429. 430. 433. 434.
 ἄρχοντες Ταναιτιῶν 430.
 ἄρχων T. 423. 427.
 διάδοχος 434.
 ἐλληναρχῆς 423. 427. 428. 430—432. 434.
 ἐπιμεληταί 427. 428. 430. 431. 434.

ὁ ἐκπεμφθεὶς εἰς τὸ ἐμπόριον 423.
 ὁ ἐπὶ τοῦ... 426.
 πρεσβευτῆς 422. 428. 430. 431. 433—435.
 προσοδικός (πρίν) 432.
 στρατηγός πολειτῶν 423.

4. Aliorum.

Ἀγριππέων Καισαρέων ἄρχοντες 363.
 Ἀγριππέων ὁ δῆμος 356. 360.
 Ἀμαστριανῶν ἡ βουλή καὶ ὁ δῆμος 42.
 — πρεσβευταί 42.
 Νευκαίῶν νέων σύνοδος 39.
 Προυσιέων κοινόβουλος 43.
 — πρεσβευταί 43.

Ῥωμαίων: ἀποδεδειγμένος de Imp. [355].
 δημοκρατικὴ ἐξουσία Imperatoris 32.
 ἵππευς 46.
 κεντυρίων ὁ καὶ πρίνκιψ σπείρας Θρακῶν 290.
 πατήρ πατρίδος (de Imper.) 32. 355.
 σπείρα Θρακῶν 290.
 — Κυπρία 293.
 ὑπατος (de Imper.) 32. [355].

III. RES SACRAE.

1. Dii deaeque, heroes, feriae.

Ἄγγιστις 31.	Ζεύς 54. 400. 423.
Ἄιδης 86. 91 ¹ . 182 ¹ . 197. 286. 299. 419.	— Σωτήρ 29.
Ἀπόλλων 345. 364? 422.	Ἥλιος 54. 400.
— ἀτελής 351.	Ἥρα Σώτειρα 29.
— Ἰητρός 6. 10. 15. 348.	Ἡρακλῆς 24. 41. 350. 358. [361].
Ἄρης 47. 171. 423.	Θεοὶ ἐπουράνιοι 29.
Ἄρτεμις Ἀγροτέρα 344.	— νεκηφόροι 26.
— Ἐφεσείη 11.	— πάντες 35.
— μεδέουσα 421.	Θεὸς Ἀπάτουρος 469.
Ἀσκληπιός 30.	— ὕψιστος ἐπήκοος 437—439. 445—457.
Ἀστάρα 346.	— ὕψιστος παντοκράτωρ εὐλογητός 400. 401.
Ἀφροδίτη 21. 22. 349. 423.	Μήτηρ Θεῶν 16? — Φρυγία 17.
— Ἀπατουριάς 352.	Μοῖραι 91 ¹ . 167.
— Ναυαρχίς 25.	Μούσαι 197.
— Οὐρανία 347.— Ἀπατούρου μεδέουσα 19.	μυστήρια 342.
343. — Ἀπατούρη μεδέουσα 28.	Παρθένος (dea?) 54.
Γῆ 54. 400.	Ποσειδῶν 46. 358. 361.
Δημήτηρ 7. 20.	— Σωσίνοος 25.
— Θεσμοφόρος 13.	Σχέρις 346.
Διόνυσος 18.	Σεβαστοὶ (ἀρχιερεὺς τῶν Σ. διὰ βίου) 32. 39. 41.
Ἑκάτη Σπάρτης μεδέουσα 23.	352. [355]. 360.
Εὐμόλπος 41. [361].	Φοῖβος 9.

2. Menses.

1. Δεῖος 43. 182 ² . 400. 446. 453.	7. Ἀρτεμίσιος 53. 363. 431.
2. Ἀπελλαῖος 33. 353.	8. Δαείσιος 27. 54. Δαίσιος 364. 449. Δέ[σι]ος 432.
3. Αὐδ(υ)ναῖος 351.	9. Πάνημος 427. 433. 454.
4. Περειπίος 52. 437. 447. 448.	10. Λῶος 39. 41. 428. 445. 451. 456.
5. Δύστρος 312. 423.	11. Γορπιαῖος [26]. 44. 46. 49 ¹ . 309. 310. 434. 452.
6. Ξανδικός 28. 57. 301. 359. 389. 450.	12. Ὑπερβερεταῖος 42. 367 ¹ .

3. Sodalia.

a. Panticapacensia et Phanagorensia.

Θεῖασι 63. Θισαῖται 19. Θισα[ῖται] 365.	συναγωγός 19. 60—64.
ιερεὺς 61. 62.	συνθεῖασι 389.
[νεανι]σχάρχης 58.	συνοδεῖται 60. 65.
παραφιλάγαθος 60. 61. 62. [64].	σύνοδος 60—64.
πραγματᾶς 61. 62. 63.	φιλάγαθος 60—64.

b. Tanaitica.

ἀδελφοὶ εἰσποιητοὶ 449. 450. 452. 453. 456.	Θισαῖται 439. 445. Θισαῶται 438. 441. 442. 446—
γραμματεὺς 440. 441. [442]. 445.	448. 451. 454. 455. [460]. Θεῖασι 443.
γυμνασιάρχης 439. 440. 441. [442]. 445—448.	ιερεὺς 437. 438. [441]. 442. 443. 445—448. 451.
451. 454. 455.	[453]. 454. 455.

- νεανισκάρχης [439]. 440. 441. [442]. 445—448. 451. 454. 455.
 παραφιλάγαθος [438]. 439—443. 445—448. 451. 453—455.
 πατήρ συνόδου 437. 445. 446? 451. 455.
 πρεσβύτερος 450. 452. 456. [459].
- συναγωγός 438. [439. 441]. 442. 443. 445—448. 451. 454. 455.
 [συν]οδεῖ[τ]αι 453.
 σύνοδος [437. 438]. 441. 442. 445. 447. 448. 451. 454.
 φιλάγαθος [438]. 439—441. [442]. 443. 445—448. 451. 453—455.

IV. NOMINA.

1. Imperatores Romani.

- Augustus:** Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ θεοῦ υἱὸς Σεβαστός 354.
Nero: [Αὐτοκράτωρ Νέρων Κλαυδίου] υἱὸς Κ[α]ῖσαρ Σεβαστός 32.
Vespasianus: Α[ὐ]τοκράτωρ Οὐεσπασιανὸς Καῖσαρ Σεβαστός κτλ. 355.
Tralanus: Τραιανός 33.
- Hadrianus:** [Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Τραιαν[οῦ] υἱὸς Ἀδριαν]ός Σεβαστός 33.
Caracalla: Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Μ. Αὐρήλιος Ἀντωνεῖνος Σεβαστός 34.
- [Αὐτοκρά]τορες 311.
 Σεβαστοὶ v. ind. III, 1.

2. Archontes et reges Bosporani eorumque propinqui.

- Αἰλία βασίλισσα (Τειράνου γυνή) 29.
 Ἀργότας I...θου βασιλίσσης Καμασαρύης ἀνὴρ 19.
 βασιλεὺς Ἀσανδρος 25. Ἀσάνδροχος 36.
 βασιλεὺς Ἀσπούργος 32. 36. 37. 364.
 Γόργιππος (Κομοσαρύης πατήρ) 346.
 βασ. Τιβέριος Ἰούλιος Διουπτύννης 49¹.
 βασίλισσα Δύνχμις 25. 354. 356.
 Εὐμηλος (ἄρχων) 13. 14. 348. 349.
 βασ. Τιβέριος Ἰούλιος Εὐπάτωρ 422. 438. 439.
 βασ. Τιβέριος Ἰούλιος Ἰνινθιμαῖος 433. 434. 435.
 βασιλεὺς Ἰούλιος... 355.
 Καμασαρύη Σπαρτόκου θυγ., Παιρισάδου καὶ Ἀργότου γυνή 19.
 Κομοσαρύη Γοργίππου θυγ., Παιρισάδεος γυνή 346.
 Κότυς ὁ Ἀσπούργου βασ. (I) 32. 37.
 βασ. Τιβέριος Ἰούλιος Κότυς (II) 27.
 βασ. Τιβέριος Ἰούλιος Κότυς (III) 432. 452. 453. 455.
 Λεύκων Παιρισάδου 15.
 Λεύκων Σατύρου, ἄρχων καὶ βασιλεύων 4. 6. 343. 344.
 βασιλεὺς βασιλέων Μιδ[ραδάτης] Εὐπάτωρ Διόνυσος 356.
 Παιρισάδης (I) Λεύκωνος ἄρχων καὶ βασιλεύων 1. [2]. 8—11. 344—347.
 Παιρισάδης (II) Σπαρτόκου ἄρχων καὶ βασιλεύς 15—17. 35. 350.
- Παιρισάδης (III) βασιλεὺς 19.
 Παιρισάδης (IV) Παιρισάδου ἄρχων καὶ βασιλεὺς 19.
 Παιρισάδης ἄρχων 318.
 βασιλεὺς [Πολέμων] 400.
 Ῥαδαμσάδιος ὁ βασιλεὺς 49. 312¹?
 βασιλεὺς Τιβέριος Ἰούλιος Ῥησκούπορις (I) 38. 39. 52. 355. 358.
 βασιλεὺς Τιβέριος Ἰούλιος Ῥησκούπορις (II) 41—43. 48. 430—432. 449. 450. 453.
 βασιλεὺς Τιβέριος Ἰούλιος Ῥησκούπορις (IV) 44—46. [Ῥη]σκούπορις VI? 312¹.
 βασ. Τιβέριος Ἰούλιος Ῥοιμητάλκης 33. 353. 427. 428. 437.
 Σάτυρος (ἄρχων) 4.
 βασ. Τιβέριος Ἰούλιος Σχυρομάτης (I) [26? 38]. 39. 40. 352. 358. 401.
 βασ. Τιβέριος Ἰούλιος Σχυρομάτης (II) 34. 41. 43. 47? 57. 357. 427. 428. 430. 431. 445.
 βασ. [Σχυ]ρομάτης (III?) 54.
 Σπάρτοκος Εὐμήλου ἄρχων καὶ βασιλεύων 13—17. 35. 348. 349.
 Σπάρτοκος Παιρισάδου ἄρχων καὶ βασιλεύων 18. 308.
 Σπάρτοκος Καμασαρύης πατήρ 19.
 βασ. Τιβέριος Ἰούλιος Τειράνης 29.
 βασ. Φαρνάκης 356.
 βασ. Τιβέριος [Ἰούλιος...] 411. 412. 436.

3. Nomina virorum et mulierum.

Compendia: Γ. = Γοργιππεύς, Τ. = Ταναΐτης.

- Ἀβδάρακος Τ. 454 bis.
 Ἀβηδάμος Τ. 446.
 Ἀβρίσκος 384.
 Ἀβρόζιος Ἀρίστωνος Τ. 447.
 Ἀγαθ... Ἀριστ... 306 b.
 Ἀγαθήμερος Ποπλίου Τ. 452.
 Ἀγαθοδωρος Τ. 443 bis.
 Ἀγαδόκλεια 112.
 Ἀγαδοκλῆς 60.
 Ἀγαδούας Ἀγαδοῦ Φαρνακίωνος Γ. 402.
 Ἀγαδοῦς 29. 365. 391. 402 bis. 451. 452.
 Ἀγαδοῦς β' Γ. 403.
 Ἀγαδοῦς Ἀγαδοῦ 117.
 Ἀγαδοῦς Γοργίου Γ. 402 bis.
 [Ἀγα]θοῦς Ζήνων[ος] 57.
 Ἀγαθοῦ[ς] Κέφθου Γ. 402.
 Ἀγαδοῦς Μενεστράτου Τ. 442.
 Ἀγαδοῦς Φαρνακίωνος Γ. 402.
 Ἀγαδοῦς Χρηστίωνος Ἑρμοῦ Γ. 402.
 Ἀγάδων Κόλλιος 68.
 Ἀγγέλιππος Ἀπολλωνίδεω Χίος 468.
 Ἀγησίαρχος 35.
 Ἀγιος Γ. 402.
 Ἀγλαὸς Ἡρακλείδου 18.
 Ἀγρων Γάστει Γ. 402.
 Ἀγρων Ζωπύρου 69.
 Ἀδας Πάππου πρίνκιψ 182^a.
 Ἀδε[ίμαντος?] Χορηγίωνος Γ. 419.
 Ἀζαρίων Δημητρίου Τ. 446? 454.
 Ἀζίας Γ. 402.
 Ἀ[ζί]ας Ἀφο[κράτ]ους Γ. 402.
 Ἀζος Ὀχωδιάκου Τ. 448.
 Ἀθήναιος 217. 219. 366.
 Ἀθηναίς γυνή Γ. Ἰουλίου Σεστίλιου 214.
 Ἀθηναίς γ. Ὑψιγόνου 215.
 Ἀθήνιος Τ. 445.
 Ἀθήνιος β' Τ. 442.
 Ἀθηνόδωρος 403 bis. 407—409. 447. 451 bis. 454 saepe. 461.
 Ἀθηνόδωρος Βάγητος Γ. 402.
 [Ἀ]θηνόδωρος Μη[νοφί]λου Τ. 438.
 Ἀθηνόδωρος Μυρίσκου Γ. 402.
 Ἀθηνόδωρος Νεοκλ[έου]ς Ἡγουμενοῦ Γ. 402.
 Ἀθηνόδωρος Πόθου Γ. 402.
 Ἀθηνόδωρος Φαζινάμου Τ. 449. 450. 451.
 Ἀθηνόδωρος Φαρνακίωνος Ἀτία Γ. 402.
 Ἀθηνόκλεια Ἀντέρωτος 118 (cf. add.).
 Ἀ(θ)ηνώ Ἀπολλο[δώρου] 91.
 Ἀἴλιος Αἰλιανός v. Αὐρήλιος.
 [Ἀ]ἴλιο[ς] Βιοσ... 29 c.
 Αἰσ[χίνης] Τ. 443.
 Ἀκουσίλας 55.
 Ἀλδῖς (gen. -ιος) 206.
 Ἀλεξανδρία θυγάτηρ Ὀρόντου 66¹.
 Ἀλέξανδρος 29 b. 88. 402 saepe. 406. 447.
 [Ἀ]λέξαν[δρος] Ἀβ[?]δάρ[α]κου Τ. 454.
 Ἀλέξανδρος β' 29 b.
 Ἀλέξανδρος Ἀπολυδώρ(ο)υ 371.
 Ἀλέξανδρος Ἑρωτος 90. 119.
 Ἀλέξανδρος Μυρίνου 353.
 Ἀλέξανδρος Σόγου Τ. 454. 455.
 Ἀλέξανδρος Ἀνδρονείκου 363.
 Ἀλεξίων Πατρόκλου Τ. 452.
 Ἀλκίμ[αχος] 398.
 Ἀλκιμος 29 b. 133. 446.
 Ἀλκιμος Ἀν[τ]ω[νίου] 29 c.
 Ἀλκιμος Ἡγησίπου 120.
 Αλμ... 389.
 Ἀλυπος 126.
 Ἀλφακράτης Γ. 404. Ἀλφοκράτης Γ. 402.
 Ἀμαείακος Τ. 447. Ἀμαίακος Τ. 447. 454.
 Ἀμαρδίακος Μεν[ε]στρ[ά]του Τ. 447.
 Ἀμάρθαστος Τ. 438.
 [Ἀμα]ρθασ[τος] β' Τ. 438.
 Ἀμασία γυνή Ἀπολλωνίου 215¹ (add. n.).
 Ἀμβουστός Τ. 446.
 Ἀμεινίας 43.
 Ἀμμιον θυγάτηρ Ὀρόντου 66¹.
 Ἀμφίλοχος 221.
 [Ἀ]μφί[σι]ων 121.
 Ἀμω... αἴμος Τ. 450.
 Ἀναξίστρατος Ἰστιαίου 122.
 Ἀνδ[ά]ν[α]κος Χοζι[ά]κου Τ. 446.
 Ἀνδραλέων Πόσεος Φαρνακίωνος Γ. 402.
 Ἀνδρομένης 424. 445.
 Ἀνδρομένης Τρύφωνος Τ. 443.
 Ἀνδρόνε[ι]ος 212. — v. Αὐρήλιος.
 Ἀνδρεστήριος Ἡγησίπου ὁ καὶ Κτησαμενός 123.
 Ἀνδρεστήριος Μητροφίλου 75.
 Ἀνο... η... v. 263^a.
 Ἀντέρως 118.
 Ἀντέ[ρω]ς? Ἀπολλ[ωνίου?] 274.
 Ἀντιγένης τῶν Εὐίου 67.
 Ἀντίμαχος 26. 41. 124. 254. 437. 441. 446 bis. 447 saepe. 452.
 Ἀντίμαχος Ἀντιμάχου Τ. 443.
 Ἀντίμαχος Κίμβρου Τ. 434. 448.
 Ἀντίμαχος Πασίωνος Τ. 446. 447.
 Ἀντίμαχος Χαρίτωνος 50. 422.
 Ἀντίοχος 213.

- Ἀντίπατρος 91¹.
 Ἀντισθένης 41. 441. 446. 447.
 Ἀντισθ(ένης) Ἀλεξάνδρου 29 b.
 Ἀντισθένης Μευάχου T. 448.
 Ἀντισθ(ένης) Π]οσειδ(έου) 29 b.
 Ἀντίστασις 9.
 Ἀντωνείνος v. Αὐρήλιος.
 Ἀντωνεῖ[νος Θ]εαγέ(ν)ου T. 451.
 Ἀντωνία γυνή Σοφοκλέους 218.
 Ἀνχια[λ]ίς γ. Μακχρίου 216.
 Αὐτοκλῆς (gen. -ῆος) 140.
 Ἀπατούριος 443 bis.
 Ἀπολλόδωρος 91. 179. 182. 403.
 Ἀ(πολλό)δωρος Ἀπ(ολ)λωνίου 76.
 Ἀπολύδωρος 371.
 Ἀπολλοφάνης 302¹ (add. n.).
 Ἀπολλωνίδης 60. 125. 199. 257. 378. 468.
 Ἀπολλωνίδης Σαβίωνος 109.
 Ἀπολλώνιος 27. 76. 98. 104. 166. 176. 215¹ (add. n.).
 253. 274. 298. 351. 367. 388. 391. 404. 430.
 431. 445 bis. 451.
 Ἀπολλώνιος Ἀλύπου 126.
 Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου 70. — T. 446.
 Ἀπολλώνιος Δαχλασίου 127.
 Ἀπολλώνιος Ἡζ[οῦ] 77.
 Ἀπολλώνιος Ἰχω(?) 128.
 Ἀπολλώνιος Νεομηνίου 128² (add. n.).
 Ἀπολλώνιος Ποτασίου 128¹.
 Ἀπολώ[νιος ἀ]δελφός Σειμίου 372.
 Ἀπολλῶς 106.
 [Ἀπ]φη 366.
 Ἀπφη Ἀθηναίο(υ) γυνή 217.
 Ἀράθης 445. 451.
 Ἀράθης Φιδάνοι T. 446.
 Ἀραούη[β]ος .. δύλλο(υ) T. 447.
 [Ἀρά]των 63.
 Ἀργοναῖς 91¹.
 Ἀρδάγδακος Ποπλίου T. 447.
 Ἀρδάρακος 29 b. c. 448.
 Ἀρδάρακος Τρύφωνος T. 427. 446.
 Ἀρδαρίσκος 29 b. 445.
 Ἀρδαρ[ίσκ]ος Ζ[ηνοδότ]ου T. 445.
 Ἀρδαρ[ίσκ]ος [Σ]υνεγδή[μου] T. 445.
 Ἀρδαρίσκος Ψυχάρωνος T. 442.
 Ἀρδαρος 447 bis.
 Ἀρδαρος Ζαζζοῦ Γ. 404.
 Ἀρδαρος Η... T. 441.
 Ἀρδαρος Μαστοῦ T. 448.
 Ἀρδαρος Μύρωνος T. 438.
 Ἀρδινδιανός (sive -ζια-) Χρυσίππου T. 448. 450.
 Ἀρδονάγαρος T. 454.
 [Α]ρδόναστος Σώφρ(ο)νος Γ. 447.
 Ἀρεμίων 230.
 Ἀρέτη γυνή Ἀθηναίου 219.
 Ἀρέτη θυγ. Σαραπίωνος 220.
 Ἀρης (nom. vir.) 211.
 Ἀριαράθης Τιρανίου 71.
 Ἀριαράμνης 141.
 Ἀρισταγόρας 101.
 Ἀριστ... 306 b.
 Ἀριστίων 147.
 Ἀριστίων Ἀριστοφῶντος 22.
 [Α]ρι[σ]τ[ί]ων Πανκλ[έους] 29 b.
 Ἀριστ(ίων?) Π[ό]θου 29 b.
 Ἀριστοδημος 427. 438. 445.
 Ἀριστόδημος Δάδα T. 451.
 Ἀριστόδημος Ἐρωνᾶ T. 443.
 Ἀριστοκράτης Κύπριος 292.
 Ἀριστόμαχος Ἀνδιστηρίου 75.
 Ἀριστονίκη Ξενοκρίτου θυγ. 20.
 Ἀριστόνικος 129.
 Ἀριστοφάνης Ἡραίου 130.
 Ἀριστοφῶν 22.
 Ἀριστῶ Ἀμφιλόχο(υ) γυνή 221.
 Ἀρίστων 402. 447. 448. 455.
 Ἀρίστων Βαγίου Γ. 402.
 Ἀρίστων Θεοτείμου T. 442.
 [Α]ρίστων [Μενεσ]τράτου T. 447. 452.
 Ἀρίστων Πο... Γ. 402.
 Ἀρίστων Φαζινάμου T. 448. 449.
 Ἀ[ρί]στων Χρηστίωνος Γ. 402.
 Ἀρίστων ... ικράτου T. 443.
 Ἀρνάκης Ἀπατουρίου T. 443.
 Ἀροάσιος? T. 454.
 [Ἀρτα?]φέρ[ν]ης Ἀντιόχου 213.
 Ἀρτέμειν γυνή Πάπου 222.
 Ἀρτεμίδωρος? 8.
 Ἀρτεμίδωρος Διογᾶ 131.
 Ἀρτέμων 180.
 Ἀρτέμων Ὀμμ... που 132.
 Ἀρτίπους Ἀλκίμω 133.
 Ἀρχάδιος T. 454.
 Ἀρχέλαος 110.
 Ἀρχίας Σαββίωνος 80.
 Ἀρχιππος [Χρυ]σίππου(υ) 373.
 Ἀρ. δ... [Ε]ύιου 29 c.
 Ἀσανδρος Θαυμάστου T. 446. 448.
 Ἀσκλης Ἡρακλείδου T. 452.
 Ἀσκληπιάδης 190. 444. 446. 451. 454.
 [Ἀσκ]ληπιάδης Οὐαλ[ερ]ίου T. 445. 448.
 Ἀσμ... T. 448.
 Ἀσπακος T. 446. 447.
 Ἀσπάνδανος Λειμάνου T. 447.
 Ἀστήρ 441. 448. 454 bis.
 Ἀσ[τία?]ς T. 441.
 Ἀσχο... 405.
 Ἀτακούας Γ. 404.
 Ἀτακούας Π[άπ]που Κόνου Γ. 402.

- Ἀταμάζας 409. 455.
 Ἀταμάζας Κάρσα Γ. 402.
 Ἀτα[μ]ος Γ. 405.
 [Α]τάρβας Ζαβ[άργου?] Τ. 438.
 Ἀτάσας Τ. 444.
 Ἀτίας Γ. 402.
 Ἀττακόας Μυρεΐνου Γ. 403.
 Ἀτταμάζας Πάπου Γ. 402.
 Ἀττας 57. 297. 403 bis 405. 410. 434. 445. 450.
 Ἀττας Ἡρακλείδου Τ. 428. 445. 454.
 Ἀττας Καλλισθένου 374.
 Ἀττας Νο[υμηνίου?] Γ. 408.
 [Ἀτ]τας Ὀρτύγα Τ. 442.
 Ἀττας Παπίου? 29 c.
 Ἀττασις 389.
 Ἀττίας Ν[εοπόλ?]ου Τ. 456.
 Ἀτώτης 151. 164.
 Ἀτ(ώ)της Ἀνοθριν[ος] 134.
 Αὔασις (gen. -ιος) 97.
 Αὔβαδαγ . . . ναίεστος Τ. 447.
 Αὔλος Συτέσιος Ἐνπιρικὸς 135.
 Αὔλουζέλμης Δαλαζέλμου 136.
 Αὔλυζέλμης Δαλαζ(έ)λμου 136¹.
 Αὔναμος 451.
 [Αὔ]ράζακος Ἀρί[στωνος?] Τ. 455.
 Αὔράζακος Ῥόδωνος Τ. 454.
 Μ. Αὔρηλιος Ἀνδρόνεικος Πάππου 363.
 Αὔρηλιος Αἴλιος Αἰλιανὸς Ἀμαστριανὸς 42.
 Αὔρηλιος Ἀντωνεῖνος ἀρχιτέκτων Τ. [429]. 430. 433. 434. 451.
 Αὔρηλιος Διονύσιος ὁ καὶ Μάμμαρος Ἀμαστριανὸς 42.
 Αὔρηλιος Κέλσος β' νεώτερος Ἡρακλεώτης 46.
 Μ. Αὔρηλιος Μαρκιανὸς Ἀμεινία Προυσιεύς 43.
 Αὔρηλιος Ῥόδων Λολλαίου 46.
 Αὔρηλιος Φιλιππιανὸς Πρόκλου Προυσιεύς 43.
 Ἀφθαίμακος (s. Ἀφθει-) Ἀψάχου Τ. 434. 446.
 Ἀφθείμακος Διο . . . Τ. 446.
 Ἀφροδείσιος 29 a.
 [Ἀφρο]δείσιος Αἰσ[χίνου] Τ. 443.
 Ἀφροδείσιος Χρυσέ[ρωτος] Τ. 445.
 Ἀχαμένης 297. 446. 451. 455.
 Ἀχαμένης Ἀγαθοκλέους 60.
 [Ἀχ]αμένης Θ[εαγγέ?]λου Τ. 438.
 Ἀχιλλεύς Πόδου 137.
 Ἀψαχος Τ. 434.
 Α . . . χας Πόδωνος 375.
 [Β]άβος Τ. 423.
 Βάβος Βαιοράσπου Τ. 430.
 Βαγδόσαυος Σαυαϊώσου Τ. 451.
 Βάγδοχος Συμφόρου Τ. 447.
 Βάγης (gen. -εος) 78. (gen. -ητος) 402.
 Βάγιος 402. 403.
 Βάθυλλος Δέρμιος 23.
 Βαιόρασπος Τ. 430.
 Βάχχιος 63. 113¹. 138.
 Βάχχιος Βάγεος 78.
 Βάχχιος Βαχχίου 78.
 Βαλῶδης (gen. -ίου) Τ. 447.
 Βαλῶδης Δημητρίου Τ. 444. 447. 449.
 Βάνας (?) Δημητρίου 29 b.
 Βαρβαρίων Μ[ε]υ[άκ]ου? 29 b.
 Βάρ[βαρ]ος Θεοφίλου 29 b.
 Βάρδανος 29 b.
 Βασιλείδης 61. 312. 446. 456.
 Βασιλείδης Θεονεΐκου Τ. 430. 431. 445.
 Βασιλείδης Μηνίου 139.
 Βασιλείδης Χονδεῖνος 92.
 Βασίλη μάμμη Ἡλίου 95.
 Βασίλ[η Μη]νᾶ? 93.
 Βασιλίσκος 365. 392.
 [Β]ασιλίσκ(ος) Φιλίππου? 29 b.
 Βάσσαρος 169.
 [Β]άσσος Β[άσσου?] Τ. 446.
 Βάστακος Τ. 443.
 Βάττας Ποσειδωνίου 139¹.
 Βείθους 290.
 Βελ[λικός?] Τ. 455.
 Βελλικὸς Ζωρδίνου Τ. 448.
 Βενζεις θυγ. Μοκαπόρεος 223.
 [Βε]ρεν[ικ]α γ. Νει[χ]ομή[δ]ου 208¹.
 Βερ[ενίκη?] γ. Πρωτί[ωνος] 275.
 Βιδάκης Μενεστράτου 29 a.
 Βισ . . . 29 c.
 Βίων Ἀπολλοφάνεος Χερσονησίτης 302¹ (add. n.).
 Βίων β' 29 c.
 Βόλας Αὔασιος 97.
 Βόρασπος [Β]άβου Τ. 423.
 Βοστάγων 71.
 Βράδακος 266.
 Βρόταχος 207.
 Βώρακος Γ. 402.
 Γαγαθοῦς Γ. 405.
 Γάδας 92¹.
 Γαδίκιος 403 bis. 406. 420.
 Γάιος 59.
 Γάιος Γαίου 93.
 Γάιος Ἰούλιος Σεστίλιος 214.
 Γάιος Μέμμιος σπείρης Κυπρίας 293.
 Γάος Τ. 447.
 [Γ]άος Ζή[θου] Τ. 449.
 Γάστεις (gen. -ει) 267. 402. 403.
 Γάστεις Χορηγίωτος Γ. 419.
 Γῆρος Αὐτοκλήτος 140.
 Γιλγ? υος Μανδάσου Τ. 454.
 Γλυκάριον γυνή Ἐρωτος 224.
 [Γ]λ[ύ]κων Τ. 441.

- Γλύκων Ἀγαθοῦ Γ. 402.
 Γ[λ]ύκων Σωσία Γοργία Γ. 402.
 Γναφίσκος Γ. 402.
 Γοδόσαυος Ἀροασί[ου] Τ. 454.
 Γοζίνης Γ. 402.
 Γομαρία πενθερά Φάννα 110.
 Γοργία θυγ. Ἑρμᾶ 225.
 Γοργίας 402 ter. 452.
 [Γορ]γίας Φα[ρνα]κίωνος Τ. 446.
 Γοργόσας Γ. 402.
 Γ[ο]σ[έ]μφλιος? 29 a.
 Γο... ..νακου Τ. 453.
 Γωδίγασος Συμφόρου Τ. 447.
 Γώσακος Ἀσπάκου Τ. 446. 447.

 Δάδαιος 144.
 Δάδας 386. 406. 439. 441. 442. 446. 448. 451.
 452. 453. 454 bis. 466.
 [Δά]δας β' Τ. 438.
 Δάδας Εὐίου Τ. 423.
 Δάδας Ζήνωνος Τ. 428.
 [Δ]άδας Θεαγ[γέλο]υ Τ. 438.
 Δάδας Οὐαλερίου Τ. 451.
 Δά[δ]ας Πάππου Τ. 446.
 Δάδας Χοδιακίου Τ. 452.
 Δάδος Γ. 402.
 Δάδος Στράτ[ωνος] 29 c.
 Δαΐσκος Ἀριαράμνου 141.
 Δαλαζέλμις 136. 136¹.
 Δάλας (gen. -τος) 146.
 Δαλάσιος 127.
 Δαλόσακος Συμφόρου Τ. 447. 452.
 [Δαλ?]όσακος ... αγει... Τ. 446.
 Δαλόση(ος) 29 c.
 Δαμάρης 286¹.
 Δαμᾶς (gen. -ᾶ) 129.
 Δαμόστρατος Ἀγίου Γ. 402.
 Δαναράσμακος Μηνίου Τ. 448. 453.
 [Δαν]αρά[σμ]ακος [Ὀδι]άρδου Τ. 446.
 Δάππασις 389.
 Δάσεις 383.
 Δάσος Ε[ὐ]π[ρ]ε[πί]ου 376.
 Δασχᾶς μήτηρ Θεομνήστου 66.
 Δασχᾶς Κινώλιος 226.
 Δάφνος Ψυχάρωνος 65.
 Δεινόστρατος 6.
 Δείος 443. 445.
 Δέρκεις 23.
 Δηλόπτιχος 21.
 Δήμαρχος Σχύθεω 343.
 Δημητρίη 20.
 Δημήτριος 19. 29 b. c. 66² (add. n.). 165¹. 232. 382.
 414. 438. 439. 445 ter. 446 bis. 447 saepe. 449.
 451 bis. 452. 454 bis.

 Δημήτριος Ἀγαθοδώρου Τ. 443.
 Δημήτριος [Ἀντι]μάχου Τ. 446.
 Δημητρίος Ἀπατουρίου Τ. 443.
 Δημήτριος Ἀπολλωνίου Τ. 431. 433. 445. 451.
 Δημήτριος Ἐπιχάρεος 66² (add. n.).
 Δημήτριος Ἡρακλείδου Τ. 446.
 Δημήτριος Σώσιος 377.
 Δημήτριος Φαζινάμου Τ. 448.
 Δημή[τρι]ος Χ[αρίτωνος] Τ. 444.
 [Δ]ημοκράτης? 392.
 Δημοκράτης Ἀ... 351.
 Δημοστράτηα ἀδελφὴ Μηνωδώρου 115.
 Δι[α]γ[όρας] Μακαρίου 29 b.
 Διαγ[όρας]? .. [βλωνάκ]ου Τ. 445.
 Διδυμόξαρος Χοδαίνου Τ. 427.
 Δίξας Βεΐδου 290.
 Δικυλ... 29 c.
 Διογᾶς (gen. -ᾶ) 131.
 Διονένης Ἰε[ρωνύμο]υ 55.
 Διοδότη γ. Παμφίλου 114.
 Διόδωρος 167. 443.
 [Δι]ο[κ]λ[εῖδ]ης? 194.
 Διονυσίδωρος Μακαρίου 85.
 Διονύσιος 1. 29 c. 83. 285. 312. 364. 365. 391 bis.
 441. 452. 470.
 Διονύσιος Δι[ονυσίου] 55.
 Διονύσιος Λαμάχου 142.
 Διονύσιος Πάτει Τ. 448.
 Διονύσιος Σόγου Τ. 452.
 Δίος Βαχχίου 113¹.
 Διοσκορίδης Θάγυος 94.
 Δ[ιοσ]κουρίδης 239.
 Διότιμος 143¹.
 Διόφαντος 358. 405? 440. 447.
 Διόφαντος Γαδικίου Γ. 403.
 Δι[ό]φαν[τος] Δείου Γ. 445.
 [Δι]όφαντο[ς] Διο[νυσίου] Γ. 452.
 Διόφαντος Διοτίμου 143¹.
 Διόφαντος Νεοπόλου Τ. 430.
 Διόφα[ν]τος Τιμοδέου 79.
 Διόφαντος Χρηστίωνος 143.
 Δίφιλος Νικοδήμου Μυτιληναῖος 294.
 Δίφιλος Μνησιφῶντος Ὀδησίτης 295.
 Δίων 94.
 Δόμνος Σελεύκου Τ. 443.
 Δο[ρύμαχ]ος 229.
 Δοσυμόξαρος 430. 451.
 Δούλας 447. 454.
 Δούλας Τρύφωνος Τ. 454.
 Δροβολους? Δαδαίο(υ) 144.
 Δρόσανις (s. Δρυσανις) Λεόκωνος Παφλαγῶν 296.
 Δροῦσος 52.
 Δροῦσος Μεσσίου 145.
 Δροῦσος Πασίωνος Τ. 448.

Δυνάτων Δημητρίου Τ. 447.
 Δωρέα (nomen gentis) 401.
 Δωριεύς Ἀγησιάρχου Ῥόδιος 35.
 Δωρίων 94¹.
 Δωρόδεος Δωροδέου 390.
 Δωρομέδων Ποσειδίππου 79¹.
 Δώρων Δάλατος 146.
 Εἰσγούδιος 49¹.
 Ἐλένη γυνὴ Δίῃα 290.
 Ἐλένη θυγ. Ἰνάχου 227.
 Ἐλικωνιάς 52.
 Ἐλλάς γ. Μηνοδώρου 228.
 Ἐλπ... 29 c.
 Ἐλπίδιων 452 bis.
 Ἐνπικρός v. Ἀύλος.
 Εὐρύνομος 288.
 Ἐπάγαθος Πεισιδέου Τ. 454.
 [Ἐπαφρό]δειτος? 57.
 Ἐπίγονος 445.
 Ἐ[πί]καιρος Ἀριστίωνος 147.
 Ἐπικράτης 350.
 Ἐπ[ι]στή[μων]...[οντο]ς 390.
 [Ἐπιτυγ]χάνων 426. — v. Λούκιος.
 [Ἐ]ρατίων Σωσιγένου 148.
 Ἐρμαδίων 402.
 Ἐρμαδίων Νουμηνίου Γ. 402.
 Ἐρμαῖς (gen. -ᾶ) 53. 81. 225.
 Ἐρμῆς (nom. vir.) 91. 402 saepe. 442 b. 448. 450. 454.
 Ἐρμῆς Ἀθηνοδώρου Τ. 451.
 Ἐρμῆς Ἀστέρος Τ. 448.
 Ἐρμῆς Ἐρμίου 149.
 Ἐρ[μῆ]ς Φάννα 150.
 Ἐρμῆς Χρηστίωνος Ἐρμού Γ. 402.
 Ἐρμίας 149.
 Ἐρμογένης 70. 368. 448.
 Ἐρμοκράτης 185.
 Ἐρμον... 29 b.
 Ἐρμων 152.
 Ἐρμων Διονυσίου 312.
 Ἐρμων Ἐρμωνος 150¹.
 Ἐρωνᾶς 443.
 Ἐρως (nom. vir.) 48. 90. 95. 113. 119. 158. 186¹. 224. 250. 402 saepe. 421. 441. 443 saepe.
 Ἐρως Ἀτώτου 151.
 Ἐρως Ἐρμογένου 70.
 Ἐρως Ἐρμωνος 152.
 Ἐρως Κινώλεως 153.
 Ἐρως Μαστοῖ Τ. 434.
 Ἐρως Μηνοφίλου Τ. 443.
 Ἐρως Ν... 57.
 Ἐρως Ὀχωδιάκου Τ. 448.
 Ἐρως Παρθενοκλέους Τ. 438.

Ἐρως Ῥαδαμάσειος 29 a.
 Ἐρως Τυλλέως 154.
 Ἐρως Φαρνακίωνος Ἐρωτος Γ. 402.
 Ἐρως Χρηστίωνος Γ. 402.
 Ἐρως ... ο[ν]ίδου 90.
 Ἐσχίνης Σαββίωνος 80.
 Ἐστιαία Μηνοδώρου θυγ. 17.
 Εὐαλκίδης Λεωδίκου(υ) 154¹.
 Εὐανθος 249.
 Εὐάριστος 451.
 [Εὐα]ύναντος Εὐαρίστο[υ] Τ. 451.
 Εὐβαρ[νάκης?] 446.
 Εὐδημων 427.
 Εὐθ(υ)νους 189.
 Εὖιος 29 c. 67. 423. 448. [450?].
 Εὖιος Ἀστέρος Τ. 454.
 Εὖιος Δάδα τοῦ Ζήνωνος Τ. 428.
 Εὖιος Διοδώρου Τ. 443.
 Εὖιος Μενεστράτου 29 a.
 Εὖιος Ῥόδωνος Τ. 445. 446.
 Εὖιος Τρύφων[ος] Τ. 442.
 [Εὐ?]κράτης 441.
 Εὐκράτης Εὐκράτου 155.
 Εὐκριτος 302.
 Εὐμαχος β' 60.
 Εὐνόικος 439. 446. 447.
 Εὐνόικος Εὐνοίκου Τ. 444. 446.
 Εὐνων β' Τ. 453.
 Εὐνων Συνεκδήμου Τ. 451.
 Εὐνων [Χο]φράσμου Τ. 453.
 Εὐνώνας 454.
 Εὐνώνας Μενεστράτου Τ. 442.
 Εὐπορία Ἀγάθωνος 68.
 Εὐπρέπης Συμφόρου Τ. 447.
 Ε[ὐπρ]έ[πι]ος? 376.
 Εὐρήμων 62. 451.
 Εὐρων 156.
 Εὐσχήμων Μηνοφίλου Τ. 444. 451. 456.
 Εὐτυχείδης 67 bis.
 Εὐτ[ύ]χης 447.
 Εὐτυχῆς Ἀντιμάχου Τ. 447. 452.
 [Εὐτ]ύχης Θεαγένου Τ. 452.
 Εὐτυχιανός Γοργίου Τ. 452.
 Εὐτυχιανός Μ...ου Τ. 452.
 Εὐτυχος Τιμο[θέου] Γ. 403.
 Εὐφρόσυνος Σαμβίωνος 367¹.
 Εὐχάριστος 57.
 Ζαβάγιος 402.
 Ζάβαργος 438. 440.
 Ζάβαργος Χαρίτωνος Τ. 446.
 Ζαῖζου 403. 404.
 Ζαῖζου Ἀπολλο[δώρου] Γ. 403.
 Ζαῖζου Τειμοθέου Γ. 402.

Ζάλλος 402.
 Ζάρανδος 451.
 Ζεύακος 447.
 Ζῆθος? 449.
 Ζῆθος Ζήθου T. 448. 454.
 Ζηνιαρ... 449.
 Ζηνόβιος Ζηνοβίου 157.
 Ζηνόδοτος 445? 462.
 Ζήνων 57. 428. 446. 454.
 [Ζή]νων [Δ]άδα Ε[ύ]ιο[υ] T. 423.
 Ζήνων β' τοῦ Δάδα T. 423.
 [Ζ]ήνων Μενεστράτου 29 c.
 Ζήνων Φάννεως T. 430 bis. 431. 438? 446.
 Ζήνωνος 29 b.
 Ζόβην γυνή [Φάν]να 73.
 Ζοτομάς 440.
 Ζωγένης Ζωπύρου 69.
 Ζωπύρα γ. Διφίλου Μυτιληναίου 294.
 Ζώπυρος 69.
 Ζωρδίνης 448.
 [Ζ]ωρδίνης Φαζ[ινάμου] T. 446.
 Ζωρδίνος Φ[αζινάμου?] T. 444.
 [Ζωρδίν?]νος Βε[λλικου] T. 445.
 Ζώστημος 81.
 Ζώσιμος Ζωσίμου 82.
 Ζώτ[ιχος?] 84.
 'Ηγήσιππος 58. 120. 123. 440.
 'Ηγήσιππος Μενεστράτου T. 443.
 'Ηγουμένος 402 saepe.
 'Ηδέη 370.
 'Ηδιστος 'Ερωτος 158.
 'Ηδύκων 434.
 'Ηδύν γυνή Δο[ρυμάχ]ου 229.
 'Ηδύν γυνή Καλού 98.
 'Ηδύφιλος Σωσιπάτρου 159.
 'Ηζούς 77. 261.
 'Ηζούς 'Απολλ[ωνί]δου 378.
 'Ηλιοδώρα γυνή Μενίππου 113.
 'Ηλιόδωρος 'Ηλιοδώρου 86.
 'Ηλιος (nom. vir.) 111. 163. 196. 256.
 'Ηλιος Δικυλ... 29 c.
 'Ηλιος 'Ερωτος 95.
 'Ηλιος 'Ηλίωνος 160.
 'Ηλις (nom. vir.) 62.
 'Ηλις γυνή 'Αρείμωνος 230.
 'Ηλις γυνή Νανοβαλαμύρου 401.
 'Ηλίων 160.
 'Ημερα... (n. vir.) 251.
 'Ηραίος 130.
 'Ηρακλᾶς 52. 403.
 'Ηρακλείδας (gen. -δα) 29 a.
 'Ηρακλείδης 18. 52. 74. 236. 258. 434. 438. 440.
 441. 445. 446 saepe. 449. 452 bis. 454.

'Ηρακλείδης 'Ατάσα T. 443.
 'Ηρακλείδης 'Αττα T. 434. 445. 450.
 'Ηρακλείδ[ης] 'Επιγόνου T. 445.
 'Ηρακλείδης β' 96.
 'Ηρακλείδης β' T. 448.
 'Ηρακλείδης β' ὁ κ(αί) Αὔναμος T. 451.
 ['Η]ρ[ακλ]είδ[ης] 'Ι. ου T. 441.
 'Ηρακλείδης Μαρχεανού T. 447.
 ['Η]ρ[ακλ]είδης Μενιδ[ώ]ρου T. 451.
 'Ηρακλ[είδ]ης Πάππου T. 456.
 'Ηρακλείδης Πάστειος 161.
 'Ηρακλ[είδ]ης Χο[φάρ]νου? 29 b.
 'Ηρακλέων 243.
 'Ηρακλέων Νεοκλέους Γ. 402.
 'Ηρόξενος Βασιλείδου T. 446. 456.
 'Ηροφάνης 451.

Θάγυς (gen. -υος) 94.
 Θαίβα(ς?) Μενεστράτου 29 b.
 Θάλαμος Πιτοφαρνάκου T. 446.
 Θάλλουσα 54.
 Θαμός (s. Θάλλος?) 440.
 Θαύμαστος 446. 448 saepe. 454.
 Θαύμαστος 'Ρόδωνος T. 427.
 Θεάγγελος 29 a. 438. 440? 441.
 Θεαγένης 451. 452.
 Θεαγένης 'Ερμογένου 368.
 Θεαγένης Κασάνδρου T. 443.
 Θεαγένης Μαχαρίου T. 451.
 Θέκας 402. 408?
 Θέκας Δημητρίου Γ. 402.
 Θεοδό[σιος] 403.
 Θεοδό[σιος] Πατ[ρ]ε[ύς?] 49.
 Θε[ε]οδό[σιος] Σι. αλ... 29 b.
 Θεοδότ[η] γυνή Μυ[ρ]ίνου 231.
 Θεοδώρα μήτηρ Θεοφίλου 5.
 Θεόδωρος Τρουνίου 162.
 Θεόκριτος Δημητρίου 19.
 Θεομνήστη Δίωνος 94.
 Θεόμνηστος 66.
 Θεόνας Διονυσίου 'Αμαστρινός 285.
 Θεονείκη γυνή Δημητρίου 232.
 Θεονείκη γ. 'Ιο[υλ]ί[ου] 233.
 Θεονείκη θυγ. Νικίου 234.
 Θεονείκη γυνή Σάσα 67¹.
 Θεονείκη γυνή Χρηστίωνος 111.
 Θεονείκης 430. 431. 445.
 Θεονείνα μήτηρ 'Αντιγένου 67.
 Θεοτείμα γυνή Μαστοῦ 102.
 Θεότειμος 181. 402. 442 bis.
 Θεότιμος Ψυχάριω(νος) T. 445.
 Θεοφίλη θυγ. 'Ηρακλείδου 236.
 Θεοφίλη θυγ. Μάρκου 235 a.
 Θεοφίλος 29 b. c. 241. 351. 398. 443.

Θεόφιλος 'Ελ... 29 α.
 Θεόφιλος Καλλιγένου 83.
 Θεόφιλος 'Ονησίμου 5.
 Θεόφιλος Σάνχου 348.
 Θεοφραστος ν. Πεδάνιος.
 Θέων Φαζινάμου 454. 455?
 Θηβαίς Θεομνήστου 66.
 Θι[ά]βωγος Σιωμάχ[ου] T. 454.
 Θιάγαρος 446.
 Θιάγαρος Αντισθένου T. 446.
 Θιά[ρ?]μακος Χρυσίππου T. 454.
 Θρακίδης 237.
 [Θ]ρ[ά]σων 'Ηλίου 163.
 Θυλόγανος 448.
 [Θ]ύς 'Ατώττω 164.
 'Η[αρ]δο[... Δ]ημητρίου T. 445.
 'Ιασα[ν?]δάνακος 'Ιαυάκου T. 454.
 'Ιασπόσιος 403.
 'Ιατ[ρα]γόρας? 57.
 'Ιαύακος 454.
 'Ιε[ρ]ώνυμος? 55.
 'Ιζα... Αρχαδίου T. 454.
 'Ιλαρίων 'Ιλαρίωνος 165.
 'Ιναχος 227.
 'Ιουλιάδης 439.
 'Ιουλιάδης 'Ηρακλείδου T. 438.
 [Ι]ουλιάδης Σ.... T. 448.
 'Ιο[ύ]λιος? 233. — ν. Γάιος.
 'Ιούλιος Δ...ονος T. 423.
 'Ιούλιος 'Ερως Κοίντου 48.
 'Ιούλιος Μενέστρατος 357. 428.
 'Ιούλιος Πατίας Δημητρίου 165¹.
 'Ιούλιος 'Ρ[ο]δών T. 428.
 [Ιού?]λιος Σχ. χάδου T. 445.
 'Ιούλιος Τελεσεΐνος 'Ηρακλεώτης 44.
 'Ιούλιος Φ[λαβ]ιανός 33.
 'Ιούλιος Χόφαρνος 'Αφροδεΐσιου 29 α.
 'Ιο. δασα[ς?] Μηνίου T. 441.
 'Ιππαρείνος 402. 414.
 'Ιππαρείνος Χάρδει Γ. 402.
 'Ιπποκλῆς } 'Αγησιάρχου 'Ρόδιοι 35.
 'Ιπποκράτης }
 'Ιπποσθένης 345.
 'Ιππόστρατος 86¹.
 'Ιράμβουστος 427 bis.
 'Ιραύαδης Δημητρίου T. 447.
 'Ιρβιδος 'Ιραμβούστου T. 427.
 'Ιργανος Χ.....ου T. 454.
 'Ισιγόνη γυνή 'Ηρακλείδου 96.
 'Ιστιάιος 105. 122.
 'Ιστιάιος 'Απολλωνίου 166.
 'Ιστιάιος Δημητρίου(υ) 66² (add. n.).
 'Ιταλία γυνή Μενεστράτου 268 (cf. add.).

[Ιτ?]αλόρασπος 'Ηρακλείδου T. 446.
 'Ιτίη 11.
 'Ιτίη Αύασιος γυνή 97.
 'Ιχης? gen. 'Ιχω 128, 'Ιχειος 226.
 'Ιώδας Βαρδάνου 29 b.
 'Ιωνίη 'Αγαθωνος γυνή 68.
 'Ι...θης 19.
 Καδάνακος Ναυάγου T. 446.
 Καλητύχη γ. Θρακίδου 237.
 Καλίστη 114.
 Καλλιγένης 83. 99. 242. 451.
 Καλλιγένης Διον(υ)σίου 83.
 Καλλιγ[έν]ης Μύ[ρω]νος T. 452.
 Καλλικράτης Εὐκρίτο(υ) Χερσονησίτης 302.
 Καλλίνεικος 448.
 Καλλίπολις θυγ. Θεομνήστου 66.
 [Κ]άλλι[πος?] 19.
 Καλλισθένης ν. Οὐλίπια.
 Καλλισθένης 374. 387. 447.
 Καλλισθένης Κόλλει 379.
 Κ[α]λλι[σ]θένης Ν[ι]κ[ωνος?] 29 α.
 Καλλισθένης Πάππου 6 καὶ Θυλόγανος T. 448.
 Καλλίστ[η] γ. Γάδα 92¹.
 Καλλιστίων 449? 454. 455.
 Καλλιστίων 'Ηγησίππου T. 440.
 Καλλιστράτεια γ. Τειμοθέου 297.
 Καλλιστράτις γ. Πάπου 238.
 Καλλίστρ[ατος] 55.
 Καλοῦς 29 α. 61.
 Καλοῦς 'Αθηνίου T. 445.
 Καλοῦς 'Απολλωνίου 98.
 Καλοῦς Διοδώρου 167.
 Καρδίους 451 bis.
 Καρδ[ίου?]ς Δάδα T. 452.
 Καριδεύς 255.
 [Κ]αρν[ε]ά[δ]ης? 469.
 Κά[ρ]πος 99¹.
 Κά[ρ]πος Βασσάρου 169.
 Κάρσας 402.
 Κάσανδρος 443.
 Κασσαλίζ Πόσιος 347.
 Καταλλ... 442.
 [Κ]ατίων 'Ιασποσίου Γ. 403.
 Κατόκας Δάδου Γ. 402.
 Κάττας 403.
 Κέλσος β' ν. Αὐρήλιος.
 Κέσστιος Βακχίου 63.
 Κεφαλίων 303.
 Κέφαλος Κεφαλίωνος Χερσονησίτης 303.
 Κέφθος 402.
 Κηφισίδοτος Κ... 55.
 Κίμβρος 434 bis. 447. 448.
 Κίμβρος Δείου T. 443.

- Κίνωλις (gen. -εως sive -ιος) 153. 226. — Κίνωλος, [Λη?]τόδωρος Λεφαόσα Γ. 402.
 -ου 446. Λίβανος 443.
 Κλεοπάτρα Μηνίσκου Ἀμισσηνή 286. Λίμνακος 402. 403?
 Κλεώ Μάζωτος γυνή 238¹. Λόγος Χοδιακίου Τ. 451.
 Κλέων Κλέωνος 168. [Λ]όγων Ρόδ(ω)νος 63.
 Κοδίνης 402. Λοιάρχης Βαλωδίου Τ. 447.
 Κόιντος 48. Λολλαίος 46.
 Κοίφ[αν]ος 11. Λούκιος Φλάουιος Ἐπιτυγχάνων Νεικαίεύς 39.
 Κόλλης (gen. -ιος) 68. 246. (gen. -ει) 379. Λύσαςκς Ἀ[μ]αί[κου] Τ. 454.
 Κομίνιος 403. [Λύσας]κς Κα[λλ]ινεί[κου] Τ. 448.
 Κόναψος Πάπα 100. Λυκίσκος 402. 445.
 Κόνος 402. Δ[υ]σικρά(της) 29 b.
 [Κ]όνων 463. Λυσίμ[α]χος 408.
 Κοσσᾶς 192. Λυσίμαχος β' Γ. 402.
 Κοσσᾶς Ἀλεξάνδρου 88. Λυσίμαχος Ψυχαρίωνος 171.
 Κοσσοῦς 54. 402 bis. 414. Λυσί(στρατος?) 29 b.
 Κοσσοῦς Ἀπολλωνίδου 60. Λυσ... 59.
 Κοσσοῦς Ἄττα Γ. 403. Λώβει[ς] Στρατ[ονε]ίου Τ. 454.
 Κοσσοῦς Βάγητος Γ. 402.
 Κοσσοῦς Ἡρακλείδου Τ. 434. 449.
 Κοτίους .. λείου 29 a.
 Κοτίων Κοττίωνος 76.
 [Κου?]λία γυνή Ἀθηναίου 366.
 Κουλία γ. Δ[ιοσ]κουρίδου 239.
 Κουλία γ. Ἡρακλείδου 74.
 Κουλία γ. Θεαγένου 368.
 Κόφαρνος 403. 445. 453?
 Κράττηα Στράτωνος γυνή 240.
 Κρέουσα Μέδοντος 7.
 Κρητίνης 350.
 Κρόνιος Ποσειδωνίου(ν) Κρωμνίτης 291.
 Κτησαμενός 123.
 Κτησικρ[άτης] 55.
 Κυράδων 402.
 Κυρία 148.
 Κυρίαινα 101.
 Κ(ω)νστ[άντιος] 84.
 Λάζενος Ἐν... 29.
 Λάμαχος 142. 265.
 Λαοδική γυνή Θεοφίλου 241.
 Λαοδική θυγ. Σάσα 67¹.
 Λείμνος 446. 447.
 Λείμαν[ος] Φίδα 29 a.
 Λείμανος Φί[δα] Τ. 445.
 Λειμείη? γ. Εὐφροσύνου 367¹.
 Λεοντεύς? 66² (add. n.).
 Λεύκιος Φαρνάκου 170.
 Λεύκων s. Λεόκων 296.
 Λεφαόσας 402.
 Λεώδικος 154¹.
 Λεώστρατος Π... 16.
 Λε.....νη Καλλιγένου 242.
 Λητόδωρος 353. [Λη?]τόδωρος Λεφαόσα Γ. 402.
 Λίβανος 443.
 Λίμνακος 402. 403?
 Λόγος Χοδιακίου Τ. 451.
 [Λ]όγων Ρόδ(ω)νος 63.
 Λοιάρχης Βαλωδίου Τ. 447.
 Λολλαίος 46.
 Λούκιος Φλάουιος Ἐπιτυγχάνων Νεικαίεύς 39.
 Λύσαςκς Ἀ[μ]αί[κου] Τ. 454.
 [Λύσας]κς Κα[λλ]ινεί[κου] Τ. 448.
 Λυκίσκος 402. 445.
 Δ[υ]σικρά(της) 29 b.
 Λυσίμ[α]χος 408.
 Λυσίμαχος β' Γ. 402.
 Λυσίμαχος Ψυχαρίωνος 171.
 Λυσί(στρατος?) 29 b.
 Λυσ... 59.
 Λώβει[ς] Στρατ[ονε]ίου Τ. 454.
 Μᾶ 91¹.
 Μᾶ γυνή Ἡρακλέωνος 243.
 Μᾶ θυγ. Σάσα 67¹.
 Μάδακος Μενεστράτου Τ. 451.
 Μάδωις Σαμβατίωνος Τ. 447.
 Μαζίς Χόλο(ν) 244.
 Μαζι... Σαμβίων(ος) 29 b.
 Μάζωτος gen. nom. vir. 238¹.
 Μᾶνης 172.
 Μᾶνης Εὐδήμωνος Τ. 427.
 Μᾶνης Σαλᾶ Τ. 452.
 Μαϊάνδριος 308.
 Μαιωσάρα 245.
 Μακάρης Μοστίου 85.
 Μακαρία θυγ. Βασιλείδου 92.
 Μακάριος 29 b. 216. 263¹. 401. 403. 446. 451. 454.
 Μακάριος Ἀχαμένου Τ. 446? 451.
 Μακάριος Βαστάκου Τ. 443.
 Μακάριος β' Τ. 455.
 Μακάριος Μαστοῦ Τ. 454.
 Μακάριος Νέρωνος Τ. 454. 455.
 Μακάριος Φαρνακίωνος Γ. 402.
 [Μακ]άρι[ος] Φ[ιδά]ν(ου) 29 b.
 [Μά]λδα[γος] 389.
 Μάμμαρος 42.
 Μάνδασος 454.
 Μάνης 116.
 Μ[α]νία γ. Κόλλιος 246.
 Μαν[ί]α γ. Σωσία 286¹.
 Μᾶνις 24.
 Μάρδαυος Ζαράνδου Τ. 451.
 Μάριος 402.
 Μαρχεανός 447.
 Μαρχιανός v. Αὐρήλιος.
 Μαρχιανός Πατερ(ίου) 29 b.

- [Μα]ρχίων 59.
 Μάρκος 235 a. — v. Αὐρήλιος.
 Μά[ρχος] Οὐλπιος Πρεῖμος 38.
 Μάσας 259.
 Μάσας Μύρμηκος 173.
 Μασταροῦς Μαστοῦ 174.
 Μασταροῦς Φαρνάκου 175.
 Μαστοῦς 102. 174. 204. 254. 404. 434. 445. 448.
 452. 454. 461. 465.
 Μαστοῦς Βασιλείδου 312.
 Μαστοῦς Μαστοῦ 61. 62.
 Μαστοῦς [β'] T. 451.
 Μαστοῦς Κοθίνα Γ. 402.
 Μαστο[ύ]ς 'Υ... 29 b.
 Ματροδωρος Ἀπολλωνίου 104.
 Μαχορδίκη Μητροβίου 247.
 Μέγης (gen. -τος) 252.
 Μέγης β' T. 447.
 Μέδων 7.
 Μέλας Σίμο(υ) Συρακόσιος 300.
 Μελιτίνη γ. Σευήρου Τιανού 301.
 Μέμμιος v. Γάιος.
 Μέμων Ἀμεινία (Τιανός) 301.
 Μέναιχμος Ἀπολλωνίου 176.
 Μένανδρος 54.
 Μένανδρος Ποσειδίππου 79¹.
 Μενέμαχος 89.
 Μενέστρατος 29 saepe. 30. 268. 357. 427. 428.
 439 bis. 441 bis. 442 bis. 443. 447 bis. 451. 452.
 454. 460.
 Μενέστρατος Γ[ο]σ[ε]μφλί[ου]? 29 a.
 Μενέστρατος Ἑρμῇ T. 454.
 Μενέστ(ρατος) [Ζή]νωνος 29 b.
 Μενέστρατος Ζω[ρδίνου]? T. 448.
 [Μ]ενέστρατος Λυκίσκου T. 445.
 Μενέστρατος β' 29 b. 36.
 [Μενέ?]στρατος β' T. 438.
 Μενέστρατος Φαδινάμου T. 434.
 Μενέστρατος] Χρυσίππου T. 453.
 Μενίδωρος 451.
 Μένιππος 113.
 Μένυλλος Χρυσίππου T. 446? 453.
 Μεσσίας 145.
 Μεύακος 29 b? 430. 448 bis.
 Μήδακος Σ[τ]ρατονε[ί]κου T. 451.
 Μηνᾶς 29 b. 93.
 Μηνᾶς Νεοκλέους T. 454.
 Μήνιος 139. 441 bis. 448.
 Μήνιος Ἑρμῇ T. 448. 450.
 Μήνιος β' 60.
 Μήνιος Χαρίτωνος T. 432.
 Μῆνις Μηνίου 177.
 Μηνίσκος 286.
 Μηνόδωρος 17. 115. 228.
 Μηνόδωρος Ἀπολλωνίου Σινωπεύς 298.
 Μηνόδωρος Βωράκου Γ. 402.
 Μηνόδωρος Ἡλιοδώρου 86.
 Μηνόφιλος 438. 443. [444]. 451. 456.
 Μηνόφιλος Ἀγαθοδ[ώρου] T. 443.
 Μηνόφιλος Μόσχα T. 447.
 Μηνόφιλος Χρηστίνος T. 442.
 Μήσακος 449.
 Μήστωρ Ἴπποσθένης 345.
 Μήτι[χος]? 272.
 Μητροβίη 248.
 Μητρόβιος 247.
 Μητροδωρος 178.
 Μητροδωρος Ἀπολλεδώρο(υ) 179.
 Μητροδωρος Ἀρτέμωνος 180.
 [Μητροδ?]ωρος Μητ[ροδωρου]? 55.
 Μητροδωρος Νικάνδρου 86¹.
 Μητροφίλα γυνή Εὐάνθου 249.
 Μητρόφιλος 75.
 Μητρόφιλος Θε(ο)τέιμου 181.
 Μια... ηδος Ἀντιμάχου T. 447.
 Μίδας 202.
 Μίδαχ(ος) 389.
 Μίδαχος Ἀρδάρου T. 447.
 Μίδαχος Θια[γ]άρου T. 446.
 [Μί]δαχ[ος] Στυρ[?]άνου T. 445.
 Μίδρας? 317.
 Μίξας 62.
 Μνησιφῶν 295.
 Μοιρό[δωρος] 405.
 [Μ]ο[ι]ρόδωρος Λιμνάκου Γ. 402.
 Μοιρόδωρος ... σκιος 14.
 Μοκιάπορις 223.
 Μοκκόδας? 102¹.
 Μόκκος 208. 451. 456. 462.
 Μό[κκος]? Πάππου T. 448.
 Μοκκοῦς Διονυσίου 29 c.
 Μολπα[γ]όρας 14.
 Μόστιος 85.
 Μόσχα 447.
 Μόσχα Β... 29 b.
 Μοσχίων Ὑμεναίου 181¹.
 Μοῦσα Ἑρωτους 250.
 Μοῦσα θυγ. Ἡμερα... 251.
 Μυρεῖνος 353. 403.
 [Μ]υρεῖνος Ἀπ[ο]λωδώρου 182.
 Μυρεῖνο[ς] Μαστ[ο]ῦ T. 452.
 Μυρ[εῖ]νος Μ[υρεῖνου]? Γ. 408.
 Μυρεῖνος β' T. 438.
 Μυρεῖνο[ς] τοῦ δαῖνος Κ]όνου Γ. 402.
 Μυρήνα γ. Δωρίωνος 94¹.
 Μυρίνη γ. Μέγητος 252.
 Μυρίνος 231.
 Μυρίππος Ἡδύκωνος T. 434.

Μυρίσκος 402 bis.
 Μυρίσκος Ζαζζού Γ. 403.
 Μυρμ[ηκίων?] 84.
 Μύρμηξ 173. 449.
 Μύρμηξ Φα]δινάμου Τ. 455.
 Μύρουσα γ. Κονάφου 100.
 Μυρσίνη Ηρακλεῶτις 289.
 Μύρων 29 b. 438. 440. 446. 452.
 Μύρων Ἱπποστράτου 86¹.
 Μύρων Οὐάρα Τ. 428.
 Μυφαγόρας Κοσσοῦ Γ. 402.
 Μώλας Μώλα 182¹.
 Μ...λαζικ... 182².

 Νᾶ Μάνεω θυγ. 116.
 Νάβζος Κίμβρου Τ. 447.
 Νάνα μήτηρ Μηνοδώρου 115.
 Νανοβαλάμυρος 401.
 Ναύαγος 446.
 Ναύακος Μευάκου Τ. 430. 448.
 Ν[α]ύακος Στ[ο]σαράκου Τ. 454.
 Νεοκλῆς 402. 403 bis. 454.
 Νεοκλῆς Ἀγαθοῦ Γ. 402.
 Νεοκλῆς Ἡγουμενοῦ Γ. 402.
 Νεοκλῆς Θ... Γ. 402.
 Νεοκλῆς Πόδου Θεοτείμου Γ. 402.
 Νεοκλῆς Φαρνακίωνος Χάρδει Γ. 402.
 Νεομήνιος 128² (add. n.).
 Νεόπολος 430. 456?
 Νεο... 29 c.
 Νέρων 454. 455.
 [Ν]έω[ν? ...]ντ(ου) 29 b.
 Νεβλόβωρος Δοσυμοζάρθου Τ. 430. 451.
 Νικάδας? 317.
 Νίκανδρος 86¹.
 Ν(ί)κα(ν)δρος Πολυχάρεος 183.
 Ν[ί]κρχος 148.
 Νίκη γ. Φιλήμονος Ἀμισσηνοῦ 287.
 Νικίας 234. 440.
 Νικόδημος 294.
 Νεικομηδης 268¹.
 Νικόπολις γυνή Ἀπολλωνίου 253.
 Νεικόστρατος Ἀράθου Τ. 451.
 [Ν]ί(ων)? 29 c.
 Νουμήνιος 402 bis. 408?
 Νουμήνιος Ἐρωτος Χρηστίωνος Γ. 402.
 Νουμήνιος Κοσσοῦ Γ. 403.
 [Νουμή]νιος Πάπα Χώλου Γ. 402.
 Νουμήνιος Πα... Γ. 402.
 Νουμήνιος Ποδείνου Γ. 402.
 Νουμήνιος Σπαροφότου 184.
 [Νυμ]φαγό[ρας?] 416.
 Νυμφαγόρας Μαχαρίου Γ. 401. 403.
 Νυμφαγόρας Σαμβίωνος -οσίμου Γ. 402.

Νυμφέρως Ὀχωζιάκου Τ. 454. 455.
 Νυμφόδωρος Ἐρμοκράτης 185.
 Ν...ομένη 252¹.

Ξάρθανος Ἀσκληπιάδου Τ. 454.
 Ξενοκλείδης Πόσιος 344.
 Ξενοκρίτος 20.
 Ξένων 72.
 Ξηγόδης Ἀχαιμένου Τ. 446. 455.
 Ξιαμφώκανος Ἀντιμάχου Τ. 447.

Ὀαροζ[β]άλακος Καταλλ... Τ. 442.
 [Ὀδι]άρδος 446.
 Ὀδιάρδος Δημητρίου Τ. 447.
 [Ὀδια?]ρδο[ς .τα...ου] Τ. 449.
 Οινάνθη θυγ. Ὀμψαλάκου 103.
 Ὀκξύμακος 447.
 Ὀμαρ... 389.
 Ὀμμ...πος 132.
 Ὀμράσματος 448.
 Ὀμψάλακος 312.
 Ὀμψάλακος Θεοφίλου Τ. 443.
 Ὀμψά[λακος β'] Τ. 442.
 Ὀμψάλακος Οὐργίου Τ. 443.
 Ὀμψάλακος Σιδάχχα 186.
 Ὀμψάλακος Σωσιγέ[νο]υ[ς] 103.
 Ὀμψάλακος Τρύφωνος Τ. 443.
 Ὀμψάλακος Φαζινάμου Τ. 450. 451.
 Ὀμψάλακος Φίδα Τ. 438.
 Ὀνήσιμος Ἐρωτος 186¹.
 Ὄξαρδῶζις (gen. -ίου) 451.
 Ὄξαρδῶζις Εὐβαρ[νάκου] Τ. 446.
 [Ὄξα]ρδῶζις Σαρ[άνου?] Τ. 448.
 Ὀπαδίνος κόμης 49¹.
 Ὀρόντης Τιλλέους 46¹.
 Ὀροφ[έρ]νης 73.
 Ὀρσιόμιχος Ἀβδαράκου Τ. 454.
 Ὀρτύγας 442. — Ὀρτύκας 365.
 Ὀσμάρακος Ἀμαιάκου Τ. 447.
 Ὀσσί[γας?]ος 446.
 Ὀστρακ[ίων] Ἀπολλωνίου 388.
 Οὐάγ[α]σις 389.
 Οὐαλέριος 442. 445. 448. 451.
 Οὐανουνόβαρο[ς Μενε]στράτου Τ. 454.
 Οὐαράζακος Ἡροφάνου Τ. 451.
 Οὐάρας 428. 451.
 Οὐαστόβαλος Στρα[τονεί]κου Τ. 451.
 Οὐλπία Καλλισθένεια 254.
 Οὐλπιος v. Μάρκος.
 Οὐλπιος Ἀντισθένης Ἀντιμάχου 41.
 Οὐλ[πι]ος υἱὸς Μαστοῦ Ἀντ[ίμ]αχος 254.
 Οὐλπ[ιος τοῦ δεινός] Παρθε[νοκλῆς] 187.
 Οὐργίας 443.
 Οὐροάστιρος Σορχάκου Τ. 451.

Ούστανος Ζή[νωνος] T. 446.
 Όχο[ά]ρζανος Πάτει T. 427.
 Όχωδίακος 448 saepe. 455. 462. — Όχωζίακος 454.
 Όχωδίακος Δημητρί[ου] T. 451.
 Όχωδίακος Δούλα T. 447.
 Όχ[ω]ζίακος Π[οπ]λίου T. 454.

Πάβας Φαρνάκου Τράγου Γ. 402.
 Πάγας? Διονυσίου 29 c.
 Παιρισάδης 29 b.
 Παιρισάδης (s. Παιρίσαλος, cf. add.) Σαβίωνος 109.
 Παιρίσαλος Σαυρόφου 86^a.
 Π[ά]μαιο? 461.
 Πάμφιλος 29 b. 114. 280?
 Πάμφιλος Παμφίλου 188.
 Πάναυχος Αρ[δάρ]ου T. 447.
 Πάνκαρπος Έρωτος T. 443.
 Πανκλής 29 b.
 Πάννουχος Παννύχου T. 428.
 Π[ά]ννου[χ]ος Φαρνακίωνος Έγουμενου Γ. 402.
 Πανταγάδη γ. Απολλωνίου 104.
 Παντάγαδος 62.
 Παντάγαδος Λιβάνου T. 443.
 Παντάγαδος Στρατονείκου T. 442.
 Παντα[κλ]ής? 410.
 Παντακλής Γαδικείου Γ. 420.
 Πανταλέων 403 bis. 414?
 Πανταλέων ναύαρχος 25.
 Πάπας 100. 222. 238. 402 bis. 403 bis. 414.
 Πάπας Αζία Γ. 402.
 Πάπας Κομινίου Γ. 403.
 Πάπας Μυφαγόρα Κοσσοῦ Γ. 402.
 Πάπας Χρηστίωνος Γ. 402.
 Πάπας Χρήστου T. 434. 451. 454. 455.
 Πάπας Χώλου Γ. 402.
 Πάπης Φιλοκλέως 188¹.
 Παπίας 19.
 Παπίας Θ... 19.
 Παπίας Ξένωνος 72.
 Παπίας Ό[ξ]αρδωζίου T. 451.
 Παπίας Πα[πίου]? 19.
 Παπίας Τιμοθέ[ου] 390.
 Παπίας Χοφάρ[ου] 29 b.
 Παπίας Χρήστου Γ. 402.
 Πάππος 182^a. 363. 402 bis. 438. 441. 446 bis.
 448 bis. 454 bis. 456.
 Πάππ(ος) Αρδαρά[ου] 29 b.
 Πάππος Γοζίνου Γ. 402.
 Πάππος Έρμῆ Γ. 402.
 Πάππος Θεα Γ. 402.
 Πάππος Κόνου Γ. 402.
 Πάππος Φαρνακίωνος Γάσται 402.
 Παρασειών ... νος 366.
 Παρδαίν[η?] γυνή Κα... 385.

Παρθυνα[ί]α Χρηστίωνος 255¹.
 Παρθενοκλής 26. 187. 438.
 Π[αρθ]ενοκλή[ς] Έρωτος T. 421.
 Παρθενοκλής Ηζ(ού) 77.
 Παρθενοκλής Καρδίου T. 451.
 Πάρμα Καριδέως 255.
 Παρμάτα Παρμένοντος γυνή 105.
 Παρμ[ένων] 463.
 Παρμένων Δημητρίου 66^a (add. n.).
 Παρμένων Ζωπύρου 69.
 Παρμένων Ιστιαίου 105.
 Πασικράτης Εὐθ(ύ)νου 189.
 Πασίφιλος Στρατονείκου T. 442.
 Πασίων 441. 443. 446. 447.
 Πάστεις (gen. -ιος) 161.
 Πάταικος 10.
 Πάτειρος 367¹.
 Πατέρας Όρ... ου 369.
 Πάτει (gen. -ει) 61. 278. 427. 439. 448.
 Πάτει Αλχίμου T. 446.
 Πάτει Χρήστου 380.
 Πατέριος 29 b.
 Πατίας ν. Ιούλιος.
 Πάτροκλος 452.
 Πα... φ... Δαλοσκή(ου)? 29 c.
 Πεδάνιος Θεόφραστος 42.
 Πεισίθεος 454.
 Περιγένης Ασκληπιάδου 190.
 Περιγενίς τροφίμη Έλίου 256.
 Περσε[ύς]? 409.
 Περσίων Έλ... 29 c.
 Πηριω... 451.
 Π[ι]σ[τ]όξενος? 370.
 Πιτοφαρνακίας 446.
 [Πλ]είσταρχος 56.
 Πλουσία 31.
 Πλωτίων Πρώτου 191.
 Ποδείνος 402. 407.
 Ποδείνος β' Γναφίσκου Γ. 402.
 Ποδείνος Τεργονίου Γ. 402.
 Ποδίσκ[ος] Γ. 408.
 Ποδίσκος Αγαθοῦ Γ. 402.
 Ποθίων 138.
 Πόθος 29 b. 137. 365. 402 saepe. 403 bis. 404.
 405. 406.
 Πόθος Αν... Γ. 402.
 Πόθος Αρίστωνος Γ. 402.
 Πόθος Θεοδοσίου Γ. 403.
 Πόθος Θεοτεΐμου Γ. 402.
 Πόθος Μαρίου Γ. 402.
 Πόθος Μηνᾶ 29 b.
 Πόθος Πάπα Γ. 402.
 Πόθος Πάππου Γ. 402.
 Πόθος Στ[ρά]τωνος Γ. 400.

Πόθος Χρηστίωνος Γ. 402.
 Πόθος Χρυσόχου Γ. 402.
 Ποθοῦσα Ἀπολλωνίου 70.
 Πόθων 364. 375.
 Πόλλα 106.
 Πολυεῖδ[η]ς Τ. 441.
 Πολύκχιρ[ο]ς Διον[υ]σί[ου] 470.
 Πολύκχιρος Μενεστράτου Τ. 427.
 Πολυχάρης (gen. -εος) 183.
 Ποντικός Τ. 441.
 Πόπλιος 441. 445. 447 ter. 451 bis. 452. 454 bis.
 Πόπλιος Δημητρίου Τ. 451.
 Πόπλιος Κοσσᾶ 192.
 Πόπλιος Χαρ[ί]τωνος Τ. 437.
 [Π]οσειδ(εος) 29 b.
 Ποσειδεώνιος 139¹. 291.
 Ποσειδιππος 79¹.
 [Ποσει]δῶ[νιος] 56.
 Ποσειδώνιος Ποσειδωνίου 193.
 Πόσις 344. 347.
 Πόσις Φαρνακίωνος Γ. 402.
 Ποτάσιος 128¹.
 Πραξι[α]ς Χρυσότου Γ. 402.
 Πρέιμος [26?]. 38.
 Πρέπων (gen. -πωτος) 114.
 Πρίμος [Δ]ιο[κ]λ[εῖδ]ου? 194.
 Πρόκλος 43.
 Πρόμηθος Πρωταγόρεω 195.
 Προσδοκίων 402.
 Πρωταγόρας 195.
 Πρ(ώ)τη θυγ. Ἀπολ[λ]ωνίδου 257.
 Πρωτί[ων] 275.
 Πρωτός 191.
 Πτολεμαῖος γ. Ἡρακλείδου 258.
 Πύ[λ]ωρος 402.
 Πύρρος Εὐρυνόμο(υ) Ἡρακλειώτας 288.

Ῥαδάμασις (gen. -εως) 29 bis.
 [Ῥ]αδάμειστος Φίλω[νος] Τ. 443.
 Ῥαδαμόφουρτος Τρύφωνος Τ. 446.
 Ῥαδα... 445.
 Ῥάσσ[ο]γος 447.
 Ῥαχόισακος Εὐνοΐκου Τ. 447.
 Ῥαχόισ[ακος] Ῥασσ[ό]γου Τ. 447.
 Ῥευσίναλος Παιρισάλου 86².
 Ῥόδων 46. 63. 423. 427. 446. 454.
 [Ῥ]όδων Ἀτά[μ]ο[υ] Γ. 405.
 Ῥόδων Ἡλίου 196.
 Ῥόδων Θυμιάστου Τ. 448.
 Ῥό[δ]ων Λυσί[στ]ράτου? 29 b.
 Ῥόδων Τιμοκράτους 107.
 Ῥόδων Φαζινάμου Τ. 427. 428.
 Ῥόδων Χαρίτωνος Τ. 423. 428.

Ῥόδων [τοῦ δαῖνος] Φαρνακίωνος Γ. 402.
 Ῥώμη γυνή Δάδα 386.
 Ῥω[ξ]άν[η?] γυνή Ῥόδωνος 107.

Σαβα... 57.
 Σαββίων 64. 80. 108.
 Σαββίων Στεφάνου 197.
 Σαβίων 109.
 Σαβώδακος Ψυχάρωνος Τ. 451.
 Σαδάλας 264.
 Σαδάλας Σαδάλου 198.
 Σάκδεος 451.
 Σακλῆς (gen. -έως) 29 a.
 Σαλᾶς 28. 452.
 Σαμβατίων 447.
 Σαμβατίου Ἀσμ... Τ. 448.
 [Σαμ]βατίων Ἀ... Τ. 446.
 Σαμβα[τ]ίων Γοργί[ου] Τ. 446.
 Σαμβατίων Σακδέου Τ. 451.
 Σαμβατίων Σιράνου Τ. 434.
 Σαμβατίων... άκου Τ. 446.
 Σαμβίων 29 b. c. 367¹. 402.
 Σαμβίων Ἐλπίδιωνος Τ. 452 bis.
 Σαμου[ήλ?] 305.
 Σανδάρζιος 430 bis.
 Σανόχας? 375.
 Σάνχος 348.
 Σάρακος Δάδα Τ. 454.
 Σαραπίων 220.
 Σαραπίων Ἀπολλωνίδου 199.
 [Σ]αρία? Μάν[ε]ω γυνή 116.
 Σαρμάτας 402.
 Σαρμάτας Χοδεχίου Γ. 403.
 [Σαρμά?]τας Χορηγίωνος Γ. 403.
 Σάσας 67¹.
 Σάσας ὀπλίτης 199¹.
 Σάσας Σάσα Τ. 443.
 Σάσας Σινδέου 390.
 Σατραβάτης Σπιδάμεω 381.
 Σατυρίων Παταΐκου 10.
 Σάτυρος Π[ι]σ[τ]οξένο(υ) 370.
 Σαυάγασκος? 389.
 Σαυαίωσος 451.
 Σαυάνων Χοφράσμου Τ. 447.
 Σάυνα[σος?] 448.
 Σάυν[ασος?]... μου Τ. 453.
 Σαύροφος 86².
 Σαφά[τ]ας Χρηστίωνος Γ. 402.
 Σα... σ[κ]ος Ἀμαειάκου Τ. 447.
 Σα... χαδος 445.
 Σεαύαγος 49¹.
 Σείμεικος ωροβαράκου Τ. 454.
 Σεμίας 372.
 Σέλευκος 443.

Σέρεις Φανδαράζου Γ. 402.
 Σεστίλιος ν. Γάιος.
 Σεύηρος Σωκράτου Τιανός 301.
 Σεύ[θ]ης 451.
 Σεύραγ(ος) 389.
 Σι[αγ]οῦς Σαρμάτα Γ. 402.
 Σιαγοῦς Χρηστίωνος Χορηγίωνος Γ. 402.
 Σικυακος 447.
 Σικύακος Ἰραμβούστου Τ. 427.
 Σιάυακ[ις] Ἀμειάκου Τ. 454.
 Σιδάχας 186.
 Σῆμος 300.
 Σῆμος Αὔασιος 97.
 Σίνδεος 390.
 Σίρανος 434. 448?
 Σίσος 263.
 Σιώμαχος 454.
 Σιώμαχος Θαυμάστου Τ. 454.
 Σ. αλ... 29 b.
 Σκόζος 404.
 Σκύθης (nom. vir.) 343.
 Σόγος 29 b. 452. 454. 455.
 Σόγος Ἀσχο... Γ. 405.
 Σοζίφσαυος Ἀσκληπιάδου Τ. 446? 451.
 Σόρχακος 451.
 Σοφοκλῆς 218.
 Σπαρόφοτος 184.
 Σπιδάμης 381.
 Στέφανος 197. 200?
 Στοράνη γυνὴ Ἄδα 182³.
 Στόρμαϊς Ὀχωδιάκου Τ. 448.
 Στ[ο]σάρακος 454.
 [Στοσ?]άρακο[ς] Μησάκ[ου] Τ. 449.
 Στοσάρακος Φίδα Τ. 448.
 Στράπιος 349.
 Στρατί[ων] Καλλιστρ[άτου] 55.
 Στρ[α]τόδ[η]μος Μενεστράτου 30.
 Στρατοκλῆς Δαινοστράτου 6.
 Στρατόνικος 209. — Στρατόνικος 438. 442 ter.
 448 bis. 451 bis. 454.
 [Στ[ρ]ατόνε[κος] Ἀρδαρ[ίσκου?] 29 b.
 [Στρατό]νικος Ζήνωνος Τ. 454.
 [Στρα]τόνε[ι]κος Καρδίου Τ. 451.
 Στρατόνικος Μόχκου Τ. 451. 456.
 Στράτων 56. 240. 400.
 Στράτων Α... 19.
 Στύρανος 445? 451. 452.
 Στύρανος Πηρι[ω...] Τ. 451.
 Σύμμαχος Θαυμάστου Τ. 448.
 Σύμφορος 447 saepe. 448. 452.
 Σύμφορος Δημητρίου Τ. 447.
 Σύμφορος Καλλισθένου Τ. 447.
 Σύμφορος Χο... Τ. 447.
 [Σ]υνέγδ[η]μος 445. — Συνέκδημος 451.

Συνέκδημος Ἀριστοδήμου Τ. 427. 438.
 Συτέσιος ν. Αὔλος.
 Σωζομενός Στυράνου 451. 452.
 Σωκράτης 301.
 Σώπατρος 405.
 Σώσανδρος 200.
 Σωσίας Γοργία Γ. 402.
 [Σω]σίας Δαμάρου Ἀμισηνός 286¹.
 [Σωσ]ίβιος 441.
 Σωσιγένης 103. 148.
 Σωσίπατρος 159. 201.
 Σῶσις 377.
 Σῶσις Δημητρίου(ν) 382.
 Σωτηρικός Ποπλίου Τ. 447. 451.
 Σώφων 447.
 Σ...οργ... 448.
 Ταμύρα γυνὴ Σάσα 199¹.
 Ταυρέας 430. 451. 456.
 [Τ]εισίας Δηλοπτίχου Βυζάντιος 21.
 Τελεσεῖνος ν. Ἰούλιος.
 Τεργόνιος 402.
 Τέττενος 202.
 Τέχων 90.
 Τίλλης Ὀρόντου 66¹.
 Τιμογένης 350.
 Τιμόθεος 79. — Τιμόθεος 402 bis. 403.
 Τιμόθεος Ἄττα Σίνδαξ 297.
 Τιμόθεος Δάσειος 383.
 Τιμόθεος Δι[οφάντου?] Τ. 405.
 Τιμόθεος Νυμφαγόρου Μακαρίου Γ. 401.
 Τιμόθεος Τιμοθέου 297.
 Τιμόθεος Ψι...θα Γ. 402.
 Τιμοκράτης 107. — Τιμοκράτης 440.
 Τιράνιος 71.
 Τιτίους Μύρ(ωνος) 29 b.
 Τράγος 402.
 Τρούνιος 162.
 Τρόφιμος 389.
 Τρύφων 61. 410? 427. 442. 443 ter. 446 bis. 447.
 [449]. 454.
 Τρύφων Ἀνδρομένου Τ. 424. 445.
 Τρύφων Ἀπολλωνίου 27.
 Τρύφων Ὀμψαλάκου 312.
 Τρύφων β' 63.
 Τρύφων [Φά]ννε[ως] Τ. 454.
 Τρύφων Ψυχάρωνος Τ. 451.
 Τυαίης Τεττεύου(ν) τοῦ Μίδαο 202.
 Τυλλῆς 154.
 Ὑγιαίνων 156? 210.
 Ὑμέναιος 181¹.
 Ὑψιγόνη γυνὴ Μάσα 259.
 Ὑψιγόνη γυνὴ Χόρητος 260.

Υψίγονος 215.

Υ.... Ἀρδα(ρίσκου) 29 b.

Φαδιαρόζος Ποπλίου T. 451.

Φαδίναμος 434. 441. 451 bis. 455? — Φαζίναμος
427. 428. 445. 446. 448 bis. 449 bis. 450 bis.
454.

Φαζίναμος Ἀ...αμου T. 446.

Φαζίναμος Καλλιστίωνος T. 449? 454. 455.

Φαζίναμος Φαζινάμου T. 451.

Φαζίναμος? Φαζίου T. 454.

Φαδίναμος ...αρ... 29 c.

[Φα]δίου[ς] 29 c.

Φαδίου Παμφίλου 29 b.

[Φα]δίου Φιλήμονος T. 452.

[Φα]ζίου Δούλα T. 454.

[Φα]ζίου[ς] Ουάρα T. 451.

Φαζίου Πάππου T. 454.

[Φαί]διμος 349.

Φαίσιππος 8.

Φαλδάρανος Ἀπολλωνίου T. 430. 445. 446.

Φανδάρζος 402.

Φάνης Ἀγαθοῦ 29 a.

Φάννας Ἀρχελάου 110.

Φάννας Β...ους 73.

Φάννας Ξένωνος 72.

Φάννας Ὀροφ[έρ]νου 73.

Φάννης 430. 431. 438. 454.

Φάννης Ἄμω...άζμου T. 450.

Φάννης Δάδα T. 446.

Φάννης Μενε[μ]άχου 89.

Φάννης Σακλέως 29 a.

Φάννης Στρατονείκου T. 438. 454.

Φάννης Φαννέους 203.

Φάννης β' T. 448.

Φάννης ...ιχου T. 448.

Φ[ά]ν[η]ς...ου T. 441.

Φανόμαχος Ἀντιστάσιος 9.

Φαρνάκης 62. 74. 170. 175. 205. 287. 402 saepe.
407. 416? 440. 446. 454. 462.

Φαρνάκης Ἀθ[η]νοδώρου Γ. 408.

Φαρνάκης Ἀπολλωνίου 351.

[Φαρνά]κης Γάστει Γ. 403.

Φαρνάκης Δάδα T. 448.

[Φαρνά?]κης Εὐχαρίστο[υ] 57.

Φαρνάκης Ἡρακλείδου T. 446.

Φαρνάκης Θεοτίμου T. 442.

Φαρνάκης Μαστοῦ 204.

Φαρνάκης Τράγου Γ. 402.

Φαρνάκης Φαρνακίωνος Ἡγουμένου Γ. 402.

Φαρνάκης Φαρνάκου 74. 299.

Φαρ[νά]κης β' T. 450.

Φαρνάκης β' Ἐρωτος Γ. 402.

Φαρνακίων 57. 402 saepe. 403 bis. 404. 406. 446.

Φαρνακίων Ἀγαθοῦ Γοργίου Γ. 402.

Φαρνακίων Ἀτία Γ. 402.

Φαρνακίων Γάστει Γ. 402.

Φαρνακίων Ἑρμαδίωνος Γ. 402.

Φαρνακίων Ἐρωτος Γ. 402.

Φαρνακίων Ἡγουμένου Γ. 402 bis.

Φαρνακίων Ἰα[σποσίου?] Γ. 402.

Φαρνακίων Πόθου Γ. 403.

Φαρνακίων Φαρνάκου 205.

Φαρνακίων Χάρδει Γ. 402.

Φάρναρν[ος?] 399.

Φαρνόχαρδος Ἡρακλείδου T. 446.

Φαρνόχαρδος Ταυρέου T. 430. 451. 456.

Φα[ύ]χος Ποπλίου T. 447.

Φηδάνακος Εὐώννου T. 454.

Φιάτακος Ἄλδιος 206.

Φιδάνους 29 b. 434. 446. 448. 450.

Φιδάνους Θεαγγέλου 29 a.

Φιδάνους Κίμβρου T. 434.

Φίδας 29 a. 438. 440. 445. 448.

Φιδος... 448.

Φιλάγ(αθος) 29 c.

Φίλα...χου T. 454.

Φιλέρως Τιμοθέου 79.

Φιλήμων 452.

Φιλήμων Φαρνάκου Ἀμισηνός 287.

Φιλιππιανός v. Αὐρήλιος.

Φίλι(ππος) 29 b. 445.

Φιλοδέσποτος Φαρνάκου Ἐρωτος Γ. 402.

Φιλοκλῆς 87. 188¹.

Φιλ[οκλ]ῆς Φιλοκλέους 87.

Φιλον[ι]χ 370.

Φειλουμένη γ. Ἀπολλώνει 367.

Φίλων 443.

Φιλώτας 261. 403. 438.

Φιλωτέρα γυνὴ Ξένωνος 72.

Φιλωτέρα θυγ. Φιλώτου 261.

Φιλ...ς 29 c.

Φι.αγους 29 b.

Φ[λαβ]ιανός v. Ἰούλιος.

[Φ]όδακος Πόθωνος 364.

Φόδακ[ος] Σα... T. 449.

Φό[ρ]β[ας?] Φ...οδάστου T. 446.

Φοργάβακος 430. 431. 434. 445. 446. 447.

Φορήρανος Εὐίου T. 448. 450?

Φορίανος Ἀντισθένου T. 447.

Φορμίων Βροτάχο(υ) 207.

Φόρος 451.

Φόσακος 449.

Φόσακος β' T. 452.

Φούρτας Ἀγαθοῦ T. 451. 452.

Φο...νος T. 455.

Φρασιδημος Δηλοπτίχου Βυζάντιος 21.

Φυν... 29 c.

Φωκρίτη Λεοντή(ς)ως? 66² (*add. n.*).
Φ...όδαστος 446.

Χανσαβόγαζος Χωδονάκου T. 448. 453.

Χαν...ς 182^a.

Χάρακτος Όμρασμάκου T. 448.

Χάραξ[στ]ος Φαρνάκου T. 446.

Χάρδαις 402 bis.

Χαρειν[ος] 276.

Χά[ρης?] 269.

[Χ]αρίζενος Τρύφωνος T. 443.

Χαρίτων 50. 422. 423. 428. 432. 437. 438. 445. 446.

Χαρί[τ]ων Δημητρίου T. 454.

[Χαρίτ?]ων Ζαβάργου T. 440.

Χαρίτων Μακαρίου T. 446.

Χαρίτων Μόχκου 208.

Χαρίτων Νευκηφόρου 29 a.

[Χα]ρίτων Νεοκλεους Γ. 403.

Χαρμουσύνη 99.

Χαρσαβόγα[ζ]ος Δημητρίου T. 454 (*cf.* Χανσ.).

Χαυχακο[ς] Στ[ρ]ατ[ονείκου?] T. 454.

Χάχας Γοργόσα Γ. 402.

Χημ[άτα] ΕΡΙΑ 54.

Χημάτα γυνή [Ψ]υχαρίωνος 262.

Χηματίων 299.

Χοάργαρος ... δάμου T. 446.

Χοαρφαδίου 446.

Χόδαινος 427.

Χοδέμιος 403.

Χοδιάκιος 451. 452.

Χοζιάκος 446.

Χοίδρα θυγ. Σίσου 263.

Χόλκος 244.

Χόμ[ε]υος Άθην[ο]δω[ρο]υ T. 451.

Χόμευος Μακαρίου T. 454.

Χονδείν 92.

Χον[δ]ε[ίν] Άλεξάνδρου 88.

Χοργ[ίων] 404.

Χορηγίων 403. 419.

Χόρης (*gen.* -ητος) 260.

Χορόαθος 445.

Χορόαθος Σανδαρζίου T. 430.

Χορούα[θος] 445.

Χοσουμένη γ. Μακαρίου 263¹.

Χόφαρνος 29 b. 444. — v. 'Ιούλιος.

Χόφαρνος Σανδαρζίου T. 430.

Χόφαρνος Στρατονείκου T. 448.

Χόφαρνος β' 29 b.

Χόφρασμος 447. 453.

Χόφραζμος s. Χόφρασμος Φοργαβάκου T. 430. 431.
434. 435. 445? 446. 447.

Χρήστη 108. 109.

Χρήστη γυνή Άνο...η...ντος 263².

Χρήστη γ. πρότερον Δρούσου 52.

Χρηστίων 143. 255¹. 304. 402 saepe. 441. 442.

Χρηστίων Έρμου Γ. 402.

Χρηστίων 'Ηλίου 111.

Χρηστίων Θέλα Δημητρίου Γ. 402.

Χρηστίων Λιμνάκου? Γ. 403.

Χρηστίων Πάπα Γ. 403.

Χρηστίων Στρατονείκου 209.

Χρηστίων Φαρνακίωνος Γ. 402.

Χρηστίων β' του Σαλα 28.

Χρήστος 42. 170. 380. 434. 451. 454. 455.

Χρήστος Χρήστου Άμαστρινός 42.

Χρηστούς 402 ter.

Χρηστούς Κοσσού Μενάνδρου 54.

Χρηστούς Μυρίσκου Γ. 402.

Χρηστούς Πάππου Γ. 402.

Χρύσα 400.

Χρύσαν γ. Καλλισθένου 387.

Χρυσέ[ρω]ς 445.

Χρυσέρως 'Ηρακλᾶ Γ. 403.

Χρύσης 61.

Χρύσης Ψυχαρίωνος T. 427.

Χρύσιον Θεομνήστου 66.

Χρύσιππος 373. 448. 450. 453 bis. 454.

Χρυσίων 439.

Χρυσόχοος 402.

Χρυσώτας 402.

Χρυσ... 277.

Χωδόνακος 448.

Χωλος 402.

Χ...κιος Ά[θην]οδώρου T. 447.

Ψι...δας 402.

Ψυχάριον θυγ. Σαδάλα 264.

Ψυχάρης γ. Λαμάχου 265.

Ψυχαρίων 65. 112. 171. 262. 405. 427. 442. 445.
451 bis.

Ψυχαρίων Έρωτος 113.

Ψυχαρίων 'Ηρακλείδα 29 a.

Ψυχαρίων Πατερίου 29 b.

Ψυχαρίων Σόγου 29 a.

Ψυχαρίων Τρύφωνος T. 447. 449.

Ψυχαρίων Υγιάινοντος 210.

Ψυχαρίων Φιδάνοι 434. 448. 450.

Ψυχή γυνή Βραδάκου 266.

Ψυχή γυνή Γάσται 267.

...αβαρδ... 448.

...ακος Χαρίτωνος T. 438.

...αρχος 56.

...ας Παμ[φίλου?] 280.

...ατηόκας? 408.

...ατης Δημητ[ρίου] 29 c.

...ατης 'Επικράτου 350.

...ατησίας 402.

.αυάρδακος Ζευάκου T. 447.
 ...βανζος Έλευ... T. 446.
 ..βλώνακος 445.
 ...βράεδος Λειμάνου T. 446.
 ...γένης 113¹.
 ...γένης Άρεως 211.
 [...γίτ]ων Σαμου[ήλ]ου? 305.
 ..διβαλος Φα... T. 445.
 ...δύλλος 447.
 ...δων ...τος 282.
 ...είσμακος Άντι[μάχου] T. 446.
 ...ένακος Μενε[μ]άχου 89.
 ...θεος Πάτει 278.
 .θίοχακος Άρδοναγάρου T. 454.
 ...θυν γυνή Χρηστίωνος 304.
 ...ικος Ζαβαγίου Γ. 402.
 ...ωζις Άρδα[ρ]άκου T. 448.
 ...κλῆς β' 59.
 ...κράτης Δημητρίου 29 c.
 ...λάτας Ίππαρείνου 402.
 ...λειος Σαμβ[ίω]ν(ος) 29 c.
 ...μακος Ποπλίου T. 454.
 ...μαχ[ος Κ]αρν[ειά]δ[εω?] 469.

...νάγας Άβηδάμω T. 446.
 ...ναειστος 447.
 ...νακος Άστέρος T. 454.
 ...νας Κτησιμ[άτου] 55.
 ...νίδης 59.
 ...νος Λυσ... 59.
 ...όδαν[ος Δημητ?]ρίου T. 445.
 .όδαστος 454.
 [...ό]δαστος Χαρ... T. 449.
 ...όδημος 58.
 ...ομος Άθηνωδώρου Γ. 404.
 ...όνη γ. Χά[ρητ?]ος 269.
 ...ο[ν]ίδης Τέχωνος 90.
 ..ορίμαχ(ος?) 389.
 ...σκis Μολπα[γ]όρου 14.
 ..σπορ...η (nom. mul.) 102¹.
 ...τας Σεαυάγου 49¹.
 ...τζάγας Σαυαγάσκο[υ] 389.
 ...τίων 58.
 ...τοκος 410.
 ...υλλίων Χαλκηδόνιος 2.
 ...υσκος Στρατονείκου T. 442.
 .ωροβάρακος 454.

V. GRAMMATICA ET ORTHOGRAPHICA.

1. Vocales.

Antiquum scribendi genus O pro OY:

[Σατύ]ρο 4. — Βοσπόρο 6. 10. 343. — Δεινοστράτο 6. — Δημητρίο 66² (*add. n.*) bis et 382. — Ζω-
 πύρο 69. — Ίστιαίο 105 et 122. — Νεομηνίο 128² (*add. n.*). — Δαδαίο 144. — τῶ Λεωδίο 154¹. — Άθηναίο 217. — Άπολλοδώρο 179. —
 Τεττεύο 202. — Βροτάχο 207. — Άμφιλόχο 221. —
 Χόλκο 244. — Μητροβίο 247. — Εορυνόμο 288. —
 Ποσειδεωνίο 291. — Σίμο 300. — Εύκρίτο 302. —
 Άπατούρο 343. — Π[ι]σ[τ]οξένο 370. — [Χρυ]σίππο 373. — Άγγελίππο τῶ Χίο 468.

Vocales additae vel omissae:

Μηνεόδωρος (poet.) 86. 298. — Ποσειδεώνιος 139¹.
 291.
 Άρτεμίδωρε 131. — Ήρακλειώτας 288. — Θεός 346.
 γυνή (nom.) 98. 249. 253. 259. 366. 386. — Χαρ-
 μούσυνη 99. — Εύκράτη 155. — φιλορωμαίου 364. — [Άπ]φη 366. — Ρώμη 386.
 Ήδῆη 370.
 υός 76. 177. 371. 380. — Γζος (pro Γάιος?) 447. 449.

Βοόσπορος 36. 42. 355. 358.
 άτῆς pro έαυτῆς 199¹.

E pro AI scriptum: Έσχίνης (= Αισχίνης?) 80. —
 Δέ[σι]ος 432. — κέ 451. — Μένεχμαι (= Μέ-
 ναιχμει) 176. — χῆρε 79. — χέριν 165. — χέρη
 (= χῆρε) 260.

AI pro E: βασιλαίος 432. — Μένεχμαι 176. —
 χαίραιτε 71. — χαίρεται 83. — χαίραι 372.

H pro EI: Δημοστράτηα 115. — Κράτηα 240. —
 Μυρήνα 94¹.

I pro EI: άίμναστος 91¹. — ίνεκα 286. — ισποιητοί 449. 450. — λίπειν 298 bis. — Ποσιδώνιος 193. —
 έσπιρε 298. — τρίς 383. — χῆρας 86.

I pro E: νανισκάρης 448.

H pro I: Ζώσημος 81. — [θ]εμελή[ων] 431.

EI pro I: Αείδης 86. — Άντωνείνος 34. [429.] 430.
 433. 434. 451. — Άρτεμείσιος 363. 431. —
 άφείνημι 52, άφείομεν 401. — Άφροδείτη 19. 352.
 Άφροδείσιος 29 a. 443. 445. — [Έπαφρό]δειτος? 57. — Βειδυνία 423, Βείδης 290. — Βενζείς 223. —

Γαδίκειος 420. — Δείος v. ind. III, 2. — Εὐτυχεί-
δης 67 bis. — ἡμεῖν 182¹. 197. — θειασεῖται 63,
διασεῖται [365]. 439. 443. 445. — καθείδρου[ε]ν
310. — καθειέρωσεν 352. — Μυρεῖνος v. ind. IV,
3 s. v. — In vocabulis derivatis a radice νικ: 26.
29. 39. 111. 212. 232. 233. 268¹. 363. 430. 431.
438. 440. 442. 448. 451. 454. 456. — νυνεῖ 197.
— παροδείτης 86. 363. — [συν]οδεῖ[τ]αι 453. —
πινακίδος 131. — πολειτάρχης 29 a, πολεῖται
423. — Σεμίας 372. — Ταναεῖται v. ind. I, 1 s. v.
— In vocabulis derivatis a rad. τιμ: 102. 181.
297. 307. 310. 357. 362. 363. 383. 401.

402 saepe. 403. 405. 440. 442. — Φειλουμένη
367.

ΟΙ pro Υ: Διονοισίου 83.

Variae nominum propriorum formae:

Ἀλφακράτης 404 et Ἀλφοκράτης 402. — Ἀμαεία-
κος 447 et Ἀμαίικος 447. 454. — Ἀπωλώδωρος
76. 182. Ἀπολύδωρος 371. — Ἀπωλώνιος 76. —
Ἀρθαίμακος 434 et Ἀρθεύμακος 446. — Δαλόσα-
κος 446. 447. 452 et Δαλόσηκος 29 c. — Διону-
σίδωρος 85. — Κίνωλις et -λος v. ind. IV, 3 s. v. —
Χορόαθος 430 et Χορούα[θος] 445. — Τίλλης 66¹
et Τυλλῆς 154.

2. Consonae.

ἐγ γονέων 91¹. — ἐγ δέ 299. — Συνέγδημος 445.
ἐμ Μαίττις 296.

σπόνγοι 342. — Θεάνγγελος 441. — Πάνκαρπος 443. —
Πανκλ[ῆς] 29 b. — πρίνκιψ 28. 182^a. 278.
290. — Ἐπιτυγχάνων 39. — Ἀνχια[λ]ίς 216. —
Σάνχος 348.

Ἐνπικρός 135. — ἐνπόριον 427.

ὦδ' pro ὦδ' ante spir. 86. — ὀκτωκαδεχέτης 86.

δ in ζ mutatur in nominibus: Ἀρδινδιανός, Βενδῖς,
Ὀχωδιάκος, Φαδίναμος, Φαδίους, Χοδιάκιος (cf.
Χοζιάκος): v. ind. IV, 3 s. vv.

ζ in σ mutatur in nominibus Δαναράζμακος et Χό-
φραζμος: v. ind. IV, 3 s. vv.

Ὀρτύγας et Ὀρτύκας, Κόφαρνος et Χόφαρνος v.
ind. IV, 3 s. vv. — Ἐσχίνης p. Αἰσχίνης 80.

Καλίστη 114. — Ἀπολώνιος 76. 128¹. 372. — Ἡγή-
σιπος 120. — Κάσανδρος 443. — Σαβίων et Σαβ-
βίων s. Σαμβίων. — Ἀτακούας et Ἀττακούας,
Ἀταμάζας et Ἀτταμάζας, Ἀτίας et Ἀττίας v.
ind. IV, 3 s. vv. — Κοτίων et Κοττίων 76. —
Κόττυς (pro vulg. Κότυς) 432.

Ὀκξύμακος 447. — Χάρακτος 448.

Ἀντίσστασις 9. — Ἀρισσταγόρας 101. — Ἀριστο-
κράτης 292. — Καλλισσθένης 374. — Καλλισστ[η]
92¹. — Κέσστιος 63. — νῆσος 36.

3. Nominum declinatio.

Nom. Αὔλουζέλις et Δαλαζέλις (gen. -ου) 136.
136¹.

Βαλῶδης, Ἴηλις, Μακάρης, Μῆνις, Ξηγώδης, Ὁξαρδῶ-
ζις (gen. -ίου): v. ind. IV, 3 s. vv.

Ἀγαθοῦς, Γαγαθοῦς, Ζαζζοῦς, Ἡζοῦς, Καλοῦς, Καρ-
δίους, Κοσσοῦς, Κοτίους, Μασταροῦς, Μαστοῦς,
Μοκκοῦς, Σιαγοῦς, Τιτίους, Χρηστοῦς (gen. -οῦ):
v. ind. IV, 3 s. vv.

Γάσταις (-ει), Δάσαις (-ειος), Λώβεις, Μάδωις, Πάσταις
(-ειος), Πάταις (-ει), Σέρεις (-ει), Στόρμαις, Χάρδεις
(-ει) v. ibid. s. vv.

Λύασκις, Σιγύασκ[ις], Χονδείν (gen. -εῖνος) v. ibid.
s. vv.

Nom. fem. Ἀρτέμειν, Ζόβην, Ἡδύν, Χρύσειν (cf. Χρύ-
σιον) v. ibid. s. vv.

Adj. ἀνεπάφη, ἀνεπηρεάστη 54.

Gen. Ἀταμάζα, Ἀτάσα, Ἀτία, Ἄττα, Γοργία, Γορ-
γόσα, Δάδα, Δαμᾶ, Διογᾶ, Δούλα, Ἐρμᾶ, Ἐρωνᾶ,
Ζοτομᾶ, Ἡρακλᾶ, Ἡρακλείδα, Θέκα, Κάρσα, Κο-
θίνα, Κοσσᾶ, Λεφαόσα?, Μάσα, Μηνᾶ, Μόσχα,
Μυφαγόρα, Μώλα, Οὐάρα, Πάπα, Σαδάλα, Σαλᾶ,

Σαρμάτα, Σάσα, Σιδάχχα, Σωσία, Φάννα, Φίδα,
Ψι...θα: v. ind. IV, 3 s. vv.

Ἐρμῆ, Μᾶη v. ibid. s. vv.

Ἀβηδάμω 446. — Ἀλκίμω 133. — Ἰχω? et Ἰχειος
v. ind. IV, 3 s. v. Ἰχης. — Βοράσπω et στρατηγῶ
423. — χρόνω 432.

Μαστοῖ 434. — Σόγοι 455. — Φιδάνοι 434. 446.
448. 450.

Παιρισάδεος 8. 9. 10. 345. 347. — Παιρισάδου 11.
29 b. 344. 346. — Παιρισάδου 15—19. 308. 350.

Κόλλει 379 (alibi Κόλλιος, v. ind. IV, 3 s. v.). —
Γάσται, Πάται, Σέρει, Χάρδει v. ind. IV, 3 s. vv.

Ἀντιγένου 67. — Ἐρμογένου 70. 368. 448. — Θεα-
γένου 451. 452. — Καλλιγένου 83. 242. 451. —
Σωσιγένου 148.

Ἐπικράτου 350. — Εὐκράτου 155. — Σωκράτου
301. — ...ικράτου 443.

Ἀνδρομένου 424 (cf. -νους 445).

Ἀντισθένου 446. 447 (cf. -νους 441). — Καλλισθέ-
νου 374. 387. 447.

Ἡροφάνου 451.

Σακλέως 29 a. — Τυλλέως 154 (cf. Τιλλέους 66¹).
 — Φιλοκλέως 188¹.
 Φαννέους 203 (vulgo Φάννα).
 Βάγεος 78 et Βάγητος 402. — Μοκαπόρεος 223. —
 Πόσεος 402 (cf. Πόσιος 344. 347). — [ἀμφισ]βη-
 τήσεος et προσκαρτερήσεος 53.
 Δάλατος 146. — Μάζοτος 238¹. — Ἐρωτους 250.
 ἀνέρος poet. 171.
 ἐτέων poet. 298. 383.
Dat. Ἄρη 423.
Acc. ιερέαν 61. — ἡρέαν 62.

Θεαγένην 443. — Καλλιγένην 452. — ... κλῆν 59.
 γέας 353.
Voc. Ἑρμᾶ 81. — Κοσσᾶ 88. — Ἀριαράδι 71.
 Ἀπολλώνει 367. — Πόπλι 192.
 Καλοῦ 98. 167. — Μασταροῦ 174. 175. — Μαστοῦ
 167.
 Βενζεῖ 223. — Δασχαῖ 226.
 Θεαγένη 368. — Καλλιγένη 83. — Περιγένη 190. —
 Εὐκράτη 155. — Πασικράτη 189. — Καλλισθένη
 379. — Παρθενοκλῆ 77.
Adj. superl. προσηνότατος 197 (poet.).

4. Verborum declinatio.

ἀφείομεν 401.
 μεδέουσα 19. 28. 343. — συνε[πιτ]ροπεούσης 52. —
 ἐόντα poet. 182¹.
 ἦς (= ἦσθα) poet. 197.

συνάρπασε 182¹ (poet.). — οἰκοδόμησα 297. 433
 (ανοικ.). — ἀνοικοδομήθη 434. — ἡμεληθείσα 434.
 ἀπεκατέστησα et sim. 353. 427. 428. 430. 432.
 ἔτυχα 421. — ἐφθάσθης (poet.) 197.

5. Formae dialecticae.

a) Ionicae.

ἀδελφεός 97.
 Αὐτοκλῆος 140. — Εὐρυνόμο(υ) 288. — Λεόκωνος
 296.
 Θεοδοσίης 10. [11.] 15. 344. 346. 347.
 κοῦρος poet. 182¹. — νοῦσος poet. 167. 182¹. —
 οὔνομα poet. 298.
 Ἡδέη 370. — Ἰητρῶι 6. 10. 15. — Ἰτίη 97. — Ἰωνίη
 68. — Τυαίης 202. — ιερῇ 20. — ιερησάμενος 6.
 10. 15.
 Δημητρίης 20. — Θεοδοσίης s. Θεοδοσίης 6. [8].
 10. [11]. 15. 36. 343—347. — Ἰτίης 11. —
 Μητροβίης 248. — σπείρης 293.
 Αἶδαο poet. 419. — Μίδαο 202.

Ἀπολλωνίδεω 468. — Ἀτώτεω 164. — Εὐαλκίδεω
 154¹. — [Κ]αρν[ειά]δ[εω?] 469. — Μάνεω 116. —
 Πρωταγόρεω 195. — Σκυθεω 343. — Σπιθάμεω
 381.
 Ἀπολλοφάνεος 302¹ (*add. n.*). — Ἐπιχάρεος 66²
 (*add. n.*). — Ἑρμοκράτεος 185. — Ἰπποσθένεος
 345. — Παιρισάδεος v. ind. V, 3. — Πολυχάρεος
 183. — Αὐτοκλῆος 140.
 Τορετέων 6.
 Ἐφεσεῖη 11. — Οὐρανίη 343. 347.
 βίην poet. 167. — ἡλικίην poet. 171. 299. — θαλε-
 ρήν poet. 171. — σκοτίνην poet. 182. — τελὴν πά-
 τρην poet. 298.

b) Doricae ¹⁾.

ᾶ (= ῆ) 86. — Ἀιδας 182¹. — ἄμναστος 91¹. —
 ἀμέριοι 298. — ἀρίζαλος 286. — Δαμόστρατος
 402. — δύστανος 86. 197. — λύπα 197. — σᾶμα
 299. — Χορχαγ[ίω]ν 404.
 Ἀκουσίλας 55. — φᾶος 286.

ἀρετᾶς 286. 299. — κείνας 286. — Σινώπας 299. —
 Ἡρακλείδα 29 a. — σεῦ 197.
 στάλαι 286. — στοργαῖ 299. — ματέρι 197.
 στάλαν 299. — [τὰν ἄπα]λὰν μορφάν 286. — Αἶδαν
 197. — παιδοτρίβαν 299. — ματέρα τὰν δύστα-
 νον 86.

1) Omnes sunt poetici sermonis exceptis virorum nominibus.

VI. NOTABILIA VARIA.

ἄγαλμα 47.
 ἀγρεύειν δύσμορον ἡλικίην (poet.) 299.
 ἀγωνοθετεῖν 345.
 Ἄιδης dicitur a poetis βαρύς 299, δυσπενδής 286, στυγνός πένθος 182¹.
 ἀθάνατον γέρας τελεῖν (poet.) 9. — ἀθ. φάος 286.
 αἰρετίζειν (poet.) 299.
 ἄλευρον 342.
 ἀλιστέφανος Σινώπη (poet.) 298.
 ἀμέριοι (= ἄνθρωποι poet.) 298.
 [ἀμφισ]βήτησις 53.
 ἀνδριάς 399.
 ἀνέπαφος 400.
 ἀνεπηρέαστος 400.
 ἀνεπικωλύτως 52. 53.
 ἀνεπίληπτος 52. [55].
 ἀνιστάναι τινά ἀνδριάντι 399. — ἀνιστάναι στήλην 182². 199¹. — ἀν. τράπεζαν θεῶ 30.
 ἀνύμφευτα τέχνα (poet.) 86.
 [ἀπα]λά μορφά poet. 286.
 ἀπαρενόχλητος 52. 53.
 ἀπελεύθερος 129.
 ἀπέχειν χάριτας ἐκ τινος (poet.) 91¹.
 ἀρέσκεια 5.
 ἀρίζαλος 286.
 ἀρπαλέη νοῦσος 167.
 ἄρχων πάσης γῆς καὶ [πάσης] θαλάσσης dicitur Augustus 354.
 ἀτέλεια πάντων χρημάτων 1. [2]. 3.
 αὐχεῖν ἐπὶ σώματος ἀλκῇ (poet.) 167.
 βασιλεὺς βασιλέων [25]. 27. 358.
 βλέφαρα: τιθέναι χεῖρας ἐπὶ — (poet.) 86.
 βωμός 342.
 γαμέτις (poet.) 298.
 γλῶσσα (ιερέων) 342.
 γοναῖς σπείρειν (poet.) 298.
 δαίζειν ἑναρα βροτόεντα (poet.) 298.
 δακτύλιος χρυσοῦς 5.
 δεῖπνον τῆς δεᾶς 342.
 δεκάδες ἐτέων (poet.) 298. 383.
 δεσπότης v. θεός et σωτήρ.
 δη[λή]ματα τύχης (poet.) 197.
 δορά (ιερέων) 342.
 δουριτυπής (poet.) 298.
 δύσις 299. 313.
 δυσπενδής (poet.) 286.
 εἶν = εἰς? 148.
 εἰςπλους καὶ ἐκπλους ἀσυλεῖ καὶ ἀσπονδεῖ 1. 3.

ἐλαιον 342.
 ἑναρα βροτόεντα (poet.) 298.
 ἔ[ν]δρομος εἰς Ἄϊδαν (poet.) 197.
 ἐντός ἔχειν (poet.) 9.
 ἐξαναδείκνυμι (poet.) 37.
 ἐπὶ c. dat. (ἐπὶ βασιλεῖ et sim.) 430. 431. 434.
 ἐπιστεναχεῖν τινι ἐλεεινόν (poet.) 171.
 ἔται (poet.) 167.
 εὐεργέτης: ὁ ἴδιος καὶ τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας εὐεργ. dicitur Caracalla a Sauromate II: 34.
 ὁ τοῦ [Βοοσπόρου εὐεργέτ]ης καὶ ἴδιος κτίστης dicitur Hadrianus a Rhoemetalce 33.
 εὐεργέτης καὶ σωτήρ dicitur Cotys II: 359. — v. σωτήρ.
 εὐνοῦχοι 121.
 εὐσεβέων δῶρον ἀίμαστον (poet.) 91¹. — εὐσεβέων ἱερός δόμος (poet.) 298.
 ἡλικίη δύσμορος (poet.) 299. — θαλερή (poet.) 171.
 ἡμίμασιον 320.
 θάλαμος ἡμερτός (poet.) 86.
 [θεός?] καὶ δεσπότης dicitur Sauromates II: 357.
 [θεός?] καὶ σωτήρ dicitur idem 358.
 θούρος Ἄρης (poet.) 171.
 θρεπτή 54. — θρεπτοί 52. 53. 364.
 θρηνολογεῖν (poet.) 197.
 θωπεία 52. 53. 364.
 ἱε[ρὰ] χρήματα] 50.
 καθάπαξ 52.
 κάλπις (poet.) 299.
 καμπή 313.
 καρποτόκον ἄλσος (poet.) 91¹.
 κληρονόμοι 52. 53. 54. 400.
 κλών δένδρου (poet. comp.) 197.
 κοινοθανής (poet.) 91¹.
 κορωνίζειν (poet.) 298.
 κοτύλαι 342.
 κύδος πατρῶιον ἄρασθαι (poet.) 37.
 κύριος τοῦ σύμπαντος Βοοσπόρου dicitur Vespasianus 355.
 κωλέον 342.
 κωφοῖς δάκρυσι μύρεσθαι (poet.) 299.
 λαχεῖν: πάντα — ἐλέου (poet.) 86.
 λιβάς κρήνης (poet.) 37.
 λίθος κοῦφος ἔστω (poet.) 197.
 λόγοι (= litterae, poet.) 86.
 λυκάβας (poet.) 298.
 μάρπτειν (de morbo, poet.) 182¹.
 μελλυμέναιος (poet.) 86.

μέροπες (poet.) 167.
 μηροί (ιερείων) 342.
 μνημεῖον 297.
 μνημης χάριν 60—63. 67. 301.
 νεωκόρος (πόλις) 44.
 νωτίζειν 342.
 ξέσται 342.
 οινόμελι 342.
 οἴχεσθαι = ἀποδνήσκειν (poet.) 298. — πρὸς δύοσιν (poet.) 299.
 ὀλοκαύστησις 342.
 παιδοτρίβης 299.
 παράγειν: τοῖς παράγουσι χαίρειν 367¹. 378.
 παύσασθαι γήραϊ (poet.) 91¹.
 πελάται 353.
 πένδιμος Ἄιδης (poet.) 182¹.
 περινάιοι στοαί 352.
 πιττάκια 307.
 πλέοντες, οἱ 423.
 ποδινός (poet.) 298.
 πολιῆτις (poet.) 286.
 πολυκλαυστος τύμβος (poet.) 383.
 ποσέτης adj. (poet.) 298.
 προξενία 1. [2].
 προσηνῆς μύθοισι (poet.) 171. — προσηνότατος (poet.) 197.
 προσκαρτέρησις 52. 53. 364.
 πρόσταγμα: κατὰ — ἀνατιθέναι 31.
 προτερεῖν φύσιν (poet.) 299.
 σᾶμα λίθου (poet.) 299.
 σβεννύναι βίην (poet.) 167.
 σεβαστόγνωστος 46.
 σκῆπτρα ἐπέχειν (poet.) 37.
 στάδια Ποντι[κά?] 319.
 στάλα αἰέναιος (poet.) 286.

στήλη (sepulcr.) 67. 86. 182². 199¹.
 σύμβιος κουρίδιος (poet.) 419.
 σύν c. gen. (σύν γυναικός et sim.) 297. 301. 383. 401.
 συναγωγή τῶν Ἰουδαίων 52. 53.
 συνεπινεύειν 52.
 συνεπιτροπεύειν 52. 53.
 σῶμα[τα ἀνδρεῖα?] 53.
 σώπειρα καὶ εὐεργέτις dicitur Dynamis ab Agrippen-
 sibus 356.
 σωτήρ καὶ δεσπότης dic. Rhescuporis I: 41.
 σωτήρ καὶ εὐεργέτης dic. Nero 32. — Aspurgus 36.
 — Augustus 354.
 τελαμών 29. 351. 353. 438. 439. 449. 450. 452. 456. 459.
 τερματίζειν τρεῖς δεκάδας ἐτέων (poet.) 383.
 τέρμονες ἄχροι (poet.) 9.
 τράπεζαν ἀνιστάναι θεῶ 30.
 τρύχεσθαι ἐπὶ τινι (poet.) 197.
 ὑποσπονδον λαμβάνειν 423.
 ὑποτιθέναι ἄλσει (mortuos, poet.) 91¹.
 φιλέλλην v. φιλορώμαιος.
 φιλογερμ[αν]ικός καὶ φιλόπατρις (βασ. Πολέμων) 400.
 φιλόκαισαρ καὶ φιλορώμαιος (epitheta regum Bosp.)
 26. 27. 29. 32. 33. 38. 39. 41. 43—47. 52. 54. 57.
 [352]. 353. 355. 357. 358. 360. 401. 402. 411.
 412. 422. 432—434. 437—439. 445. 449. 450.
 452. 455.
 φιλομήτωρ (βασ. Παιρισάδης) 19.
 φιλόπατρις v. φιλογερμανικός.
 φιλορώμαιος (βασ. Ἀσανδρος) 25. — καὶ φιλέλλην
 (βασ. Ἐρσκούπορις) 42. — v. φιλόκαισαρ.
 φιλότεκνος (βασ. Κχυμσαρύη) 19.
 φύσις (= ὁ φύσει πατήρ, poet.) 299.
 χρησμός 411.

VII. INDEX LOCORUM, UBI LAPIDES SERVANTUR.

Cantabrigiae in bibliotheca Universitatis (?): 362. 383.

in museo Fitzwilliamiano: 402.

in oppido Jecaterinodar: 344. 367¹.

in oppido Kertsch apud Buxelium mercatorem: 237.

apud Kyriakovium mercatorem: 335. 336.

in aula ecclesiae S. Alexandri: 44. 45.

in aula ecclesiae S. Trinitatis: 124.

in ecclesia S. Ioannis: 115. 192. 285.

in domo Const. Sinoplae: 75. 139.

in museo urbano: 25. 64. 132. 170. 217. 223. 308. 330. 334. 342. 351. 364. 391. 392.

in tumulo regio: 7. 8. 10. 24. 27. 30—153. 36. 38. 48. 50. 55. 61. 62. 66. 68. 69. 72. 73. 74.

76 (+ add. 128¹). 77. 82. 83. 85. 88. 89. 94. 95. 100. 105. 108—111. 116. 117. 121. 127.

129. 130. 134. 138. 140. 144—147. 151. 157—159. 164—167. 176. 179. 181. 184. 185. 187. 188. 191. 195. 199. 202. 206. 207. 209—211. 218. 221. 230. 240. 242. 244. 245. 247—249. 251. 253. 255. 258. 259. 265. 267. 268. 272—275. 282. 287. 289—291. 293—295. 298. 299. 304—306. 315. 341. 343. 348. 355. 359. 361. 365. 366—369. 371—375. 377. 379—382. 384. 385. 387. 389. *Add.* 92¹. 99¹. 102¹. 113¹. 252¹. 255¹.
- Kischinevi** apud Io. C. f. Surutschanum: 56. 128. 135. 136. 156. 163. 203. 236. 246. 277. 318. 331.
- Londini** in museo Britannico: 54. 78. 93. 96. 101. 112. 114. 131. 133. 141. 142. 161. 169. 212. 226. 228. 231. 234. 235^b. 239. 261. 266. 269. 279. 284. 286. 378.
- Mosquae** in museo historico: 31. 60. 63. 99. 106. 113. 154. 155. 172. 177. 186. 214. 219. 220. 222. 227. 232. 262. 264. 332. 333. *Add.* 66¹. 67¹. 79¹. 86¹. 94¹. 139¹. 143¹. 150¹. 165¹. 181¹. 182¹. 182². 186¹. 188¹. 199¹. 238¹. 263¹. 263². 268¹. 286¹.
- Odessae** in museo societatis hist. et archaeol.: 39. 40. 41. 46. 194. 256. 312. 324. 428. 434.
in museo Universitatis: 296.
- Petropoli** in consilio archaeologico: *add.* 86². 91¹.
in museo Academiae scientiarum: 6.
in museo Imperiali quod vocatur Ermitage: 1—5. 9. 11—13. 17. 19. 21. 23. 26. 29. 32—49. 34. 35. 37. 42. 43. 52. 57. 58. 65. 70. 71. 79. 80. 86. 90. 92. 126. 143. 148. 149. 162. 168. 173. 175. 190. 193. 196. 205. 208. 215. 224. 229. 252. 254. 263. 301. 307. 310. 313. 314. 320. 325. 326. 328. 329. 337—340. 345—347. 349. 350. 352. 353. 356. 363. 394—398. 400. 401. 404. 413—418. 424. 425. 427. 429—433. 435—436. 437—467. *Add.* 136¹. 154¹.
- in paeninsula Tamanica, in villa Schapirovi: 360.
in villa Semeniakae: 386.
- Theodosiae** in museo: 16. 20. 53. 376. 403.
- Tiflisi** in museo: 399. 419. 420.
- Perierunt** aut locis ignotis latent: 14. 15. 18. 22. 33. 59. 67. 81. 84. 87. 91. 103. 104. 107. 119. 150. 160. 171. 178. 180. 182. 183. 189. 197. 198. 200. 201. 213. 216. 225. 233. 238. 241. 243. 257. 270. 271. 276. 281. 283. 292. 297. 309. 311. 316. 317. 319. 321—323. 327. 354. 358. 370. 388. 390. 393. 405. 406. 407—412. 421. 422—426. 423. 468—470. *Add.* 312¹.

VIII. INDEX

librorum et operum periodicorum, in quibus tituli in hanc syllogen recepti (voll. I et II) editi aut explicati sunt¹⁾.

a. Libri Russico sermone conscripti.

Ашикъ, А. Б. Воспорское царство съ его палео-графическими и надгробными памятниками etc. 3 части. Одесса 1848 (Aschik, Regnum Bosporanum). — Часы досуга съ привосокупленіемъ писемъ о Керченскихъ древностяхъ. Од. 1851 (Aschik, Horae otiosae). — v. Записки Од. Общ. и Одесскій Вѣстникъ. Беккеръ, П. В. Гражданскій бытъ Тиритовъ, Од. 1849. — v. Зап. Од. Общ. и Пропилеи. Библиографическіе листы, издаваемые П. Кенпе-	номъ, С.-Петербургъ 1825 (insunt commentationes Коеппені et Stempkovskii). Бларамбергъ, в. Зап. Од. Общ. т. II, Од. Вѣстникъ, Сѣв. архивъ. Брунь, Ф. К. Черноморье. Сборникъ изслѣдованій по исторической географіи южной Россіи. 2 части. Од. 1879—1880 (Bruun Ph.). — v. Записки Од. Общества т. III, IX. Буль, в. Московскія ученія вѣдомости. Бурачковъ, П. О. Общій каталогъ монетъ, принадлежащихъ эллинискимъ колоніямъ, существовавшимъ въ древности на сѣверномъ берегу

1) In indice omissi sunt libri qui non laudantur nisi in introductione vol II.

- Черного моря, въ предѣлахъ нынѣшней южной Россіи. Ч. I. Одесса 1884 (Buratschkov P., *Catalogus nummorum*).
- Бурачковъ, П. О.** в. Записки Од. Общества т. XII и Древности Моск. Арх. Общества.
- Вансель, Л.** Изображенія разныхъ памятниковъ древности, найденныхъ на берегахъ Черного моря, принадлежащихъ Россійской имперіи. Спб. 1801 (exstat editio gallica, v. infra).
- Гѣрцъ, К. К.** Археологическая топографія Таманскаго полуострова. Москва 1870 (изъ 2-го т. «Древностей» Моск. Археол. Общества).
- Историческій обзоръ археологическихъ изслѣдованій и открытій на Таманскомъ полуостровѣ съ конца XVIII ст. до 1859 г. Москва 1876.
- Древности.** Труды Московскаго Археологическаго Общества т. II, 1870 (inest disputatio Goertzii, v. supra); т. III, 1873 (disp. Th. Struvii).
- Дю-Брюксъ, П.** в. Зап. Од. Общества т. XV.
- Журналъ Министерства внутреннихъ дѣлъ,** 1835, ч. XVI (Dubois); 1846, ч. XVI (anonymus).
- Журналъ Министерства народнаго просвѣщенія** (*Diarium min. inst. publ.*) m. Martii a. 1837 (Mursakevicz), m. Oct. a. 1838 (Tigranian), m. Iulii 1854 (Koehne), m. Iunii a. 1884 (Latushev).
- Записки Императорскаго Одесскаго Общества исторіи и древностей** (*Acta soc. hist. et archaeol. Odess.*), т. I (a. 1844) — XV (a. 1889). Citantur commentationes: P. Beckeri, M. Blarabergii, Ph. Bruunii, Pl. Buratschkovii, P. Du-Bruхий, L. Iurgiewiczii, D. Kareischae, E. Lutzenko, N. Mursakewiczii, E. Schevelevi, pr. A. Sibirskii, Th. Struvii, E. Taitbout de Marigny.
- Записки Императорскаго Русскаго Археологическаго Общества** (*Acta soc. archaeol. Imp. Russ.*), v. IX a. 1857 (Firkovicz).
- Извлеченіе изъ всеподданнѣйшаго отчета объ археологическихъ розысканіяхъ въ 1853 г.** С.-Петербургъ 1855.
- Извѣстія Императорскаго Русскаго Археологическаго Общества,** т. VI, 1868 (Lugebil).
- Карейша, Д.** в. Зап. Од. Общества т. I.
- Кѣне, Б. В.** Изслѣдованія объ исторіи и древностяхъ города Херсониса Таврическаго, Спб. 1848 (exstat editio germanica).
- Описаніе музея покойнаго князя В. В. Кочубея etc. Спб. 1854, 2 тома (exstat editio gallica).
- в. Журналъ Мин. Нар. Просв.
- Кѣппенъ, П. И.** Древности сѣвернаго берега Понта, перев. Средн.-Камашева, Москва 1828.
- Кѣппенъ, П. И.** Крымскій сборникъ, Спб. 1837. — в. Библиогр. листы.
- Латышевъ, В. в.** Журн. М. Нар. Просв. 1884.
- Линевичъ, А. в.** Прописки т. IV.
- Люгемиль, К. Я.** в. Изв. И. Р. Арх. Общ. т. VI.
- Люценко, Е. Е.** в. Зап. Од. Общества т. IX.
- Мансветовъ, И. Д.** Историческое описаніе древняго Херсониса и открытыхъ въ немъ памятниковъ. Москва 1872.
- Модестовъ, В. И.** в. Унив. Извѣстія.
- Московский Телеграфъ** 1826, n° 9.
- Московскія ученые вѣдомости** 1805, n° 28 (Buhl).
- Мурзаневичъ Н. Н.** в. Зап. Од. Общества т. I sq. et Журн. М. Н. Пр. 1837.
- Одесскій Вѣстникъ** (*Ephem. Odess.*) а. 1828 n° 100, а. 1829 nn° 28, 29, 39, 50, 75, 76; а. 1830 nn° 84, 93, 101; а. 1832 nn° 52, 63; а. 1833 nn° 16, 37; 1834 n° 38; 1840 n° 60; 1846 n° 33 (comm. Aschikii, Kareischae, Stempkovskii, anonymorum).
- Отчеты Императорскаго Одесскаго Общества исторіи и древностей за 1860 и др. годы.**
- Періодическое сочиненіе о успѣхахъ народнаго просвѣщенія за 1814 г.** n° XXXVII.
- Помяловскій, И. В.** Сборникъ греческихъ и латинскихъ надписей Кавказа. С.-Петербургъ 1881. (*Pomialovski, Syll. inscr. Caucasicarum*).
- Прописки.** Сборникъ статей по классической древности, издаваемый П. Леонтьевымъ. Кн. III, изд. 2, 1858 г. (P. Becker); кн. IV, 1854 г. (Uvarov, Linievicz).
- С.-Петербургскія Вѣдомости** 1829 г., n° 69 (*Ephem. Petropol., Stempkovski*).
- Кн. Сибирскій, А. А.** в. Зап. Од. Общества т. VI.
- Стемпковскій, И. А.** Извѣстіе о древностяхъ, найденныхъ въ Одессѣ въ теченіи 1826 г. С.-Петербургъ 1827.
- Изслѣдованія о мѣстоположеніи древнихъ греческихъ поселеній на берегахъ Понта Евксинскаго. С.-Петербургъ 1826.
- в. Библиогр. листы, Од. Вѣстникъ, С.-Петербург. Вѣдомости.
- Стефани, Л. Э.** Собраніе древнихъ памятниковъ искусства въ Павловскѣ, С.-Петербургъ 1872.
- Струве, О. А.** в. Древности М. Арх. Общ. т. III и Записки Од. Общества т. VI.
- Сумароковъ, П.** Путешествіе по всему Крыму и Бессарабіи въ 1799 г. Москва 1800.
- Досуги Крымскаго судьи или второе путешествіе въ Тавриду, Спб. 1805.
- Суручанъ, И. К.** в. Труды Кіевской Дух. Академіи. Сѣверный архивъ, издав. О. Булгариннымъ и Н. Гречемъ, 1825 n° 24 (Blaraberg).
- Тетбу де Марини, Э.** в. Зап. Од. Общества т. I.

- Тиграніанъ, С. в. Журналъ М. Н. Просв. 1838.
 Гр. Толстой, И. И. и Нондаковъ, Н. П. Русскія древности въ памятникахъ искусства, вып. I. Спб. 1889.
 Труды Киевской Духовной Академіи за 1882 г. (scripta acad. eccl. Kiov., comm. Surutschani).
 (Кіевскія) Университетскія извѣстія за 1875 г. (comm. Modestovii).
 Гр. Уваровъ, А. С. Исслѣдованія о древностяхъ южной Россіи и береговъ Чернаго моря, Спб. 1851. 2 вып. (exstat editio gallica, v. infra). — в. Прошлен т. IV.
 Фирковичъ, А. в. Зап. И. Русскаго Арх. Общества т. IX.
 Шевелевъ, Е. в. Зап. Од. Общ. т. II.
 Юргевичъ, В. Н. в. Зап. Од. Общ. т. V—XV.

b. Libri aliis sermonibus conscripti.

- Allgemeine Litteratur-Zeitung (Halle), a. 1847—1849 (Keil).
 Annali dell' Instituto di corr. archeologica a. 1839 (Borghesi).
 Antiquités du Bosphore Cimmérien conservées au musée Impérial de l'Ermitage. Ouvrage publié par ordre de sa Majesté l'Empereur. St. Pétersb. 1854. Vv. I—II (Gilles, Stephani).
 Archäologisch-epigraphische Mittheilungen aus Oesterreich-Ungarn, v. VI.
 Archäologische Zeitung, herausg. von Gerhard, vv. V (Boeckh), XI et XV (Mercklin).
 Archiv für wissenschaftliche Kunde von Russland, herausg. von A. Erman, v. XIII (P. Becker).
 Bechtel, Fr. Die Inschriften des Ionischen Dialekts, Göttingen 1887.
 — Sammlung der Griech. Dialekt-Inschriften, herausgeg. von H. Collitz und Fr. Bechtel, v. III fasc. I. Götting. 1888.
 Becker, P. Die Herakleotische Halbinsel, Leipz. 1856.
 — v. Mém. de la soc. d'arch. et de numismatique, Mém. gréco-rom. et Neue Jahrbücher.
 Bericht über die ... Verhandlungen der Kön. Preuss. Akademie der Wissenschaften zu Berlin aus dem Jahre 1854 (Leontjev).
 Blaramberg, I. Choix de médailles antiques d'Olbiopolis ou Olbia. Paris 1822 (Exstat versio Russica).
 — De la position des trois forteresses Tauro-Seythes, dont parle Strabon. Od. 1831.
 — v. Journal d'Odessa.
 Boeckh, A. Gesammelte kleine Schriften, v. VI.
 — v. Corpus inscr. Gr. et Archäol. Zeitung.
 Borghesi, B. v. Annali dell' Instituto.
 Bruns, C. G. Fontes iuris Romani antiqui, ed. 4, 1879.
 Bulletin de correspondance Hellénique, vv. II et XIII (Foucart).
 Bulletin de la classe hist.-philologique de l'Académie Impér. des sciences de St. Pétersbourg, vv. II, III, V, VII, VIII, X, XV (Becker, Graefe, Muralt, Stephani).
 Bulletin des sciences historiques, juillet 1825 (Férussac).
 Bullettino dell' Instituto di corr. archeologica, a. 1876 (Henzen).
 Cauer, P. Delectus inscriptionum Graecarum propter dialectum memorabilium. Lipsiae. Ed. 1 a. 1877, ed. 2 a. 1883.
 Chandler, R. Inscriptiones antiquae, Ox. 1774.
 Chishull, Antiquitates Asiaticae, Lond. 1728.
 Clarke, E. D. Travels in various countries of Europe, Asia and Africa, ed. 4 Lond. 1816.
 Compte rendu de la commission Impériale archéologique pour les années 1859—1881. St. Pétersbourg (Stephani).
 Corpus inscriptionum Graecarum ed. A. Boeckh, vol. II (Berol. 1843) p. XI: inscriptiones Sarmatae cum Chersoneso Taurica et Bosporo Cimmerio.
 Corpus inscriptionum Latinarum, vol. III ed. Th. Mommsen. Berol. 1873.
 Corsini, E. Notae Graecorum, Flor. 1749.
 De la Motraye, A. Voyages en Europe, Asie et Afrique etc. A la Haye 1727.
 Denkschriften der Akademie der Wissenschaften zu München für die Jahre 1816 und 1817, Phil.-hist. Cl. Bd. VI (Comm. Koehleri: Geschichte der Ehre der Bildsäule bei den Griechen = Koehlers Ges. Schr. Bd. VI).
 Derenbourg, J. v. Journal Asiatique.
 Dethier und Mordtmann, Epigraphik von Byzantion und Konstantinopolis. Wien 1864.
 Dittenberger, G. Sylloge inscriptionum Graecarum, fasc. I et II. Lips. 1883.
 — v. Hermes v. XVI.
 Dobree, P. P. Greek inscriptions from the marbles in the library of Trinity College, Cambridge. The class. Journal, v. XXX a. 1824.
 Dörptische Beiträge, herausg. von Morgenstern, Bd. I u. II, 1813 u. 1814 (Comm. Koehleri:

- Etwas zur Beantwortung der Frage: gab es bei den Alten Belohnungen des Verdienstes um den Staat, welche den Ritterorden neuer Zeit ähnlich waren? = Ges. Schr. Bd. VI).
- Dubois de Montpéroux, Fr.** Voyage autour du Caucase etc., Par. 1839. Atlas, série IV.
— v. St. Petersb. Zeitung.
- Egger, E.** v. Journal des savants.
Ἑρμῆς λόγιος a. 1812.
Ἑφημερίς ἀρχαιολογική, περ. γ', ἔτ. 1884. Ἀθήνησιν (Κουμανούδης).
- Férussac, v.** Bull. des sc. historiques.
- Foucart, P.** Des associations religieuses chez les Grecs. Thiasés, éranes, orgéons. Par. 1873.
— v. Bull. de corr. Hellénique.
- Francke, J. V.** Griechische und Lateinische Inschriften, gesammelt von O. Fr. von Richter, Berl. 1830.
- Franzius Io.,** Elementa epigraphicae Graecae, Berol. 1840.
- (Gilles F.),** Lettres sur le Caucase et la Crimée, Par. 1859.
— v. Antiquités du Bosph. Cimmérien.
- Graefe, Fr.** Inscriptiones aliquot Graecae nuper repertae restituuntur et explicantur. Ad Gōd. Hermannum epistola critica. Petrop. 1841 (sep. expr. ex actis acad. Petrop., v. VI).
— v. Bulletin de l'Acad. de St. Pétersb. v. I et VIII.
- Gouthrie, Maria.** A tour, performed in the years 1795—1796, through the Taurida or Crimea etc. Lond. 1802.
- Harkavy, A.** Die Juden und die slawischen Sprachen, Wilna 1867.
- Henzen, G.** v. Bullettino et Monumenti dell' Instituto di corr. arch. et Orelli.
- Hermes,** Zeitschrift für kl. Philologie, vv. III et IV (Müllenhoff), XIII (J. H. Mordtmann), XVI (Dittenberger), XX (Mordtmann).
- Hicks, E. L.** A manuel of Greek historical inscriptions, Oxf. 1882.
- Inscriptiones Graecae antiquissimae praeter Atticas in Attica repertas...** edidit Hermannus Roehl. Berol. 1882.
- Jahrbücher für Philologie und Pädagogik,** herausg. von J. Chr. Jahn, v. X (1829).
- Jahresbericht über die Fortschritte d. kl. Alterthumswissenschaft,** herausg. von C. Bursian, v. XXXII (Roehl).
- Journal Asiatique,** ser. VI v. XI a. 1868 (Derembourg).
- Journal de St. Pétersbourg,** a. 1825 n° 118, 1826 n° 130, 1829 n° 73 (Stempkowski), 1853 n° 109 (Koehne).
- Journal des savants,** novembre 1880 (E. Egger).
- Journal d'Odessa 1827—1829** (Blaramberg, Stempkowski, anonymi).
- The class. journal** v. Dobree.
- Jurgiewicz, L.** v. Revue archéologique.
- Kaibel, G.** Epigrammata Graeca ex lapidibus collecta, Ber. 1878.
- Keil, K.** Zur Sylloge inscriptionum Boeoticarum, Leipz. 1863.
— v. Allgem. Litteratur-Zeitung.
- Kirchhoff, Ad.** Studien zur Geschichte des Griechischen Alphabets, ed. 3 (Berl. 1877) et 4. (Gutersloh 1887).
- Klotz, R.** v. Neue Jahrbücher.
- Koehler, H. K. E.** Dissertation sur le monument de la reine Comosarye. St. Petersb. 1805 (= Ges. Schr. v. VI).
— Zwei Aufschriften der Stadt Olbia. St. Petersb. 1822 (= Ges. Schr. v. I).
— Description d'une médaille de Spartocus, roi du Bosphore Cimmérien etc. St. Petersb. 1824 (= Ges. Schr. v. II).
— Mémoire sur les Iles et la course consacrées à Achille dans le Pont Euxin. St. Petersb. 1827 (= Mémoires de l'Acad. Imp. des sciences, sér. V v. X).
— Gesammelte Schriften im Auftrage d. Kais. Akademie d. Wissensch. herausg. von Ludolf Stephani. St. Petersb. 1850. Vv. I, II (= Serapis p. I et II), VI.
— v. Denkschr. d. Akad. zu München, Dörpt. Beiträge, St. Petersb. Zeitung.
- Koehne, B.** Description du musée de feu le prince B. Kotschoubey, 2 vv. St. Pétersb. 1857.
— v. Journal de St. Pétersbourg et Sitzungsber. d. Wiener Akademie.
- von Koeppen, P.** Alterthümer am Nordgestade des Pontus, Wien 1823 (aus Wiener Jahrbücher der Litteratur, Bd. XX).
— Nachhall vom Nordgestade des Pontus. Ein Schreiben an den Herrn Staatsrath und Ritter H. v. Köhler. Wien 1823 (rep. Stephani in Koehlers ges. Schriften v. II).
— Olbisches Psephisma zu Ehren des Protogenes, Wien 1823.
- Κουμανούδης Στ. Α. v. Ἑφημ. ἀρχαιολ. ἔτ. 1884.
- Le Bas, Ph.** Voyage archéologique en Grèce et en Asie Mineure, fait... pendant les années 1843 et 1844. Paris. Inscriptions, p. III sect. 8.
- Lehmann, H.** v. Philologus, v. XII.
- Letronne, v.** Nouv. annales des voyages.
- Levy, A.** Jahrbuch für Geschichte der Juden, B. II. 1861.
- Malte Brun, v.** Nouv. annales des voyages.

- Meisterhans, K.** Grammatik der Attischen Inschriften, 2-te Aufl. Berlin 1888.
- Mélanges Gréco-romains** tirés du Bulletin hist.-philologique de l'Académie Imp. des sciences de St. Pétersbourg. 1850 sq. Vv. I (Graefe, Stephani) et II (Becker, Stephani).
- Mercklin, L.** v. Archäol. Zeitung.
- Meyer, E.** Geschichte des Königreichs Pontos. Leipz. 1879.
- Mémoires de l'Académie Impériale de sciences** de St. Pétersbourg, vv. X (Koehler), XVIII (Stephani).
- Mémoires de la société d'archéologie et de numismatique** de St. Pétersbourg, vv. I—VI (Becker, Muralt).
- Messenger de la Russie méridionale.** 1823, n° 63.
- Mnemosyne.** Bibliotheca philologica Batava. Nova ser., v. XV a. 1887 (Polak).
- Mommsen, Th.** v. Corpus inscr. Latinarum.
- Monatsberichte d. Berliner Akademie,** 1866 (Müllenhoff).
- Monumenti, annali e bullettino pubbl. dall' Istituto di corrisp. archeologica nel a. 1854** (Henzen).
- Mordtmann, A.** v. Dethier.
- Mordtmann, J. H.** 'Επιγραφαὶ τῆς μεσημβρινῆς Ῥωσσίας ('Ο ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλλ. Φιλολογ. Σύλλογος. Πράξεις τοῦ γ' τόμου. Ἐν Κων/πόλει 1881).
- v. Hermes vv. XIII et XX.
- Müllenhoff, K.** v. Hermes et Monatsber. d. Berl. Akademie.
- Muralt, E.** v. Bulletin de l'Acad. de St. Pétersbourg et Mém. de la société d'archéologie.
- Mursakevicz, N.** Descriptio nummorum veterum Graecorum atque Romanorum qui inveniuntur in museo N. M. Odessae 1835.
- Neue Jahrbücher für Philologie und Pädagogik,** herausg. von Seebode und J. Chr. Jahn, v. 31 (1831); herausg. von Seebode, Jahn und Klotz, v. 36 (Klotz); herausg. von Fleckeisen, v. 83 (Becker), 123 u. 131 (Rumpf).
- Newton, C. T.** The collection of ancient Greek inscriptions in the British Museum, p. II. Lond. 1883.
- Niebuhr, B.** Kleine historische und philologische Schriften, B. I. 1828.
- Nouvelles annales des voyages** etc., publiées par Eyriès et Malte-Brun, v. XIX a. 1823 (Malte-Brun, Raoul Rochette, Letronne).
- Orellius, J. C.** Inscriptionum Latinarum selectarum amplissima collectio etc., v. II Turici 1828, v. III ibid. 1856 (ed. G. Henzen).
- Osann, Fr.** Auctarium lexicorum Graecorum etc. Darmst. 1824.
- Osann, Fr.** Sylloge inscriptionum antiquarum Graecarum et Latinarum. Lips. et Darmst. 1834.
- Ouvaroff, comte A.** Recherches sur les antiquités de la Russie méridionale, 1 livr. Paris 1855.
- Oversigt over det Kong. Danske Videnskabernes Selskabs Forhandling** a. 1881 (Ussing).
- Pallas, P. S.** Bemerkungen auf einer Reise in die südlichen Statthalterschaften des Russ. Reichs in den Jahren 1793 u. 1794. 2 Bde. Leipzig 1801.
- Παρνασσός, σύγγραμμα περιοδικὸν κατὰ μῆνα ἐκδιδόμενον, τόμος γ'. 1880.
- Perrot, G.** v. Revue historique.
- St. Petersburger Zeitung** 1830 (Koehler), 1835 n° 103 (Dubois).
- Philologus,** Zeitschrift für d. klass. Alterthum, vv. XII (Lehmann), XIV, XX (Sauppe).
- Polak, H. J.** v. Mnemosyne.
- Potocki, J.** Histoire ancienne du gouvernement de Cherson. St. Pétersb. 1804.
- Raoul-Rochette.** Antiquités grecques du Bosphore-Cimmérien. Paris 1882.
- v. Nouvelles annales des voyages.
- Revue archéologique,** 2 ser. v. XLI a. 1881, 3 ser. v. II a. 1883 (Jurgievicz).
- Revue encyclopédique,** v. XIX (1823).
- Revue historique** dirigée par Monod et Fagniez, v. IV a. 1877 (Perrot).
- Rheinisches Museum für Philologie,** herausg. von Welcker u. Nägele, v. I a. 1833 (Welcker), v. IV a. 1836 (Schmidt); n. ser. v. 24 (a. 1869), 25, 29 (Struve), 33 et 38 (Schäfer), 41 (Wolters).
- Roehl, H.** v. Inscr. Gr. antiquissimae et Jahresbericht.
- Rumpf, H.** v. Neue Jahrbücher.
- von Sallet, A.** Beiträge zur Geschichte und Numismatik der Könige des Cimmer. Bosphorus und des Pontus von der Schlacht bei Zela bis zur Abdankung Polemo II. Berl. 1866.
- Sauppe, H.** v. Philologus v. XX.
- Schmidt, W. S.** v. Rhein. Museum.
- Sitzungsberichte d. phil.-hist. Classe der Wiener Akademie,** Bd. XI, 1853 (Koehne).
- Stephani, L.** v. Antiquités du Bosph. Cimm., Comptendu de la Comm. archéol., Mém. gréco-romains.
- Struve, Th.** v. Rhein. Museum.
- Ussing, L.** v. Oversigt.
- Vidua, C.** Inscriptiones antiquae in Turcico itinere collectae, Par. 1826.
- Visconti, E. Q.** Iconographie grecque, vv. I—III. Par. 1811.
- de Waxel Leon,** Recueil de quelques antiquités trouvées sur les bords de la Mer Noire appartenans à l'Empire de Russie. Berl. 1803.

Weil, R. v. Zeitschrift für Numismatik.

Welcker, F. G. Sylloge epigrammatum Graecorum
etc. Bonn 1828. — v. Rhein. Museum.Wilmanns, G. Exempla inscriptionum Latinarum in
usum praecipue academicum, 2 vv. Berol. 1873.

Wolters, P. v. Rhein. Museum.

Zeitschrift für die Alterthumswissenschaft, a.
1847.Zeitschrift für Numismatik, herausg. von A. von
Sallet, v. VIII (Weil).IX. NUMERI TITULORUM HUIUS SYLLOGAE CUM PRIORIBUS EDITIO-
NIBUS COMPARANTUR.

Volumen I.

N ^o Syllo- gae.	C. I. Gr. v. II.	Acta soc. Odess.	Comptes-rendus de la Comm. archéol.	N ^o Syllo- gae.	C. I. Gr. v. II.	Acta soc. Odess.	Comptes-rendus de la Comm. archéol.
1	—	v. I p. 627.	—	61	2072.	IV p. 126.	—
2	—	XIII p. 7.	—	66	2075.	—	—
3	—	II p. 416.	—	67	—	—	1874 p. 102.
6	—	VI p. 608.	—	68	—	V p. 589.	—
7	2057.	—	—	69	—	VI p. 25.	—
8	—	II p. 404.	—	70	2073.	—	—
9	—	V p. 592.	—	75	—	X p. 2.	—
12	—	IV p. 131.	—	76	2078.	—	—
14	2060 c.	—	—	77	2076.	IV p. 119.	—
15	—	XIII p. 115.	—	78	2077.	—	—
16	2058.	—	—	79	2077 b.	—	—
18	2083 b.	—	—	80	—	I p. 278.	—
21	—	X p. 7.	—	81	2080.	—	—
22	2059.	—	—	82	—	I p. 279.	—
23	—	X p. 4.	—	83	—	V p. 994.	—
25	—	VI p. 16.	—	84	2068.	—	—
26	2061.	—	—	85	—	VI p. 24.	—
27	2062.	—	—	91	2084.	—	—
28	2083.	—	—	94	—	—	1874 p. 102.
30	2082.	—	—	98	2079.	—	—
33	2065.	VI p. 18.	—	99	—	—	1874 p. 101.
34	2066.	—	—	101	2081.	—	—
36	2063.	—	—	102	2087.	—	—
40	2064.	—	—	103	2088.	—	—
46	—	VI p. 2.	—	104	—	V p. 591.	—
47	2060.	—	—	105	—	X p. 10.	—
48	2060 b.	—	—	108	2086.	—	—
50	2067.	—	—	109	2091.	—	—
52	—	VI p. 23.	—	110	2089.	—	—
53	2069.	—	—	115	2092.	—	—
54	2070.	—	—	116	2090.	—	—
55	—	—	a. 1874 p. 100.	118	—	VIII p. 1.	—
56	2074.	—	—	122	2093.	—	—
57	2071.	—	—	123	2094.	—	—
59	2077 c.	—	—	133	2085, 11.	—	—

№№ Syllogae.	C. I. Gr. v. II.	Act. soc. Odess.	Comptes-rendus de la Comm. archéol.	№№ Syllogae.	C. I. Gr. v. II.	Act. soc. Odess.	Comptes-rendus de la Comm. archéol.
134	2085, 10.	—	—	193	—	XI p. 314.	—
151	2095.	—	—	194	2098 b.	—	—
152	2096.	—	—	195	2097.	II p. 708.	—
172	—	II p. 413.	—	198	2098.	—	—
174	2096 g.	—	—	199	—	XIII p. 2.	—
178	2096 h.	—	—	200	2099.	—	—
179	2096 c.	—	—	212	—	XII p. 220.	—
180	2096 b.	—	—	213	2101.	—	—
181	2096 e.	—	—	215	2100.	—	—
182	2096 f.	—	—	223	—	XI p. 11.	—
183	2096 d.	—	—	227	—	XI p. 7.	—
184	—	XII p. 221.	—	228	2099 b.	—	—
185	—	XII p. 1.	—	231	—	XI p. 314.	—
186	—	XII p. 220.	—	239	—	XI p. 11.	—
187	—	XII p. 46.	—	241	2103.	—	—
188	—	XI p. 314.	—	242	2103 b.	—	—
189	—	XI p. 3.	—	243	2103 c.	—	—
192	—	XII p. 221.	—	245	2102.	—	—

Volumen II.

№№ Syllogae.	C. I. Gr. v. II.	Act. soc. Odess.	Comptes-rendus.	Antt. du B. Cimm. v. II.	Aschik, R. Bosp.
1	—	—	1865 p. 207.	—	—
3	—	—	1876 p. 217.	—	—
4	2103 e.	—	—	I	v. I n° 1.
5	—	I p. 612.	—	XXIX	II n° 18.
6	2134 a.	—	—	—	I n° 2.
7	—	—	1865 p. 205.	—	—
8	—	IX p. 375.	1875 p. 87.	—	—
9	2104.	—	—	II	I n° 6.
10	—	—	1865 p. 206.	—	—
11	2104 b.	—	—	IV	I n° 7.
13	2106.	—	—	VIII	I n° 9.
14	2105.	—	—	—	I n° 8.
15	—	—	—	—	I n° 15.
16	2107.	—	—	—	I n° 11.
17	2107 b.	—	—	X	I n° 12.
18	2107 c.	—	—	—	I n° 16.
19	—	—	1877 p. 249.	—	—
20	2108.	—	—	—	II n° 10.
21	2108 g.	—	—	XIX	II n° 1.
22	2109.	—	—	—	II n° 2.
23	—	—	1869 p. 191.	—	—
24	—	—	1865 p. 208.	—	—
25	—	XII p. 211.	1881 p. 134.	—	—
26	—	—	1863 p. 208.	—	—
27	—	—	ibid. p. 207.	—	—
28	2109 b.	—	—	XVII	II n° 3.
29	—	—	—	XVIII	I n° 40.

N ^o Syllogae.	C. I. Gr. v. II.	Act. soc. Odess.	Comptes-rendus.	Antt. du B. Cimm. v. II.	Aschik, R. Bosp.
30	—	—	1873 p. 59.	—	—
32	2108 c.	—	—	XII	I n ^o 27.
33	2108 f.	—	—	—	I n ^o 32.
35	—	—	—	IX	I n ^o 14.
36	—	—	1866 p. 128.	—	—
37	—	—	—	XX	I n ^o 26.
38	—	IX p. 377.	1875 p. 88.	—	—
39	—	—	1862 p. 22.	—	—
40	—	I p. 286.	—	—	I n ^o 25.
41	—	V p. 3.	1862 p. 24.	—	—
43	—	—	—	XVI	I n ^o 39.
46	—	V p. 13.	1862 p. 26.	—	—
48	—	—	1865 p. 210.	—	—
49	2108 d.	—	—	XII	I n ^o 41.
52	2114 bb.	—	—	XXII	I n ^o 28.
53	2114 b.	—	—	—	I n ^o 29.
55	—	—	1865 p. 209.	—	—
57	—	—	1859 p. 138.	—	—
58	—	—	1860 p. 92.	—	—
59	2115 c.	—	—	—	II n ^o 4.
60	—	XII p. 213.	1880 p. 129.	—	—
61	—	X p. 12.	1876 p. 214.	—	—
62	—	ibid.	ibid.	—	—
65	—	—	—	—	II n ^o 21.
67	2110 c.	—	—	—	—
68	—	—	1868 p. 117.	—	—
69	—	—	1874 p. 108.	—	—
70	—	—	—	XLV	—
71	—	—	—	XXXV	II n ^o 25.
73	—	—	1867 p. 203.	—	—
74	—	—	1864 p. 242.	—	—
76	—	—	1873 p. 60.	—	—
77	—	—	1867 p. 201.	—	—
78	—	—	—	—	II n ^o 17.
79	—	—	—	L	—
80	—	—	—	XLI	II n ^o 36.
83	—	—	1867 p. 201.	—	—
84	2115.	—	—	—	II n ^o 12.
85	—	—	1877 p. 280.	—	—
87	2113 c.	—	—	—	II n ^o 11.
88	—	—	1874 p. 109.	—	—
89	—	—	1868 p. 120.	—	—
90	—	—	—	XLII	II n ^o 44.
91	—	—	—	—	II n ^o 42.
92	—	—	—	XLIV	II n ^o 32.
94	—	—	1873 p. 58.	—	—
95	—	—	1867 p. 204.	—	—
96	—	—	—	—	II n ^o 40.
99	—	—	1878/9 p. 170.	—	—
100	—	—	1877 p. 281.	—	—
101	—	—	—	—	II n ^o 24.
102	—	—	1877 p. 280.	—	—

N ^o Syllogae.	C. I. Gr. v. II.	Act. soc. Odess.	Comptes-rendus.	Antt. du B. Cimm. v. II.	Aschik, R. Bosp.
103	—	III p. 551.	—	—	—
104	—	—	—	—	II n ^o 2.
106	—	—	1880 p. 134.	—	—
108	—	—	1868 p. 119.	—	—
110	—	—	1868 p. 120.	—	—
115	2113.	—	—	—	II n ^o 5.
120	—	—	1868 p. 114.	—	—
122	—	—	1870/1 p. 270.	—	—
123	—	—	1878/9 p. 5.	—	—
124	—	—	1861 p. 173.	—	—
125	—	—	1868 p. 120.	—	—
126	—	—	—	LII	—
130	—	—	1869 p. 193.	—	—
134	—	—	1870/1 p. 272.	—	—
138	—	—	1867 p. 202.	—	—
140	—	—	1870/1 p. 273.	—	—
142	—	—	—	—	II n ^o 38.
143	—	—	—	XXXVII	II n ^o 9.
144	—	—	1880 p. 132.	—	—
145	—	—	1874 p. 110.	—	—
146	—	—	1868 p. 118.	—	—
147	—	—	1873 p. 109.	—	—
148	—	—	—	LIV	—
149	—	—	—	XLIX	—
150	2110 b.	—	—	—	II n ^o 43.
152	—	—	1881 p. 138.	—	—
153	—	—	1873 p. 59.	—	—
157	—	—	1866 p. 130.	—	—
158	—	—	1876 p. 216.	—	—
160	—	—	—	—	II n ^o 30.
162	—	—	—	XLVII	—
164	—	—	1874 p. 108.	—	—
165	—	—	1868 p. 119.	—	—
166	—	—	1870/1 p. 270.	—	—
167	—	—	1867 p. 200.	—	—
168	2111 b.	—	—	XXXII	II n ^o 16.
170	—	—	1864 p. 242.	—	—
171	2109 g.	—	—	—	II n ^o 8.
173	—	I p. 611.	—	XXXIV	II n ^o 22 et 45.
175	—	—	—	XXXVIII	II n ^o 9.
176	—	—	1875 p. 91.	—	—
179	—	—	1875 p. 89.	—	—
180	2112.	—	—	—	II n ^o 4.
182	—	—	—	—	II n ^o 35.
187	—	—	1861 p. 174.	—	—
188	—	—	1873 p. 60.	—	—
191	—	—	1868 p. 118.	—	—
192	2114.	I p. 324.	—	—	II n ^o 6.
193	—	—	—	XXXIX	II n ^o 20.
195	—	—	1880 p. 131.	—	—
196	—	—	—	XLIII	II n ^o 41.
197	2113 c.	—	—	—	—

N ^o Syllogae.	C. I. Gr. v. II.	Act. soc. Odess.	Comptes-rendus.	Antt. du B. Cimm. v. II.	Aschik, R. Bosp.
198	—	—	—	—	II n ^o 28.
199	—	—	1878/9 p. 173.	—	—
201	—	—	—	—	II n ^o 27.
202	—	—	1868 p. 117.	—	—
204	—	—	1877 p. 280.	—	—
205	—	—	—	LIII	—
206	—	—	1875 p. 90.	—	—
207	—	—	1877 p. 278.	—	—
208	—	—	—	XXXVI	II n ^o 29.
209	—	—	1877 p. 281.	—	—
210	—	—	1881 p. 137.	—	—
211	—	—	1867 p. 203.	—	—
212	—	—	—	—	II n ^o 33.
213	—	—	—	—	II n ^o 34.
214	—	—	1880 p. 133.	—	—
215	2110.	—	—	XXXI	II n ^o 14.
218	—	—	1878/9 p. 172.	—	—
222	—	—	1880 p. 132.	—	—
224	—	—	—	XLVIII	—
227	—	—	1878/9 p. 171.	—	—
228	—	—	—	XL	II n ^o 37.
234	—	—	—	—	II n ^o 31.
238	—	—	—	—	II n ^o 23.
240	—	—	1870/1 p. 273.	—	—
243	—	III p. 547.	—	—	—
244	—	—	1866 p. 129.	—	—
245	—	—	1864 p. 241.	—	—
247	—	—	1873 p. 59.	—	—
249	—	—	1869 p. 193.	—	—
252	—	—	—	XLVI	—
254	—	—	1861 p. 173.	—	—
255	—	—	1880 p. 131.	—	—
258	—	—	1873 p. 61.	—	—
259	—	—	1870/1 p. 274.	—	—
261	—	—	—	—	II n ^o 39.
262	—	—	1878/9 p. 172.	—	—
263	—	—	—	LI	—
265	—	—	1868 p. 119.	—	—
271	2113 b.	—	—	—	II n ^o 10.
276	2113 f.	—	—	—	—
285	2111.	I p. 324.	—	—	II n ^o 15.
288	—	—	1877 p. 279.	—	—
289	—	—	1874 p. 108.	—	—
290	—	—	1875 p. 90.	—	—
291	—	—	1880 p. 132.	—	—
292	2109 f.	—	—	—	II n ^o 13.
293	—	—	1867 p. 202.	—	—
294	—	—	1874 p. 109.	—	—
295	—	—	1878/9 p. 171.	—	—
297	2114 d.	—	—	—	II n ^o 3.
298	—	—	1877 p. 277.	—	—
299	—	—	1861 p. 172.	—	—

№№ Syllogae.	C. I. Gr. v. II.	Act. soc. Odess.	Comptes-rendus.	Antt. du B. Cimm. v. II.	Aschik, R. Bosp.
301	2114 c.	—	—	XXVII	II n° 1.
302	—	—	1875 p. 89 n. 4.	—	—
303	—	—	ibid. n° 3.	—	—
307	—	—	—	XXVI, 1.	II n° 13.
309	2109 c.	—	—	—	I n° 35.
310	2114 cc.	—	—	XV	I n° 38.
311	2108 ff.	—	—	XXVI, 2.	II n° 7.
312	2108 e.	—	—	—	I n° 31.
312 ¹	2108 dd.	—	—	—	I n° 42.
313	—	—	1865 p. 210.	—	—
314	2116.	—	—	XXX	II n° 26.
315	—	—	1866 p. 130.	—	—
316	2108 fff.	—	—	—	II n° 10.
317	2115 d.	—	—	—	II n° 6.
319	2115 b.	—	—	—	II n° 9.
320	—	—	1869 p. 192.	—	—
321	2115 e.	—	—	—	II n° 11.
323	pag. 91 a.	—	—	—	II n° 5.
325	—	—	—	XXVI, 3.	II n° 12.
326	—	—	1876 p. 218.	—	—
328 }	—	—	1869 p. 194.	—	—
329 }	—	—	—	—	—
342	—	—	1872 p. 173.	—	—
343	—	—	1872 p. 171.	—	—
344	2117.	—	—	—	I n° 5.
345	2118.	—	—	III	I n° 4.
346	2119.	—	—	V	I n° 3.
347	—	—	—	VI	—
348	—	—	1867 p. 199.	—	—
349	2120.	—	—	VII	I n° 10.
350	2120 b.	—	—	XI	I n° 13.
352	2125.	—	—	XIII	I n° 30.
353	—	—	1860 p. 106.	—	—
354	2122.	—	—	—	I n° 17.
355	—	—	1876 p. 212.	—	—
356	—	—	1860 p. 104.	—	—
357	2124.	—	—	XIV	I n° 20.
358	2123.	—	—	—	I n° 19.
359	—	—	1870/71 p. 271.	—	—
361	—	—	ibid. p. 272.	—	—
362	2126.	—	—	—	II n° 11.
363	2126 b.	—	—	XXVIII	I n° 44.
364	—	XII p. 214.	1881 p. 138.	—	—
366	—	—	1870/71 p. 274.	—	—
367	—	—	1873 p. 62.	—	—
368	—	—	1870/71 p. 275.	—	—
369	—	—	ibid. p. 274.	—	—
370	—	—	—	—	II n° 12.
371	—	—	ibid. p. 276, 39.	—	—
372	—	—	ibid. p. 276, 37.	—	—
373	—	—	1869 p. 192.	—	—
374	—	—	1873 p. 62.	—	—

N ^o Syllogae.	C. I. Gr. v. II.	Act. soc. Odess.	Comptes-rendus.	Antt. du B. Cimm. v. II.	Aschik, R. Bosp.
375	—	—	1870/71 p. 277.	—	—
376	2128.	—	—	—	II n ^o 4.
378	2129.	—	—	—	II n ^o 5.
379	—	—	1873 p. 62.	—	—
380	—	—	1870/71 p. 276,ss.	—	—
383	2127.	—	—	—	II n ^o 7.
385	—	—	1873 p. 61.	—	—
387	—	—	ibid. p. 62.	—	—
389	—	—	1869 p. 194.	—	—
393	2129 b.	—	—	—	II n ^o 6.
399	—	IX p. 422.	—	—	—
401	2131 b.	—	—	XXIII	I n ^o 22.
402	2130.	—	—	—	I n ^o 23.
403	2131.	—	—	—	I n ^o 24.
406	2131 b.	—	—	—	II n ^o 7.
413	} 2131 c.	—	—	XXIV et XXV	II n ^o 8.
414					
415					
416					
417					
418	—	XII p. 214.	—	—	—
420	—	—	—	—	I n ^o 33.
422	2132 c.	—	—	—	I n ^o 37.
423	2132 e.	—	—	—	—
424	—	—	—	LXXVII	—
425	—	—	—	LXXVIII	—
426	2132 b.	—	—	—	I n ^o 34.
427	—	—	—	LXX	—
428	2132 d.	—	—	—	I n ^o 36.
430	—	—	—	LXXI	—
431	—	—	—	LXXIII	—
431 bis	—	—	—	LXXII	—
432	—	—	—	LXXIV	—
433	—	—	—	LXXV	—
435	} —	—	1870/1 p. 269 n ^o 25.	—	—
436					
437	—	—	ibid. p. 230 n ^o 1.	—	—
438	—	—	ibid. p. 232 n ^o 2.	—	—
439	—	—	ibid. p. 235 n ^o 5.	—	—
440	—	—	ibid. p. 266 n ^o 17.	—	—
441	—	—	—	LXXI	—
442	—	—	ibid. n ^o 18 + 23.	—	—
443	—	—	ibid. p. 264 n ^o 16.	—	—
444	—	—	ibid. p. 237 n ^o 4.	—	—
445	—	—	ibid. p. 258 n ^o 13.	—	—
446	—	—	ibid. p. 239 n ^o 5.	—	—
447	—	—	ibid. p. 244 n ^o 7.	—	—
448	—	—	ibid. p. 241 n ^o 6.	—	—
449	—	—	ibid. p. 255 n ^o 12.	—	—
450	—	—	ibid. p. 253 n ^o 11.	—	—
451	—	—	ibid. p. 247 n ^o 8.	—	—
452	—	—	ibid. p. 249 n ^o 9.	—	—

INDICES. IX.

351

№ Syllogae.	C. I. Gr. v. II.	Act. soc. Odess.	Comptes-rendus.	Antt. du B. Cimm. v. II.	Aschik, R. Bosp.
453	—	—	1870/1 p. 251 n° 10.	—	—
454	—	—	ibid. p. 263 n° 15.	—	—
455	—	—	—	LXXXVI	—
456	—	—	ibid. p. 260 n° 14.	—	—
457	—	—	ibid. p. 268 n° 19.	—	—
458	—	—	ibid. n° 20.	—	—
459	—	—	ibid. p. 269 n° 24.	—	—
460	—	—	ibid. p. 268 n° 22.	—	—
468	2132.	—	—	—	II n° 1.
469	2133.	—	—	—	II n° 2.
470	2134.	—	—	—	II n° 3.

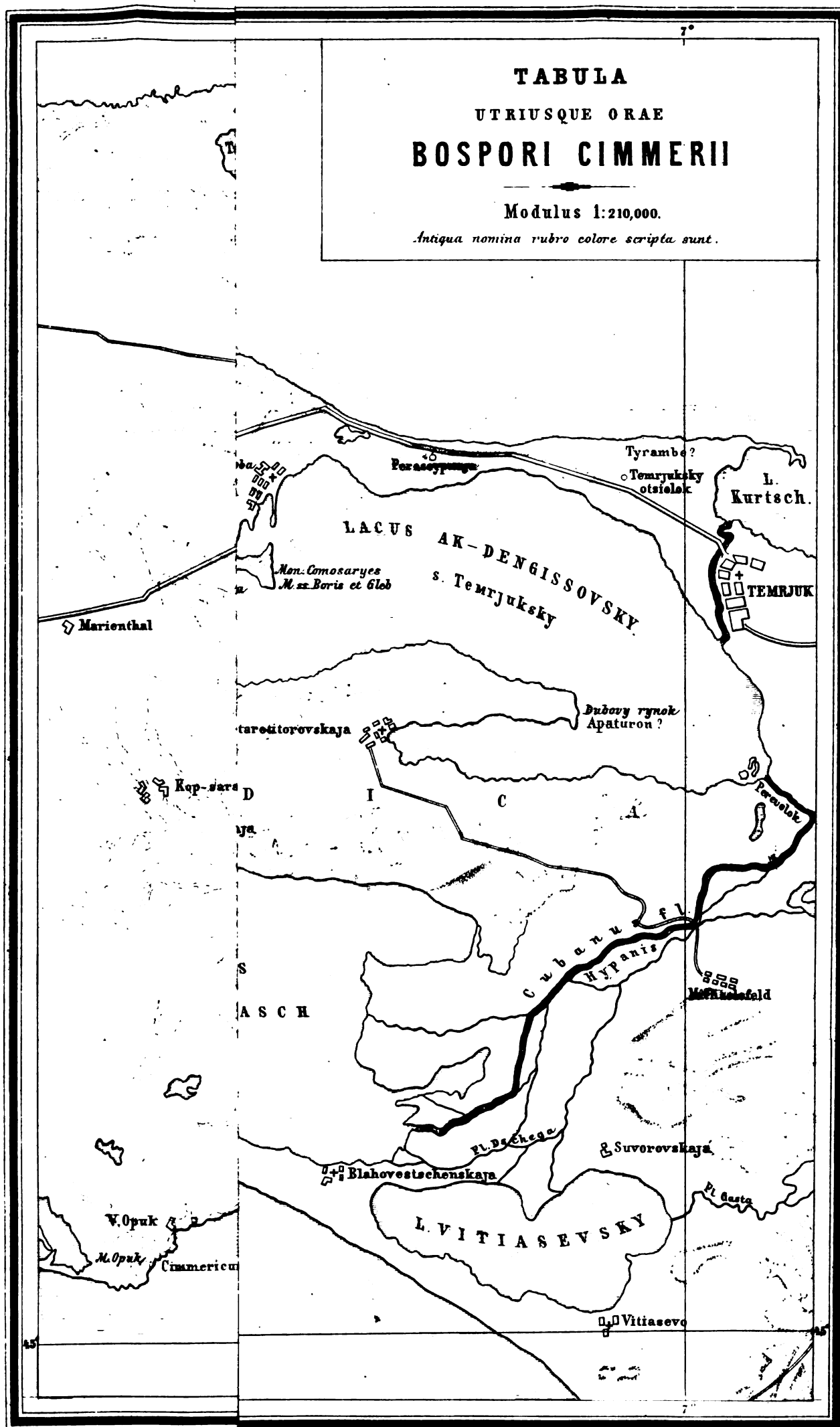
ERRATA.

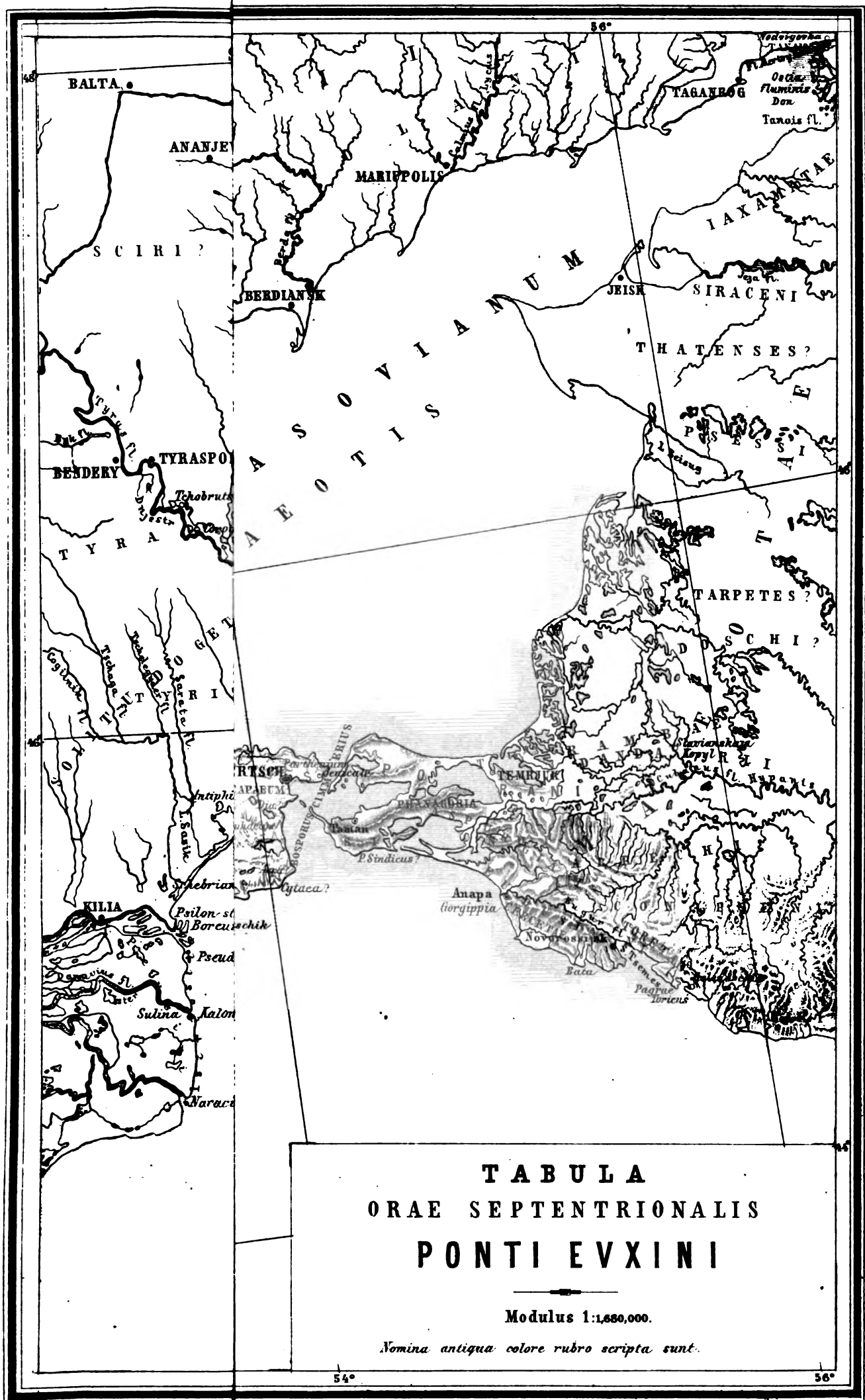
P. XIII v. 13 pro Ὑπατιν lege Ὑπανιν. — P. XVII n. 2 v. 2 lege: Skythenlande. — P. XIX n. 1 v. 2 post «diss» pone punctum. — P. XX v. 23 pro «putare» pone «ut putemus». — P. XXIV v. 25 post «successit» pone comma. — P. XXXVIII v. 28 pro «1879» lege «1859» et v. 29 pro «366» lege «356». — P. 7 v. 27 lege «diudicari». — P. 8 vv. 8 et 9 pro «Thateis» lege «Thatensibus». — Ibid. v. 10 pro «347» lege «346». — Ibid. v. 11 delenda sunt verba: «(v. infra in appendice)», item p. 12 v. 21 verba «v. huius voluminis appendicem». — P. 38 v. 20 lege «fons». — P. 39 in transcriptione n° 39 v. 4 pone [Σαυ]ρομά[την], item p. 43 in transcr. n° 43 v. 15 x[α]. — P. 43 v. 14 et p. 47 v. 5 pro «quintus» pone «quartus». — P. 50 v. 29 pro «hac» lege «hae». — P. 156 v. 13 post «in» pone punctum. — P. 160 in transcr. n° 313 v. 4 lege χαμπῆς. — P. 187 v. 2 dele «et 352». — P. 230 in transcr. n° 423 v. 11 pone [τῆς]. — P. 237 infra v. 2 pro «Taurei» lege «Taureae». — P. 266 v. 10 pro «Basilidis» lege «Basilidae». — P. 268 infra v. 7 pro «Psycharionem» pone «Tryphonem». — P. 289 v. 5 pro «n 469» pone n° 469. — P. 293 infra vv. 3 et 4 post «ed» pone puncta. — P. 296 infra v. 2 pro «a sinistro» lege «a sinistra». — P. 301 n° 154¹: littera O in lapide reliquis fere aequalis est magnitudine. — P. 306 in lemmate n° 255¹ v. 3 lege «ad dextram». — P. 312 v. 4 lege Χερσονήστης. — Praeterea numeri titulorum Tanaiticorum, qui citantur in commentariis pp. 234, 235, 237, 239, 244, 247, 260, 263, 266, 268, 271, 277, 282, ita mutandi sunt, ut pro 447 substituatur 448, pro 448—447, pro 450—451, pro 451—452, pro 452—453, pro 453—454, pro 454—455, pro 455—456, pro 456—450 (in indicibus numeri iam recte indicati sunt).

TABULA
UTRIUSQUE ORAE
BOSPORI CIMMERII

Modulus 1:210,000.

Antiqua nomina rubro colore scripta sunt.

BOUND

AUG 1 1947

**UNIV. OF MICH.
LIBRARY**

**DO NOT REMOVE
OR
MUTILATE CARD**

